

SHANTARAM

Kadai hari gūṛṁhāyana,
 eṣya anīyamaṇaṁ dandaḥ

Pet Congress

SHANTARAM
Gregory David Roberts

21. yüzyılın en görkemli romanlarından biri olan "Shantaram" okurların beğenisine sunuluyor.

Uçurumun dibinden dönüp hayatta kalmayı başaran bir kişinin, kurmaca bir metne dönüşen, muhteşem öyküsüyle en çok satanlar listesine giren, seçilmiş yazarların yapıtlarıyla aynı sıralarda yerini alan bir kişinin itirafları. Melville'den Hemingway'e modern çağın. "Shantaram" kahramanı, yazarın kendisi gibi, yıllarca kanundan saklanmak zorunda kaldı, boşandıktan sonra babalık hakkından mahrum bırakıldı, uyuşturucu bağımlısı oldu, bir dizi soygun yaptı ve on dokuz yıl hapis cezasına çarptırıldı. bir Avustralya mahkemesi. Tutukluluğunun ikinci yılında, yüksek güvenlikli bir cezaevinden kaçtı ve bir süre saklandıktan sonra Bombay'a gitti.

dolandırıcılarla, kaçakçılarla, silah tüccarlarıyla tanışır ve onlarla arkadaş olur. Kısa sürede Hint mafyasının aktif bir parçası haline gelen Lin de bu ülkenin sade ve bilge yaşamını tüm yönleriyle sever, onun kalp atışlarını hisseder ve içinde yaşadığı toplumun sırlarına nüfuz etmeye çalışır. Tüm varlığıyla bu hayatın bir parçası olur, tüm çirkinlikleri içinde düşünüp insan olmanın, ruhsal saflığın simgesi haline gelebilir.

"Shantaram" keskin bir olay örgüsüne sahip bir şaheser ve aynı zamanda ikinci katmanda gizlenmiş bir felsefe, ihanet, cinayet, dostluk, aşk, ölüm ve "hayat nedir" sorusunun cevabı...

BÖLÜM I

İlk bölüm

Aşk, kader ve hayatta yaptığımız seçimler hakkında bildiklerimi öğrenmek uzun yıllarımı aldı ve dünyayı dolaştım ama en önemli şeyi bir duvara zincirlenip dayak yediğimde öğrendim. Bilincim haykırdı ama bu çılgınlığın ortasında bile çaresiz, çarmıha gerilmiş halimde özgür olduğumu, zalimlerimden nefret edip onları affedebileceğimi biliyordum. Özgürlük, öyle görünüyor ki, çok göreceli bir kavramdır, ancak kişinin yalnızca acısının azaldığını hissettiği anda, özgürlük onun önünde bir olasılıklar dünyası açar ve bir kişinin nefret ve affetme arasında yaptığı seçim, hayatının hikayesi.

Benim durumumda, muhtemelen insanlarla ve olaylarla dolu uzun bir hikaye. İdealleri uyuşturucu sisinde kaybolan bir devrimci, suç dünyasında kendini kaybetmiş bir filozof ve özellikle katı bir hapishanede yeteneğini kaybetmiş bir şairdim. İki makineli tüfek kulesi arasındaki çitin üzerinden atlayarak bu hapishaneden kaçtıktan sonra ülkenin en ünlü adamı oldum - kimse benim kadar ısrarla aranmadı. Şans yüzüme güldü, dünyanın öbür ucuna, Hindistan'a gittim ve orada Bombay mafyasının saflarına katıldım.

Silah tüccarı, kaçakçı ve kalpazan olmuştum. Bulduğum üç kıtada da birçok kez ellerim kelepçelendi ve dövüldü, yaralandı ve aç bırakıldı. Savaşta bulundum ve düşman ateşi altında saldırıya uğradım. Etrafımdaki insanlar ölüyordu ama ben hayatta kaldım. Helak olanlar benden daha iyi insanlardı, sadece hayatları yoldan çıktı, keskin dönüşlerin birinde birinin nefretiyle, sevgisiyle veya kayıtsızlığıyla çarpıştı ve uçuruma yuvarlandı. Ölülerini kendi ellerimle gömmek zorunda kaldım ve hayatlarının acısı benimkine karıştı.

Ama benim hikayem o insanlarla, mafyayla ilgili değil, hikayem Bombay'a geldiğim ilk günden başlıyor. Kader beni oraya attı, oyununa sürükledi. İyi gitmedi: Karla Saamen ile tanışacak kadar şanslıydım. Yeşil gözlerine bakmadan hemen bütün şartları kabul edip kendimi alevlerin içine attım.

Yani tüm hayat hikayeleri gibi benim hikayem de bir kadın, yeni bir şehir ve küçük bir başarı ile başlar.

Bombay'a geldiğim gün ilk fark ettiğim şey olağandışı kokuydu. Hindistan'da uçaktan otogar binasına yürürken bir şey duymadan ve görmeden önce bu kokunun dehşetini kokladım. Hoş bir kokuydu, özgürlüğüne kavuşup dünyaya döndüğüm zamanki kokusu, Bombay'a ilk adımlarımı attığımda kokusu beni heyecanlandırmıştı ama pek tanıdık gelmiyordu. Nefreti yok eden tatlı, heyecan verici umut ve aynı zamanda aşkı yok eden küflü, kokuşmuş açgözlülük gibi koktuğunu şimdi anlıyorum. Bu,

tanrıların ve iblislerin, imparatorlukların ve uygarlıkların çöküp yeniden yükselen kokusudur. Okyanus yüzeyinin maviliği ve yedi adaya dağılmış şehrin her noktasında hissedilen arabaların kanlı metal kokusudur. Altmış milyonluk nüfusun ve bunun yarısını oluşturan farelerin kendini beğenmiş ve huzurlu kokusudur. Cesaretimizi inşa eden aşk ve kırık kalplerin kokusu, yaşam mücadelesi ve acımasız yenilgidir. On bin lokantanın, beş bin mabedin, türbelerin, kilise ve camilerin, çeşit çeşit parfümlerin, baharatların, tütsü ve ter çiçeklerinin satıldığı yüzlerce çarşının kokusudur bu. Bir zamanlar bu kokuyu dünyanın en güzel parfümlerinin en kötüsü olarak adlandıran Karla, her zaman olduğu gibi şüphesiz haklıydı. Şimdi bile, Bombay'a ne zaman gelsem, aldığım ilk koku bu - beni selamlıyor ve eve döndüğümü söylüyor.

Hemen göze çarpan ikinci husus, aşırı sıcak havaydı. Klimalı uçak kabininden ayrıldıktan beş dakika sonra kıyafetlerimin üzerime yapıştığını hissettim. Kalbim yabancı iklimden dolayı çarpıyordu. Aldığım her nefes, şiddetli pençelerde vücut için küçük bir zafer olarak görülmeli. Nemli bir burkanın yarattığı bu tropik terin gece gündüz insanı terk etmediğini sonradan anladım. Boğucu nem hepimizi amfibilere çeviriyor; Bombay'da havayla birlikte suyu da içine çekersin ve yavaş yavaş bu şekilde yaşamaya alışırsın, hatta keyfine varmaya başlarsın ya da terk edersin.

Ve son olarak, insanlar. Assam dili, Chats ve Pencap dili; Rajasthan, Bengal ve Taminad, Pushkar, Cochin ve Konark'ta doğdu;

Brahminler, askerler ve dokunulmazlar; Hindular, Müslümanlar, Hristiyanlar, Budistler, Persler, Jainler, Animistler, beyaz ve siyah, yeşil, altın kahve ve kara gözlü - inanılmaz çeşitliliğinde farklı yüzünü gösteren eşsiz güzellik - Hindistan.

Birkaç milyon Bombay artı bir milyon yabancı. Kaçakçıların en iyi iki dostu katır ve devedir. Katırlar, gümrük kapılarını atlayarak ülkeden ülkeye mal kaçakçılığına yardımcı olur. Develer saf gezginlerdir. Sahte pasaportlu bir adam gruplarına katılır, deve onu yasadışı ama gürültüsüz sınırdan geçirir.

8

Tabii ki, o zamanlar tüm bunları bilmiyordum. Daha sonra, yıllar sonra kaçakçılık sanatının inceliklerini öğrendim. Hindistan'a ilk geldiğimde tamamen içgüdüsel olarak hareket ettim ve sınırdan taşıdığım tek kaçak mal kendim ve kırılğan, eziyet gören özgürlüğümdü. Önceki sahibinin fotoğrafının yerine kendi fotoğrafım yapıştırılmış sahte bir Yeni Zelanda pasaportum vardı. Bu operasyonu tek başıma yaptım ve o kadar da kusursuz değildi. Olağan denetimden geçmiş olması gerekirdi ama gümrük görevlileri bir şeyden şüphelenip Yeni Zelanda büyükelçiliğiyle temasa geçseydi kalpazanlık olduğu hemen ortaya çıkacaktı. Böylece, Auckland'dan ayrılır ayrılmaz hemen uygun bir tur grubu aramaya başladım ve bulunduğumuz uçakta gelip giden öğrenci grubunu fark ettim. Onlara Hindistan hakkında sorular sormaya başladım, tanıdıklar edindim ve havaalanındaki gümrük kontrol karakolunun

yanında fark edilmeden onların arasına karıştım. Kızılderililer, benim de bu özgür ruhlu manevi grubun bir üyesi olduğumu düşünerek yüzeysel bir incelemeyle yetindiler.

Havaalanı binasından çıktığımda onlardan çoktan ayrılmıştım. Hindistan'ın kavurucu sıcaklığı beni hemen vurdu. Özgürlük duygusu başımı döndürdü: Bir engel daha aşıldı, bir sınır daha geride kaldı, istediğim yöne koşabilir ve kendime bir sığınak bulabilirdim. Hapisten kaçalı iki yıl oldu ama eğer bir kanun kaçağıysan günün her saati saklanmalısın. Tamamen özgür olmak imkansız gibi görünüyordu ama yine de gri gözlerimin etrafındaki kırıksıklıklar, yeni pasaportumla yaşayacağım yeni bir ülkeyle tanışmayı umutla ve temkinli bir heyecanla bekliyordum. Sıcak Bombay göğünün altında patikada durdum, mavi bir deniz gibi yayıldım, kalbim muson yağmurlarının süpürdüğü Malabar sahilinin sabahının erken saatleri kadar saf ve neşeli umutla dolup taşıyordu.

- Sayın! Sayın! - arkamdan bir ses duyuldu.

Biri elimi tuttu. Dondum. Tüm kaslarım gergindi ama korkumu bastırdım. Kaçamazsın. Aceleye teslim olmamalıydım. geri döndüm

Önümde sıkıcı bir tarçın üniforması giymiş sıska bir adam elinde gitarıyla duruyordu. Hayır, sıska değildi, koca bir kafası ve Down sendromlu insanların masum yüzüyle gerçek bir cüceydi.

- Müziğin, cena b. Müziğinizi unuttunuz, değil mi?

Görünüşe göre gitarı valizimi aldığım "atlıkarınca" yakınında unutmuşum. Ama bu kişi gitarın bana ait olduğunu nereden biliyor? Ona şaşkınlık ve rahatlama duygusuyla gülümsediğimde, o da

genellikle saklamaya çalıştığımız türden bir içtenlikle gülümsedi. Gitarımı bana uzattığında, parmaklarının arasındaki ağın su kuşunun ayağındaki ağa benzediği düşüncesi geldi.

verilmiş. Cebimden küçük bir bozuk para çıkarıp ona verdim ve beceriksizce şişman bacaklarının üzerinde geri adım attı.

- Para yok! Yardım etmek için buradayız. "Hindistan'a hoş geldin," dedi, uzun adımlarla uzaklaşıp kalabalığa karışarak.

Gazi otobüs hattının kondüktöründen merkeze tek yön bilet aldım. Direksiyon başında emekli bir asker oturuyordu. Çantalarımın otobüsün bagaj bölmesine nasıl atıldığını görünce gitarı elimde tutmaya karar verdim. Kulübeye girdim ve arka koltukta oturan iki uzun saçlı turistin yanına oturdum. Otobüs, olabildiğince az para harcamaya çalışan yerli ve yabancılarla hızla doldu.

Salon neredeyse tamamen dolduğunda, sürücü arkasına yaslandı ve hayranlık uyandıran gözlerle bize baktı, ağzından kırmızı betel (karabiber fidanı) suyunu otobüsün açık kapısına doğru püskürttü ve yola çıkacağımızı duyurdu. :

-Kalın saman, chalo!¹

Motor kükredi, vitesler birbirine girdi ve son anda otobüsün tekerlekleri altında ciyaklayan hamal ve yaya kalabalığını yararak aşırı bir hızla yola çıktık. Otobüsün basamağında duran kondüktörümüz onlara seçici hakaretler savurdu.

Şehre giden yol, kenarlarında ağaçlar ve çalılar olan geniş ve modern bir otoyoldan başlıyordu. Bana memleketim Melbum'daki uluslararası havaalanının etrafındaki bozulmamış

¹Taşıyoruz! (Hint dili)

manzarayı hatırlattı. Şaşırtıcı benzerlik beni rahatlatarak tam uykuya dalmak üzereydim ki, yolun birdenbire daraldığını fark ettim, sanki bu karşıtlık özellikle yeni gelenleri ürkütmek için tasarlanmıştı. Birkaç trafik şeridi tek şeritte birleşti, ağaçlar kayboldu ve yerlerinde, yolun her iki tarafında, görüntüsü kalbimin atmasına neden olan harabelerin görüntüsü belirdi. Uçsuz bucaksız harabeler siyah-kahverengi kum tepelikleri gibi uzanıyor ve ufkun ateşli serabında kayboluyordu. Miskin kulübeleri bambu kamışlardan, kamış hasırlardan, plastik parçalardan, kağıttan ve paçavralardan yapılmıştır. Dar patikalar, birbirine yaslanmış duran bazı kulübelerin arasından geçiyordu. Karşımıza açılan bu alanda insan boyunu aşan tek bir yapı yoktu.

Ne istediğini bilen varlıklı turistlerle dolu modern bir havaalanının, kırık ve rüzgârlı hayaller vadisinden sadece birkaç kilometre uzakta olması şaşırtıcıydı. Aklıma gelen ilk düşünce, bir yerlerde korkunç bir felaketin meydana geldiği ve gördüğüm bu sahnenin hayatta kalanların geçici olarak barınak buldukları bir kamp olduğuydu. Aylar sonra, harabelerin sakinlerinin aslında onları evlerinden buraya süren yoksulluk, açlık ve toplu katliamdan kurtulduklarını fark ettim.

lamattan çıkanların olduğu söylenebilir. Her hafta beş bin mülteci şehre akın etti ve sayıları aydan aya, yıldan yıla artmaya devam etti.

Şoförün kilometre sayacındaki kilometre arttıkça, harabelerde yaşayan yüzlerce, binlerce, on binlerce kişi de arttı ve gördüğüm bu manzara tam anlamıyla kalbimi yaktı. Sağlığımdan ve cebimdeki paradan utandım. Prensip olarak siz de bu duyguları hissedebiliyorsanız, dünyadan kovulmuş mazlumlarla ilk karşılaşmanız, kalbinizde acı bir suçlamaya dönüşecektir. Banka soydum, uyuşturucu kaçakçılığına bulaştım, gardiyanlar beni kemiklerime kadar dövdü. Vücuduma defalarca bıçak yarası geldi ve karşılık olarak ben de karşımdakileri bıçakladım. Görünür çitin üzerinden atladım ve katı yasalar ve "sertleştirilmiş" çocuklarla bir hapishaneden kaçtım. Buna rağmen önümde bir ufuk gibi uzanan insan emeği denizi bıçak gibi gözlerime battı. Sanki bir süngüyü geçmişim.

Bu haksızlığa karşı mahcubiyet, utanç ve isyan duygusu içimde yavaş yavaş büyüdü ve yumruklarımı sertleşene kadar sıkıttı. "Bu nasıl bir hükümet" diye düşündüm kendi kendime, "bu rezalete göz yuman sistemin adı nedir?"

Ve harabeler, ara sıra tam bir zıtlık içindeki güzel ofisler ve işyerleri ve biraz daha varlıklıların yaşadığı harap, harap apartman binaları ile uzayıp gidiyor. Ancak onlardan sonra yine yıkıntılar devam etmekte ve bunların kaçınılmazlığı ve dayanılmazlığı yabancı bir ülkenin önünde tüm edep ve nezaketimi kazıp çıkarmıştır. Tuhaf bir heyecanla sayısız harabenin sakinlerini gözlemlemeye başladım. İşte siyah, saten

saçlarını geriye doğru taramak için eğilen bir kadın. Bir diğeri çocuklarını bakır bir banyoda yıkadı. Bir adam boyunlarında kırmızı kurdeleler olan üç keçiye güdüyordu. Bir diğeri kırık bir aynanın önünde durmuş yüzünü tıraş ediyordu. Çocuklar her yerde oynuyorlardı. Adamlar kovalarla su taşıyor ve kulübelerden birini onarmaya çalışıyorlardı. İnsanlar ellerinde kovalarla su taşıyor, kulübelerden birini tamir ediyorlardı. Baktığım ve izlediğim tüm insanların yüzlerinde bir gülümseme vardı.

Otobüs trafikte durdu ve penceremin hemen yanındaki kulübeden bir adam çıktı. Otobüsümüzdeki turistler gibi beyaz bir Avrupalıydı ama üzerinde kırmızı çiçekler olan keten bir kumaş parçası giymişti. Adam gerildi, esnedi ve istemeden çıplak karnını kaşdı. Bu adam tarlalarda otlayan ineklerin rahatına sahipti. Huzurunu ve sokakta yürüyen bir grup insana gülümseme şeklini kışkandım.

Otobüs atladı ve adamı geride bırakarak hareket etti. Ama onu görünce tavrım değişti. Benim gibi bir yabancı olması, kendimi onun dünyasında hayal etmemi sağladı. O ana kadar garip ve garip olarak değerlendirdiğim şeyler birdenbire oldukça gerçek ve çekici gelmeye başladı.

Sonra insanları izlemeye başladım ve ne kadar çalışkan, özgüvenli ve istekli olduklarını anladım. Bu kulübelerden bazılarına bakma fırsatı buldum, ilk bakışta dağınık görünseler

de, yerde tek bir kir lekesi yoktu ve demir çömllekler yıkanıp temizlenip üst üste istiflenmişti. Sonunda, kırmızı, mavi ve altın rengi giysiler giymiş, yoksulluk ve yoksulluk içinde dizginlenmiş, olağanüstü bir zarafetle yalınayak dolaşan kadınların, beyaz dişli, badem gözlü erkeklerin ve beyaz bacaklı, kibar çocukların güzelliğini hissettim. başından beri gördük.. Biraz büyük çocuklar küçüklerle oynuyor, çoğunun kucağında küçük erkek ve kız kardeşleri vardı. Son yarım saatte ilk kez gülümsedim.

- Yanımda oturan genç pencereden dışarı bakarak, "Evet, üzücü bir manzara," dedi.

Ceketinin koluna dikilmiş kıızılağaç yaprağıyla Kanadalıydı. Yanında oturan arkadaşı onun minyatür bir versiyonuydu - kıyafetleri bile aynıydı, neredeyse beyaz olana kadar yıkanmış kot pantolonu, çiçekli çitlerden yapılmış yumuşak ceket ve ayağında sandaletleri. - Ne dedin?

- Buraya ilk gelişiniz mi? - çocuk cevap vermek yerine sordu ve başımı sallayınca ekledi: - Biliyordum. Gelecekte, kalıntılar nispeten daha az olacak. Ama Bombay'da da iyi bir yer bulamayacaksınız, inanın bana, Hindistan'ın kelimenin tam anlamıyla en ihmal edilmiş, fakir şehri. Yanındaki küçük Kanadalı, "Haklı," diye onayladı.

- Yol üzerinde bir iki yerde düzgün tapınaklara, taşan aslan heykellerine, düzgün İngiliz evlerine, bakır sokak lambalarına rastlayacağımız doğrudur. Ama orası Hindistan değil. Gerçek Hindistan, Himalayalar'da, Manali'de, kutsal

Varanasi şehrinde veya güney kıyısında, Kenal'dadır. Gerçek Hindistan'ı görmek için şehirlerden çıkmak gerekiyor.

- Senin yolun nerede?
- Puna'da, Rajnişitlerin aşramında duracağız. Ülkedeki en iyi meditasyon merkezidir.

İki çift açık mavi göz, tek doğru yolu bulduklarından emin insanların sınavıcı bakışlarıyla bana bakıyordu.

- Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?
- Bombay'ı mı kastediyorsun?
- Evet, şehirde mi duracaksınız yoksa yolunuza devam mı edeceksiniz?

'Ashram - başlangıçta münzevilerin sığınağı, dünyevi terk edenler; çoğu zaman bir din eğitimi merkezi olarak bile kabul edilir; Rajnishism - 1964'te Bhagwan Sri Rajnish (Osho) tarafından yaratılan ve Hristiyanlığın, eski Hintlilerin ve bir dizi başka dinin varsayımlarını birleştiren bir dini teori.

- Henüz bilmiyorum, - dedim ve yüzümü pencereye çevirdim.

Doğruyu söylüyordum, ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum, Bombay'da mı kalsam yoksa yoluma devam mı etsem. O anda benim için önemli değildi: Cesur, sert ve şimdi amaçsız bir insandım, Karla'nın bir zamanlar "dayanıklı çocuk" dediği şey.

- Belirli planlarım yok, - diye cevap verdim. - Belki bir süre Bombay'da kaldım.

- Geceyi burada geçirip sabah trenle Pune'a hareket edeceğiz. Dilerseniz 3 kişilik oda kiralayabiliriz. Daha ucuz olacak.

Dönüp masum gözlerine baktım. "Şimdilik birlikte olmamız iyi oldu sanırım," diye düşündüm. - Gerçek belgeleri ve naif gülümsemeleri sahte pasaportumu örtbas ediyor. Bu daha güvenli."

- Ve daha güvenli olacak, - diye ekledi Kanadalı.

- Bu kesinlikle doğru, - dedi arkadaşı sözlerini tekrar teyit ederek.

- Daha güvenli? - Endişemi gizlemeye çalışarak gelişigüzel sordum.

Üç-dört katlı binaların arasındaki dar bir yolda ilerleyen otobüs yavaşladı. Trafik, otobüsler, kamyonlar, bisikletler, öküz arabaları, küçük motosikletler ve insan kalabalığından oluşan karmaşanın içinden gizemli bir şekilde akmaya devam etti. Eski otobüsümüzün açık pencerelerinden içeriye baharat, aromatik, atık gaz ve gübre kokusu doldu - korkunç ama katlanılabilir. Yüksek sesle konuşanlar, her yerden duyulabilen egzotik müziği bastırmaya çalıştı. Orada burada asılı dev afişlerde Hint filmleri reklamı yapılıyordu. Bu posterlerin doğal olmayan parlak renkleri, pencerelerimizin önünden sürekli bir akış halinde akıyordu.

- Kesinlikle daha güvenli. Bombay bir aptalın tuzağı. Buradaki sokak çocukları sizi herhangi bir dolandırıcılık kumarhanesinden daha ustaca soyabilir.

- Burası bir metropol dostum, - küçük Kanadalı yorum yapmaya başladı. - Ve hepsi aynı. New York, Rio ve Paris'te de durum aynı. Her yerde aynı pislik, aynı delilik. Muhtemelen bir megalopolisin ne olduğunu hayal edebilirsiniz. Şehirden kaçtığınızda, Hindistan'ı seveceksiniz. Burası harika bir ülke ama şehir hakkında konuşmaya değmez.

- Lanet olası oteller de bu soyguna karıştı, - diye ekledi uzun adam. -Numaranıza oturup ot içerken, soğan gibi soyulabilirsiniz. Polisle iş birliği içindeler - her ikisi de cebinizdeki parayı izliyor. O yüzden güven bana, deneyimlerime dayanarak biliyorum, bir grupta olmak en iyisidir.

- Ve ilk fırsatta şehirden kaç, - tavsiyede bulundu besteci.
- Aman Tanrım! Oraya bak!

Otobüs ilerledi ve bir tarafı devasa turkuaz kaya parçalarıyla çevrili bulvardan çıkmak için döndü. Kayaların araları, eski bir gemi enkazının kararmış enkazına benzeyen kaba, isli komalarla doluydu. Komalar yanıyordu.

- Şeytana lanet olsun! Bu adam diri diri yanıyor! - denize doğru koşan bir adamı işaret eden uzun boylu bir Kanadalı bağırdı.

Adamın pantolonu ve saçları yanıyordu. Kayan taşların arasına düştü. Yanına çocuğu olan bir kadın koşarak yanan giysileri çıplak elleriyle çıkarmaya ve yangını söndürmeye çalıştı. Komşulardan bazıları yanan komalarını kurtarmaya çalışırken, diğerleri ayakta zavallı kulübelerinin küle dönüşmesini izledi.

- Bunu gördün mü? O çocuk hayatta kalamayacak, eminim.

- Evet, kahretsin, haklısın! - uzun Kanadalı havladı.

Şoförümüz diğer arabalarla birlikte yangını izlemek için yavaşladı ama çok geçmeden gaza basıp yoluna devam etti. Geçen birçok arabadan hiçbiri durmadı. Geri döndüm ve otobüsün arka camından dışarı baktım, ta ki komaların kömürleşmiş yığınları siyah noktalara dönene ve ateşin kahverengi dumanı yaklaşan felaketin fısıltılarına dönene kadar.

Sahil boyunca bulvarın sonundan sola döndük ve modern binaların sıralandığı geniş bir caddeye çıktık. Lüks otellerin girişlerinde rengarenk kanopi yelkenlerin altında kapıcılar dururdu. Yemyeşil bahçelerin içinde birbirinden güzel restoranlar dizilmişti. Havayollarının ve diğer işletmelerin cephelerinin cam ve bakır kaplamaları güneş ışığında parlıyordu. Alışveriş tezgahları, büyük şemsiyelerin altında kavurucu güneşten gizlendi. Sokakta yürüyen Hintli erkekler iş takımları ve kalın topuklu ayakkabılar giyiyor, kadınlar ise pahalı ipekler giyiyordu. Ofislere girip çıkan insanlar ciddi, kendinden emin ve hayattaki hedefleri varmış gibi görünüyordu.

Tanıdık ve bilinmeyen sahneler karşıtlık içinde birleşiyordu gözlerimin önünde. Kal, bağlantılı arabayı trafik ışıklarında, lüks bir spor arabanın yanında durdurdu. Adamın biri dinlenmek için çanak anten benzeri bir cihazın arkasına oturdu. Elektrikli bir yükleyici, ahşap tekerlekli eski bir arabadan malları indirdi. Uzak geçmiş, ısrarla geleceğe doğru adım atıyor, zaman engelini aşıyordu. Bunu sevdim.

- "Geliyoruz" dedi komşum. - Şehir merkezine çok yakındır. Doğru, burası genellikle şehir merkezini düşündüğümüzde aklımıza gelen bir yer değil - sadece ucuz turistik otellerin yoğun olduğu bir bölge. Kolaba denir. Sonunda geldik.

Gençler ceplerinden pasaportlarını ve seyahat makbuzlarını çıkarıp pantolonlarının önüne koydular. Hatta Bastaboy saatini çıkarıp pasaportu, parası ve diğer değerli eşyalarıyla birlikte iç çamaşırının içine sakladı. Ona baktığımı görünce gülümsedi.

- Dikkat, cesurun güzelliğidir.

Kalktım ve ön kapıya gittim. Otobüs durur durmaz indim ve otobüsün etrafını saran kalabalığa katıldım. Hancılardan, uyuşturucu tacirlerinden ve diğer sokak satıcılarından oluşan bir çete bozuk İngilizceyle bağırarak votka, ucuz kira ve başka şeyler teklif ettiler. Herkesin önünde, otobüsün kapısında, ideal yuvarlak başlı, pamuklu gömlek ve branda pantolon giyen ufak tefek bir adam durup etrafındakileri sakinleştirmek için bir

şeyler bağırdı ve daha önce hiç görmediğim parlak bir gülümsemeye gülümsedi. önce ve bana hitap etti:

- Günaydın sevgili beyler! Bombay'a hoş geldiniz! Güzel ve ucuz otellere ihtiyacınız var, değil mi?

Doğrudan gözlerimin içine bakarak gülümsemeye devam etti ve gülümsemesinde kalbimin derinliklerine işleyen, sıradan bir neşeden daha içten ve neşeli bir tuhaflık vardı. Ona bakmamız sadece birkaç saniye sürdü ama o saniyeler, parlak bir gülümsemeye sahip bu küçük adama güvenebileceğimden emin olmam için yeterliydi. O zamanlar farkında olmasam da hayatımın en başarılı kararlarından biri olduğu ortaya çıktı.

Otobüsten inen yolcular, otobüse yapışan seyyar satıcı ve seyyar satıcı kalabalığından kurtulmaya çalıştı. Kanadalılar, her taraftan çılgılık atan insanlara gülümseyerek öne çıktı. Böyle bir kalabalığın içinden ne kadar ustalıkla sıyrılmayı başardıklarını gördüm ve ilk defa ne kadar sağlıklı, enerjik ve sevimli olduklarını fark ettim ve otelde ortak oda kiralama teklifini kabul edilebilir buldum. Onlar olsaydı kimse benim hapisten kaçtığımı ya da sahte belgelerle geldiğimi fark etmezdi.

Bir adam kolumdan tuttu ve beni kalabalığın arasından çekip otobüsün arkasına çekti. Kondüktör bir maymun çevikliğiyle otobüsün çatısına tırmandı ve çantalarımı oradan aşağı fırlattı. Diğer koliler ve valizler de korkunç bir gürültüyle caddenin

ortasına döküldü. Yolcular eşyalarını kurtarmak için koştu ve rehberim beni yine kenara çekerek daha sessiz bir yere çekti.

- Tatlı aksanlı bir İngilizceyle, "Benim adım Prabaker," dedi. - İyi adınız nedir?

- Benim adım Lindsay, pasaportuma göre yalan söyledim.

- Ben Bombay rehberiyim. Ben çok iyi bir Bombay rehberiyim, harika! Bombay'ın tamamını çok iyi biliyorum. Her yeri, her şeyi görmek ister misin? Bu

Bunu en iyi nerede yapabileceğini biliyorum. Sana istediğinden fazlasını gösteriyorum

Bileceğim.

Can sıkıcı habercilerden hâlâ kurtulamayan iki genç Kanadalı bize yaklaştı. Prabaker, çileden çıkmış meslektaşlarına tersledi ve birkaç adım geri çekilip elimizdeki poşetleri gözleriyle yuttular.

- "Şimdi tek görmek istediğim nezih ve ucuz bir otel odası," dedim.

- Tabi efendim! Prabaker gülümsedi. - Seni ucuz bir otele götürebilirim, hem de çok ucuz bir otel, çok ucuz, aklı başında hiç kimse orada kalmaz.

- İyi. Al, Prabaker. Bakalım bize neler sunacaksınız.

- Bir dakika, - uzun boylu Kanadalı konuşmayı kesti. - Bu adama ödeme yapacak mısınız? Yani, nerede olduğumuzu zaten biliyorum. Alınma dostum - Harika bir rehber olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacımız yok.

Prabaker'a baktım. Büyük, koyu kahverengi gözlerini tüm içtenliğiyle bana çevirdi. Hayatım boyunca Prabaker Kharre kadar nazik, daha samimi bir insanla hiç tanışmadım. Öfkeyle sesini yükseltebilen ya da birine elini kaldırabilen biri değildi - bunu tanıştığımız ilk dakikalardan itibaren hissettim.

- Ne diyorsun Prabaker? - Yarı ciddi yarı şaka olarak sordum. - Sana ihtiyacım var mı, yok mu?

- Tabii ki ihtiyacım var! Prabaker heyecanla cevap verdi. - Bana yeterince ihtiyacın var, ağlamak üzereyim! Seninle olmazsam, Bombay'da seni ne korkunç olayların beklediğini Tanrı bilir!

- Ben öderim, - Kanadalılara bağırdım, çantalarını aldılar.

- İyi. Hadi gidelim, Prabaker.

Çantamı almak için uzandığımda, Prabaker çantanın sapını tuttu.

- Yükünü ben taşıyım... - dedi ısrarlı bir nezaketle.

- Buna gerek yok, kendim hallederim.

Prabaker'ın parlak gülümsemesi yalvarmaya döndü.

- Lütfen efendim. Bu benim işim. Bu benim görevim. Belden güçlüyüm.

Sorun değil. Göreceksin.

Tüm varlığımla karşıydım. -Hayır hayır...

- Lütfen, Bay Lindsay. Bu benim için bir onur. Onlara bakmak.

Prabaker elini uzattı ve otobüsün yolcuları arasından bir müşteri çekmeyi başaran arkadaşlarını gösterdi. Çanta, valiz ve çantalardan hepsi ihtiyaç duydukları yönde ciddi iş zekası ile onlara tutunmak alıyorlardı

- Hm... Pekala, - İsteksizce itaat ettim.

Bu, daha sonra ilişkimizi tanımlayacak olan ilk yenilgiydi. Yuvarlak yüzüne yine bir gülümseme yayıldı; Çantamı sırtına koymasına yardım ettim. Yüküm hafif değildi. Prabaker hafifçe eğildi, sonra boynunu uzattı ve uzun adımlarla uzaklaştı. Büyük adımlarla hızlıca yanına ulaştım ve gergin yüzüne baktım. Kendimi bir yük hayvanı yerine bir yerliyi kullanan beyaz bir bwana gibi hissettim ve bu çok iğrenç bir duyguydu.

Küçük Kızılderili konuşup gülüyor, Bombay'dan ve gezilecek yerlerden bahsediyor, yolda karşımıza çıkan olağanüstü manzaraları gösteriyor ve tanıdıkları gülümseyerek selamlıyordu. Kanadalılara kibar bir nezaketle hitap etti. Gerçekten bir dürtüsü vardı - ilk bakışta görüldüğünden çok daha güçlüydü. Otele yürüdüğümüz on beş dakika boyunca tökezlemedi veya nefes almak için durmadı.

Ön cephesi denize bakan büyük bir binanın arka tarafından geçerek dört kat yosun kaplı, siyahımsı dik basamakları çıkarak "Indian Hotel"e geldik. Geçtiğimiz her katın duvarlarında "Apsara Otel", "Star of Asia" Otel, "Seaside Otel" yazılı tabelalar vardı.

Gördüğünüz gibi, bir binada her biri kendine özgü personeli, yüksek hizmet standartları ve benzersiz tarzı olan dört otel vardı.

Dördümüz de valizlerimizle birlikte küçük bir salona döküldük. Odalara açılan koridorun yanındaki yüksek çelik masanın arkasında, göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek ve siyah kravat takmış, iri yarı, kaslı bir Kızılderili oturuyordu.

- Hoş geldiniz, - adam yanağındaki gamzeleri göstererek temkinli bir şekilde gülümsedi. - Hoş geldiniz genç beyler.

- Bu gerçek bir çöplük, - dedi uzun boylu Kanadalı, boyanın sızdığı kontrplak bölmelere bakarak.

- Ben Bay Anand, Prabaker aceleyle otel görevlisini takdim etti.

- Kolabe'deki en iyi otelin en iyi yöneticisidir.

- "Kapa çeneni, Prabaker," dedi Bay Anand.

Prabaker'ın gülümsemesi genişledi.

- Bay Anand'ın ne kadar harika bir yönetici olduğunu ben görüyor musunuz?! - kulağıma fısıldadı. Ardından gülümsemesini güzel yöneticiye yöneltti. - Sizin için rastgele üç turist getirdim Bay Anand. En iyi otel için en iyi kiracılar, bakın!

- Kapa çeneni dedim! - Anand kaşlarını çatı.

- Ne kadar? - yakışıklı Kanadalıya sordu.

'Bwana-aga (Hintçe)

Арей Уецап МЙ
Kütüphane

-
-

Afedersiniz? - bakışlarıyla Prabaker'ı küle çevirmeye devam eden Anand'a sordu.

Bir oda, üç kişilik, bir gecelik. Kaça mal olacak? - Yüz yirmi rupi.

- Evet?! - Kanadalı patladı. - Bizimle dalga mı geçiyorsun?
- Çok pahalı, - arkadaşı onu destekledi. - Buradan gidelim.
- Sorun değil, diye yanıtladı Anand soğukkanlılıkla. - Yolun açık, gidebilirsin.

Bavullarını toplamaya başladıklarında, Prabaker'ın umutsuz haykırışıyla yarıda kaldılar:

- Hayır hayır! Bu en güzel otel. Lütfen numaraya bakın. Lütfen Bay Lindsey, bu güzel numarayı görmeme izin verin!

Bir an sessizlik oldu. Genç Kanadalılar otelin çıkışında durdu. Anand kiracı kayıt defterine baktı. Prabaker kolumdan tuttu. Rehberime şimdiden sempati duymaya başlamıştım ve Anand'ın tavrı da bende hoş bir etki yarattı. Otel şartlarını kabul edip etmemeyi bize bıraktı ve kalmamız için bize pohpohlamaktan bahsetmedi. Anand başını kitaptan kaldırdı ve bana baktı. Karşısındaki insanlara karşı kendine güvenen ve saygılı bir adamın dürüst ve samimi bakış açısydı. Anand'a giderek daha fazla sempati duymaya başladım.

- Pekala, sayıya bakalım, - Kabul ettim.
- Evet evet! Prabaker güldü.
- Bakalım, bakalım diyorsunuz - Kanadalılar gülümsedi ve teslim oldu.

-
-

- Koridorun sonunda,' dedi Anand gülümseyerek, üzerinde bir numara olan ağır bronz bir yüzüğü çıkarıp önümde duran masanın üzerine koydu. - Sağdan sonraki oda dostum.

Kiralayacağımız odada üzerleri örtülü üç yatak vardı, pencerelerden biri denize, diğerleri gürültülü sokağa açılıyordu. Gardiyan yeşil boyalı duvarlara baktığında adamın başı ağrımaya başladı. Boya köşelerden soyuluyor ve dökülüyordu. Tavan bir çatlak ağı gibiydi. Beton zemin, gizemli tümsekler ve pürüzlü dalgalar halinde sokağa bakan pencereye doğru eğimliydi. Üç uyku yerine ek olarak, odada yapıştırılmış kontrplaktan yapılmış üç küçük yan sehpa ve kırık bir aynası olan terk edilmiş bir tuvalet masası vardı. Önceki kiracılarımız hatıra olarak bir şişe Baileys İrlanda kremalı likörü içinde erimiş bir mum, kesilmiş ve duvara bantlanmış bir takvim, bir Napoliten sokak sahnesinin reproduksiyonu ve havalandırma ızgarasından sarkan iki eski püskü rüzgar gülü bırakmışlardı. Odanın içi, kiracılarını hapishane mahkumları gibi arzu ettikleri duvarlara isimlerini kazımaya ve ölümsüzleştirmeye teşvik etti.

Numarayı alıyorum - karar verdim.

Evet! - Prabaker mutlu bir şekilde bağırdı ve hemen salona koştu. Arkadaşlarım birbirlerine bakıp güldüler.

- Bu deliyle tartışmak anlamsız. Uzun boylu Kanadalı, "Kafası kötü," dedi.

- Hm-m, - diye mırıldandı arkadaşı ve dikkatlice oturdu, yataklardan birinin çarşaflarını kokladı.

-
-
Prabaker, elinde kiracıların kayıtlı olduğu kalın bir defter tutan Anand ile geri geldi. Anand pasaportlarımızı kontrol ederken biz sırayla ayrıntılarımızı kitaba yazdık. Bir haftalık kira ödedim. Anand, Kanadalıların pasaportlarını iade etti ve düşünceli bir şekilde benim yanağımı okşamaya başladı. - Yeni Zelanda?

- Evet, nasılım? - Bir şeyden şüphelendiğini varsayarak kaşlarımı çattım.

Yirmi yıllık hapis cezamı keyfi olarak azalttıktan sonra, Avustralya hükümeti tarafından arandım ve Interpol'e kaçak olarak kaydoldum. "Acaba ne biliyor? - Düşündüm. - Neye işaret ediyor?

- Hmm tamam. Yeni Zelanda olsun. Belki bir şeyler içmek, bira veya viski içmek, para takas etmek, bir kız getirmek, iyi vakit geçirmek istersiniz? Bir şey istersen bana haber ver, tamam mı?"

Anand pasaportu bana geri verdi ve Prabaker'a bakarak odadan çıktı. Kapı eşiğinde duran rehber sindi ve aynı anda mutlu bir şekilde gülümseyerek geri çekildi.

- O bir dahi, iyi bir yönetici, - dedi Anand'dan sonra.

- Prabaker, sık sık Yeni Zelandalı kiracılarınız olur mu?

- O kadar sık değil, Bay Lindsey. Ama hepsi çok iyi insanlar. Konuşurlar ve gülerler, puro içerler, içerler, geceleri kadınlarla vakit geçirirler ve sonra tekrar içerler, sigara içerler, konuşurlar ve gülerler.

- Hmm. Prabaker, nereden esrar bulacağını bilmiyor musun?

-
-

- Neden bilmiyorum? ben bir tolayım² ³, Bir kilo, on kilo esrar bulabilirim ve hatta esrar deposunun nerede olduğunu biliyorum.

- Bir depoya ihtiyaç yoktur. Sadece biraz ot içmek istiyorum.

- Bazen cebimde bir tola, on gram mükemmel bir Afgan ilacı var

4. Satın almak ister misin?

Ne kadar?

Prabaker beklentili bir sesle iki yüz rupi teklif etti.

Değerinin en az iki katını istediğinden şüphelendim, ama yine de o zamanın döviz kuruyla yaklaşık on iki Amerikan dolarına eşit olan iki yüz Hint rupisi, esrar için gereken miktarın onda biri bile değildi. Avustralyada. Ona biraz tütün ve bir sigara kağıdı verdim:

- İyi. Bir tane yap, tadına bakayım. Esrar seversem, satın alırım.

Oda arkadaşlarım yan yana yataklarda yatıyorlardı ve Prabaker cebinden bir rulo esrar çıkardığında kaşlarını çattılar ve birbirlerine baktılar. Tozlu tuvalet masasının önünde diz çöküp sigara yakan Kızılderiliye korku ve hayretle baktılar.

- Dostum, akıllı davrandığına emin misin?

- Belki de bizi uyuşturucu veya benzeri bir şey kullanmakla suçlamak için bilerek yaptılar?

- Bence Prabaker'a güvenilebilir. Bunun bir tuzak olduğuna inanmıyorum, - diye cevap verdim, seyahat battaniyemi sokağa açılan pencerelerin yanındaki yatağın üzerine koyarak.

²1) Hayır; 2) Ha? Değil mi? (cümlelerin akışında soru eki) (Hintçe).

³Tola - 13,7 grama eşit Hint ölçü birimi.

⁴Charas - esrar ve tütün karışımı.

-
-
Pencerenin altına bir raf yerleştirildi ve çantamdan Yeni Zelanda'da tanımadığım bir çocuğun bana verdiği küçük siyah bir taştan, arkadaşlarımdan birinin verdiği taşlaşmış bir salyangoz kabuğundan oluşan eşyalarımı, hediyelik eşyaları ve tılsımları çıkardım. başka bir arkadaşımın bana verdiği bir katliamın kemiklerinden yapılmış bir bileklik buldum ve üzerine düzenlemeye başladım. Adalet mahkemesinden saklanıyordum. Kendi ülkem, kendi evim yoktu, arkadaşlarımdan bana verdiği resimler, şiirler, balık kulakları, kuş tüyleri, koca bir kutu ilaç ve diğer şeyleri taşıdım. Kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı bile aldılar. Bunların arasında önemsiz bir şey yoktu, artık pencere altı benim evim oldu ve tüm bu hatıralar benim vatanım oldu.

- Çocuklar, eğer korkuyorsanız, ben sigara içmeden odadan çıkabilir ya da sokakta yürüyebilirsiniz. Çekimi bitirdikten sonra seni arayacağım, geleceksin. Az önce arkadaşlarıma Hindistan'a gelir gelmez mutlaka esrar içip onları hatırlayacağıma dair söz verdim ve şimdi onlara sözümü yerine getiriyorum. Otel görevlisinin de bu konuya parmakla baktığını düşünüyorum. Prabaker, otelinizde sigara içmekle ilgili herhangi bir sorun olur mu?

- Bir şeyler çizmek, içmek, müzik dinlemek, dans etmek, otelde kadınlarla vakit geçirmek - sorun yok, - Prabaker bir an kafasını meşguliyetinden alıp içtenlikle gülümsedi ve beni temin etti. - Her şeye izin var, sorun değil. Tartışmalar hariç. "Kızılderili Oteli"nde

-
-

kavgalar kötü davranış ve kabalık olarak kabul edilir. - Gördün mü?

Sorun değil.

-
Ve ölüm, - diye ekledi Prabaker, yuvarlak başını düşünceli bir şekilde sallayarak. - Bay Anand burada birinin ölmesinden hoşlanmaz.

- ne dedin Ne hakkında konuşuyor?

- Bu çılgınlık ciddi mi? Burada birinin ölmesi yetmedi! Aman Tanrım!

- bir sorunun olduğunu sanmıyorum büyükbaba ⁵, - Endişeli Kanadalıları sakinleştirmeye çalışan Prabaker, onlara özenle sarılmış sigaralar ikram etti; Uzun boylu Kanadalı bir sigara aldı ve bir nefes çekti. - Burada, "Kızılderili Oteli"nde böyle bir olay pek sık olmaz, çoğunlukla zayıflayarak kemiklerini kaybeden uyuşturucu bağımlıları ölür. Büyük, sağlıklı bedenlerinizi herhangi bir tehlikenin beklediğini sanmıyorum.

Prabaker içten bir gülümsemeyle bana bir sigara uzattı. Nefes alarak esmenleri tekrar kendisine iade ettim o da sevincini gizlemeden bir nefes aldı ve esmenleri Kanadalılara uzattı:

- Bu iyi bir fikir, değil mi?

- Evet, gerçekten iyi, - dedi uzun boylu Kanadalı içten bir gülümsemeyle.

O zamandan beri, bu parlak, samimi gülümseme, hayal gücümde Kanada ve insanlarıyla ilişkilendirildi.

- Anlıyorum, - karar verdim.

⁵Baba - saygıyla hitap edildi.

Prabaker bana bir gramlık ambalaj kağıdını verdi, ben de onu ikiye böldüm ve birini yanımdaki Kanadalıya fırlattım:

- al onu Yarın Pune'a gitmek trende meşgul olacak.
- Teşekkürler, - yanıtladı Kanadalı. - Bak, sen yaşlı bir çocuksun!

Biraz kafan karıştı, ama yine de senin için iyi!

Seyahat çantamdan bir şişe viski çıkarıp açtım. Bu, Yeni Zelanda'daki bir arkadaşıma verdiğim sözün gerçekleşmesiydi. Sahte pasaportla Hindistan'a gidebilirim onun anısına viski içmemi istedi. Sigara, viski ve bunun gibi küçük ritüeller benim için önemliydi. Ailemi ve arkadaşlarımı sonsuza dek kaybettiğime ikna olmuşum; bir ses onları bir daha asla görmeyeceğimi söyledi. Koca bir dünyada yalnızdım, eve dönme umudum yoktu ve tüm geçmiş hayatım anılardan, tılsımlardan ve diğer aşk birikimlerinden ibaretti.

Viskiyi doğrudan şişesinden içmek istiyordum ama fikrimi değiştirip önce Prabaker'a teklif ettim.

- Harika bir teşekkür, Bay Lindsey! - neşeyle gülümsedi. Dudaklarını şişeye değdirmeden başını geriye atarak viskinin bir kısmını ağzına doldurdu. - Bu en iyi viski, Johnnie Walker, birinci sınıf. Evet...

İstersen bir yudum al.

- Sadece bir damla, çok teşekkür ederim. - Ağzını kocaman açtı ve biraz viski içti. Bir süre duraksadı, dudaklarını yaladı ve şişeyi üçüncü kez kaldırdı. - Üzgünüm, evet, çok üzgünüm. Çok iyi bir viski olmak beni kaba yapıyor.

-
- Bana bak, eğer viskini bu kadar seviyorsan, şişeyi kendine alabilirsin. Benim de bir tane var. Uçakta gümrüksüz, ucuza aldım.

- "Teşekkür ederim..." diye yanıtladı Prabaker, ama bunu söylerken bir şekilde morali bozuktu.

- Sorun nedir? Viski istemiyor musun?

- İstiyorum, istiyorum Bay Lindsey, gerçekten istiyorum. Ama bu viskinin senin değil de benim olduğunu bilseydim bu kadar içmezdim.

Kanadalılar güldü.

- Biliyor musun Prabaker? Bu saat sana ikinci şişeyi vereceğim ve hepimiz bunu içelim. Katılıyor musun? Satın al, bu senin iki yüz rupi hash paran.

Prabaker yine ıslıl ıslıl gülümseyerek açık şişeyi verdi, kapalı olanı aldı ve göğsüne bastırdı.

- Ama Bay Lindsay, yanılıyorsunuz. Bence bu harika ilacın fiyatı iki yüz değil, yüz rupi. - Hmm.

- Evet, sadece yüz rupi, - yüzden birini geri verdi ve kararlı bir şekilde konuştu.

- İyi. Biliyor musun, Prabaker, uçakta hiçbir şey yemedim, bu yüzden şimdi bir şeyler yesek fena olmaz. Bana iyi bir restoran gösterebilir misin?

- Tartışmasız bir kesinlikle. Bay Lindsey, efendim! Harika mutfağı olan harika restoranlar biliyorum, mideniz keyifle dolacak.

- Beni mutlu ettin, - dedim ayağa kalkıp pasaportumu ve paramı cebime koyarak. - Çocuklar, bizimle geliyor musunuz?

- Sokağa mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?

- Belki yakında. Ya da başka bir zaman. Ama dönüşünüzü bekleyeceğiz ve eşyalarınızla ilgileneceğiz.

- İyi. Kendin yapabilirsin. Bir veya iki saat sonra döneceğim.

Odadan ilk ayrılan Prabaker oldu, saygı göstergesi olarak eğilerek ve kuyruğunu sallayarak. Onu takip edip kapıyı kapatmaya çalıştığımda uzun boylu Kanadalı uyardı:

- Dinle... sokakta dikkatli ol. Sonuçta buraları bilmiyorsun. Kimseye güvenilemez. Burası bir köy değil. Şehirdeki Kızılderililer... kısacası. Dikkatli ol, tamam mı?

Anand bana imzalı bir makbuz verdi ve pasaportumu, ücret makbuzlarımı ve paramın büyük kısmını bir kasaya sakladı. Kanadalıların uyarıları, sığırlıklarda yumurtlayan balık kervanının üzerinden uçan martıların sesi gibi çınladı kulaklarımda.

Prabaker beni Hindistan Kapısı denilen yüksek alagaptan başlayan ve körfezin kıyısı boyunca kıvrılarak bir hana ulaşan geniş ve oldukça ıssız bir caddeden geçirdi. Binanın diğer tarafındaki cadde trafik ve insanlarla doluydu. Araba kornalarına karışan insan sesleri çevredeki evlerin ahşap ve metal çatılarına dolu gibi çarptı.

Yüzlerce insan gruplar halinde ayakta gelip gidiyordu. Caddenin tamamı mağazalar, restoranlar ve otellerle kaplıydı. Dükkanların ve restoranların önündeki kaldırımlarda, arkalarında katlanır sandalyelerde oturan iki veya üç satıcının bulunduğu küçük

tezgahlar kuruldu. Bunların arasında Afrikalılar, Araplar, Avrupalılar, Hintliler vardı. Kaldırımında yürürken, farklı dillerde sürekli bir sohbet akışı ve yeni müzikler vardı, her restoran kaynayan hava karışımına kendi kokusunu katıyordu.

Arabaların düzenli akışının ortasında karpuz, pirinç balyası, meşrubat, elbise askısı, sigara ve buz küpleri taşıyan el arabaları ve el arabaları görüldü. Bazı insanlar ellerinde parayla ayakta duruyorlardı. Prabaker'e göre bu, para biriminin kara tehlikesiydi. Kalın para desteleri tamamen açık bir şekilde geçirildi ve sayıldı. Dilenciler, büyücüler, büyücüler, yılan oynatıcıları, müzisyenler ve astrologlar, falcılar, aracılar ve uyuşturucu satıcıları her fırsatta karşımıza çıkıyordu. Sokak çöp doluydu. Evlerin camlarından her dakika türlü türlü çöpler atılıyor, şişman, korkusuz yaşlılar kaldırımlarda ve sokak ortasındaki çöp ve atık yığınlarının etrafında bayramlaşıyordu.

Ama her şeyden önce, çeşitli hastalıklarını, sakatlıklarını ve diğer rahatsızlıklarını sergileyen inanılmaz derecede hasta ve sakat dilenciler dikkat çekti. Restoranların ve dükkanların girişinde rahatsız edici ve profesyonel bir sesle ziyaretçilerini karşılayıp sokakta önlerini kestiler. Harabeler gibi, bu bariz sefalet yüzüme bir utanç gölgesi düşürdü. Ama Prabaker'ın peşinden koşarken ve kalabalığın arasından geçerken, bu hayatın o kadar da çirkin olmayan başka bir yanını fark ettim. Bir grup dilenci, evlerden birinin önünde iskambil oynuyor; kör bir adam arkadaşlarıyla balık

ve pirinç yer; Yüksek sesle gülen çocuklar sırayla bacaksız fakir bir adama katılıp arabasına bindiler.

Yolda, Prabaker ara sıra bana şaşı gözlerle baktı.

- Nasıl oluyor? Bombay'ımızı beğendiniz mi?

- Çok beğendim, - cevabım tamamen samimiydi.

Bana göre şehir çok güzeldi. Hayal gücünü sarsan bir şehirdi. İngiliz egemenliği döneminin romantik binaları, modern iş merkezlerinin aynalı kuleleriyle dönüşümlü olarak yer değiştiriyordu. Yoksul evlerin dağınık yığınının arasına taze sebzeler ve ipek kumaşlardan oluşan bir halı serilmişti. Tüm dükkanlardan ve geçen tüm taksilerden müzik duyulabilirdi. Renkler göz kamaştırdı, büyüleyici aromalar baş döndürücü. Dünyanın hiçbir yerinde bu kalabalık sokaklarda kaynayan insanların gözlerinde bu kadar çok gülümseme görmedim.

Her şeyden önce, Bombay sarhoş edecek kadar özgür bir şehirdi. Nereye baksan, her şeyde özgür, sınırsız bir ruh vardı ve ben kendime bağlı olmadan ondan etkilendim. Bu adamların ve kadınların özgür olduklarını anladığımda, artık harabeleri ve yoksulları gördüğümde hissettiğim utancı ve mahcubiyeti hissetmiyordum. Kimse dilencileri sokaklardan kovmadı, kimse gecekondu sakinlerini kulübelerinden kovmadı. Hayatları ne kadar zor olsa da, dünyanın nüfuzlu şahsiyetlerinin günlerini geçirdikleri o caddelerde, o çiçek bahçelerinde de vakit geçiriyorlardı. Hepsi ücretsizdi. Burası özgürlüğün şehriydi. Ona hayran kaldım.

Tabii bu karşıtlığın ortasında, açlar ve muhtaçlar karnavalında biraz kafam karıştı; utanmaz yalvarma ve hilekarlık beni şaşırttı. Duyduğum dilleri anlamadım. Farklı türde elbiseler, sariler ve ümmetlerin temsil ettiği kültür aklıma geldi. Sanki içeriğini anlamadığım karmaşık bir oyunun garip bir performansını izliyor

gibiydim. Etrafımdaki her şey alışılmadık ve şok edici olsa da gülümseyebiliyordum.

"Kafama para koydular", zulüm görüyordum ama o an zulümden kurtulduğumu hissettim. Özgür bir insanın her günü bir ömre bedeldir. Özgürlüğün her dakikası mutlu sonla biten ayrı bir hikayedir.

Prabaker'ın benimle olmasına sevindim. Sokaktaki insanlar onu iyi tanırdı ve selam verenler arasında her türden insan bulunurdu.

- Prabaker, "Aç olmalısınız, Bay Lindsey," dedi.
- Sen mutlu bir adamsın, bunu söylediğim için özür dilerim ama mutlu bir adamın her zaman iştahı yerindedir.
- Hmm... İştah konusunda haklısın. Peki gittiğimiz restoran nerede? Bu kadar uzak olduğunu bilseydim yolda yanıma hazır bir kahvaltı alırdım. - Sadece biraz, o kadar uzak değil, - Prabaker neşelendi.
- Bakalım...
- Tabii ki! Seni en iyi restorana, 'Maharashtra'daki en lezzetli yemeklere sahip restorana götüreceğim! Kesinlikle memnun kalacaksın. Bombay'ın tüm rehberleri orada yemek yer. Orada polise verilen rüşvet her yerden iki kat daha az. Bu çok iyi!
- Yok canım?
- Tabii ki! Ama önce sana biraz Hint sigarası bulmama izin ver. kendim için de Şimdi biraz ayak uydurmamız gerekiyor.

⁶Maharashtra, idari merkezi Bombay olan bir Hindistan eyaletidir.

Prabaker beni katlanır bir kart masasından daha büyük olmayan bir sokak tezgahına götürdü. Tezgahın üzerinde sıralanmış yaklaşık on iki farklı karton sigara kutusu vardı. Yanlarında, büyük bir bakır kasenin içinde, hindistancevizi, baharatlar ve kaynağı bilinmeyen renkli macunlarla çok sayıda gümüş tabak yoğun bir şekilde paketlenmişti. Masanın yanında dar, keskin yapraklarla dolu bir kova vardı. Satıcı yaprakları kovadan çıkardı, kuruttu, üzerlerine macun sürdü, ezilmiş hurma, hindistancevizi, betel palmyesi karışımıyla baharat serpti ve hepsini küçük bir tüp haline getirdi. Tezgahın yanında toplanan alıcılar, hazır olur olmaz tüpleri satıcının elinden kaptı.

Prabaker kalabalığı yararak satıcıya yaklaştı ve sipariş verme anını bekledi. Prabaker'a bakmak için alışveriş yapanların başlarının üzerinden boynumu uzattım, kaldırımın kenarına yürüdüm ve sokağın ortasına doğru bir adım attım. O sırada bir çığlık koptu:

- Dikkatli ol!

Biri kolumdan tuttu ve beni kaldırıma geri çekti ve o anda büyük, çift katlı bir otobüs uğuldayarak yanımdan geçti. Beni çeken eller olmasaydı çoktan ölmüştüm. Kurtarıcımı görmek için arkamı döndüm. Bu hayatımda gördüğüm en güzel kadındı! Güzel, zarif, soluk tenli, siyah saçları omuzlarına dökülen bir huri. Uzun boylu değildi, ince yapısı, özgür duruşu ve tüm görünüşü kararlı, sarsılmaz bir enerjinin vücut bulmuş haliydi. Bileklerinden ipele bağlanan geniş ipek bir pantolon, geniş pamuklu bir gömlek, ayaklarında siyah

alçak topuklu ayakkabılar ve omzunda büyük bir ipek şal giymişti. Arkada sallanan şalın uçları, dalgalı bir şekilde örülmüş bir atın yelesini andırıyordu. Bu güzelin giydiği elbise yeşilin farklı tonlarıyla baştan aşağı parlıyordu.

Dolgun dudaklarının kıvrımında alaycı bir gülümseme oynadı. Bir erkeğin onu sevmesi ve ondan korkması için gereken her şeye sahipti. Gülümsemesinde gurur ve ince poposunun hatlarında güven verici bir güven vardı. Nedense çoğu kişi onun gururunu hemen kibir olarak algıladı ve kibri

Bunun kayıtsızlıkla karıştırıldığını hissettim. Ben böyle bir hata yapmadım. Onun ölçülü ve sarsılmaz bakışları altında, hareket eden okyanusta özgür, dümensiz ve yelkensiz bir yolculuğa çıktı gözlerim. İri gözlerinin parlak yeşili muhteşemdi. Rengarenk, unutulmaz rüyalarda, karanlık denizlerde ancak ağaçlar bu kadar yeşil olabilirdi.

Hala dirseğimi tutuyordu. Dokunuşu tıpkı bir aşğın dokunuşu gibiydi; fısıldanan bir söz kadar tanıdık ve baş döndürücü bir dokunuş. Elini göğsüme bastırmak istedim. Belki de yapmalıydım. Şimdi biliyorum, söyleseydim bana gülmezdi, hoşuna giderdi. Durup beş saniye uzunca birbirimize baktık, belki bütün dünya, bütün hayat etrafımızda dönüp durdu o anlarda. Sonunda konuştu:

- Şanslısın. Keşke biraz geç olsaydı...
- Evet, - gülümsedim.

Dikkatle elini çekti. Yumuşak, doğal bir hareketti ama aramızdaki bağın koptuğunu hissettim, sanki derin, keyifli bir uykudan kabaca koparılmışım gibi. Eğilip arkasına sağdan soldan baktım.

- Oradaki ne?

- Kanat arıyorum. Sonuçta, sen benim kurtarıcısın.

- Sanmıyorum, - yanağında bir gamze oluşturan alaycı bir gülümsemeyle gülümsedi. - Şeytanın üzerimde büyük etkisi var.

- Yani çok mu büyük? - Gülümsedim. - Acaba ne kadar büyük?

Bir grup insan tezgahın yanında duruyordu. Onlardan biri - yirmi beş yaşlarında, ince yapılı bir pehlivan - ona seslendi:

- Karla, hadi gidelim, yaar!⁷

Kız geri döndü ve onu arayan kişiye dokundu, sonra elini bana uzattı. Tutuşu sıkı olmasına rağmen, hangi duyguları ifade ettiğini söylemek zordu. Gülümsemesi en az el sıkışması kadar anlamlıydı. Belki o da benden hoşlanıyordu ama konuşmayı bir an önce bitirmek ve uzaklaşmak istemesi de mümkündü.

- Soruma cevap vermedin, - dedim elini bırakarak.

- Şeytanın üzerimdeki etkisi hakkındaki sorunuzdan mı bahsediyorsunuz? - yarı gülümseyerek, yarı alaycı bir şekilde sordu. - Bu çok samimi bir soru. Hatta bunun şimdiye kadar duyduğum en samimi soru olduğunu söyleyebilirim. Ama biliyorsun, belki bir gün Leopold'u ziyaret edersen bu sorunun cevabını bulursun.

⁷Yaar (yar) - arkadaşım, kardeşim (Hintçe); bu kelime genellikle cümlelerin sonunda bir ünlem olarak kullanılır, anlamını kaybeder ("yani", "evet", "hadi" vb.)

Bu yerde arkadaşları yaklaştı ve beni bırakıp onlarla gitti. Arkadaşları, orta sınıf arasında yaygın olan Avrupa modasına uygun giyinmiş genç Kızılderililerdi. Konuşmaya, gülmeye ve birbirlerine dirsek atmaya devam ettiler.

ama hiçbirisi Carla'ya dokunmadı bile. Sanki aynı anda hem çekici hem de ulaşılamaz bir aurayla çevriliydi. Satıcının puro hazırlamasıyla ilgileniyormuş gibi tezgâha biraz yaklaştım. Carla arkadaşlarıyla konuşuyordu ama neden bahsettiğini anlayamıyordum. Bu dili konuştuğunda sesinde tüylerimi diken diken eden garip bir uyum ve derinlik vardı. Belki de bu benim için bir uyarı olmalıydı. Afgan tanrıları "sevginin yarısından fazlası sestir" der. Ama o zamanlar bunu bilmiyordum ve arkama bakmadan kalbim tanrıların bile dokunmaya cesaret edemediği ormanlara koştu.

- "Bay Lindsey, ikimiz için iki sigaram var," Prabaker yaklaştı ve ciddiyetle bana bir tane verdi. - Burası fakirlerin ülkesi Hindistan. Burada kutudan sigara almaya gerek yok. Bir sigara almanız yeterlidir. Maça bile gerek yok.

Prabaker tezgahın yanındaki telgraf direğine uzandı ve bir kancadan sarkan ucu parlayan bir ip parçası aldı. İpin ucundaki külü üfledi ve sigarasını parlayan kırmızı ucundan yaktı.

- Ama yapraklara sardığı ve herkesin çiğnediği şey nedir?

- Adı Pan'dı ⁸. En iyi tat ve çiğnenebilirlik. Bombay'daki herkes gece gündüz onu çiğner ve tükürür, çiğneyip tekrar tükürür. Sağlık için çok iyidir - çok çiğnemek ve çok tükürmek. tatmak ister misin? Senin için ayarlayacağım.

Başımı onaylarcasına salladım ve Prabaker'ın övdüğü yemeği tatma bahanesiyle Karla'yla bir süre daha birlikte olmak adına tavayı tatmak istediğimi onayladım. Karla çok özgür davranıyordu ve anlaşılmaz kanunların olduğu bu sokakta kendini evinde gibi hissettiği açıktı. Şaşırtıcı bir şekilde, onun için her şey normal görünüyordu. Harabelerde gördüğüm adamı otobüsün penceresinden hatırladım. Sanki o adam gibi Carla da bu dünyayla tam bir uyum içindeydi, onun tarafından ele geçirilmişti.

Etrafımdakilerin kabulünü ve nezaketini kıskandım.

Ama mesele bu değildi. Gözlerimi onun mükemmel güzelliğinden alamıyordum. Ona bakıyordum ve aldığım her nefes göğsümden zar zor çıkıyordu. Kalbim bir kelepçe gibiydi. Damarlarımda akan kan bile "evet, evet, evet..." diye haykırıyordu. Kadim Sanskritçe ¹ ⁹efsanesi, alında yazılı aşktan, ruhlar arasındaki iletişimin varlığından bahseder, kaderlerinde buluşmak, birbirlerine dokunmak ve buluşarak mutluluğa ulaşmak yazılıdır.

⁸Tava veya betel, karabiber çalı yaprağına sarılmış ve geleneksel olarak Hindistan'da çiğnenen baharatlar, ezilmiş meyveler, fındık ve diğer bileşenlerin bir karışımıdır. Ağız boşluğunu temizler ve nefesi ferahlatır. Tava genellikle misafirlere misafirperverliğin bir işareti olarak verilir.

⁹Sanskrit - eski Hindistan'ın edebi dili.

Efsanelere göre erkek sevgilisini hemen tanır çünkü ona olan sevgisi her hareketinde, her düşüncesinde, sesinde ve gözlerinde parlayan her duyguda hissedilir. Bir erkek, sevgilisi olacak bir kadını görünmez kanatlarından, ona olan arzu ve tutkusunun diğer tüm duyguları yok etmesinden tanır.

Ancak meşhur efsanelerde görünmez iplerle birbirine bağlanan ruhlardan sadece birinin bu aşkı hissedip ona aşık olduğu yazılır. Ama şimdi aşk bilgeliğin karşısındaydı. Aşkımız tam olarak bilgelige teslim olmadığı için ölmez.

- Evet, şu kıza bakıyor musun? - Elinde tavayla dönen Prabaker, bakışlarımı takip etti ve sordu. - Güzel olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Adı Karla.

- Onu tanıyor musun?

- Tabii ki! Karla - onu herkes tanır - Prabaker o kadar tiz ve kasvetli bir fısıltıyla cevap verdi ki, Karla'nın onu duyacağından korktum. - Onunla tanışmak ister misin?

- Tanımak mı?

- onunla konuşabilirim Onunla arkadaş olmak istiyor musun?

-Evet?

- Evet! Carla benim arkadaşım, sanırım o da seninle arkadaş olacak. Belki Karlay'la ortak bir iş kurup zengin oldunuz, belki o kadar yakındınız ki sevişip birbirinizin vücudundan keyif aldınız. Dostluğunun tadını çıkaracağına eminim.

Prabaker, tanıdık olma ihtimali karşısında heyecanla ellerini ovuşturdu. Bethel parlak gülümsemesini kıpkırmızıya boyadı.

Listelediği önerilerle Carla'ya yaklaşmasını engellemek için Carla'nın kolunu tutmak zorunda kaldım.

- Numara! Gerekli değil! Yemin ederim, sessiz konuş Prabaker! Onunla konuşmak istersem, ona kendim yaklaşıyorum.

- "Anlıyorum," dedi Prabaker utanarak. - Siz yabancılar buna aşk teşviki diyorsunuz, değil mi?

- Numara. Sevgiyi teşvik etmek başka bir şeydir. O... önemli değil, unut gitsin.

- O iyi! Sevgiyi teşvik etmeyi hep unutuyorum. Ben Hintli bir erkeğim ve biz Hintli erkekler asla cinsel uyarımla ilgilenmeyiz. Hemen içeri girelim, ha ha!

Hayali kadınına sarılarak, onun dar kalçalarıyla oynayarak, kan kırmızısı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek onunla nasıl flört ettiğini göstermeye başladı.

- Yeter, kapa çeneni! - aynı anda dönüp Carlisle ve arkadaşlarının durduğu yöne baktım, onları duyacağından korktum.

- Kalçasının ritmik hareketini durdurarak, "Başınızın üzerinde, Bay Lindsey," diye homurdandı. Ama yine de istersen Bayan Carla'ya arkadaşlık hakkında bir şeyler söyleyebilirim.

- Numara! Elbette çok teşekkür ederim ama buna gerek yok. Ben... Aman Tanrım, bu konuşmayı bitirelim. Daha iyi, söyle bana, o kişi şimdi hangi dili konuşuyor?

- Hintçe konuşuyor, Bay Lindsey. Bir dakika, ne dediğini tercüme edeyim.

Prabaker yılmadan Karla'yı çevreleyen adam grubuna yaklaştı, aralarına girdi ve konuşmayı dinlemeye başladı. Kimse ona dikkat etmedi. Prabaker bir süre herkesle birlikte güldü, başını salladı ve birkaç dakika sonra tekrar yanıma geldi.

- Adam, o bölgede çok güçlü ve etkili olan Bombay polisinin bir müfettişi hakkında komik bir hikaye anlatıyor. O müfettiş çok kurnaz bir çocuğu tutuklamış ve bu dolandırıcı müfettişe elinde çok altın ve değerli taşlar olduğunu söylemiş ve onu serbest bırakması için ikna etmiş. Müfettiş çocuğu bıraktıktan sonra çocuk ona biraz altın ve değerli taşlar sattı. Çocuk serbest bırakılır bırakılmaz sözünü tuttu ve polise altın ve değerli taşlar getirdi ama bunlar gerçek değildi, ucuz ve sahte şeylerdi. Çocuğun en büyük dolandırıcılığı, bu sahte şeyleri bulana ve müfettişe teslim edene kadar bir hafta onun evinde yaşamasıydı. Ayrıca dolandırıcı ile müfettişin karısı arasında aşk olduğuna dair bir söylenti olduğu da söyleniyor. O müfettiş hâlâ kızgın, onu görünce kaçacak yer arıyor.

- Bana bak, onu nereden tanıyorsun? Burada mı yaşıyor?
- Müfettişin karısını mı kastediyorsun?
- Ashshi, hayır! Şu kızdan bahsediyorum, Karla.
- Biliyor musun... - Prabaker ilk kez kaşlarını çatı ve mırıldandı,
- Bombay'da bir sürü kızımız var. Otelden ayrıldıktan beş dakika sonra yolda yüzlerce kızla karşılaştık.

Beş dakika sonra yüzlerce kızı tekrar göreceğiz. Yürümeye devam ettikçe yüzlerce, yüzlerce, yüzlerce kız göreceğiz.

- Yüzlerce kız, çok güzel! - Kendime bakmadan, tahmin ettiğimden daha yüksek bir sesle sözünü kestim. Yoldan geçen birkaç kişi dönüp baktı. Sesimi biraz alçalttım.

- Yüzlerce kızla ilgilenmiyorum Prabaker. Ben... bu kızla ilgileniyorum, anlıyor musun?

- Bay Lindsay. Sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Karla, Bombay'ın çok ünlü bir iş kadınıdır. Uzun zamandır burada. Neredeyse beş yıl. Yakınlarda küçük bir evi var. Karla'yı herkes tanır.

- Nereden geldi?

- Muhtemelen Almanya'dan ya da oraya yakın bir yerden. - Ama Amerikan aksanıyla konuşuyor.

- Evet, öyle görünüyor ama ya Alman ya da onun gibi bir şey. Şimdi neredeyse daha Hintli. Akşam yemeği yemek istemiyor musun?

- İstiyorum ama bir dakika bekle.

Tezgahın yanında toplanan tanıdıklarıyla vedalaşan gençler, oradan ayrılarak kalabalığa karıştı. Karla saçlarını düzeltti, gülümseyerek başını kaldırdı ve onlara katıldı. İnsan girdabında kaybolana kadar onu takip ettim ve bir daha arkasına bakmadı.

- Leopoldw'un nerede olduğunu biliyor musunuz? - Yolumuza devam ederken Prabaker'a sordum.

- Tabii ki! "Leopold" çok güzel bir bar! Orada çok sayıda insan toplanıyor. Her türlü yabancıyı bulabilirsiniz, hepsi orada toplanıp

iş yapıyor. Seks işi, uyuşturucu işi, karaborsa işi, kaçakçılık işi, pasaport işi...

- Tamam, tamam, Prabaker, anladım.
- Oraya gitmek istiyor musun?
- Hayır şimdi değil. Belki yakında. - Durdum, Prabaker da benimle durdu.
- Dinle, arkadaşların sana ne diyor? Kısaltılmış adınız nedir?
- Aynı zamanda benim küçültülmüş ismim de var elbette. Benim kısaltılmış adım Prabu. - Prabu... Fena değil.
- Prabu, "ışığın çocuğu" veya benzeri bir şey anlamına gelir. Güzel isim, ha?
- Evet, bu iyi bir isim.
- Ve saygıdeğer adınız Bay Lindsey, yüzünüze söylememin bir sakıncası yoksa o kadar da iyi değil. Hintçe konuşan biri için bu kadar uzun ve gıcırtılı olması hoşuma gitmiyor.
- Yok canım?
- Evet, bunu söylediğim için üzgünüm. Adını sevmiyorum. Hayır, hiç de değil. Adın Blindsey, Mindsey veya Nindsey olsa bile hoşuma gitmezdi...
- Ne yapılabilir? - Gülümseyerek cevap verdim. - Bende bu var.
- Bence küçücük Lin daha iyi olur, diye önerdi Prabaker. - Sakıncası yoksa, sana Lin diye hitap edeceğim.

Bana verdiği ismin hapisten kaçtığımdan beri kullandığım isimlerden hiçbir farkı yoktu ve diğer isimlerim gibi o da sahteydi. Son aylarda, farklı yerlerde ve farklı kişiler tarafından bana verilen yeni isimleri espri anlayışıyla kaçınılmaz olarak ele aldım. Lin.

Böyle bir kısaltma aklıma gelmedi. Ama kulağa hoş geliyordu - yani, kaderin adında, sesinde garip bir mucize vardı; Lin isminin, geçmişte sakladığım ve verdiğim, doğumda verdiğim ve yirmi yıl hapis cezasına çarptırdığım gerçek isim kadar bana uygun olduğunu hissettim.

Prabaker'ın yuvarlak yüzünde tuhaf bir şekilde parıldayan siyah gözlerine gülümsedim ve verdiği isimle aynı fikirde başımı salladım. O zaman Colaba'dan

Kandahar'dan, Kinşasa'dan Berlin'e - binlerce insanın beni bu yakışıklı bomba rehberinden aldığı isimle tanıyacağını nereden bilebilirdim? İlk başta önemsiz gibi görünen, tesadüfi anlaşmalarla birbirine bağladığı taşlardan kaleler ören kader, mutlaka araçlara ihtiyaç duyar. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bana önemsiz gelen ve düşünmeden "evet" veya "hayır" dediğim o anın aslında hayatımın dönüm noktası olduğunu anlıyorum. Linbaba adı altında oynadığım rol ve bunun sonucunda olduğum kişi aslında eskisinden daha özgün ve doğamla daha uyumluydu.

- Olsun, Lin.

- Çok güzel! Bu ismi beğendiğinize çok sevindim! Benim adımın Hintçe'de "ışığın çocuğu" anlamına gelmesi gibi, sizin adınızın da çok güzel ve mutlu bir anlamı var.

- Yok canım? Adım ne anlama geliyor?

- Adınız "penis" anlamına geliyor! Prabaker mutlu bir şekilde yanıtladı. Görünüşe göre o da benden aynı sevinci önemsiyordu.

- Afiyet olsun!.. Evet, harika!

- Çok muhteşem ve başarılı. Aslında tam olarak bu anlama gelmez ama bizim dilimizde Hintçe'de "penis" anlamına gelen "ling" veya "lingam" kelimelerine benziyor.

- Biliyor musun, bırakalım bu oyunu, - dedim yerimden hareket ederek. - Benimle dalga mı geçiyorsun? Kızılderililere kendimi bu isimde tanıtamam! "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum, ben Penny." Numara. Bu fikri unut. Zorunlu Lindsay ismine katlanmak zorunda kalacaksın.

- Hayır hayır! Lin, demek istediğim, çok güzel bir isim, çok değerli, çok başarılı - oldukça başarılı bir isim! İnsanlar duyunca şaşıracaklar. Sana göstereyim. Bana verdiğin viski şişesini arkadaşım Bay Sanja'ya vermek istiyorum. Bakın, bu atölyede çalışıyor. Bir düşünün ve isminizi nasıl sevdiğini görün.

Birkaç adım attıktan sonra küçük bir atölyeye geldik. Açık kapının üzerinde el yazısıyla yazılmış bir tabela vardı:

RADYO YARDIMI

Elektrik tamir şirketi. Tamir ve ticaret.

Sahibi Sanjay Deshpande.

Sanjay Deshpande ellili yaşlarında, dolgun bir vücudu, gri saçları ve kalın kaşları olan bir adamdı. Büyük tezgahın arkasında, hasar görmüş - ayrıca görünüşe göre bir parça etrafı hırpalanmış radyolar, dökülmüş plak çalarlar ve yedek parçalarla dolu kutularla çevriliydi. Prabaker onu selamladı, alçak sesle Hintçe bir şeyler söyledi ve viski şişesini tezgahın üzerine

koydu. Bay Deshpande hemen pençesiyle uzanıp şişeyi bir hışırtıyla aldı ve şişe bir anda tezgahın arkasında gözden kayboldu. Gömleğinin yaka cebinden bir tomar Hint parası çıkardı, saydı ve bir kısmını yüzü aşağı bakacak şekilde Prabaker'a verdi. Prabaker hızla parayı aldı ve avını yakalayan bir mürekkep balığı gibi cebe attı. Bunu yaptıktan sonra nihayet Hintçe medeni konuşmasını yarıda kesti ve beni yanına çağırdı.

- Bu benim yakın arkadaşım, - Prabaker elini omzuma koydu ve Deshpande Bey'e açıkladı. - Yeni Zelandalı.

Bay Deshpande poposunun altında bir şey hissetti.

- Bugün Bombay'a geldi ve "Indian Hotel" de kaldı.

Bay Deshpande önyargılı bir merakla beni baştan aşağı süzdü ve yine bir şeyler mırıldandı.

- Adı Lin, Bay Linbaba, dedi Prabaker.

- Adı ne?

- Lin, - Prabaker alay etti. - Adı Linbaba.

Deshpande Bey kaşlarını kaldırdı ve şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı: - Linbaba?

- Ha-ha! - Prabaker mutlu bir şekilde onayladı. - Lynn. O da çok hoş bir insan.

Usta Deshpande elini uzattı ve tokalaştı. Prabaker kolumdan tuttu ve beni çıkışa doğru çekti.

- Linbaba! Kapıya vardığımızda Bay Deshpande beni aradı. - Bombay'a hoş geldiniz. Satmak istediğin bir kasetçaların, kameran

ya da jingle çalan başka bir şeyin varsa bana, Sanjay Deshpande'ye, "Radioyardım"a gel. En iyi fiyatlara sahibim.

Başımı salladım ve atölyeden ayrıldık. Prabaker beni atölyeden uzaklaştırdı ve durdu:

- Görüyor musunuz, Bay Lin? Deshpande'nin adınızı ne kadar beğendiğini gördünüz mü?

- Sanırım öyle, diye mırıldandım, Bay Deshpande'nin kabulünden ve Prabaker'ın şevkinden biraz şüpheliydim.

Prabaker'ı tanıdıktan ve arkadaşlığına değer verdikten sonra, gülümsemesinin tüm varlığıyla kalpleri ve etrafındaki dünyayı etkileyebileceğine inandığını anladım. Elbette haklıydı ama bunu anlamam ve kabul etmem uzun zaman aldı.

- Adımın sonundaki "dede" ne anlama geliyor? Lee'yi anlıyoruz. Ama neden Linbaba?

- "Baba" saygılı bir hitap, diye alay etti Prabaker. - Sizin veya başka bir önemli kişinin adının sonuna "dede" kelimesini koyduğumuzda, tıpkı bir öğretmene, bir rahibe veya çok, çok yaşlı bir kişiye hitap ettiğimiz gibi saygı ve hürmetimizi ifade etmiş oluruz.

- "Hm, belli ki," diye devam ettim. - Ama biliyorsun Prabhu, aslında durumu hiç değiştirmiyor. Penis penistir, bilmiyorum...

- Sanjay Deshpande'nin adınızı ne kadar beğendiğini kendiniz gördünüz! Başkalarının adınızı nasıl beğeneceğini görün. Şimdi herkese anlatacağım, bak! Linbaba! Linbaba! Linbaba!

Karşısına çıkan tüm yabancılara yüzünü tuttu ve yüksek sesle bağırdı.

- Prabu, peki. Sana inanıyorum. Sakin ol. - Şimdi onu kolundan sürüklenme sırası bendeydi. - Sana verdiğim viskiyi içersin sanmıştım.

- "Eh, evet," dedi Prabaker. - İçmek istedim ve rüyamda içtim. Ve şimdi, Linbaba, harika hediyen sayesinde, Bay Sanjay'den aldığım parayla iki şişe çok kötü ve çok ucuz viski, artı güzel bir kırmızı gömlek, bir çanta dolusu güzel kıyafet, harika bir konser bileti alabilirim. Klimalı bir sinema salonunda Hint filmi ve iki günlük yiyecek almak için para kalmış olacak. Bekle, Linbaba, sen ekmeğini yemiyorsun. Ağzınızın bir köşesine alıp çiğnemeniz gerekiyor yoksa bozulur ve tadını kaybeder.

- İyi. Nasıl yapmalıyım? Yani?

Tüp şeklindeki yaprağı diğerlerinin yaptığı gibi ağzıma aldım ve yanağıma, çenemin arasına yerleştirdim. Birkaç saniye sonra ağzım aromalı meyve suyuyla doldu. Tadı bal gibiydi ama aynı zamanda biraz acı ve koyuydu. Kıvrılmış yaprak açılmaya başladı ve kıyılmış hindistancevizi katı parçaları, hurma ve tohumlar tatlı meyve suyuna karıştı.

- Prabaker, çenemin hareketini dikkatle gözlemleyerek bana şimdi tavanın bir kısmını tükürmen gerektiğini öğretti. - Böyle yapılmalı.

Ağzından akan kırmızı sıvı bizden bir metre ötede yumruk büyüklüğünde bir noktada yere yapıştı. Çok ince bir işçilik

ürünüydü. Dudaklarında bir damla meyve suyu kalmamıştı. Prabaker'ın ısrarlı cesaretlendirmesiyle, onun başarısını tekrarlamaya çalıştım, ama ağzımdan köpürdüm ve kırmızı sıvı çenemden ve gömleğimin yakasından aşağı akarak sıçradı ve sağ botuma yapıştı.

- Gömlekle ilgili bir sorun yok, dedi Prabaker ve kaşlarını çatı, cebinden bir mendil çıkardı ve yakasına düşen kırmızı suyu silmeye başladı ama leke kaldı. - Çizmeler sorun değil. Onları da sileceğim. Şimdilik size bir soru sormam gerekiyor: yüzmeyi sever misiniz?

- Yüzme? - Ağzımda kalan tavayı kendime güvenmeden yutarak şaşkınlıkla tekrarladım. - Evet, yüzüyorum. Seni çok güzel bir plaja, Chaupatti Sahiline götüreceğim ve orada çiğneyip tüküreceksin, çiğneyip tekrar tüküreceksin ve kıyafetlerin olmadığı için kirlenmekten endişe etmeyecekler.

- Bakın, şehir içi geziler hakkında bilgi almak istedim. Rehberlik edebilirsin, değil mi?

- Evet, evet, Bombay'ın ve hatta Hindistan'ın en iyi tur rehberi benim!

- Bir günün fiyatı nedir?

Prabaker bana eğlenceli bir gülümsemeyle baktı ve görebildiğim kadarıyla parlak, samimi gülümsemesinin altındaki kurnazlıktan doğan yanaklarını şişirdi. -

Günde yüz rupi alıyorum. - Peki.

- Öğle yemeğimi turistler ödüyor. - Bu basit bir mesele.

- Taksi parası da benim değil. - Evet elbette.

-Otobüs biletlerini kendileri alın.

- şüphesiz.

Sıcak bir günde serinlemek için içtiğimiz çayın parasını bile vermem.

- Evet tamam.

- Serin gecelerde vücudumuzun tutkuyla şiştiğini hissedip güzel kızların davetine gittiğimizde bile...

-Güzel güzel. Dinle, sana bir haftalık ödeme yapacağım. Bombay'ı göstermeni ve her şeyi açıklamayı istiyorum. Her şey yolunda giderse hafta sonunda ek bir ödül vereceğim. Ne dersin?

Prabaker'ın gözleri bir gülümsemeyle parlarken, sesi bir şekilde soldu.

- Çok iyi bir karar, Linbaba. Çok iyi kararlar veriyorsun.

- Bunu göreceğiz, diye yanıtladım gülerek. - Ve bana Hintçe bazı kelimeler öğretmeni istiyorum.

- Tabii ki! Sana istediğin her şeyi öğretebilirim! Ha "evet, evet" anlamına gelir, nehi "hayır" anlamına gelir, pani "su" anlamına gelir, khanna "yiyecek" anlamına gelir...

- Tamam, bir bakalım, hepsini birden öğretme. Evet, naber, bahsettiğin restoran bu mu? Allaha şükür açlıktan ölüyorum.

Tam karanlık, sıradan restorana girmek üzereyken Prabaker beni durdurdu. Nedense yüzü birden ciddi bir ifade aldı. Nasıl başlayacağını bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı ve yutkundu.

- Siz bu harika ikramları tatmadan önce nihayet konuştu, tüm olağan işlerden önce şunu söylemeliyim ki... size.

- Bakalım...

Prabaker o kadar endişeli görünüyordu ki içimi tatsız şüpheler doldurmaya başladı. - Pekala, biliyor musun... sana otelde sattığım bir tola sana yardım edecek... - Aha?

- Biliyorsun... o fiyat bir iş fiyatıydı. Gerçek ve dostane fiyata gelince, bir Afgan tolası sadece elli rupidir. - Kollarını kaldırdı, sonra elini yanlarına cıvrıttı. - Senden şimdiden elli rupi aldım.

- Anlaşıldı, - dedim tamamen sakın bir tavırla.

Bence önemsizdi ve içimden gülmek geliyordu. Ancak bu konu onun için görünüşe göre çok önemliydi, bu tür itiraflarda bulunmak zorunda kaldığı vakaların bu kadar sık yaşanmadığını düşündüm. Daha sonra Prabaker bana her şeyi anlattı, tam o anda benimle arkadaş olmaya karar verdi ve bu, birlikte bir şeyler söylerken veya iş yaparken her zaman son derece samimi ve dürüst olmasını gerektiren bir faktördü. O andan itibaren, Prabaker her zaman acı da olsa doğruyu yüzüme söyledi, dürüstlük şüphesiz onun sempatisini kazandı, ama bazen insanı sinirlendirdi.

- Evet, şimdi ne diyorsun?

- Ben böyle bir şey teklif ediyorum, - çok ciddi bir ses tonuyla söze başladı. - Bu çareden çabucak kurtuluyoruz, ancak ticari bir fiyata ve sonra bizim için yeni bir tane alıyorum. Bundan sonra sizin için - kendim için olduğu kadar - her şey uygun fiyatlarla hesaplanacak. Böyle bir politikamız olursa sorun olmaz değil mi?

Kontrolsüzce güldüm ve o da bana katıldı. Kolumu Prabaker'ın omzuna koydum ve buhar ve aromalarla dolu kalabalık restorana girdik.

-Lin. Bence, ben senin çok yakın arkadaşınım, diye sözlerini tamamladı Prabaker neşeli bir gülümsemeyle. Seninle şansımız yaver gidecek, değil mi?

- Her şey olabilir, - diye cevap verdim. - Her şey olabilir.

Birkaç saat sonra karanlıkta, tavan vantilatörünün ritmik sesi altında rahatça uzanıyordum. Kendimi yorgun hissetmeme rağmen uyuyamadım. Öğle vakti pencerenin dışında, bir zamanlar iş hayatıyla cıvılcıvıl sokak şimdi nemli ve yıldızlı bir gökyüzünün altında geceye bürünmüştü. Garip ve gizemli sokak manzaraları rüzgarda savrulan yapraklar gibi gözlerimin önünde dalgalanıyordu, yeni umutlar ve gelecek kalbimi heyecanlandırıyor ve ben karanlıkta yatarken kendimi tutamayarak gülümsedim. Dünyada geride bıraktığım insanların hiçbiri nerede olduğumu bilmiyordu ve Bombay'da kimse benim kim olduğumu bilmiyordu. İki dünya arasındaki boşlukta gizlenmiş ve neredeyse güvenli hissettim.

Prabaker ve şehirle tanışmamın temelini atmak için sabah gelme sözünü düşündüm. "Acaba Prabaker tekrar gelir mi - yoksa ben sokakta yürürken onu bir yere yeni bir turisti götürürken mi görürüm?" Yalnız birinin tasasız kayıtsızlığıyla, Prabaker sözünü tutar ve sabah geri gelirse, o zaman gerçekten arkadaş olmaya değer olduğuna karar verdim.

Kadın - Karla, aklımdan çıkmıyordu. Soğuk, ciddi yüzünün bu kadar ısrarla beni takip etmesi şaşırtıcıydı. "Zaman bulup Leopold'u bir gün ziyaret ederseniz belki sorunuzun yanıtını bulursunuz" diyerek vedalaştı. Bu bir davet mi, meydan okuma mı, uyarı mı anlayamadım. Ama ne anlama geliyorsa onu arayacaktım. Ama zamanı gelmişti. Öncelikle, muhtemelen çok iyi bildiği şehir hakkında en azından kabaca bir fikrim olması gerekiyor. Bir hafta sonra Leopold'a gitmeye karar verdim. Şimdilik biraz dolaşıp Bombay'ı tanımanız gerekiyor. Düşüncelerimde, aklımın bir köşesinde sürekli ailem ve arkadaşlarımla ilgili düşünceler geziniyordu. Cesur düşünceler. Ulaşılamaz düşünceler. Her gece özgürlüğüm için ödediklerimin, kaybettiklerimin hüznü ve öfkesi bütün varlığıma hükmediyordu. Sevdiğim ve bir daha asla görmeyeceğimden emin olduğum insanlar için özgürlüğümün ne anlama geldiğini biliyordum.

- Fiyatı öldürebilirdik, - dedi aniden odanın karanlık köşesinde yatan uzun boylu Kanadalı. Çınlayan karanlıkta, sözleri metal tavana saçılan taş parçalarının takırtısı gibi yankılandı. - Numaranın fiyatını düşürmesi için o müdürü ikna etmek gerekir. Günde altı dolardan dört dolara düşürülmeli. Doğru, bu çok fazla para değil ama burada tüm davalar bu şekilde çözülüyor. Böyle insanlarla her şey için pazarlık yapmak zorundasınız. Yarın gidiyoruz ve sen burada kalacaksın. Sen ortalıkta yokken bunu konuşuyorduk çünkü... nasıl diyebilirim ki, senin için biraz

endişelendik. Burada haysiyetini korumalısın, davranış kurallarından sapmamalısın dostum. Alışmazsanız ve genel uyuma ayak uydurursanız bu adamlar sizi sağmal inek gibi sağlarlar. Şehirli Kızılderililer kendi çıkarlarından başka hiçbir şeyi umursamıyorlar. Hepsi böyledir demiyorum. Hindistan harika bir ülke, yoksa buraya bir daha gelmezdik. Ama Kızılderililer bizim gibi değil. Aslında kendileri de bizim onlarla oynamamızı beklemiyorlar. Burada sözünüzde ısrar edebilmeniz gerekir.

Oda kirası konusunda kesinlikle haklıydı. Günlük fiyatı en az birkaç dolar düşürebiliriz. Pazarlığın tasarruf anlamına geldiği bilinen bir gerçektir. Böyle bir yaklaşım genellikle Hindistan'da iş yapmanın oldukça makul ve kültürel bir yolu olarak kabul edilir.

Ancak aynı zamanda Kanadalı tamamen haklı değildi. Yıllar içinde Anand ile arkadaş olduk. Ona koşulsuz saygı ve sarsılmaz güven gösterme şeklim, onun sempatisini kazandı. Daha sonra Anand bunu bana birçok kez söyledi. Üç yabancı için altı doların yüksek bir fiyat olmadığını o da bizim gibi biliyordu. Otel sahipleri, kiralanan her odanın günlük fiyatından dört dolar aldı. Bu fiyata eklenen bir veya iki dolar, bir kuruş olarak kabul edildi ve bu, Anand'ın kendisinin ve emrindeki üç hizmetçinin maaşını oluşturdu. Kiracıların Anand'a karşı küçük zaferleri, onları Anand'la dostluktan mahrum etti ve Anand'ı günlük kazancından mahrum etti.

Bombay'daki ilk gecemin nefes kesen karanlık sessizliğinde bütün bunları henüz bilmiyordum. Her şeyi kadere bıraktım. Kalbimi

çoktan o kadına ve bu şehre verdiğimi bilmiyordum. Tüm bunlardan habersiz, gülümsememi bırakmadan sakın, derin bir uykuya daldım.

ikinci bölüm

Karla her zamanki saatte Leopold'a vardığında ve arkadaşlarıyla bir iki kelime etmek için yan masaya uğradığında, yine onun gözlerindeki yeşil ateşin doğal karşılığını hayal etmeye çalıştım. Mercan adalarındaki opal taşları, ağaç yapraklarını ve ılık deniz sığılıklarını düşündüm. Ama altın güneş çerçevesinde parlayan gözlerinin canlı zümrütleri daha yumuşak, çok yumuşak parlıyordu. Sonunda, onun güzel gözlerinin rengiyle mükemmel bir şekilde eşleşen doğal bir yeşil bulabildim, ancak Leopold'daki o akşamdan sadece birkaç ay sonraydı ve gizemli, açıklanamaz bir nedenden dolayı ona söyleyemedim. Şimdi tüm varlığımla sustuğum için pişmanım. Geçmiş, aynı anda iki aynayla hayal dünyamıza yansır: Aynalardan biri parlaktır, söylediğimiz sözleri ya da yaptıklarımızı yansıtır, ikincisi ise söylemediklerimizden oluşan karanlık bir aynadır. , ne yapmadık. Bugün anlıyorum ki en başından beri, tanışmamızın ilk haftalarından itibaren -belki o akşam- ona en önemli şeyi söyleyecek kelimeleri bulmalıydım... ondan hoşlandığımı.

Onu sevdim, onunla ilgili her şeyi sevdim. İsviçre-Amerikan aksanlı İngilizcenin Helvesvari uyumu, üzüldüğünde saçlarını geriye atması, kurnaz, dikenli ifadeleri, yumuşak ve

¹ Helvesia - eski zamanlarda Helvetii'nin yaşadığı İsviçre'nin kuzeybatı kesiminin Latince adı.

yanından geçerken veya yanında otururken hoşlandığı bir kişiye özgürce dokunmak. Gözlerimin içine uzun uzun ama çizgiyi aşmadan bakmasını ve ardından gözlerini ayırmadan saldırmamasını, yumuşamasını ve gülümsemesini sevmiştim. Tüm dünyanın gözünün içine aynı kararlılıkla bakıp beni teslim etti ve ben onun bu huyunu sevdim çünkü o zamanlar dünyaya karşı ön yargılı bir tavrım vardı. Dünya beni öldürmek ya da özgürlüğümünden mahrum etmek istedi. Yaptığı iş karşılığında para alan güvenlik görevlisi beni kaçtığım kafese geri götürmek istedi çünkü üniformalı "iyi adamlar" beni duvara kelepçelediler ve kemiklerimi kırana kadar dövdüler. Belki de dünya denemekte haklıydı. Belki de bundan fazlasını hak etmiyorum. Ama psikologların deyimiyle kişiliği ezmek gibi önlemler bazı insanlarda direnç oluşturuyor ve ben hayatımın her dakikasını dünyaya direnerek geçirdim.

Tanıştığımız ilk aylarda bir gün "Dünyayla ilişkimizi kestik" dedi Karla. - Tekrar ilişkileri düzeltmeye çalışıyor ama ben uymuyorum. Belki de affedemem." Ben kendim önceden hissettim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bana çok benzediğini biliyordum. Onda neredeyse gaddarlığa varan bir kararlılık, öfkeye varan bir cesaret ve yalnız, coşkun bir aşk ateşi gördüm. Bütün bunları anladım ama ona tek bir kelime bile söylemedim. Ondan ne kadar hoşlandığımı söylemedim. Kaçışımın ilk yıllarında adeta dilsizdim, hayatıma giren talihsizliklerden zarar görmüştüm. Kalbim derinlerde bir yerde,

sessizlikte saklıydı. Hiç kimse ve hiçbir şey beni ciddi şekilde yaralayamaz. Hiç kimse ve hiçbir şey beni gerçekten mutlu edemezdi. Zalim ve serttim ki bu belki de bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydi.

- Burada sürekli oturmaya başlıyorsun, - Karla benim oturduğum masanın arkasına oturdu ve eliyle saçımı karıştırdı.

Bu davranış için kalbim kırıldı, beni anladığını biliyordum ve onu incitmeyeceğime inandım. Otuzlu yaşlarımda, orta boylu, oldukça çirkin, geniş omuzlu, geniş göğüslü ve iri elliydim. Yine de kimse saçımı karıştırmak istemez.

- Görünüşe göre var.
- Prabaker ile bugünkü gezi nasıldı? İlgi çekicimiydi?
- Onu Elefant Adası'na götürdü ve mağaraları gösterdi.
- Çok güzel bir yer, - dedi bana baktığı halde aklı başka yerde olan Karla'ya. - Mümkünse Encanta ve Ellora'daki mağaraları ziyaret edin. Bir keresinde bütün bir geceyi Enchant'ın mağaralarından birinde geçirdim. Patronumla gittim.
- Patronunla mı?

-
-

Evet, patronumla.

Patronunuz Avrupalı mı Hintli mi?

- Ne ondan ne de bundan.
- Bana O'ndan bahset.
- Neden? Niye? - dedi kaşlarını kaldırıp gözlerime bakarak.

Bunu sadece sohbeti uzatmak, benimle daha fazla zaman geçirmesini sağlamak için sorduğumu açıkladım, kısa ve keskin sorusunun uyanıklığı beni şaşırttı.

- "Yani," diye yanıtladım gülümseyerek. - İnsanların burada iş bulması için kurallar, para kazanma yolları ile ilgileniyorum, hepsi bu.

- Onunla beş yıl önce Zürih'ten geldiğimde uçakta tanıştım, - biraz sakinleşerek, ellerine bakarak cevap verdi. - O da orada uçağa bindi. • Biletim Singapur'a gidiyordu, ama beni Bombay'a inene kadar onunla aşağı inip ofisinde çalışmaya ikna etti. Mağara gezisi alışılmadık bir şeydi... Özel izin almayı başardı, o geziyi bana özel organize etti ve beni Encanta'ya kendisi götürdü. Taştan Buda heykelleri ve cıvıldaayan binlerce yarasanın olduğu büyük bir mağarada tek başıma bir gece geçirdim. Kendimi güvende hissettim - patronum mağaranın girişine bir bekçi yerleştirmişti. Ama bu duygu olağanüstü, fantastik bir duyguydu ve benim içgörü gözlerimi açıp etrafıma ayık gözlerle bakmamı sağlayan da bu olaydı. Bazen bir insanın kalbi tam da olması gerektiği gibi atar, ne demek istediğimi anlıyorsan.

-
-
Açıkçası ne dediğini pek anlamadım ama sorgulayan bakışını görünce istemsizce başımı sallayarak onayladım.

- Böyle anlarda insan yepyeni bir duyguyu anlamaya, yaşamaya başlar ve bunu bu şekilde kabul edebilecek tek varlık kişinin kendisidir. O gecedan sonra, Hindistan dışında başka hiçbir yerde böyle bir duygu yaşamayacağımdan emindim. Açıklayamam, sadece kendi evimde olduğuma, güvende olduğuma ve her şeyin yoluna gireceğine ikna oldum. Gördüğünüz gibi ben de buradayım...

- Ve o ne yapıyor? - Kim?

- Patronun. O ne yapıyor?

- İthalat, - diye yanıtladı Karla. - Ayrıca ihracat.

Birden sustu ve diğer masalara bakmak için başını çevirdi.

- Memleketinizi, memleketinizi özlemiyor musunuz? -
Memleketim için mi?

39

Ve önceki evim için İsviçre'yi kastediyorum.

biraz sıkıldım Basel'de büyüdüm, orada bulundun mu?

- Hayır, Avrupa'ya hiç gitmedim.

- O halde mutlaka gidip Basel'i görmelisiniz. Basel'in gerçek bir Avrupa şehri olduğunu biliyor muydunuz? Ren Nehri onu Büyük ve Küçük Basel şehirlerine ayırır ve bu şehirlerdeki yaşam tarzı ve görünüm birbirinden tamamen farklıdır. Sanki aynı anda iki

-
-
şehirde yaşıyormuşsunuz gibi. Bir zamanlar bu durumdan memnundum. Orası üç ülkenin buluştuğu yerdir, dolayısıyla sınırı istediğiniz zaman geçebilir ve Fransa veya Almanya'da yürüyebilirsiniz. Şehre sadece birkaç kilometre uzaklıkta, Fransa'da kahvaltı, İsviçre'de akşam yemeği, Almanya'da akşam yemeği yiyebilirsiniz. Basel'i İsviçre'den daha çok özleyorum.

Carla aniden sustu ve yumuşak, boyasız kirpiklerinin ardından bana baktı:

- Coğrafya dersi için özür dilerim.
- Özre gerek yok. Bu çok ilginç bir konuşma. Lütfen devam edin.
- Biliyor musun Lin," dedi yavaşça, "senden hoşlanıyorum.

Gözleri beni yeşil bir ateş gibi yaktı. Utandığım için değil, ona asla onun kadar kolay "Senden hoşlanıyorum" demeye asla cesaret edemeyeceğim için biraz şaşırmıştım.

- Yok canım? - Bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu saklamaya çalışarak olabildiğince soğuk bir şekilde söyledim.

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi.

- Evet. Dinleyebilirsin. Direnmesi zor olduğu için tehlikeli bir silahtır. Dinleniyor olma hissi dünyanın en güzel duygularından biridir.

- Ama en güzel duygu nedir?
- Bu sorunun cevabını herkes biliyor. En önemli şey güç ve otoritedir.
- Yok canım? - Güldüm. - Sekse ne dersin?

-
- Hayır. Biyoloji bir yana, cinsiyetteki ana faktörün güç olduğu söylenebilir. Bu yüzden seks herkesi heyecanlandırır.

yine güldüm:

- Peki ya aşk? Birçoğu, en güzel duygunun güç değil, aşk olduğuna inanır.

- "Yanılıyorlar," diye yanıtladı Carla kısa ve öz bir kararlılıkla. - Aşk güce karşıdır. Bu yüzden ondan çok korkuyoruz.

- Karla, canım, ne korkunç şeylerden bahsediyorsun! - Carla'ya yaklaşıp yanına oturan Didier Levy dedi. - Lin'e karşı son derece sinsi niyetlerin var gibi görünüyor?

Ne de olsa konuşmamızın tek kelimesini duymadın, - diye mırıldandı Carla.

Seni duymaya ihtiyacım yok. Yüzüne bakman yeterli. Bilmecelerini söyleyip duruyorsun, başı dönüyor. Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun, Carla. Ama merak etme Lin, bu saatte bilincini geri kazanacağız.

Garsonlardan birinin kırmızı ceketinin göğüs cebine dikilmiş olan numarayı seslendi.

- Oh, kral numara! Bir savaş yapın! ¹⁰Canın ne istiyor, Carla? Kahve? Oh, kral numara! Kahve aur ekleyin. Caldi karo! ¹¹¹

Didier Levy otuz beş yaşındaydı ama şişman yüzünü çökerten etli ve derin kırışıklıklar onu yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu. Nemli iklime meydan okurcasına, her zaman bol keten pantolon,

¹⁰Hey, dört numara! İki şişe bira (Hintçe ve İngilizce karışımı).

¹¹Ve kahve! Çabuk ol! (Hint dili).

-
-
pamuklu gömlek ve sportif, buruşuk yün ceket giyerdi. Siyah, kalın, kıvrıkcık saçları her zaman gömleğinin yaka hizasında tıraş edilmişti ve yorgun yüzündeki morina kılları her zaman üç günlük görünüyordu. Ağız dolusu telaffuzla İngilizce konuşurken, sürekli arkadaşlarıyla ve yabancılarla dalga geçiyordu. Elbette bu saldırıları herkesin gönlüne göre değildi ama herkes buna katlandı çünkü Didier çoğu zaman işe yaradı ve bazı durumlarda vazgeçilmez oldu. Bir silahtan değerli bir mücevhere ya da bir kilo yüksek kaliteli beyaz Tayland eroinine kadar herhangi bir eşyayı ya da şarkıyı alıp satmak için doğru yerleri biliyordu. Bazen, doğru miktarda para için hayatını ve refahını tehlikeye atmayacak her şeyi yapmaya hazır olmakla övünürdü.

- Karla, "Dünyadaki en önemli ve üstün olan şey hakkında insanların tutumunu tartışıyorduk" dedi. - Bu konuda fikrini söylemek zorunda değilsin, cevabını biliyorum.

- Ve benim için en önemli şeyin para olduğunu söyleyeceksin, - diye mırıldandı Didier sıcak bir tonda, - ve ikimiz de haklı olacağız. Sağduyu sahibi herkes er ya da geç paranın dünyadaki neredeyse en önemli faktör olduğunu anlar. Cömertçe yüce ideallerin tarihsel açıdan belli bir değeri vardır elbette ama para, hayatta kalmak ve ölmek için günlük hayatımızın temel sebebidir ve paranın olmaması bizi o tarihin çarklarının altına sürükler. Bu konuda ne düşünüyorsun Lin?

- -
 - Yorum yapacak zamanı yoktu ve şimdi, siz yanımızdayken, bu hiç mümkün değil.
 - Carla, abartma. Peki, sen ne dersin Lin, sence dünyadaki en önemli şey nedir?
- Fikrinizi duymak ilginç olurdu.

- Beni bir şeyi adlandırmaya zorlarsanız, o da özgürlüktür.
- Neyin özgürlüğü? - son sözü Didier'e sordu.
- Bilmiyorum. Belki de sadece hayır deme yeteneği, bunu yapma özgürlüğü. Bir insan bunu söyleyebiliyorsa aslında başka bir şeye gerek yok.

Kahve ve bira getirdiler. Garson, hiçbir iltifatı umursamayan bariz bir önyargıyla onları masaya fırlattı. O yıllarda, Bombay'ın restoranlarında, mağazalarında ve otellerinde hizmet, arkadaşça ve pohpohlayıcıdan sert veya agresif kabalığa kadar her şey olabilir. Leopold'da çalışan garsonların kabalığına efsaneler eklendi. Karla bir keresinde bu konu hakkında şöyle demişti: Hakarete uğramak istiyorsanız, bunu "Leopold" dışında hiçbir yerde zekice yapan birini bulamazsınız.

- Onur! - Didier elindeki birayı kaldırdı, benimle bardakları tokuşturdu ve duyurdu. -Özgürlüğün sağlığına... Doyuncaya kadar içeriz! Onur!

Maşrapayı boşalttıktan sonra Yanm derin bir nefes aldı ve biranın geri kalanını bitirdi. Kendine ikinci bir porsiyon doldurduğunda, başka bir çift masamıza oturdu. Siyah saçlı genç adamın adı Modena'ydı. Koyu tenli ve suskun bir İspanyol olan Modena, karaborsada Fransız, İtalyan ve Afrikalı turistlerle çeşitli ortaklıklar kurmakla meşguldü. Ve yanında Ulla adında güzel, zarif bir Alman hanım fuhuş yapıyordu ve son zamanlarda Modena'nın ona metresi demesine izin vermişti.

- Evet. Modena, bir sonraki sipariş için tam zamanında geldin! Didier, Carla'nın üzerine eğilerek ve Modena'nın arkadaşının omzuna bir tokat atarak yüksek sesle söyledi. Sakıncası yoksa bana bir viski soda ısmarla.

İspanyol onun tokatına kaşlarını çatsa da garsonu çağırıp bir içki ısmarladı.O sırada Ulla, Carla ile yan yan, yarı İngilizce konuşuyordu ve bu karışık telaffuz nedeniyle bazı detayların olup olmadığı tamamen anlaşılmıyordu. konuşma tesadüf ya da değil.

- Bilmiyordum, değil mi? Onun böyle bir Spinner olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ¹²! Gerçek Verruckt ¹ , doğruyu söylüyorum. İlk bakışta, alışılmadık derecede dürüst ve terbiyeli görünüyordu. Yoksa bunun tuhaflığına mı dikkat etmeliydim, sonuçta gerçekten çok dürüst görüldüğünü nereden biliyorsun? Na ca ¹ ¹³, wolte auf der Klamotten kommen'den önce on dakika bile geçmemişti ¹⁴. En güzel elbisem! Giysilerimi çıkarmak için bu ¹⁵Sprintfucker ile güreşmek zorunda kaldım! Spritzen wolle er¹⁶ hemen kıyafetlerimin üstüne! Gibt ja nicht! ¹⁷Kısa bir süre sonra kokain çekmek için tuvalete gittim ve geri döndüğümde einer

¹²Deli, çılgın (Almanca).

¹³İşte: böyle görün (Hintçe).

¹⁴Gözleri kıyafetlerime ilişti (Almanca).

¹⁵Burada: iktidarsız, yaramaz (Almanca).

¹⁶Orada yapmak istedi (Almanca).

¹⁷Bu düşünülemez (Almanca).

meiner Schuhe hat ¹de das er seinen Schwanz ganz tief gördüm ¹⁸! Hayal edebilirsiniz?! Ayakkabılarımın içine! Nicht zu fassen!¹⁹

- Kuşkusuz, - diye belirtti Carla, - aptal insanları yapıştırıcı gibi çekiyorsun, Ulla.

- Evet lider ²⁰. Ne söylenebilir? Bütün ucubeler benim gibi.

- Ona aldırma aşkım, diye seslendi Didier yatıştırıcı bir ses tonuyla. - Anormallik çoğu zaman en güzel ilişkilerin temelidir - eğer düşünürseniz, neredeyse tüm ilişkiler!

- Didier, - Ulla asil bir iltifatla cevap verdi, - seni hiç cehenneme gönderdim mi?

- Hayır canım! - Didier kıkırdadı ve güldü. - Ama küçük unutkanlığını bağışlıyorum. Üstelik böyle bir şey her zaman kendi içinde alelade bir durum olarak kastedilmektedir.

Dört bardakta viski getirdiler. Garson, kemerine zincirle bağlı pirinç bir kapakla gazoz şişelerinin ağzlarını açtı. Örtüler masaya çarptı ve yere dağıldı. İçeceğin köpüğü masaya döküldü, hepimiz geri çekilmek zorunda kaldık, garson elindeki peçeteyi sanki hiçbir şey olmamış gibi masaya yayılan su birikintisinin üzerine fırlattı.

Masamıza iki taraftan iki adam yaklaştı. Biri Didier ile, ikincisi Modenay ile konuşmak istedi. Fırsattan yararlanan Ulla bana doğru eğildi ve masanın altından gizlice küçük bir paketi elime sıkıştırdı, pakette para var gibiydi.

¹⁸Penisini ayakkabımın içine kadar soktu! (Alman Dili).

¹⁹Hiçbir fikrim yok (Almanca).

²⁰Ne yazık ki, (Almanca).

Ona gözleriyle ihanet etmemem için bana yalvardı. Pakete bakmadan cebime koydum.

- Evet. Burada ne kadar kalacağına karar verdin mi? Ulla bana sordu.
- Henüz değil. Acelem yok.
- Seni bekleyen biri yok mu? diye sordu, becerikli ama soğuk bir havayla gülümseyerek. - Dönecek bir yerin yok mu?

Ulla tüm erkekleri etkilemeye alışmıştı ve onların arzularını uyandırıyor. Müşterilerle, arkadaşlarla, garsonlarla ve hatta playboy Modena da dahil olmak üzere Didier ile konuşurken hep aynı gülümsemeye sahipti. Daha sonra Ullan'ın azarlandığına sık sık tanık oldum - herkesle dalga geçmekle suçlandı. Bununla

Memnun kalmadım. Onu tanıdıktan sonra, Ulla'nın dünyasında şefkat göstermenin tek bariz yolunun dalga geçmek olduğunu anladım. Bu şekilde karşısındakilere karşı samimi tavrını ifade etmeye çalışmış ve başta erkekler olmak üzere insanları kendisine iyi davranmaları için kışkırtacağını düşünmüştür. Dünyanın nezaketinin tükendiğini düşündü ve bana bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini söyledi. Düşünceleri ve duyguları derin olmasa da o öyleydi ve ondan daha fazlasını istemenin bir anlamı yoktu. Artı, kahretsin, çok güzeldi ve çok hoş bir gülümsemesi vardı.

- Hayır, - Cevap verdim, - Beni bekleyen kimse yok ve dönecek yerim de yok.

- Hayır... wie sol lich das sagen ²¹, sizin de bir programınız yok mu? Bir şey planlamıyor musun?

- Aslında hayır. Bir kitap üzerinde çalışıyorum.

Hapishaneden kaçtıktan sonra, gerçeğin bir kısmının - daha doğrusu yazar olduğum gerçeğinin - benim için çok uygun bir kılık değiştirebileceğine ikna oldum. Beklenmedik bir yolculuğa çıkmanın ya da uzun süre eve dönmemenin bir nedeni olarak bu bahane oldukça mantıklı göründü ve "malzeme, yani bilgi topluyorum" ifadem her anlamda anlaşıldı, üstelik toplamama yardımcı oldu. yerler, kişiler, ulaşım, sahte pasaportlar, kirli işler hakkında bilgileri daha kolay yapıyordu. Bu bahane beni istenmeyen sorulardan korudu: Yazı sanatının incelikleri hakkında ayrıntılı yargılarda bulunma tehlikesi ortaya çıkar çıkmaz, bir iki inatçı kişi dışında hepsi konuyu değiştirmeyi tercih etti.

Ve ben gerçekten bir yazardım. Yirmili yaşlarıma başında Avustralya'da yazmaya başladım. Ama ilk kitabımı yayınladıktan ve kişisel ün kazanmaya başladıktan kısa bir süre sonra ailem dağıldı, kızımı görme hakkımı kaybettim, onu kaybettim, uyuşturucu ve suç dünyasına katılarak hayatımı mahvettim, hapse girdim. , sonra oradan kaçtım. Ancak bu yazma alışkanlığımı engellemedi, yazmak benim doğal halim, ihtiyacım, yaşam biçimimdi. Leopold'dayken bile ceplerim yazılı kağıt parçaları, mendiller, makbuzlar ve reçetelerle doluydu. Durmaksızın, nerede ve ne koşulda olursa olsun yazmaya devam ettim ve şimdi Bombay'a gelişimin ilk günlerini ayrıntılı

²¹Şeytana lanet olsun! (Alman Dili).

olarak anlatabilirim, o toplantılara, o notlara minnettar olmalıyım. Yazma alışkanlığı, gün boyunca olanları kelimelere dökerken disiplin ve düzenlilik aşılayarak pratikte hayatımı kurtardı. Bu alışkanlık, utanç ve onun kaçınılmaz yoldaşı umutsuzlukla başa çıkmama yardımcı oldu.

- Scheisse ¹ , Bombay'da ne hakkında yazabilirsiniz? Burası iyi bir yer değil Ja. Arkadaşım Lisa, "lağım çukuru" kelimesinin tam da böyle bir yeri ifade ettiğini söylüyor.

göründü. İsmi Bombay'a çok yakıştığını kabul ediyorum. Rajasthan gibi yazmak için başka bir yere gitsen iyi olur. Duyduğuma göre Rajasthan bir lağım çukuru değilmiş.

- Biliyorsun, Ulla haklı Lin," diye onayladı Carla. - Burası Hindistan değil. Ülkenin her yerinden ziyaretçiler burada toplanıyor, Bombay Hindistan değil. Bombay kendi içinde bir dünyadır. Gerçek Hindistan buradan çok uzakta. - Uzak?

- Evet, ışıktan uzak.

- "Belki de haklısın," dedim Carla'nın mecazi ifadesine şaşırarak. - Şimdilik burayı seviyorum. Büyük şehirleri severim ve Bombay dünyanın üçüncü büyük şehridir.

- Carla alaycı bir şekilde, "Daha şimdiden o rehber gibi konuşmaya başladın," dedi. - Korkarım, Prabaker sana çok şevkle öğretiyor.

- Bana gerçekten çok şey öğretti. İşte iki haftadır kafamı çeşitli gerçekler ve rakamlarla dolduruyorum ve yedi yaşında okulu

bırakıp burada Bombay sokaklarında okuma yazma öğrendiğini düşünürsek, bu kadar bilgisi gerçekten şaşırtıcı. ve takdire şayan.

- Hangi gerçekler ve rakamlarla?

- Örneğin, Bombay'ın nüfusuna bakın. Resmi olarak Bombay'ın nüfusu on bir milyon, ancak Prabu, gizli işleri yürüten ve kendi hesaplarını tutan adamların rakamlarının daha doğru olduğunu, yani nüfusun on üç ila on beş milyon arasında olduğunu iddia ediyor. Burada yaklaşık iki yüz dil ve lehçe konuşuyorlar. İki yüz - hayal edin! Dünyanın merkezinde yaşamak gibi!

Ulla, sözlerimi doğrulamak istercesine, aceleyle Carla'ya Almanca bir şeyler söylemeye başladı. Modena ona işaret etti ve ayağa kalkıp cüzdanını ve sigara tabakasını masadan aldı. Önlenemez İspanyol sessizce masadan kalktı ve sokağa açılan kapıya gitti.

- Çalışmam lazım, - dedi Ulla sevimli bir gülümsemeyle. - Yarın görüşürüz Karla. Saat on bir, ha? Lynn, yarın burada olursan belki birlikte yemek yeriz? İsterim. Şimdilik! Tschus!²²

Ulla, etraftaki tüm erkeklerin hayranlık dolu ve şehvetli bakışları altında Modena'yı restorandan çıkardı. Didier o sırada yan masada oturan tanıdıklarıyla konuşmaya karar verdi. Carlisle ve ben yalnız kaldık.

- Karla, "Sözlerinde pek umut yok," dedi.

- Hangi kelimeler?

- Seninle yarın akşam yemeği yemekle ilgili sözlerine. O, hep öyle der.

²²Şimdilik! (Alman Dili).

- Biliyorum, - gülümsedim.
- Ulla'yı seviyorsun, değil mi?
- Evet beğendim. Neden gülümsüyorsun Burada komik bir şey var mı?
- Bir bakıma öyle. O da senden hoşlanıyor.

Karla bir an durakladı ve ne dediğini açıklamasını bekledim ama konuyu değiştirdi.

- Ulla sana para verdi, Amerikan doları. Modena anlamasın diye bana bunu Almanca söyledi. O bana parayı vermek zorundasın, Ulla yarın saat on birde parayı benden alacak.

- İyi. Şimdi vereyim mi?
- Hayır burada değil. Şimdi gitmeliyim - bir toplantım var. Yaklaşık bir saat sonra döneceğim. benim için bekleyebilirmisin Ya da senin de işin varsa bir saat sonra buraya gelebilir misin? O zaman istersen beni eve bırakabilirsin.

- Tabii ki burada olacağım.

Carla ayağa kalktı ve ben de onun koltuğunu çekmek için ayağa kalktım. Yungulvari gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı - ya şaşkınlıkla, ya alayla, ya da her ikisini birden, bilmiyorum. - Bombay hakkında şaka yapmıyordum. Buradan gitsen iyi olur.

Sokağa çıkıp onu beklediği anlaşılan özel bir taksinin arka koltuğuna binişini izledim. Krem renkli araba yavaş yavaş akşam trafiğine karışmaya başladığında, ön yolcu penceresinden bir adamın eli belirdi, kalın parmaklarının arasında yeşil bir tespih tutuyor ve yoldan geçenlere kenara çekmelerini işaret ediyordu.

Yalnızdım, tekrar oturdum, duvara yaslandım ve Leopoldw'un gürültülü havasına daldım. "Leopold", Bombay'ın en iyi restoranlarından biri olarak kabul edilen Colaba'daki en büyük restorandı. Birinci kattaki dikdörtgen salona dört tane daha normal büyüklükte salon sığabilir. İki metal kapı, bölgenin en muazzam ve pitoresk caddesi olan Kozue'ye açılan ahşap bir kapıya açılıyordu. İkinci kat, klimalı, daha tenha bir bara ev sahipliği yapıyordu; masalar, aşağı salonu kabaca eşit büyüklükte birkaç bölüme ayıran iki büyük sütun etrafında düzenlenmişti. Kolon ve duvarlardaki nişlere çok sayıda ayna yapıştırılarak hem salona hava kazandırılmış hem de müşterilerin gizlice birbirlerini gözlemlemeleri sağlanmıştır. Birçok kişi kendi yansımasıyla eğleniyor ve olup biteni izliyordu, kısacası "Leopold" bunun için en uygun yerdi.

Salonda inci grisi Hint mermeriyle kaplı otuz kadar masa vardı. Her masanın yanına en az dört sedir sandalye yerleştirildi. Carla bunlara altmış dakikalık koltuklar adını verdi çünkü bunlar müşterilerin orada bir saatten fazla kalmak istemelerine neden olacak kadar rahatsızdı. Tavanın altında, geniş camlı fanlar vızıldadı ve buzlu camdan avizeler, dolaştırdıkları hava akımlarında zarif ve yumuşak bir şekilde sallandı. Parlak boyalı duvarlar, pencereler, kapılar ve aynalar maun çerçeveliydi. Duvarlardan birinin uzunluğu boyunca uzanan masalarda paupau ²³, papaya, sarımsı elmalar, tatlı

²³Pau-pau -annon aralığından azimine adı verilen bir çalı bitkisinin meyveleri.

limonlar, üzümler, karpuz, muz, santra ^{1 24}ve mevsimindeyse dört çeşit mango gibi çeşitli meyveler, görkemli bir bolluk içinde servis ediliyordu. kek veya meyve suyunda. Biraz daha ilerideki tik ağacından geniş bir tezg hın arkasında ba garson, bir geminin köprüsünde durmuş güvertede olup biteni seyreden bir kaptan gibi ciddi bir vaziyette oturuyordu. Arkasında, sık sık buhar borularının yükseldiği ve garson sürülerinin ko u turdu u dar, dar bir koridor uzanıyordu ve koridorun sonunda mutfağın bir köşesi ve orada hüküm süren karmaşa görülebiliyordu.

Biraz solmu  olsa da iz bırakma yeteneğini kaybetmeyen "Leopold's" lüksü, geniş ahşap kapısından buranın aydınlık ve ı ıltılı dünyasına giren herkesin ilgisini çekti. Leopold'un en dikkat çekici kısmı, yalnızca en göze çarpmayan hizmetlilerine ayrılmıştı: Restoran kapandıktan ve süpürücüler tüm mobilyaları kaldırdıktan sonra, zemin tüm parlaklı ıyla ortaya  ıktı. Zeminin güneş patlaması benzeri merkezinden yayılan altı kenarlı çıtalar, kuzey Hindistan saraylarının zeminlerine özgü karmaşık bir desen ve aynalardaki yansımalarına bakan patronlar için bir mücevher olarak kabul edilen bu gösterişli güzelliğin sırrını oluşturuyordu. , yalnızca  ehir çalışanlarının en fakir ve en çekingen sınıfı olan çıplak ayaklı s p r c lere if a edildi.

²⁴Santra - bir tür portakal.

Her sabah yerleri tertemiz yıkanan restoranın kapıları açılınca içeriye kutsanmış bir serinlik doluyor ve böylece "Leopold" şehrin koşturmacasında bir konfor vahası haline geliyordu. Daha sonra, gece geç saatlere kadar kapanana kadar burası, dünyanın dört bir yanından yüzlerce ülkeden turistlerin yanı sıra, işlerini görüşmek ve işbirliği kurmak için şehrin her yerinden buraya akın eden yerel sakinlerle doldu. Sadece uyuşturucu, para birimi, pasaport, altın ve seks değil, aynı zamanda flört, kayırmacılık, sözleşmeler, nüfuz ve daha fazlası

gayri maddi mal ticareti de yapılmıştır. Hint işinin gelişmesinde son derece önemli bir rol oynayan devasa bir rüşvet sistemiydi.

Leopold resmi olmayan bir serbest ticaret yeri idi ve yolun karşısında yer alan ve diğer tüm konularda son derece dikkatli olan Colaba polis departmanı görmezden geldi. Restorandaki iş hayatı, alanı farklı alanlara bölen, kesin olarak tanımlanmış kurallara tabiydi. Örneğin, leylak çiçek örgülerine sarılmış ve çok katmanlı, fırfırlı sarilere bürünmüş Hintli fahişelerin alt kattaki salona girmelerine izin verilmedi, müşterilere yalnızca ikinci kattaki bara kadar eşlik edebiliyorlardı. Aksine sadece alt kattaki salona girmesine izin verilen Avrupa kökenli fahişeler, sokağa düşmemek için masalara oturarak müşterilerin ve yoldan geçenlerin dikkatini çekmeye çalıştı. Uyuşturucu ve diğer kaçak maddelerin satışı tamamen açık bir şekilde masada gerçekleştiriliyor, mal teslimi veya transferi ancak restoran dışında yapılabilirdi. Bunun üzerine

anlaşmaya varan alıcı ve satıcılar, işi bitirmek için salonu terk ederek bir süre sonra masalarına döndüler. Devlet yetkilileriyle anlaşma yapan gizli iş dünyasının liderleri bile bu yazılı olmayan yasalara uymak zorundaydı: tokalaşmalar ve devir teslimler sokaklarda onaylanıyordu, bu nedenle kimsenin Leopold'da yasa dışı bir anlaşma yaptığını söylemesi imkansızdı.

"Leopold"da hukuktan hukuka ustalıkla uzanan ve onları birbirinden ayıran ince çizgiler, restoranın dışında bile korunmuştur. Yasayı açıkça hiçe sayan sokak satıcıları sahte "Lacosta", "Cardin" ve "Cartier" satıyor; Kaldırım kenarına park eden taksiler, araçlarının arka koltuğunda olup biteni görmemek için makul bir ücret karşılığında aynalarını geri çevirirken, caddenin karşısındaki polis karakolu görevlileri günlük görevlerini özenle yerine getirmek için yüklü miktarda rüşvet ödedi. Görevleri burada, şehir merkezinin oldukça kazançlı bir yerinde.

Bütün akşamları "Leopold"da komşu masalarda geçen konuşmaları dinleyerek, yabancıların ve yerel halkın Bombay'ın kamusal yaşamının ve ticari faaliyetinin "iliklerine işleyen" yolsuzluktan şikayet etmelerini dinleyerek geçirdim. Şehirde geçirdiğim birkaç hafta boyunca şikayetlerini çoğunlukla geçerli buldum. Ancak yolsuzluğun olmadığı ülke yoktur. Yasadışı para alışverişini dışlayan bir sistem henüz bulunamadı. En asil fikirlerin kök saldığı bir toplumda bile, ayrıcalıklı sınıflar, onları rüşvet ve yasa dışı anlaşmalar yoluyla ilerleten çarkları ayarlıyor. Dünyanın

her yerinde zenginler fakirlerden daha iyi ve daha uzun yaşıyor. Didier Levi bir gün "Rüşvet hem adil hem de haksızdır" dedi. - Haksız rüşvet tüm ülkelerde aynıdır

ve adil rüşvet tipik bir Hint usulüdür. Ne demek istediğini anladığımda gülümsedim. Hindistan açık ve adil bir ülkedir. Bunu oraya geldiğim ilk günden itibaren hissettim ve çok beğendim. Her geçen gün daha çok sevdiğim bu şehrin eksiklerini doğal olarak görmezden gelmeye çalıştım. İçgüdü bana gözlemlememi, etrafımda olup biten hayatın bir parçası olmamı ve hayattan zevk almamı söyledi. O zamanlar, özgürlüğümün ve hayatımın kendisinin, önümüzdeki aylarda ve yıllarda zaman zaman aynayı çevirme şeklindeki Kızılderili geleneğine bağlı olacağını bilmiyordum.

- Ne demek istiyorsun! Yalnızsın? - Didier yine benim oturduğum masaya yaklaştı. - C'est trop! ²⁵Böyle bir yerde yalnız kalmak, dostum, kabalıktır ve kabalık yapma hakkımı saklı tutarım. Hadi içelim.

Yanımdaki sandalyeye yayıldı ve garsona içki ısmarlaması için seslendi. Birkaç hafta boyunca onunla her akşam Leopold'da konuşmuştum ama hiç özel bir konuşma yapmamıştık. Ulla, Carla ve gruplarından herhangi biri yokken bana katılmak istemesine şaşırdım. Beni kendisinin gördüğünü gösteriyordu ve bunun için minnettardım.

²⁵Bu hiç doğru değil; öyle değil (Fransızca).

Viski gelir gelmez Didier sabırsızca parmaklarını masaya vurdu, siparişimiz geldikten sonra hırsla bir nefeste yarım bardak içti, rahatladı ve bana dönerek gözlerini kısıtı: - Anlıyorum, derin düşüncelere dalmışsın. .

- "Leopold" hakkında düşünüyordum - bakmak, anlamaya çalışmak.

- Korkunç bir yer, - saçlarını sallayarak ağzından kaçtı. - Onu bu kadar çok sevdiğim için kendimi affedemiyorum.

Bileklerinde bol pantolonlar ve uzun kollu gömleklerinin üzerine koyu yeşil yelekler giymiş iki adam yanımızdan geçti. Didier onları çok dikkatli bir şekilde izliyordu ve onlar Didier'e bakıp başlarını salladıktan sonra o da onlara gülümseyip el salladı.

Adamlar bizden biraz uzakta bir masada oturan arkadaşlarına katıldılar.

- Onlar tehlikeli insanlar, - Yüzünde hâlâ bir gülümseme olan Didier, arkalarına baktı ve alçak sesle mırıldandı. - Afganlar. Refik kısa boyludur, karaborsadan kitap alırdı.

- Kitapçık mı?

- Pasaport. Eskiden çok nüfuzlu bir adamdı, bütün ticaretin başıydı. Şimdi Pakistan üzerinden ucuz eroin nakliyesini araştırıyor. Bu işten eskisinden daha çok kazanıyor ama onu kitap işinin dışına itenlere karşı beslediği husumet henüz soğumuş değil. O sırada birçok kafa kayboldu - hepsi adamlarının kafalarıydı.

Afganlar, ne dediklerini duymuş gibi, bu imkansız olmasına rağmen, bize döndüler ve kaşlarını çattılar. Masalarında oturan insanlardan biri

yeni, sonra beni işaret etti ve eğildi ve bir şey söyledi. Her iki Afgan da bana odaklandı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

- Evet, o zaman pek çok kişi kafayı yedi, - diye tekrarladı Didier yavaşça, ikisi yüzlerini çevirene kadar parlak bir şekilde gülümsemeye devam etti. - Profesyoneller, aksi takdirde onlarla asla işbirliği yapmam.

Didier, bir gardiyanın dikkatli bakışları altındaki bir mahkum gibi alçak sesle konuşuyordu. Oldukça komik bir sahneydi. Avustralya hapishanelerinde bu numaraya "yan kapağı açmak" deniyordu ve hapishane hayatım gözlerimin önünden geçti. Yine kilidin içinde dönen anahtarın metalik çıtırtısını, ucuz dezenfektan kokusunu ve elimin altındaki ıslak taşı duydum. Eski erkek arkadaşlarda, polislerde, askerlerde, itfaiyecilerde, ambulans şoförlerinde - kısacası, travma geçirmiş ve tedirgin olmuş herkeste, bu anı kıvılcımları genellikle kaybolur. Bazen bu öyle beklenmedik bir durumda, öyle uygunsuz yerlerde olur ki insan kendine güvenmeden aptal aptal gülmeye başlar.

- Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? - Didier heyecanlıydı.
- Hayır, sanmıyorum.
- Her şey dediğim gibiydi inan bana. Nüfuz alanlarının devri konusunda ufak bir tartışma çıktı... Bakın kazananlar burayı da ziyaret ettiler. - Bayram, ekibiyle. Bayram İranlıdır. Bu davanın ana

yöneticisiydi, Abdul Ghani için çalışıyor ve Abdul Ghani de şehrin en büyük mafya patronlarından biri olan Abdul Qadir Khan için çalışıyor. Bu mücadeleyi kazandılar ve pasaport ticaretini devraldılar.

Fark edilmeden, Didier başını salladı ve kapılardan birinden giren modaya uygun kot pantolonlu bir grup genci selamladı. Uzaktaki duvara yakın bir masaya oturmadan önce bir saygı işareti olarak baş garsona yaklaştılar. Lider, otuzlu yaşlarında tıknaz bir adamdı. Doluyanaz neşeli yüzünü arkadaşlarının başının üzerine kaldırdı ve tanıdığı insanlara gülümseyerek ve dostça başını sallayarak salona baktı. Didier masamıza alaycı bir şekilde el salladı.

- Evet kanka... - hala gülümsüyordu. - O pasaportlar daha uzun süre kan kokacak. Bununla hiçbir ilgim yok. Ben yemek konusunda Fransızım. Aşkta İtalyan ve iş hayatında İsviçre - Tarafsızlığı kesinlikle koruyorum. Bir şeyden eminim: O pasaportlar için çok kan dökülecek.

Didier bana baktı ve ortaya çıkan karanlığı uzaklaştırmaya çalışan bir adam gibi gözlerini kırptırdı.

- Görünüşe göre çok içmişim, - dedi neşeli bir şaşkınlıkla. - Tekrar sipariş verelim.

- Kendin Yap. Gerisi burada bana yeter. Bu pasaportların maliyeti ne kadar?

- Yüzden bine. Tabii ki dolardan bahsediyoruz. Satın almak istiyor musun?

- Güzel...

- Bombay'da altın ticareti yapan işadamları da aynı şekilde 'hayır' kelimesini söylüyor. Onların "hayır" kelimesi "belki" anlamına da gelebilir ve olumsuz kelimeler kulağa ne kadar kesin geliyorsa, "belki" de o kadar olasıdır. Bir pasaporta ihtiyacınız varsa, benimle iletişime geçin, doğal, hafif bir tatlılık karşılığında sizin için ayarlayacağım.

- İşte karın tatlılığı?

- Ne diyebilirim ki, hiçbir şikayetim yok, - ala, içkiden sarhoş, gülümsedi, gözlerini parlattı. - Dedikleri gibi, ipin iki ucunu birbirine bağlar, uçları birleştğinde iki taraftan da hakkımı alırım. Örneğin, kısa bir süre önce iki kilo Manal esrarıyla bir vakayı çözdüm. Meyvelerin yanındaki iki kişiyi görüyor musun - uzun sarı saçlı oğlan ve kırmızılı kız? İtalyan turistler, esrar almak istediler. Bir kişi - sokakta gördüyseniz - çıplak ayaklı ve kirli gömleği olan biri bu iş için para alıyor. O iki kişiyi bana yönlendirdi, ben de onları esrar ticareti yapan Aja'ya yönlendirdim. O büyük bir suçlu! Bakın Acay yanlarında oturuyor ve hepsi gülümsüyor. Anlaşma yapıldı ve ben günü bitirdim. Şimdilik özgürüm.

Didier masaya vurdu ve tekrar garsonu aradı ve garson küçük bir şişe getirince Didier şişeyi iki elinin arasına aldı ve birkaç dakika düşündü.

- Bombay'da ne kadar kalmayı planlıyorsun? - yüzüme bakmadan sordu.

- tam olarak bilmiyorum Komik, son zamanlarda herkes bana aynı soruyu soruyor.

- Uzun zamandır buradasın. Gelenlerin çoğu yakında kaçmak için can atıyor.

- Rehber de bu konuda suçlu, Prabaker. Onu tanıyor musun?

- Prabaker Harre? Ağızdan kulağa mı?

- Evet. Birkaç haftadır beni şehirde gezdiriyor. Tüm tapınakları, müzeleri ve sanat galerilerini gezdim, çarşıları gezdim. Ama yarından itibaren Prabaker bana Bombay'ın diğer taraflarını göstereceğine söz verdi - kendisinin dediği gibi, bana "gerçek şehri" gösterecek. Prabaker'ın bu sözleriyle ilgimi çekti, bunun uğruna bir süre kalmaya karar verdim ve zaman gösterecek. Acelem yok.

- İnsanın acele edecek yeri olmaması çok üzücü. Yerinde olsam bu kadar açık itiraf etmezdim, - Didier yine de gözlerini camdan ayırmadı. Gülümsemediği zamanlarda yüzü bitkin, kırış kırış ve ölümcül solgun görünüyordu. Sağlığı iyi değildi ama üstesinden gelinebilirdi.

- Marsilya'da bir atasözü vardır: "Acelesi olmayan hiçbir yere gidemez."

Sekiz yıldır hiç acelem yok.

Ruh hali aniden değişti. Bardağa bir içki koydu, gülümsedi ve bardağı kaldırdı:

- İçmek için acele etmemenin çok güzel olduğu Bombay'ın şerefine! Ve yasalara aykırı olduğu halde disiplin uğruna rüşvet alan kültür polisinin şerefine! Peşkeş şerefine!

- "Bunun şerefine içmeyi kabul ediyorum," dedim bardağımı onunkine tokuşturarak. - Didier, seni Bombay'da tutan ne?

- "Ben Fransızım," diye yanıtladı bardağındaki sıvıya bakarak. - Ayrıca eşcinselim, Yahudiyim ve bir suçluyum. Yaklaşık olarak bu sırada. Bombay, aynı anda dört yüzün hepsinde olabileceğimi bildiğim tek şehir.

Güldük ve içtik. Didier büyük salonu taradı ve ön kapının yanında oturan bir grup Kızılderiliye odaklandı. Bardağından yavaş yavaş içerek bir süre onlara baktı.

- Kalmaya karar verdiyseniz, şimdi tam zamanı. Değişim zamanı geldi. Ve büyük değişiklikler. Yemeklerini zevkle yiyen insanları görüyor musunuz? Sayaçlar, Shiv Sena'nın paralı askerleri. "Kirli işleri yapan adamlar" - yanılmıyorsam, senin tatlı İngiliz örtmecenin kulağa böyle geliyor. Rehber sana Sena'dan bahsetmedi mi?

- Hayır, öyle bir şey hatırlamıyorum.

- Bence Prabaker'in bu konudaki unutkanlığı tesadüfi değil. Shiv Sen'in partisi Bombay'ın gelecekteki yüzü. Onların yöntemiyle politika^{26 27}büyük ihtimalle tüm insanlığın geleceğidir.

- Bu politika nedir?

- Etnik, bölgesel, dil politikası denilebilir. Dilimizi konuşan herkes bizim düşmanımızdır, - Didier kaşlarını çattı ve sol elinin parmaklarını kavuşturdu. Elleri beyaz ve yumuşaktı ve uzun tırnaklarının kenarları kirle kaplanmıştı. - Bu bir sindirme

²⁶Shiv Sena ("Shiva'nın Ordusu"), 1966'da kurulmuş bir Hindu milliyetçi partisidir. Nüfusun yoksul kesiminin eğitim gördüğü okullardan mezun olan Saynikler, milliyetçi hareketin belkemiği sayılıyor.

²⁷Politika (Fransızca).

politikasıdır. Herhangi bir politikadan nefret ediyorum ve politikacılardan daha da fazla. Dinleri insan hırsı ve açgözlülüğüdür. Bu bir utanç. Bir kişinin açgözlülükle etkileşimi kendi işidir, bana katılmıyor musunuz? Shiv Sena, polisi kendi tarafında tutuyor çünkü partisi Maharashtra'nın partisi ve sıradan polislerin büyük çoğunluğu aslen o eyaletten. Yoksulların yaşadığı şehrin gecekondu mahallelerinin neredeyse tamamı, sendikalar ve basın bir kısmı da onların elinde. Para dışında neredeyse her şeye sahipler. Doğru, şehir kralları olan bazı tüccarlar

onları da destekliyor ama asıl gelir - sanayiden ve karaborsadan akan para diğer şehirlerden İranlılara ve Hindulara gidiyor ve Müslümanlara zarar veriyor. Katliam parayla ilgili, ekonomi savaşıyla ²⁸, ırkla, dille ve dinle ilgili - hepsi saçmalık. Bu etkenler her gün şehrin çehresini öyle ya da böyle değiştiriyor. Adını böyle değiştirdiler - Bombay diyorlar, Bombay değil. Doğru, şimdilik şehrin eski haritalarını kullanıyorlar ama yakında iptal edecekler. Hedeflerine ulaşmak için her şeyi kabul ederler, kim dersen onunla birleşirler. Yeterli fırsat var. Çok zengin beklentileri var. Birkaç ay önce, Sainikler - önemli mevkilerde çalışanlar bir yana - Rafiq ve onun Afganları. Polisle de anlaşma yaptılar. Para vaadi ve bazı ayrıcalıklar alan polis, şehirdeki hemen hemen tüm afyon dükkanlarını kapattı, sadece birkaçı kaldı. Yıllarca eğitilmiş ailelerin gelip gittiği salonlar bir hafta içinde çalışmayı bıraktı.

²⁸Ekonomik savaş (Fransızca).

Sonsuza dek! Böyle bakınca ne siyasi domuzcukluklarla ilgileniyorum, ne de büyük işlerin özensizliğiyle. Politik ticareti gaddarlık ve utanmazlıkta aşan tek şey, büyük sermayenin politikasıdır. Burada da elbirliği yapıp afyon işine girmişler ve bu durum beni deli ediyor. Bak, söyle bana, uyuşturucu, afyon ve afyon dükkanları olmadan Bombay nedir? ²⁹Nereye sürükleniyoruz? Bu bir utanç!

Didier'in bahsettiği insanları gözlemledim. Tamamen yemeklerine dalmışlardı. Masaları pilav, tavuk ve sebzelerle doluydu. Beş kişiden beşi gözlerini tabaklarından ayırmadan ve tek kelime etmeden çenelerini hareket ettirerek yemek yiyordu.

- Siyasi iş ve büyük iş siyaseti tabirinizi beğendim, - dedim gülerek. - Pratik bir aforizmadır.

- Üzgünüm dostum, yazarlık iddiasında bulunamam. Bu cümleyi Carla'dan duydum ve o zamandan beri tekrarlıyorum. Pek çok günahım var - neredeyse var olan her günah - ama doğruyu söylemek gerekirse, asla başkalarının zekasına hakim olmaya çalışmadım.

- Cömertliğiniz takdire şayan, - Gülümsedim.

- Her şeyin sınırını bilmek gerekiyor, - dedi Didier yargılayıcı bir tavırla. - Nihayetinde kültür, izin verdiklerimizle değil, yasakladıklarımızla oluşur.

²⁹Chandu - afyonlu çay (Hintçe).

Parmaklarını masanın soğuk mermerine vurmaya devam etti ve bir süre sessiz kaldı, sonra bana baktı.

- Bakın bu söz benim, - Onun sözünü hafife almayın! Didier'i kızdırdı.

Benden eskisi gibi bir tepki gelmeyince yorumunu netleştirdi:

- Kültürle ilgili bu cümleyi kendim icat ettim.
- Çok anlamlı bir kelime, - Onu ikna etmek için acele ettim.
- Pekala, bakalım abartma, - utançla başını eğdi.

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de kıkırdadık.

- Burnumu çekiğim için kusura bakma ama tüm olan bitende Rafiq'in çıkarı nedir? - aklım orada kaldı. - Eczanelerin kapanmasını kastediyorum. Neden bu davalara katılmayı kabul etti?

- Kabul? - Didier kaşlarını çattı. - Bu kendi inisiyatifiyle oldu. Uyuşturucu, kalitesiz eroin ve afyondan çok daha fazla para kazanılabilir. Artık chandu'ya alışmış herkes siyahtan geçmek zorunda. Ve Garad, Rafiq'in elinde. Kesinlikle hepsi değil. Afganistan'dan Pakistan'a uyuşturucu akışı tamamen tek bir kişi tarafından kontrol edilemez. Ancak Rafiq, Bombay'da bulunan düşük kaliteli eroinin önemli bir kısmına sahiptir. Bu çok para dostum, çok para.

- Ama politikacılar neden destekliyor?

- Biliyor musunuz, -Devlet sırlarını ifşa eden Didier yine alçak sesle mırıldanmaya başladı, -sadece esrar ve eroin değil, Afganistan'dan silah, askeri teçhizat ve patlayıcı da getiriliyor. Bütün bunlar ağırlıklı olarak Pencap'taki Sihler ve Keşmir'deki

Müslüman ayrılıkçılar tarafından kullanılıyor. Shiv Sena'ya karşı çıkan zavallı Müslümanların elinde bu silah güçlü bir güçtür. Uyuşturucuyu kontrol altında tutarsanız, silah ticaretine de bulaşırsınız ve nüfuz kazanırsınız. Bu nedenle Sena partisi, memleketi Maharashtra'ya ithal edilen silahların kontrolü için var gücüyle mücadele ediyor. Bu güç onlara para ve güç verecektir. Masanın yanındaki masaya sizin ve adamlarının oturduğu yere bakın. Üç siyah insan görüyor musun - iki erkek, bir kadın? - Evet. O kadın uzun zamandır ilgimi çekiyor, çok güzel.

Çıkık elmacık kemikleri, hafifçe aşağı doğru eğimli bir poposu ve dolgun bukleleri olan genç kadının yüzü, hızlı bir dağ deresinin volkanik kayalara oyulmuş gibi görünüyordu. Saçını ayırdı ve birçok uzun, ince örgü halinde ördü ve uçlarına boncuklar yerleştirdi. Arkadaşlarıyla şakalaşıp gülerken iri ve kusursuz beyaz dişleri görünüyordu.

- O güzel? Ne diyebilirim ki... Bana göre Afrika'da bir güzellik varsa o da erkeklerdir ve kadınlar tek kelimeyle çekicidir. Avrupa'da ise tam tersi. Karla çok güzel. Onun kadar yakışıklı bir Avrupalıyla hiç tanışmadım. Sohbetimizden uzaklaştık. Bu zencilerin Rafiq'in müşterileri olduğunu söylemek istedim.

Nijeryalılar. Rafiq, Lagos'ta bir imtiyaz veya daha doğrusu saıyanlarla yapılan anlaşmanın bir parçası olan bir yan şirket kurdu. Sena'nın partisinin Bombay geleneklerinde kendi adamı var. Bu nedenle, elden ele büyük miktarlarda para aktarılır. Rafiq'in

sahtekarlığı birkaç ülkeyi - Afganistan, Hindistan, Nijerya, Pakistan'ın yanı sıra polis, gümrük memurları, politikacılar ve çeşitli güçleri içeriyordu. Ve tüm bunlar, sevgili ve lanetli Bombay'ımız üzerindeki güç uğruna oluyor. Bu dönem benim için çok değerli olan afyon dükkanlarının kapanmasıyla başladı. Bu bir trajedi!

- Evet, görünüşe göre bu Rafiq çalışkan bir çocuk, - dedim yetmeyecek bir şekilde, - belki de istediğimden fazla.

- O bir Afgan ve ülkesi savaşta canım. Bu yüzden Refik dedikleri gibi her şeye hazırdır. Güçlü Walidlalla partisi için çalışıyor ve en iyi arkadaşı Chukha, Bombay'daki en tehlikeli insanlardan biri. İşte şehrin bu kısmında asıl güç büyük hükümdar Abdülkadir Han'a aittir. O bir şair, filozof ve suç dünyasının kralıdır. Kendisine Kadir Ağabey anlamına gelen Qadirbhai denir. Bu dünyada Gadirbhai'den daha fazla parası ve silahı olan başka baronlar da var - o katı prensiplere sahip bir adam ve karlı bir işle uğraşmıyor. Ama bu ilkeler sayesinde harika... İngilizce'de daha doğru nasıl söylenir bilmiyorum... belki de ahlak kurallarına aykırı bir üne sahip. Bombay'ın bu bölgesinde kimse onun kadar güçlü bir otoriteye sahip değil. Birçoğu onu olağanüstü yeteneklere sahip bir aziz olarak görüyor. Onu tanıyorum ve sizi temin ederim ki tanıdığım en ilginç insan o. Ve bu, kaba davrandığım için özür dilerim, onun gerçekten istisnai bir insan olduğu anlamına geliyor çünkü hayatımda birçok ilginç insanla karşılaştım.

Didier söylediklerine ağırlık katmak için duraksadı.

- Buraya bak, neden içmiyorsun? Bir bardağı çok uzun süre içen insanları sevmiyorum. Bir kediyi kuyruğundan çekmek gibi.

- Biliyor musun... - Kıkırdadım, - Carla'yı bekliyorum. Şimdi geri dönmüş olmalı.

- Ama öyle söyle! Karla'yı bekliyorsun! dedi, yumuşak bir mırıltıyla Carla'nın adını uzatarak. - Bu arada, sormaktan çekinmeyin, ulaşılmaz Carlisle'ımızla ilgili niyetiniz nedir?

- Ne demek istiyorsun?

- Seninle niyetinin ne olduğunu merak etsen daha iyi olur, değil mi?

Didier litrelik şişede kalan içeceği kendi bardağına süzdü ve içine soda ekledi. Bir saatten fazladır aralıksız içiyordu. Gözlerindeki kırmızı damarlar bir boksörün yumruğundaki damarlar gibi şişmiş olsa da bakışları sabit ve el hareketleri kesindi.

Hiç beklemeden ona Karla ile tanışıklığımızı anlatmaya başladım:

- Ben uçaktan indikten sadece birkaç saat sonra sokakta Carlisle ile karşılaştık. Onda tuhaf bir çekicilik var... Belki de bu yüzden Bombay'da sıkışıp kaldım. Ona ve Prabaker'a göre. İlk bakışta ikisini de beğendim. İnsanlar benim için önemlidir. Henüz bir Tac Mahal görmemiş olsam da, herhangi bir Tac Mahal yerine ilginç insanlarla dolu bir teneke kulübeye sahip olmayı tercih ederim.

- Yok, - Didier söz konusu mimari harikaya karşı küçümseyici bir tavır sergiledi. - İlginç insanlar dedin. Karla ilginç biri mi?

Didier kıkırdadı ve güldü - histerik bir şekilde kıskanç, bir tür gergin bir şekilde. Sonra sırtıma özensiz bir tokat attı ve bardağındaki içkiyi döktü.

- Evet, Lin, seninle iş yapmaya değersin! Sözümün toplumda pek ağırlığı olmadığı doğrudur.

Bir içki aldı, bardağı masaya vurdu ve elinin tersiyle kısa bıyığını sildi. Şaşkın bakışımı yakaladı ve yüzünü bana yaklaştırdı:

- Sana bir şey açıklayayım. Etrafa bak. Salonda kaç kişi görüyorsunuz?

- Bilmiyorum, altmış kişi ya da seksen kadar.

- Seksen kişi. Yunanlılar, Almanlar, İtalyanlar, Fransızlar, Amerikalılar. Dünyanın her yerinden turistler. Ve yerel sakinler - Hintliler, İranlılar, Araplar, Afganlar, Zenciler. Hepsi yer, içer, konuşur, konuşur ve gülerler. Ama kaç tanesi gerçekten güçlü, kaderinin farkında olan ve bulundukları yerde ve tarihi zamanda binlerce insanın hayatını sürdürecektir enerjiye sahip bireyler olmuştur? Size kaç tane söyleyeceğim - dört kişi. Bu salonda oturanlardan sadece dördü gerçekten güçlü insanlar, geri kalanlar ise her yerde olduğu gibi sıradan, aciz, bilinçsiz ve basit insanlar. Karl döndüğünde, dört güçlü kişiliğin sayısı beşe çıkacak. İşte ilginç Carl dediğin şey. Ama söylediğim hiçbir şeyi anlamadığını yüz ifadelerinden anlıyorum dostum. Başka bir şekilde ifade edeyim: Karla çok iyi bir arkadaş ama düşman olarak Allah korusun! Bir kişinin gücünü tahmin etmeye çalışırken, onun bir dost ve bir düşman olarak neler yapabileceğini anlamak gerekir. Yani bu

şehirde Carla'dan daha güçlü ve tehlikeli olabilecek ikinci bir kişi yok.

Didier bazen gözlerimin içine bakarak dikkatlice bir cevap bulmaya çalışıyordu.

- Muhtemelen ne tür bir güçten bahsettiğimi anlıyorsunuzdur. Gerçek güçten. İnsanları yıldızlar gibi parlatabilen ya da bir avuç insanı küle çevirebilen gücün. Gizemle örtülü güç, korkunç bir gizem. Suçluluk duymadan ve hayal kırıklığına uğramadan yaşamınızı sağlayan güçten. Örneğin, Lin, hayatında rahat yaşamana izin vermeyen bir olay oldu mu? Pişman olacağın şeyler yaptın mı?

- Tabii ki...

- şüphesiz. Evet. Bende de var. Yaptığım ya da yapmadığım birçok şeyden pişmanlık duyuyorum. Karla'nın pişmanlığı yok. Bu nedenle, dünyadaki en güçlü seçilmişler grubuna aittir. Onun kalbi tıpkı onlarınki gibi ama senin ve bizimki farklı. Üzgünüm, zaten biraz sarhoşum, bu arada İtalyanlarım gitmek üzere. Acay fazla beklemez. Tamam, sarhoş olmadan küçük ücretimi almalıyım.

Sandalyenin arkasına yaslanan, iki elini de masaya dayayan Didier, ağır ağır kalktı ve tek kelime etmeden mutfağa yöneldi. Tecrübeli bir garson gibi masadan masaya sallanışını izledim. Spor ceketi buruşmuştu - yaslandığı sandalyenin arkalığı cekette kırışık bırakmıştı; pantolonu özensizdi. Ancak bir süre sonra, Didier ile tanıştığımda, sekiz yıl boyunca Bombay'ın sefahat ve suç ininde, düşman edinmeden veya bir dolar borç almadan yaşadığını fark ettim ve ilk başta ben Onu iyi bir arkadaş, umutsuz bir ayyaş sanıyordum. Kendini tam olarak böyle tanımladığı düşünülürse, böyle bir yanılgıya kapılmam garip olmadı.

Herhangi bir gizli işin ilk kuralı, başkalarına ne düşündüğünüzü söylememektir. Didier bu kuralı biraz geliştirdi: başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü bilmek gerekiyor. Dağınık giysiler, önceki geceden beri taranmamış kıvrıkcık kıvrıkcık saçlar, hatta tedavi edilemez bir alışkanlık görünümü yaratmak için kasıtlı olarak sarhoş olması bile - tüm bunlar, bir aktörün hazırladığı karakter olarak geliştirdiği karakterin sınırlarıydı. onun parçası.

Çevresindekiler onun aciz ve zararsız olduğuna inanıyorlardı ama aslında bu gerçeğin tam tersiydi.

Ama o anda Karla döndü ve neredeyse o döner dönmez restorandan ayrıldık. Didier'nin kişiliği ve inanılmaz açıklamaları hakkındaki düşüncelerimi bir araya getirmedim. Hindistan Kapısı'ndan Radio House Inn'e kadar kıyı kanan boyunca birlikte uzun bir yol yürüdük. Geniş ve geniş cadde boştu. Sağ tarafımızdaki çınar ağaçlarının arkasında çok sayıda otel ve konut binası sıralanmıştı. Dairelerdeki ışık zaman zaman pencere çerçevesinden içerideki bir köşeyi ortaya çıkarıyordu: Bir duvara yaslanmış bir heykel, diğer duvardan sarkan bir kitaplık, kurşunlarla bezenmiş Buda figürlerinden birinin ayakta duran görüntüsü. dua etmek için birleştirilmiş iki zarif el ve diğer şeyler görülebiliyordu.

Solumuzda dünyanın en büyük limanı açıldı; karanlık suda, demirlemiş birkaç yüz geminin sinyal ışıklarının yıldızları parıltıyordu. Daha ileride, ufukta, açık denizdeki petrol platformlarının kulelerine yerleştirilmiş ışıltıların parıltısı titreyordu. Gökyüzünde ay yoktu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama hava gün ortası kadar sıcaktı. Umman Denizi'nin dalgaları, eski alçak taş korkulukların üzerinden, güzel rüzgarların deniz yüzeyinde getirdiği girdaplı su tozunu Afrika kıyılarına fırlattı.

Acele etmeden yürüdük. Sık sık başımı yıldızlarla dolu göğe kaldırdım. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki, sanki gecenin kara ağı bu ışıltılı ava dayanamayacak ve parçalanacak gibiydi.

-
Hapishanede insan yıllarca güneşin doğuşunu, batışını, gece gökyüzünü görmez. Günün ikinci yarısı sabaha kadar olmak üzere günde on altı saat bir hücrede kilitlisiniz. İnsanı hürriyetten mahrum bırakırken, güneşten, aydan, yıldızlardan da mahrum etmiş oluyorlar. Hapishane cennet değildir ama cehennem değilse de bazı yönlerden ona çok yakındır.

- Bilirsiniz, bazen muhatabınızı çok ciddiye alma yeteneğinizi gösterirsiniz.

- Ne?.. Üzgünüm, düşüncelere daldım. - Gereksiz düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. - Bu arada unutmadan al, bunlar Ullanm'ın bana verdiği paralar.

Karla bakmadan paketi aldı ve çantasına koydu.

- Bunu düşündüğünüzde, garip. Ulla, onu köle olarak sömüren başka bir adamdan kurtulmak için Modena'ya yaklaştı. Şimdi bile bir anlamda Modena'nın kölesi haline geldi. Ama Modena'yı seviyor ve kazancının bir kısmını ondan saklamak zorunda kaldığı için utanıyor.

- Bazı insanlar ancak birinin kölesi veya efendisi olarak yaşayabilir.

- Biraz varsa, orada ne vardı?! - Karla beklenmedik ve anlaşılabilir bir pişmanlıkla dedi. - Bak, Didier ile özgürlük hakkında konuşuyordun ve o sana "Neyi yapma özgürlüğü" sorusunu sordu. "Hayır deme özgürlüğü" diye yanıtladınız. İlginç bir şekilde, tam tersine, "evet" deme fırsatının daha önemli olduğunu düşündüm.

- "Didier'den bahsetmişken," dedim biraz umursamaz bir tavırla, onun için muhtemelen hoş olmayan bir konudan dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak. - Bugün sizi beklerken onunla epey konuştuk.

- Eminim konuşan çoğunlukla Didier idi.

- Evet. Ama onu zevkle dinledim. Onunla hiç bu kadar ilginç bir sohbetimiz olmamıştı.

- Sana ne söyledi? - Carla aniden sordu.

Sorusu beni biraz şaşırttı. Sanki Didier'nin bahsetmemesi gereken bir şey varmış gibi.

"Leopold'un müşterileri - Afganlar, İranlılar ve... onlara ne diyorlar - Shiva'nın yordakçıları ve yerel mafyanın başkanlarından bahsetti.

Carla şüpheli bir hoşnutsuzluk ifade etti:

- Didier'in sözlerini o kadar ciddiye almana gerek yok, özellikle de bunları ciddiye aldığında. Genellikle çok yüzeysel yargılarda bulunulur. Bir keresinde ona havadan sudan konuştuğunu söyledim ve garip bir şekilde bunu ciddiye aldı. Her neyse, çok fazla kırgınlığı yok.

- Onunla arkadaş olduğunuzu sanıyordum, - Didier'in onun hakkında söylediklerini yazmamaya karar verdim.

- Arkadaş... Biliyor musun, bazen kendime soruyorum: "Arkadaşlık var mı?" Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve hatta bir süre birlikte yaşadık. Sana bundan bahsetmedi mi? - Numara.

- Evet. Bombay'a ilk geldiğimde onunla tam bir yıl aynı çatı altında yaşadık. Liman bölgesinde ikimiz için hayal bile edemeyeceğimiz bitişik bir daire kiraladık. Ev neredeyse yıkılıyordu. Her sabah yüzümüzdeki tavandaki tebeşirleri yıkadık, koridordan düşen sıva, tuğla, ahşap ve diğer inşaat malzemelerinin parçalarını topladık. Birkaç yıl önce bir muson fırtınası sırasında bu bina tamamen yıkıldı ve bunun sonucunda birkaç kişi öldü. Ara sıra oraya gider ve yatak odamın tavanındaki büyük bir delikten gökyüzünü izlerim. Didier ile birlikteyiz demek muhtemelen doğru olacaktır. Ama arkadaşlık? Kesinlikle! Arkadaşlık kimsenin çözemediği cebirsel bir denklem gibidir. Bazen, özellikle kötü bir ruh halindeyken, nefret etmediğiniz herhangi birinin arkadaş olabileceğini düşünüyorum.

Carla ciddiye. Yine de gülümseyerek gerilimi azaltmaya çalıştım:

- Bence hayatı çıldırtıyorsun.

Carla önce kaşlarını çatarak bana baktı, sonra bana katıldı ve güldü:

- Olabilir. Yorgunum. Birkaç gecedir yeterince uyuyamadım. Muhtemelen Didier'e haksızlık ettim. Bazen beni sinirlendiriyor. Benim hakkımda bir şey mi söyledin?

- Senin güzel olduğunu düşündüğünü söyledi.

- Öyle mi dedi?

- Evet. Onunla beyaz ve siyahların güzelliğini karşılaştırıyorduk, o da "Karla çok güzel" dedi.

Karla memnun bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

- Didier berbat bir yalancı olsa da bu çok değerli bir iltifat.
- Didier'i severim.
- Ne? Carla hemen sordu.
- Ne diyeceğimi bile bilmiyorum... Belki de profesyonelliği. Ne yaptığını tam olarak bilen insanlarla ilgileniyorum. Didier'de bir üzüntü var gibi görünüyor, anlıyorum. Bana arkadaşlarımdan birini hatırlatıyor.
- En azından kusurlarını gizlemiyor, dedi Carla ve birden Didier'in Carla'ya söylediklerini ve onun peşini bırakmayan sırrı hatırladım. - Belki ikimiz de her şeyden önce ondan nefret etmekte hemfikiriz. İkiyüzlülük bir zulüm biçimidir. Ve Didier acımasız değil. Deli ama zalim değil. Şimdi biraz sakinleşti, ama dizginsiz aşk ilişkilerinin şehirde - en azından burada yaşayan yabancılar arasında - büyük bir etki yarattığı bir zaman vardı. Bir keresinde, kıskanç bir talip - genç bir Faslı - eline bir hançer aldı ve onu Geçit boyunca kovaladı. Her ikisi de çıplak doğdu - Bombay'da böyle bir hareket büyük bir günah olarak kabul edilir. Didier'nin o anki halini hayal edin. Didier bu durumda Kolabamn karakoluna koştu ve polis tarafından kurtarıldı. Aslında, Kızılderililer bu konuda son derece eski kafalıdır, ancak Didier, kural olarak, asla yerlilerle karışmaz, bu yüzden ona sık sık taviz verirler. Çok sayıda yabancı, Hintli genç bir çocukla aşk ilişkisi yaşamak için buraya geliyor. Didier onlardan, genç Hintli oğlanlardan nefret ediyor. Sadece yabancılarla ilgileniyor. Bugün sizinle samimi bir konuşma yapmasının nedeni

bu olabilir, - görünüşe göre Bombay yaşamının karanlık tarafına dair bilgisiyle sizi yanıltmak istemiş. O! Merhaba yavru kedi! Nerelisin

Zayıf, gri bir kedi korkuluğa tırmandı ve birinin attığı bir paketten yemek artıklarını yemeyi bitirdi. Korkuluklara korkuyla sinmiş, aynı anda hem mırıldanıyor hem de çaresizce uluyordu. Ancak Carla'nın okşamasından vazgeçmedi ve yarım kalan yemeğini yemeye devam etti. Zayıflamış bir hayvandı. Bir kulağı çiğnenmiş ve gül fidanına benziyordu, sırtında ve yanlarında iyileşmemiş yaralar ve saç dökülmesi vardı. Bu bitkin canavarın Carla'nın onu okşamasına izin vermesine şaşırdım ve Carla'nın onu okşamak istemesine daha da şaşırdım. Ve kediyi yanan sosla karıştırılmış pilavla sebze yerken görünce donup kaldım.

- Sen bi'tanesin! - Karla'ya tatlı bir şekilde dedi. - Bak ne kadar güzel!

- Ne söyleyebilirim...

- Cesaretine, her durumda savaşmaya ve hayatta kalmaya çalışmasına hayran değil misiniz?

Kedileri pek sevmiyorum. Köpek başka bir konudur.

- Hayır, kedileri sevmelisiniz! Öğleden sonra saat ikide bütün insanlar kediler gibi olduğunda, dünya mükemmel olacak.

Yüksek sesle güldüm.

- Kendinizi son derece özgün bir şekilde ifade ettiğinizi söyleyen oldu mu hiç?

- Ne demek istiyorsun? - Karla aceleyle yüzünü bana çevirdi.

- Sokak lambalarının loş ışığında bile yüzü biraz kızarmış, neredeyse kızgın bir ifadeyle görülebiliyordu. O zamanlar Carla'nın İngilizce öğrenmeyi çok istediğini bilmiyordum. - Tüm detayları inceledi, bilgisini geliştirdi, daha sonra sohbede kullandığı bilgece aforizmalar yazmaya çalıştı.

- Sadece söylediğimi söylemek istiyorum. Son derece alışılmışın dışında cümleler ve ifadeler kullanıyorsunuz. Örneğin dün gerçeğin ne olduğundan, gerçek gerçeklerden ve bir şeyin tamamen doğru olup olmadığından bahsederken herkesin bir fikri vardı - Didier, Ulla, Mauricio, hatta Modena. Ve sen, "Gerçek, herkesle dalga geçen ve herkes ondan hoşlandığı izlenimini veren bir kavgacıdır" yanıtını verdin. hayrete düştüm Bu cümleyi bir yerde mi okudun yoksa bir oyundan mı yoksa bir filmde mi?

- Hayır, kendim düşündüm.

- Anlıyorsun. Ciddiydim. Başkalarının söylediklerini ezberleyip tekrarlayabilen biri değilim ama aforizmanızı unutmayacağım.

- Söylediklerime katılıyor musun?

- Gerçeğin aslında aynı fikirde olmadığımız aptallık olduğunu mu? -Evet.

- Hayır, o kadar katılmıyorum. Ama fikrin özgünlüğünden ve onu ortaya koyma biçiminizden etkilendim.

Carla'nın dudaklarında gözlerimi alamadığım sinsi bir gülümseme vardı. Birkaç saniye birbirimize baktık. Dönmeye çalıştığında, hemen yapmamasını söyledim.

- Biarritz'i neden seviyorsun? - Biarritz mi?

- Bugünlerde, geçen gün Biarritz'in en sevdiğiniz yerlerden biri olduğunu söylediniz. Biarritz'e hiç gitmedim ve hakkında hiçbir fikrim yok ama seni orada neyin cezbedtiğini merak ediyorum.

Carla gülümsedi ve poposunu buruşturdu - bunun bir tatmin duygusu mu yoksa pişmanlık mı olduğunu bilmiyorum.

- Ne yapacağınızı hatırlarsanız, muhtemelen size bundan bahsetmeliyim. Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum... Bence mesele şu ki, her şeyden önce, tamam-

şu anda Atlantik Okyanusunda. Turistlerin olmadığı ve denizin insanları tam anlamıyla korkutup taş parçalarına ayırabildiği Biarritz'in kışını daha da çok seviyorum. İnsanlar boş kıyıda, kayaların arasına atılmış taş heykeller gibi durup uçsuz bucaksız okyanusa gözlerini ayırmadan bakıyorlar. Atlantik Okyanusu ne sıcak Hint Okyanusu'na benziyor ne de Pasifik Okyanusu'na. Kışın Atlantik Okyanusu acımasız ve acımasızdır. Kıyıda dururken, onun sizi çağırdığını, sizi derinliklere götürmek istediğini tüm benliğiniz ile hissedersiniz. O kadar güzel ki ilk gördüğümde gözyaşlarımı tutamadım. Ona boyun eğmek, onun kocaman ve öfkeli dalgalarına dalmak yüreğimdenildi. Bu korkunç! Ve Biarritz sakinleri bence Avrupa'daki en sabırlı ve ölçülü insanlar. Kimse ve hiçbir şey onları kızdıramaz. Hatta biraz garip - çoğu tatil beldesinde insanlar kızgın ve sert, deniz sakin. Biarritz'de ise tam tersi.

- Kalıcı olarak yaşamak için oraya geri dönmeyi hiç düşündünüz mü?

- Hayır, - Karla düşünmeden cevapladı. - Bombay'ı sonsuza kadar terk etmem gerekse bile, sadece Amerika Birleşik Devletleri'ne gideceğim. Ailem orada öldü. Ben kendim orada büyüdüm. Bir gün oraya geri dönmek isterim. Amerika'yı diğer ülkelerden daha çok seviyorum. Oradaki insanlarda, her şeyde güven, samimiyet... bir tür beceri hissedebilirsiniz. Pek Amerikan tarafım yok - en azından öyle düşünüyorum - ama Amerikalıların yanında kendimi rahat hissediyorum ... Ne demek istediğimi anladığınıza eminim, onlarla diğerlerine göre daha rahat hissediyorum.

- Bana diğerlerinden bahset, - Susmasını istemedim.
• - Diğerlerinden? - Karla tekrar kaşlarını kaldırdı ve sorumu tekrarladi.

- Evet. Leopold'daki şirketten, örneğin Letizia. Onunla nasıl tanıştın?

diye düşündü Carla, bakışları sokağın karşı tarafındaki gölgeler arasında bir yerlerde gezinirken. Sonra başını düşünceli bir şekilde gece göğüne doğru kaldırdı. Sokak lambalarının soluk mavi ışığı, dudaklarında ve iri gözlerinin beyazlarında eridi.

- Letty bir süre Goya'da yaşadı, - Karla başladı hikayesine. Sesinde rahatlık vardı. - Herkes gibi Hindistan'a iki amaçla geldi, - iletişim ve zihinsel, ruhsal yenilenme için uygun bir ortam elde etmek. Bir iletişim çemberi buldu ve çok sayıda ve bence Letty için mükemmel insanlar. Ruhsal yenilenme konusunda şanslı değildi. Yıl

içinde iki kez Londra'ya gitti ve yenilenmek için tekrar döndü. Onun için bir hac gibiydi. Konuşma tarzı oldukça sert olsa da ruhen hepimizden daha zengindir.

Ne tür bir parayla yaşıyor? Sorunun sebebi boş bir merak değil; Başkalarının hayatına burnumu sokmam ama daha önce de söylediğim gibi beni ilgilendiren şey buradaki insanların nasıl olduğu yani yabancılarının.

- Değerli taşlar ve mücevherat alanında oldukça bilgili olan Letty, yabancı alıcıların doğru seçimi yapmasına yardımcı oluyor ve karşılığında bir ücret alıyor.

Didier onun için bu işi buldu ve Bombay'ın tüm çevrelerinde birçok tanıdığı var.

- Didier? - Açıkçası şaşırdım. - Bana birbirlerinden sıkılıyorlar gibi geldi, - yani tamamen sinirlenmemelerine rağmen, dedikleri gibi birbirlerini sindirmediklerini düşündüm.

- Aralarında sürekli çatışmalar vardır, ancak gerçekte hiç şüphesiz arkadaşlırlar. Birinin başına bir musibet gelse, diğerine darbe olurdu.

- Maurizio'dan ne haber? - Sorumu olabildiğince soğukkanlı göstermeye çalışarak, dedim. Uzun boylu İtalyan çok yakışıklı ve halinden memnundu; Carla ile oldukça yakın olduğunu düşündüm ve onu kıskandım. - Maceraları hakkında ne söyleyebilirsin?

- Tüm maceralarını bilmiyorum, sadece ailesinin öldüğünü ve ona çok para bıraktığını biliyorum. Ayrıca bu parayı harcama konusunda özel bir yetenek keşfetti ve mirasını hızla göğesini uçurdu.

-
- Yabancınnn parası mı?

Görünüşe göre soruma olumlu bir cevap verilmek istenmişti, çünkü Karla cevap vermek yerine bana şunu sordu:

- Akrep ve kurbağanın hikayesini duydunuz mu? Akrepten kendisini soymayacağına söz alan kurbağanın onu nehrin karşısına geçirmeyi kabul etmesi hakkında.

- Evet duydum. Sözüne rağmen nehrin ortasına vardığında akrep kurbağayı yener. Kurbağa bunu neden yaptığını sorar, böyle bir durumda ikisinin de öleceğini söyler, akrep omuzlarını silker ve "Ben de öyle bir alçağım. Doğayı kandıramazsınız" diye yanıtıyor.

- Evet, evet, - diye onayladı Karla, kuskusu uzatarak. Kaşları yavaşça çözüldü. - Bak, bu hikaye Maurizio'ya ait. Ama bunu biliyorsan, onunla işbirliği yapabilirsin - onun nehirden geçmesine izin vermeyi kabul etmiyorsun. Umarım ne söylemek istediğimi anladın.

Hapishanede yattım ve ne demek istediğini çok iyi anladım. Başımı salladım. Ya Ulla ve Modena?

- Ulla'yı çok seviyorum - Karla tekrar gülümseyerek cevap verdi.
- Tabii ki rüzgarlar kafasının içinde oynuyor ve ipine odun yığacak biri değil ama çok

İstiyorum. Almanya'da zengin bir ailede yaşadı. Gençliğinde eroinle eğlenmeye başlamış ve bu alışkanlığından bir daha vazgeçememiştir. Evden kovmuşlar, kendisi gibi uyuşturucu bağımlısı ve namussuz bir tanıdıkla Hindistan'a gelmiş. Bu tanıdık

ona bir genelevde iş buldu. Korkunç bir yer! Ulla onu çok sevmiş ve onun iyiliği için bu işi kabul etmiş. Onun için her şeye hazırdı. Bazı kadınlar böyledir. İşte aşk böyle olur. Etrafınıza bakarsanız, çoğu zaman aşk budur. İnsan kalbi yüklü bir cankurtaran sandalına benzemeye başlar. İnsan boğulmamak için gururunu, benliğini, özgürlüğünü denize atar. Bir süre sonra insanları, arkadaşlarınızı ve yıllardır tanıdığınız insanları bu tekneden atmaya başlıyorsunuz. Ama bu yeterli değil. Tekne gitgide daha derine iniyor ve yakında batacağını biliyorsun. Bunu başına gelen birçok kadın tanıyorum.

Belki de bu yüzden aşkı düşünmek bile istemiyorum.

Carla'nın aklı başında mı yoksa onunla aramızdaki ilişkiden mi bahsediyor anlamak zordu. Her iki durumda da, sözlerinden hayal kırıklığına uğradım.

- Peki ya Kavita? O şirkette yeri var mı?

- Kavita farklı bir insan, serbest sanatçı, daha doğrusu yazar. Gazeteci olmak istiyor ve bence iyi bir gazeteci olur. En azından böyle umuyorum. Kavita çok yetenekli, dürüst ve iradeli bir kızdır. Üstelik çok güzel. Değil mi?

- Evet, haklısın, diye yanıtladım Kavitanm'ın bal rengi gözlerini, güzelce çizilmiş dudaklarını ve uzun, anlamlı parmaklarını hatırlayarak. - Kavita çok çekici. Ama bence hepsi büyüleyici. Belli bir solgunluğuna rağmen Didier bile Byronic bir çekiciliğe sahip. Letty de çok mavi. Gözleri gülümsüyor ve mavi buz küpleri gibi görünüyorlar, değil mi? Yuvarlak yüzü, büyük ağzı ve iri gözleri ile Ulla oyuncak bir bebeğe benziyor. Ama bu sadece bir oyuncak bebek

-
suratı. Maurizio, dergi kapağındaki modeller kadar güzel. Modena da güzel ama farklı bir şekilde - bir şekilde bir toreador'a benziyor. Ve sen... şimdiye kadar gördüğün tüm kadınlardan daha güzelsin.

Sonunda söyledim. Bu itirafın dudaklarımdan kaçmasına şok oldum ve aynı zamanda Carla'nın beni anlayıp anlamayacağını, kendisinin ve arkadaşlarının güzelliği hakkında söylediğim sözlerin ardındaki acıyı görebilecek mi diye merak ettim. çirkin adam ayık düşünebildiği zaman yaşar.

Carla kahkahayı patlattı - yüksek, mutlu bir kahkaha - ve istemeden elimi tuttu ve beni kaldırıma sürükledi. O anda, sanki ahenkli kahkahasının arkasında garip bir çarpma ve şakırtı sesi duyuldu: makaralı rulmandan yapılmış bir tekerlek.

Üstüne sabitlenmiş ahşap bir platform üzerinde yuvarlanan engelli bir dilenci, yolun karşısına geçmek için patikadan döndü. Elleriyle kendini iterek boş caddenin ortasına ulaştı ve etkileyici bir dönüşte durdu. Bir deve böceğinin bacaklarına benzeyen, ahşap bir taban üzerinde uzatılmış ince bacakları olan katlanmış bir gazete yaprağı büyüklüğündeydi. Okul üniforması giyiyordu - toprak rengi şort ve yeşilimsi mavi bir gömlek. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı ama giydiği üniforma genlerle dolu görünüyordu.

Carla ona seslendi ve sokağın karşı tarafında durduk. Karla ile Hintçe konuşmaya başladılar ve ben bu genç adamın ellerine bakıyordum, elleri çok büyüktü, avucunun genişliği yüzü kadardı. On metrelik bir mesafeden bile parmaklarının ve avucunun bir ayı pençesi gibi kıvrık olduğu görülüyordu.

- İyi geceler! - yaklaşık bir dakika sonra yüksek sesle İngilizce dedi, sağ elini önce alnına, sonra göğsüne dokundurdu. Bu jest Hindistan'da yüksek bir saygı göstergesiydi ve tekerlekli sandalye bir dönüş daha yaparak Hindistan Kapısı'na doğru hızlandı.

Gözden kaybolana kadar onu takip ettik, sonra Carla koluma girdi ve yolumuza devam ettik. Kendimi onun tatlı sesine ve deniz dalgalarının sessiz fısıltısına, gecenin kapkara göğüne ve Carla'nın daha da gür saçlarının karalığına, denizin, yalancı taşların, ağaçların ve sıcaklık teninin kokusuna teslim ettim. Hayatımı onun hayatına ve şehrin hayatına bağlayan kadere boyun eğdim. Onu eve

gönderdim. Vedalaştık ve sessizce mırıldandık, uykulu sokaklardan geçerek kalacağım otele doğru yürüdüm.

üçüncü bölüm

- Yani bu sefer bana harika bir şey mi göstereceksin?

- Evet, büyükbaba, orada pek çok harika şey olacak, - Prabaker beni temin etti, - orada pek çok olağandışı şey var. Bu gezide gerçek şehri göreceksiniz. Genelde bu yerlere turist götürmem. Oraya gitmeyi sevmiyorlar ve bir şeyi beğenmediklerinde ben de hoşlanmıyorum. Bazen gerçekten hoşlarına gidiyor ve ben bundan hoşlanmıyorum, değil mi? Bunları sevmek için pratik bir kafaya, hiçbir şeyi sevmemek için de iyi bir kalbe sahip olmak gerekir. Seninki gibi, Linbaba. Benim iyi arkadaşımsın. Bunu odasında viski içtiğimiz ilk günden beri biliyordum. Ve şimdi pratik kafan ve iyi kalbinle gerçek Bombay'ı göreceksin.

Bir taksiyle Mahatma Gandhi Bulvarı boyunca ilerliyor, Flora Çeşmesi ve Victoria İstasyonu'nun yanından geçiyorduk. Sabahları bu taş kanyonda seyahat edin

Kızılderililerin alelacele kahvaltılarını taşıdıkları el arabaları nedeniyle araba akışı artıyordu. Şehrin her yerindeki evlerde ve apartmanlarda hazırlanan yiyecekleri toplayıp kalpan veya tiffin (kahvaltı) adı verilen teneke kaplara koyarlardı. Bu tabakların dizildiği büyük sepetler, uzun ahşap arabalara yüklendi ve arabaya bağlı altı veya yedi adam, kahvaltıyı şehirdeki ofislere ve işyerlerine götürmek için metal otobüs, kamyon, scooter ve araba yığınının

arasından ustaca manevra yaptı. Tüm bunların nasıl yapıldığını yalnızca bu hizmeti organize edenler biliyordu - okuma yazma bilmeyen Kızılderililerin, topuklarından ter damlayan, yiyecek taşıyan el yapımı arabalarla her gün teneke kaplardaki karmaşık sayılar ve özel işaretler sisteminden nasıl kurtuldukları yüzbinlerce benzer konteynerde, milyonlarca konut sakini arasından hedef kitlesine ulaştırılması ve bu zahmetli emeğin maliyetinin dolar değil kuruş olarak ölçülmesi şaşırtıcıydı. Şehrin her sokağından ve atan her kalpten görünmez, gizemli bir enerji akıyordu ve o dönemin Bombay'ında - posta servisinden sokak dilenciliğine kadar - hiçbir faaliyet, sıradan ile sıradan olanı birleştiren bu sihrin varlığı olmadan gerçekleştirilemezdi. imkansız.

- Bu otobüsün numarası nedir, Linbaba? Çabuk söyle!

- Bir saniye. - Kafamı taksinin yarı açık penceresinden dışarı çıkardım ve karşıımızda duran çift katlı kırmızı otobüsün gövdesindeki tuhaf kıvrımları ayırt etmeye çalıştım. - Yüz dört numaraya benziyor.

- Çok güzel! Hintçe sayıları iyi öğrendin. Artık otobüs ve trenlerin numaralarını, menüleri, ilaç fiyatlarını ve diğer harika şeyleri okumakta zorluk çekmeyeceksiniz. Şimdi söyle bana, alu palak ne anlama geliyor?

-Alu palak ıspanaklı patates demektir.

- Doğru. Ama lezzetli bir yemek olduğunu da söylemedin. Alu palak'ı seviyorum. Peki ful gobi ve bhindi ne anlama geliyor?

- Bu... Evet, karnabahar ve bamya (abelmosh).

- Doğru. Yine, "lezzetli yemek" olduğunu söylemedin. Peki masala başlayan nedir?

- Baharatlarla pişirilmiş patlıcan.

- Bu da doğrudur. Patlıcan yemeklerini sevmiyor musun?

- Bayıldım! Patlıcan da lezzetli bir besindir.

- Aslında o kadar da lezzetli değil. Patlıcan sevmem, - Prabaker burnunu kıristirdi. - Ama şimdi ne diyeyim: chera, mun, dil?

- Yani... demezsin... Yüz, ağız ve kalp. Bu doğru mu?

- Çok düzgün sorun yok Yemeğini ellerinle yemeni izledim en iyi Hintçe tarzında. Ve senin farklı şeyler istemeyi öğrenmeni izledim - ne kadarı bu, ne kadarı, bana iki bardak çay ver, biraz esrar istiyorum - insanlarla sadece Hintçe konuşuyorsun. Bütün bunları gördüm ve bence sen benim en iyi öğrencimsin, Linbaba. Ben de senin en iyi öğretmeninim, değil mi?

- Tabii ki, - Güldüm. - Dikkatli ol!

Amcam şoförümüzü kendine getirdi ve son anda sağa dönmeye karar veren kel bir arabaya çarpmaktan kaçınmayı başardı. Yakışıklı, güderili, bıyıklı Hintli çocuk bizim hayatlarımızı kurtarma girişimime çok kızmışa benziyordu. Arabaya biner binmez şoför hemen dikiz aynasını yüzümden başka hiçbir şey görünmeyecek şekilde ayarladı. Şimdi aynadan bana baktı ve Hint dilinde bağıra bağıra bağırmaya başladı, küfür eder gibi oldu. Bir banka girmiş gibi arabasını kullanıyordu ve şimdi direksiyonu kaba bir şekilde sağa ve sola çevirerek diğer arabaların yanından geçerek kovalamacadan kaçmaya çalışıyor. Komik öfkesi etrafındakilere de sıçradı. Öndeki yavaş hareket eden arabalara neredeyse tamamen yaklaşıyor, sağır

edici bir korna çalıyor, neredeyse onları şeritten çıkmaya zorluyor, yanlarından geçiyor. Yayalar bize yol vermek için kenara çekilirken şoförümüz yavaşladı ve onlara hakaretler yağdırdı. Sonra önündeki bir sonraki kurbanı gördü, hızla ona ulaşmak için hızlandı ve manevrayı tekrarladı. Arabir, kükreyen cehennem arabamızın önünde olup bitenlere hiç aldıriş etmeden, arabanın kapısını açar ve ağzında çiğnediği tavayı tükürmek için birkaç saniye başını dışarı çıkarırdı.

- Bu sürücü deli, diye fısıldadım Prabaker'a.

- Araba kullanmak o kadar iyi değil, - ön koltuğu iki eliyle tutan Prabaker onayladı, - ama tükürmek ve küfretmek harika.

- Tanrı aşkına, ona arabayı durdurmasını söyle! - şoföre gaza basıp diğer arabaları geçmek için sağa sola viraj yapmaya başlayınca yalvardım. - Bu adam bizi bu dünyadan alacak!

- Bant kiremit! - diye bağırdı Prabaker. - Kaydetmek!

İçten bir küfür ekledi ama bu, sürücüyü daha da kızdırdı. Atletini sonuna kadar bastırdı, döndü, dişlerini beyazlattı ve kızgın gözlerle bize baktı.

- Dizi! ³⁰- Prabaker eliyle ileriye göstererek bağırdı.

Ama artık çok geçti. Sürücü direksiyon simidini elinde sıktı, keskin bir dönüş yaptı ve frene bastı. Araba birkaç saniye kaydı... Sürücü nehrin çamuruna saplandı.

dibine saplanmış bir taşı kaldırırken duyulan bir ıtırtı ile kökün geçtiği işitildi. Önümüzde duran ve gümbürtüyle arkamızı dönen bir

³⁰Hey; hey! (Hint dili).

arabaya çarptık. Çarpma ön koltuklara çarpmamıza neden oldu ve hemen ardından iki yüksek sesli patlama daha geldi - arkamızdaki iki araba da bizim arabamıza çarptı.

Açık yola saçılmış kırık camların ve krom çerçevenin kırıklarının şingirtisi, ani sessizlikte kırılğan metal alkışlarını hatırlattı. Çarpma sırasında kafam kapıya çarptı ve yaralı kaşımdan kan damladığını hissedebiliyordum ama uzuvlarımın geri kalanı sağlam görünüyordu. Her nasılsa koltuğuma yerleştım ve Prabaker hemen elleriyle beni kontrol etmeye başladı.

- Lin, deneyecek bir yerin yok mu? merhaba - İyiyim, iyiyim.
- Emin misin? Sana gerçekten bir şey olmadı mı?
- Evet kesinlikle. Ama biliyorsun, Prabu, - yaşadıklarımızdan sonra bir rahatlama hissederek gergin bir şekilde güldüm, - bu sürücü ne kadar ustaca tükürürse tükürsün, ona vereceği hediyeden ellerini yıkaması gerekecek. Kendin güvende misin?
- Buradan çabuk çıkmaya çalışmalıyız! - cevap vermek yerine neredeyse histerik bir şekilde bağırdı. - Acele et! Bu saniye!

Prabaker'in oturduğu taraftaki kapı kilitliydi ve omzuyla kapıyı defalarca itmesine rağmen kapı açılmıyordu, haberi yoktu. Sonra benim tarafımdaki kapının koluna uzandığında bunun anlamsız olduğunu ve bizim arabaya çarpan arabanın çarpmasıyla kapıların kilitlendiğini hemen anladı. Bana baktı, beyaz çerçeveli gözlerinde öyle bir korku vardı ki içim buzla doldu. Prabaker tekrar kapısını sıkıştırmaya başladı.

Donmuş beynimin yapışkan tortusundan net ve net bir fikir doğdu: "ATEŞ! Prabu ateşten korkar. Prabaker'ın ağzının dehşet içinde açık olduğunu ve arabanın birkaç saniye içinde alev alacağını düşündüm. Ve biz onun içinde sıkışıp kaldık. Gördüğüm tüm Bombay taksilerinde arka cam birkaç santimden fazla aşağı inmiyor, kapılar kilitli, camlar açılmıyor, arabamız patlamak üzere ve dışarı çıkamıyoruz. . Diri diri yanacağız!

Yanağı beceriksizce kapı ile direksiyon simidi arasına sıkışmış sürücüye baktım. Hareket etmedi ama çılgılık attı. Bükülmüş sırtı her yavaş, titrek nefesiyle yükselip alçaldı.

İnsanlar taksimizin camlarının yanında toplanmaya başladı ve heyecanlı sesler duyulmaya başlandı. Prabaker çılgınca başını sallıyordu, yüzünde bir korku gölgesi vardı. Aniden ön koltuk arkalığının üzerinden öne doğru

geçti ve güç vererek ön kapımı açtı. Çabucak döndü, kolumdan tuttu ve tüm gücüyle beni aramızdaki bariyerin üzerinden ileri doğru çekmeye başladı (çok güçlüydü, sakıncası yoksa).

- Burada, Lin! Buraya gidin! Hızlı hızlı!

Öne doğru eğilirken üzerine bastım. Prabaker arabadan indi, orada toplanan insanları iterek yolu açmaya başladı. Sürücüyü kendisini tutan direksiyondan kurtarmaya çalıştım ama Prabaker avına tutunurken beni tuttu ve bir eliyle yakamdan, diğer eliyle sırtımdan çekti.

- Onunla uğraşma, Lin! - Prabaker nereye gitti? - Ona dokunma! At onu, hayatını kurtar, arabadan in! Çabuk ol!

Kelimenin tam anlamıyla beni arabadan ve etrafımızda toplanan kalabalığın arasından çıkardı. Bir tarafta, dökme demir mızraklardan yapılmış bir çitin dibine oturduk ve tepesinden alıç yapraklarından sarkıttık ve güvende olup olmadığımızı kontrol ettik. Sağ gözümün üstündeki kesik sandığım kadar derin değildi. Kan artık akmiyordu, kanlı irin geliyordu. Vücudumun birkaç yeri biraz ağrıyor ama ciddi bir şey değil. Prabaker eli göğsüne bastırılmış oturuyordu - beni yılmaz bir güçle arabadan çektiği el. Anlaşılan o eli yaralıydı, dirsek tarafında zaten büyük bir şişlik görülüyordu. Elinin toparlanmasının uzun zaman alacağı belliydi ama kırık kemik yok gibiydi.

- Sebepsiz yere çok telaşlanmış görünüyorsun, Prabu," Gülümsedim ve sigarasını yaktım.

- Yanlış mı söylüyorsun?

- Evet. Öyle bir panikle beni arabadan indirdin ki patlayacak sandım ama gördüğün gibi henüz bir şey olmadı.

- Yani evet? - dedi önündeki boşluğa bakarak. - Patlamadan korktuğumu mu sanıyorsun? Evet, korkmuştum ama arabanın patlamasından değil, Lin, kalabalığın içinde bir patlama olmasından. Onlara bakın ve şimdi ne olacağını görün.

Ayağa kalktık ve ikimiz de sanki kırbaçlanmış gibi boynumuzda ve sırtımızda bir ağrı hissettik ve yaklaşık on metre ötede duran dört hırpalanmış arabaya baktık. Etraflarında yaklaşık otuz kişi toplandı. Bazıları sürücülerin ve yolcuların arabadan inmesine yardım

ederken, geri kalanlar birkaç grup halinde toplanıp öfkeyle bağırdı. Her taraftan insanlar kaza mahalline akın etmeye devam etti. Yürüyüşe trafik nedeniyle hareket edemeyen araç sürücüleri de katıldı. Kısa sürede insan sayısı elliye, seksene, yüzden fazlaya ulaştı.

Odak, yüksek hızda çarpıştığımız arabanın sürücüsündeydi. Bizim taksinin yanında durmuş öfkeyle kükrüyordu. Kırk beş yaşlarında, geniş omuzlu, muhtemelen büyük bir gamma için özel dikilmiş gri bir safari takımı giymiş bir adamdı. Seyrelmiş saçları yandan ayrılmış, ceketinin yaka cebi yırtılmış, pantolonunda yırtık ve sandaletlerinden biri eksikti. Adamın aceleci görünümü ve el hareketlerinin etkisi ile aralıksız küfürler, orada toplananları büyüledi ve kazadan daha ilginç bir manzara yarattı. Kolunda derin bir yara vardı ve yaşananların trajedisi kalabalığı yavaş yavaş sustururken, adam hâlâ kolunu yüzüne yakın tutuyor ve hem yüzünü hem de gri takım elbisesini kana bulayarak bağırmaya devam ediyordu.

O sırada birkaç kişi mağdur bir kadını yanındaki boş alana getirip yere serili bezin üzerine yatırdı. Yüksek sesle bir şeyler söylediler ve üzerinde bir tişört ve beline sarılı bir bandajdan başka bir şey olmayan bir Kızılderili hemen bir el arabasıyla oraya geldi. Kadını bir arabaya kaldırdılar ve bacaklarını kırmızı bir sari ile sardılar. Belki o kadın, öfkeli sürücünün karısıydı - bunu bilmiyorduk - ama adam o anda gerçekten histeriye kapıldı. Kadını omuzlarından tuttu,

sallamaya başladı ve sonra saçını yoldu; yüzünü kalabalığa çevirdi, gösterişli bir şekilde ellerini göğsüne kaldırdı ve kanlı yüzüne tokat attı. Bir pandomim ya da sessiz sinema oyuncusununkine benzeyen doğal olmayan ve abartılı hareketleri garip ve komik görünüyordu. Ve kazada yaralanan insanların yaraları, giderek artan kalabalıkta dile getirilen tehditler kadar gerçikti.

Yaralı kadın sözde sedyeye alındıktan sonra adam koşarak bizim taksiye doğru kapıyı açtı. Toplanan insanlar zaten bütün bir organizma gibi hareket ediyorlardı. Bir anda, neredeyse baygın durumdaki yaralı sürücüyü arabadan sürükleyerek kaportanın üzerine attılar. Elini kaldırıp af dilemeye başlar başlamaz on, yirmi, kırk kişi hemen onu dövmeye başladı. Yüzünden, göğsünden, kasık bölgesinden vuruldu. Kalabalık, gömleğini tırnaklarıyla parçaladı, ağzının bir tarafını neredeyse kulağına kadar yırttı.

Bütün bunlar sadece birkaç saniye içinde oldu. Bu skandalı izliyordum, şoktan uyanmadan önce her şeyi anladım ve hiçbir önlem alınamayacak kadar hızlı geliştiğini düşündüm. Genellikle hazırlıksız yakalanan bir kişiye korkak, korkak deriz ve gösterdiği cesaret genellikle onun hazırlıklı olduğu anlamına gelir. Aslında, tüm bunlar Avustralya'da olsaydı, belki biraz harekete geçmeye çalışırdım. "Burası senin ülken değil," dedim kendi kendime, "kendi gelenekleri var..."

Ancak hayal gücümün derinliklerinde, ancak çok sonra fark ettiğim başka bir fikir gizlendi: Adam kaba, kibirli bir aptaldı ve

onun yüzünden Prabaker ve ben mahvolabilirdik. Kalbime bir öfke oku saplandı, bu yüzden bir dereceye kadar dayığa katıldım. Bacağıma en az bir bağırma, bir yumruk ya da tekme yazılabilirdi. Çaresiz, korkmuş ve utanmış hissederek dayığı önlemek için hiçbir şey yapmadım.

- Harekete geçmeliyiz... - mırıldanabildiğim sözler bunlardı.

- Prabaker, "Hiçbir şey yapmana gerek yok, büyükbaba," diye yanıtladı. - Bizim katılımımız olmadan oradakilerin işlerini biliyor.

- Hayır, ondan bahsetmiyorum, diyorum ki, belki o zavallı adama yardım edilmeli. - O çocuğa artık yardım edilemez, - dedi Prabaker. - Şimdi kendin görüyorsun, Lin. Bombay'da bir araba kazası çok kötü bir şey. Çok hızlı bir şekilde arabadan veya taksiden inmeniz gerekiyor. Bu gibi durumlarda kitlelerin sabrı kalmamıştır. Kendin gör, o çocuğun sonu yok.

Hesaplaşma hızlı ve acımasızdı. Sürücü, yüzünde ve vücudunda çok sayıda yara nedeniyle kanlar içinde kaldı. Kalabalığın kükremesinin üzerinde bir emir duyuldu ve kalabalık, sürücüyü omuzlarına alıp uzaklaştırdı. Bacakları uzatılmış, elleri çaprazlanarak göğsünün üzerine yerleştirilmiş ve onlarca el onu bu pozisyonda tutmuştu. Zavallı adamın başı gerideydi, alt çenesinden kulağına kadar sıcak ve ıslak bir deri parçası sarkıyordu. Dünyayı alt üst görünce, umutla karışık açık gözlerinde korku donmuştu. Sokaktaki arabalar kalabalığa yol vermek için kenara çekildi ve

elinde haç olan zavallı adam, kalabalığın omuzlarında yavaş yavaş gözden kayboldu.

- Haydi, Lin, gidelim. İyi misin?
- Evet... İyiyim, - Bir şekilde kalkıp onu takip ettim.

Eski cesaretim eriyip dizlerime kadar inmiş, kaslarım ve kemiklerim şekilsiz bir kütleye dönüşmüştü. Sanki bacaklarım kurşunla dolmuştu, zorla sürüklüyordum. Beni sarsan şiddet değildi. Hapishanede neredeyse sebepsiz yere gerçekleşen daha acımasız yüzleşmelere tanık oldum. Hayali huzurumu inşa etmek için üzerine koştığım tüm yapay destekler bir anda uçup gitti. Geçtiğimiz haftalarda oluşturduğum pazarlar, tapınaklar, restoranlar ve yeni arkadaşlarla dolu bir şehir imajı, insan öfkesi tarafından küle döndü.

- O şoföre ne yapacaklar? - Diye sordum.
- Sanırım karakola götürecekler. Crawford Market'in arkasında bu bölgenin polis karakolu var. Şanslıysa oraya canlı ulaşır. Belki olmaz. O çocuğun kaderi çok çabuk çözüldü.
- Daha önce hiç böyle durumlarla karşılaştınız mı?
- Elbette, birçok kez, Linbaba. Arada kuzenim Shantu'nun taksisini kullanıyorum ve sık sık öfkeli kalabalıklarla karşılaşıyorum. Bu nedenle, sizin güvenliğiniz ve kendi güvenliğim için çok korktum.
- Neden bu kadar üzüldüler?
- "Kimse bilmiyor, Lin," diye omuz silkti Prabaker.
- Dur, - dedim elimi omzuna koyarak. - Aceleniz nerede?

- Nasıl veya nerede? Bir gezimiz var.
- Bugünkü geziyi bu olaydan sonra ertellersin sanmıştım.
- Neden erteleyeyim? Sonuçta olağandışı şeylere bakmamız gerekiyor. Öyleyse gidelim, olur mu?
- Kolun nasıl? Doktora götürmek istemiyor musun?
- Kolum iyi, Lin. Tur bitiminde çok iyi bildiğim harika bir yerde viski içeceğiz. İçki çok iyi bir ilaçtır. Hadi gidelim baba.
- Pekala, öyle diyorsan, gidelim. Ancak yanılmıyorsam ters yöne gidiyorduk.
- Evet, ters yöne gitmeye devam ediyoruz, - biraz umutsuzca cevapladı. - Ama önce sadece bu yöne gitmeliyiz! İstasyonda bir telefon var. Şu anda "Güneşli" lokantasında çalışan ve bulaşıkları yıkayan kuzenimi aramam gerekiyor. Kardeşi Suresh için taksi şoförlüğü işine ihtiyacı var, şimdi ona kaza yapan taksinin sahibinin numarasını ve adını söylemem gerekiyor. Eğer götürüldüyse, taksi sahibinin şimdi yeni bir şoföre ihtiyacı olacak ve bu kadar iyi bir fırsatı kaçırmamak için acele etmemiz gerekecek, değil mi?

Prabaker aradı ve birkaç dakika sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi başka bir taksiyle "şehrin karanlık tarafında" gezisine devam etti. Gelecekte başımıza gelen olaya bir daha hiç değinmedi ve ben bundan bahsettiğimde sadece omuz silkti veya felsefi olarak şanslı olduğumuzu ve olaydan sağ salim çıktığımızı belirtti. Onun için olay, bir gece kulübündeki bir tartışma ya da bir futbol maçındaki taraftarların çatışması gibi sıradan, önemsiz bir olaydı.

O beklenmedik ve acımasız genel öfke patlaması, o şok edici sahne, sürücünün insan kafaları denizinde yüzerek uzaklaşma sahnesi beni etkileyen şeydi.

Bu bir dönüm noktasıydı. Aniden bir rüyadan uyanmış gibiydim. Bombay'da, zaten sevdiğim ve alıştığım bu şehirde kalmak istiyorsam, kendimi değiştirmem, hayatına kendim katılmam gerektiğini anladım. Bu şehir tarafsız bir gözlemci olmama izin vermiyor. Burada yaşamaya karar verdiysem, bu şehrin beni sevinç ve öfke girdabına çekeceği güne hazırlıklı olmalıyım. Er ya da geç güvenli patikadan ayrılacağımı, kalabalık kalabalığa katılacağımı ve sıradaki yerimi alacağımı biliyordum.

Tam geleceğimi belirlemeye itecek işaretlerin şokunu üzerimden atmaya çalışırken, Prabaker beni Bombay hayatının karanlık yüzüyle tanıştırmaya başladı. Çok sayıda camisi, çarşısı ve Meghalaya mutfağıyla tanınan restoranlarıyla ünlü Dongri yakınlarındaki köle pazarından başlamaya karar verdi. Ara sokak yavaş yavaş sokağa, sokak viraja döndü ve arabanın geçmesi imkansız hale gelince arabadan inip sokağın girdabına karıştık. Catilina sokaklarında ilerlerken ayın kaç olduğunu, hangi yılda olduğumuzu, hatta hangi yüzyılda yaşadığımızı unuttuk. Arabalardan sonra scooterlar kayboldu ve hava daha temiz, daha keskin hale geldi; baharat ve parfüm kokuları artık benzin buharlarıyla boğulmuyordu. Trafiğin gürültüsü geride kaldı, sokağın sesi duyulmaya başlandı - okul bahçesinde Kuran ayetleri okuyan

çocuk korusu, evlerinin verandasında oturan kadınların baharat öğüten taşların gıcırtiları, bıçak bileycilerin, şilte yapımcılarının, soba yapımcılarının ve diğer birçok profesyonel ve tüccarın uğultusu. Tamamen insan sesleri.

Kaldırımlardan birinde bisikletler için ayrılmış uzun metal bir çitin yanından geçtik. Ondan sonra en basit ulaşım şeklini bile bulamadık. Cemaat her şeyi bohçalar ve sepetler içinde başında taşıdı. Bu antik bölgede Bombay'ın bir başka yükünden daha kurtulmuştuk: güneşin kavurucu saldırısından; dolambaçlı çıkmaz sokaklar karanlık ve serindi. Üç-dört katlı binalar sokağa doğru eğilmiş, üstleri neredeyse başımızın üzerinde birleşiyor ve gökyüzü mavi boyayla yukarıdan çizilmiş dar bir şerit gibi görünüyordu.

Binalar yıpranmıştı. Bir zamanlar son derece güzel ve çekici olan taş cepheler, yer yer temizlendi, yontuldu, islendi ve yamandı. Birçok küçük balkon birbirine o kadar yakındı ki, komşular birbirlerine kolayca bir şeyler verebilirdi. Binaların içinde boyasız duvarlar ve kırık merdivenler vardı. Birinci katlarda pencereleri açık olan apartmanlar aynı zamanda çeşit çeşit şekerleme, sigara, meyve-sebze, gıda ve ev eşyalarının satıldığı dükkanlardı. Su boruları nasıl döşendi, yolda önümüze birkaç musluk çıktı, adamlar ellerinde demir ve toprak kovalar.

¹ Meghalaya, Hindistan'ın doğu kesiminde bir eyalettir. keşişler buradan su doldurdu. Binalar bir elektrik kabloları ağı ve çoklu hatlarla çevriliydi. Mahallede modern çağın bu tek simgesi

bile o kadar geçici ve uçucu görünüyordu ki, en ufak bir dokunuşta yok olacaktı.

Virajdan viraja daralan ara sokaklar sanki başka bir asırdan gelmiş gibiydi ve bu labirente doğru ilerledikçe insanların çehresi de değişiyordu. Şehirde hemen hemen herkesin giydiği Batı tarzı pamuklu gömlek ve pantolon giyenlerin sayısı giderek azaldı ve sonunda bu tür kıyafetleri sadece sokakta oynayan çocukların üzerinde görmeye başladık. Erkekler çeşitli renk ve desenlerde geleneksel ulusal giysiler giyerlerdi. Boyundan bele kadar inci düğmeli düğmeli diz boyu ipek gömlekler, omuzları keşiş cübbesini andıran kapüşonlu saiya veya çizgili kaftanlar ve küçük boncuklarla işlenmiş beyaz veya parlak ten rengi, kırmızı ve mavi çeşitli başlıklar ve sarıklar giyerlerdi. . Kadınlar mahallenin atmosferine uymayacak kadar iyi giyimli görünüyorlardı. Çok pahalı olmasa da, girift bir şekilde işlenmiş mücevherler takıyorlardı. Alınlarında, yanaklarında, avuç içlerinde ve bileklerinde kastlarına göre dövme desenleri göze çarpıyordu. Bütün kadınların ayak bileklerinde altın ve gümüş yüzükler vardı.

Yüzlerce gezgin gezginin şaşırdığı bu giydirmeler onlar için sıradan bir zevk meselesiydi herhalde. Görünüşe göre, geleneksel lüks giysiler içinde kendilerini daha rahat ve kendinden emin hissediyorlardı. Sokakların temizliği dikkat çekiciydi: her yerde düzen hüküm sürüyordu. Binaların duvarları çatlak ve lekelerle doluydu; dar alanlarda insanlarla birlikte çok sayıda keçi, köpek,

tavuk vardı; Yoldan geçenlerin yüzlerinden yoksulluk dökülse de, insanlar ve sokaklar ter içinde ve canlıydı.

Sonra iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar dar olan daha eski sokaklara döndük. Karşıdan gelenler bize yol vermek için geri çekilip kapılara yaslanmak zorunda kaldı. Geçitlerin üzerine barakalar ve kütükler çizildi ve çöken karanlıkta birkaç metre ilerisini görmek imkansızdı. Kaybolurum ve geri dönüş yolumu bulamam korkusuyla gözlerimi Prabaker'dan ayırmadım. Uzun boylu rehberim sık sık bana döner ve ayağımızın altındaki bir taş, bir basamak ya da yüksekliğimizde bir çıkıntı olduğu konusunda beni uyarırdı. Bu engelleri aşmaya o kadar odaklanmışım ki yönümü tamamen kaybetmişim. Zihnimde işaretlediğim şehrin haritası bir ileri bir geri döndü ve sonunda bilinmeyen bir noktaya dönüştü ve artık denizin, Flora Çeşmesi'nin, Victoria İstasyonu'nun, Crawford Market'in hangi tarafta olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bitmek tükenmek bilmeyen insan akışına, tüm açık kapılardan beni içine çeken kokuya ve sise o kadar karışmışım ki, sanki binaların yanından değil de içinde yürüyormuşum gibi hissettim.

Koridorlardan birinde karşılaştığımız tezgahın arkasında beyaz yelekli, ter içinde bir adam ayakta bir tavada kızgın yağda bir şeyler kızartıyordu. Tek ışık kaynağı, yağ yakan sobasından çıkan, bir manastır hücresi gibi soluk ve garip bir şekilde mavi olan alev şeritleriydi. Kuruşlar için yaptığı günlük işin zorunluluğu, yüzünde

bir öfke ve çok çalışma izi bıraktı. Prabaker onun yanından geçti ve karanlığın içinde kayboldu. Yanına vardığımda başını hafifçe kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Mavi ışıkla parlayan öfkesi o anda tüm gücüyle bana yönelmişti.

Yıllar sonra, kuşatma altındaki Kandahar yakınlarındaki dağlarda arkadaş olduğum Afgan gerillaları, bir akşam birkaç saatini Hint filmleri izleyerek ve en sevdikleri Bollywood yıldızları hakkında konuşarak geçirdiler. "Hint aktörlerin dünyada eşi benzeri yok," dedi içlerinden biri, "çünkü Kızılderililer gözleriyle çılglık atabilirler." Uzak sokakta mangalın yanında duran adamın bakışı tam da beni çılglık atan bakıştı ve sanki göğsümden bir darbe yemiş gibi olduğum yerde donup kaldım. Gözlerim ona, "Böyle bir şey yapmak zorunda olduğun için senin için üzülüyorum. Zavallı hayatınızın bu dayanılmaz sıcakta, karanlıkta ve bunca sıkıntıda geçmesine üzüldüm. "Seni engellediğim için özür dilerim..." derdi.

Kızılderili gözlerini benden ayırmadan tavasının kulpunu tuttu. Bir an kalbim titredi ve aklıma garip, korkunç bir düşünce geldi: O anda tavada kaynayan yağın yüzüme çarpacağını düşündüm. Bir korku duygusu ilerlememe neden oldu ve nasırlı ayaklarımı Kızılderilin'in yanından sürükleyerek nemli taş çite tutundum. İki adım atmadan önce yerdeki bir tümseğin üzerine düştüm ve başka birine çarptım. Düşen adam yaşlı, çok zayıf ve bir deri bir kemikti. Giydiği kaba bronz parçasının altında göğüs kemikleri hissedilebiliyordu. İkimiz de yere düştük, yaşlı adamın kafası açık

kapının önündeki basamağa çarptı. Ayağa kalkacaktım ki taş ayağımın altından kaydı ve tekrar sendeledim. Beceriksizce uzandım ve yaşlı adamı kaldırmak istedim ama kapıda oturan yaşlı kadın ellerime vurdu ve yardımıma ihtiyacı olmadığını söylemek istedi. Özür dilerim'in Hintçe'de nasıl telaffuz edildiğini hatırlamaya çalışarak gergin bir şekilde İngilizce özür diledim. Prabaker bana Hintçe özür sözlerini öğretti: "Mudchako afsos hein". Sanırım öyleydi. Bu sözleri üç dört kez tekrarlardım. İki bina arasındaki bu karanlık ve dar koridorda sözlerim, kilisede ilahiler söyleyen sarhoş bir adamın sözleri gibi yankılanıyordu.

Kapıda duran yaşlı adam yavaşça ona baktı. Kadın eşarbın ucuyla onun yüzünü sildi ve eşarba bulaşan kan lekesini gözlerime sürdü. Hiçbir şey söylemedi ama asık suratı bana bir nefret gösterdi. "Bak, medeni olmayan budala, beceriksiz barbar, ne yaptığına bak," dedi.

Sıcaktan boğuluyordum; Bu garip mahfazanın karanlığı beni eziyordu ve duvarların üzerime yıkılıp beni altına gömmelerini ancak tutunduğum ellerim engelliyor gibiydi. Yaşlı kadından sendeleyerek uzaklaştım ve ayaklarımın altına bakmadan karanlık tünelden koşarak uzaklaşmaya çalıştım. Aniden birisi omzumu tuttu ve neredeyse korkudan çılgılık atacaktım.

- Neresi? Prabaker gülerek sordu. - Buraya gitmeliyiz. Bakın bu geçitle birlikte biz de ayaklarımızı ayırarak yürümek ve kenarlara basmak zorunda kalıyoruz çünkü yolun ortası tamamen çamurlu.

İki ıssız duvar arasındaki geçidin yanında duruyordu. Gözleri ve dişleri hafifçe parlıyordu ve sırtı zifiri karanlıktı. Yüzünü çevirip pantolonunun paçalarını çekip bacaklarını ayırdı ve küçük adımlarla karşı duvarların dibine doğru yürümeye başladı. Benim onu takip etmemi bekliyordu ve ben tereddüt ettim. Ancak şekilsiz siluet karanlıkta kaybolduktan sonra bacaklarımı açıp onu takip ettim.

O kadar karanlıktı ki, Prabaker'ın ayak seslerini duysam da onu göremiyordum. Bir ayağım raydan kaydı ve hemen iğrenç lehimin içine girdi. Burnuma mide bulandırıcı bir koku çarptı. Ondan sonra zaten sahip olduğum duvarların dibine daha dikkatli ilerlemeye başladım. Aniden oldukça ağır bir şey bacağıma dokundu ve yanımdan geçti. Hemen ardından, birkaç bilinmeyen varlık daha koşarak ağır vücutlarını ayaklarımın üzerine itti.

- Prabu! - Benden ne kadar uzakta olduğunu bilmeden tüm gücümle bağırdım. - Burada bizden başka kimse var mı?

- Onlar kim?

- Evet! Bilinmeyen yaratıklar ayaklarımı ezip duruyor. Onlar ağır!

- Burada sadece fareler çiğner Lin. Burada başka ağır yaratık yok.

- Fareler mi? Şaka yapıyorsun? Onlar boğa teriyeri büyüklüğünde! Benim için bir gezi düşündün mü dostum!

- Fareler korkmaz Lin, - Prabaker'ın karanlıktan gelen sesi beni rahatlattı. - Büyük fareler dost canlısı bir kabiledir, insanlara zarar

vermezler. Bir kişi onlara bağlanmazsa, zarar vermezler. Isırmalarına ve tırmalamalarına neden olan tek bir sebep vardır.

- Söyleme sebebin nedir, söyle? - Bağıldım.
- Bağır, büyükbaba. Onlara bağırma, bundan hiç hoşlanmıyorlar.
- Bilmiyorduk, bakın ne kadar gururlandılar! Hala bunu mu söylüyorsun? - Yüksek sesle fısıldamaya başladım. - Bir bakayım, yolumuz uzun mu? Bu garip yer şimdiden vücuduma bir ürperti gönderdi.

Prabaker aniden durdu ve bir kapıya çarptım.

- Buradayız, diye fısıldadı Prabaker ve dikkatle hesaplanmış duraklamalarla kapıyı çalmaya başladı.

Kapı menteşesinin gıcirtısı duyuldu ve açılan kapıdan düşen ışık beklenmedik bir şekilde gözlerimizi kamaştırdı. Prabaker kolumdan tuttu ve beni içeri çekti:

- Acele et, Lin! Yanımızda büyük fareler getirmemize izin verilmiyor.

Duvarları çıplak küçük bir odaya indik; bu oda, başımızın üzerindeki dikdörtgen bir açıklıktan gelen parlak gökyüzü parçasıyla aydınlatılıyordu. Karşımızda başka kapılar da vardı ve binanın derinliklerinden gelen sesler o kapılardan geçerek bize ulaştı. Ama bizim için kapıyı açan kapıcı ikinci kapıyı çarparak kapattı ve ona yaslandı. Dişlerini sıktı ve bize kızgın gözlerle baktı. Prabaker o saatte özel bir pohpohlamayla konuşmaya başladı ve konuşmasına yatıştırıcı jestler ekledi. Buna cevaben Yekaper

zaptedilemez bir kale gibi karşımızda durdu, başını salladı ve "Hayır, hayır, hayır" diye tekrarladı.

Ona o kadar yakın duruyordum ki, deniz kıyısındaki kayaların çatlakları arasında ıslık çalan rüzgarın sesini andıran bir sesle, kolundaki deliklerden çıkan sıcak havayı hissedebiliyordum. Saçları çok kısa kesilmişti ve büyük kulakları eski boks eldivenleri gibi buruşmuştu. Kare şeklindeki yüzünün kasları belki de sıradan bir insanın sırt kaslarından daha büyük ve güçlüydü. Sırtım kadar olan göğsü her nefeste karnının üzerine inip kalkıyordu. Hançer gibi ince bıyığı, yüzündeki öfkeyi daha da belirginleştiriyordu ve bana öyle asık suratlı bir nefretle bakıyordu ki, kendimden bağımsız olarak içimden Tanrı'ya yalvardım: "Tanrım, beni tartışmaya sokma. onunla."

İki avucunu da kaldırdı ve Prabaker'a kulak delen konuşmasını durdurması için işaret verdi. Oldukça iri olan elleri o kadar engebeli ve pürüzlüydü ki, tankerin gövdesine yapışmış yumuşakçaları kolayca yolmak ve temizlemek için kullanılabılırdi. - Bu adam bizi içeri almıyor, - diye açıkladı Prabaker.

- Ne yapayım, - Kendimi özgür tutmaya çalıştım ve devin arkasından kapının kulpunu tuttum. - En azından denemediğimiz için kendimizi suçlu hissetmeyiz. - Hayır, hayır, Lin! - Prabaker beni durdurdu. - Onu ikna etmeliyiz.

Yekaper elleri kucağında duruyordu.

- Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, - Sinirlensem de gülümsedim.

- İşe yarayacak, diye ısrar etti Prabaker. - Turistlerin her yerde insan pazarına girmesi yasak ama ben ona senin diğerleri gibi turist olmadığını söyledim. ben

Ona Marathi öğrendiğini söyledim. Bana inanmıyor ve tek sorunumuz bu. Bir yabancıнын Marathi konuştuğuna inanmıyor. Yani onunla o dilde konuşmalısın yoksa bizi içeri alır.

- Prabü, ne de olsa Marathi'de sadece yirmi kelime biliyorum, hepsi bu.

- Yirmi kelime sorun değil büyükbaba. Başla, göreceksin, iyi olacak. Ona adını söyle. - Benim adım?

- Evet, ben öğretirken söyle. Hintçe değil, Marathi'de. Söyle, çekinme...

- "Hm... maza nao Lin ahey," dedim tereddütle. - Benim adım Lin.

- Bapre! - iğrenç gardiyan gözlerini devirdi ve inledi - Aman Tanrım!

Ezberlediğim birkaç kelime daha söyledim:

- Maza desh Yeni Zelanda baltası. Ata bana Kolabala rachella axey. - (Ben yeniyim

Ben Zelandalıyım. Şu anda Kolabala'da yaşıyorum).

- Kai garam madchud! dedi ilk kez gülümseyerek.

Söyledikleri kelimenin tam anlamıyla "Ne yakışıklı bir yabancı" olarak tercüme edilir, ancak "kuzen" kelimesi farklı anlamlarda kullanılır, daha çok "dolandırıcı, dolandırıcı" anlamına gelir.

Dost omzuma yapışan kişi neredeyse saçımı yolacaktı.

Burada, Prabaker'den ilk öğrendiğim "Ülkenizi çok seviyorum" ifadesinden, restoranlarda sık sık söylemek zorunda kaldığım ricaya

kadar Marathi'de bildiğim her şeyi zaten söyledim, "Lütfen fanı kapatın" huzur içinde çorbamı bitireyim." - Cümle bu تنها yerin amacına hiç uymuyordu.

- Yeter büyükbaba, - diye homurdandı Parabaker dişlerini göstererek.

Ben sustum, bekçi uzun uzun konuşmaya başladı. Prabaker, başını sallayarak ve yardım için ellerini sallayarak sözlerini tercüme etti.

- Bombay polisi olduğunu ve adının Vinod olduğunu söylüyor. - Polis mi?

- Huh, Lin, polis geldi.

- Yani burası polis kontrolünde mi?

- Hayır hayır. Bu iş onun ek geliri. İlk kez gora konuşan bir marathi gördüğünü söylüyor... Tanıştığımıza memnun oldum... Yabancılarından bazılarının Hintçe konuştuğunu ve kimsenin Marathi konuşmadığını söylüyor... Marathi'nin anadili olduğunu söylüyor... Pune'da doğdu. .. Pune'daki insanların saf Marathi konuştuğunu ve bunu duymak için orayı ziyaret etmeniz gerektiğini söylüyor...

¹ Gora - beyaz adam (Hintçe).

Çok mutlu olduğunu söylüyor... Sen kendi öz oğlu gibisin... Seni evine davet ediyor, evinde yemek yemeli ve ailesiyle tanışmalısın diyor... Fiyatı yüz rupi.. .

- Yüz rupiye ne mal olur?

- Giriş ücreti yazıyor, Lin. Bağış. Yüz rupi. Ona ödeme yap.
- Evet elbette.

Cebimden biraz para çıkarıp yüz rupi ayırdım ve bekçiye verdim. Polislerin işleri kurnazlıkla halletmek gibi bir hünerleri vardır. Bir kişinin elinden parayı en deneyimli dolandırıcıdan daha iyi alırlar ve ancak imrenilecek bir şekilde saklarlar. Yekaper elimi sımsıkı sıkı, yakasına yapışan yemek artıklarını eliyle silkeledi ve masum bir ifadeyle kışını kaşdı. Tabii para bir anda yok oldu. Kapıyı açtı ve eliyle bizi dar bir koridora davet etti.

Koridor boyunca ilerledik, iki kez döndük, on adım daha attık ve küçük bir avluya çıktık. Burada çok sayıda insan ya tek başlarına garip ahşap banklarda oturuyorlardı ya da iki ya da üç kişilik gruplar halinde oturuyorlardı. Bunların arasında geniş giysiler giyenler ve başlarına Arap sarıkları takanlar da vardı. Kızılderili bir çocuk, uzun bardaklarda siyah çay dağıtarak insanların arasında yürüyordu. Birkaç adam Prabaker'a ve bana merakla baktı ve kaşlarını çatı. Prabaker gülümseyip elleriyle onları selamlamaya başlayınca, hepsi arkasını döndü ve yarıda kesilen konuşmalarına devam ettiler. Çoğu zaman biri, bazen diğeri dönüp yırtık pırtık kumaş kulübenin altındaki uzun bankta oturan çocuklara baktı.

Daha önce parlak bir şekilde aydınlatılmış küçük odanın aksine, bu biraz karanlıktı. Başımızın üstündeki barakanın bazı harap kısımlarından gökyüzü görülebiliyordu. Bu küçük avlu, kahverengi ve koyu kırmızıya boyanmış çıplak duvarlarla çevriliydi. Kalın kumaştaki deliklerden görünen birkaç pencere tahtayla

kapatılmıştı. Büyük olasılıkla, bu avlu inşaatın planlı bir parçası değil, aşırı nüfuslu yerleşim bölgesindeki binaların inşası sırasında meydana gelen birçok değişikliğin neden olduğu bir mimari yanlış anlamaydı. Zemin, çeşitli banyo ve mutfaklardan alınan karolarla kaplandı. Kurumuş bir daldan sarkan tuhaf bir meyveyi andıran, loş yanan iki lambanın ışığı hiçbir şeye yetmiyordu.

Prabaker ve ben boş bir köşe bulup oturduk. Sonra Prabaker yavaş yavaş bana insan pazarı adını verdiği bu garip yerden bahsetmeye başladı. Duvardaki delik kulübenin altında oturan çocuklar köle olarak kabul edildi. Farklı eyaletlerden gelen bu çocuklar Batı Bengal'deki kasırgadan, Orissa'daki kuraklıktan, Kharyan'daki kolera salgınından, Pencap'taki ayrılıkçı tiranlıktan, özel amaçlı satıştan kaçmaya çalışırken.

ajanlarının eline düşmüş, büyüklerini kaybedip felaketin çocukları olmuşlar, demiryolunda yüzlerce kilometre yaya yürümüşler ve Bombay'a varmışlardı.

Zaman zaman onlara göz kulak olan adamlar ya casus ya da alıcıydı. Ancak ilk bakışta bankta oturan çocuklarla pek ilgilenmediler. Prabaker bana, aslında ticaretin o dönemde sürdüğünü, çekişmeli tartışmaların yapıldığını ve anlaşmaların yapıldığını açıkladı.

Çocuklar küçük, sıska ve ıssızdı. İkisi ellerini kavuşturmuş oturuyorlardı ve biri sanki savunmadaymış gibi yanında oturan arkadaşına sarıldı. Giyinmiş, bakımlı ve şişman erkeklerin yüz

ifadelerini ve yüzük dolu ellerinin her hareketini izlediler ve gözlerini üzerlerinde tuttular. Kara çocuğun gözleri derin bir kuyunun dibindeki köpüklü su gibi parladı.

İnsan kalbi neden bu kadar kolay katılaşır? Böyle bir yerde nasıl olup da bu çocukları görüp, olan biteni durdurmak için nasıl durabildim? Neden bu köle ticaretini devlet yetkililerine bildirmediyim ya da bir yerlerde bir silah bulup bu keyfiliği kendim durdurmadım? Hayattaki diğer önemli meselelerde olduğu gibi, bu soruyu cevaplamak için birkaç neden vardı. Kaçak bir mahkumdum, aranan bir mahkumdum ve bu nedenle hükümet yetkilileri veya polisle iletişim kuramadım. Bu garip yerde bir yabancıydım, burası benim için kendine özgü kültürü ve yaşam tarzı olan yabancı bir ülkeydi. Bu insanlara karışmadan önce ülke hakkında daha çok şey bilmeli ve en azından ne hakkında konuştuklarını anlamalıydım. Son olarak, kişisel deneyimlerimden biliyorum ki bazen iyi niyetle bir şeyi düzeltmeye çalıştığımızda, bir şekilde işleri daha da kötü hale getiriyoruz. Mesela ben buraya elimde silahla saldırmak, ticarete karışmak istesem bile piyasa buradan uzaklaşıp تنها bir yere taşınırdı. Bu benim için bile biliniyordu, bir yabancı. Yeni bir yerde yaratılan pazar eskisinden daha da tehlikeli olabilir. Herhangi bir işlem yapamadım ve bunu biliyordum.

Ancak o zamanlar onları anlamıyordum ve "köle gününden" sonra uzun bir süre bir konu bana huzur vermedi: Tüm bunlara nasıl

katlandım? Daha sonra, açıklamanın hapishanedeki geçmiş yaşamım ve orada tanıştığım farklı türden insanlarla ilgili olduğunu fark ettim. Birçoğu dördüncü veya beşinci kez hapis cezasına çarptırıldı. Mahkumiyetlerinin çoğu ıslah okullarında veya "erkek okulları" adı verilen ıslah kamplarında başladı ve bu Hintli kölelerin çoğu o zamanlar yaşlı değildi. Sık sık dövüldüler, aç bırakıldılar, kapalı yerlerde tutuldular ve çeşitli işkencelere maruz bırakıldılar. Büyük çoğunluk cinsel şiddetin kurbanı oldu. Yıllarca hapis yatmış birine sorun, hepsi kanunun...

koruma sistemi kadar insan kalp taşına neden olan ikinci bir faktör olmadığını söyleyecektir.

Ve bunun yanlış olduğunu ve hatta yanlış olduğunu anlasam bile, o zamanlar geçmiş deneyimlerimin kalbimi katılaştırmasına sevindim. Prabaker'ın Bombay'ın karanlık köşelerinde gezinirken gördüklerim ve duyduklarım karşısında tek kalkanım göğsümdeki o taşı.

Birinin alkış sesleri etrafta yankılandı ve küçük bir kız banktan kalkıp mırıldanmaya ve dans etmeye başladı. Söylediği şarkı popüler bir Hint filminde söylenen bir aşk şarkısıydı. Sonraki yıllarda bu şarkıyı defalarca duydum ve her seferinde son derece güçlü, tiz ve ince sesli on yaşındaki o kızı hatırladım. Oradaki alıcılar ve satış temsilcileri onu ilgiyle izlerken, striptizci kadınları taklit ederek yanlarını salladı, çocuksu göğsünü öne doğru itti.

Vaizlik görevini bırakmayan Prabaker, alçak sesle bu cehennemde neler olduğunu bana anlatmaya devam etti. Ona göre çocuklar köle pazarına düşmeselerdi ölümden kurtulmaları imkansız olurdu. Arabulucular, kuraklık çeken illerden deprem bölgelerine, depremlerden sellere kadar arama yapıyor ve gizli becerilerle arama yapıyor. Çocuklarının hastalığını ve ölümünü gören ve açlıktan üzülen anne babalar, çocuklarından en az birinin hayatta kalması için arabuluculara dua ediyor ve dizlerinin üstüne çökerek yalvarıyorlar.

Köle olarak satılan erkek çocuklar Suudi Arabistan, Kuveyt ve Basra Körfezi'nin diğer ülkelerinde sarbanhga'ya karıştı. Prabaker'e göre, zengin şeyhlerin eğlenmesi için düzenlenen deve yarışlarında bu çocukların bir kısmının ağır yaralanması bekleniyor. Bazılarını ölüm bekler. Bu çocuklar büyüyünce deve yarışlarına katılmalarına izin vermeyince okuldan atılır ve kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılır. Kızlar, Yakın ve Orta Doğu'da varlıklı evlerde hizmetçi veya fahişe olarak çalışmaya zorlanıyor.

Prabaker'a göre asıl mesele bu erkek ve kızların hayatta kalması. Onlar şanslı. Köle pazarına düşen her çocuk için yüzlerce çocuk açlıktan ve acıdan öldü.

Açlık, kölelik, ölüm. Prabaker'ın alçak sesi bana tüm bunları anlattı. Yaşam deneyiminden daha derin bir gerçek var. Başka bir şekilde görülemez veya hissedilemez. Bu gerçek, anlayışın güçsüz

olduğu ve gerçeğin algıya tabi olmadığı gerçeğidir. Kural olarak, onun önünde güçsüzüz ve onu anlamak, tıpkı aşkı anlamak gibi bazen çok pahalıdır. Her zaman yaşam sevgisine götürmeyen bu gerçek, en azından bizi yaşam nefretinden korur ve bunu anlamamanın tek yolu, Prabaker'in bana, benim de size aktardığı gibi, onu yürekten kalbe aktarmaktır.

dördüncü bölüm

- "Borsalino" testini biliyor musunuz? - Hangi test?
- Borsalino'nun şapka testi. Bu test yardımıyla önünüzdeki şapkanın gerçek bir borsalino olup olmadığını öğrenmeniz mümkün. Umarım borsalino'nun ne olduğunu biliyorsunuzdur.
- Hayır, ne yazık ki bilmiyorum.
- Doğru! - dedi Didier, aynı anda hem şaşkınlığı hem de küçümsemeyi ifade eden bir gülümsemeyle. Birlikte, bu ifadeler gülümsemesine garip bir çekicilik kattı. Didier biraz daha yaklaştı, başını yana eğdi ve sözlerinin etkisini arttırmak için siyah kıvrıkcık saçlarını savurdu: Borsalino eşi benzeri olmayan bir giysidir. Pek çok kişiye göre - ve ben bu görüşü destekliyorum - mükemmel borsalino başlığı insanlık tarihinde hiçbir zaman var olmadı. - Eliyle kafasına hayali bir daire çizerek bir şapka hayal etmeye çalıştı. - Genellikle beyaz tavşan derisinden yapılır ve geniş kenarlıdır.
- Evet ne olmuş? - Çok içten söyledim. - Tavşan derisinden yapılmış bir şapka, burada sıra dışı olan ne?

Didier sinirlendi:

- "Sıra dışı olan ne?!" Sana söyleyecek başka bir şeyim yok! Borsalino, normal bir şapkadan çok daha farklı ve mükemmel bir şey. Bu bir sanat eseri! Satmadan önce en az on bin kez elle tararlar. "Borsalino", uzun yıllardır İtalyan ve Fransız mafyasının en yüksek çevrelerinin ayırt edici bir işareti olan özel bir asil stildir. "Borsalino" kelimesinin kendisi mafya kelimesiyle eşanlamlı hale geldi ve Milano ve Marsilya'nın suç dünyasının çalışkan çocuklarına "borsalino" adı verildi. Evet, gangsterlerin o zamanlar kesinlikle bir tarzı vardı. Eğer kanun kaçağıysalar ve sevdiklerinin öldürülmesi ve soyulmasıyla geçiniyorlarsa, en azından şık görünmeyi kendilerine borçluydular. Benimle aynı fikirde misin?

- En azından toplum için yapabilecekleri ve yapmaları gereken bir şeyler vardı, diye gülümseyerek cevap verdim.

- Tabii ki! Ve şimdi ne yazık ki sadece edep ve işe yaramaz bir imaja sahipler. Stil yok. Bu, zamanımızın bir özelliğidir: kibir stile ulaşmak yerine, stil kibir haline gelir.

Didier biraz duraksadı ve ne dediğini anlamamı bekledi.

- Borsalino şapka testi, onu boru şekline getirmek ve nişan yüzüğünden geçirmekten oluşur. Bu test sırasında şapka ezilmez ve hasar görmezse kişi gerçek bir borsalinodur.

- Diyorsun ki...

- Evet öyle! diye bağırdı Didier, yumruğunu masaya vurarak.

Akşam saat sekizdi ve Leopold'da, Causeway Sokağı'na açılan dikdörtgen revağın yanında bir masanın etrafında oturuyorduk. Yan masada oturan yabancılar bağırmaya başladı, garsonlar ve

müdevimler garip Fransız'a aldırış etmediler. Didier, dokuz yıldır "Leopold"da yemek yiyor, içki içiyor ve dedikodu yapıyordu. Herkes sabrının sınırlarını biliyordu, aksi halde tehlikeli olabilirdi. Bu sınırın onun hayatı, duyguları ve inançlarıyla hiçbir ilgisi olmadığı da bilinmektedir. Bu sınır sevdiği insanların kalplerinden geçti. Birinin onlara zarar vereceği ya da bir tür tehlikeye yol açacağı düşüncesi, Didier'de soğuk ve yıkıcı bir öfke uyandırdı. Ağır bedensel yaralanmalar dışında kendisine yöneltilen hiçbir söz ve eylem elbette onu etkilemedi. Didier'in kendi felsefi değerlendirmesi vardı.

- Haydi gel! Tek söylemek istediğim, küçük dostun Prabaker seni böyle bir sınavdan geçiriyor. Prabaker, saf Borsalino olup olmadığınızı kontrol etmek için sizi yüzüğün içinden geçirdi. Şehrin çeşitli gereksiz ve ahlaksız sokaklarında düzenlediği geziler bu amaca hizmet etti.

Durmadan kahvemi içtim. Elbette bu tamamen doğrudu - Prabaker beni deniyordu - ama bunu kesinlikle Didier'e itiraf etmek istemiyordum.

Akşama doğru Almanya, İsviçre, Fransa, İngiltere, Norveç, Amerika, Japonya ve daha onlarca ülkeden turist akını yerini Hindistan'ı ve anavatanını terk ederek Bombay'ı ev olarak seçen çok sayıda kişiye bıraktı. Akşamları turistler kiraladıkları otelin köşelerinde toplandıktan sonra "Leopold" ve "Mondegar",

"Mocambo", "Lights of Asia" vb. bu tür diğer bazı kafelere yerel nüfus hakimdi.

- Eğer bu bir sınavsa - Sonunda pes ettim - o zaman bu sınavdan başım açık çıktım. Prabaker beni eyaletin kuzeyindeki bir köyde bulunan ailesinin evine davet etti.

Didier işaret edercesine kaşlarını kaldırdı.

- Uzun vade için mi?
- Bilmiyorum. Yaklaşık iki aylık. Hatta belki daha da fazlası.
- "O zaman haklısın," diye tamamladı Didier. - Küçük arkadaşın sana aşık.
- "Bence bu çok ağır bir ifade." Kaşlarımı çattım.
- Hayır, düşündüğün gibi değil. Biliyor musun, burada aşık olup dayak yeme konusunda biraz dikkatli olmalısın. Burası Hindistan. Buraya gelen herkes

¹ Şuna bak! (Fransızca dili).

insan kaçınılmaz olarak birine aşık olur - genellikle tekrar tekrar, birçok kez. Ancak bu konuda Kızılderililere ulaşamıyorum. Belki Prabaker da sana asılmıştır ve burada garip bir şey yoktur. Bombay'da yeterince uzun yaşadım ve ne konuştuğumu biliyorum. Kızılderililer çok kolay ve sık sık aşık olurlar. Bu nedenledir ki yüz milyonlarca insan yan yana yürür ve dostça geçinir. Elbette kimse melek değildir. Diğerleri gibi birbirleriyle savaşır ve kandırırlar. Ancak Kızılderililer, diğer tüm ulusların aksine, yurttaşlarını sevebilirler.

Didier bir sigara yaktı ve işaret bayrağı gibi sallamaya başladı, sonunda garson bunu gördü, başını salladı ve siparişi kabul ettiğini söyledi. Didier körili meze ve votkanın masaya gelmesinin ardından sohbetine devam etti.

- Hindistan, Fransa'nın yaklaşık altı katı büyüklüğündedir. Nüfusu, Fransa nüfusunun yirmi katıdır. yirmi kez! İnanın böyle bir yoğunlukta bir milyar Fransız yaşasa su yerine kan akardı. Şelaleler canlandırıcıydı. Ancak, herkesin bildiği gibi, Fransızlar Avrupa'nın en kültürlü milleti olarak kabul edilir. Hatta dünyanın en kültürlü milletidir. Bu yüzden hiç şüpheniz olmasın, Hindistan aşksız olmazdı.

Leticia bize yaklaştı ve soluma oturdu.

- Bugün kendini kaybetmene neden olan şey ne, seni pislik? - dostça sordu. Güney Londra aksanı sayesinde son kelime ağzından kurşun gibi çıktı.

- Beni Fransızların dünyadaki en medeni millet olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

- Evet, bunu bütün dünya kabul ediyor.

- "Sevgili dostum, söylediklerinle bağlarında yeni bir Shakespeare yetiştirdikten sonra, belki sana hak veririm," dedi Letty, hafiften sıcak bir gülümsemeyle.

- Canım, Shakespeare'i yeterince takdir etmediğimi sanma, - Didier neşeyle kıkırdadı. - İngilizceyi seviyorum - sonuçta yarısından fazlası Fransızca kelimelerden oluşuyor.

- Dokun! ³¹- Gülümsedim. - Bize göre İngiliz.

Bu arada Ulla ve Modena da bizim masamıza oturdu. Ulla iş için giyinmişti. Kısa, dar, yakalı, göğsü açık siyah bir elbise, file çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Göğsündeki ve kulaklarındaki ışıltılı yapay elmaslar göz kamaştırıyordu. Ulla'nın kıyafeti, soluk ten rengi yaldızlı bir yelek, koyu kahverengi geniş saten etek ve uzun çizmelerden oluşan Letty'ninkiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Kadınların yüz ifadeleri garip bir şekilde birbirlerinden farklıydı. Letty'nin esrarengiz bakışları açık, büyüleyici, kendinden emin ve alaycıyken, Ulla'nın iri ela gözleri, profesyonel şehvetine rağmen samimi ve anlamsız bir saflıktan başka bir şey ifade etmiyordu.

- Bugün benimle konuşmanı yasaklıyorum, Didier, - Ulla yaklaşırken dudaklarını büzdü. Senin yüzünden Federico'yla korkunç üç saat geçirdim.

- Hmm! - Didier şok oldu. - Federico!

- Ooo, - bir sesi üçe çevirmeyi başaran Letty mırıldandı. - Genç ve yakışıklı bir çocuk olan Federico'ya ne oldu? Ulla, canım, bizimle biraz dedikodu paylaş.

- Na dja, Federico dine döndü ve bu değişiklikle beni neredeyse deli ediyordu. Hepsi Didier'in suçu.

- Evet, - Didier öfkeyle onayladı. - Federico Tanrı'ya tapıyordu ve bu gerçek bir trajedi. Artık içki içmiyor, sigara içmiyor, uyuşturucu kullanmıyor ve kesinlikle kendi başına seks yapmıyor.

³¹Teslim oluyorum! (Fransızca dili).

Yetenek yok ediliyor-korku! Ahlaksızlığın vücut bulmuş haliydi, en iyi öğrencim, şaheserimdi! Bir adam deli olabilir. Ve şimdi eğitilmiş, ahlaklı bir insan olmaya karar verdi - kelimenin en kötü anlamıyla.

- Ne yapılabilir, bir şey kaybedersen, başka bir şey bulursun, bu kaçınılmaz, - Letty sahte bir şekilde alay etti. - Eğlenceni bozma, Didier. Toruna başka bir balık yakalar, kızartır ve yutar.

- Ulla, "Merhamet edilmesi gereken Didier değil, benim" dedi. - Federico, Didier'e neredeyse ağlayacak bir halde geldi. Bok! Yok canım! ³²Üç saat boyunca yeni hayatı hakkında ağladı ve konuştu. Sonunda kalbim kırıldı ve Modena onu İncilleriyle birlikte dışarı attığında yıkıldım. Hepsi senin suçun Didier, seni artık affetmeyeceğim.

- "Batıl inançlılar," dedi Didier düşünceli bir şekilde, Ulla'nın sözlerine aldırmadan, "nasılsa bakışları her zaman tamamen net ve sabittir." Mastürbasyon yapmayan ama sürekli bunu düşünen insanlara benziyorlar.

- Didier, seni çok seviyorum, dedi Letty, gülmeye başladı.
- Bu kadar iğrenç ve aşağılık olmasına rağmen...
- Hayır, onu tam olarak çok iğrenç ve pişmiş olduğu için seviyorsun, - dedi Ulla.

- Canım "pişmiş" demedim, "iğrenç" dedim, - Gülmekten hâlâ kendini toparlayamayan Letty, Ulla'nın hatasını sabırla düzeltti. - Doğru bir insan nasıl iğrenç veya iğrenç olmayan pişmiş olabilir?

³²Tam anlamıyla! (Alman Dili).

- Elbette, senin İngiliz şakalarından pek hoşlanmıyorum, - diye ısrar etti Ulla, - ama bence o tam da o kadar iğrenç ve pişkin biri.

- "Sizi temin ederim," diye itiraz etti Didier, "pişirirken bile diğer hallerimden hiçbir farkım yok, bu yüzden yanlış düşünüyorsunuz..."

O anda sokağın akşam gürültüsünden Carla, Maurizio ve otuzlu yaşlarında bir Hintli ile birlikte göründü. Maurizio ve Modena başka bir masaya katıldı ve sekiz kişilik bir yemek sipariş ettik.

- Lynn, Letty, bu adam benim arkadaşım Vikram Potel, dedi Carl'a görece bir sakinliğin ardından. - Sanırım onu tanımayan sadece siz ikinizsiniz. - Yaklaşık iki hafta önce Vikram, uzun bir tatil için gittiği Danimarka'dan döndü.

Letty ve ben Vikram'ı selamladık ve aklım Carla ve Maurizio'daydı. Oğlan karşımda, Carla'nın yanında oturuyordu, eli Carla'nın sandalyesinin arkasında ve ona doğru eğiliyordu. Konuştuklarında neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı.

Yakışıklı erkekler çirkin erkeklerde nahoş bir duygu yaratır - nefret değilse bile basit bir antipatiden daha büyük bir duygu. Elbette bu düşüncesiz ve mantıksız bir duygudur ama her zaman kıskançlığın gölgesinde doğar. O kadını seviyorsan bu duygu gölgelerin arasından çıkar ve gözlerinde kendini gösterir. Maurizio'ya bakıyordum ve kalbimin derinliklerinden o tortu çıkıyordu. İtalyan'ın düzenli beyaz dişleri, pürüzsüz karabuğday yüzü ve kalın siyah saçları, ona karşı, karakterinin herhangi bir

olumsuz özelliğinin yapabileceğinden çok daha hızlı ve etkili bir şekilde düşmanlık yarattı.

Ve Carla mükemmeldi. Başının arkasında toplayıp topladığı saçları, kara nehir taşlarının üzerinden akan sular gibi parlıyor, yeşil gözleri coşku ve yaşam sevgisi saçıyordu. Şalvar-kameez adı verilen modaaya uygun bir Hint kostümü giymişti - zeytin rengi ipekten yapılmış geniş bir pantolon ve onun üzerinde aynı malzemeden diz boyu bir elbise.

Yeni arkadaşımızın sesi beni hayallerimden ayırdı:

- Orada unutulmaz harika günler geçirdim, yaar. Danimarka'da sıkıcı ve soğuk bir atmosfer var, insanlar gelişigüzel, otokontrolleri inanılmaz. Kopenhag'da saunaya gittim. Kadın ve erkeklerin birlikte yıkandığı ve herkesin çıplak dolaştığı çok büyük bir yer. Tamamen çıplaktılar, yaar. Kimse bunu umursamıyor. Gözlerini bile kırpmıyorlar. Hintli çocuklar böyle bir şeye müsamaha göstermezler. Vallahi heyecanlanırlardı!

- Heyecanlı mısın, Vikramjan? - Letty yavaşça sordu.

- Benimle dalga mı geçiyorsun? Dağınık olduğu için saunada peçe takan tek kişi bendim.

- Ne dediğini anlamadım, - Ulla kahkahaların durmasını bekledi. Söylediği sadece bir itiraftı, ne şikayet ediyor ne de açıklama arıyordu.

- Üç hafta boyunca her gün oraya gittim, yaar, diye devam etti Vikram. - Orada çok zaman geçirirsem, süper sağduyulu

Danimarkalılar gibi buna alışacağımı düşündüm. - Neye alışacaksın?

- Ulla sordu.

Vikram şaşkınlıkla Ulla'ya baktı ve yüzünü Letty'ye çevirdi ve şöyle dedi:

- Hiçbir işe yaramadı. Yararsızdı. Aradan üç hafta geçmişti ve ben eskisi gibi boynumda mihrapla dolaşıyordum. Oraya kaç kez gidersem gideyim, kurbanların aşağı yukarı zıpladığını görünce tüm vücudum gerildi. Ne söylenebilir? Ben bir Hintliyim ve bu tür yerler bana ait değil.

- Maurizio, Hintli kadınların da aynı şekilde hissettiğini belirtti. - Onlarla sevişirken bile tamamen soyunmak mümkün değil.

- Hayır, tam olarak değil. Bir sorun varsa o da erkeklerdedir. Hintli kadınlar yeniliklere hazırlanırken, nispeten varlıklı ailelerin genç civcivleri buna güveniyor, ya. Hepsi eğitilmiş, saçlarını kısa kestiriyor, kısa elbiseler giyiyor ve kısa aşklar yaşıyor. Yeni şeylere koşarlar ve onları dizginleyen erkeklerdir.

Sıradan bir Hintli adam, on dört yaşındaki bir çocuk kadar deneyimsiz ve basit bir aşıktır.

- Beni Hintli adamlarınla tanıştırmı mısın? - Letty itiraz etti.

Bize çoktan yaklaşmış olan Kavita Singh de Vikram'ın yargılarını dinliyordu. Modaya uygun kısa bir saç kesimi, kot pantolon ve yakasına New York Üniversitesi amblemi işlenmiş beyaz bir spor gömlek giyen Kavita, Vikram'ın bahsettiği modern Hintli kadının canlı bir örneğiydi. Kız çok güzel görünüyordu.

- Solumda oturan Kavita, "O kadar tuhafsin ki, Vik," dedi, "burada oturmuş büyük konuşuyorsun ve diğer erkeklerden hiçbir farkın yok." Kız kardeşinin yeteneği ne, yaar, kot pantolon ve dar bir süveter mi giyiyor?

- Bak, ona geçen yıl Londra'dan o süveteri getirdim! diye itiraz etti Vikram.

- o kazağı Jazz Yatra ³³²'de giymeye çalıştığında onu ağlattın, değil mi?

- Ne de olsa, o süveteri evin dışında, yani dışarıda giymek isteyeceğini düşünmemiştim, Vikram gönülsüzce herkesin kahkahasını protesto etti, sonra kahkahalara katıldı.

Vikram Patel'in boyu ve vücut yapısı diğerlerinden farklı olmasa da birçok yönden herkesle aynı çizgiye gelemezdi. Gür, kıvrıcık siyah saçları, güzel ve zeki yüzünü çerçevliyordu. Bir kartal gibi gürdü, ³ inçlik mükemmel şekilde kesilmiş bir bıyığı ve kararlı ve kendinden emin görünen parlak açık kahverengi gözleri vardı. Kovboy kostümünün tüm parçaları - siyah botlar, pantolonlar, gömlek ve deri yelek

öyleydi Boynundaki deri kayıştan düz siyah bir İspanyol flamenko şapkası sarkıyordu. Desenli kravatı, bozuk para kemeri ve şapka bandı gümüşle parlıyordu. Tıpkı İtalyan vestemi kahramanı gibi

³³Burada: boshboghaz, giveza (Hintçe). ² Yatra -

konser, festival (Hintçe).

Emiliano Zapata (1879-1919) - 1910-1917 yıllarını kapsayan Meksika devriminde bir figür. Bıyığı vardı.

görünüyordu - giyim tarzını buradan aldı. Vikram, Sergio Leone'nin Vahşi Batı'da Bir Gün ve İyi, Kötü ve Öfkeli hayranıydı. Daha sonra onu yakından tanıdıktan, sevdiği kadının kalbini nasıl fethettiğini gördükten ve beni yakalamaya çalışan soyguncularla omuz omuza mücadele ettikten sonra eksik olmadığına ikna oldum. çılgınca sevdiği ekran kahramanlarından herhangi biri.

Leopold'daki ilk görüşmemizde kovboy hayalleriyle yaşamasına şaşırdım ve bunu gururla gösterdim. Karla bir keresinde "Vikram'ın üstü ve altı aynı," demişti. Bu dostça bir şakaydı ve herkes olduğu gibi kabul etti ama şakada bir damla nefret vardı. Diğerlerinin yaptığı bu şakaya ben gülmedim. Güzel ve lüks kıyafetlere ilgimi açıkça gösterebilen insanlara ilgi duyuyorum, samimiyetleri bende bir sempati duygusu yaratıyor.

- Hayır, gerçekten, - diyordu Vikram, - Kopenhag'da "telefon kulübü" diye bir yer var. Kafelerdeki gibi masalar var evet her masanın ışıklı numarası var. Bütün masalarda telefonlar var. Örneğin on ikinci masanın arkasındaki çekici kız dikkatinizi çekerse telefondan on ikiyi tuşlayıp onunla konuşabilirsiniz. Süper olmuş. Arayan kişi telefonu açar ve kiminle konuştuğunu bilmez. Bazen saatler geçer ve hala sizinle kimin konuştuğunu anlayamazsınız çünkü herkes aynı anda konuşur. Son olarak, masa numaranızı söylersiniz. Orada çok iyi bir tanışıklık kurdum inanın. Ama burada böyle bir kulüp oluşturulursa, sohbet beş dakikadan fazla sürmez. Bizimkiler konuşmaya devam edemeyecek. Çünkü çok pahalılar,

yaar. Kibirli dilenciler gibi müstehcen olmak için ağızlarına geleni söylemeye başlayacaklar. Tüm söyleyebileceğim bu. Kopenhag'daki insanlar daha havalı ve biz Kızılderililerin gidecek çok yolu var.

- Bence bu daha iyiye gidiyor, - Ulla fikrini açıkladı. - Hindistan'ı harika bir geleceğin beklediğini hissediyorum. Eminim her şey yoluna girecek, yani şimdikinden daha iyi olacak ve çoğu mutlu olacak.

Herkes ona tek bir adam gibi, suskun bir şekilde baktı. Eğlenceye para harcayabilen Hintli erkekleri yatakta eğlendirerek geçimini sağlayan genç bir kadının bu sözleri söylemesi düşünülemezdi. Ondan

¹ Serco Leone (1929-1989) - İtalyan film yönetmeni, "spagetti yelek" ustası.

onu bir obje gibi kullandılar, onunla alay ettiler, ona hakaret ettiler, dilinden alaycı sözler duyunca kimse şaşırılmazdı. İyimserlik aşkın kardeşidir ve üç yönden aynıdır: İyimserlik aşk gibi sınır tanımaz, mizah duygusundan yoksundur ve her zaman birdenbire haklı çıkar.

- Sevgili ve sevgili Ullam, - Didier dudağını büktü, - aslında hiçbir şey değişmedi. Garson veya temizlikçi olarak çalıştıysanız, insanlığa karşı dostça tavrınız bir anda buharlaşır ve yerini nefrete bırakır. İnsanlara karşı sağlıklı bir nefret ve geleceklerine karşı güvensizlik aşılamanın en etkili iki yolu, bir kuruş için bile olsa onlara yiyecek getirmek ve çöplerini ve yerlerini temizlemektir. Hayatımı ellerimin emeği ile kazanmak zorunda kaldığım o zor

zamanlarda bu yöntemlerin her ikisini de denedim. Bu kötü bir şey! Şimdi bile hatırladıkça ürperiyorum. İşte o zaman hiçbir şeyin değişmediğini anladım. Dürüst olmak gerekirse, bundan memnunum. Dünya iyiye ya da kötüye doğru değişseydi, bu kadar para kazanamazdım.

- "Saçma," diye itiraz etti Letty. - İyisiyle kötüsüyle her şey değişebilir. Harabelerde yaşayanlardan haber alıyorsun. İşlerin daha kötüye gitmesinin ne anlama geldiğini biliyorlar. Carla, haksız mıyım?

Herkes Carla'ya baktı. Uzun işaret parmağıyla fincanı tabağa vurdu ve bir süre sessiz kaldı, sonra cevap verdi:

- Hepimizin kendi güzel geleceğimizi kazanmamız gerektiğini düşünüyorum. Bizim için önemli olan diğer konuların yanı sıra. Kazanamazsak geleceğimiz olmayacak. Çalışmaz ve bunun için acı çekmezsek, onu hak etmiyoruz ve bu çağda sonsuza kadar yaşamaya mahkumuz. Ya da daha kötüsü - geçmişte. Belki de geleceği kazanmanın yollarından biri aşıktır.

- Ve ben Didier'nin fikrini destekliyorum, - dedi Maurizio, yemeğin üzerine soğuk su içerek. - Hiçbir şey değişmese daha iyi, ben böyle tatmin oldum.

- peki sen? - Carla yüzünü bana çevirdi.
- Ben neyim? - Gülümsedim ve sorusuna soruyla cevap verdim.
- Bir süre gerçekten mutlu olacağınızı ve sonra bu mutluluğun tersine dönüp size acı vereceğini en başından bilseydiniz, benim kısa süreli mutluluğumu mu seçerdiniz yoksa bilmeden huzurlu

hayatınıza devam etmemi mi tercih ederdiniz? ya da mutluluk ya da üzüntü duymak?

Cevabı beni şaşırttı ve cevap bekleyen tüm masa arkadaşlarımın bakışları altında kaybolmuş gibi hissettim. Bu sorunun bir tür test olduğunu hissettim, belki Karla onlara bu soruyu sormuştu ve onlar da soruyu çoktan cevaplamışlardı. Şimdi oturmuş cevabımı bekliyorlardı. Carla'nın benden nasıl bir cevap beklediğini bilmiyordum ama tüm hayatım bir cevaptı. Hapishane çitinin üzerinden atladığımda zaten seçimimi yapmıştım.

-

Mutluluğu seçerdim, diye yanıtladım ve ödül olarak Carla'nın hafif gülümsemesine tanık oldum - bu gülümsemenin bir sempati mi yoksa şaşkınlık mı olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de.

- Ben de seçmezdim, - Ulla kaşlarını kaldırdı ve itiraz etti. - Üzüntü ve mutsuzluktan nefret ediyorum, o duygulardan bıktım. En ufak bir üzüntü ve acıdansa her şeyin olduğu gibi kalmasını tercih ederim. Muhtemelen bu yüzden uyumayı bu kadar çok seviyorum, ha? Bir insan uyuduğunda üzüntü hissetmez. Uyurken mutlu olabilirsin, korkabilirsin, hatta kızabilirsin ama sadece tamamen uyandıktan sonra üzüntü hissedersin.

- Ulla'ya katılıyorum, dedi Vikram. - Hayatta zaten yeterince hüznün var ya. Bu yüzden herkes bir ceset gibi geziyor. En azından bu yüzden kendimi ölü sayıyorum, bunu kesinlikle söyleyebilirim.

- Ve ben... muhtemelen... seninle aynı fikirdeyim, Lin," diye devam etti Kavita, ama gerçekten benimle aynı fikirde mi yoksa bunu Ikram'ı protesto etmek için mi söylediği belli değildi. -Bir insanın gerçekten mutlu olma şansı varsa, ne pahasına olursa olsun bu şansı değerlendirmeli.

Konuşmanın gidişatından memnun olmayan Didier, olduğu yerde donakaldı.

- "Hepiniz akıllı olmaya çalışıyorsunuz," diye homurdandı.

- Akıllı görünmeye çalışmıyorum. - Vikram hemen itiraz etti.

Didier tek kaşını kaldırdı:

- Demek istediğim, her şeyi çok çılgınca yapıyorsun. Aslında hayat çok basit. İlk başta etrafımızdaki her şeyden korkarız -

hayvanlar, hava durumu, ağaçlar, gece gökyüzü - diğer insanlar dışında her şeyden. O zaman tam tersine insanlardan başka hiçbir şeyden korkmuyoruz. Eylemlerini anlayamayız. Kimse doğruyu söylemiyor. Kimse kendini mutlu ve güvende hissetmiyor. Bu hayatta her şey o kadar çirkin ve a a ılayıcı ki tek yapmamız gereken hayatta kalma mücadelesi vermek. Yapabilece imiz en az şey bu, ama yapmak zorundayız. Bu nedenle, bir ruhumuz olduğu ve cennette ruhumuzu kaydeden bir Tanrı olduğu yalanına sarılıyoruz. Bunun gibi.

Oturduğu sandalyeye yaslandı ve Dartanya'nın bıyı ını andıran bıyı ının ucunu buru turdu.

- Ne hakkında konu tu unu tam olarak anladı ımdan emin değilim, - dedi Vikram, - ama aynı zamanda onunla aynı fikirde olmak istiyorum ve kendimi hakarete u ramı  hissediyorum.

Maurizio ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandı. Elini Karla'nın omzuna koydu ve herkese gülümsedi. Gülümsemesinin sevimli olduğunu itiraf etmeliyim ama aynı zamanda bu yüzden ondan nefret ettim.

"Kendini kaybetme Vikram," diye uyardı Kızılderiliyi dostça. - Sadece Didier sadece bir konu hakkında konuşabilir - kendisi hakkında.

- Mevcut durumda çaresiz: konu çok ilginç, - diye ekledi Carla hemen.

- "Merhamet et hayatım," dedi Didier, hafifçe eğilerek.

- Allora. Modena. Hadi gidelim. Muhtemelen, "Yakında Prezidentli'de g r   r z, si,

Çav!³⁴

Karla'yı yanağından öpen Ray, güneş gözlüğünü taktı ve Modena ile restorandan çıkıp sokak kalabalığına katıldı. İspanyol bütün akşam boyunca tek kelime konuşmamış ve gülümsememişti ve şimdi, diğer eğlenen gezginlerin arasına karışırken, onun yumruğunu salladığını ve coşkuyla Maurizio'ya hitap ettiğini fark ettim. Gözlerim onların üzerindeyken, Letty'nin sesi beni biraz heyecanlandırdı ve hayal gücümün derinliklerinde gizlenen şeyi söylediği için vicdanımın sızladığını hissettim.

- Maurizio kendini kontrol edemiyor gibi görünüyor.
- "Hiç kimse görüldüğü gibi kendini kontrol edemez," diye gülümsedi Carla elini Letty'nin elinin üzerine koyarak.
- Maurizio'yu artık sevmiyor musun? - Ulla ilgilendi.
- "Ondan nefret ediyorum," diye kekeledi Letty. - Hayır, ondan nefret etmiyorum daha doğrusu sıkıldım ondan. Benim görececek gözlerim yok.
- Sevgili Letizia, - Didier, daha ağzını açmadan Carla'nın sözünü kesti.
- Şimdi gerekli değil, Didier. Sakinleşmesine izin ver.
- Kendi kendime merak ediyorum. Nasıl bu kadar aptal olabilirim? - Letty dişlerini gıcırdatarak söyledi.
- Na dja... - Ulla yavaş yavaş sohbete katıldı. - "Seni uyarmıştım" gibi sözler söylemek istemezdim ama...

³⁴Allora - hadi gidelim; si - evet, evet, öyle mi; Çav! - Şimdilik (İtalyanca).

- Neden? - Kavita araya girdi. - En sevdiğim eğlence, birine "seni uyardım" gibi alaycı sözler söylemektir. Bu sözleri Vikram'a haftada en az bir kez tekrarlıyorum.

- "Hoşuma gitmedi," dedi Vikram. - Muhtemelen bilmiyorsun, ama o inanılmaz bir adam, eyerdeki gerçek bir Clint Eastwood, yaar. Geçen hafta onu Chaupatti Sahili'nde at sırtında gördüm. Büyüleyici bir İsviçreli sarışın güzelle birlikteydi. Aynı şekilde Tanrı aşkına, High Plains'deki Clint'e benziyordu. Ölümcül bir sahneydi, lanet olsun! ¹³⁵

Peki ata binmeyi biliyor mu?! diye alay etti Letty. - Neden onu gerektiği gibi takdir edemedim? Sözlerimi geri alıyorum.

- Ve evinde harika bir kayıt cihazı var, diye devam etti Vikram, Letty'nin ruh halini görmezden gelerek. - İyi İtalyan filmleri de var.

- Benden bu kadar yeter! - Letty çantasını ve yanında getirdiği kitabı aldı ve ayağa kalktı.

Yüzünün etrafındaki kahverengi bukleler öfkeyle titriyordu. Tamamen kırıksız solgun yüzü, restoranın parlak ışıkları altında onu kızgın mermer bir Madonna gibi gösteriyordu ve burada Carla'nın sözlerini hatırladım: "Ruhsal olarak Letty kesinlikle hepimizden daha güçlü."

Vikram hemen ayağa fırladı:

- Seni otele götüreceğim. Tam benim sokağımda.

³⁵Clint Eastwood (1930 doğumlu), Western filmlerindeki rolleriyle ünlenen Amerikalı bir film yönetmeni ve aktör.

- İyi, görelim bakalım! - Letty, Vikram'a o kadar aniden döndü ki, Vikram gözlerini kırpmaya devam etti. - Nereye gidiyorsun?

- Nasıl diyebilirim ki... herhangi bir şekilde, yaar. Akşamları yürümeyi seviyorum. Yani sen nereye gidersen ben de oraya geleceğim.

- Ne diyeceğim, gerekirse gidelim... - Letty gözlerinden bir kıvılcım saçarak dedi ve dişlerini gıcırdattı. - Carla aşkım, yanılmıyorsam yarın Taj'da kahve içmekten bahsetmiştik? Söz veriyorum bu sefer geç kalmayacağım. - Bekleyeceğim, - diye yanıtladı Karla.

- Dikkatli ol! - Letty bir el ile ayrıldı.

- Dikkatli ol! - Vikram onun peşinden koşmayı tekrarladı.

- Letisiyam'ın hangi özelliğini seviyorum biliyor musunuz? - Didier düşünceli bir şekilde konuştu. - Fransızlardan eser yok. Fransız kültürümüz o kadar yaygın ve bulaşıcı ki, dünyadaki hemen hemen tüm insanlar Fransızlardan bir iz taşıyor. Özellikle kadınlarda. Neredeyse her biri biraz Fransız. Ve Letizia tanıdığım kadınlar arasında en az Fransız olanıdır.

- Bugün cennettesin Didye, dedi Kavita. - Ne oluyor? Aşık oldun mu yoksa tam tersine birine aşık oldun mu?

Didier başını salladı ve masanın üzerindeki ellerine baktı.

- Muhtemelen, her iki vaka da kısmen gerçekleşti. Bugün benim kara günüm. Federico'yu tanıyor musun? Dine kapalıdır. Bu ağır bir darbedir. Açıkçası, onun ani dindarlığı kalbimi kırdı. Ama bu konuda yeterli. "Imitaz Dharker'in sergisi Jahangioi'de açıldı" diye bir şey

-
duydunuz mu? Çalışmaları son derece tutkulu ve enerjik - silkinip toparlanmanın en etkili yolu. Kavita, benimle oraya gelmek istemez misin?

Tabii ki, - kız gülümsedi. - Memnuniyetle.

- Regal-Jankshn'e kadar senin arkadaşın olacağım, - dedi Ulla.
- Modena ile orada buluşmam gerekiyor.

Kalktılar vedalaştılar ama kapıdan geçtiklerinde Didier geri geldi ve yanıma gelerek elini desteklercesine omzuma koydu ve garip bir samimiyetle şöyle dedi:

- Devam et, Lin. Prabaker ile köylerine gidin. Köy hatıraları yeryüzündeki her şehrin bağrında uyur. Köy hayatını anlamadan şehrin tadına varılmaz. Orayı ziyaret edin. Geri döndüğünüzde, Hindistan'ın sizi nasıl etkilediğini göreceğiz. İyi şanslar!³⁶

Karla ve ben yalnızdık. Didier ve diğerleri bizimleyken restoran gürültülüydü ama şimdi sessizdi - ya da bana öyle geldi. Sesim masadan masaya tüm salona yayılır korkusuyla konuşmaya cesaret edemedim.

- Bizi terk mi ediyorsun? - Carla yardımına geldi.
- Biliyor musun, Prabaker beni memleketine dediği gibi anne ve babasının yaşadığı köydeki eve davet etti.
- gitmeyi düşünüyorsun
- Evet, muhtemelen gideceğim. Bence Prabaker bu davetle beni onurlandırdı. Bombay'da bir iş bulduğundan beri, dokuz yıldır

³⁶İyi şanslar! (Fransızca dili).

-

yaklaşık altı ayda bir ailesini ziyaret ediyor. Ama memleketine davet ettiği ilk yabancı benim.

Carla bana göz kırptı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

- Belki davet ettiği ilk kişi sen değilsin ama davetini kabul edecek kadar delisin. Ancak bu, konunun özünü değiştirmez.

- Onunla gittiğim için aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsun?

- Onun için değil. En azından aklını kaçırmışsın ama doğru yönde, tıpkı hepimiz gibi. Onun köyü nerede?

- tam olarak bilmiyorum Eyaletin kuzey tarafında bir yerde. Prabaker, oraya trenle ve ardından iki otobüsle gitmeniz gerektiğini söyledi.

- Didier haklı. Oraya gitsen iyi olur. Buraya, Bombay'a yerleşmeyi düşünüyorsanız, önce bir süre köyde yaşamalısınız. Köy Hindistan'a açılan kapıdır.

Karla'yla son siparişimizi yanımızdan geçen garson kıza verdik ve bir süre sonra Karla'ya muzlu yoğurt, bana da çay getirdi.

- Karla, Bombay'a alışman ne kadar sürdü? Sanki kendi dünyanızdaymış gibi her zaman tamamen özgürsünüz. Sanki hayatın boyunca burada yaşamışsın gibi.

- Bu soruya cevap vermekte zorlanıyorum. Bombay tam olarak ihtiyacım olan şey. Buraya geldiğim ilk gün, ilk saatten itibaren anladım. Yani böyle bakınca alışmaya gerek yoktu.

-

Garip, buraya geldiğimde, söylediklerinin aynısını hissettim. Uçağımız indikten bir saat sonra, buranın benim için mükemmel bir yer olduğunu zaten biliyordum.

- Bence tam adaptasyon, dilin edinilmesinden sonra gerçekleşti. Rüyamda olanları Hintçe görmeye başladıktan sonra, buranın benim memleketim olduğunu anladım. Ondan sonra her şey yerine oturdu.

- Hala öyle mi düşünüyorsun? Sonsuza kadar burada mı kalacaksın?

- Bu hayatta hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, diye yanıtladı Carla doğal zekasıyla.

- Ne demek istediğimi biliyorsun.

- Ve... Amacıma ulaşana kadar burada yaşayacağım. Ondan sonra belki başka bir yere giderim.

- Amacın ne Carla?

Kaşlarını çatıp gözlerime baktı. Gözlerindeki bu ifade bana zaten tanıdık geliyordu, sanki bakışıyla "Tabii ki bana bu soruyu sormaya hakkınız var ama cevabı hemen almaya hakkınız yok" der gibiydi.

- Her şeyi istiyorum, - dedi kaygısız adam alayla. -Bir gün aynı cevabı bir arkadaşıma verdim ve başarının sırrının hiçbir şey istemeden istediğini elde etmek olduğunu söyledi.

Bir süre sonra, o ve Causeway, Victory on the Strand'dan ayrılıp Kolaba pazarının arkasındaki ıssız sokaklardan geçtikten sonra, evinin yakınında büyüyen budaklı bir karaağacın altındaki bir bankta durduk.

- Tüm hayal gücüm ve anlayış sistemim değişti, - Leopold'daki sohbetimize geri döndüm. - Bu tamamen yeni bir bakış açısı, dünyayı anlamanın tamamen farklı bir yolu.

- Evet haklısın. Aynı şey bana da oldu.

- Prabaker beni St. George's Hastanesi'nin eskiden bakımevi olarak kullanıldığı yerin yakınındaki eski bir apartmana götürdü. O bina, hayatlarını koyacak bir yeri olan çaresiz hastalarla ağzına kadar doluydu. Adeta bir aziz sayılan evin sahibi, ölmekte olan hastaların arasında dolaşarak onları elleriyle muayene eder ve hastanın hangi organlarının canlı olduğunu yardımcılara bildirirdi. Bu adamlar, yol kenarındaki bir hendekte ya da gettoda değil, sessiz, temiz bir yerde ölmek uğruna, o alçağın isteği üzerine ona organlarını vermeye hazırdılar, ama yine de ona neredeyse minnet gözyaşlarıyla baktılar. hayranlık

- Yola çıkmadan önce arkadaşın Prabaker'ın sana verdiği başka bir test mi?

- Evet, ama daha kötüsü de vardı. En önemli şey, tamamen çaresiz ve çaresiz olmanızdır. İşkence gören çocuklar, gecekonduda yaşayanlar... Kendisi gecekonduda yaşıyor, beni de oraya götürdü... Kapısız helalarının bitmeyen pis kokusu, umutsuz sefalet, yokluk... Eşikte duruşları yaşadıkları barakalardan sana bakarsın, sen de onlara bakarsın, hiçbir yardımda bulunamamak... Bunu değiştiremeyeceğini anlarsın ve "her şey olduğundan daha kötü olabilir" gibi düşüncelerle avunursun. ... Tam bir çaresizlik...

- Biliyor musun, bazen dünyanın tüm kusurlarını kendi gözlerinle görmek çok faydalıdır, - dedi Carla kısa bir sessizliğin ardından. - Ne kadar nahış görürseniz görün, onu değiştiremeyeceğinizi anlamak önemlidir. Dünyada yeterince tiksinti ve anlamsızlık var ve bunun nedeni birinin onu değiştirme arzusu olabilir.

- Buna inanmak istemedim. Bu açık bir konu, haklı olduğunuzu inkar etmiyorum. Çoğu durumda, sorun, insanların bir şeyi daha iyi hale getirme girişimlerinden kaynaklanır. Ama yine de doğru olanı yaparsak, doğru olanı yaparsak dünyanın en azından biraz daha iyi olacağını düşünüyorum.

- Bu arada bugün sokakta Prabaker'a rastladım. Size bazı su prosedürleri hakkında soru sormamı istedi ve kendim hiçbir şey anlamasam da onun talimatlarını takip edip soruyorum.

- Evet, - güldüm. - Olay şu ki, dün otelin yakınında Prabaker ile buluşmak için merdivenlerden aşağı indiğimde ellerinde su şişeleri

olan bir grup gençle karşılaştım. Onları bırakmak için kenara çekildim. Sokakta büyük, tekerlekli bir namlu, dedikleri gibi, bir mobil sistem gördüm. Hintli çocuklardan biri kovayla fıçıdan su aldı ve çocukların ellerindeki kovalara boşalttı. Bu sahneyi sonuna kadar izledim; Prabaker'ı beklerken, çocuklar birkaç kez yukarı ve aşağı su taşıyarak geri döndüler. Prabaker çıktığında ne yaptıklarını sordum. Prabaker, bu çocukların banyo için su taşıdıklarını da belirtti. Evin çatısına büyük bir depo kurulur ve o çocuklar su taşır ve doldurur.

- Evet, bu normaldir.

- Biliyorsun, şimdi biliyorum ve dün benim için tamamen yeni bir keşifti. Bu sıcakta günde en az üç kez duş alıyorum. Birinin elinde zımpara makinesiyle altı kat merdiven inip çıkıp ben keyifle duş alabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Dehşete kapıldım ve Prabaker'a ne olursa olsun o otelde bir daha asla duş almayacağımı söyledim. - Ne dedi?

- Benim konuyu doğru anlamadığımı, bu işin o çocuklar için bir kazanç kapısı olduğunu söyledi. Prabaker, benim gibi turistler olmasaydı bu çocukların işsiz kalacaklarını açıkladı.

Günde üç, dört, beş kez duş almam için ısrar etti.

Carla gülümsedi.

- Prabaker bana namluyu yuvarlamalarını izlememi söyledi ve ne demek istediğini anladım. O çocuklar güçlü, sağlıklı çocuklardı ve paralarını dilenerek ya da çalarak değil, çalışarak ve emek vererek kazandıkları için gurur duyuyorlardı. Hintli kızların hayran bakışları altında başlarını dik tutup namlularıyla trafiğe karıştılar.

- Sonrasında duş alıyor musunuz?
 - Evet, günde üç kez, - Yine güldüm. - Sana bir şey sormak istiyorum. Söylesene, Letty neden Maurizio'ya bu kadar kızgın?
- Karla bu akşam ikinci kez ağır ağır gözlerime baktı.
- Letty'nin Yabancılar Kayıt Departmanında iyi bağlantıları var: departmanın üst düzey yetkililerinden biri yakutlarla çok ilgileniyor ve Letty onun için toptan yakutlar ayarlıyor, belki daha da ucuza. Buna karşılık, Letty ara sıra bir arkadaşının vizesinin uzatılmasına - hatta süresiz bir vizeye - yardım etme fırsatına sahip olur. Vizesini bir yıl daha uzatmak isteyen Maurizio, Letty'ye aşıkmiş gibi yaptı ve onu yoldan çıkarıp vize sorununu çözdükten sonra onu terk etti.
 - Letty senin arkadaşın...
 - Onu uyardım. Sana Maurizio'nun aşık olmaya layık bir adam olmadığını söylemiştim. Onunla her şeyi yapabilirsin ama asla aşık olma!
 - Bütün bunlara rağmen onu seviyor musun? Kız arkadaşına bu şekilde davranmana rağmen mi?
 - Tam da ondan beklediğim gibi davrandı. Ona göre adil bir işbirliği sağlandı - kızı kafasından çıkardı ve karşılığında vizesini çözdü. Bana böyle davranmak aklının ucundan bile geçmezdi.
 - Maurizio senden korkuyor mu? - Gülümseyerek sordum.
 - Evet, bence korkuyor. Bir miktar. Ona sempati duymamın sebeplerinden biri de bu. Benden birazcık bile korkmayacak kadar aptal bir adama saygı duyamazdım.

Carla ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim. Sokak lambasının ışığından ıslanan yeşil gözleri, tutku uyandıran mücevherlerle süslü kaşlardı. Dudaklarında sadece benim bildiğim yarım bir gülümseme vardı, - kalbim garip bir çırpıntısı olan bir dilenci gibi uzanıyor ve umut için yalvarıyordu.

- Yarın Prabaker ile köyüne gittiğinde, - tavsiyede bulundu Karla, - kendini bu yolculuğa adamaya çalış. Akışa bırak, bu kadar... Hindistan'da istediğini elde etmek istiyorsan, bazen taviz verebilmelisin.

96

- Her durum için önceden tasarlanmış bir cevabınız var, değil mi? - Gülümsedim.

- Bu ihtiyatlılık değil, Lin. Kanımca, gerçeğin silkelenip atıldığı basit bir farkındalık söz konusu olduğunda sağduyu gereğinden fazla vurgulanıyor. Dikkatli olmaya çalışmıyorum. Tanıdığım ihtiyatlı insanların çoğu sinirlerimi bozuyor ve gerçekten zeki, anlayışlı insanlara her zaman ilgim var. Size akıllıca bir tavsiye vermek isteseydim - öyle bir niyetim olmasa da - çok fazla içki içmeyin, paranızı çarçur edin ve taşralı kızlara aşık olmayın derdim. Bu ihtiyatlılık anlamına gelir. Ve ben sadece bilinçli, mantıklı bir yolu tercih ediyorum, bu yüzden karşılaştığınız hiçbir şeyle gelişmemenizi tavsiye ediyorum. Ben gittim.

Döndüğümüzde görüşürüz. Bu yolculuktan sonra sizinle tanışmak isterim.

Karla beni yanağımdan öptü ve evine doğru yürüdü. Onu yakalayıp göğsüme bastırma, dudaklarımı onunkilere bastırma dürtümü bastırdım. Yürüyüşünü izledim, silüeti gecenin bir parçasıydı. Kapısının üzerinde asılı duran fener sıcak sarımsı bir ışık saçıyordu ve bana öyle geliyordu ki onun gölgesini canlandıran gözlerim, vücudunu aydınlatan ve onu aşk gölgeleriyle aydınlatan kalbimdi. Kapıya vardığında arkasını döndü ve benim hala ona baktığımı görünce eve girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Onunla son saatimin Borsalino testi olduğundan emindim. Kaldığım otele kadar bu testi geçip geçmediğimi merak ettim. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen hala düşünüyorum ve eskisi gibi cevabı bilmiyorum.

beşinci bölüm

Uzun mesafe trenlerinin peronları, Victoria istasyonunun yüksek, koyu metal göğünün altında sonsuz bir şerit gibi uzanıyordu. Bu mimari göğün başmelekleri, beyaz ışıktan örülmüş bedensiz gök sakinlerinin kanat çırpışı gibi görünmez güvercinlerdi. Devasa istasyon, kulelerinin ihtişamı ve girift desenlerle süslenmiş cepheleriyle haklı olarak ünlüydü. Bir tapınağa benzeyen iç salon, özel güzelliği ile dikkat çekiyordu. Burada işlevsellik ve sanatsal

fantezi uyumluydu ve sanatın ebedi değeri en az acil endişeler kadar dikkat çekti.

Bir saat boyunca, trenlerin kuzeye hareket ettiği platforma indirilen yükün arasında oturdum. Akşamdı ve istasyonda canlı ve ölü çiftlik hayvanları gibi çeşitli şeylerle birçok insan vardı.

Prabaker'ın beni beşinci kez terk etmesi ve iki komşu tren arasındaki kalabalığa karışması çoktan olmuştu. Beş dakika geçti, beşinci kez döndü:

- Prabu lütfen biraz oturun.
- Üzerime oturamazsın, Lin.
- O zaman trene gidelim.
- Trene bile gidemezsin. Henüz trene binme zamanı değil.
- Zaman ne zaman gelecek?
- Bence çok az kaldı, çok az. Dinle dinle!

Hoparlörden anons geldi. Muhtemelen İngilizceydi. Duyuru, zamansız uyanmış bir içicinin öfkeli söylentisi gibiydi, eski hoparlörlerin koni biçimli parçaları tarafından tekrar tekrar güçlendirilip bozuluyordu. Prabaker'ın bu gümbürtüleri dinlerken gösterdiği yoğun ilginin yerini olağanüstü bir ıstırap ifadesi aldı.

- Ayağa kalk Lin. Çabuk ol, çabuk ol. Oturmanın zamanı değil!
- Dinle Prabu. Bir saattir burada bir Buda heykeli gibi oturuyorum ve şimdi birdenbire sıcak bir yere mi koşmam gerekiyor?
- Evet, büyükbaba. Heykeli rahat bırakın. Buda'nın yeri değil - kutsallığın günahımı geçmesine izin ver! Acele etmeliyiz. Gelir. Hazır olmalıyız! Onu görüyor musun? Yaklaşıyor!
- Kim yaklaşıyor?

Prabaker, platformda toplanmış insanlara dikkatlice bakıyordu. Her ne anons yapılırsa yapılsın, kalabalık göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırladı, iki trene koştu ve çantalarıyla kapı ve pencerelerden içeri girmeye başladı. Karışıklığın içinden bir adam bize doğru geliyordu. Yekaper'den biriydi, daha önce hiç böyle bir adamla tanışmadım; güçlü kasları ve göğsünün etrafına sarılmış kalın sakalı olan bu dev, yaklaşık iki metre boyundaydı. Üzerinde Bombay hamallarının üniforması vardı - kartuş, mavimsi renkli ağır bir gömlek ve kırmızı çizgili pantolon.

- Bu kadar! - diye sordu Prabaker, deve korku ve hayranlık duygusuyla bakarak. - Artık bu adamla gitmelisin, Lin.

Kapıcının uzun süredir yabancılarla çalıştığı belliydi. Merhaba demek istediğini düşünerek ona elimi uzattım ve böyle bir aptallığı küçümsediğini ifade eden bir tavırla elimi geri itti. Ellerini koltuk altlarımın altına koydu ve beni kaldırıp kenara çekti. Birinin doksan kiloluk bir adamı kolayca havaya kaldırabilmesi hem şaşırtıcı hem de biraz garip.

ilham verir. O anda bu kapıcıya itiraz etmeden itaat etmeye karar verdim, ama aynı zamanda haysiyetimi de kaybetmemeye çalıştım.

Dev bir eliyle ağır çantamı tuttu, diğer eliyle diğer yüklerimi alıp topladı ve Prabaker beni kendine doğru itti, gömleğinin arkasını yumruğumla sardı, ben de kapıcıya kuyruk gibi sarıldım.

- "Kapa çeneni, Lin," diye emretti. - Bu gömleğe tutun ve ne olursa olsun asla bırakma. Ayrıca gömleği bırakmayacağına söz ver.

Yüzündeki ifade o kadar ciddi ve endişeliydi ki başımı sallayıp gömleği tutmaktan başka çarem yoktu.

- Hayır, Lin! Bana söz ver. De ki: "Bu gömleğin bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğim." Çabuk ol!

- Aman Tanrım! İyi. Bu gömleği bir daha asla bırakmayacağım. Tatmin oldun mu?

- Şimdilik Lin! Prabaker aniden inledi ve kalabalığın arasında kayboldu. - Ne demek istiyorsun? Neredesin Prabu? Prabu!

- Pekala, hadi gidelim, - eski, paslı bir top namlusunda uzun süredir beslediği bir sesle, sanki bir ayıyı ininden çıkarıyormuş gibi kükredi hamal.

Dizlerinin üzerine çöktü, kalabalığa tekme attı ve beni arkasına sürükledi. Tekmelediği insanlar pirinç gibi etrafa saçıldı. Katılmayanlar itildi ve dışlandı.

Kapıcı, küfreden, küfreden ve hakaret eden kalabalığın arasından sıyrıldı. Ortam inanılmaz derecede gürültülüydü, havanın sallandığını hissedebiliyordum. Kalabalık, sanki korkunç bir felaketin ortasındaymış gibi çığlık attı. Lansman üzerindeki hoparlörlerden anlaşılmas anonslar yapıldı. Düdükler, çanlar ve uğultu her yerden duyulabiliyordu.

Ağızına kadar insan ve yük ile dolu vagonlardan birinin önünde durduk. Kapı aralığında toplanan insanların bacakları, gövdeleri ve kafaları görülebiliyordu. Şaşırarak ve utanarak, perondaymış gibi dizlerinin üzerinde başarılı hareketler yapan kapıcıya sarıldım.

Muzaffer yürüyüşümüz ancak arabaya binip merkeze ulaştıktan sonra sona erdi. Ondan ayrılma korkusuyla gömleğine daha sıkı sarıldım, Basabas'ın burada bu Caggemaut için bile fazla kalın olduğunu düşündüm. ³⁷Aniden dev kıpırdandı ve kasvetli bir büyü gibi tekrar tekrar "Sarr... Sarr... Sarr... Sarr..." kelimelerinin tekrarlandığını duydum.

Sonunda anladım ki bu inilti beni taşıyan adama aitti ve derin bir çaresizlik içinde tekrarladığı kelime "efendim" idi. Uzun zamandır bana bu şekilde hitap edilmediği için bunu geç fark ettim.

Elimi gömleğinden çıkardığımda Prabaker'ın bankta yattığını gördüm. Bize yer ayırdı ve onu bedeniyle korumak için önden yürüyenlerin arasında kendini arabaya bindirdi. Bacaklarını giriş tarafındaki kolçağa doladı ve elleriyle karşı taraftaki kolçağa tutundu. Kompartımanda toplanan altı yedi kişi var güçleriyle onu koltuktan çekmeye çalıştı. Prabaker'ı sürüklediler, saçından çektiler ve yüzüne vurdular. Prabaker kendini onlardan

³⁷Her yıl festival sırasında, Lord Krishna'nın heykeli tapınaktan alınır ve ciddi bir alayda çıkarılır.

koruyamadı ve beni görünce yüzündeki acılı ifadede muzaffer bir gülümseme parladı.

Öfkeyle, Prabaker'a saldıran adamların gömleğini ve kıyafetlerini kaptım ve var gücümle bir kenara fırlattım. Prabaker bacaklarını banktan sarkıttı ve yere koydu, ben de yanına oturdum. O sırada boş olan üçüncü sırada katliam başladı. Kapıcı valizlerimizi ayaklarımızın dibine bıraktı. Yüzü, saçları ve gömleği terden ıslanmıştı. Ayrılmadan önce Prabaker'a dönüştü ve derin bir saygıyla başını eğdi. Bana gözleriyle gösterdiği nefret, Prabaker'a duyduğu saygıdan daha az değildi. Sonra yoluna çıkanları itip kaktı, küfretti ve suladı ve çıkışa yöneldi.

- Bu adama ne kadar ödedin?

- Kırk rupi, Lin.

Kırk rupi. Bu kadar büyük bir kalabalığın içinden tüm bavullarımızı ve beni kompartımanımıza getiren kapı görevlisinin ücreti sadece iki Amerikan dolarıydı.

"Kırk rupi?"

- "Evet, Lin," diye içini çekti Prabaker. - Anlıyorum, çok para. Ama onunki gibi yeri doldurulamaz bacaklar pahalıdır. İstasyonda rehberler arasında bacakları için gerçek bir yarışma düzenlendi. Ama onu bize yardım etmesi için ikna ettim, çünkü ona senin kafanın, İngilizce nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, biraz kötü olduğunu söyledim.

- Ona "zihinsel engelli" diyorlar. Ona zihinsel engelli olduğumu söyledin mi?

- Hayır hayır! - ifademi ayrıntılı olarak düşünerek Prabaker'a cevap verdi. - Muhtemelen ona söylediklerim "aptal", "palyaço" olarak çevrilebilir.

- Yani ona aptallık ettiğimi söyledin ve sonra valizlerimizi taşımayı kabul ettin, öyle mi?

- Evet, - dedi Prabaker. - Ama adi bir aptallık demedim, çok büyük bir aptallık dedim.

- Bu açık...

- Bu yüzden fit başına yirmi rupi bir fiyat belirledi ve sonuç olarak buradayız.

- İyi misin? İyisin? - Prabaker'ın benim rahatım için acı çekmek zorunda kalmasına kızmıştım.

- Evet, büyükbaba. Vücudumda birkaç yerde morarma olacak ama morluk yok.

- Söylesene, bütün bu yaygaranın anlamı ne? Sana biletin parasını ödedim ve bu sefalet içinde kıvranmaktansa medeni insanlar gibi birinci veya ikinci sınıf bir uçakla gidebilirdik.

Prabaker bana dik dik baktı, büyük, koyu kahverengi gözleri hayal kırıklığıyla doluydu.

Cebinden birkaç banknot çıkardı ve bana uzattı:

- Bu biletlerin geri kalanı. Herkes birinci sınıf bilet alabilir, Lin. Birinci sınıf bir uçuş için bilet almak istiyorsanız, bunu kendiniz kolayca yapabilirsiniz. Rahat ve boş bir vagona bilet almak için kendini beğenmiş bir rehber ihtiyacınız yok. Ve normal vagona

iyi koltuklar bulmak için Prabaker Kishan Harre gibi harika bir rehber ihtiyacım var. Bu benim işim.

- Tabii ki, - biraz yumuşayarak cevap verdim, ama yine de onun önünde utandım. - Ama lütfen bundan sonra rahat yerler için dayak ve tokatlara maruz kalmaktan kaçının, olur mu?

Prabaker az önce söylediklerimi düşünerek düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Sonunda, yarı karanlık vagonda parlak gülümsemesi parladı.

- Peki dayak kesinlikle kaçınılmazsa, - şartını iş sözleşmesinde ileri sürdü, - o zaman çok yüksek sesle bağırırım ve sen çabuk gelip beni tokat ve tekme yemekten kurtarırsın. Anlaştık mı?

- Anlaştık, - dedim ve o anda tren hareket etti ve istasyondan sürünerek uzaklaşmaya başladı.

Tren hareket etmeden hareket etti ve tüm tartışma ve dedikodular bir anda sona erdi ve yolculuğun sonuna kadar süren bir edep, nezaket ve güler yüzlü atmosfer oluştu.

Karşımda oturan adam ayağının ucuyla yanlışlıkla bacağıma dokundu ki hiç dikkat etmemiştim hemen sol elini dizime koydu ve sağ elinin parmak uçlarını göğsüne bastırdı - bu Kızılderili jesti, yanlışlıkla verilen rahatsızlıktan dolayı özür dilemek anlamına gelir. Vagondaki tüm yolcular birbirlerine aynı dikkat, saygı ve özenle davrandılar.

Şehir dışına ilk yolculuğumda, trene binerken yaşanan sefahat izdihamını takip eden beklenmedik sahte nezakete çok kızmışım.

Birinin ayağının benimkine değmesinin verdiği rahatsızlık, daha birkaç dakika önce birbirlerini pencereden atabilen insanların eylemleriyle kıyaslandığında aciz bir ikiyüzlülük gibi geliyordu.

Şimdi, ağzına kadar yolcu ve eşya ile dolu olan taşra trenlerinde birçok yolculuktan sonra, vagonda yer kapmak için yapılan şiddetli şakaların zaruret ilkesine dayalı bir felsefenin ve kibar iltifatların bir tezahürü olduğunu anlıyorum. Trene binmek ve sıkışık yolculuğu olabildiğince keyifli hale getirmek için fiziksel çaba ve saldırganlık gerekiyordu. Şu anda ne gerekli? İşte burada Hindistan'ın her yerinde konuşulmayan ama kaçınılmaz bir hızla ima edilen bir soru. Bunu fark ettikten sonra, Hint kamusal yaşamının daha önce kafamı karıştıran birçok özelliği, şehir yönetiminin sokaklarda hızla artan gecekondu mahalleleri ve dilencilere müdahalesiz yaklaşımı, şehrin en işlek otoyollarında sığırların serbest dolaşımı ve son derece karmaşık bürokratik sistem, Bollywood filmlerinin apaçık gerçeklerden kaçtığı ve kendini önemseyen bir ülkenin Tibet, Afganistan, Afrika ve Bangladeş'ten yüz binlerce mülteciyi kabul etmeye hazır olduğu gerçeği benim için şimdiden netleşti.

Bir vagonda bir yer için savaşmanızın gerekmediği müreffeh bir ülkeden geldim ve Hint yasalarını eleştiren insanların gerçek ikiyüzlüler olduğunu anladım. Bu ülkeye ilk seyahatimde bile, Didier'in aşırı nüfuslu Hindistan'ı Fransa ile karşılaştırdığında haklı olduğunu kalbimin derinliklerinde biliyordum. Bir milyar

Fransız, Avustralyalı veya Amerikalı istemeden bu kadar küçük bir yere yerleştirilse, trene binerken oluşacak paniğin çok daha sapkın olduğunu ve yolcular arasındaki ilişkilerin çok daha soğuk olduğunu hissettim.

Hintli köylülerin, seyahat acentelerinin, iş seyahatinde olanların veya ailelerinin yanına dönenlerin karşılıklı nezaketi, boğazlara ve giderek artan sıcak havaya rağmen geziyi gerçekten oldukça keyifli hale getirdi. Üstümüzde bagajlar için büyük metal raflar da dahil olmak üzere, boş alanın her santiminde oturan insanlar vardı. Koridordaki koridorlarda duranlar sırayla yere oturup çöplerin temizlendiği yeri birbirlerine teslim ettiler. En az iki yolcu, her bir yolcuya yaslanıp sıkıyordu ama kimse konuşmuyor veya şikayet etmiyordu. Dört saatliğine yerimi beyaz saçlı yaşlı bir yolcuya verdim. Taktığı gözlüğün camları, izci dürbünlerinde kullanılanlar kadar kalındı. Prabaker, ona yerimi vermeme şiddetle karşı çıktı:

- Lynn, sana bir yer bulmak için o kadar çok iyi insanla mücadele ettim ve sen koridorda dururken ağzından çiğnenmiş bir tava tükürür gibi kolayca birine veriyorsun.

- Dinle Prabu, bu adam yaşlı bir adam, o yanımda dururken rahat oturamıyorum.

- Bu sorunun çözümü çok kolay, Lin. Sadece yanında durduğuna bakma. Ayağa kalkmak sizi ilgilendirmez ve bunun oturduğunuz yerle hiçbir ilgisi yoktur.

- "Bunu yapamam," diye karşı çıktım, utangaç bir şekilde gülerek.

Prabaker itirazlarını yüksek sesle duyurdu ve vagondaki kalabalık onun söyleyeceklerini ilgiyle dinledi.

- Vücudumda altı morluk ve kesik saydım, Lin, - şikayet etti, sadece bana değil, aynı zamanda ilgili tüm dinleyicilere de hitap etti. Gömleğini ve tişörtünü çıkardı ve kanayan morluğu etrafındaki yerleri gösterdi. Bu yaşlı adamın sol tarafını koltuğa koyacak kadar ciddi yaralarım var. Ben de sağ tarafı yedek kulübesine yerleştirmek için diğer tarafımdan acı çektim. İki taraflı taraflarını barındırmak için yırtıldım ve yaralandım. Bu gerçekten utanç verici Lin, biliyor musun? Bu gerçekten bir utanç!

Acınası görüşünü herkes anlayana kadar güzel bir şekilde Hintçe ve İngilizce olarak ifade etti. Tüm yolcular bana kaşlarını çattı ve sitemle başlarını salladı. Bana yöneltilen kızgın bakışların en ciddisi, tabii ki yer verdiğim yaşlı adamınkiydi. Koltuğumda oturduğu dört saat boyunca bana acı acı baktı. Tren istasyonuna vardığında ayağa kalktı ve bana öyle uygunsuz bir şekilde küfretti ki, vagondaki tüm kalabalık kahkahalara boğuldu ve iki komşum dayanışma içinde ellerini omzuma vurdular.

Tren, gül yaprakları gibi görünen şafak ışınlarıyla sarılana kadar gece boyunca sallandı. Halk kitlelerini, taşra kasaba ve köy sakinlerini adeta yürüyor, izliyor ve dinliyordum. Trenin alt sınıf vagonunda geçirdiğim on dört saat boyunca onlarla konuşmadan

iletişim kurmayı öğrendim ve üst sınıf bir uçakta bir aylık yolculukta edinebileceğimden çok daha fazla bilgi edindim.

O ilk ziyaretimde beni en çok memnun eden şey, nihayet Kızılderili baş dönmesinin tam anlamını anlamış olmamdı. Başları geri hareket ettirme şeklindeki en yaygın Kızılderili hareketinin, evet anlamında baş sallamamızla aynı anlama geldiğini biliyordum. Ayrıca bu rıza hareketinin "Sana katılıyorum" ve "İtiraz etmiyorum" gibi varyantlarını ayırt etmeyi de öğrendim. Ancak trende, bu hareketin her yerde bir selamlama işareti olarak yapıldığını öğrendim ve bu keşif son derece faydalı bir keşifti.

Ara istasyonlarda trene binen yolcuların çoğu trendeki yolcuları başlarını sallayarak selamlamış, çoğu da aynı şekilde karşılık vermiştir. Bu noktada başın sallanması bir onay veya onay işareti olarak değerlendirilemezdi, çünkü henüz tek bir söz söylenmemiştir ve bunun samimi bir dostluk işareti olduğunu anladım, yani "Ben barış adamıyım. "Niyetim iyidir."

Bu harika hareket beni büyüledi ve pratikte denemeye karar verdim. Tren küçük istasyonlardan birinde durdu ve aramıza yeni bir yolcu katıldı. Gözlerimiz onunkilerle buluştuğunda gülümsedim ve başımı hafifçe salladım. Sonuç beklediğimden daha cesaret vericiydi. Adam bana Prabaker'inkine benzer bir gülümsemeyle baktı ve o kadar hızlı başını sallamaya başladı ki ilk başta haddimi aştığımdan şüphelendim. Ancak yolculuğun

sonuna doğru yeterince deneyim kazandıktan sonra, bu hareketten benzersiz bir şekilde yararlanmayı öğrendim. Bu hareket, bedenimin öğrendiği duyguları ifade etmenin tamamen Hintli yolunun ilk hareketiydi ve birçok insan kalbinin kalabalık ortamındaki bu yolculuk, hayatımın uzun bir süre içinde kademeli olarak dönüşmesinin temelini attı.

Hareketli şehir hayatı ve gelişen alışveriş caddeleriyle ünlü Calga-on il merkezinde indik trenden. Sabah saat dokuzdu ve iş faaliyetlerinin sabah canlanması gürültü ve telaşla gözlemlendi. Demiryolu platformlarından tahta, demir, cam, plastik, kumaş ve diğer çeşitli malzemeler indirildi. Çömlekçilikten giyim eşyasına ve el dokuması hasırlara yerel olarak üretilen ürünler, diğer şehirlere gönderilmek üzere istasyona taşındı.

Taze baharatlı yemek kokusu midemi bulandırdı ama Prabaker beni otobüs terminaline kadar sürükledi. Bu istasyon, çok sayıda uzun mesafe otobüsünün toplandığı geniş ve kalabalık bir meydandan oluşuyordu. Bir otobüsten diğerine koştuk, valizlerimizi yaklaşık bir saat boyunca yanımızda sürükledik. Otobüslerin önüne ve yanlarına yapıştırılmış panolarda yazılı Hintçe ve Marathi'yi okuyamıyordum. Bunu kesinlikle yapabilen Prabaker, nedense otobüslerin nereye gittiğini bizzat şoförlerle bizzat netleştirmeyi tercih etti.

- O tabelalarda yazanları okuyup otobüsün nereye gittiğini öğrenemez misin? - sonunda dayanamadım.

- Elbette yapabilirim, Lin. Bu otobüste "Aurangabad", bir yanda "Acanta", bir yanda "Chalistaon", bir yanda "Chalistaon"...

- Öyleyse neden şoföre nereye gittiğini soruyorsunuz?

- Nasıl "ne için"? - Prabaker şaşırdı. -Çünkü yazıların çoğu yanlış.

- Nasıl "yanlış"?

Yükünü bıraktı ve sakince açıklamaya başladı:

- biliyor musunuz Lin, bazı sürücüler otobüsü kimsenin gitmek istemediği yerlere götürüyor. Nüfusu az olan küçük köylere gidiyorlar. O yüzden büyük, ünlü yerlerin isimlerini o panolara yazıyorlar.

- Yani şoför o plakalara birçok insanın gitmek istediği şehirlerin isimlerini yazarken aslında kimsenin ihtiyaç duymadığı köylere gittiğini mi söylemek istiyorsunuz? - Evet, Lin...

- Neden? Niye?

- Bilinen bir yere gitmek isteyen insanlar otobüse bindiklerinde şoför onları az bilinen yerlere gitmeye ikna etmeye çalışır. Bu onun işi. Bu iş, Lynn.

- Bu iş değil, Allah bilir ne, - dedim.

- Onlar için üzölmelisin Lynn, o otobüs şoförleri. Otobüslerine uygun tabelalar koysalar gün boyu kimse onlara tek kelime etmez ve kendilerini çok yalnız hissederler.

- Aha, şimdi her şey açık, - dedim alayla. - Yani şoförler sıkılmasın diye burada otobüs otobüs mü gidiyoruz?

- Lynn, anlayacağını biliyordum. Ne de olsa göğsünde çok nazik bir kalbin var.

Sonunda, büyük olasılıkla iyi bilinen bir yere giden otobüslerden birini seçebildik. Şoför ve yardımcısı, otobüse binen tüm yolculara nereye gittiklerini sordu ve ancak ondan sonra içeri girmelerine izin verdiler, uzağa gidenleri arka koltuklara, yakınlardaki koltukları kapatacakları oturttular. sürücü. Koridor hızla çocuklarla, evcil hayvanlarla ve omuzlarımıza kadar yığılmış bagajlarla doldu. Sonuç olarak, yolcular iki kişilik koltuklara tıktırılarak üçe üç oturmaya zorlandı.

Koridora oturdum ve çantalardan çocuklara kadar her şeyi üst üste yığılmış koridorun üzerinden hava yoluyla kaldırmaya aktif olarak dahil oldum. Yükünü vermek üzere olan genç bir köylü gri gözlerime baktı ve tereddüt eder gibi oldu ama ona gülümseyip başımı iki yana salladıktan sonra cesaretini topladı ve yükünü bana emanet etti. Çok geçmeden etrafımdaki herkes bana gülümsüyor ve başını sallıyordu ve ben de otobüs hareket edene kadar aynı şekilde karşılık veriyordum.

Şoförün başının üzerinde İngilizce ve Marathi dilinde büyük kırmızı harflerle yazılmış bir duyuru, otobüsün kırk sekizden fazla yolcu taşımasının yasak olduğu konusunda uyarıda bulunuyordu. Görünüşe göre yaklaşık yetmiş yolcunun kabini iki ila üç ton kargo ile doldurması kimseyi rahatsız etmedi. Eski Bedford, kötü aşınmış yayları üzerinde fırtınalı havalarda bir yedekte gibi

sallanıyordu. Zemini, tavanı ve duvarları tehlikeli bir şekilde gıcırdadı ve sürücünün ayağının altındaki fren her seferinde sağır edici bir sesle gıcırdadı. Yine de sürücü şehirden ayrıldıktan sonra hızı saatte seksen doksan kilometreye çıkardı. Yol çok dardı, bir tarafında sarp bir uçurum vardı ve diğer tarafında sürekli olarak insan sürüleri veya hayvan sürüleriyle doluydu; şoför yüklü arabamızı her dönüşte sertçe çevirerek insanın midesini bulandırıyor ve başını döndürüyordu. Yolda şekerleme nedir, gözünü bile kapatamazdın.

Bu tehlikeli serüvenin ardından Deccan'ın açıldığı dağın zirvesine tırmanıp karşı taraftaki bereketli vadiye indik. Hayatın ne kadar kırılgan ve hassas olduğunu derinden anladık ve onu koruduğu için Tanrı'ya şükrederek otobüsten indik. Uzak, tozlu ve bakımsız bir yerdi. Görünen tek şey, uzun bir direğe sarılı yırtık pırtık bir bayraktı.

Ancak bir saatten az bir süre sonra bir sonraki otobüs göründü.

- Gora kaun hayn? - otobüsün merdivenlerine indiğimizde şoföre sordu. - Kim bu beyaz adam?

- Maza mitra hey, diye yanıtladı Prabaker, gururunu gizlemeye çalışarak, yapmacık bir kayıtsızlıkla. - O benim arkadaşım.

Sohbet, merkezi Bombay olan Maharashtra eyaletinin dili olan Marathi dilindeydi. O zamanlar ne konuştuklarını pek anlamıyordum ama köyde geçirdiğim sonraki aylarda hemen hemen aynı soru ve cevapları ezberledim.

- Burada ne yapıyor?
- Bizi ziyaret ediyor.
- Bu nereden?
- Yeni Zelanda'dan.
- Yeni Zelanda'dan?
- Evet. Prabaker, Avrupa'nın bir parçası olduğunu açıkladı.
- Yeni Zelanda'da çok para var mı diyorsunuz?
- Evet, dolu. Halkı altın içinde yüzüyor.
- Arkadaşın Marathi konuşuyor mu? - Numara.
- Ama Hintçe?
- Hintçe bile bilmiyor. Ama İngilizce konuşuyor.
- Ama İngilizce?
- Evet.
- Neden?
- Ülkesinde Hintçe konuşulmaz.
- Hintçe konuşamıyorlar mı? - Numara.
- Ne Hintçe ne de Marathi?
- Hayır. Ama İngilizce.
- Aman Tanrım! Talihsiz aptallar!
- Evet.
- Kaç yaşında? -Otuz.
- Ama yaşından büyük gösteriyor.
- Hepsi yaşından daha yaşlı görünüyor. Tüm Avrupalılar fiziksel olarak olduklarından daha büyük ve öfkeli görünüyorlar. Bütün beyazlar böyledir.
- O evli mi? - Numara.

- 30 yaşına geldin ve hala evlenmedin mi? Sorun var?
- O Avrupalı. Çoğu insan yaşlanınca orada evlenir.
- Sen aptalsın!
- Evet.
- Mesleği nedir, sanat?
- O bir öğretmen.
- Öğretmenlik iyi bir meslektir.
- Evet.
- Ebeveynleri var mı?
- Evet.
- Ama neredeler?
- memleketinde. Yeni Zelanda'da.
- Bu neden onlarla değil?
- Seyahat eder ve dünyayı tanır.
- Neden? Niye?
- Bütün Avrupalılar öyle. Biraz çalışırlar, sonra biraz ailesiz falan gezerler, ta ki yaşlanana kadar. Evlendiklerinde çok ciddi insanlar olurlar.
- Kafaları çalışmıyor!
- Evet.
- Muhtemelen babası ve annesi, eşi ve çocukları olmadan öznlüyor.
- Evet ama böyle olmaları Avrupalıları üzmüyor. Yalnızlığa alışkınlar.
- Sağlam ve güçlüdür.
- Evet.
- Çok güçlü.

-Evet.

- Onu iyi besleyin ve bol bol süt vermeyi unutmayın.

- İyi.

- Manda sütü.

- Evet elbette.

- Ve her türlü kötü sözü öğrenmediğinden emin ol. Ona küfür etmeyi öğretme. Her yer aptalca şeyler öğretmek isteyen aptallarla dolu. Bunun onlara olmasına izin verme.

- yol vermeyeceğim

- Ve kimsenin onu aldatmasına izin verme. Görünüşünden, o kadar akıllı görünmüyor. Gözün üstünde olsun.

- Göründüğünden daha zeki, ama yine de kontrol bende olacak.

Kimse şoförün yoluna devam etmek yerine Prabaker ile yaklaşık on dakika sohbet etme zahmetine girmedi. Belki de bu kısıtlama, oldukça yüksek sesle konuşmalarından ve yolcuların onları dinleme fırsatı bulmasından kaynaklanıyordu. Kalkıştan hemen sonra şoför, bizimle tanışan herkese alışılmadık bir yolcu taşıdığını bildirmeye çalıştı. Yolda bir yaya görür görmez işaret verdi, dikkatini çekti ve kabinindeki bulduğunu eliyle gösterdi.

Şoförün meraklı tembelliği nedeniyle bir saatlik yol iki saate kadar uzadı ve sonunda akşam Sunder adlı bir köye giden tozlu yola ulaştık. İnleyen otobüs yanımızdan ayrıldıktan sonra öyle bir sessizlik oldu ki, uykulu bir bebeğin fısıltısını andıran rüzgarın sesini duyabiliyordunuz. Sonsuz mısır tarlaları ve muz tarlaları arasında bir saatten fazla yürüdük ve ardından uçsuz bucaksız

pirinç tarlaları arasından çamurlu bir yolda devam ettik. Aşırı büyümüş bitkiler başımızın üzerindeydi, gökyüzü dar bir şerit haline geldi ve arkamızda ve önümüzde yol, sanki bu canlı tarafından ayrılmış bir labirentte ilerliyormuşuz gibi altın yeşilimsi çamurda tepeden tırnağa kayboldu. dünyadan çit.

Anlam veremediğim tuhaf bir duygu beni uzun süre rahatsız etti. Sonunda her şeyi anladım. Göz alabildiğine yerde telgraf veya yüksek gerilim direkleri yoktu.

- Prabu, köyünüzde elektrik var mı? - Hayır, - dedi rehberim.
- Hiç ışık yok mu?
- Hayır, bir damla değil.

Tüm faydalı elektrikli şeyleri düşündüm ve bir süre sessiz kaldım. Elektrikli aydınlatma yoktur. Elektrikli kahve makinesi yok. TV, radyo, elektrik süpürgesi yok. Müzik de yok. Ve kaset çalarımı hiç yanıma almadım.

Müziksiz nasıl yaşarım?

- Ama müziksiz nasıl yaşayacağım? - Gülünç göründüğümü fark etsem de şikayetimi dile getirdim.
- Müzik istediğin kadar olsun dede! Prabaker mutlu bir şekilde cevap verdi. - Ben okuyacağım, diğerleri de okuyacak. Okudukça, ara vermeden okuyacağız.
- Çok teşekkür ederim, beni rahatlattın.
- sen de okuyacaksın
- Hayır, lütfen benden vazgeç.
- Aniden ciddileşerek, "Köydeki herkes okuyor," dedi. - Hmm...

- Evet, evet, herkes.
- Koroyla şarkı söyleme sorunu ortaya çıkınca bunu çözeceğiz. Köyde hala çok şey kaldı mı?
- Hayır, neredeyse biraz kaldı. Biliyor musunuz, artık köyümüzde su var.
- "Artık daha fazla su var" ne anlama geliyor?
- Yani artık köyde bir musluk var.
- Bütün köyde musluk var mı?
- Evet, su öğleden sonra ikiden üçe geliyor - tam olarak bir saat.
- Günde sadece bir saat mi?
- Evet. Genellikle öyledir. Bazen yarım saatte geliyor bazen hiç gelmiyor. Bu olduğunda kuyudaki molozları temizliyoruz ve su sorunumuz çözülüyor. Aha! Bak, bu benim babam!

İleride, engebeli, çimenli bir yol boyunca, üzerine büyük boynuzlu bir keçi bağlı bir sepete benzeyen demir tekerlekli uzun bir tahta araba geldi. Dar lastikler omuz hizasında olur. Prabaker'ın babası karavanın kıvrımında oturmuş 'bidi' tüttürüyor ³⁸ve sallanan bacaklarını sallıyordu.

Kishan Mango Harre oğlundan daha ince ve zayıftı, ağarmış saçları ve çok kısa bıyığı vardı ve sakalsız olmasına rağmen çenesi çıkıktı. Beyaz bir kartuş, pamuklu bir gömlek ve beline bir köylü bandajı giymişti. Aslında "sarma" kelimesi bu detayın asıl amacını tam olarak anlatmıyor. Büktüğünüzde bir şorta dönüşüyor ve düğmelerini açtığınızda bileklerinize kadar sarkan bir pantolon elde ediyorsunuz. Bu tür bir şal, çok rahat olmasının yanı sıra,

³⁸sigara türü.

ister koşarken ister rahat otururken olsun, her durumda vücuda oturan bir giysidir. Günün sıcağında hafif bir esinti bile onu sallayabilir ve geceleri insanı şafağın soğuşundan korur. Bu bandajın kullanımı sadece rahat değil, aynı zamanda hoş ve çekici. Gandhi, Hindistan'ı İngiltere'den kurtarmak için yaptığı Avrupa gezisi sırasında bu bandajı tüm dünyaya tanıttı. Ancak Gandhi'ye olan büyük saygıma rağmen, ancak bir süre Hindistan'da yaşadıkten ve köylülerle yan yana çalıştıktan sonra, bu basit kumaş şeridinin hoş ve asil güzelliğini takdir edebildim. Prabaker elindeki yükü bırakıp babasına doğru koştu. Yaşlı adam oturduğu yerden aşağı atladı ve utanarak oğluna sarıldı. Kisha'nın gülümsemesi

oğlununkine rakip olabilecek tek gülümseme buydu. Dedikleri gibi, kahkahası bir anda donup yüzüne kazınmış gibi, ağzı kulaklarının dibine kadar geliyordu. İkisi de bana döndü ve iki devin gülümsemesi - baba ve onun genetik zıttı - beni hayrete düşüren bir manzarayla çaresizce gülümsetti.

- Lin, bu adam benim babam, Kishan Mango Harre. Baba, bu Bay Lin. Birbirinizi tanıyor olmanız beni çok mutlu etti, çok mutlu oldum!

El sıkışan ve birbirimizin gözlerine bakan Prabaker'ın babasıyla tanıştık. Peder Harren'in tamamen kırış kırış yüzü ve dik, düğme gibi bir poposu onu oğlundan ayırmıyordu. Ancak Prabaker'ın açık ve pürüzsüz yüzündeki basit ifadenin aksine,

babasının derin çizgili yüzünde bir yorgunluk belirtisi vardı. O. sanki gözlerini sadece dışarıya açık tutmuş ve iç dünyasına açılan kapıdan giren herkese kapatmıştı. Bakışında hem gurur hem de üzüntü, ayrıca yorgunluk ve endişe vardı. Tüm köylülerin Kishan gibi gururlu, üzgün, yorgun ve doğal olarak huzursuz olduğunu fark etmem uzun zaman aldı, çünkü toprakta yaşayanların tek mülkü toprak ve ekecek tohumlar, bu tür insanlar çoğu durumda , açlık ve yoksulluk tehdidinden kurtulmak için Allah'ın gönderdiği nimetten gizemli ve heyecanlıdırlar, sevinçten başka bir şey hissetmezler.

- Babam çok yetenekli bir adam, - dedi Prabaker gururla yaşlı adama sarılarak.

Benim çok az Marathi konuştuğumu ve babasının hiç İngilizce bilmediğini düşünürsek, Prabaker tercüme etmek zorunda kaldı. Oğlunun söylediklerinden sonra Kishan tamamen normal bir şekilde gömleğini kaldırdı, eliyle kılı karnına tokat attı ve bir şeyler söyledi. Onu dinlerken Kisha'nın gözleri parladı ve gülümsemesi bence şehvetli ve sevimli görünüyordu.

- O ne dedi?

- Karnına tokat atmasını istiyor, diye hırladı Prabaker.

Kishan gülümsemeyi bekliyordu.

- Bunu sen mi uydurdun?

- Hayır, hayır Lynn, babam gerçekten onun karnına tokat atılmasını istiyor. - Numara.

- Sonuçta, gerçekten istiyor!

- Ona teklifinden onur duyduğumu ve gamın da çok güzel olduğunu ama tokatlamaktan kaçınacağımı söyle. - Biraz bile, Lin!

- Numara! - Sert bir şekilde dedim.

Kisha'nın gülümsemesi daha da genişledi. O gömleğinin ucunu kolunun altında tutmaya devam etti ve beni cesaretlendirmek için göz kırptı.

- Lin! Birkaç tokat. Boynuzu insanı ısırmaz.

Carla'nın sözlerini "Hindistan'da bazen istediğini elde etmek için taviz vermen gerekir" diye hatırladım. Haklıydı. Tavizler bu ülkenin ruhunu tamamen emmiştir. Teslim oldum. Boş, ıssız yola ulaştım ve elimi uzatıp Kisha'nın kıllı ve sıcak karnına bir tokat attım.

O anda, yanında durduğumuz uzun yeşil sivri uçların arasından dört genç ve karabuğday yüzü belirdi. Gençler gözlerinde şaşkınlık, korku, tiksinti ve açık bir hayranlıkla bize baktılar.

Elimi yavaşça, hatırı sayılır bir vakarla geri çektim. Kishan önce bana, sonra seyircilere baktı, kaşını kaldırdı ve tıpkı suçlama konuşmasını bitirmiş bir savcı gibi kulaklarına ulaşan bir gülümsemeyle dişlerini beyazlattı.

- Prabu, babamın eğlencesini bölmek istemem ama belki de devam etmeliyiz?

- Çalo! - dedi söylediklerimin anlamını anlayan Kishan! - Devam et!

Prabaker ve ben valizlerimizi arabanın sepetine attıktan ve kendimiz arabaya bindikten sonra, Kishan tekrar karavanın

kemerine çıktı ve karavana bağı gelinin yan tarafına çivili bir bambu sopayla tüm gücüyle vurdu. Might.

Darbeye teslim oldu, sertleşti ve ağır bir şekilde değişti. Çok yavaş ilerliyorduk ve kafamda istemsiz bir soru oluştu: Arabaya neden kafatasları takılı acaba? Görünüşe göre Kızılderililerin baile dediği kafatasları, dünyanın en güçlü koşum hayvanlarıydı. Yaya olarak bile onlardan daha hızlı hareket ederdim. Çalıların arasından bize bakan çocuklar çoktan koşarak köylülere geldiğimizi haber vermişlerdi.

Darı tarlalarından sonra burada burada mısır ekinleri ve diğer tahıl ürünleri ortaya çıktı ve her taraftan açık bir şaşkınlık ve şaşkınlıkla bize bakan yeni yüzler belirmeye başladı. Prabaker ve babasının ormandan eğitilmiş bir ayı yakalama olasılığı bile muhtemelen yerel nüfus üzerinde böyle bir etki yaratmayacaktır.

- Ne kadar mutlu olduklarını görün! Prabaker gülerek söyledi. - Son yirmi bir yılda köyümüzü ziyaret eden ilk yabancı sizsiniz. Sizden yirmi bir yıl önce Belçika'dan bir yabancı geldi. Yirmi bir yaşının altındaki hiç kimse hayatında bir yabancı görmemiştir. Bahsettiğim Belçikalı çok iyi bir çocuktur. Ve sen çok çok iyi bir çocuğun Lin. Buradaki insanlar seni çok sevecek. Burada çok mutlu olacaksın! Göreceksin.

Ancak tarlalarda ekili bitkilerin arkasına saklanıp beni izleyenlerde neşeden çok endişe ve endişe vardı. Kaygılarının bir

kısmını hafifletmek için yeni edindiğim baş sallama becerilerimi kullanmaya karar verdim. kafamı sallamayı kes
havladığı anda herkes hemen gülümsemeye, gülmeye ve başlarını sallamaya başladı ve bir palyaçonun yavaş yavaş köye yaklaştığını duyurmak için ulaklar gönderildi.

Prabaker'ın babası, Kal'ın yan yolda durmasını engellemek için sık sık ona şaplak atıyordu. Bir dakika sonra elindeki sopayı kaldırıp çivili ucunu hayvanın yan tarafına çarptı ve gelinin açık kahverengi tüyleri sopaya takıldı.

Kal, bu darbelere tepki göstermeden arabayı yavaş yavaş köy yolu boyunca sürükledi. Buna rağmen ona aşkıttım. Her kırbaçta kalbim daha çok acıdı, sonunda dayanamadım ve konuştum:

- Prabu, lütfen babana bu zavallı şeyi daha az dövmesini söyle.
- Biraz dayak mı desem?!
- Evet, lütfen, artık bana vurma.
- "Hayır, Lin, bu imkansız," diye kıkırdadı Prabaker.

O anda, çivili çubuk tekrar yükseldi ve gümbürtüyle mandanın yan tarafına çarptı.

- Ben ciddiym, Prabu. Lütfen babanızdan hayvanı vurmamasını isteyin.

Bir sonraki tokat beni irkiltti ve yüzümdeki ifade etkisini gösterdi.

Prabaker isteğimi isteksizce babasına ilette. Kishan oğlunu dikkatle dinledi. Ancak oğlunun moralinin bozulduğunu görünce yavaş yavaş gülmeyi bıraktı ve ardından onu sorgulamaya başladı.

Durumu babasına elinden geldiğince açıklamaya çalışan Prabaker sonunda bana döndü:

- Lynn, babam neden ondan kelleşmemesini istediğini soruyor.
- Aptal bir hayvana zarar vermesini istemiyorum.

Prabaker yüksek sesle güldü ve söylediklerimi babasına tercüme ettikten sonra babası da ona katıldı ve gülmeye başladı. Güldükleri yerde Prabaker aniden derin bir nefes aldı ve yüzünü tekrar bana çevirdi:

- Babam senin ülkende inek yenir mi diye sorar.
- Evet, elbette, ama...
- Kaç tane inek yersin?
- Bilmiyorum... Hepsini kendimiz yemiyoruz. Belli bir kısmını başka ülkelere gönderiyoruz.
- Ne kadar?
- Ashshi, ne kadar olduğunu bilmiyorum. Koyun eklenirse yüzbinlerce - milyonlar.

Ama onlara adil davranmaya çalışıyoruz ve onlara eziyet etmiyoruz.

-Babama göre bu kadar büyük bir hayvanı acı vermeden yemek mümkün değil.

Ondan sonra Prabaker babasına nasıl olduğumu, trende yaşlı bir adama nasıl yer verdiğimi, komşum olan yolcu arkadaşlarımla nasıl meyve ve diğer erzağı paylaştığımı ve her zaman dilencilere nasıl sadaka dağıttığımı anlatmaya başladı. Sokaklar.

Bu sözlerin ardından Kishan beklenmedik bir şekilde arabayı durdurdu, karavanın kemerinden aşağı indi ve arka arkaya sözler yağdırmaya başladı. Prabaker söylediklerini tercüme etti:

- Babam, kendisi ve aile üyeleri için ilginç hediyeler getirip getirmediğimizi merak ediyor. Ona hediyeler getirdiğimizi söyledim. O hediyeleri hemen burada almak istiyor.

- Baban, yükümüzü tam burada, yolun ortasında boşaltmamızı mı istiyor?

- Evet. Senin çok iyi kalpli olduğunu bildiği için, Sunder'a ulaştıktan sonra tüm hediyeleri köylülere dağıtacağından ve ailesine hiçbir şey kalmayacağından korkuyor. Bu yüzden hediyelerini hemen şimdi almak istiyor.

İtaat etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Bavullarımızı boşalttık, kararan göğün altındaki dalgalı arazinin ortasına Kızılderililerin sevdiği kırmızı, sarı, yeşil, mavinin çeşitli tonları ve karışık renklerde gömlekler, sariler ve kuşaklar yerleştirdik ve mor bir çimenlik oluşturduk. Daha sonra kokulu sabunlar, şampuanlar, masaj yağları, erkek ve kadın parfümleri, dikiş iğneleri ve iğnelerle birlikte bir çantaya koyuyoruz. Ancak Kishan Mango Harre çantayı güvenli bir şekilde yanındaki koşumlara yerleştirdikten sonra dilsiz hayvanı eskisinden daha kötü bir şekilde dövmeye devam etti.

Sonunda yaşlı adamların ve çocukların heyecanlı bağırışları duyuldu ve son virajdan köyün tek geniş, altın nehir kumu serpiştirilmiş caddesine döndük. Sokağın iki yanındaki pek çok

evin hiçbirisi karşı karşıya inşa edilmemişti. Açık kahverengi kilden yapılmış düz evlerin yuvarlak pencereleri ve kavisli kapıları vardı. Çatıları küçük dallardan yapılmıştır.

Köye bir yabancıнын geldiğı haberi dört bir yana yayıldı. İki yüz kişilik Sunder topluluğuna komşu köylerden insanlar katıldı. Kishan, gösteri için toplanan kalabalığın arasından geçerek arabayı evinin kapısına kadar sürdü. Yüzündeki parlak gülümseme, kalabalığın istemsizce gülümsemesine neden oldu.

Arabadan inip valizlerimizi indirdikten sonra kendi aralarında fısıldaşan ve bize bakan kalabalığın arasında kaldık. Sonra bir araya toplanmış yüzlerce insanın nefesiyle dolu bir sessizlik oldu. Bize çok yakın duruyorlardı, nefeslerini üzerimde hissedebiliyordum. Altı yüz çift göz bana hayranlıkla baktı. Herkes sessizdi. Yanımda duran Prabaker, şanslı ünlüsünden keyif aldı ve etrafımızı saran hayranlık ve beklenti denizini izledi.

- Hepinizi burada toplamama şaşırmışsınızdır muhtemelen, -
Konuşmama ciddi bir tonda başladım.

Ama kimse şakamı anlamadı ve sessizlik daha da yoğunlaştı, bir fısıltı bile kesildi.

Endişeyle bir konuşma yapmayı bekleyen, ancak söyleyeceklerinin tek kelimesini bile anlamayan tanımadığınız sayısız insan ne olacak?

Ayağımın dibindeki spor çantada, Yeni Zelandalı arkadaşlarımdan birinin bana verdiği, üzerinde ziller olan, siyah-beyaz, üç boynuzlu kumaştan bir palyaço şapkası vardı. O arkadaş

oyuncuydu, performansları için bu şapkayı kendisi yaptı. Hindistan'a gitmek üzere yola çıktığımda, bana bu şapkayı havaalanında, uçağa binmeden birkaç dakika önce şans hatırası olarak verdi ve ben de aceleyle çantamın üst cebine tıktırdım.

Bazen başarıya ulaşmak için doğru zamanda doğru yerde olmak ve bilinçsizce doğru adımı atmak gerekir. Ancak bunun için kişinin genel olarak kibrini, hırslı niyetlerini ve planlarını bir kenara bırakması ve kendisini tamamen büyülu kader anına adanması gerekir.

Çantamdan şapkayı çıkarıp başıma taktım, iplerini çenemin altından bağlayıp ellerimle boynuz yaptım. İlk sıralarda duran insanlar nefeslerini tuttular ve geri sıçradılar. Gülümsedim ve başımı salladım. Çanlar çaldı.

- Sevgili izleyiciler! - Yüksek sesle bağırdım. - Hadi, gösteri başlıyor.

Sonuç beklenmiyordu. Kalabalık güldü ve güldü. Kadınlar, erkekler ve çocuklar sevinç çığlıkları attı. Köylülerden biri ürkekçe omzuma dokundu. Etrafta toplanan çocuklar ellerimi sıkmaya başladılar. Onlardan sonra geri kalanlar - ulaşılabilir herkes - beni çekmeye, omzuma vurmaya, okşamaya başladı. Aniden gözlerim bana dikkatle bakan Prabaker ile dalga geçti. Yüzünde inanılmaz bir gurur ve sevinç ifadesi vardı, sanki Tanrı onun dualarını duymuş gibiydi.

Köylü arkadaşlarının yeni cazibenin tadını doyasıya çıkarmalarını mümkün kılan Prabaker, durumu kontrol etme

haklarını güçlendirmek için en sinir bozucu ve kabadayı seyircileri benden uzaklaştırmaya başladı. Sonunda babası evine giden yolu açmayı başardı. Yuvarlak ve karanlık eve girdikten sonra kalabalık, gülerek ve konuşarak dağılmaya başladı.

- Bir duş alıp rahatlamalısın, Lin. Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra, muhtemelen bu kadar içten kokmuyorsunuz. Hadi gidelim, ablam suyu ısıttı ve aşçılar seni bekliyor.

Alçak bir çitin altından geçerek, üç tarafı hasırlarla kaplı evin arkasındaki avluya kadar onu takip ettim. Bahçedeki düz nehir taşları

asfaltlandı, suyun akması için duş odasının yanına küçük bir kanal açıldı. Üç tane içi su dolu su şişesi dört gözle beni bekliyordu. Prabaker, bulaşıktan su almak için bir sabunluk ve bakır bir sap verdi.

Prabaker duşun nasıl kullanılacağını açıklayana kadar gömleğimi çıkardım ve kot pantolonumu botlarının içine çektim.

-Lin!!!

Prabaker aramızdaki iki metrelik mesafeyi atlayarak elleri ve vücuduyla beni saklamaya başladı ve seyahat çantamın üstündeki mihrabı görünce cümüb onu aldı ve birdenbire korkuyla inleyerek "Ay-ay-" geri döndü. ay" her atlamada. Vücudumu sunakla kapladı ve paniğe kapılmaya başladı.

- Liin, ne yapıyorsun, deli misin?

- Nasıl ya da ne yapacağım? Duş alacağım. - Öyle olmayacak!

Öyle değil!

- "Olamaz" ne demek? Banyo yapmam için beni buraya getiren sen değil miydin?

Banyo yapmak istediğinde korkmuş bir tavşan gibi zıplamaya başladın. Ne oluyor?

- Ne de olsa çıplaksın! Bunda yanlış bir şey yok!

- Ben her zaman böyle yıkanmam, - yorgun bir şekilde cevap verdim, anlamadığım kargaşaya şaşırdım. Bu sırada Prabakers, aralarındaki deliklere bakarak bir hasırdan diğerine geçiyordu. - Herkes böyle yıkanmaz.

- Hayır hayır! Hindistan'da böyle yıkanmazlar! - dedi bana dönerek. Yüzünde derin bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

- Anlamıyorum, üzerinizdeyken banyo mu yapıyorsunuz?

- Evet, Lin! Hindistan'da hiç kimse yıkanmak için bile soyunmaz. Hindistan'da çıplak dolaşamazsın. Özellikle tamamen giyinik değil.

- Peki, o zaman nasıl banyo yapıyorsun?

- İç çamaşırlarla yıkanıyoruz.

- Öyleyse sorun nedir? Gördüğünüz gibi iç çamaşırı giyiyorum. Ona siyah jokey iç çamaşırımı göstermek için kapıyı açtım.

- Ay ay! - dedi Prabaker, sunağı alıp tekrar bana fırlatarak. - Siz buna küçük parça iç çamaşırı mı diyorsunuz? Gerçek iç çamaşırı değil, Lin. Bu sadece bir sis altı. Ayrıca bir üst sis olmalıdır.

- Üst sis?

- Evet, benimki gibi.

Pantolonunun düğmelerini açtı ve bana yeşil tütüsünü gösterdi.

- Hindistan'da erkekler her zaman ve her durumda pardösü giyerler. Astarları olduğu durumlarda bile palto giyerler. Anlıyor musun?

- Numara.

- İyi. Burada bekle, sana banyo yapman için bir pardösü getireceğim. Ama ne olursa olsun sakın kapıyı açma. Lütfen. Söz vermek! İnsanlar seni giydiğin o küçük iç çamaşırıyla görse çıldırır. Beni bekle!

Ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra elinde iki çift kırmızı kramponla geri döndü.

- Al, Lin, dedi alçak sesle. - Umarım iyi olur. Çok büyüksün. Bu ilçeler Gönbül Satış'ın ilçeleridir. O çok yakışıklı, onları da begeneceğinizi düşünüyorum. Durumu anlattım, iki tümör getirip verdi. Ona trende ishal olduğunu ve mahvolmuş pardösüsünü atmamız gerektiğini söyledim.

- Ona trende sisimi kaybettiğimi söyledin mi?

- Evet, Lin. Ne de olsa ona üstsüz yürüdüğünü söyleyemezdim!

- Evet, tabii ki, tabii ki.

- Öyle dersem senin hakkında ne düşünürdü?

- Çok minnettarım Prabu, - Dişlerimi gıcırdattım ve sesimi o kadar kuru yaptım ki sunağa gerek kalmadı.

- Neden bahsediyorsun Lin? Buna değmez, buna değmez. Ben senin çok iyi arkadaşınım ve yardım etmeye hazırım. Ama söz ver, Hindistan'da özellikle kıyafetsiz çıplak dolaşmayacaksın.

- Söz veriyorum.

- Söz verdiğine sevindim. Ne de olsa sen benim de iyi arkadaşısın, değil mi? Şimdi, sanki iki kardeşmişiz gibi, birlikte yıkanacağız, Kızılderili usulü yıkanmayı öğrenmelisin.

Böylece Prabaker ve ben, babasının evinin duş odasında birlikte yıkandık. Tüm hareketlerini tekrarlayarak, önce kafamdaki tygulp'teki suyu duruladım, ardından sis altı dahil tüm vücudumu iyice sabunladım. Yıkanıp yıkandıktan sonra, Prabaker bana ıslak tümenin üzerine nasıl kuşak takacağımı gösterdi. Bu sargı, Endonezya Malaya peştemâli gibi, beli saran ve ayak bileklerine kadar sarkan büyük bir kumaş parçasından oluşur. Bu şekilde üzerimi örterek ıslak iç çamaşırımı çıkarıp kuru bir tane giydim. Prabaker, "Komşu gözleri rahatsız etmemek için bu şekilde banyo yapmak gerekiyor" diye açıkladı.

Ellerimizi yıkayıp bezelye çorbası, pirinç ve ev yapımı mantılardan oluşan bir akşam yemeği yedikten sonra, Prabaker ve ben anne babası ve kardeşlerinin açıp getirdiğimiz hediyelere bakmasını izledik. Sonrasında çay içtik ve tam iki saat boyunca kendimle, evimle ve ailemle ilgili soruları yanıtladım. Bir kez daha evime ve aileme

¹ Güneydoğu Asya ve Okyanusya'daki bazı halkların geleneksel erkek ve kadın kıyafetleri.

Geri dönmeyi ummadığım nokta da dahil olmak üzere bazı noktaları ifşa etmemenin daha iyi olacağını düşünerek elimden geldiğince gerçeği söylemeye çalıştım. Sonunda Prabaker artık

çeviri yapamayacağını ve benim de dinlenmeye ihtiyacım olduğunu açıkladı.

Avluda, evin hemen yanında, benim için hindistancevizi hurmasından yapılmış bir yatak ve o ağacın liflerinden yapılmış bir şilte hazırlanmıştı. Prabaker, bu yatağın babasına ait olduğunu ve babasını memnun edecek bir başka yatak yapmanın en az iki gün alacağını söyledi. Yatak yapılırken, Kishan'ın oğlunun yatağının yanında, yerde birisi uyumak zorunda kaldı. Buna tüm itirazlarım, ev sahiplerinin nazik ama ısrarlı istekleriyle susturuldu. Sonunda fakir köylünün yatağına uzanmak zorunda kaldım ve Kızılderili köyündeki ilk günüm tavizlerle başladığı gibi tavizlerle sona erdi.

Prabaker ailesi ve komşular, sevdiklerimden uzakta, garip bir ülkede yalnız hissedeceğimi düşündükleri için ben uyuyana kadar karanlıkta yanımda oturacaklarını söylediler. "Lin, eğer gidip ailemi özleseydin, senin memleketindeki insanlar da aynısını yapardı, değil mi?" diye ekledi.

Böylece Prabaker, aile üyeleri ve komşular sıcak, tarçın kokulu karanlıkta etrafımda toplandılar ve dairesel bir savunma hattı oluşturdular. İlgi odağında uyuyamayacağımı düşünsem de, birkaç dakika sonra tatlı bir uykuya daldım, çok uzaklarda bir yerde, eşsiz ışık deniziyle buluşan yumuşak ve uyumlu dalgaların üzerinde süzülerek, fısıldayarak. yıldızlar, boğuk seslerinin tınısıyla.

Neredeyse uykuya daldığım anda, omzumda birinin elini hissettim. Beni sakinleştirmek ve uyutmak isteyen Prabaker'ın babasının eliydi. Hemen ve tamamen uyandım ve kızımın, ailemin, erkek kardeşimin, işlediğim suçların, ihanet ettiğim ve sonsuza dek kaybettiğim aşkın derin anılarına ve düşüncelerine daldım.

Belki anlamak imkansız ama o ana kadar yaptığının vehametini ve kaybettiğim hayatın geri gelmeyeceğini tam olarak anlayamamıştım. Silahlı soygunlara karıştığım da tüm düşüncelerim, duygularım ve eylemlerim eroin sisi ile bulutlanmıştı ve şimdi bile, o zamanları düşündüğümde, düşüncelerim o bataklığa saplanıyor. Sonuç olarak, mahkeme sürecinde ve üç yıl hapisteyken, uyuşturucu dumanları uçup gitti ve elimde silahla işlediğim suçlardan dolayı cezamın benim için, ailem için, sevdiklerim için aslında ne anlama geldiğini anlamam gerekti. olanlar ve soyduğum insanlar. Ama hayır, cezanın kendisinden başka bir şey düşünemedim. Hapisten kaçtıktan ve zulümden saklanmaya çalıştıktan sonra bile, hayatımın yeni ve üzücü hikayesi eylemlerimin başlangıcı, olaylar ve sonuçları. Son ve kapsamlı bir şekilde anlamadım.

Sadece oradaki ilk gecemde, ücra bir Kızılderili köyünde, fısıltıları dinlerken, başımın üzerinde parıldaayan yıldızları seyrederken, düşüncelere daldığımda, bir köylünün engebeli eli

omzuma dokunduğu anda, beni sakinleştirmeye, teselli etmeye ve nihayet teselli etmeye çalışıyordu. ne yaptığımı ve kim olduğumu fark ederek, hayatımı bu şekilde sonlandırdım, acı, korku ve hayal kırıklığı hissettim çünkü o çok aptalca ve affedilemez bir şekilde her şeyi batırdı. Yüreğimin utanç ve acıyla paramparça olduğu bir dönemde, birdenbire ne kadar çok gözyaşı dkmediğimi ve aşk duygumun ne kadar zayıf olduğunu fark ettim. Ne kadar yalnız olduğumu anladım.

Kaça'nın bu nazik hareketine cevap veremedim. Kltrmn bana hatalarımdan ders almayı öğretmesi için artık çok geçti. Bu yüzden kıpırdamadan, ne yapacağımı bilmeden öylece yattım. Ama ruh kültürel bir ürün değildir. Milliyet, lehçe, renk ve yaşam tarzı açısından diğerlerinden farklı değildir. O ebedidir, yalnızdır. Gerçek ve üzüntü anında onu sakinleştirmek imkansızdır.

Yıldızların altında yatarken dişlerimi sıktım. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya teslim ettim. Aşka susamış olmamızın ve var gücümüzle aşkı aramamızın nedenlerinden biri de yalnızlığın, utancın ve hüznün tek çaresinin aşk olduğunu düşünmemizdir. Ancak bazı duygular kalbin en derinlerinde gizlidir, onları ancak tam bir yalnızlıkta anlamak mümkündür. İnsanın kendisi hakkında farkına vardığı bazı gerçekler çok acı ve acı vericidir ve bunlarla yaşamaya alışmanın tek yolu utanmaktır. Bazı şeyler o kadar üzücü ki, sadece senin ruhun onları düşünüp ağlayabilir.

Prabaker'ın babası beni yaşadıkları köyle tanıştırdı ve annesi de evimdeymiş gibi hissetmemi sağladı. Onun mutlu-hüzünlü çalkantılı hayatı, evine sığan bir çocuğu kırmızı bir şal gibi sarardı bazen beni. Köyde yaşadığım aylarda çeşitli insanlardan duyduğum hayat hikayesi, benimki de dahil olmak üzere birçok hayat hikayesiyle karışmıştı. Sevgisi, asaleti, ruhumu tanıma ve beni çocuğu gibi sevmeye arzusu tüm hayatımı değiştirdi.

Rukhmabai Harre, onu ilk gördüğümde 40 yaşındaydı; Hayatının müreffeh döneminde olan bu kadın, tüm köylülerin saygısını kazandı. Kocasından daha uzun boylu, parlak yapısıyla kocasının yanında duran kadın, kendisine Amazon kadınlarının özelliklerini Allah vermiş izlenimi veriyordu. Hindistan cevizi yağıyla parıldayan simsiyah saçları hayatında hiç kesilmemişti ve ayrıldığında görkemli bir dalgayla dizlerine kadar geliyordu. Teni kahverengimsi altın rengindeydi ve gözleri açık pembe altın çerçeveli kehribar gibiydi. Gözlerinin beyazı her zaman pembeydi ve ya ağlıyor ya da ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. İki ön dişi aralıklı, ona muzip bir gülümseme veriyordu ve ifadesi ciddileştiğinde, büyük ve kanca şeklindeki poposu sayesinde oldukça harika görünüyordu. Prabaker geniş ve açık bir alnı ile ona benziyordu ve Rukhmabai'nin elmacık kemiklerinin dik çizgileri, kehribar rengi gözlerinin dünyaya dikkatle baktığı dağ zirvelerini andırıyordu. Rakhmanbai, başkalarının acısını derinden anlayarak paylaşan bir zihne sahipti. Komşular

arasındaki kavgalara asla müdahale etmez, sadece fikri sorulduğu zaman müdahale ederdi. Ve yargısı, kural olarak, nihai gerçek olarak kabul edildi. Erkeklerde hayranlık ve hayranlık uyandırıyor, gözleri ve tavırları, onu gücendiren veya küçümseyen herkesi doğduğuna pişman edebileceğini gösteriyordu. Arazinin sahibi Kishan'dı ve güçlü iradesi sayesinde ailenin prestijini koruyan Rukhmabai, çiftliğin yönetimiyle uğraşıyordu. On altı yaşındayken evlendi. Onların dilini konuşmakta zorluk çektikten sonra evlenene kadar hiçbir erkekle tanışmamış olan Rukhmabai, nişanlısını perdenin arkasında ilk gördüğünde yaşadığı hayal kırıklığını saf bir samimiyetle anlattı. Her şeyden önce nişanlısı çok yakışıklı bir adamdı. Ten rengi Rukhmabai'ninkinden daha koyuydu - Rukhmabai'nin köydeki zorlu yaşam nedeniyle teninin toprak kadar koyulaşmasından duyduğu hoşnutsuzluk. Kisha'nın elleri kaba, konuşması kaba ve kıyafetleri temiz olmasına rağmen çirkindi. Tüm bunlara ek olarak, Rukhmabai'nin babası panchayat adlı bir köy meclisine başkanlık ederken ve kendisi hem Marathi hem de Hintçe okuyup yazabiliyorken, Kishan eğitimsiz ve okuma yazma bilmiyordu. Ona göre Kisha'yı ilk gördüğünde kalbi hızlı atıyordu. Sözlerini dinlemedi, gizli düşüncelerini ortaya çıkaracağından korktu. O gün Kisha'nın kendisine uygun olmadığını ve onu asla sevemeyeceğini düşündü.

Rukhmabai perdenin arkasına saklanıp nişanlısını izlerken Kishan aniden döndü ve ona doğru baktı. Rukhmabai'yi görmesi

tamamen imkansızdı ama gözlerinin içine bakan bir bakışı vardı. Bir süre o tarafa baktıktan sonra gülümsedi. Rukhmabai hiç bu kadar samimi, bu kadar saf olmamıştı.

parlak bir gülümseme görmedim. Bu büyüleyici gülümsemeye baktığında içini garip bir duygu doldurdu. Kendine rağmen, o da gülümsedi ve bir mutluluk duygusu hissediyor gibiydi ve şüphesiz neşe uyandırdı. Kalbi ona fısıldadı, "Her şey güzel olacak, her şey harika olacak." Prabaker ile ilk tanıştığımda fark ettiğim gibi, Rukhmabai de kocasını görünce böyle içten bir gülümsemeye sahip bir adamın bir başkasına asla zarar veremeyeceğini anladı.

O gün Kishan, Rukhmabay'ın arkasına saklandığı perdeden gözlerini kaldırdığında, sanki odanın üzerine karanlık çökmüş gibiydi ve Rukhmabai, cesaret verici gülümsemesinin ona karşı sevgi duyguları uyandırmaya yeteceğini hissetti. Babası kız arkadaşıyla nişanlandığını ve yakında bir aile kuracağını açıkladığında hiç itiraz etmedi. Kisha'nın gülüşüne aşık olduktan iki ay sonra evlendi ve ilk çocuğu Prabaker dünyaya geldi.

Kisha'nın babası onlara iki verimli toprak parçası hediye ederken, Rukhmabai'nin babası üçüncüsünü eklemişti. Rukhmabai en başından beri küçük aile işletmelerinin refahıyla ilgilendi. Ailenin tüm gelir ve giderlerinin hesabını sıkı bir şekilde tuttu ve tüm kayıtlarını olağan okul defterlerine kaydetti. Defterler doldukça Rukhmabai onları iple demetler halinde bağladı ve teneke bir sandıkta sakladı.

Rukhmabai, komşular tarafından düzenlenen ortak işlere büyük bir dikkatle katıldı ve elindeki parayı tutumlu bir şekilde harcadı. Bu sayede aile çiftliği büyük bir zarar görmedi. Üçüncü çocuğu doğduğunda yirmi beş yaşındaki Rukhmabai, ailenin servetini köyünde yaşayanlarınkinden çok daha yüksek bir düzeye çıkarmıştı. Çiftlikte beş ekili tarla, üç sağmal manda, üç öküz, iki sağmal keçi ve on yumurtlayan tavuk vardı. Banka hesaplarında iki kızına yüklü bir çeyiz ödeyecek kadar para biriktirmişlerdi. Rukhmabai, torunlarının toplumun üst saflarına yükselebilmesi için kızlarını nüfuzlu adamlarla evlendirmeyi amaçladı.

Prabaker dokuz yaşına geldiğinde Bombay'a gönderildi. Orada harabelerde yaşadı ve taksi şoförü olarak çalışan amcasından direksiyon dersleri almaya başladı. Rukhmabai, ailesinin geleceği için büyük umutlar besliyordu. Ancak beklenmedik bir şekilde, doğmamış çocuk düşük yaptı ve sonraki yıl içinde iki kez daha düşük yaptı. Doktorlar, büyük olasılıkla annesinin üçüncü çocuğunu doğururken yaralandığını söylediler. Rukhmabai o zamanlar sadece yirmi altı yaşında olmasına rağmen, ameliyatla alınması önerildi.

Bu olaylardan sonra kalbinde bir boşluk oluştu - düşükle sonuçlanan gebeliklerinin ve gelecekteki çocuklarının doldurabileceği bir boşluk.

Lug. Rukhmabai'nin kalp yarası iki yıldır iyileşmedi, teselli edilemezdi. Kisha'nın sadece onun hatırı için yaptığı zoraki

büyülü gülümsemesi bile onu rahatsız etmedi. Umutsuz ve sıkıntılı Rukhmabai, acı içinde bir mum gibi eriyordu. Şimdi küçük kızlarına bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Kahkahalar ve gülümsemeler onu terk etti, ihmal edilen zeminlere hüznün çöktü.

Rukhmabai'nin ruhu yavaş yavaş ölüyordu ve tüm köyü büyük bir tehlikeye sokan bir olay meydana gelmeseydi belki de kendi kederinde boğulacaktı. Aniden, bölgede köylülerden şiddetle haraç toplayan silahlı bir grup belirdi. Soyguncular komşu köy sakinlerinden birini bıçakladılar, bir kadına tecavüz ettiler ve Sunder köyünde kendilerine direnen bir köylüyü öldürdüler.

Rukhmabai, öldürülen adamı iyi tanıyordu. Kisha'nın kuzeni, zavallı Rukhmabai'nin doğduğu köyden bir kadınla evliydi. Cenazesine çocuklar, yetişkinler ve çocuklar dahil tüm köy istisnasız geldi. Törenin sonunda Rukhmabai köylülere seslendi. Saçları darmadağınikti ve kehribar rengi gözleri öfke ve kararlılıkla doluydu. Haydutları memnun etmeye, dediklerini yapmaya, can ve toprak savunması için direnmeye, hatta gerekirse düşmanları öldürmeye hazır olanları kınadı ve cezalandırdı. Köylüler, Rukhmabai'nin iki yıldan fazla süren yas sessizliğinin ardından beklenmedik coşkusuna hayret ettiler; dövüş konuşması insanlara ilham verdi. Aynı zamanda, soygunculara karşı gecikmeden bir eylem planı hazırlandı.

Sunder köyü sakinlerinin direnmeye niyetlendiği soyguncuların kulaklarına da ulaşmıştı. Bunu köye yönelik tehditler, çatışmalar

ve ara sıra saldırılar izledi. Sonuç olarak, kesin bir darbenin kaçınılmaz olduğu ortaya çıktı. Sonunda soyguncular köylülere son ve son taleplerini ilettiler. Köylüler ya belirli bir zamana kadar yeterince büyük miktarda haraç toplamalı ya da korkunç sonuçlara hazırlıklı olmalıydı.

İnsanlar oraklarla, baltalarla, bıçaklarla, sopalarla, ellerine geçen her şeyle silahlanmıştı. Kadınları ve çocukları komşu bir köye yerleştirdiler. Cepheledeki adamlar korku ve kararsızlık içindeydiler. Bazıları, haraç ödememden ölmekten daha iyi olduğunu söyleyerek tedbirsiz ve hatta aptalca düşündü. Haydutlar tarafından öldürölen köylülerin yakınları ciğerleri utandırdı ve kalanları cesaretlendirdi.

Kısa süre sonra bir grup insanın köye yaklaştığı anlaşılır. Herkes korku ve heyecan içinde evlerin arasına alelacele örölmüş çitlerin arkasına saklanır. Bir savaş başlatmak üzereyken, gelenlerin destek ve yardım için burada oldukları bilinmektedir.

Soyguncularla girdiğı mücadeleyi öğrenen Prabaker yıkıldı Köylerde yaşayan altı kişi, akrabaları ve bazı arkadaşlarıyla birlikte ailesinin yardımına geldi. O zamanlar sadece on beş yaşındaydı ve arkadaşlarının en büyüğü on sekiz yaşındaydı ama hepsi Bombay'ın en sorunlu, çalkantılı mahallelerinden birinde yaşıyorlardı ve sokak kavgalarına alışıklardı. Aralarında bir film yıldızı saç kesimi olan Raju adında uzun boylu, yakışıklı bir genç de yanında bir tabanca getirmişti. Böylesine tehlikeli bir silahın varlığı, hemen köylülerin savaşma ruhunu yükseltti.

Kibirli ve kendini beğenmiş soyguncular gün batımından bir saat önce köye geldiler. Liderlerinin kan donduran tehditleri ağızlarında kaldı, önlerinde bir adımda ateş eden Raju, ardından evlerin arasından üzerlerine baltalar, oraklar, bıçaklar, sopalar ve taşlar yağdı. Aynı zamanda soygunculara saldırmaya devam eden Raju, çete lideriyle baş başa kaldı ve onu vurarak öldürdü. Başkan olay yerinde hayatını kaybetti.

Çetenin diğer üyeleri, yaralı çakallar gibi yaralarını yalayarak korku içinde kaçarlar. Köylüler onlardan bir daha haber alamadı. Eşkıya liderinin cansız bedeni Jamner ilçesi polis merkezine götürülürken, kendilerine saldıran haydutlar oybirliğiyle çete liderini kavga sırasında vurduklarını söylediler. Raju'nun adı bir kez bile anılmadı. Soygunculara karşı kazanılan zafer iki gün boyunca kutlandı, ardından Prabaker arkadaş grubunu alıp yaşadıkları harabeye döndü. Gochak Raju, o olaydan bir yıl sonra bir bar kavgasında öldü. O gruptan iki kişi daha aynı kaderi yaşadı ve biri o dönemin ünlü aktrislerinden birine aşık oldu, rakibini öldürdü ve uzun süre hapiste kaldı.

Marathi dilini köylüleri anlayacak kadar öğrendikten sonra, efsanevi savaşı en ince ayrıntısına kadar anlattılar, beni savaş alanlarında gezdirdiler ve hatta tarihi olayları yeniden canlandırdılar ve neler olduğunu görsel olarak anlattılar. Genç oyuncular Raju'nun rolü hakkında tartışıyorlardı. Prabaker ayrıca köylülere Raju'nun arkadaşları hakkında bilgi vermişti ve ben bu

kader hayatı kahramanlık destanlarının hikayeleri gibi tekrar tekrar dinlemek zorunda kaldım. Ayrıca anlatılan hikâyelerde, katledilen köylülerin cenazesinde tutkulu, direniş hareketine geçiren bir konuşma yapan Rukhmabai Harre'nin adı büyük bir saygı ve gururla anılır. Bu olay, Rukhmabai'nin köyün sosyal hayatında aktif olarak yer aldığı ilk ve son olaydı. Kadının kararlılığına ve güçlü iradesine hayran olan hemşehrileri, onun sıkıntılarının üstesinden gelip eskisi gibi bilge ve gülümseyerek tekrar aralarına dönmesinden fazlasıyla mutludurlar.

Onlar çok mutluydu. Bu sıradan, fakir köyün sakinleri, sahip oldukları asıl zenginliğin kendileri olduğundan hiçbir zaman şüphe duymamış ve asla unutmamışlardır.

Olanların hepsi Rukhmabai'nin yüzünde derin bir iz bıraktı. Gözlerinin altındaki kırışıklıklar, gözyaşlarının akmasını engelleyen barajlar gibiydi. Çalışırken ya da düşünürken tek başına oturduğunda, sanki cevaplanmamış bir soru sormak istemiş gibi, dolgun, kırmızı dudakları yarı açıktı. Bukhagi kararlı bir şekilde öne çıkıyordu. Alnındaki ve kaşlarının arasındaki kırışıklık, tüm yaşam deneyimini toplar gibiydi ve hiç açılmadı ve bu, gölgesiz mutluluğun olmadığı, servetin özgürce elde edilmediği ve er ya da geç üzüntü ve ölüm anları olduğu anlamına geliyordu. hayatta.

Rukhmabai ve benim ilk günden itibaren samimi ve dostane bir ilişkimiz oldu. Hindistan cevizi liflerinden yapılmış bir şilte

üzerinde çok rahat uyuyordum ve Rukhmabai şafakta inekleri sağılmak üzere avluya getirdiğinde hala tatlı tatlı horluyordum. Avludan tanıdık olmayan bir uğultu ineklerden birinin dikkatini çekti ve nemli bir yük altında boğulmuş olarak uyandığımda ineğin büyük pembe diliyle ikinci kez yüzümü yalamaya hazırlandığını gördüm. Korkudan yataktan düştüm ve olabildiğince uzağa yuvarlandım.

Rukhmabai gülmekten kendini alamadı ama bu içten, tamamlayıcı ve arkadaşça bir gülümsemeydi. Elini bana uzattı, tuttum ve ayağa kalkıp onunla birlikte gülmeye başladım.

- Kazan! dedi Rukhmabai ineği işaret ederek. - İnek!

Sözlü iletişimimiz şöyle başladı: Yabancı dil öğrencisi sayıldım.

Rukhmabai cam kavanozu eline aldı ve kemerli boynuzları olan devasa siyah hayvanı sağmak için eğildi. Usta hareketlerle sütün akışını doğrudan kavanoza yönlendirdi ve kısa süre sonra kavanoz sütle doldu. Kırmızı eşarbının ucuyla kavanozun ağzını sildi ve bana uzattı.

Ben tam bir şehirliyim, üç milyonluk bir şehirde doğup büyüdüm. Büyük şehirlerin aşkı, kaçıp saklandığım o uzun yıllarda içimi rahatlattı; Şehirlerde memleketimdeki kadar rahat hissettim. Taze sağılmış sütle dolu kavanozu alırken birdenbire bir şehirlinin güvensizliğini hissettim - şehirlinin hemşerilerime karşı şüphesi. Ilık süt inek kokuyordu, bir an bana içinde bir şey yüzüyormuş gibi geldi. Omzumun üzerinden eğilen Louis

Pasteur'ün görünmez varlığını hissettiğimde tereddüt ettim.

"Biliyor musunuz

¹ Louis Pasteur (1822-1895) - Fransız mikrobiyolog ve kimyager. Fermantasyon süreçlerini inceleyen bu bilim adamı, süt ve diğer sıvılardaki bakterileri ısıtarak yok etme yöntemini önerdi.

Efendim, sizin yerinizde olsam önce o sütü kaynatırdım..."

Pasteur'ün sesi kulaklarımda çınliyordu.

Korkum ve tereddütümle birlikte sütü birkaç büyük yudumda en kısa sürede bitirdim. Süt düşündüğüm kadar kötü değildi, kıvamliydi, zengindi ve sadece geviş getirenlerin değil, kuru otların da simgesiydi. Rukhmabai hızla kavanozu benden aldı ve yeniden doldurmaya çalıştı, ancak yalvaran protestolarım onu zaten dolu olduğuma ikna etti.

Prabaker ile dişlerimizi yıkayıp fırçalayarak sabah tuvaletimizi bitirdik. Sonra Rukhmabai bizi masaya oturttu ve doyurucu kahvaltımızı bitirene kadar yanımızdan ayrılmadı. Kahvaltıda, fasulyeye (ince bir havuç) benzeyen roti, açık ateşte yağlanmış bir kazanda her gün servis ediliyordu. Manda sütünden elde edilen eritilmiş tereyağı ve bir dolu yemek kaşığı pudra şekeri karışıma ilave edildi. Daha sonra bir tüpe sarılır ve sütle karıştırılmış tatlı çay ile yenir.

Bizden bir adım bile uzaklaşmayan Rukhmabai, yemeğimizi çiğneyişimizi dikkatle izlerdi ve ne zaman nefes almak için ara versek, ya siperliğiyle yanlarımızı dürter ya da başıyla

omuzlarımızı sıvazlardı. Prabaker'ın gaz ocağının başında çalışan kız kardeşlerine gizlice bakarak, pişirdikleri lezzetli yahnilerin son olmasını umarak çenemizi elimizden geldiğince sıkı tuttuk.

Köyde geçirdiğim her yeni gün, bir bardak süt, sabah tuvaleti ve roti ile çaydan oluşan bir kahvaltı ile başladı. Ondan sonra genellikle köyün erkeklerine katılıp pamuk, mısır, fasulye, buğday ve diğer tahılların ekildiği tarlalarda çalışmaya giderdim. Çalışma günü, her biri yaklaşık üçer saatlik iki eşit parçaya bölündü. Bu iki bölüm arasında öğle yemeği ve kısa bir ikindi uykusu vardı. Öğle yemeği kadınlar ve çocuklar tarafından paslanmaz metal kaselerde getirildi. Çoğu durumda öğle yemeği roti, baharatlı mercimek çorbası, mango turşusu ve limon suyuyla çiğ soğandan oluşuyordu. Birlikte akşam yemeği yedikten sonra erkekler bir saatliğine serin, gölgeli bir yer bulur ve bir yöne dağılırlardı. Bundan sonra, çete lideri işin bittiğini ilan edene kadar çalışma iki kat güçle yeniden başlayacaktı. Hepimiz sürülmüş tarlaların arasındaki tarlada toplanıp yol boyunca şakalaştık ve dostça köye döndük.

Köyde erkekler için fazla iş yoktu. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak ve diğer ev işleri kural olarak genç kızlar ve yaşlı kadınlar tarafından yönetilen kadınlar tarafından yapılıyordu. Kadınlar günde yaklaşık dört saat çalışıyor, bu nedenle çocuklarla geçirecek çok zamanları oluyordu.

¹ Chutney - tatlı ve ekşi meyveli çeşni.

Erkeklerin çalışma haftası, her biri altı saatten oluşan dört iş gününden oluşuyordu. Maharashtra'nın köylüleri, ortalama olarak ekim ve hasat sırasındaki fazladan emeğe rağmen, şehirdeki muadillerine göre daha az zaman harcadılar.

Ancak köylülerin hayatı kolay değildi. Bir kısmı ortak tarlalarda çalıştıktan sonra taşlı toprakta satılmak üzere pamuk ve benzeri ekinler yetiştirmeye çalışmışlar ve bunu başaramayana kadar kendi özel tarlalarında çalışmışlardır. Yağmur mevsimi genellikle ya çok erken ya da çok geç başlardı. Topraklar ya sular altında kaldı ya da böcekler ve çeşitli hastalık salgınları tarafından saldırıya uğradı. Kadınlar ev işleri dışında hiçbir işle meşgul olmuyor, yetenekleri ve doğuştan gelen yetenekleri giderek azalıyordu.

Şehirde hünerlerini ve hünerlerini hakkıyla sergileyebilen çocuklar da doğup büyüdüğü köy, nehir ve tarlalar dışında hiçbir yer ve hiçbir şey görmediler. Bazen bu hayat insanı derin bir umutsuzluğa sürüklerdi, gecenin sessizliğinde, oradan buradan birinin hıçkırma hıçkırma ağlayışı duyulurdu.

Bütün bunlara rağmen Prabaker'in söz verdiği gibi köylüler gün boyu şarkılar söylediler. Lezzetli yemeklerin bolluğu, şarkıların söylenmesi, neşeli kahkahaların sesi ve komşularla dostane ilişkiler refah ve mutluluğun göstergeleri olarak adlandırılabilirse, o zaman Maharashtra köylülerinin bu anlamda şüphesiz tüm köylülerden üstün olduğu düşünülüyordu. batı. Orada geçirdiğim

altı ay boyunca köylülerin bir kez bile el kaldırdıklarını, hatta seslerini yükselttiklerini görmedim. Prabaker'ın yurttaşlarının hepsi sağlıklı ve şişman adamlardı. Yaşlandıkça biraz şişmanlasalar da onlara gonbul denilemezdi; orta yaşlı erkeklerin sağlıkları çok iyiydi, gözleri parlıyordu; ve çocuklar canlı, zeki ve neşeliydi.

En önemlisi, köylüler, tüm şehir sakinlerinin aksine, geleceğe dair büyük bir umut besliyor ve güvenle yaşıyorlardı - bu tür bir güven, toprak nesilden nesile aktarıldığında ve o toprakta çalışan insanlar ile bütünleşip kaynaştığında oluşur. doğa. Şehirler, sürekli ve geri dönüşü olmayan değişimin merkezidir. Kent yaşamının bir simgesi, bir çingiraklı yılanın çarpmadan önce çıkardığı sese benzer şekilde, kömürü kıran bir çekicin takırdama sesidir. Köylerdeki değişiklikler her yıl tekrarlanır. Bugün süresi dolan ve harcanan her şey bir yıl sonra geri yüklenir. Mesela toprak bu yıl verdiği hasadı verecek. Çiçek açan her şeyin solup yok olması kaçınılmazdır ama her şey yeniden eski haline dönecektir.

Üç aylık köy hayatımdan sonra bu kaygı bana da bir ölçüde geçti. Rukhmabai ve köylü arkadaşları, hayatlarının bir bölümünü benimle paylaştılar ve o günden beri hayatım kökten değişti. Muson yağmurlarının başladığı gün, birkaç genç adam ve yaklaşık yirmi gençle nehirde yıkanıyorduk. Çoktan

Aradan birkaç hafta geçmişti ve gökyüzünde toplanıp aşağı sarkan bulutlar çoktan ufuktan ufka tüm gökyüzünü kaplamış ve yeryüzünü bir şemsiye gibi kaplamış gibiydi. Sekiz aylık kuraklığın ardından havadaki yüksek nem insanları sarhoş etti.

- Mola ver! Salla! - ellerimi tutarak çocuklar ağladı. - Kasırga yaklaşıyor! Hadi eve gidelim! - Elleriyle bulutları işaret edip kolumdan tutup köye doğru çektiler.

Yolda ilk yağmur damlaları karşıladı bizi. Bu damlalar birkaç saniye içinde sağanak, birkaç dakika içinde ise şelaleye dönüştü. Bir saat sonra gökten dökülen su seline artık yağmur denilemezdi, sokaktaki insanların nefes almak ve konuşmak için ellerini ağızlarına götürmesi ve dudaklarının çevresinde bir tür boşluk yaratması yeterliydi.

İlk başta köylüler yağmur altında konuştular, güldüler ve dans ettiler. Bazıları evden sabun getirdi ve bu ilahi düşün altında yıkandı. Bir grup insan, Tanrı'ya dua etmek için yerel tapınağa gitti. Diğerleri evlerin çatılarındaki delikleri yamaladılar ve tüm duvarların yakınında kazılan hendekleri derinleştirmeye çalıştılar. Sonra herkes yaptığı işi bıraktı ve gözlerinin önünden geçen canlı, dalgalanan su perdesine hayranlıkla bakmaya başladı. Her evin kapısında birçok insan duruyordu ve etrafta parıltıyan ışıktaki yüzlerinin şaşkınlıktan donup kaldığını görebiliyordunuz.

Birkaç saat süren bu tufandan sonra uzun bir sessizlik oldu. Zaman zaman güneş görüldü, sıcak toprağın yüzünden buhar

yükseldi. On gün boyunca aynı durum tekrarlandı: şiddetli bir su fırtınası, ardından sanki muson rüzgarları kesin saldırıdan önce köyün dayanıklılığını test ediyormuş gibi bir sakinlik dönemi.

Ve asıl yağmur yağdığında yedi gün yedi gece hiç durmadan gökten yere dökülen havadan sarkan bir denizdi adeta. Yedinci gün akıntı biraz durunca çamaşırlarımı yıkamak için nehre gittim. Sahil taşlarından birinin üzerine koyduğum sabuna uzandığımda birden taşın suyun altında olduğunu fark ettim. Birkaç saniye içinde su bileklerimden dizlerime kadar yükseldi. Nehrin aşağısına doğru ilerleyen sarp dalgalara baktığımda çoktan beni belimden sarmışlardı.

Korku ve şaşkınlık içinde nehirden çıktım ve elimde ıslak elbiselerimle eve doğru yürüdüm. Yolda iki kez durdum ve suyun yükselmesini izledim. Kısa sürede su sarp kıyıların kenarlarına ulaşarak çevredeki ovanın tüm gözenek ve köşelerine bulaştı ve hızla yükselmeye başladı. Nehir, kükreyen ve kıyılarından taşan bir yaya hızıyla köye doğru kararlı bir şekilde ilerliyordu. Panik içinde köy halkına anlatmak için koşmaya başladım.

-Çay! nehir geliyor! Kırık Marathi ile bağırdım.

Tedirginliğimi gören çevreme toplanan köylüler, sebebini tam olarak anlayamayınca Prabaker'i arayıp durumu açıklığa kavuşturdu.

-Neden bu durumdasın Lin? İnsanlar senin için çok endişeleniyor.

-Nehrin kıyılarından dışarı! Köy yakında sular altında kalacak!

Prabaker gülümsedi.

- Neden bahsediyorsun Lin? Böyle bir şey olmayacak.

- Sana söz veriyorum! Kendi gözlerimle gördüm. Bu lanet olası nehir çoktan taşıtı!

Prabaker söylediklerimi köylülere tercüme etti. Herkes mutluydu ve kahkahayı patlattı.

- Neye gülüyorsun? Tam bir şaşkınlık içinde çılgık attım. - Ne de olsa bunlar şaka değil!

Son sözlerim onları biraz güldürdü. Ellerini omuzlarıma koydular ve beni sakinleştirmeye başladılar. Sonra kalabalık beni Prabaker'ın önderliğinde nehre geri götürdü.

Köyden sadece birkaç yüz metre uzakta olan nehir, çalkantılı ve devasa dalgaların oluşturduğu bir su havzasına dönüşmüştü. Biz durup izlerken kıyafetlerimiz iyice sıırılsıklam oldu ve nehir hızını arttırarak her saniye daha geniş bir alanı kapladı.

- Şu çubukları görüyor musun, Lin? diye sordu Prabaker, şimdiden beni rahatsız etmeye başlayan nahoş, kendini beğenmiş, teselli edici bir tavırla. - Bunlar flood oyununa yönelik bahislerdir. Satish, Pandey, Narayan ve Bharat'ın onlarla birlikte gömüldüğü günü hatırlıyor musunuz? Hatırlıyor musun?

Evet, o günü hatırladım diyelim. Bundan birkaç gün önce de piyango benzeri bir oyun düzenlendi. Tüm köylülerin isimleri küçük kağıt parçalarına yazılmıştı - yüz yirmi isim rulo haline getirildi ve matka adı verilen kilden yapılmış büyük bir su kabına

dolduruldu. Küçük bir kıza, üzerinde kazananların isimlerinin yazılı olduğu altı kağıdı kupadan çıkarmakla görevlendirildi. Bu operasyonu ilgiyle izleyen tüm köy kazananları alkışlarla karşıladı.

Altı kazanan, zemine bir metreden fazla olmayan kazıkları sürme hakkını kazandı. Aynı hak, hiçbir çekilişe katılmadan köyün üç yaşlı sakinine de sunuldu. Bu yaşlı sakinler uygun bir alan belirledikten sonra, genç köylüler dağıtım için araziye kazdılar. Her bir direğe, üzerinde kazı yapan kişinin adının yazılı olduğu küçük bayraklar asıldı ve ardından halk evlerine dağıldı.

O anda, biraz uzakta, dallanmış ağaçlardan birinin gölgesinde oturuyordum ve köyde her gün Marathi dilinde duyduğum sözcüklerin fonetik ilkesine göre bir sözlüğünü oluşturunuyordum. Kendi işime dalmış olarak, köylülerin düzenlediği piyangoya aldırış etmedim, amacının ne olduğunu merak etmedim.

Ve şimdi, sağanak yağmurda bize doğru gelen sel baskını izlerken, Prabaker bana her yıl sel olduğunda paya oyununu nasıl düzenlediğini anlattı. Köyün üç yaşındaki bir sakini ve altı piyango kazananına bu yıl suyun nereden geleceğini belirleme şansı verilir. Yere gömülü kazıklar, katılımcıların tahmin ettiği yerleri işaretledi.

- Şu bayrağa bak, - dedi Prabaker nehre en yakın direği işaret ederek. - Su ona ulaşmak üzere. Ya gece ya da sabah, su üzerini kaplayacak.

Prabaker bana söylediklerini köylülere tercüme etti, onlar da Satish adlı geniş omuzlu bir çobanı ileri doğru itip çekti. Kazığın yarısı suya batmıştı, çoban başını eğdi ve yurttaşlarının dostça kahkahaları altında utangaç bir şekilde gülümsedi.

- Bakın, su o bayrağa pek gitmiyor, - dedi Prabaker, bize en yakın direği işaret ederek ve devam etti. - Nehir hiç bu kadar taşmamıştı. O bayrak eski Deepakbhai'nin bayrağı. Selin bu yıl çok şiddetli olacağını düşündü.

Bizimle birlikte gelen köylüler sele ilgilerini kaybedince köye doğru yürüdüler. Prabaker ve ben kaldık.

- Sonuçta, suyun o yığına ulaşmayacağını nereden biliyorsun?
- Uzun zamandır burada yaşıyoruz, Lin. Sunder köyü iki bin yıldır bu topraklarda bulunuyor. Komşu Natinkerra köyü bizden daha eski, üç bin yıl önce kuruldu. Yağışlar sırasında buradan çok uzaktaki bazı köylerin sakinlerinin başına çok bela oldu. Biz Sunder'de böyle şeylere sahip değildik. Nehrimiz gösterdiğim yerden öteye hiç akmadı. Bence bu yıl da ilerlemeyecek, yaşlı Deepakbhai aksini söylese de.

Nehrin nerede duracağını herkes biliyor.

Prabaker yağmur yağın gökyüzüne baktı.

- Ama genellikle yağmur yağdığında suya batmış yığınlara bakmaya gelmiyoruz. Ben zaten tepeden tırnağa suda yüzüyorum Lin, senin için sakıncası yoksa gidip kemiklerimi ıslatacağım.

Büyülenmiş gibi durup yukarıdaki kara bulut yığına baktım ve ne dediğini duyamadım.

- Lin, ülkedeki insanlar suyun nerede durduğunu biliyor mu? diye sordu Prabaker.

Cevabımı beklemeden omzuma vurdu ve eve doğru yola koyuldu. Etrafıma baktım, tepeden tırnağa sıırıslıklam ve her birimizin içinde akan nehri düşündüm. Gönlümüzün ırmağı, gönlümüzün arzuları diyorum. Kim olduğumuz ve neyi başarabileceğimizin saf ve derin gerçeğidir. Tüm hayatımı kuşatılmış bir kalede geçirmiş gibi hissediyorum. Sevdiğim ve sevdiğim şeyler için ve nefret ettiklerime karşı savaşmaya her zaman son derece istekli oldum. Sonuç olarak, ben kendim bu sonsuz mücadelenin sembolü oldum, "iç yüzüm" tehlikeli bir maskenin altına gizlendi. Pek çok sert adamda olduğu gibi yüzümde ve vücudumda "Benimle şaka yapma" diyen bir ifade vardı. Sonuç olarak, bu fikri yeterince mükemmel bir şekilde ifade etmeyi öğrenmek, hayatımı tehdit edici bir uyarıya dönüştürdü.

Köyde böyle bir konum önemli değildi. Yerel sakinler bunu anlamadı. Tanıdıkları, benimle karşılaştıracakları başka bir yabancı yoktu. Kaşlarımı çattığımda veya mutsuz olduğumda gülerler ve omzuma vururlardı. Beni kibar, samimi biri olarak tanırlardı ve yüz ifademi umursamazlardı. Onların gözünde onlarla yan yana çalışan, şakalaşan, çocuklarla palyaçoluk yapan, herkesle şarkı söyleyip dans eden, yürekten gülen bir insandım.

O zamanlar gerçekten yürekten güldüğümü düşünüyorum. Bu içsel yaşam nehrinden aşağı inerek değişme ve her zaman olmak

istediğim kişi olma şansım oldu. Prabaker sopa oyununun özünü açıklamadan sadece üç saat önce, annesinden köyün kadınlarını bana hepsine uyacak yeni, yerel bir isim vermeleri için bir toplantıya davet ettiğini öğrendim. Prabaker ailesinin yanında kaldığım için soyadımın Harre olmasına karar verildi. Prabaker'ın babası Kishan artık benim de babalığım olarak kabul ediliyordu ve gelenekler onun adını göbek adım olarak almamı gerektiriyordu. Her şeyden önce, Rukhmabai sakinliğim ve neşeli halim nedeniyle benim için seçildi ve diğerk kadınlar da onun seçimine katıldı. Bu isim, "asil bir adam" veya "Tanrı tarafından asil bir yaşamla kutsanmış bir adam" anlamına gelen Shantaram'dı.

Bu Kızılderili köylüler, hayatımdaki nehrin duracağı sınırları kazıklarıyla işaretlediler. İçimdeki bu engeli fark ettiler ve onu yeni adım olan Shanlaram Kishan Harre'nin bayrağıyla işaretlediler. Tanındıkları birinin kalbini okumuş gibi mi verdiler bana bu ismi, yoksa bir dilek ağacı yeşersin umuduyla bir tohum gibi kalbime mi ektiler bilmiyorum. Önemli değil. En önemlisi sel yığınlarının yanında duruyor ve yüzü haç gibi görünüyor.

Yağmurlu gökyüzüne dokunduğumda, içimde yeni bir insan doğdu - yavaş yavaş ve büyük bir isteksizlikle dönüşmeye başladığım daha mükemmel bir insan - Shantaram.

yedinci bölüm

-Prabaker yalvarırcasına, "Bu çok iyi bir fahişe," dedi. - Yumyum-shaq, en gerekli parçalarla birlikte. Çok tutkulu olacaksın, aldığın zevkten bayılacaksın.

-Prabu, elbette, bu çok cazip bir teklif, diye cevapladım zorla gülmeye çalışarak ama o bayanla ilgilenmiyorum. Daha dün köyden ayrıldık ve şu anda başka bir şey düşünemiyorum. O fahişeyle tanışmak gibi bir arzum yok.

-Dürtüye aldırma, büyükbaba. Baş ağrısı başlar başlamaz, kötü ruh haliniz tamamen ortadan kalkacaktır.

- Belki haklısın ama şimdilik vazgeçiyorum.

- Sonuçta, o çok deneyimli! - Prabaker söyleyemedi. - Çocuklara göre, sadece bu otelde yüzlerce farklı erkekle cinsel ilişkiye girmiş. Onu gördüm. Doğrudan gözlerinin içine baktım ve onun seks işinde deneyimli bir uzman olduğunu anladım.

- Bir fahişeye ihtiyacım yok Prabu, ne kadar uzman olursa olsun.

- Keşke onu görebilseydin. Görür görmez aklını yitirdi.

- Hayır, Prabu, affedersin.

- Ne de olsa, gelip ona bakacağına söz verdim. Sadece bak, hepsi bu. Bir bakış seni incitmez!

- Hayır dedim, o kadar.

- Ne de olsa... Yere koyduğum ayvaları gidip bakmazsan geri alamam.

- vazgeçtin mi

- Evet, Lin.

- Bu otel fahişesiyle yatmam için bana para mı ödedin?

- "Evet, Lin," diye mırıldandı Prabaker çaresizce ellerini yukarı aşağı sallayarak. - Köyde altı ay geçirdin. Altı aydır kimseyle yatmadın. Buna çok ihtiyacın olacağını düşündüm. Ve şimdi, en azından ona bakmazsan, şeftalimi geri alamayacağım.

- Şey, - dedim çaresizlik hareketini tekrarlayarak. - Senin hayatını kurtarmak için gidip onu görmeliyim.

Otel odamızın kapısını kapattım ve geniş koridorda yürüdük. Bombay'ın kuzeyindeki Aurangabad'daki Apsara Oteli, yüz yılı aşkın bir süre önce daha zengin bir çağda faaliyet göstermek amacıyla inşa edildi. Geniş ve yüksek tavanlı odaların balkonları sokağa açılıyordu; çerçeveler ve tavanlar desenlerle süslenmiştir. Mobilyalar ucuz ve dayanıksızdı ve koridordaki halı yıpranmış ve deliklerle doluydu. Boyalı alanlar soyuluyordu, duvarlarda kirli noktalar görülüyordu. Zavallı ve çirkin bir manzaraydı. Prabaker, Bombay'a giderken mutlu bir gece geçirmek için en uygun otel olarak burayı tavsiye etti.

Koridorun sonundaki kapının yanında durduk. Prabaker tutkuyla titriyordu, gözleri kocaman açılmıştı.

Kapıyı çaldım, çok geçmeden açıldı. Kapıda bir kadın duruyordu, elli yaşını geçmiş olmalıydı. Kırmızı-sarı bir sari giyen bu bayan bize kızgın gözlerle bakıyordu. Odada Prabaker'ın köyündeki erkekler gibi sadece kuşaklı ve beyaz şapkalı birkaç

adam vardı. Yerde oturmuş, bol bol bezelyeli pirinç çorbasıyla roti yiyorlardı.

Kadın kapıyı arkasından çarptı ve koridora çıktı. Prabaker'ı gözleriyle kesiyordu. Prabaker omzunun üstündeydi, okullu bir kavgacının kuyruk sallayan liderine tepeden bakması gibi ona tepeden bakıyordu.

- Görüyor musun Lin? - dedi gözlerini ondan ayırmadan. - Haklı olduğumu şimdi görüyor musun?

Karşımdaki figür patates burunlu, çirkin büzülmüş dudaklı ve sopayla hareket ettirilen salyangoz benzeri dudaklı sıradan bir kadındı. Yüzündeki ve boynundaki kalın boya tabakası, kızgın bakışlarıyla onu bir geyşa (Japonya'da dansçı) gibi gösteriyordu.

- Göstermek! Prabaker ona Marathi dilinde hitap etti.

Cevap olarak kadın sarisinin yakasını açtı ve çıkıntılı göbeğini gösterdi. Sallag elleriyle karnının birkaç kıvrımını sıktı ve tek kaşını kaldırarak iltifat etmemi bekleyen hayran gözlerle bana baktı.

Prabaker alçak sesle inledi, gözleri daha da genişledi.

Kadın koridora baktı, gömleğini birkaç santim yukarı kaldırdı ve uzun, kabarık göğüslerini gösterdi. Gözlerini kısarak inanılmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı, göğüslerinden birini eline aldı ve tam gözlerimin önünde salladı. Bu bakışın ilk akla yatkın açıklaması korkutma ya da alay konusu olabilirdi.

Prabaker'ın gözleri ardına kadar açıldı; ağzını açtı ve kükreyerek nefes almaya başladı.

Gömleğini indirdi, başını salladı ve uzun siyah örgüsünü göğsünün üzerine attı. Devrilmiş bir diş macunu kutusu gibi iki eliyle örgüsünü tutuyor.

Parmaklarının arasında yukarıdan aşağıya sıkıca kaydırdı. Saç örgüsünün ucundan yere hindistan cevizi yağı damlıyordu.

- Lin, ne olduğunu biliyorsun..." Prabaker konuştu, kendini topladı, yere damlayan yağa açgözlü bir şekilde baktı ve sağ ayağını sabırsızca yere vurdu. "Eğer onunla yatmak istemiyorsan... gerçekten istemiyorsan... sana verdiğim ayvayı kullanabilirim..."

- Odamızda görüşürüz, Prabu, diye yanıtladım, hafifçe eğilerek ve kadına gülümseyerek, onun kızgın, nefret dolu bakışlarını yanıma alarak onlardan uzaklaştım.

Prabaker'ı beklerken, halihazırda günlük iletişim için yararlı olan altı yüzden fazla kelime içeren Marathi sözlüğümü düzenlemeye karar verdim. Köylülerden yeni kelimeler ve cümleler öğrendiğimde bunları bir kağıda yazıp büyük defterime düzgünce kopyalardım. Kapı aniden açılıp Prabaker kutsal odaya girdiğinde, henüz deftere yazılmamış en son kelimelerin bulunduğu kağıt parçalarını masanın üzerine sermiştim. Hiçbir şey söylemeden yatağına doğru yürüdü ve yüz üstü yatağa uzandı. Onu orospu odasının kapısında bıraktığımdan beri on dakika bile geçmemişti.

- Ah, Lin! - mutlu bir ifadeyle gülümsedi ve inledi. - Biliyordum. Olağanüstü deneyime sahip bir kadın olduğunu biliyordum.

Ona şaşkınlıkla bakıyordum.

- Evet! - Prabaker yatağına oturdu ve ceketinin paçalarını aşağıda sallamaya başladı. - Fiyatı çok pahalıdır. Ve ben onunla çok ama çok iyi seviştım. Şimdi gidelim! Yiyip içeceğiz ve yürüyeceğiz!

- Ne diyeceğim, gücün kaldıysa gidelim.

- Orası için güce gerek yok dede! Seni götüreceğim yer çok güzel bir yer, hatta sık sık içinde oturabilirsin!

Tek kelime değildi, hepsi bu. Prabaker beni o güzel yere götürdü. Kaldığımız otelden yürüyerek yaklaşık bir saat uzaklıkta, şehrin dışında, son otobüs durağına çok yakındı. Bizimle orada bulunanlara içki ısmarladık, tek dar taş sıraya oturduk ve ciddi bir şekilde içki içen ve sarhoş olan müdavimlerden oluşan kalabalığa katıldık. Avustralya'da bu patentsiz tezgahlara caca depoları denir: bu tür yerlerde anlaşma yoluyla belirtilenden daha düşük bir fiyata bitter alkol elde etmek mümkündür.

Bu grup işçilerden, köylülerden ve çeşitli türden suçlulardan oluşuyordu. Her şey kasvetli ve oldukça karamsar görünüyordu. Az ve kesik kesik konuşuyorlardı. Bir sonraki bardak kokmuş kakao votkasını içtikten sonra, her birinin yüzü çirkinleşecek ve kendi yöntemleriyle homurdanacak, homurdanacak veya homurdanacaktı. Prabaker ve ben zehirli kimyasalın tadına bakmamak için kığımızı sıktık.

bardağı bir nefeste başımıza kaldırdık ve ancak ondan sonra içtiklerimizi midemizde tutabildik. Derin bir nefes alıp vücudumuzun direncini aştıktan sonra ikinci denemeye geçtik.

Ağır ve anlamsız bir uğraştı. İnsanlar gerilimi hissedebiliyordu. Bu işle baş edemeyenler yavaş yavaş ortadan kayboldu. Bir grup sadece dayanışma adına kaldı. Prabaker beşinci bardak zehirli sıvıyı düşündü. Yenilgiyi kabul etmek istediğini düşündüm, ama iradesini topladı, nefes nefese ve elbisesinin yakasını ıslattı, bardağı başının üzerine çekip boşalttı.

Aniden yarışmacılardan biri bardağını kenara fırlattı ve ortaya çıktı ve yapay ama yüksek bir sesle şarkı söylemeye başladı. Herkesle hemfikir olduğumuzu dile getirdikten sonra nihayet doyduğumuzu anladık.

Herkes sırayla okuyordu. Önce ağlama sesleriyle ilahiyi, ardından dini ayinleri söyledik. Hint aşk şarkıları, uzun lirik gazellerle değişiyordu.

Sarhoşluk derecesini bilen iki üniformalı garson ellerindeki bardakları kenara bırakıp kapının iki yanındaki koltuklara oturdular ve bekleme pozisyonuna geçtiler. Samimi bir şekilde gülümsediler ve etli ellerinde tahta tokmaklarla bize başlarını salladılar. Seyirci her oyuncuyu yüksek sesle alkışladı ve "bravo!" sesleriyle uğurladı. Sıra bana geldiğinde, nedense ünlü Kinks şarkısı "I'm Got A Dam for You"yu söylemeye karar verdim:

Evet güzelim sana bağılıyım.

Çok yorgunum, uyuyamıyorum.

Bir kenara içki içip, şöhretimin tadını çıkararak, Prabaker'ı sözleri ezberlemeye zorladım ve sarhoşluğuyla pek arkamda olmayan Prabaker diğerlerine şu sözleri öğretti ve sonuçta eski bir koro oluştu:

Evet, evet, Tanrım, sen harika bir kızsın

Bak, çok yoruldum, artık dayanamıyorum.

Şehre giden boş yolda, biz daha yüksek sesle şarkı söylerken, "büyükelçi" arabası yanımızdan geçti. Biraz geçtikten sonra geri döndü, aynı hızla geri döndü ve yolun kenarına dönüp önümüzü kesti. Arabadan 4 kişi indi, sürücü kendisi yerinde kaldı. Adamların en uzununu yanıma geldi, gömleğimin yakasını tuttu ve Marathi dilinde bir şeyler mırıldandı.

- Sorun ne? - Zorla o dilde sordum.

Bir diğeri yandan yaklaştı ve kısa bir darbe indirdi, başım geri çekildi. Onu iki darbe daha izledi - dişlere ve serseri. Bir şeye takıldım ve bacağımın büküldüğünü hissettim. Düşer düşmez Prabaker'ın saldırganların üzerine atladığını ve elleri açık halde onları durdurmaya çalıştığını gördüm. Tüm gücümü toplayarak ayağa kalktım ve hatta yanıt olarak birkaç yumruk atmayı başardım. Herhangi bir sokak kavgasında en yararlı numara sol kroşeydi ama sağ dirseğim fena gitmedi. Prabaker yanıma düştü, sonra ayağa fırlarken başka bir yıkıcı darbeye anında kör oldu ve sendeleyerek

ayağa kalktı. Bacaklarımla onu korumak için yaklaşmaya çalıştım ama ayağım tekrar takıldı ve beceriksizce düştüm. Her taraftan vuruldum ve tekmelendim. Elimden geldiğince kendimi savundum, kafamın içinde biri usulca - "Bu durum bana tanıdık geliyor... bu durum bana tanıdık geliyor..." diye fısıldıyordu.

Üçü bana yaklaştı ve dördüncüsü hünerli parmaklarıyla ceplerimi aradı. Sisli beynim, sarhoş ve hırpalanmış halde üzerime düşen karaları seçiyordu. Bu sırada Prabaker'ın hırsızlara küfreden ve yalvaran sesi duyuldu. Prabaker, onları masum bir yabancı konuğu döverek ve soyarak ölkelerini ve insanlarını lekelemekle suçladı. Dili dolansa da oldukça tutkulu konuşuyor, bir solukta onlara talihsiz korkaklar diyor, Mahatma Gandhi, Buddha, Krishna, Rahibe Teresa ve Bollywood yıldızı Amitabh Bachchan'ın isimlerinden de bahsediyor. Görünüşe göre bu, kelime selinin etkisiydi. Çete lideri yanıma yaklaştı ve çömeldi. Ayağa kalkıp tekrar kavga etmeye çalıştığımda, diğer üç çete üyesi çabalarımı engelledi ve beni yere yapıştırdı. "Bu durum bana tanıdık geliyor... Bu durum bana tanıdık geliyor..."

Adam eğilip gözlerime baktı. Yüzü kaba ve tamamen ifadesizdi, bana kendi yüzümü hatırlatıyordu. Yırtık gömleğimi kaldırıp altına bir şey koydu. Pasaportumla benim saatimdi.

Sonunda hırsızlar sebepsiz yere Prabaker'a hiddet dolu bir bakış atıp arabaya bindiler. Kapılar çarptı ve "büyükelçi" tekerleklerinin altına çamur ve çakıl sıçratarak hızla uzaklaştı.

Prabaker'ın yaptığı ilk şey ciddi şekilde yaralanıp yaralanmadığımı kontrol etmek oldu, ardından çaresizce inlemeye ve kıyafetlerini yırtmaya başladı. Ben içeri girmeden önce beni bu uzak bara getirdi, bu kadar çok içtiği için kendine küfrediyordu. Saygılarımla, "Aldığınız darbeler, yaralar ve morluklar benim kaderim olsun.

¹ Amitabh Bachchan (d. 1942) ünlü bir Hintli aktördür.

"- O ağladı. Bu bilinen bir gerçektir, çünkü burada profesyonel gururu, Bombay'daki en iyi rehber olarak ünü sorgulanıyordu. Hindistan Anavatanı Bharat Mataji'ye olan sonsuz sevgisi, herhangi bir fiziksel ıstırapla kıyaslanamayacak bir darbe aldı.

- Kaldığımız otelin beyaz fayanslı geniş banyosundaki lavabonun üzerine eğilip yüzümü yıkarken Prabaker, yapılacak tek bir şey var, Lin, derdi. - Bombay'a döndüğümüzde akrabalarınıza ve arkadaşlarınıza bir telgraf çekip size para göndermelerini sağlayın ve ardından Yeni Zelanda büyükelçiliğine gidip acil durumunuz hakkında bir şikayette bulunun.

Yüzümü sildim ve aynada kendime baktım. O kadar büyük bir risk değildi. Gözlerim kararmıştı. Popom şişmişti ama kırılmamıştı. Aldığım darbelerden dudaklarım da çatlamıştı, yanaklarımda ve çenemde çok sayıda morluk vardı. Daha kötü olabilirdi. İşçi sınıfı çocuklarından oluşan çetelerin birbiriyle çatıştığı ve benim gibi hiçbir çeteye katılmak istemeyen tarafsızların acımasızca muamele

gördüğü skandallarla dolu bir mahallede büyüdüm. Ve sonra hapisane. Kimse beni düzeni sağlamak için para alan gardiyanlardan daha acımasızca dövmedi. İç sesimin "Bu durum bana tanıdık geliyor..." demesi de bu anılarla alakalı. Üç-dört gardiyanın beni yere indirdiği ve iki-üç kişinin beni yumruk, sopa ve tekmelerle dövdüğü sahne hafızamda tazeydi. Aslında örnek olması gereken "iyi adamlar" sizi dövdüğünde kendinizi çok kötü hissediyorsunuz ve bundan sonra size saldıran "kötü adamları" zaten anlıyorsunuz. "İyi adamlar" size kelepçe vurup sırayla sizi dövmeye başladığında, size öyle geliyor ki sadece onlar değil, tüm sistem, tüm dünya kemiklerinizi kırıyor. Her gece duyduğumuz yürek burkan çığlıklar teselli edici değildi. Dövülmüş mahkumların çığlıkları...

Aynada kendi gözlerime bakarken Prabaker'ın söylediklerini düşündüm. Yeni Zelanda'ya veya başka bir büyükelçiliğe başvuramayacağımı bilmiyordu. Arkadaşlarıma ve akrabalarımın mektup veya telgraf gönderemiyordum, çünkü polis benim böyle bir hata yapmamı umarak onları takip ediyor ve kontrol altında tutuyordu. Yani, yardım veya para bekleyecek hiçbir yerim yoktu. Soyguncular son kuruşuna kadar tüm paramı aldılar. Olanların tuhaflığı şaşırtıcı olabilirdi: kaçak soyguncu soyuldu ve çaldığı her şeyden mahrum bırakıldı. Karla son görüşmemizde ne yaptı? Evet, hatırladım: "İçme ve eğlenme."

-Yeni Zelanda'da hiç param yok Prabu, - Otel odamıza döndüğümüzde dedim ki, - Yardım edebilecek hiçbir arkadaşım ve akrabam yok ve büyükelçiliğe başvuramıyorum.

- paran yok mu Durmadan?
- Evet, hiç değil.
- Bir yerde para bulamıyorsun, değil mi? Hiçbir yerden?
- Birdenbire, - diye cevap verdim, çantamı toplayıp kapattım.
- Bu büyük bir sorun Lynn, tüm bunları senin hırpalanmış ve morarmış yüzüne söylediğim için beni affet.

- Biliyorum. Saatimi otel sahibine satabileceğimizi nereden biliyorsun?

- Evet, Lin. Ben de öyle düşünüyorum. Çok güzel bir saat. Ama hancının bu saat için istediğın parayı sana vereceğinden emin değilim. Bu gibi durumlarda Hintli tüccar dinini arka cebinde gizler ve kişiye çok katı şartlar dayatır.

- Önemli değil, - dedim çantamın tokasını kapatarak. -Önemli olan otel odamızın parasını ödeyip Bombay'a tren bileti almak. Sen eşyalarını çantana koy, gidelim.

- Bu çok ciddi bir sorun Lin, biz odamızın kapısını kapatıp koridora çıktığımızda Prabaker hala inliyordu. -Hindistan gibi bir yerde bedava kalmanın eğlenceli bir tarafı yok.

Prabaker dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatı, Bombay benzeri ifadesi değişmemiştı. Saatin satışından elde ettiğim para Aurangabad'daki otel hizmet bedelini ödeyerek tren bileti almaya yettiğı gibi, Bombay'ın "Hindistan" otelinde üç gün yaşamama da yetiyordu. Kişisel eşyalarımı daha önce kaldığım otel odasına bıraktıktan sonra, Prabaker'a holla anlamında el salladım ve vedalaşırken harika gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım.

- "Bu başarısızlıkları bana bırakın," dedi, ayrılırken çok ciddi ve ciddi bir şekilde. -Göreceksin, sana mutlu sonuçlarla geleceğim.

Onun merdivenlerden inmesini izlerken otel görevlisi Anand'ın Marathi dilinde beni aradığını duydum.

Ona gülümsedim ve o dilde konuşmaya başladık. Köyde geçirdiğim altı ay boyunca, gündelik en basit kelimeleri ve cümleleri kullanarak Marathi konuşmayı öğrendim. Bu oldukça küçük başarının Anand üzerinde büyük bir etkisi oldu. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra, Marathi'yi nasıl konuştuğumu öğrenmek için otelin diğer hizmetlilerini aradı. Herkes bu olaya şaşkınlık ve hayranlıkla tepki gösterdi. Oldukça iyi Hintçe konuşan birçok yabancıyla etkileşimde bulunmalarına rağmen, ana dilleri ve sevdikleri dil olan Marathi konuşan bir yabancıyla hiç tanışmadılar.

Bana hiç görmedikleri ve bilmedikleri Sunder köyü hakkında sorular sordular. Geçmişlerinden iyi bildikleri köy hayatına dair samimi

konuştuk. Hepsinin hafızasında abartılı bir toprak ana hayali vardı. Doya doya konuştuktan sonra odama döndüm ve döner dönmez kapı hafifçe vuruldu.

Uzun boylu, beyaz, uzun saçlı, gür sakallı ve Alman ya da İsviçreli bir turist, "Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm," dedi. - Otel ve salon görevlileriyle konuştuğunuzu duyunca, uzun süredir Hindistan'da yaşıyorsunuz sandım... Ve biz... şey, bugün arkadaşım

ben geldik... Almak isteriz biraz esrar. Belki... belki sen yaparsın, dolandırılmadan ve polisle başımız derde girmeden nereden alabiliriz?

Elbette biliyordum. O gün, sadece esrar almalarına değil, aynı zamanda karaborsadan yaptıkları alımların doğruluğunu kontrol etmelerine ve paralarını yerel para birimine çevirmelerine de yardım ettim. Sakallı Alman turist ve arkadaşı bana çok teşekkür ettiler ve hatta ücretini ödediler. Prabaker'in arkadaşlarıyla gizli iş ortakları olan karaborsacılar, kendilerine yeni bir müşteri getirdiğim için mutlu oldular ve bana bir pay verdiler. Kolaba sokaklarında böyle bir yardıma ihtiyacı olan yeterince yabancı olduğunu biliyordum. Böylece Anand ve diğer otel görevlileriyle konuşmama kulak misafiri olan yabancı bir turist bana geçimimi sağlamanın yolunu gösterdi.

Vize konusunda bazı sıkıntılar yaşandı. Anand beni otelde kontrol etti ve vizemin süresinin dolduğunu bildirdi. Tüm Bombay otelleri, pasaport bilgileri ve vize bitiş tarihleriyle birlikte yabancı turistlerin bir listesini şehir yönetimine sunmak zorundaydı. Bu listelere "C formları" denir ve polis bunları dikkatle inceler. Hindistan'da vize rejiminin ihlali ölüm cezası olarak kabul edildi. Sanıklar iki yıl hapis cezasına çarptırılabilir ve kanunları çiğneyenlerle işbirliği yapan otel görevlileri ağır para cezalarına çarptırılabilir.

Anand kaşlarını çattı ve adımı günlüğe kaydetmeden önce sahte tarihleri göstererek durumu açıkladı. Aslen Maharashtra'lı olduğu

için bana iltifat ve şefkat gösterdi ve anadilinde sohbet edebildiği ilk yabancı bendim. Benim için kurallardan birini çiğnemekten çekinmese de hemen karakolun yabancılar şubesine giderek vizemi uzatmam gerektiği konusunda beni uyardı.

Odama gelip elimden gelen her şeyi yapmalıydım. çok düşündüm Şansım o kadar büyük değildi, nakit rezervi daha da azdı. Yanlışlıkla yabancılarla karaborsa arasında geçici bir kazanç kapısı keşfetmiş olsam da, bir otelde yaşamak ve bir restoranda yemek yemek için yeterli para.

Kazanabileceğimden emin değildim. Ayrıca başka bir ülkeye gitmem için. Vizemin süresi dolduğundan, resmi olarak bir suçlu olarak kabul edildim. Anand, polisin vizemin sona ermesini dikkatsiz bir hata olarak kabul etmeyeceğini ve ciddiye almayacağına dair bana güvence vermesine rağmen, kayıt memuruyla temasa geçme riskini alma konusunda temkinliydim. Bu yüzden vizemi uzatamadım ve vizem uzatılmadan otelde yaşayamam. Bir yanda yerleşik kurallar, diğer yanda evsiz bir kaçağın hayatının değişkenliği bu tuzaktan çıkmamı engelledi.

Karanlık bir odada yatağında uzanmış, açık pencereden sokaktan duyulan sesleri dinledim - tavacının harika, güzel kokulu ürününü öven çağrılar, nemli akşam havasında yüksek sesle yankılanan karpuz satıcısının övgüsü, turist kalabalığının önünde terli numaralarını yapan sokak tutkununun neşeli bağırışları ve şüphesiz müzik. Dünya üzerinde müziği

Kızılderililer kadar seven ikinci bir ulus olup olmadığını merak ediyorum.

Müzik, düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yaptığım köy hatıralarını istemeden geri getirdi. Sunder'den dönmeden kısa bir süre önce, köylüler bana daimi ikametgah, bir ev ve yaşamam için bir iş teklif ettiler. Orada geçirdiğim son üç ayda köy okulu öğretmenine çocuklara İngilizce dersi vererek yardımcı oldum. Yerel lehçenin hakim olduğu telaffuzunu düzeltiyordum. O öğretmen, köy meclisi üyeleriyle birlikte özel bir ısrarla beni kalmaya ikna etmeye çalıştı. Köyde bana bir yer ve bir iş bulundu.

Ama oraya geri dönemezdim. O zaman geri dönemezdim. Şehirde avucunuzun içinde yaralı kalbinizle yaşayabilirsiniz ama köyde onlar gözlerinizde parlamalıdır. Ve hayatımın her anında suçumu ve cezamı hep yanımda taşıdım. Hapisten çıkmamı sağlayan kaderim, dünyada özgürce yaşamama izin vermedi. Er ya da geç insanlar benim gözlerimdekini göreceklerdi. Hesaplaşma anı er ya da geç gelecekti. Yarım yıl boyunca kendimi dünyayla uyum içinde yaşayan biri olarak tanımladım ve gerçekten mutluydum ama içim rahat değildi. Özgürlüğümü korumak için her şeyi yapmaya hazırdım, hatta büyük olasılıkla cinayete bile.

Bunu biliyordum ve köyde bulunarak onu lekeleyeceğimi biliyordum. Aldığım her gülümseme sahteydi. Bir kanun

kaçağının kahkahasında yalanın yankıları hissedilir ve ona gösterilen her iltifat kısmen hırsızlıktır.

Kapı çaldı, açık dedim. İçeri giren Anand perişan görünüyordu, Prabaker ve iki arkadaşının geldiğini söyledi. Huzurumla ilgilendiği için Anand'a teşekkür ettim ve onunla birlikte salondan ayrıldım.

- Lin! - Prabaker beni gördüğüne sevindi. - Size çok güzel haberlerim var! Bu adam benim arkadaşım Johnny Cigar. Johnny, yaşadığımız kasaba olan Chopadpatti'deki en önemli arkadaşım. Bu Raju. Yaşadığımız harabelerdeki en önemli kişi olan Kazım Ali Hüseyin'in yardımcısıdır.

İkisiyle de el sıkıştım. Johnny Cigar benim boyumda ve yapımdaydı, ortalama bir Kızılderiliden biraz daha iriydi. Yaklaşık otuz yaşında olacaktı. Zeki, açık renkli ve biraz uzun bir yüzü vardı. Kum rengi gözleri kararlılığını ifade ediyordu. Çenesi sıkıca dışarı çıkmıştı ve etkileyici dudaklarının üzerindeki bıyığı düzgün bir şekilde kesilmişti. Raju, Prabaker'dan biraz daha uzun ve ondan daha zayıftı. Nazik yüzünde istemsiz bir sempati uyandıran hüznü bir ifade donmuştu. Üzülsek de çoğu durumda son derece adil ve dürüst insanlara ait bir ifade olduğunu söylemeliyiz. Zeki, kara gözleri, kalın kaşlarının altındaki dikkatli, her şeyi bilen gözleri, yorgun ve erken yaşlanmış yüzünden bana baktı - muhtemelen otuz beş yaşından büyük değildi. Her iki Kızılderili de ilk görüşte bana aşık oldu.

Prabaker'ın memleketi olan Sunder köyünden biraz bahsettik. İzlenimlerimi sordular. Ayrıca Bombay hakkındaki düşüncelerimle de ilgilendiler - en çok neyi sevdiğim, burada zamanımı nasıl geçirdiğim vb. Sohbetimize yakındaki kafe veya restoranlardan birinde devam etmeyi önerdim ama Prabaker davetimi reddetti.

- "Hayır, hayır, Lin," başını salladı. - Gitmeliyiz. Ben sadece senin Johnny'nim ve

Raju ile tanışmanı ve nazik yüzünü görmelerini istedim. Sanırım Johnny'nin sana bir sözü var, değil mi? - ağzını açtı, kollarını kaldırdı ve iri iri açılmış gözlerini arkadaşına çevirdi.

Johnny Cigar kaşlarını çattı ve itirazına acı bir bakışla cevap verdi, sonra ışıldayan yüzünü bana çevirdi.

- Karar verdik, bizimle yaşayacaksın, - dedi. - Prabaker'ın iyi bir arkadaşısın. Senin için bir yerimiz var.

- Evet, Lin! Prabaker eklemek için acele etti. -Yarın bir aile taşıyor ve onların evi bir gün sonra sizin için boşalacak.

- Ama ben... ama ben... - Cömert davetleri için minnettarken ve harabe halinde yaşama düşüncesi beni dehşete düşürürken, güçlü bir şekilde cevap verdim.

Prabaker ile oraya yaptığımız geziyi çok iyi hatırladım. Kapısız tuvaletin kokusu, yürek burkan yoksulluk, binlerce insanın karınca yuvası gibi sefaleti - benim dünyamda bu gerçek bir cehennem, modern zamanlarda bir insanın başına gelebilecek en büyük felaket olarak kabul edilmeliydi.

- "Sorun değil, Lin," diye kıkırdadı Prabaker. - Bizden çok memnun kalacaksınız, göreceksiniz. - Biliyor musun, zaten farklı biri gibi görünüyorsun.

Gerçekten, birkaç ay bizimle yaşadktan sonra, bizim gibi
olacaksınız, yani.
bizden farkınız olmayacak. Herkes senin yıllardır harabelerde
yaşadığını düşünecek. Göreceksin.

- Güvenli bir yer, dedi Raju elime dokunarak. - Para toplayana
kadar rahat yaşarsın. Otelimiz Hawaii'de.

Prabaker ve Johnny güldüler ve ben de onlara katıldım.
İyimserlikleri ve güvenleri bana geçti. Harabeler bir lağım çukuru
olsa bile, en azından orada bir "C formu" doldurmam
gerekmeyecek ve özgür bir adam olacaktım. Gelecek hakkında
düşünmek için yeterli zamanım olacak.

- Ne söylüyorum... Çok teşekkürler Prabu, Raju, Johnny.
Katılıyorum, çok teşekkür ederim.

- Sorun değil, - Johnny Cigar elimi sıktı ve açık ve dikkatli
bakışlarını yüzümde tuttu.

Harabelerin "önemli kişisi" Kazım Ali Hossein'in nasıl biri
olduğumu kontrol etmeleri için Johnny ve Raju'yu gönderdiğini
bilmiyordum. Sadece kendimi ve gecekondlu hayatının sefil
şartlarını düşünerek istemeye istemeye de olsa düşüncesizce
daveti kabul ettim. Onların kasabasında yaşamının ne kadar
değerli olduğunu ve boş bir evi işgal etmek için yüzlerce ailenin
sırada beklediğini bilmiyordum. Bu daveti kabul ederek o eve
ihtiyacı olan bir ailenin hakkını çiğnemiş olacağım hiç aklıma
gelmemişti. Bana yardımcılarını gönderen Kazım Ali Hussain,
Raju'ya onlarla yaşayıp yaşayamayacağımı belirlemesi talimatını

vermişti ve Johnny'nin görevi, onların benimle yaşayıp yaşayamayacağını belirleme göreviydi. O ilk görüşmede, Johnny'nin dostça el sıkışmasının gelecekteki dostluk olasılığına işaret ettiğini ve Raju'nun hüzünlü gülümsemesinin bana hak ettiğimden daha fazla güven ve anlayış verdiğini hissettim.

- "Tamam, Lin," Prabaker gülümsedi. -Akşam birisi gelip bütün eşyanızı ve sizi mübarek bir kimse olarak alıp götürecektir.

- Oldu. Prabu'ya çok teşekkür ederim. Ama bir bakayım! Peki ya ertesi gün için planladığımız gezi?

- Yarınki gezimizde sorun ne olacak?

- Sizinle Daimi Rahiplere gitmek istedik.

Şehrin eteklerinde bulunan Baikulla yerleşimindeki erkekler manastırıyla ilgiliydi. O yerin batıl inançlı rahip-rahipleri bir afyon dükkanı işletiyordu. Birkaç ay önce Prabaker beni Bombay hayatının karanlık tarafıyla tanıştırdığında oradaydık. Köyden dönerken ondan Carlisle'la beni bir kez daha Daimi Rahiplere götürmesini istedim ve sözünü aldım. Carla'nın o manastırı hiç olmadı

O sırada orayı görmemişti ama söylentiler onu orayı görmeye teşvik etmişti. Elbette, Prabaker ve arkadaşlarının beni yanlarında yaşamaya davet ettikleri bir zamanda yürüyüşten bahsetmek biraz kabalık olabilirdi ama Carla'nın o manastırı görmesini gerçekten istiyordum.

- Sorun değil, Lin. Bayan Carlisle ve ben Daimi Rahiplere gidip geleceğiz ve sonra eşyalarını alacağız. Bir gün öğleden sonra saat üçte senin peşinden geleceğim. Bizimle bir gecekondlu sakini olacağın için çok mutluyum, Lin! Çok memnun oldum!

Aşağıya inip sokağa çıktık. Prabaker, Johnny ve Raju uzaklaştılar ve ortadan kayboldular. Böylece sıkıntılarımla geride kaldı. Biraz para kazanma fırsatı buldum, yaşayacak güvenli bir yer buldum ve sonra düşüncelerim ve hayallerim, sanki bu endişelerden kurtulmuş gibi, sokaklarda ve ıkmaş sokaklarda Carla'nın evine, pencerelerine ilk önce- kattaki dairesi ve onun nehir taşıyla kaplı ıkmaş sokağa açılan uzun cam kapısı. Ama o kapılar bana kapalıydı ve onun imajını, yüzünü ve gözlerini gözlerimin önünde canlandırma girişimlerim başarısız oldu. Birden harabelerde fakir bir kulübeye sahip olmakla onu kaybedebileceğimi düşündüm. Büyük olasılıkla olurdu. O an, onunla tanışamayacak ve arkadaş olamayacak kadar aşağılanmış olacağımı, utancımın bizi hapishane çitlerinin ötesinde bile acımasızca ve geri dönülmez bir şekilde ayıracağını düşündüm.

Otel odama geri döndüm ve uyumak için uzandım. Harabelere taşınarak hem zaman kaybedecektim hem de vize sorunu istediğim kadar olmasa da bir nebze olsun çözülmüş olacaktı. Bu endişeler üzerimden kalktı ama aynı zamanda çok yorgundum ve gerçekten iyi bir gece uykusuna ihtiyaım vardı. Ama uykum bölündü. Didier'in bitmeyen gece yarısı sohbetlerinden birinde

dediği gibi, rüyalarda rüyalarımız korkularımızla buluşur. Didier, "Rüyalar ve korkular aynı şeyse, buna kabus denir" dedi.

sekizinci bölüm

Ayakta duran rahipler, hayatlarının geri kalanında asla oturmayacakları veya uzanmayacakları için tövbe ettiler. Gece gündüz ayaktaydılar. ; Ayakta yemeklerini yerler, doğal ihtiyaçlarını ayakta giderirlerdi. Ayakta dua ettiler ve ilahiler söylediler. Uyudukları zaman bile, düşmemeleri için dik durmalarını sağlayan boyun kayışlarından sarkarak ayakta uyurlardı.

Beş ila on yıl sonra sürekli ayakta durmaktan bacaklar şişmeye başladı. Kan yorgun damarlardan zorlukla geçti, kaslar sertleşti. Bacakları hayal edilemeyecek boyutlara kadar şişti, şekli bozuldu ve damarlar yarayı kapattı. Fil gibi şişmiş ayakların ayak parmakları zorla oyulmuştu. Daha sonra bacaklar kilo vermeye başladı ve karınca yuvalarını andıran damarları olan ince deriyle kaplı kemiklere dönüştü.

Her dakika hissettikleri acı dayanılmaz derecede acı vericiydi. Pençelerini her yere bastırduğında, keskin iğneler bacaklarını soktu. Bu bitmek bilmeyen işkenceler karşısında rahipler yerlerinde duramazlar ve tıpkı bir sihirbazın flütle uykulu müzik çalarak yılanı yuvasından çıkaran parmakları gibi, ağır ağır dans edercesine sallanarak izleyenleri hipnotize ederler.

Daimi rahiplerden bazıları, diğerlerini rahip, haham ve imam olmaya teşvik eden yeteneklerine ve coşkularına ilgi göstererek on altı-on yedi yaşından itibaren daimi rahip olmayı reddettiler. Birçoğu, yaşamı yalnızca ölüme hazırlık, sonsuz yaşama giden adımlardan biri olarak değerlendirerek nispeten olgun bir yaşta dünyayı terk etti. Rahipler arasında zevk, kazanç, güç gibi dünyevi değerler için önlerine çıkan tüm engelleri acımasızca yok eden çok sayıda iş adamı vardı. Ayrıca dini yolda fedakarlık yöntemlerini giderek sıkılaştırarak, birçok dini akım değişti ve bunun sonucunda birçok mümin Daimi Rahipler mezhebine katıldı. Geçmişte hırsızlar, katiller, mafya üyeleri ve liderleri olan, günahlarını sonsuz acılarla yıkayan ve manevi huzuru bulmak isteyen suçlulara da manastırda rastlanmıştır.

Dispanser, tapınağın arkasındaki iki tuğla bina arasındaki dar bir geçitteydi. Tapınağın arazisi, yalnızca tövbekar rahiplerin girmesine izin verilen, dış dünyadan çitle çevrili bahçeler, galeriler ve yatak odaları içeriyordu. Eczanenin çatısı demir tabakalardan, zemini ise taş levhalardan yapılmıştır. Rahipler koridorun sonundaki bir kapıdan, diğer insanlar ise sokaktan açılan demir bir kapıdan içeri girdiler.

Yurdun dört bir yanından ve farklı kesimlerden ziyaretçiler surlar boyunca sıralanmış. Tabii herkes ayaktaydı. Ayakta duran rahiplerin yanında oturmak yasaktı. Sokaktaki girişin yakınında, üstü açık bir yalak yanında el yıkamak veya tükürmek için bir

çeşme vardı. Rahipler, bireysel ziyaretçilere veya gruplar halinde toplananlara yaklaşıp, kil çillerinde esrar hazırlar ve onlarla birlikte tüttürürdü.

Rahiplerin yüzlerinde bariz bir ıstırap ifadesi vardı. Her biri, yıllarca süren sürekli zorluklardan geçerek, er ya da geç bu işkenceler içinde

kutsal mutluluğu buldu. Gözlerinde ıstıraptan doğan bir ışık vardı ve hayatımda kimsenin yüzündeki acılı gülümsemeye yansıyan ifadeye benzer bir şey görmemiştim.

Ayrıca, her zaman çok miktarda uyuşturucu kullanıyorlardı ve görkemli bir görünüm içinde hayali bir zevk dünyasının içindeydiler. Himalayaların eteğinde, Keşmir'de yetişen ve dünyanın en kaliteli kenevirinden yapılan Keşmir esrarından başka bir şey almadılar. Keşişler hayatları boyunca gece gündüz esrar içtiler.

Karla, Prabaker ve ben koridorun sonunda, duvarın yanında duruyorduk. Arkamızda rahiplerin girdiği bahçe kapısı ve önümüzde sokağa uzanan iki sıra insan vardı. Erkeklerden bazıları ısmarlama Avrupa tarzı takım elbise veya kot pantolon giymişti. Yanlarında, bellerinde kuşaklar olan işçiler ve Hindistan'ın çeşitli yerlerinden ulusal kostümler giymiş insanlar duruyordu. Yaşlısı, genci, zengini, fakiri hepsi aynı safta durmuş sıralarını bekliyorlardı. Gözleri genellikle Carlisle ve benim, yani beyaz yabancıların üzerindeydi. Bazıları, böyle bir yerde bir kadının görülebileceğine açıkça şaşırılmıştı. Ancak genel ilgiye rağmen kimse yanımıza

yaklaşıp sohbet başlatmadı, herkesin düşüncesi ağırlıklı olarak Daimi Rahipler ve esrar üzerineydi. Müşterilerin sessiz fısıltıları, gizli hoparlörlerden gelen müzik ve dini ilahilere karıştı.

- Bu konu hakkında ne düşünüyorsun? - Diye sordum.
- Bu inanılmaz bir şey! Karla yanıtladı.

Abajurların yumuşak ışığında gözleri parladı. Heyecanlıydı ve belki biraz gergindi. Ölçüyü aldıktan sonra yüz ve omuz kasları biraz gevşedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözlerinde kaplan kıvılcımları parladı.

- Aynı anda hem korkunç hem de kutsal, - dedi Carla'ya - ve neyin korkunç neyin kutsal olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Belki "korkunç" kelimesi pek uygun değil ama gerçeğe yakın.

- "Ne demek istediğini anlıyorum," diye başımı salladım, Daimi Rahiplerin onun üzerinde bu kadar etkili olmasından memnundum.

Karla beş yıldır Bombay'da yaşıyordu, bu manastır hakkında çok şey duymuştu ama buraya ilk geliyordu. Tavrım buranın müdavimi olduğum izlenimini verse de aslında çok az tecrübem vardı. Prabaker ve büyüleyici gülümsemesi olmasaydı kimse bizi buraya yaklaştırmazdı.

Ayakta duran rahiplerden biri, charas, chillum ve diğer süslemelerle gümüş bir takım elbise giymiş genç bir hizmetkarla birlikte bize yaklaştı. Diğer rahipler koridorda dizildiler ve sallandılar, dini şarkılar söyleyip esrar içtiler.

iziyorlardı. Bize yaklaşan uzun boylu ve zayıf bir adamdı ama bacakları korkunç derecede şişmiş ve damarları muhteşem bir şekilde zonkluyordu. İngiliz'in yüzünün elmacık kemikleri ıkıntılıydı ve elmacık kemiklerinin altında çukur yanaklar ve sıkıca kenetlenmiş bir alt çene vardı. Kaşlarının altından hüznü, hüznü ve sevgiyi ifade eden iri gözleri insanda aynı anda hem korkuyu hem de sonsuz şefkati ağırıştırıyordu.

O topakh, bir yandan diğerk yana sallanan tasasız bir gülümsemeyle bizim için chillum hazırladı. Bize bakmak için gözlerini hiç kaldırmasa da eski dostumuzmuş gibi iltifatlar ve anlayışla gülümsedi. Bana o kadar yakın duruyordu ki, gür kaşlarının her bir telini tek tek okuyabiliyor ve düzensiz nefesini duyabiliyordum. Ciğerklerinden çıkan havanın sesi kıyıya çarpan dalgaların sesini andırıyordu. Hazırlıkları bitirdikten sonra bana baktı ve bir an gözlerinde açılan dünyada kayboldum. Bir anda onun tüm zorluklara katlanmasını sağlayan iradesini neredeyse hissedebildim ve büyüleyici gülümsemesini anladım.

Gülümsemesinin bana ait olduğundan, anlamamı istediğinden emindim ve onun halini hissettiğimi gözlerimle aktarmaya çalıştım. Sonra o Chilum'u dudaklarına götürdü, sarıldı ve bana uzattı. Bir an için, sürekli ağrısıyla bağlantısı zayıflamaya başladı, hayalet dondu ve beyaz bir duman bulutu içinde kayboldu. Rahip dönerek, sallanarak ve alçak sesle bir dua mırıldanarak, koridorun diğerk ucuna doğru yavaşça ilerledi.

Aniden, yüksek bir cıglık balta gibi havayı yardı. Herkes cıglığın geldiği sokaktan içeriye açılan çıkışa döndü. Kırmızı türbanlı, yelekli ve kot pantolonlu bir adam demir kapının yanında durmuş var gücüyle bağııyordu. Kalabalık ne olduğunu anladı ve hiçbir tepki vermedi.Kırmızı sarıklı adam kemerinden sarkan kılıcı çıkardı, başının üzerine kaldırdı ve büyük adımlarla geçit boyunca yürümeye başladı. Bunu yaparken gözlerini benden ayırmadı. Ne bağırdığını anlamasam da niyeti gayet açıktı, bana saldırıp beni öldürecekti.

Koridorun duvarları boyunca duran insanlar istemeden duvara bastırıldı. Ayakta duran rahipler yolundan çekilmek için acele ettiler. Arkamızdaki kapı kilitliydi ve ben silahsızdım. Kırmızı sarıklı bir kılıcı iki elinde çevirerek bana yaklaşıyordu. Kaçmanın bir yolu yoktu, sadece saldırısına direnmek vardı. Sağ bacağımla bir adım geri gittim, yumruklarımı kaldırdım ve karate pozisyonunda durdum. Doğu savaşlarında yedi yıllık eğitim ayaklarıma ve yumruklarıma çarptı. Korku hissetmedim. Tanıdığım tüm acımasız insanlar gibi, çarpışmalardan mümkün olduğunca kaçındım ama kaçınılmazsa onlardan zevk aldım.

Son anda, biri duvardan koptu ve ciddi bir yürüyüşle uzun adımlarla ilerledi, kılıçları çapraz olarak kemerlerinden geçirdi ve tüm gücüyle yere vurdu. Kılıç elinden düştü ve Carla'nın ayağına gitti. Kılıcı kaldırdım ve kurtarıcımız saldırganın kolunu arkasından bükerek onu yere yapıştırdı ve aynı zamanda gömleğinin yakasını

sıkarak nefes almasını zorlaştırdı. O saatte talipte hüküm süren öfke ve çılgınlık yatıştı ve ağır ağır iktidara teslim oldu. Büyük olasılıkla, onu tanıyan birkaç kişi onu kolundan tuttu ve sokağa çıkardı. Sonra içlerinden biri geri geldi ve bana yaklaştı ve talepkar gözlerle gözlerimin içine baktı ve iki elini uzatarak kılıcı istedi. Kılıcı biraz tereddütle geri verdim, adam eğilip özür diledi ve eczaneden ayrıldı.

Herkes aynı anda ve hararetle konuşmaya başladı. Carla'ya heyecanla baktım. Gözleri kocaman açılmış, dudaklarında şaşırtıcı bir gülümseme oynamıştı ve olanlardan hiç sarsılmamıştı. Onun için endişelenmeme gerek olmadığı gerçeğinden yararlandım ve kurtarıcımıza yöneldim. Benden biraz daha uzundu, güçlüydü ve atletik bir yapısı vardı. O zamanlar Bombaylıların çoğunun uzun siyah saçları başlarının arkasında örülmüştü. İpek bir gömlek ve siyah pantolon giymişti ve ayağında da siyah deri sandaletler vardı.

Kendimi tanıttım ve adını yanıtladı: Abdullah Taheri.

- "Teşekkürler Abdullah," dedim büyük bir itidalle ama samimi bir memnuniyetle.

Yakışıklı adamı sanki hiç zorluk çekmiyormuş gibi ustaca bir incelikle etkisiz hale getirdi. Ama bunun yanlış bir izlenim olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi başarmak, bir kişiden büyük bir cesaret ve beceri gerektiriyordu ve rakibin tüm hamlelerini istemeden doğru bir şekilde hesaplamak herkesin işi değildi. Abdullah Taheri gerçek bir kahramandı.

- Biraz şurada burada olsaydı, iyi olmazdım, - diye ekledim.

- Her şey yolunda, - gülümsedi. - O adam ya sarhoştur ya da deli.

- "O insan nasıl biri olursa olsun, sana hayatımı borçluyum," diye tekrarladım.

- Bu saçmalık, - Abdullah beyaz dişlerini göstererek güldü.

Doğal kahkahası göğsünün derinliklerinden geliyordu, gerçekten yürekten güldü. Güneş denizin ufkunda batmadan birkaç dakika önce gözleri avuç içi kum rengindeydi.

- Sizlere minnettar olduğumu bir kez daha bilmenizi isterim.

- "Tamam," diye yanıtladı elini omzuma koyarak.

Carlisle Prabaker'a geri döndüm. Ayrıldığımızda Abdullah artık görüş alanımda değildi. Sokak boştu. Birkaç dakika sonra bir taksiye bindik. Carla

Kolaba'ya varana kadar konuşmadı ve ben de sessiz kaldım çünkü onu memnun etme girişimim çok beceriksizce ve acınası bir şekilde sonuçlanmıştı. Ve Prabaker kendi dünyasındaydı, saçmalıklarının önünde hiçbir engel görmedi.

- Ne harika bir tesadüf! - bize itirazla söyledi. - O salağın bizi parçalara ayıracağını düşünmüştüm. Bazı insanlara yardım edilemez, değil mi? Bazı insanlar sinirlenince aşırı derecede sinirlenirler.

"Carlisle, Leopold'un yanında arabadan indim ve Prabaker'dan arabada beklemesini istedim. Akşam yürüyüşçüler bizim küçük sessizlik adasının etrafını sardılar.

- içeri gelmeyecek misin? Carla'ya sordu.

- Hayır, - Bütün gün kendimi gösterdiğim kahraman olmadığımı düşünerek yürekten cevap verdim. - "Hindistan" otelinden

valizlerimi alıp harabelere gideceğim. Biliyorsun, yakın gelecekte "Leopold" ve diğer yerlerde görünmeyeceğim. ben...kısacası bir gün kendi kendime ağlamalıyım... anlıyor musun... kalkmak için bir şeyler yapmalıyım... ve sonra... ah!... ne diyordum?

- Ayakların hakkında.

- Ha-ha, - beni güldürdü. - Harekete geçmek, bir şeyden başlamak gerekiyor.

-Yani şu anki konuşmamız hoşçakal demek gibi bir şey mi?

- Hayır... Aksine, evet.

- Ayrıca köyden yeni döndün değil mi?

- Evet, - Yine güldüm. - Köyden doğrudan harabeye. Bu dev bir sıçrama.

- Önemli olan düşmemek...

- Ayakta kalmak. Evet. Anladım.

- Bak, eğer paradan bahsediyorsan...

- Hayır, - Çabucak cevap verdim. - Hayır, öyle olmasını istiyorum. Bu sadece parayla ilgili değil. Mesele şu ki...

Vize sorunumu onunla paylaşmak aklımdan geçene kadar yaklaşık üç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Arkadaşı Letty'nin Yabancılar Kayıt Bürosunda tanıştığını hatırladım. Letty o sırada Maurizio'nun vizesine yardım etmişti, bu yüzden muhtemelen o da benim için aynısını yapabilirdi. Ama Carla'ya bir şey söylemedim ve sadece gülümsedim. Ona vize meselesinden bahsetsem, cevaplayamayacağım sorular olurdu. Carla'ya aşkıttım ama ona tamamen güvenebileceğimden emin değildim. Yasadışı bir yaşam

tarzı sürdüren bir kişi, sevdiği herkese güvenemez. Elbette bu kaçınılması gereken yanlış bir şeyi olmayanlar için geçerli değil.

- Konu basit, bence ilginç olacak. Hatta oraya taşınmak için acelem var.

- Şey, - Carla kabul etti. - Adresimi biliyorsun. Gelebildiğin zaman gel.

- Elbette onu temin ettim ve gelmeyeceğimi bilerek ikimiz de gülümsedik. - Prabaker ile nerede yaşayacağımı da biliyorsun. Yani gel diyorsun.

Carla elimi tuttu, eğildi ve yanağımı öptü. Dönmek istediğinde elini bırakmadım.

- Bu veda anında bana bir tavsiye verebilir misin? - Gülümsemeye çalışarak sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Carla yumuşak bir sesle. - Sana sadece gelecekteki hayatının nasıl devam edeceğinin benim için önemli olmadığını söyleyebilirim.

Sözleri küçük de olsa bir umuttu. En azından umuda tutunmak için yeterliydi. O dışarı çıktı. Kapıdan girerken ayağa kalktım ve Leopoldw'un parlak, tasasız ve dengesiz atmosferinde kaybolana kadar izledim. En azından bir süreliğine onun dünyasının kapısının benim için kapalı olduğunu biliyordum. Harabelerde yaşadığım sürece bu ışık krallığına giremeyecektim.

Taksiye binip bundan sonra gülümsemesi tüm dünyayı temsil edecek olan Prabaker'a baktım.

- Sik hain. Çalo! - Dedim. - Bu kadar. Hadi gidelim!

Kırk dakika sonra arabamız Dünya Ticaret Merkezi'nin yanındaki Kaffa Parade harabelerinin yanında durdu. Mall ve komşu barakalar arasındaki zıtlık şok ediciydi. Sağda, klimalar gibi her türlü konfora sahip devasa, modern bir bina duruyordu. Binanın alt üç katı ipek kumaşlar, mücevherler, halılar ve muhteşem sanat eserleri satan dükkanlara ayrılmıştı. Sol tarafta, en fakir yirmi beş bin Bombay'ın yedi bin küçük kulübede yaşadığı on dönümlük araziye yoksulluk yayılmıştı. Sağda neon reklam tabelaları ve ışıklı çeşmeler, solda ise ışık, nargile, normal tuvalet yok ve en önemlisi isteyenlerin isteği üzerine bir gün yıkılacağına dair bir umut yok. mahallede bu karınca yuvasının varlığına belli bir süre göz yummuş harabeler.

Alışveriş merkezinin yanına park etmiş limuzinlerin yanından geçip yaşayacağım harabeye doğru yol aldım. Girişin yakınında, uzun otlarla ve hasırlarla gizlenmiş açık bir tuvalet vardı. Etrafa yayılan mide bulandırıcı koku, havanın bileşenlerinden biri gibiydi, bana öyle geldi ki, o koku kalın bir tabaka gibi cildime çekildi. Kokudan boğuluyordum, kusmamak için kendimi zorladım ve Prabaker'a baktım. Yüzü alınmıştı, yüzünde ilk kez bir tür küstahlık görüyordum.

- "Görüyorsun, Lin," dedi, gülümsemesi yüzüne yayılmak yerine kaydı, "kalabalığın neyle yaşadığını görüyor musun?"

Ama patikayı geçip kulübelere yaklaştığımda, denize geniş bir yay çizerek uzanan yerleşimin diğer ucundan esen rüzgarı hissettim. Rüzgâr sıcaklığı dağıtmasa da patikanın pis kokusu azalmaya başladı. Burada yemek, baharat ve aromatik kokuları hakimdi. Yakından, bu kulübeler çok fakir görünüyordu. Plastik ve karton parçalarından veya gerilmiş ve yere çakılan ince bambu direklerle tutturulmuş kamyş hasırlardan monte edildiler. Zeminin yerini çıplak toprak aldı. Bir zamanlar burada duran ancak uzun zaman önce yıkılıp havaya uçurulan evlerin kalıntıları olan beton ve taş yığma benzer yerler olduğu doğrudur.

Dar, yarı plastik, yarı kırık kulübeleri geçtiğimizde, yabancının gelişi harabelere yayılmıştı. Bir grup çocuk koşarak geldiler, fazla yaklaşmadan Prabaker ile beni çevrelediler ve merak ve heyecanla bakmaya başladılar.

Birbirlerini çağırdılar, gergin bir şekilde güldüler ve düzensiz bir dansa benzer bir şekilde daireler çizdiler.

Sakinler tüm kulübelerden dökülüyordu. On binlerce, yüzbinlerce insan kulübelerinin kapılarında, evlerin arasındaki geçitlerde toplandı. Hepsi sanki şu an beni küle çevireceklermiş gibi endişeli ve kaşlarını çatmış gözlerle bana baktılar. Düşündüğüm gibi olmadığı kesin. O zaman bunun sadece bir sürpriz olduğunu anlamadım. Bana musallat olan ve beni şu anda yaşadıklarından

çok daha kötü bir yaşam tarzından bir sığınak ve kurtuluş olduğunu düşündükleri harabelerden korkutan iblislerin kim olduğunu anlamayacaklardı.

Tüm korkularıma rağmen bundan daha kötü yaşamayı kendim öğrendim. O sefil hayat, hapishane çitlerini aşarak bildiğim, bildiğim, sevdiğim, var olduğum her şeyi geride bırakarak kaçmama neden oldu.

- Şimdi burası senin evin olacak, Lin! - Prabaker, çocukların gürültüsünü bastırmak için kulübelerden birinin önünde durup yüksek sesle açıkladı. - İçeri gelin, tanışın. Bu kulübe çevredeki kulübelere farklı değildi. Tavanın yerini siyah plastik bir tabaka aldı ve destek kirişleri, aralarına el yapımı kamış hasırlar gerilmiş hindistancevizi lifi halatlarla bağlanmış bambu ayaklardı. Evin önceki sakinlerinin toprak zemini ayaklarının altında düzleşti. Halatlardan sarkan ince bir kontrplak kapı.

İçerideki kişiyi hareket ettirmek için tavanın alçak olması eğilmesini sağladı. Oda dört adım uzunluğunda ve iki adım genişliğinde olacaktı. - Tıpkı bir hapishane hücresi gibi...

Bir köşeye gitarımı, diğer köşeye de portatif ilaç kutumu yerleştirdim. Telden yapılmış iki askım vardı ve kıyafetlerimi evin en yüksek köşesindeki askılara asardım. O sırada Prabaker beni sokaktan aradı.

Dışarı çıktım ve önümde Prabaker, Johnny Sigan, Raja ve birkaç kişi daha gördüm.

- Bu adam Anand, soldaki komşunuz, - dedi Prabaker, beni uzun saçlarının etrafında kırmızı bir fular olan uzun boylu, yakışıklı bir Sih çocukla tanıştırdı.

Onunla tanıştık ve el sıkıştık.

- Merhaba, - dedim, bu tokalaşmanın gücüne şaşırarak. - Anand adında başka birini tanıyorum - "Indian Hotel" de çalışıyor.

- O iyi bir insan mı? - Anand'a kaşlarını çatarak, biraz dikkati dağılmış bir şekilde sordu.

- Evet. O iyi bir çocuk.

- Pekala, - dedi Anand, ciddiyetini gizleyen masum, çocuksu bir gülümsemeyle. - Demek seninle zaten arkadaşız, değil mi?

- Anand Rashid adında başka bir bekar adamla aynı evde yaşıyor, Prabaker tanıtım törenine devam etti.

Rashid yaklaşık otuz yaşında olacaktı. Sivri çenesinde dağınık bir sakal çıktı. Yorgun bir şekilde gülümsedi ve çıkıntılı dişlerini beyazlattı. Rashid'in gözleri gülümsediğinde kısıldı ve ona kurnaz, hatta biraz kızgın bir adam görünümü verdi.

- Sağda çok iyi komşumuz Citendra var. Karısının adı Radha'dır.

Citendra kısa bir hortlaktı. Her zaman mutlu bir şekilde gülümsüyor ve karnını okşuyordu. Karısı Radha benim saygılı gülümsememe karşılık gülümsedi ve kırmızı eşarbıyla (yüzünü hafifçe örterek eşarbın ucunu ağzına alarak) utangaç bir şekilde kızardı.

- Biliyor musun, - birden Anand kaba bir tavırla konuştu, - Sanırım yangın çıktı.

Gözlerini akşam güneşinden koruyarak parmak uçlarında yükseldi, elini alnına koydu ve siyah tavanların üzerinden uzaklara baktı. Herkes onun yönüne baktı. Endişeli bir sessizlik oldu ve birdenbire bizden birkaç yüz metre ötede kocaman turuncu bir alev gökyüzüne yükseldi. Sanki metal kanepeli makineli tüfekle ateşlenmiş gibi yüksek bir patlama oldu. Herkes o tarafa koştu.

Yerimde kaldım ve büyülenmiş gibi aleve ve göğe yükselen duman spirallerine baktım. O sırada, bireysel alevler bir araya geldi ve bütün, parlayan bir duvar oluşturdu.

Bu san, nannji, denizden esen rüzgarın sesini daha da yükselten kırmızı duvar

ileriye doğru hareket ederek tüm kulübeleri yutmaya devam etti. Alev, yolundaki her şeyi küle çevirdi ve yavaşça bana yaklaştı.

Her yerde patlamalar oldu. Bunların basınçlı yakıt gazyağı ile çalışan sobalar olduğunu anladım. Son muson yağmurları birkaç hafta önce geldi. Bu zavallı kulübeler ateşe hazır odun yığınlarından başka bir şey değildi. Yakıtın körüklediği ve insanları kovalayan deniz meltemi, yangını engellenmeden tüm alana yaydı.

Kafam karışmıştı ve paniklesem bile artık uğraşmanın anlamsız olduğunu biliyordum. Kalacağım kulübeye koştum, eşyalarımı aldım ve geri çıktım. Kapıda kıyafetlerimin olduğu çanta elimden düştü, eğildim ve onları toplamaya başladım ve orada yirmi kadar kadın ve çocuktan oluşan bir grup gördüm. Durup beni izlediler. Ne düşündükleri belliydi. Gözlerinden kelimeleri sanki kağıttan okur gibi okuyabiliyordum: "Adamlarımız dört nala

yangına müdahale ederken, güçlü bir yabancı koşarak canını kurtarmakla meşgul."

Yorulmuştum, kıyafetlerimi bir çantaya doldurdum, yeni tanıştığım komşum Radhan'ın ayaklarının dibine attım ve ateşin merkezine doğru koştum.

Harabeler belirli bir plan olmaksızın kendi kendine büyür ve genişler. Kulübeler arasındaki geçitler elbette bir yere gidiyor ama düzenleme açısından bir düzen yok. Birkaç dönüşten sonra yolumu kaybettim ama o anda ateşe doğru koşan bir grup adamla karşılaştım. Diğer tarafta ise yangından kaçmaya çalışan çok sayıda çocuk ve yaşlı vardı. Bazılarının kıyafetleri, mutfak gereçleri, tabakları ve ellerinde ve sırtlarında belgeler bulunan karton kutular vardı. Çoğunda yanık, kesik gibi yaralar vardı, yaralardan kanlar akıyordu. Hava, yanan plastik, giysi, yakıt, saç ve etin keskin, rahatsız edici kokusuyla doluydu.

Bir süre sonra insan harayalarının arasından bir ateş uğultusu duyuldu. Beklenmedik bir şekilde, yan geçidin yanından büyük bir ateş topu bana doğru fırladı. Küre kükredi. Bu. alevler içinde bir kadındı. Hızla koşarak üzerime atladı.

Saçlarım, kaşlarım, kirpiklerim hemen yandı ve ilk tepkim dışarı fırlamak oldu. Ancak kadın çılgık atarak ve ayaklarını yere vurarak sırt üstü düşmeye devam etti. Gömleğimi sırtımdan yırtıp çıkardım ve yüzümü alevlerden koruyarak kadına doğru koştum ve elbisem ve vücudumla üzerindeki alevleri söndürmeye çalıştım. Bu noktada,

başkaları yardıma geldi ve ben ileri atılarak kurtarma görevime devam ettim. Ben gittiğimde kadının bilinci yerindeydi ve kafamda "Onun için her şey bitti... O hayatta kalamaz" gibi düşünceler geçiyordu.

Böylece korkunç bir cehennem ateşinin önüne düştüm. Alevler birkaç metre yükseldi. Ateş, aynı anda en az elli kulübeyi saran bir ark dalgasıyla üzerimizi süpürdü. Şiddetli rüzgar, bize doğru yönelen, aniden kaybolan ve beklenmedik bir şekilde diğer taraftan kükredi. Ateşin tam merkezi bir cehennem gibiydi - yanan kulübeler, patlamalar, zehirli duman.

İlerleyen alevlerin önünde, birliklerini savaş alanına götüren bir general gibi gönüllü itfaiyecilere talimatlar veren bir adam duruyordu. Kır saçlı ve sivri sakallı bu adam beyaz ve uzun boyluydu. Beyaz pantolon ve gömlek giymişti, ayağında sandalet, boynunda yeşil bir fular ve elinde pirinç bir bant olan kısa tahta bir sopa vardı. Harabelerin ana figürü Kazım Ali Hüseyin ile ilk tanışmam böyle gerçekleşti.

Kazım Ali halkı iki takıma ayırdı: Bir takım yangını söndürmeye çalışırken, diğer takım acımasız ateşi yakıttan mahrum bırakmak için yoldaki kulübeleri vurdu. Ancak buna rağmen, ateş zayıflayınca halk karşı saldırıya geçti ve daha geniş alanları teslim etmek zorunda kaldı. Ateşin ilerleyen yüzeyini kontrol eden başkomutan elindeki sopayla yön vererek savaşçıları daha tehlikeli bölgelere yönlendirdi.

Kazım Ali, elimde kararmış gömleğimle beni görünce, parlak bronz gözlerinde bir şaşkınlık parlarsa da elindeki sopayla alevi işaret etti. Emirlerine rahatlıkla ve gururla uydum ve ekiplerden birine katıldım. Neyse ki Johnny Cigar o gruptaydı.

- Herşey yolunda! - dedi yüksek sesle, dumandan boğularak. Sözleri sorgulamaktan çok destekleme amaçlıydı.

- Her şey yolunda! - Cevap olarak bağırdım. - Suyu ihtiyacımız var!

- Artık su yok, - diye yanıtladı Johnny, - sistem boş. Bir sonraki su partisi ancak yarın getirilecek. Topluluk, günlük su kotasının neredeyse tamamını tüketti.

Daha sonra, benimki de dahil olmak üzere her kulübenin günlük su tayininin, içmek, yemek pişirmek, yıkanmak, çamaşır yıkamak vb. için toplam iki ila üç kova su olduğunu öğrendim. Halk, içmek için sakladıkları suyla yangını söndürmek zorunda kaldı. Bu olaydan sonra birçok aile sabaha kadar susuzluk çekti ve sabah tekrar su getirilmesini sabırsızlıkla bekledi.

- Lanet olası ateş! - dedi Johnny, ıslak bir çuval beziyle ateşi söndürmeye çalışarak. - Beni yok etmek mi istiyorsun hain? Kulağın altını görebilirsiniz. Seni yok edeceğiz!

Beklenmedik bir şekilde, büyük bir alev bize doğru sıçradı. Yanımda duran adam yanan yüzünü tuttu ve çığlık atarak yere düştü. Kazım Ali, kendisine yardım etmesi için hemen bir kurtarma ekibi gönderdi. Hemen birinin elinden düşen çuval bezini alıp bir elimle yüzümü siper ettim ve diğer elimle alevleri söndürmek için Johnny'ye katıldım.

Rehberlik için sık sık Kazım Ali Hussain'e başvururduk. Elimizdeki paçavra ve paçavralarla yangını tamamen söndürmeyi kesinlikle umut edemezdik. Görevimiz, kulübeleri söken ekip işini yapana kadar yangın saldırılarını önlemektir. O gece kahramanca bir gösteriydi. İnsanlar yerleşimi bir bütün olarak kurtarmak için yaşadıkları kulübeleri feda ettiler. Kazım Ali zaman öldürmek için gönüllü itfaiyecileri satranç taşları gibi cephe boyunca çeşitli yerlere yönlendirerek farklı alanlarda başarı elde etti.

Bir sonraki şiddetli rüzgar saldırdı, çevreyi siyah-kahverengi bir dumanla kapladı ve Kazım Ali'yi gözden kaybederek bizi geri çekilmeye zorladı. Duman dağıldıktan sonra yine Kazım Ali'nin rüzgarda dalgalanan yeşil eşarbını gördük. Komutanımız sarsılmaz bir şekilde durarak durumu değerlendirdi ve sonraki adımları hesapladı. Başında bayrak gibi yeşil bir fular dalgalanıyordu. Rüzgâr yeniden yön değiştirdi ve biz, bu adamın cesaretinden ve azminden ilham alarak iki kat enerjiyle yeniden savaşa girdik.

Korkunç yangın söndürüldükten sonra, yaralı veya ölü olup olmadığını kontrol etmek için tüm geçitleri ve çıkmaz sokakları bir kez daha dolaştık. Sonra herkes felaketin acı sonuçlarını duymak için bir araya toplandı. Altısı yaşlı, dördü çocuk 12 kişi hayatını kaybetti. Yüzden fazla insan ağır yanık ve yaralanmalara maruz kaldı. Altı yüze kadar ev yıkıldı - bu, yerleşimin onda biri.

Johnny Cigar benim için her şeyi tercüme etti. Yas listesini çalan Kazım Ali'ye bakarak başımı ona doğru eğdim ve dinledim.

Johnny'ye baktığımda ağladığını gördüm. Prabaker, halkı yaralı olarak bize geldi ve Johnny'yi harabelerde yaşamaya davet eden hüznü, yakışıklı ve kibar kuzeyli Raju'nun öldüğünü söyledi. Raju artık yok.

- Şanslıyız! - dedi Prabaker, Kazım Ali kayıpları listelemeyi bitirdikten sonra mutlu bir şekilde. Yüzü kalın bir is tabakasıyla kaplıydı, gözleri ve dişleri görünmeyen bir yaratığın gözleri ve dişleri gibi parlıyordu. - Geçen yıl büyük bir yangında kışlaların üçte biri yandı. Her üç kulübeden biri - toplamda iki binden fazla ev - yakıldı. Kalas! ³⁹Kırıktan fazla kişi öldü

olmuştu Bu çok büyük bir rakam Lynn, güven bana. Bu yıl, yangın iyi kurtarıldı. Evlerimiz de güvendedeydi! Kutsal Bhagwan' kardeşimiz Raju'nun ruhunu şad etsin.

Sonunda bir ses duyuldu ve bir grup insanın Kazım Ali'ye ulaşmaya çalıştığını gördük. Kurtarma ekibinden bir kadın, için için yanan molozların altından çıkarılan bir çocuğu kucağında tutarak geldi. Prabaker çevredekilerin bana söylediklerini tercüme etti. Üç kulübenin aynı anda alev alması sonucu ailelerden birinin tamamen yok olduğunu öğrendim. Olayın akıl almaz tesadüfü sonucu bu küçük kızın anne ve babası boğularak hayatını kaybetmiş ancak kız hayatta kalmıştır. Yüzüne veya vücuduna hiçbir şey olmadı ama bacakları fena halde yanmıştı, bacaklarındaki deri kararmış ve çatlamıştı. Kız korku ve acı içinde çığlık attı.

³⁹Tamam (Hintçe); burada: tamamen.

- Onlara peşimizden koşmalarını ve kulübeme gitmeme yardım etmelerini söyle! Prabaker'a söyledim. - Eşyalarım arasında ilaçlar ve bandajlar var.

Prabaker, içinde bandaj ve tamponlar, merhemler ve kremler, dezenfektanlar, sondalar ve cerrahi aletler bulunan seyyar ilaç kutumu birçok kez görmüştü. Hemen anladı ve Kazım Ali'ye yüksek sesle bir şeyler söyledi. Sadece etrafımdaki insanların "ilaç" ve "doktor", "doktor" kelimelerini tekrarladığını duydum. Prabaker kolumdan tuttu ve beni yaşayacağım kulübeye doğru çekti.

Kulübenin hemen önünde seyyar ilaç kutumu açtım ve çocuğun bacaklarına kalın bir tabaka uyuşturan merhem sürdüm. Maz hemen etkisini gösterdi ve kız çığlık atmayı bıraktı ve onu tutan adamın kollarına kıvrılıp ağladı.

- Doktor... doktor... - Her taraftan sesler duyuldu.

O sırada güneş Umman Denizi'nin sularında saklandı ve şehrin üzerine ılık, yıldızlı bir gece düştü. Kazım Ali birkaç lamba getirilmesini emretti ve biz de bu kötü hazırlanmış lazarette (mobil hastane) açık havada yaralılara ilk yardım yapmaya başladık. Johnny Sigar ve Prabaker tıp ağabeyi, sağlık görevlisi ve tercümanlık görevlerini yerine getirdiler. En yaygın yaralanmalar yanıklar, kesikler ve derin açık yaralardı, ancak birçoğu zehirli dumanlardan solunum hasarı aldı.

Kazım Ali Hussain bir süre durup bize baktı, sonra evsizler için geçici barınakların düzenlenmesi ve uygulanmasına, kalan suyun

dağıtılmasına, yiyeceklerin hazırlanmasına ve daha onlarca işin düzenlenmesine ve uygulanmasına nezaret etmek için ayrıldı. bu büyük olasılıkla sabaha kadar, belki daha da uzun sürerdi. . Aniden biri yanıma bir bardak çay koydu. Benim için komşum Radha tarafından hazırlandı. Harabelere geldiğim andan itibaren dilimde ne damla

¹ Bhagwan - Lord, Yaratıcı (Vishna'nın isimlerinden biri).

ne su ne de bir lokma yemek buna değdi ve bu çay hayatımda içtiğim en lezzetli çaydı. Bir saat sonra, Radha ve kocası diğer iki adama beni yaralılarından ayırmaları talimatını verdiler ve yemem için önüme tuzsuz havuç, pirinç ve badji getirdiler. Köri ve diğer baharatlı sebzeler o kadar lezzetliydi ki yemeğimin sonunda tabağımı bir parça ekmekle kazıdım.

Gece yarısından sonra Radha'nın kocası Citendra kolumdan tuttu ve beni yaşayacağım kulübeye sürükledi. Orada yere el dokuması bir battaniye serildi. Soyundum, bitkin bir halde yattım ve harabelerde ilk uykuma daldım.

Yedi saat sonra gözlerimi açtığımda (yedi saat bana yedi dakika gibi geldi), başımın üstünde Prabaker'ın yüzünü gördüm. Gözlerimi kırıştıırıp sildim. Gerçekten Prabaker'dı - çömelmiş, elleri

çenesinde, bana bakıyordu. Johnny Cigar soluna, Citendra sağına çömeldi.

- Günaydın Linbaba! Prabaker yüksek sesle söyledi. - Çok horluyorsun! Johnny'ye göre buraya bir boğa bağlamışlar.

Johnny söylediklerini onaylayarak başını salladı ve Citendra başını salladı.

- Prabaker, yaşlı Sarabai'nin horlamaya karşı çok iyi bir çare bildiğini söyledi. -

Benim parmağım uzunluğunda çok keskin bir bambu çubuğu poposuna sokabilir ve sonrasında horlama izi kalmaz. Bas! Kalas!⁴⁰

41

Battaniyenin üzerine oturdum ve gerindim - sırtım ve omuzlarım uyuşmuştu. Gözlerim hala ateşten yanıyordu ve saçlarım dumanla kaplı gibiydi. Güneş duvarların her tarafından parlıyordu.

- Burada ne yapıyorsun Prabu? Biraz gergin bir şekilde sordum.
- Uzun zamandır burada mı oturuyorsunuz?

- O kadar değil, Lin. Yaklaşık bir saat sürer.

- "Biliyor musun, bu pek kibar değil," dedim. - Uyuyan birini oturup izlemek kabalık sayılır.

- "Üzgünüm, Lin," diye yanıtladı Prabaker sakince. - Bazen Hindistan'da herkesin uyuduğunu izleyebiliriz. İnsan uyurken yüzü bütün dünyanın dostudur deriz.

⁴⁰Badji - kızarmış sebzeler.

⁴¹Yeter! Son olarak! (Hint dili).

- Johnny Cigar, "Uyurken çok nazik görünüyorsun, Lynn," diye ekledi. - Çok şaşırmıştım.

- Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem çocuklar. Yani her sabah uyandığımda seni burada, başımın üstünde mi göreceğim?

- Gerçekten istiyorsan, Lin," diye yanıtladı Prabaker ayağa kalkarak.

- Bugün size sadece hastalarınızın hazır olduğunu söylemek için buradayız.

- Hastalarım mı?

- Evet. Buraya bak.

Kapıyı açtılar ve güneş kızarmış gözlerimi yaktı. Gözlerimi zorlayarak açtım, pırıl pırıl deniz kıyısına çıktım ve kulübemin yakınında otuz, belki ondan fazla insan gördüm. Arka arkaya çömeldiler ve eğrinin arkasında kaybolan bir çizgi oluşturdular.

- Doktor... doktor... - Her taraftan sesler duyuldu.

- Hadi gidelim, - Prabaker kolumu çekti. - Neresi?

- Önce tuvalete, - mutlu bir şekilde cevap verdi. - Ne de olsa önce doğal ihtiyaçlarınızı karşılamamız gerekiyor değil mi? Uzun bir beton barajda doğal ihtiyaçlarımızı nasıl karşıladığımızı size göstereceğim. Orada tüm çocuklar ve gençler okyanusa dalarlar. Sadece yanlarınız okyanusa bakacak şekilde çömelin. Ardından bir duş alarak güzel varlığınıza temizleyecek ve güzel bir kahvaltı yapacaksınız.

Tüm bu işlerden sonra hastalarınızla ilgilenebilirsiniz. Sorun değil.

Sırayı geçtik. Burada yaşlı, genç, kadın ve erkek vardı. Yüzleri sıyrıklar ve morluklarla kaplıydı, birçoğu şişmişti. Kararmış elleri kan içinde ve ıslaktı. Bazılarının elleri paçavralara sarılmıştı ve bacaklarına sargı bezi benzeri bir şey bağlanmıştı. Dönüşe geldiğimde dehşete kapıldım ve dönüşün henüz bitmediğini ve sonun görünmediğini fark ettim.

- Peki... nasıl giderim? - diye mırıldandım. - Ne de olsa beni bekliyorlar...

- Beklemek sorun değil, diye yanıtladı Prabaker soğukkanlılıkla. - Zaten bir saatten fazladır bekliyorlar. Bizimle olmasaydınız, hala bekliyor olacaktı ama ne olduğu bilinmiyor. Bilinmeyen bir şeyi beklemek insan kalbini öldürür değil mi? Artık bekledikleri biliniyor. Senin için bekliyorlar. Ve sen iyi tanınıyorsun Lin-Shantaram, bu yüzden dumanlı yüzüne ve dağınık saçlarına karşı bunu söylediğim için beni affet. Ama önce banyoya gitmeli, sonra yıkanmalı ve kahvaltı yapmalısın. Hadi çabuk gidelim, ne de olsa çocuklar tuvaleti nasıl yapacaksın diye barajda bekliyorlar.

- Çocuklar neyi bekliyor?

- Tabii ki! Senden büyülenmişler. Onlar için bir film kahramanı gibisin. Nasıl kaka yapacağınızı görmek için can atıyorlar. Ve sonra, tüm bunlardan sonra, gerçek bir kahraman gibi geri gelip hastalarınızla ilgileneceksiniz, değil mi?

Ben de harabelerdeki yerimi aldım. Karla ilk görüşmelerimizden birinde "Kader seni güldürmüyorsa, o zaman sen bir şakasın" dedi.

anlamıyorsun" Hâlâ gençken, kesikler, morluklar, yanıklar, kırıklar ve diğer yaralanmalar için temel teşhis ve ilk yardım kursu aldım. Daha sonra, birçok kez aşırı doz almış uyuşturucu bağımlılarını kurtarmak zorunda kaldım ve bunun sonucunda Doktor lakabını kazandım. Yüzlerce insan gerçek adımı bilmeden bana Doktor dedi. Bu yüzden Yeni Zelanda'daki arkadaşlarım veda hediyesi olarak bana seyyar bir ilaç kutusu verdiler. Tıbbi bilginin edinilmesi, lakabım, ilaç kutusu, harabelerdeki resmi olmayan şifa deneyimi ve benzeri diğer olguların bir zincirin halkaları gibi sıralanmasının tesadüf olmadığına ikna olmuşum.

Burası benim için bilerek yapılmış gibi görünüyor. Temel tıp bilgisine benim kadar hakim olan veya benden daha iyi olan hiç kimse suç işlemeye, hapishaneden kaçmaya ve kenar mahallelerde yaşamaya sürüklenmezdi. Burada kovuşturmadan saklanmaya karar veren bazı suçluların tıp alanında herhangi bir eğitimi olmayacaktı. O sabah bu kaçınılmaz zincirin anlamını kavrayamadım, kaderin kaprislerini anlayamadım ve ona mizahla yaklaşamadım. Ancak o zaman, oraya inip o işi yapmamın benim için kader olduğunu hissettim. İç sesim bana buradan kaçmam gerektiğini söylese de. o hissin beni bu yere, bu mesleğe sımsıkı bağlayan bir gücü vardı.

Harabelerdeki ilk çalışma günüm başladı. İnsanlar peş peşe yanıma geldiler, isimlerini söylediler, yüzümü güldürdüler, ben de onları tek tek kabullenip yardımcı olmaya çalıştım. İşime o kadar

dalmıştım ki kulübemin şeklinin değiştiğini fark etmemiştim bile - biri yeni bir gaz lambası getirmişti, biri yiyecekleri farelerden korumak için metal bir kutu getirmişti, biri tencere, kaşık, çatal, su ısıtıcıları, su bardakları ve diğer ekipmanlar.

Akşam kızıl ufka düştüğünde, akşam yemeği yemek ve biraz konuşmak için komşularımla kulübemin önüne oturdum. İnsanların kalpleri hüznle doldu; ölenlerin anıları bazen azaldı, bazen de bir okyanus dalgası gibi yeni bir güçle rüyalarda canlandı. Ancak hayatta kalanları yaşamları için savaşmaya iten bu keder duygusuydu. Yanan arazi temizlendi ve kulübelerin çoğu restore edildi. Alevlerden yükselen her kulübeyle birlikte insanların yüreklerinde umut yeşerdi.

Yemek sırasında şakalaşıp gülen Prabaker'a baktım ve Daimi Rahipler Tapınağı'na yaptığımız ziyareti hatırladım. Yakışıklı adamın saldırısı özellikle canlı bir şekilde hafızama kazınmıştı. Geri adım atıp darbeyi savuşturmak için yumruklarımı kaldırdığımda, Prabaker kenara çekildi ve savunmacı bir şekilde Carla'nın önünde durdu. Carla'ya âşık değildi ve yumruk ve tekme atacak tipte biri değildi ama o adımı tam ben kendimi kavgaya hazırlarken ilk dürtümle istemsizce attı.

Abdullah o deliyi durdurmasaydı ve gelip bize ulaşıyaydı, benimle el ele vermek zorunda kalacaktı. Belki bizi kurtarmayı başarabilirdim - sopalar ve bıçaklarla donanmış düşmanlarla

savaştığım ve onları yendiğim birçok durum oldu - ama tüm bunlar Prabaker'ın kahramanlığını azaltmadı.

Prabaker her geçen gün kalbime daha çok düşüyordu. Tükenmez iyimserliğine hayran kaldım; ısıltılı gülümsemesi beni birçok kez ısıttı ve sakinleştirdi; nerede olursa olsun, onun yanında rahat hissettim. Ama o akşam, harabelerdeki ikinci gece, Citendra, Johnny ve diğerleriyle şakalaşırken, ona karşı gerçek bir sevgi besledim.

Yemekler çok lezzetliydi, herkese yetecek kadar. Radyo sesleri bir yerden duyulabilirdi. İki ses - güzel, neredeyse dayanılmaz bir soprano ve mutlu, gururlu bir tenor - bir Hint filminden bir şarkı söyledi. Etrafımdaki insanlar konuşuyor, birbirlerini gülümseyerek ve nazik sözlerle destekliyorlardı. Ben de bu aşk şarkısıyla talihsizlik yaşayan ama geleceğinden emin olan insanların konuşmalarını dinlerken, onların dünyasının dalgalanan denizin sularına takılıp kalmış bir taş gibi üzerime yıkıldığını hissettim.

BÖLÜM II

M Bölüm Dokuz

hapishaneden, kelimenin tam anlamıyla, öğlen - saat on

bir saat sonra iki makineli tüfek kulesi arasında iki saat geçti,
düz göz

Önündeki çitin üzerinden koştum. Titizlikle hazırlanmış bir planı neredeyse sonuna kadar takip ettik, ancak plan tam da aşırılığı ve oldukça fazla delilik ve delilik gerektirmesi nedeniyle işe yaradı. Mutlak başarı bizim asgari programımızdı: Plandan başlayarak arkamızdaki tüm köprüleri yaktık ve başarısızlık durumunda ceza dairesi gardiyanlarının bizi canlı bırakması pek olası değildi.

Biz iki kişiydik. Benimle koşan, cinayetten hüküm giymiş ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış, yirmi beş yaşında, coşkulu bir yapıya sahip genç bir adamdı. Onu ve birkaç kişiyi daha kaçırmaya çalıştık - şiddet içeren suçlardan on yıl veya daha fazla hapis cezasına çarptırılmış hapishanenin en sert sekiz mahkumu. Ama hepsi çeşitli bahanelerle kaçış maceramıza katılmayı reddetti. Onları hiç suçlamıyorum. Kaçak

arkadaşım ve ben gençtik, ilk hapis cezamızı çekiyorduk ve uzun hapis cezasına rağmen hiçbirimizin uzun bir suç geçmişi yoktu. Planladığımız kaçış, başarılı olursa kahramanca, başarısız olursa delilik ve aptallık olarak adlandırılacak eylemlerden biriydi. Bu nedenle, sadece ikimiz kaçmak için hazırlanmak zorunda kaldık. Şanslıydık, kaçtığımız sırada, iç güvenlik biriminin bulunduğu ve soruşturmaların yapıldığı iki katlı bina, cezaevinin ana kapılarının yakınında bulunan büyük bir tadilattan geçiyordu. Bahçede inşaat atıklarının temizlenmesinde çalışıyorduk. O bölgede görev yapan tüm bekçiler bizi her gün görüyor ve iyi tanıyorlardı. Kaçış günü iş yerimize geldiklerinde adetleri gibi bir süre bizi izlediler ve sonra her biri kendi işine gitti. Tadilattaki bina boştu, işçiler öğle yemeğine gitmişti. Birkaç saniyeliğine gardiyanların kafası karıştı - bizi sık sık görmeleri yaygın olduğundan, sanki bir süre onlara görünmez olmuştuk ve bundan tam olarak faydalandık.

İnşaat sahasının tel örgüsüne delik açarak boş binanın kapısını kırdık ve ikinci kata çıktık. İç bölmeler sökülerek destek kirişleri ve düşey kısımların yapısı açık bırakılmıştır. Merdivenin ahşap basamaklarının üzeri kireç tozu, tuğla ve sıva parçaları ile doldurulmuştur. Üst katın tavanında bir kapak vardı. Kaçak arkadaşımın geniş omuzlarına tırmandım, kapağı açtım ve tavan arasına çıktım. Kıyafetlerimin altından belime uzun bir tel sarılmıştı. Telin bir ucunu tavanın altındaki kirişe bağladım ve diğer ucunu

kapaktan indirdim. Bu telin yardımıyla firari arkadaşım da benden sonra tavan arasına çıktı.

Başımızın üzerinde zikzak bir tavan açıldı. Çatı katının en uzak ve en dar köşesine, binanın hapishanenin dış çitiyle birleştiği tarafına gittik. Makineli tüfek taretlerinden görünmeyeceğini umarak, iki giriş arasındaki olukta tavandaki deliği açmaya karar verdim. Çatı katının her tarafı çoktan kararmıştı ve seçtiğimiz bu köşede birbirimizi görmek neredeyse imkansızdı.

El feneri yerine çakmak kullanarak, en üstteki kalay tabakasının altındaki iki kat ahşap kaplamayı yumruklamaya ve delmeye başladık. Sadece tornavida, pense ve metal makasımız vardı. Tahtayı yaklaşık on beş dakika kazdık ve gördük ve sonunda insan gözü büyüklüğünde bir delik açtık. Çakmakla ışığı yaktık ve örtünün derinliklerinde parlayan teneke tavana baktık. Ahşap kaplama son derece kalın ve sertleşmişti. Deliği kendimiz içinden geçebileceğimiz bir boyuta büyötmek için sahip olduğumuz aletlerle birkaç saat çalışmak zorunda kaldık.

Ve birkaç saatimiz yoktu - hesaplamalarımıza göre, gardiyanların olağan teftişleri için dışarı çıkmalarından yaklaşık yarım saat önceydi. O zamana kadar tahta ve ardından teneke örtüyü aşip, çatıya çıkıp teli çitten aşağı atıp onun yardımıyla özgürlüğe atlamak zorundaydık. Dahili saatlerimiz dakikaları sayıyordu. Burada, tavan arasında mahsur kaldık. Muhafızlar her an bükölmüş dikenli teli,

kırık kapıyı ve hırpalanmış ambarı ve ardından bizi görmek için tavan arasını görebilirdi.

- Kaçak arkadaşım, "Geri dönsek iyi olur," diye fısıldadı. - Bu tahta parçasını kaldıramayacağız. Geri dönmeliyiz ve sanki yerimizden hiç ayrılmamışız gibi davranmalıyız.

- Geri dönemeyiz, - Sakince cevap verdim, ama geri dönmek aklımdan geçmişti. - Bıraktığımız tüm izleri görecekler ve bunların bizim eserimiz olduğunu anlayacaklar. Bu alana bizden başka kimsenin girmesine izin verilmiyor. Dönersek en az bir yıllık bir "hendek" bizi bekliyor.

Hapishaneye "siper" derdik. O yıllarda bizim hapishanemizde bulunan hapishane hücresi, ülkenin en korkunç hapishane hücrelerinden biri olarak kabul ediliyordu. Gardiyanlar zevk istediğinde mahkumları acımasızca dövdü. Karargahın çatısından başarısız kaçış

ve girişimimizden sonra, bizi özel bir zulümle ve hatta normalden daha sık yeneceklerine şüphe yoktu.

- Kahretsin, şimdi ne yapacağız?! - arkadaşım yüksek bir fısıltıyla homurdandı.

Yüzünden terler akıyordu, elleri tamamen ıslanmıştı, çakmak elinden düştü. - İki seçenek var, - diye cevap verdim.

- Hangileri?

- İlk olarak, birinci katta duvara bağlı merdiveni kullanabiliriz. Zinciri kırıp merdiveni duvara yasladıktan sonra dışarı çıkıp teli

oraya bağlayıp çitten aşağı sarkıtıyoruz, düşündüğümüz gibi o tel ile de aşağı iniyoruz. - Ama... bizi görebilirler! - öfkeliydi.

-Evet.

- Ve yerinde ateş edecekler.

- Olmayabilir.

- Lanet olsun! Sonuçta burası belli! Açıkla bana, nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?

- Bence birimizi öldürecekler ve birimiz de muhtemelen kaçmayı başaracak. Yani elli elli.

Bir süre sessiz kaldık ve durumu düşündük.

- Söylediğin seçenek bir çıkış yolu değil, tam bir intihar! - firari arkadaşım kızmıştı. - Haklısın.

- Ama ikinci seçenek nedir?

- Birinci katta katta daire testere bulunmaktadır.

- Evet ben de fark ettim.

- Onun yardımıyla tahtada bir delik açabilir ve tenekeyi makasla kesebiliriz.

-Sonuçta bu işi sessizce yapmak imkansız! - kaçak arkadaşım kısık bir sesle fısıldadı. -İş sırasında lanet olası telefonlarından konuştuklarını bile duyabiliyorum. Işığı açarsak, çatıya inen bir helikopter gibi bir ses çıkarır!

- Öyle ama inşaat işçilerinin çalıştığını zannedebilirler.

- Ne de olsa burada işçi olmadığını biliyorlar.

- Bu sırada nöbetçilerin vardiyası değişir, yeni bir grup çalışmaya başlar. Haklısın, söylediklerim tehlikeli ama sanırım

testereyi duyup işçilerin çalıştığını sanacaklar. Burada, birkaç haftadır her türlü testere, matkap, kömür kırıcı ve diğer aletler takırdıyor ve vızıldıyor. Neden birdenbire vızıldadığımızı düşünsünler? Mahkumların, hapishanenin ana kapısının yanında elektrikli tabancayla delik açacak kadar deli oldukları hiç akıllarına gelmemişti. En azından ben uygun bir şey düşünemiyorum.

- "Bahaneci gibi görünmek istemem ama bu binada elektrik yok," dedi arkadaşım. - Tamir süresi boyunca elektrikten korunmuştur. Çalışan tek çıkış, avlu tarafındaki duvardaki çıkıştır. Kablonun uzunluğu yeterli olmayacaktır ancak çıkış dış duvardadır.

- Biliyorum. İkimizden biri aşağı inmeli, kırdığımız kapıdan bahçeye çıkmalı ve testerenin kablosunu akıma bağlamalıyız. Başka seçeneğimiz yok.

- Acaba bu büyüü hangimiz yapacak?

- BEN.

Bunu kararlılıkla ve inançla söylemek istedim ama bazen akla hayale gelmeyen düşünceler geliyor, vücut bunların olabileceğine inanmıyor ve itaat etmeyi reddediyor, bu yüzden cevabım bir gıcirtı gibi oldu.

Luke'a yaklaştım. Bacaklarım korku ve gerginlikten uyuştu ve sözlerimi dinlemedi. Elimdeki elektrik telini çekerek önce telden aşağı indim sonra merdivenlerden aşağı birinci kata çıktım. Ön kapının yanında bir daire testere gördüm. Halatın ucunu desteğine

bağlayarak elimde bir testereyle ikinci kata, ambarın yanına koştum ve kaçak arkadaşım onu tavan arasına kaldırdı. Sonra elimde iple tekrar aşağı indim. Kendimi giriş kapısının yanındaki duvara yasladım, nefes nefese kaldım ve irademi toplamaya çalıştım. Sonunda adrenalin kalbime vurduktan sonra kapıyı açtım ve bahçeye çıktım.

Tabancalı gardiyanlar benden yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. İçlerinden biri bile yüzünü bana çevirseydi işler ters gidecekti ama bu taraf dışında her yere bakıyorlardı. Bir şakaya gülerек kapının yanından geçiyorlardı. Beni görmediler. Hızla kabloyu prize takıp tekrar binaya girdim, köpek gibi iki elim ayağımda merdivenleri çıktım ve telin yardımıyla tavan arasına çıktım. Kaçak arkadaşım tavan arasının karanlık köşesindeki çakmaktan bir ışık tuttu. Kabloyu testereye bağlamıştı ve çalıştırmaya hazırdı. Çakmağı elinden alıp yaktım. Motorlu testere, bir havaalanı pistini parçalayan bir jet motoru gibi kükredi. Kocam bana baktı ve mutlu bir şekilde gülümsedi. Çakmağın alevi gözlerinde oynuyordu. Testerenin bıçağını ağaca sapladı. Neredeyse kulaklarımı sağır edecek şekilde, dört kesikli güzel bir delik açtı, deliğın üzerinde teneke bir çatı vardı.

Sessizlik vardı. Biz bekliyorduk. Testerenin yankısı hâlâ kulaklarımızda çınlıyor, kalplerimiz hızla atıyordu. Nöbetçi karakoluna bir telefon geldi ve işlerin kötü olduğunu düşündük. Gardiyanlardan biri telefona yaklaştı ve ara sıra gülerек rahat

rahat biriyle konuşmaya başladı. Herşey iyiydi. Testerenin sesini duymuş olmalılar ve umduğum gibi işçilerin işte olduğunu düşünmüş olmalılar.

Bu ilham verici zaferin ardından, tenekede bir tornavidayla bir delik açtım. Güneş özgür bir dünyanın habercisi gibi parlıyordu. Deliği üç taraftan kestim ve büyüttüm. Kaçak arkadaşımınla birlikte dört elle kestiğimiz tabakayı bir kenara çektik, başımı dışarı çıkardım ve deliğin konik oluşun dibinde olduğundan emin oldum. Bu yalakta yattığımızda kuledeki bekçileri görmeyeceğiz, dolayısıyla onlar da bizi görmeyecekler.

Ama yine de bir işimiz kalmıştı. Kablo hala bahçedeki prize takılıydı. Duvardan sokağa inmek için o tele ihtiyacımız vardı. İçimizden biri, gardiyanların önünde tekrar avluya çıkmak, kabloyu prizden çıkarmak ve tavan arasına geri dönmek zorunda kaldı. Yüzü güneş ışınlarından ter içinde parıldayan arkadaşımın baktım ve bu sefer benim işim olduğunu anladım.

Avluya açılan kapıda kendimi duvara yasladım ve irademi toplamaya çalıştım. Zor nefes alıyordum, başım dönüyordu, midem bulanmaya başlamıştı. Kalbim, kapana kısılmış bir kuş gibi göğsümde çırpınıyordu. Sonunda dışarı çıkamayacağımı anladım, hem anlayışım hem de istemsiz bir korku hissi bana "Yapma, yapma!" O ağladı. Hiçbir şey yapamadım.

İpi kesmeye hazırdı. Tulumumun cebinden iğneyi çıkardım. Bıçak çok keskindi ve ahşap kapakta bir delik açma girişimlerimiz

bile bıçağı köreltmedi. Çapanın kesici ucunu telin yeraltına girdiği yere yerleştirip desteğe vurmak için elimi kaldırdığımda, birden zinciri kırarak alarmı çalıştırabileceğim aklıma geldi. Ama başka seçeneğim yoktu. Avluya çıkmam imkansızdı. Çapaya tüm gücümle vurdum, çapa ipi kesti ve ahşap zemine yapıştı. Neyse ki ne alarmı ne de yaklaşan korumaları duydum. yine şansım yaver gitti

Telin kesik ucunu tuttum ve aceleyle üst kata, tavan arasına çıktım. İpi, açtığımız deliğin yanındaki yoğun kirişe bağladık. Sonra arkadaşım çatıya çıktı. Delikten sonuna kadar gitti ve sıkıştı. Vurnukhub bacaklarını dövmeye başladı ama faydası olmadı. Cidden sıkışmıştı.

Tavan arası yine karanlıktı - deliği vücuduyla tamamen kapatmıştı. Kirişlerin arasındaki tozu karıştırdım, çakmağı buldum, yaktım ve vücudunun neden sıkıştığını anladım. Mesleki eğitim gruplarından birinde kendi yaptığı kalın deri bir tütün kesesiydi. Bu eğitim grupları, mahkûmların boş zamanlarında faydalı işlerle meşgul olmaları için düzenlenmiştir. Hareket etmemesini söyleyerek tulumunun arka cebinde tütün kesesinin olduğu yerde bir delik açtım. Kesedeki tütün elime döküldü ve serbest kalan arkadaşım çatıya çıkmayı başardı.

Onu çatıya kadar takip ettim. biz onun- Solucan gibi kıvranarak oluktan hapishane duvarına doğru süründük ve aşağı bakmak için diz çöktük. Kuledeki muhafızlar bizi görebiliyordu ama şans eseri o tarafa bakmıyorlardı. İnsan psikolojisi burayı bir kör noktaya çevirdi. Gardiyanlar o tarafa

dikkat etmediler, çünkü herhangi bir mahkûmun gün ortasında ön çiti atlayacak kadar delireceğini asla düşünmezlerdi.

Bir an için duvardan sarkarak, kapının yanında sıralanmış, hapishaneye yiyecek ve ürün teslim etmek için sıralarını bekleyen çok sayıda maşam gördük. Tüm arabalar, hatta bir el feneriyle alt takım bile kapsamlı bir şekilde incelendiğinden sıra çok yavaş hareket etti. Durumu yeniden tartışmak için Nova'ya geri döndük.

- "Kargaşaya bak," diye çıktım.

- Her halükarda, bu saatte hareket etmeliyiz, - dedi arkadaşım.

- Hayır, beklesek daha iyi.

- Başın mı ağrıyor? İpi atıyoruz ve aşağı iniyoruz, hepsi bu.

- Hayır, diye fısıldadım. - Çok fazla insan var.

- Ne olmuş?

- Bunların arasında mutlaka asayiş bekçisi olarak kahraman olmak isteyen birini bulacaksınız.

- Canı cehenneme. Çenesini kapatabileceğiz.

- Çok fazla insan var.

- Tanrım, cehenneme! Yataktan fırlayıp üzerlerine ineceğiz, bir şey olduğunu anlayacak zamanları bile olmayacak. Onlarla el ele, kim şanslıysa o kazanacak.

- Hayır, - kesin bir şekilde cevap verdim. - Sokağın boşalmasını ve insanların gitmesini beklemek zorundayız.

Beklemek zorundaydık. Tam yirmi beş dakika bekledik, sonra kesinti bize sonsuzluk gibi geldi. Açığa çıkma tehlikesine rağmen, aşağı bakmak için birkaç kez duvara tırmandım. Sonunda, bir

dahaki sefere aşığı baktığımda sokağın boş olduğunu gördüm. Ortağıma işaret verdim ve hemen çitten aşığı atladı. İpten aşığı indiğini görmeyi umarak arkama baktım ama çoktan kaçmıştı ve karşıdaki dar sokakta saklanıyordu. Ve ben hala hapisteydim.

Bakır sülfat bulaşmış korkuluğa takıldım ve tele sarıldım. Ayaklarımı duvara dayadım ve solumdaki makineli tüfek kulesine doğru eğildim. Orada duran bekçi bir elinde telefonu tutarken elleriyle işaret ederek biriyle konuşuyordu. Omzundan bir makineli tüfek sarkıyordu. Sağa baktım. Orada da aynı sahneydi. Otomatik bekçi telefonda konuşuyor. Gülümsüyordu ve herhangi bir endişe belirtisi göstermiyordu. Görünmez bir adam olmuştum. Devletin en prestijli hapishanesinin duvarında dururken görünmez olmuştum.

Ayaklarımla kendimi duvardan ittim ve aşığı inmeye başladım. Bir yandan ellerim terlediğı için, diğeri yandan korkudan ip elimden kaydı ve düşmeye başladım. Çit çok yüksekti ve yere çarpsaydım hayatta kalamazdım. Çaresizce ipi tutmaya çalıştım ve başardım. Elimde tel, şimşek hızıyla aşığı kaydım, ellerim yanıyordu ve avuç içlerimin derisi soyulmuştu. Sonra artık elim için önemli olmasa da hızım yavaşladı. Bir gümbürtüyle yere düştüm, ayağı kalktım ve sendeleyerek caddenin karşısına geçtim. özgürdüm

Son kez hapishaneye baktım. Tel daha önce olduğu gibi duvardan sarkıyordu. Gardiyanlar eskisi gibi telefonla konuşuyorlardı.

Yanımdan bir araba geçti. Şoför salonda çalan müziğe parmaklarıyla direksiyona vurdu. Hapishaneden gözlerimi açtım ve bir çıkmazda yürümeye başladım, önceki hayatımdaki güzel şeylerin artık yaşanmadığı yeni bir hayata doğru yol aldım.

Elimde silah varken insanlar benden korkuyordu. Bu yüzden sonsuz korku içinde yaşamaya mahkum edildim. Önce soygunlarım sırasında, sonra hapishanede ve son olarak da hapishaneden kaçtıktan sonra. Bu korku özellikle geceleri güçlüydü - bana öyle geliyordu ki bir korku hava yollarımı tıkadı. Başkalarının benden önce hissettiği korku, ıssız gecelerde peşimi bırakmayan sonsuz kabuslara dönüştü.

Öğleden sonraları, Bombay'ın ilk günlerinde, dünya benim etrafımda dönerken, günlük işlerin, kaygıların ve küçük eğlencelerin kasırgasına kapılıyor, olanları unutuyordum. Ve geceleri, harabe sakinleri rüya görürken, ben bütün varlığımla korku içindeydim. Kalbim hafızanın karanlık mağaralarına gömülüyor ve sık sık, neredeyse her gece uyuyan şehrin sokaklarında dolaşıyordum, teli görmemek için sırtımı -saydığım bu şeylerin yanlarına- dönmemeye zorluyordum. duvardan ve makineli tüfek taretlerinden sarkıyordu.

Sokaklar geceleri sessizdi. Gece yarısından itibaren polis şehirde bir tür sokağa çıkma yasağı koydu. Gece saat tam on iki buçukta, bir grup devriye aracı şehir merkezinin sokaklarına iner, polis bırakın bunu yapmayan dilencileri, uyuşturucu bağımlılarını ve

fahişeleri, tüm restoran, bar ve dükkan sahiplerini işletmelerini kapatmaya zorlar. köşelere saklanmak, hatta tava ile sigara almak? meşgul sokak satıcılarını kovaladılar ve dağıttılar. Çarşılarda tezgahların önlerine çelik levhalar konur, masaların üzerine beyaz kolenkor serilirdi. Öğleden sonra şehrin gürültüsünde, insanlara çarpmak

çıkart girdabına akıl almaz bir sessizlik çöktü. Geceleri Bombay sessiz, güzel ve ürkütücü, perili bir kabus evi haline geldi.

Gece yarısından sonra, sabah saat ikiye veya üçe kadar şehirde çember kuşatmalar başladı. Sivil polis ekipleri, tutuklanacak suçluları, uyuşturucu bağımlılarını, şüphelileri, evsizleri ve işsizleri aramak için boş sokaklarda dolaştı. Ve Bombay'da her iki kişiden biri evsizdi ve hepsi sokakta yaşıyor, sokakta yemek yiyor, sokakta uyuyordu. Her adımda, gece neminden korunmak için üzerlerine battaniyeler ve ince battaniyeler sarılmış uyuyan insanlar görülüyordu. Kuraklıktan, selden ve açlıktan metropolde sığınmak isteyen yalnız serseriler, aileler ve çok sayıda mülteci, gruplar halinde toplanarak geceyi taş kaldırımlarda, kapı eşiklerinde ve benzeri yerlerde geçiriyor.

Şehir yasalarına göre sokaklarda uyumak yasaktır. Polis, bu yasanın uygulanmasını sorgusuz sualsiz kontrol etti, ancak On Bin Fahişe Caddesi'ndeki "gece kuşlarının" yakalanmasına yaklaştıkları anda, görevlerinde oldukça dikkatli davrandılar ve yaptırımların uygulanmasında büyük bir ilke gösterdiler. Sadhular

ve diğ er dini hareketlerin takipçileri gibi kutsal kişilere genellikle yaptırımlar uygulanmadı. Yaşlılar, hastalar ve engelliler bazen bir yerden bir yere götürüldüler ama tutuklanmadılar. Akıl hastaları, çeşitli eksantrik kişilikler ve müzisyenlerle. Janbaz, jongl r, oyuncu, spiker gibi çılgın sanatçılara karşı zaman zaman oldukça kaba davranılsa da sonunda yalnız bırakıldılar. Çoğunlukla küçük  ocuğ  olan ailelere aynı yerde birkaç günden fazla kalmamaları konusunda uyarıda bulunuldu. Sokakta gözaltına alınanlar, bir yerde  alı tıklarına dair bir belge veya en azından işverenin adresini sunmaları halinde serbest bırakıldı. Düzgün giyimli ve en azından biraz okuryazar olduklarını kanıtlayabilen insanlar, yapacak i leri olmasa bile genellikle hapishaneden kaçmayı başardılar. Ayrıca. Elbette polise rüşvet verebilenlerin endi elenmesine gerek yok.

Bu nedenle, yüksek riskli grup, her şeyden önce gençleri - evsizler, işsizler, okuma yazma bilmeyenler ve fakirleri - içeriyordu. Her gece, Bombay'da polise rüşvet veremeyen veya onları suçlu olmadıklarına ikna edemeyen çok sayıda genç tutuklandı. Bazen, g r n  lerine göre suçlu tanımına uydukları ve uy  turucu veya  alıntı eşya bulundurdıkları için tutuklandılar. Tutuklananlar arasında polisin iyi tanıdığı kişiler de vardı ve her ihtimale karşı başkalarıyla birlikte karakola götürüldüler. Bazıları sadece k   giyindikleri, çirkin oldukları ve kendilerini savunamayacakları için tutuklandı.

Şehrin binlerce tutukluyu kelepçeleyecek kaynakları yoktu ve olsaydı bile polis her gece sokaklarda ağır zincirler sürüklemeydi. Kelepçe yerine yanlarına kenevir veya hindistancevizi liflerinden yapılmış kaba bir ip alıp hapsedecekleri insanların sağ kollarına bağladılar. Bu ince ip, kelepçe yerine iyi bir alternatifti çünkü tutuklananlar genellikle aç ve kaçmaya cesareti olmayan, akli dengesi yerinde olmayan kişilerdi. Tek kelime etmeden itaat ettiler. 15-20 kişi sağ kollarından iple bağlandıktan sonra birkaç devriyenin gözetiminde karakollara götürülerek hücrelere konuldu.

Bombay polisi hayal ettiğimden daha adil ve tartışmasız bir şekilde cesurdu. Sadece lati adı verilen bambu sopalarla silahlanmışlardı. Ağır sopaları, gazları veya başka tabancaları yoktu. Ayrıca cep telefonları da yoktu, bu yüzden başları belaya girdiğinde yardım isteyemezlerdi. Araçlar devriye gezmek için bile tasarlanmamıştı ve polis kilometrelerce ötedeki bölgelerde yaya olarak devriye gezdi. Çıtalarını oldukça sık kullanmak zorunda olmalarına rağmen, vatandaşların acımasızca dövülmesi benim büyüdüğüm batı dünyasında olduğundan çok daha az yaygındı.

Bununla birlikte, kuşatma, Asya'nın en eski hapishanelerinden birinde günlerce, haftalarca veya aylarca hapsedilmek anlamına geliyordu; burada gece yarısından sonra sokaklarda zincirlenmiş adam kervanları cenazelerden bile daha korkunçtu.

Geceleri hep yalnız yürürdüm. Zengin arkadaşlarım fakirden, fakir arkadaşlarım polisten korkardı. Yabancılar herkese karşı temkinli

davrandılar ve yaşadıkları otellerde saklandılar. Ve sessiz serin sokakların tek sahibi olmuştum.

Bahsettiğim gece yürüyüşlerinden birinde, yangından yaklaşık üç ay sonra, Marine Drive adlı sahil sokağına çıktım. Korkuluk boyunca uzanan geniş kaldırım temiz ve boştu. Altı şeritli bir otoyol, şehrin ön cephesini (pahalı apartmanları, konsolosluk malikaneleri, lüks restoranları ve otelleri olan lüks binaları) denizin loş, dalgalı dalgalarına ayırdı.

Sahilde neredeyse hiç trafik yoktu, sadece ara sıra arabalar on beş ya da yirmi dakikada bir geçiyordu. Caddeye bakan pencerelerin çoğu yanmıyordu. Kuvvetli bir rüzgar denizden taze, tuzlu hava getirdi. Her yerde sessizlik vardı. Denizin sesi şehrin gürültüsünü bastırdı.

Geceleri tek başıma dolaşmam harabelerdeki bazı arkadaşlarımı endişelendirdi. "Geceleri yürüyüşe çıkma" talimatı verdiler. - Geceleyin

Bombay tehlikeli hale geliyor." Ama şehirden korkmuyordum. Sokaklarında kendimi güvende hissettim. Hayatım bu kadar korkunç ve inişli çıkışlı olmasına rağmen, sanki bu şehir, diğer milyonlarca kaderle birlikte onu da ruhuna çekmiş gibiydi... sanki her şey gibi benim hayatım da ona aitmiş gibi.

Yaptığım iş beni çevreleyen dünyaya daha çok bağladı. Yoksulların doktoru rolü ruhumda tamamen emildi. Orada burada hastalıkların teşhisi üzerine kitaplar buldum ve onları kulübemde bir lamba

ışığında okudum. Turistlerle yasadışı işbirliğinden kazandığım parayla yeterince ilaç, bandaj, merhem ve merhem stoklamıştım ve sefil hayatıma veda edecek kadar para biriktirdiğimde bile orada yaşamaya devam ettim. Tüm olanaklara sahip bir daireye taşınma fırsatım olduğunda sıkışık kulübemde yaşamaya karar verdim. Yanımda yaşayan yirmi beş bin insanın yaşam mücadelesinin girdabına kendimi kaptırmıştım. Hayatımı Prabaker, Johnny Cigar ve Kazım Ali Hussain ile bağladım. Carla'yı düşünmemeye çalışsam da ona olan aşkım pençeleriyle bana sarıldı ve inatla kanıma işledi. Onun istikametinde esen rüzgarı öptüm, yalnız kaldığımda adını defalarca söyledim.

Korkulukta otururken, serin kıyı esintisinin yüzümde ve göğsümde, bir kase sudan damlayan su gibi bir uyum içinde yuvarlandığını hissedebiliyordum. Sessizliği sadece rüzgarda nefes alıp vermem ve üç metre altımda dalgaların sesi bozdu. Kıyıya vurduklarında, sanki bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi köpürdü ve yükseldi. "Onlara teslim ol, teslim ol. Her şeye bir son ver. Bir sıçrayışta öleceksin. Her şey çok basit" dedi içimdeki ses inatla ve çıkan tek ses bu sestir ve o kadar yüksek olmasa da derinlerden geliyordu - benlik duygusunu bastıran utanç ve pişmanlıktan- saygı. Bu ses, yüreklerinde utanç hisseden insanlar tarafından çok iyi bilinir: "Herkesi ihanet ettin. Yaşamaya hakkın yok. Dünya sensiz daha güzel olurdu...» Etrafımdaki dünyayla bağlantı kurmaya, kliniğimde çalışarak kurtuluşu bulmaya, Carla'ya olan aşkıma olan

saf inancımdan kurtulmaya çalışmama rağmen, Carla'yla baş başa kaldım. utancım ve bitkin hissettim.

Deniz dalgalanıyor ve kıyıya vuruyordu. Sadece bir sıçrama. Rüyamda düştüğümü, vücudumun kayalara çarptığını, kaydığını ve soğuk derinliklere daldığını hayal ettim. Oldukça basit.

Birisi omzuma dokundu. Bu dokunuş yumuşak olmasına rağmen yeterince güçlüydü, sanki beni durduğum yere kilitledi. Beklenmedik bir şeyle irkilerek geri sıçradım. Arkamda uzun boylu bir genç duruyordu. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini omzuma koydu.

- Siz Bay Lin'siniz, değil mi? Beni hatırlar mısın bilmiyorum. Benim adım abdullah. Seninle Daimi Rahipler Tapınağı'nda karşılaştık.

- Elbette hatırlıyorum, - dedim aceleyle. - Hayatlarımızı kurtardın. O kadar aniden ortadan kayboldun ki, sana doğru düzgün teşekkür bile edemedim.

Abdullah hafif bir gülümsemeyle omzumu bıraktı ve iri elini gür siyah saçlarının arasından geçirdi.

- Şükran ne için? Sen de kendi ülkende benim için aynısını yapardın, değil mi? Hadi gidelim, bir adam seninle konuşmak istiyor.

Bizden yaklaşık on metre uzakta duran arabayı işaret etti. Arabanın motoru hala çalışıyor olmasına rağmen bize yaklaştığını

bilmiyordum. Bu, lüks bir Avrupa markasının oldukça iyi bir Hintli muadili.

"büyükelçi" idi. Arabada iki kişi vardı - sürücü ve arka koltukta oturan bir adam.

Abdullah arka kapıyı açtı. Eğilip içeri baktım ve sokak lambalarının ışığında altmış beş ya da yetmiş yaşlarında bir adam gördüm. Uzun, dar bir poposu ve çıkık elmacık kemikleri olan güçlü, keskin ve zeki bir yüzü vardı. Nazik bir gülümsemenin yanı sıra, içinde bariz bir şekilde zulüm ve aşk barındırmayan garip bir ifadeye sahip kehribar gözleri dikkat çekti. Ağarmış saçları ve sakalı kısa kesilmişti.

- Bay Lin? - bana hitap etti. Derin ve ahenkli sesi sarsılmaz bir otorite taşıyordu. - Seninle tanıştığım memnun oldum. Çok memnun oldum. Senin hoş sesini çok duydum. Özellikle yabancılardan, Bombay'a gelen ziyaretçilerden insanlar hakkında olumlu yorumlar duymak her zaman güzeldir. Belki beni duymuşsundur, adım Abdul Qadir Khan.

Hiç duymadım mı? Bombay'da onu tanımayan kimse yok. Bu isim her hafta gazeteleri süsledi. Çarşılarında, gece kulüplerinde ve ören yerlerinde Abdülkadir Han'dan böyle bahsedilirdi. Zenginler ona hayran kaldı ve ondan kaçındı. Fakir insanlar ona saygı duydu ve onun hakkında efsaneler ve hikayeler anlattı. Şehrin dört bir yanından alimler ve ilahiyatçılar, Abdülkadir Han'ın Dongri'deki Nabila Camii'nde teoloji ve ahlak üzerine ünlü vaazlarını dinlemek

için akın etti. Pek çok ressam ve sanatçı, iş adamı ve politikacıyla arkadaş oldu ve sonunda Bombay'ı her biri kendi suç baronları konseyi tarafından yönetilen bölgelere ayıran yerel konseyler sisteminin kurucularından biri olan Bombay mafyasının başı oldu. Bana, Bombay'ın antik çağlardan beri kanlı kabile kavgalarına dayanan yeraltı suç dünyasına düzen ve görece sakinlik getiren bu sistemin kendini kanıtladığı ve çok popüler olduğu söylendi. Abdul Qadir Khan güçlü, tehlikeli ve parlak bir kişilikti.

- "Evet, efendim," diye yanıtladım ve istemsizce "efendim" kelimesini söyleyince donup kaldım. Bu kelimedenden nefret ettim. Hapishane hücreesindeki gardiyanlara itiraz Bunu yaparken "efendim" kelimesini eklemeyi unuttuğumuzda acımasızca dövüldük. - Tabii, adını duydum. İnsanlar sana Kadirbhai diyor.

Adın sonuna eklenen "bhay" eki, "ağabey" anlamına gelir. Bu tür hitaplar saygı ve sevgi göstergesidir. "Kadirbhai" dediğimde adam gülümsedi ve yavaşça başını salladı.

Şoför dikiz aynasını beni rahat görebileceği şekilde ayarladı ve hiçbir anlam ifade etmeden gözlerini bana çevirdi. Aynadan küçük bir çiçek açan leylak dalı sarkıyordu ve temiz deniz havasının ardından kokusu sarhoş edici ve baş döndürücüydü. Sanki bu sahneyi dışarıdan görüyordum - arabanın açık kapısının yanında, kırış kırış alnım Kadirbhai'ya bakan gözlerimin üzerinde, arabanın tavanında suların akması için bir oluk, bir parça kağıt. üzerinde

"Tanrıya şükür bu arabayı kullanıyorum" yazan gösterge panosuna yapıştırıldı. Sokakta bizden başka kimse yoktu. Duyulan tek şey motorun kükremesi ve özgürlüğün boğuk tıslamasıydı.

- Kolaba harabelerinde doktor olarak çalıştığını biliyorum - bu, sen oraya yerleşir yerleşmez bildirildi. Yabancılar harabelerde yaşamayı nadiren kabul ederler. O kalıntıların bana ait olduğunu size bildirmek isterim. - Ben o kulübelerin bulunduğu arazinin sahibiyim ve sizin orada çalıştığınızı öğrenmek benim için iyi haber oldu.

Şaşkınlıktan sustum. Hani yaşadığım harabe, yirmi beş bin kişinin yaşadığı kilometrekarenin yarısı onun şahsi mülkü! Aylardır orada yaşamama ve Gadirbhai'nin adını defalarca duymama rağmen, hiç kimse bana arazinin ona ait olduğunu söylemedi. "Bu büyüklükteki bir yerleşim yerindeki bir kişinin ve tüm yerleşim birimi sakinlerinin yaşamına sahip olması ne kadar mümkün olabilir?" - Düşündüm.

- Ama ben... Ben doktor değilim Gadirbhai, - Vasiyetimi topladım ve dedim.

- Belki de bu yüzden kasaba halkını tedavi etmede bu kadar başarılı oldunuz, Bay Lin? Diplomalı doktorlar gecekonduda çalışmak istemiyor. Bir insanı kötülük yapmaya zorlamanın mümkün olup da iyilik yapmaya zorlamanın mümkün olmadığı konusunda bana katılıyor musunuz? Korkulukta otururken yanından geçtik ve genç arkadaşım Abdullah seni tanıdı. Şöföre

arabayı çevirip senin yanına park etmesini söyledim. Gel yanıma otur. Seninle küçük bir yolculuğa çıkalım.

Tereddüt ettim.

- Lütfen endişelenme. BEN...

- Merak etmeyin, Bay Lin. İyi eğlenceler, oturun. Şoförümüz de yakın arkadaşımız, adı Bakan.

Arka koltuğa oturdum. Abdullah kapıyı arkamdan kapattı ve sürücü koltuğuna oturup dikiz aynasını beni hedefte tutacak şekilde ayarladı. Araba hala hareket etmedi.

- Sakin ol bono! Gadirbhai, Abdullah'a emretti. - Chillum'u hazırlayın!

Abdullah ceketinin cebinden bir pipo çıkarıp yanına koydu ve esrarla tütünü karıştırmaya başladı. Hazırladığı karışımdan goli adı verilen bir top yuvarlayarak bir kibritin ucuna yerleştirip diğer kibritle yaktı. Salonda yasemin kokusuna charas kokusu karışmıştı. Arabanın motoru gümbürdemeye devam etti. Herkes sessizdi.

Üç dakika sonra chillum hazırды ve Abdulla, dumm dedikleri ilk kullab'ı çizmesi için Kadirbha'ya verdi. Qadirbhai bir nefes aldı ve dumanı saldı ve bana chillum borusunu uzattı, Abdulla'yla Nazir arkamdan bir nefes aldı ve chillum ikinci döngüye aktarıldı. Ardından Abdullah tüpü temizledi ve tekrar cebine koydu. - Çalo! - dedi Kadir. - Hadi sürelim!

Araba, sokak lambalarının ışıklarını ön cama yansıtarak yavaşça hareket etti. Sürücü, gösterge panelinde yüklü olan oynatıcıya bir

kaset yerleştirdi. Başımızın üstündeki hoparlörlerden yüksek sesle yürek burkan romantik gazel müziği çalıyordu. Esrarın üzerimde çok güçlü bir etkisi vardı, sanki beynim müzikle uyum içinde titriyor ve arkadaşlarımla yüzleri tamamen ifadesiz kalıyordu.

şu anda olanlar, arkadaşlarımla benim Avustralya ve Yeni Zelanda'da ot içtiğimiz, arabada yüksek sesli müzik çaldığımız ve şehrin sokaklarında oynaştığımız zamanları anımsatıyor. Ancak ülkemizde kural olarak bu tür meslekler gençlere ayrılmıştır. Ve şimdi bunu Abdulla, Nazir ve benden çok daha yaşlı olan güçlü bir mafya babasıyla birlikte yapıyorduk. Müzik tanıdık gelse de bilmediğim bir dilde söylenen şarkının sözlerini anlamadım. Sanki çocukluğumda oynadığım okul bahçesine yaşlılığımda dönmüşüm gibi tanıdık ama rahatsız edici bir duygu içindeydim ve ilacın hipnotik etkisine rağmen bir türlü rahatlayamıyordum.

Nereye gittiğimiz ya da ne zaman döneceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tardeo istikametinde, yani yaşadığım harabelerin tam tersi istikametinde ilerliyorduk. Bu özünde Hintli dostane kaçırma geleneğinin defalarca kurbanı oldum. Harabelerdeki arkadaşlarımla beni zaman zaman bilinmeyen yerlere, biraz gizemli ve anlaşılmaz bir şekilde, bilinmeyen amaçlarla davet ettiler. "Hadi gidelim" diye seslendiler, gezinin adresi ve amacı hakkında herhangi bir açıklama yapmak zorunda kalmadan. - Acele et,

gidelim! Birkaç kez vazgeçmeye çalışsam da, kısa sürede gizemli ve önceden planlanmış gerçeğin farkına vardım.

Planlanmamış gezilerin her durumda haklı olduğuna, çoğu durumda ilginç ve keyifli ve hatta bazen faydalı olduğuna inanıyorum. Sonuç olarak, tıpkı bugün olduğu gibi, bu tür davetleri normal karşılamaya ve duygularıma güvenerek kabul etmeye yavaş yavaş alıştım. Şimdiye kadar hiç pişmanlık ya da vicdan azabı duymadım.

Arabamız Hacı Ali Camii'nin önündeki yokuşu çıkarken müziği duyan Abdulla, Gadirbhaim'in her zamanki gibi restorana uğramak isteyip istemediğini merak etti. Gadir dalgın dalgın bana baktı ve şoföre başını salladı.

Sonra parmaklarıyla elime iki kez vurdu ve başparmağını dudaklarına götürdü. Bu işaret: "İtaatsiz olun." Sadece bak, hiçbir şey söyleme" - anlamına geliyordu.

Arabamız "Hacı Ali" restoranının yanındaki otoparkta, park etmiş diğer yirmi arabadan biraz uzakta durdu. Bombay genellikle gece yarısından sonra uykuya dalsa da ya da en azından öyle izlenimi verse de, bazı yerlerde hayatın metalik tonları ve müziğiyle kaynamaya devam ettiği ıssız adalar vardı. İşin sırrı bu adaların yerini bilmektir. Bunlardan biri de Hacı Ali Camii yakınında bir lokantaydı. Her gece yüzlerce insan yemek yemek, içmek, sohbet etmek veya sigara, şeker ve diğer şeyleri almak için buraya akın ediyor ve sabaha kadar taksi, araba veya

motosikletlerle gelip gidiyorlar. Çok büyük olmayan restoranın kendisi her zaman insanlarla doluydu. Çoğu müşteri arabalarında veya temiz havada yemek yemeyi tercih etti. Arabaların içinden yüksek sesli müzik sesleri geliyordu. İnsanlar birbirleriyle yüksek sesle Hintçe, Urduca, Marathi ve İngilizce konuşuyorlardı. Yaban mersini, selofan torbaları ve şişeleri tutan garsonlar, usta bir çeviklikle arabaların arasında koştu.

Restoran, tüm sokağa çıkma yasağı kurallarını açıkça ihlal ediyordu ve restorandan sadece yirmi metre ötede bulunan karakolun yönetimi, mekanı fiilen kapatmak zorunda kaldı. Ancak Hint hizmeti, büyük, modern bir şehirdeki insanların, geceleri bile buluşabilecekleri ve rahatlayabilecekleri yerler olduğunu anlamalarına yardımcı oldu. Bu sayaç nesnelerinin sahiplerinin, hiç şüphesiz bir bağış karşılığında, neredeyse sabaha kadar faaliyet göstermelerine izin verildi. Ancak, uygun şekilde lisanslanmış kuruluşların aksine, bu barlar ve restoranlar yasa dışı olarak faaliyet gösteriyor ve bazen yasalara uyuyormuş gibi görünmek zorunda kalıyor. Bazen müfettiş, belediye temsilcisi veya bakan gibi üst düzey kişilerin "Hacı Ali" restoranının önünden geçtiği durumlarda polise önceden telefonla haber verildi. Bir anda herkes tek vücut gibi koşup saklanır, arabalar çevredeki çıkmaz sokaklara, restoran ışıklarına sığınır.

kapanıyor ve geçici olarak kapanıyordu. Bu durum müşterilerin hiçbir şekilde cesaretini kırmamış, aksine bu mekana herhangi bir

engel olmadan rahatça oturmanın mümkün olduğu diğer yerlerden ayıran özel bir karakter kazandırmıştır. Geçici kapanma durumlarında müşteriler bu durumun en az yarım saat süreceğinin bilincindedir. Bağış ve uyarı telefonlarından onlar da haberdardı ve herkes bundan memnundu. Didier bir sohbetinde "Buradaki sistemin yozlaşmasının en kötü yanı, sistemin engelsiz ve düzenli işlemesidir" dedi.

Genç bir Maharashtrian olan baş garson arabamıza koştı ve şoförümüz siparişini aldıktan sonra saygıyla eğildi. Abdulla arabadan indi ve hemen caddeye kurulmuş uzun tezgâha gitti ve yanında çok sayıda insan vardı. Onu izliyordum. Doğuştan bir atlet, incelikle hareket etti. Bu arada diğerlerinden daha uzun olmasının yanı sıra, biraz temkinli de olsa tavrında bir güven duygusu vardı. Siyah saçları neredeyse omuzlarına kadar geliyordu ve beyaz ipek bir gömlek, siyah pantolon ve askeri üniforma gibi yumuşak siyah ayakkabılardan oluşan kıyafeti, göze çarpmasa da kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yaklaşık yirmi sekiz yaşında görünüyordu. Bize doğru döndüğünde mavi yüzünü ve sakin, kararlı bakışını fark ettim. Esrar evinde kılıçla deliyi evcilleştirdiğinde ne kadar güçlü ve çevik olduğunu gördüm.

Abdullah bir sigara ile bir tava aldı ve tezgahın arkasındaki satıcılarla ve onu tanıyan birçok müşteriyle sohbet edip şakalaştı. Tezgaha yaklaştıkça el hareketleri daha anlamlı hale geldi ve

sesleri yükseldi. Kalabalık etrafına toplandı, herkes ona dokunmak için can atıyordu. Sanki herkes onun gözüne girmeye ya da en azından dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ama tüm bu hareketlerde garip bir tereddüt vardı, sanki onca gülümseme ve şakalarla birlikte ona karşı belli bir güvensizlik ve önyargı besliyorlar ve ondan kaçınıyorlardı.

Garson elinde bir çantayla döndü ve içecek ve atıştırmalıkları soförümüze verdi. Sonra Gadirbhai'nin yanındaki açık pencerenin yanında durdu ve ona yalvaran gözlerle baktı. Onunla bir şey konuşmak istediği açıktı.

- Ramesh, baban nasıl? diye sordu Kadir. - Sağlıklı mı?
- Evet, güle güle, o güvende, diye yanıtladı genç adam Hintçe. - Ama bir sorunum var. - Oğlan gergin bir şekilde bıyığının ucunu çekti.

Gadirbhai kaşlarını çattı ve onun heyecanlı yüzünü inceledi.

- Sorun ne Ramesh?
- Sorun... ev sahibimle, güle güle. Ben... biz... ailem tahliyeyle karşı karşıya. Biz zaten ona iki katını ödüyoruz ama yine de tatmin olmuyor ve bizi kovmakla tehdit ediyor.

Gadir düşünceli bir şekilde başını salladı. Sessizliğinden cesaret alan Ramesh aceleyle Hintçe konuştu:

- Ve sadece bizim ailemizi değil, o evde yaşayan herkesi tahliye etmek istiyor. Yolda onu ikna etmeye çalışmamıza ve uygun teklifler yapmamıza rağmen, hiçbir şey duymak istemiyor. Onun altında çalışan birkaç kişi var, bu haydutlar bizi tehdit ediyor ve

hatta birkaç kişiyi dövüyor. Babamı da dövdüler. O ev sahibini anında öldürmediğim için çok utanıyordum ama biliyorum ki öldürürsem ailem ve komşularımın durumu daha kötü olacak. Muhterem babama sizinle buluşup sizinle konuşmasını ve bizim için koruma istemesini teklif ettim ama o çok gururlu bir adam. Kendini biliyorsun, o seni çok seviyor, hoşçakal. Sadece istekleriyle seni rahatsız etmek istemiyor. Sana hitap ettiğimi öğrenirse çok kızacak. Ama bugün sizi burada gördüğümde sevgili Bay Qadירbhai, Bhagwan'ın bunu bilerek yaptığını düşündüm. ben... senin için çok üzgünüm...

Ramesh sessizce yutkundu. Elindeki boş bardağı sıkarken parmakları bembeyazdı.

- "Sorununu çözeceğiz Ramu," diye yanıtladı Gadirbhai yumuşak bir sesle. Adını sevgi göstergesi olarak "Ramu" olarak çağırmak, gencin yüzünde çocuksu bir gülümsemeye neden oldu. - Yarın saat tam ikide bana gel. Bu konuyu sizinle daha ayrıntılı olarak tartışalım. İnşallah size yardımcı oluruz. Ve bu meseleyi halledene kadar babana konuşmamızdan bahsetme.

Adama, Ramesh'in çok etkileneceği, Gadir'in elini tutup ona öpücükler yağdıracağı ve minnettarlığını sadece selamlar ve sözlerle ifade ederek arabadan uzaklaşmaya başladığı görüldü. Ve yemeye başladık. Abdullay ve şoför, meyve salatası ile hindistancevizi yoğurdu sipariş etmişler ve afiyetle yemeye başlamışlardı. Gadirbhai ve ben bir mango kokteyli içtik. Biz yavaş

yavaş içeceklerimizi yudumlarken başka bir talip pencereye yaklaştı. Bu adam yerel polis karakolunun şefiydi.

- Seni burada görmek büyük bir onur Qadirji ⁴², - dedi pohpohlayıcı bir gülümsemeyle ama aynı zamanda ani bir mide çalkalanması sırasında oluşan ifadeye benzer bir yüzle. Kökeni bilinmeyen güçlü bir aksanla Hintçe konuşuyordu. Gadirbhaid'in ailesinin genel durumuyla ilgilendikten sonra asıl konuya geçti.

Abdullah boş kabı yanındaki koltuğa koydu ve koltuğun altından gazeteye sarılı bir paket çıkarıp Gadirba'ya uzattı. Qadirbhai gazete kağıdının köşesini hafifçe açtı ve yüz rupilik kalın bir desteyi gösterdi.

Açık pencereden polis şefine verdi. Tüm bu prosedür garip bir şekilde açık ve hatta gösterilerek uygulandı. Gadirbhai'nin yüz metre çevresindeki herkesin verilen ve alınan rüşvetleri görmesini istediği açıktı.

Polis parayı gömleğinin altına sıkıştırdı, arkasını döndü ve görüşten korunmak için yere iki kez tükürdü. Sonra tekrar pencereye eğildi ve çok hızlı ve ısrarlı bir şekilde Hintçe konuşmaya başladı. "Vücut", "anlaşma" ve "hırsız tabanı" kelimelerini aynı anlamama rağmen genel olarak ne konuşulduğunu anlayamadım. Kadir elini kaldırdı, polis sustu. Abdullah önce Kadir'e sonra bana baktı ve yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi.

⁴²"Bhay" bitişi gibi "Ci" bitişi de nazik, arkadaşça bir hitap olduğunda eklenir.

- "Hadi Bay Lin, gidip camiye inceleyelim," dedi rahat bir ses tonuyla.

Arabadan indiğimizde polis yüksek sesle bağırdı:

- Bu gora Hintçe biliyor mu? Ey kutsal Bhagwan, hayatlarımızı bu yabancıların elinden kurtar!

Abdullah ve ben sahilde görece az insanın olduğu bir yer bulduk. Hacı Ali Camii küçük bir adada bulunuyordu. Oraya ulaşmak için yüz otuz üç adım uzunluğundaki taş bir berzahtan geçmek gerekiyordu. Deniz suyunun yükselmediği günlerde sabahdan akşama kadar bu berzah hacılar ve turistlerle doluydu. Geceleri kıydan bakıldığında cami adaya demirlemiş bir gemi görünümündeydi. Dirseklerden sarkan pirinç fenerler duvarları sarı ve yeşilin tonlarında boyadı. Kubbeli ve damla kemerli caminin iç çizgileri, bu esrarengiz geminin yelkenleri gibi ay ışığında bembeyaz olmuş, minareleri direk gibi yükseliyordu.

Harabe halkının hüznü ay olarak adlandırdığı küçülen ay, camiye gizemli bir ışık tuttu. Hafif bir kıyı esintisi vardı ama hava sıcak ve nemliydi. Başımızın üzerindeki elektrik hatları arasında kaynaşan binlerce yarasa, not kağıdına yazılmış notları andırıyordu. Uzun süredir tatlı tatlı uyuyan küçük kız, şimdiye kadar leylak örgü satmakla meşguldü. Bize yaklaşıp çiçek örgülerinden birini Abdullah'a uzattı. Abdullah parayı ödemek için elini cebine atınca kız gülererek parayı reddeder ve ünlü bir Hint filminden bir şarkı söyleyerek dışarı çıkar.

- Abdullah yumuşak bir sesle, "Tanrı'nın gücünün en güzel kanıtı, yoksulların cömertliğidir," dedi. Görünüşe göre, her zaman çok sakin ve yumuşak bir sesle konuşuyordu.

- İngilizceyi çok akıcı konuşuyorsunuz, - Standart dışı fikrini bu kadar iyi aktarabilmesine şaşırdım.

- Hayır, pek iyi konuşmam. Bana bazı kelimeler öğreten bir bayan arkadaşım vardı, - diye yanıtladı Abdulla. Sohbetin devamını bekliyordum ve o sustu, denize baktı ve sonra tamamen farklı bir konuya geçti: - Bay Lin, söyleyin bana, Daimi Rahipler Tapınağında olmasaydım İlk tanıştığımız gün, o kılıç ustasının saldırısına nasıl karşılık verirdin?

- Onunla el ele gidecektim.

- Bence... -bana döndü ve dosdoğru gözlerimin içine baktı ve birdenbire anlaşılmaz bir korku duygusundan tüylerimin kıpırdadığını hissettim, -Bence yok olursun. O sizi öldürür ve artık dünyada olmazsınız.

- Numara. Elbette adam silahlıydı ama genç değildi ve deliydi. Onunla başa çıkabilirdim.

- "Belki," diye onayladı Abdullah gülümsemeden. "Belki başarabilirdin, ama darbeden kurtulup hayatta kalsaydın, kılıcıyla seninle gelen arkadaşlarından birini yaralayabilir ya da öldürebilirdi - kızı ya da Kızılderili arkadaşını sanırım." Üçünüzden biri ölebilirdi.

sessizdim Bir dakika önce hissettiğim açıklanamaz korku duygusu bariz bir endişeye dönüştü. Kalbim damarlarımda kan pompalıyordu. Abdullah bana hayatımı kurtardığını söyledi ve sesinde garip bir tehdit vardı. Öfke beni ele geçirmeye başladı. Yumruklarımı sıktım ve direnmeye hazırlandım ve dikkatlice gözlerinin içine baktım.

Ve 0 gülümsedi ve elini omzuma koydu - tıpkı bir saat önce kumsalın diğer tarafında yaptığı gibi. Etrafımı saran tehlike duygusu beni çok etkiledi. Ama görüldüğü gibi hızla ortadan kayboldu. Birkaç aylığına hemen unuttum.

Arkama baktım ve polis şefinin Kadir'e selam verip arabadan indiğini gördüm.

- Gadirbhai o polise çok gösterişli bir şekilde rüşvet verdi, - dedim.

Abdullah güldü ve onun tapınakta çok içten, suçsuz, tamamen doğal bir şekilde güldüğünü hatırladım. Bu gülümseme anında ona sempati duymamı sağladı.

- Eski bir Fars atasözü vardır: "Bir aslan, babasına korkak olduğunu hatırlatmak için ara sıra kükremelidir." 0 polis kontrolündeki bölgede sorun yaratır. Halk onu saymaz ve bu durum onu üzer. Bu daha fazla soruna neden olur ve kendini itibarsızlaştırır. Şimdi diğer polislerden çok daha fazla rüşvet verildiğini gören halk ona az da olsa saygı duyacaktır. Muhterem Gadirbhaim'in rüşvetinin toplum üzerinde önemli bir etkisi oldu. Halk polise saygı duyarsa bütün sıkıntılarımız azalır. Ama her şey

biraz önce anlattığım örnektekiyle aynı: Gadirbhai bir aslan ve polis bir atın ve bir aslanın kükremesi gerektiği gibi kükredi.

- Qadirbhaim koruması mısınız?

- Hayır hayır! Abdullah güldü. - Abdul Qadir Bey'in korunmaya ihtiyacı yok. Ama ben... - Abdullah sustu ve ikimiz de dönüp basit bir arabada oturan beyaz saçlı adama baktık. - Ama ona karşı tavrımla...

Eğer istersen, davan için hayatımı feda etmeye hazırım. Onun yolunda ölmeye fazlasıyla hazırım.

- Bir insan, biri için ölmekten başka ne yapabilir? - Abdulla'nın son derece ciddi bir şekilde söylediği cümlelerin tuhaflığına şaşırarak gülümsedim.

- Yapabilir, yapabilir, dedi omzuma sarılıp arabaya doğru yürürken. - Bir kişi, bir başkası için düşündüğünüzden daha fazlasını yapabilir.

- Abdullay Bay Lin ile arkadaş olduğunuzu görüyorum, dedi Gadirbhai arabaya bindiğimizde. - Çok hoş. Onunla yakın arkadaş olmalısın. İki kardeş gibi görünüyorsunuz.

Abdullay ve ben birbirimize baktık ve alaycı bir şekilde güldük. Ben sarışındım ve o karabuğdaydı, benim gözlerim griydi, onunki kahverengiydi, Abdulla İranlıydı ve ben Avustralyalıyım. Aramızda kesinlikle hiçbir benzerlik olmadığı ilk bakışta belliydi. Ama Gadirbhai kahkahalarımızı her zamanki içtenliğiyle karşıladı ve ikimiz de utancımızdan kahkahalarımızı bastırmak için acele

ettik. Ben Kadir'in söylediklerini düşünürken araba hareket etti ve Bandra Yolu'na doğru ilerlemeye başladı. Abdullay ile aramızdaki dış fark bize ne kadar büyük görünürse görünsün, bizden çok daha anlayışlı olan Gadirbhai'nin sözlerinde doğruluk payı vardı.

Yaklaşık bir saat yolculuk yaptık. Sonunda, araba Bandra'nın çıkmaz sokaklarından birinde, dükkanları ve depoları geçerek yavaşladı ve dar, karanlık ve boş bir çıkmaz sokağa girdi. Arabanın kapısı açıldığında müzik ve şarkı duydum.

- Hadi gidelim Bay Lin, - dedi Gadirbhai, beni davet ettiği yer ve davetinin amacı hakkında herhangi bir açıklama yapmadan.

Şoför Nazir, arabanın yanında kaldı ve kaportaya yaslanarak nihayet rahatlayarak, Abdullah'ın Hacı Ali lokantasının yakınında kendisine aldığı tava paketini açtı. Bunca zaman tek kelime etmediğini düşündüm ve bu kadar çok Kızılderilinin bu gürültülü, aşırı nüfuslu şehirde bu kadar uzun süre sessiz kalabilmesine hayret ettim.

Geniş bir taş kapıdan geçtik, uzun bir koridora girdik ve bir kat yukarı, insanlarla dolu, duman ve yüksek sesli müzikle dolu büyük bir salona çıktık. Dikdörtgen salonun sofaları ipek kumaşlarla kaplanmış ve halılar asılmıştır. Uzakta, sahne benzeri küçük bir yerde dört müzisyen oturuyordu. Duvarlar boyunca, rahat, yumuşak minderlerle çevrili alçak masalar vardı. Ahşap tavandan sarkan boğuk yeşil, çan şeklindeki fenerler odaya titretilen altın rengi bir ışık saçıyordu. Garsonlar masaların arasında dolaşarak uzun

bardaklarda çay dağıtıyorlardı. Bazı masalarda insanlar havayı inci gibi renklendiren ve chara aroması yayan nargileler içiyorlardı.

İçeri girdiğimizde birçok kişi ayağa kalkıp Gadirbhai'yi selamladı. Birçok kişi Abdullah'ı burada tanıyordu. Birkaç kişi onu selamladı, el sıkıştı ve birkaçı konuşmak için yanına geldi. Hacı Ali lokantasının mşişterilerinden farklı olarak buradaki insanlar Abdullah'a çok sıcak bakıyorlar, ona sarılıyorlar ve onu selamlarken uzun sşi elini bırakmıyorlar. Orada Shafiq Qussa veya Hirsli Shafiq adında bir adam tanıdım. Harabelerimizden biraz uzakta, denizci kışlalarının bulunduğu mahallenin tım fahişeleri onun kontrolü altında çalışıyordu. Gazetelerden tanıdığım üç kişi daha vardı: ünlü bir şair, Sufi mezhebinde etkili bir figür ve ikinci sınıf bir Bollywood yıldızı.

Bu özel kulübün yöneticisi, Gadirbhai çevresinde toplananlar arasındaydı. Bu uzun boylu adam, tım düğmeleri iliklenmiş ve karnını sıkıca saran kaşmir bir yelek giymişti. Kel kafasına, Mekke'yi ziyaret edenlerin giydiği gibi beyaz, ağ gibi dokunmuş bir hac şapkası takmıştı. Bazı Müslümanların alnının ortasında, ibadet sırasında uzun sşi alınlarını secdeden kaldırmamasından kaynaklanan bir leke vardı.

Yönetici gerekli talimatları verir vermez garsonlar hemen bir masa getirip sahnenin net bir şekilde görülebileceği bir köşeye yerleştirdiler ve etrafına minderler ve hasırlar dizdiler.

Masanın arkasına oturduk ve arkadaş olduk, Abdulla Gadirbhai sağında, ben solundaydım. Hacı şapkalı, afgan pantolonlu ve yelekli bir çocuk bize bir kase bol acı biber serpilmiş pirinç ve bir kase pancar ve kuru meyve karışımı getirdi. Çay dağıtıcısı, ince namlulu bir çaydanlıktan bir metre yükseklikten bardaklara sıcak, koyu çayı tek bir damla damlatmadan döktü. Bardakları önümüze koydu ve bize bir parça şeker ikram etti. Şekerı bırakmayı denediğimde Adbull beni durdurdu:

- Bay Lin, - bana gülümseyerek hitap etti, - sonuçta bu saf İran çayı ve İran'daki gibi içilmeli.

Ağına bir parça şeker aldı, ön dişlerinin arasına sıkıştırdı ve çayını içmeye başladı. Onun yaptığını tekrarladım ve eriyen şekerden elde edilen çay sevdiğimden daha tatlı olmasına rağmen başka bir ulusal gelenekle tanışmaktan memnun oldum.

Gadirbhai, tüm eylemlerinde olduğu gibi, dişlerinin arasında şekerli çay içerek bu geleneği onur ve ciddiyetle takip etti. Hayatımda daha muhteşem bir insan görmedim. Başını hafifçe yana eğmiş Abdullah'ı dinlediğini izlerken, bu adamın her devirde, her toplumda liderlik pozisyonuna geçebilecek ve çevresindekileri kendisine koşulsuz itaat ettirebilecek kapasitede olduğunu düşündüm.

Üç şarkıcı sahneye çıktı ve müzisyenlerin karşısına oturdu. Salon sustu, şarkıcılar üç ağızdan şarkı söylemeye başladı; tatlı ve etkileyici sesleri inanılmaz bir şekilde uyardı, bir kişinin iliği

üzerinde çalıştı. Ağlayıp hıçkırarak hıçkırarak ağladılar ve kapalı gözlerinden yaşlar göğüslerine aktı. Onları dinlediğimde hem hayranlık duydum hem de garip bir tedirginlik hissettim, sanki en yüce duygularını, aşklarını ve kederlerini bana anlatıyorlardı.

Şarkıcılar üç şarkıyı seslendirdikten sonra perde arkasına geçti. Performans sırasında seyirci tek kelime konuşmadı, kıpırdamadı bile ama oyuncular sahneden ayrıldıktan sonra herkes birdenbire konuşup gürültüye karıştı, sanki herkes üzerine düştüğü büyüğü uzaklaştırmak istiyormuş gibi. Abdullah ayağa kalktı ve yan masada oturan bir grup Afgan'a yaklaştı.

- Gösteriyi beğendiniz mi, Bay Lin? - Gadirbhai'ye sordu.
- Evet, gerçekten beğendim. Bu harika bir performans. Hiç böyle bir şey görmedim. Performanslarında inanılmaz derecede hüznü ve aynı zamanda güçlü hissediliyor. Hangi dili okudular? Urduca mı?

- Evet. Urdu dilini biliyor musun?
- Hayır, biraz Marathi ve Hintçe biliyorum. Karabağ'daki bazı komşularım Urduca konuşuyor, dinlerken tanıdık sözler duyduğum için anladım. - Gazellerin hepsi Urduca söylenir ve bu şarkıcılar Bombay'ın en güçlü gazel şarkıcılarıdır.

- Gazeller aşk şarkıları mıdır?
Gadirbhai gülümsedi, bana doğru eğildi ve eliyle elime dokundu. Bombay halkı, konuşurken etkinliği artırmak için sık sık birbirlerine dokunmaya alışkındır.

Gecekondu sakinlerinin hep bahsettiği şey buydu ve ben buna bayılıyordum.

- Evet aşk şarkıları denilebilir ama bu şarkılar aşk şarkılarının en güzeli ve en hakikisidir, çünkü Allah aşkını anlatırlar. Konuşmadan başımı salladım ve Gadirbhai devam etti:

- Hristiyan mısın?
- Hayır, Tanya'ya inanmıyorum.
- Allah'a inanmak ya da inanmamak diye bir şey yoktur, ilan etti. - Sadece anlaşılabilir.

- Yani, O'nu anlamadığımı kesin olarak biliyorum, - Gülerek cevap verdim. - Açıkçası, bence O'na inanmak imkansız, en azından O'nun hakkında söylenenlerin çoğu.

- Evet, elbette, Tanrı imkansızdır ve bu, O'nun varlığının bir başka kanıtı ve teyididir.

Kadir elini hâlâ elimin üzerinde tutuyor ve dikkatle bana bakıyordu. "Dikkatli olmalısın," diye düşündüm. - Beni felsefe tartışmalarıyla ünlü yaptı.

bilimsel konuşmalardan birine sürüklemek istiyorlar. Bu, pek çok anlamın gizlendiği, o kadar da kolay olmayan testlerden biridir."

- İmkansız olmadığı için bir şeyin var olması gerektiğini mi söylüyorsunuz? - Sürdürülemez tekne de haritası çıkarılmamış sularda onun hükmüne uydum. - Kesinlikle doğru.

- Yani mümkün olan yok mu?
- Böyle! Gadirbhai gülümsedi. - Bunu anlamana şaşırdım.

- Biliyor musun, - karşılık olarak gülümsedim, - bu sözleri söylemem onu anladığım anlamına gelmez.

- Açıklayacağım. Gördüğümüz gibi hiçbir şey yok. Gördüğümüz hiçbir şey gördüğümüz gibi değil. Gözlerimiz yalancı. Bize gerçek görünen her şey sadece bir yanılsama, ham bir rüya. Biz var olan şeyleri gördüğümüzü sanırız ama gerçekte yokturlar. Sen, ben, bu oda - hiçbiri yok. Hiçbiri.

- hala anlamıyorum Mümkün şeyler neden var sayılmaz?

- Ben farklı söyleyeceğim. Düşündüğümüz gibi, etrafımızda var olan şeyleri yaratan güçleri ölçmek, hatta onları zamanın bizim bildiğimiz şu ya da bu kısmına atfetmek imkansızdır. Bu kuvvetlerin ifade biçimlerinden biri de ışık fotonlarıdır. Onlar için herhangi bir maddenin en küçük zerresi, bir evren kadar boşluk demektir ve tüm dünyamız bir toz tanesinden ibarettir. Evren dediğimiz şey sadece kendi fikrimizdir ve bunda pek başarılı sayılmaz. Hayat veren ışık fotonları açısından evren bildiğimiz gibi gerçek değildir. Evrendeki hiçbir şey gerçek değildir. Şimdi anlıyor musunuz?

- eksik Bildiğimiz her şey aslında doğru ya da gerçek değilse o zaman delirmemek için ne yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı, ne bileceğimizi nasıl bileceğiz?

- Kehribar rengi gözleri kahkahayla parlayarak, "Kendimizi kandırıyoruz," diye yanıtladı. - Basitçe, akli başında, akli başında bir insan, bir delinin aksine daha ustaca kandırabilir. Siz Abdullah

ile kardeşsiniz. Gözleriniz sizi yanıltıyor, birbirinize benzemediğinizi söylüyor ve siz bu yalana daha uygun olduğu için inanıyorsunuz.

- Demek deli olmamamızın sebebi bu mu?

- Evet. İzninizle, sizi oğlum olarak görüyorum. Evli değilim ve çocuğum yok ama hayatımda evlenip çocuk sahibi olabileceğim bir nokta vardı. Bu olay... Kaç yaşındasın?

- Otuz.

- Ben de öyle düşünmüştüm! Baba olabileceğim an tam otuz yıl önceydi. Ama sana ben senin babanım, sen de benim oğlumsun ve bunu açıkça gördüğümü söylesem, bunun imkansız olduğunu düşünecek, inanmayacaksın. Benim gördüğüm gerçeği göremezsin ve bu seninle birkaç saat önce tanıştığımızdan beri benim için çok açık. Yabancı olduğumuz ve hiçbir bağlantımızın olmadığı şeklindeki uygun yalana inanmayı tercih edeceksiniz. Ve kader - kaderin ne olduğunu biliyor musun? Urduca'da buna kader derler, kader iki şey dışında bizimle istediğini yapabilir. Özgür irademizi kontrol edemez ve yalan söyleyemez. İnsanlar başkalarından çok kendilerini kandırırlar ve başkalarına gerçeklerden çok yalan söylerler. Kader aldatmaz. Bunun farkında mısın?

Evet, ne dediğini anladım. Kalbim anladı ama kızgın anlayışım bu sözlere katılmak istemedi. Bu adam tuhaf bir şekilde içimdeki o hüznü, babamın doldurması gereken o boşluğu fark edebildi. Takipten kaçarken o boşluğa saklandım ve bazen büyük bir

hapishane mahkûmunun yılbaşı gecesinde yaşadığı o baba sevgisi özlemine kapıldım.

- Hayır, yalan söyledim. - Üzgünüm ama sadece bir şeye inanarak onu gerçekleştirmenin mümkün olduğuna inanamıyorum.

- Ben öyle bir şey söylemedim, diye itiraz etti Gadirbhai sabırla.

- Sizin ve çoğunuzun gözündeki gerçek sadece bir hayal dedim. Gözle gördüğümüzün arkasında başka bir gerçek gizlidir ve insan bunu kalbiyle hissetmelidir. Başka yolu yok.

- Biliyorsun... Teorin kafa karıştırıcı. Söyledikleriniz karışık bir algı.

Bunu kafa karıştırıcı bulmuyor musun?

Gadirbhai tekrar gülümsedi:

- Dünyayı doğru bir bakış açısıyla görmek kolay bir iş değildir. Ancak anlayabileceğimiz ve kendimize güvenebileceğimiz konular da var ve bunu yapmak o kadar da zor değil. Ne dediğimi açıklığa kavuşturalım. Gerçeği anlamak için gözleri kapatmak yeterlidir.

- Bu kadar? - Gülerek sordum.

- Evet. Gereken tek şey gözleri kapatmak. Örneğin, Tanrı'yı ve kederi anlayabiliriz. Sevgiyi arzular aracılığıyla anlayabiliriz. Ancak bunların hepsi, dünyada var olan ve bizim gerçek saydığımız şeyler açısından gerçek şeyler değildir. Uzunluk, ağırlık olarak ölçülemez veya bir hızlandırıcı içinde temel parçacıklara bölünemez. Bu nedenle söylenen her şey mümkündür.

Teknem su sızdırmaya başladı, ben de karaya çıkmaya karar verdim.

- Bu gece kulübünü hiç duymadım. Bombay'da böyle çok kulüp var mı?

- Beş kulüp olmalı, - Sohbetin konusunu değiştirdiğimde Gadirbhai sarsılmaz bir itidalle bana yaklaştı. - Sence çok mu?

- bence yeterli Burada hiç kadın yok. Böyle yerlere girmelerine izin verilmiyor mu?

- Buraya gelmeleri yasak değil, - kaslarını çattı, amacını daha net açıklamaya çalıştı. - Kendileri gelmek istemiyorlar. Toplanıp işlerini tartışmak, müzik ve şarkı dinlemek ve diğer meseleler için özel yerleri vardır ve erkekler de onları bu yerlerde rahatsız etmemeyi tercih ederler.

Keten gömlek ve ince şalvardan oluşan kurta-paycam takım elbiseli çok yaşlı bir adam yanımıza yaklaştı. Yaşlı adam Gadirbhai'nin ayaklarının dibine oturdu. Bu adamın fakir olduğu, çok ince bir vücudu ve bükülmüş bir beli olduğu belliydi. Yüzü asıktı, gri saçları bir serseri gibi tepeden kazınmıştı. Gadirbha'yı kısa ama saygılı bir şekilde selamladı ve ince parmaklarıyla esrarı tütünle ezmeye başladı. Birkaç dakika sonra yaşlı adam yakmak için hazır bir kibrit tuttu ve Kadir'e büyük bir soğuk verdi.

- Bu adamın adı Omar, - dedi Gadirbhai. - Bombay'da ondan daha iyi chillum yapan ikinci bir kişi yok.

İltifattan memnun olan Ömer, dişsiz ağzıyla gülümseyerek kibriti yaktı ve Kadirbha'ya uzattı. Sonra bana soğuk alınlığı verdi ve tedavimi eleştirel bir gözle izledikten sonra, kulağa anlaşılmaz bir

şekilde iltifat gibi gelen bir şey söyledi. Kadir'le ikimiz de iki kez kucaklaştıktan sonra Omar soğukluğumuzu aldı ve birkaç derin sarılmayla bitirdi, şimdi çökük göğsü patlamak üzereydi. Yaşlı adam, beyaz soğuk algınlığının kalıntılarını çırpı ve kurutmak için boruyu emdi. Kadirbhai onun önünde saygıyla eğildi. İlerleyen yaşına rağmen Omar yere değmeden kolayca ayağa kalkıp oradan ayrılırken, şarkıcılar sahneye geri döndü.

Abdullah da geri döndü ve kristal bir kasede doğranmış mango, papaya ve karpuz getirdi. Meyvelerin aroması etrafa yayıldı ve ağzımızda eridiler. Yarım saatten fazla süren konserin ikinci bölümü sadece bir şarkıdan oluştu. Kulağa son derece görkemli gelen şarkı, müzisyenlerin ustaca çaldıkları doğaçlama ritimlere dayanıyordu. Müzisyenler ve şarkıcılar büyük bir coşkuyla tabla çalıyor.⁴³ eşlik etti ve şarkıcıların yüzleri tamamen ifadesizdi, hareketsiz oturdular ve gözlerini kapattılar.

Şarkıcılar performanslarını bitirdiğinde, seyirciler hayranlık büyüsunü bozarak tekrar birbirleriyle konuşmaya başladılar. Abdullah bana doğru eğildi ve şöyle dedi:

- Bay Lin, buraya geldiğim tüm yol boyunca Qadirbhaim'in bizim kardeş olmamızla ilgili söylediklerini düşündüm.
- BEN.

⁴³Tabla - oval biçimli kompakt tambur.

- İran'da iki erkek kardeşim vardı ama onlar Irak'la savaş sırasında öldüler. Bir kız kardeşim var ama erkek kardeşim gitti. Kardeşsiz olmak zor değil mi?

Ona ne cevap verebilirdim? Kardeşimi ve tüm ailemi çoktan kaybetmiştim.

- Belki Gadirbhai doğruyu söylemiştir diye düşündüm. Belki gerçekten kardeş gibiyizdir?

- Olabilir.

Abdullah gülümsedi:

- Görünüşe göre sizden hoşlanıyorum, Bay Lin.

Gülümsemesine rağmen, söylediği son derece ciddiye, gülmeden edemedim.

- Bu durumda, lütfen bana "Bay Lin" diye hitap etmeyin, böyle bir adres kulaklarımı tırmalıyor.

- Ne güzel bir İngilizce ifade! Gerçekten kesip atıyor mu? diye sordu gülerek.

- Hayır tamamen kesmiyor ama hissediliyor. Uzun lafın kısası, birbirimize "siz" diye hitap edelim.

- Pekala, sana Kardeş Lin diyeceğim. Bana Abdullah de, tamam mı?

- İyi.

- Blind Singers konserinde bulunduğumuz geceyi de asla unutmayacağız çünkü bu gece sizlerle kardeş olduk.

- Kör şarkıcılar mı dediniz?

- Evet. bilmiyor muydun? Bunlar Nagpur'dan ünlü Blind şarkıcıları. Bombay'da çok popülerler.

- Belirli bir örgütün üyeleri mi?
- Organizasyon mu?
- Ayrıca görme engelliler okulu veya benzeri bir kuruluştan mı?
- Hayır, Kardeş Lin. Her zaman bizim gibi kör değillerdi, gözler gördü. Ancak bir gün Nagpur yakınlarındaki köylerden birinde körleme yapıldı ve sonuç olarak kör oldular.

Gürültüden başım ağrımaya başlamıştı ve ilk geldiğimizde çok hoşuma giden meyve ve otların karışık aroması şimdi kalbime vuruyor, bunalıyordum.

- "Körleme yapıldı" ne anlama geliyor?
- Anlıyorsun, haydutlar ve asiler köylerinin yakınındaki dağlarda saklanıyorlar, - Abdullah karakteristik sakin ve mantıklı açıklamasına başladı. - Köylüler onlara yiyecek sağlamak ve her türlü yardımı yapmak zorundaydı. Başka çıkış yolu yoktu. Daha sonra o köye asker ve polisler gelip diğer köylerde yaşayanlara ibret olsun diye yirmi kişiyi kör etti. Bazen böyle şeyler olur. Khanandalar o köyün sakinleri bile değildi. Bir tatil partisinde performans sergilemek için oraya gittiler. Şanslı değillerdi, bazı köylülerle birlikte kör oldular. Hepsi - yirmi erkek ve kadın - yere bağlandı ve gözleri keskin bambu çubuklarla oyuldu. Şimdi Blind şarkıcıları her yerde performans sergiliyor, Hindistan'ın her yerinde, ünlü ve zengin oldular...

Hikayesini dinledim ve ne diyeceğimi ya da duyduklarıma nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kadirbhai yanımda durmuş kafasını emmemesi gereken genç bir Afgan ile konuşuyordu. Genç adam

Gadirbhai'nin elini öpmek için hafifçe eğildi ve giysilerinin kıvrımları arasında bir tabanca belirdi. Omar bizim için başka bir chillum hazırlamak için geri geldi. Bana gülümsedi ve başını salladı.

- Ha-ha, - tısladı, gözlerimin içine bakarak. - Evet evet.

Şarkıcılar yeniden sahneye çıktı. Bu ipek örtülü salonda müzik ve samimi sohbetlerle dolu hayatımda yeni bir dönem başladı. Artık kesin olarak biliyorum ki, insan hayatında yeni bir sayfa açmaya teşvik eden bu dönüm noktaları nadir değildir. Her şey şansa, insan iradesine ve kadere bağlıdır. Bahsettiğim başlangıçlardan biri, Prabaker'ın doğduğu köyde nehrin kıyısını geçtiği gün köyün kadınlarının bana Shantaram adını vermesiydi. Bunu zaten kesin olarak biliyorum. Ayrıca bir şeyi de anladım: Kör şarkıcıların konserine kadar Hindistan'daki mesleğim ve varlığım, belki de tüm geçmiş hayatım, Abdülkadir Han'la tanışmak için sadece bir hazırlık aşamasıydı. Abdullah benim için bir erkek kardeş oldu ve Gadirbhai bir baba oldu. Bunu tam olarak anladığım ve sebeplerine bir açıklama bulduğum ana kadar, bir ağabey ve baba olarak savaşa katıldım, cinayetlere ortak oldum ve hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti.

Şarkı bitti ve Gadirbhai bana doğru eğildi. Dudakları hareket etse de ne dediğini anlayamıyordum.

- Üzgünüm, ne dediğini duymadım.

- Gerçeğin felsefe eserlerinden çok müzikte saklı olduğunu söyledim.

- Sonuçta, gerçek nedir? - Diye sordum. Bunu o zamanlar meraktan çok akıllıca bir sohbeti desteklemek için yaptım.

- Gerçek basit, insanların iyi ya da kötü olarak ayrılmadığı doğrudur. İyilik ve kötülük insanlarda değil, davranışlarındadır. İnsanlar insan olarak kalırlar ve eylemleriyle veya bunu veya bu eylemi yapma isteksizliğiyle kötülük ve iyilikle bağlanırlar. Gerçek şu ki, ister erkek ister korkak, bir insanın tüm hayatı, hayatının anlamı, içeriği ve amacı, gerçek aşkın tek bir anında yoğunlaşır. Gerçek şu ki, hepimiz - her birimiz, tüm atomlar, galaksiler ve Evrenin maddesinin her bir parçası - Tanrı'ya doğru ilerliyoruz.

Bu sözler sonsuza dek benimle kaldı. Onları şimdi bile duyabiliyorum. Kör şarkıcılar da sonsuza dek hafızamda kaldı. Onları görüyorum. O gece başlayan o iki adam, abim ve babam sonsuza dek benimle kaldılar. Onları asla unutmam. Zor değil. Gözleri kapatmak yeterlidir.

onuncu bölüm

Abdullah kardeşliğimizi çok ciddiye aldı. Kör şarkıcıların konserinden bir hafta sonra, bir çanta dolusu ilaç, bandaj ve çeşitli merhemlerle yaşadığım kulübeyi ziyaret etti. O çantanın içinde cerrahi aletlerin olduğu demir bir kutu da vardı. Neleri bir araya getirdiklerine baktık. Bana çeşitli ilaçların reçetesini ve gelecekte bu ilaçlardan ne kadarına ihtiyacım olabileceğini sorgulattı.

İlgilendiği her şeye cevap aldıktan sonra, katilin tozunu atıp yerine oturdu. Bir süre oturdu ve ilaçları bambu raflara yerleştirmemi izledi. Harabeler gürültü, şarkılar ve kahkahalarla doluydu.

- Ve neredeler, Lin? - sonunda Abdullah konuştu.

- Kim?

- Müşterileriniz, hastalarınız. Nereye kayboldular? Kardeşimi doktorluk yaparken görmek istiyorum. Hasta yoksa tedavi edilebilir mi?

- Biliyorsun... Şu anda hiç hastam yok.

- Eh!.. - dedi pişmanlıkla. Parmaklarıyla dizine vurarak sordu:

- Sana bir hasta getirmemi ister misin?

Masada durdu ve zorla resepsiyonuma insanları getirdiğini hayal ettim.

- Hayır, hayır, sakın ol. Genelde her gün hasta görmüyorum. Ayrıca evde olduğumu görüp kendileri geliyorlar ama biraz geç saat iki gibi. Bu kadar erken gelmiyorlar. Sabahın erken saatlerinden öğleden sonra saat on ikiye kadar işlerini yaparlar. Ben kendim genellikle sabah işteyim. Bir yerden para kazanmalı mıyım, kazanmamalı mıyım?

- Peki ya bugün?

- Bugün dinlenmeye çekildim. Geçen hafta yeterince param vardı, bu yüzden bir süre idare edecek.

- Nasıl kazandın?

Sorusunun kaba olabileceğini ve beni utandıracağını düşünmeden saf bir merakla bana baktı.

- "Yabancılarla geçimlerini nasıl sağladıklarını sormak kabalıktır Abdullah," dedim gülerek. "Belli ki," gülümsedi. - Gizli iş.

- Tam olarak değil... Ama ilgilenirsen açıklarım. Bir Fransız hanım yarım kilo karas almak istedi, ben de ona bu konuda yardımcı oldum. Ayrıca bir Alman turistin Canon fotoğraf makinesini makul bir fiyata satmasına yardım ettim. İkisi de bana hizmet bedeli ödedi.

- Ne kadar? - doğrudan bana bakarak sordu.

Gözleri açık kahverengiydi, neredeyse altın rengindeydi. Tar Çölü'ndeki kum tepeleri, yağmur mevsimi öncesi bu renge boyanır.

- Bin rupiye yakın.

- Bu işlerin her biri için mi?

- Hayır, ikisi birlikte.

- "Bu çok az para, Lin Kardeş," dedi, poposunu buruşturup dudaklarını kıvrarak. - Birazcık.

- Senin için az para olabilir, - dedim, - ve o parayla iki hafta yaşayabilirim.

- Yani şu anda meşgul değilsin?

- Ne anlamı?

- Demek hasta değilsin? -

Numara.

- Ufak bir hizmet bedeli kazanmanız gerekmiyor mu? - Hayır, yok.

- O zaman gidelim.

- Neresi?

- Hadi gidelim, göreceksin.

Kulübeden çıktığımızda, büyük olasılıkla kapı eşiğinde durup bizi dinleyen Johnny Cigar ile karşılaştık. Bana gülümsedi, Abdullah'a kaşlarını çattı, sonra yine bana gülümsemeye karar verdi ama bu sefer gülümsemesinde hâlâ bir miktar öfke vardı.

- Merhaba Johnny. Bir süreliğine gidiyorum, çocuklar ilaçlarımı bozmasın, tamam mı? Bugün rafları yeni ilaçlarla doldurdum ve aralarında tehlikeli olanlar da var.

Johnny sinirle çenesini uzattı.

- Endişelenme Linbaba, kulüben kimsenin umurunda değil! Neden bahsediyorsun? Burada bir milyon rupi bıraksanız bile, döndüğünüzde orada bulacaksınız. Altın istiyorsan bırak gitsin. Hindistan Merkez Bankası bile Linbaba'nın kulübesi kadar güvenilir değil.

- Sadece söylemek istedim...
- Elmas istesen de bırak gitsinler, zümrütler, inciler...
- Tabii, tabii, Johnny. söylediklerini dikkate alacağım
- Endişelenmenin nedeni nedir? - Abdullah sohbete katıldı. - Bu kişi aldığı kuruşla ilgilenebilir mi? Geçen hafta ne kadar para kazandığını biliyor musun?

Görünüşe göre Johnny, Abdullah'tan şüpheleniyordu. Kaşlarını çatarak ayakta durmaya devam etse de merak galip geldi.

- Ne kadar? O sordu.

- Bunun hakkında konuşmaya gerek görmüyorum, - dedim aceleyle, kuruş kazanma konusunun bir saat uzayacağından korkarak.

- Bin rupi! - Abdullah, sözlerine güç katmak için arkasından yere tükürdü.

Abdullah'ın kolundan tuttum ve kulübelerin arasındaki patika boyunca yürüdüm.

- Peki, Abdullah. Beni bir yere mi götürmek istedin? gidelim kardeşim

Onunla birlikte çıkışa doğru yürüdük ama Johnny koşarak yanımıza geldi, gömleğimin kolundan tuttu ve beni iki adım öteye çekti.

- Aman Tanrım Johnny! Şu an kazançlardan bahsetmek istemiyorum.

Geri döndüğümde tüm sorularınızı cevaplayacağıma söz veriyorum.

- "Hayır Linbaba, kârdan bahsetmiyorum," dişlerini gıcırdattı. - Sana o çocuktan bahsediyorum, Abdullah'tan. Ona güvenilemez. Onunla hiçbir şey yapma!

- Bunun anlamı ne? Ne oldu Johnny?

- Sana söylüyorum, onunla iş yapma! -belki yine bir şeyler ekleyecekti ama Abdullah dönüp beni aradı. Johnny el salladı ve geri çekildi, bir virajda gözden kayboldu.

- Sorun nedir? - Abdullah ben varır varmaz sordu.

- Sorun değil, - Aslında bir sorun olduğunu fark ederek aceleyle cevap verdim. - Kesinlikle hayır.

Abdullah motosikletini kaldırımın yanına park etmiş ve denetimi küçük çocuklara emanet etmişti. Aralarında en yaşlı olan çocuk, Abdullah'ın elinden uzattığı on rupiyi kaptı ve tüm grup onun peşinden atladı. Abdulla motosikletin motorunu çalıştırdı, ben arka koltuğa oturdum ve o ve ben ince bir gömlek giyip kask takmadan sahil boyunca akan trafiği takip ederek Nariman Burnu yönüne doğru yola çıktık.

Motosikletlere biraz takıntılıysanız bile, davranışlarından motosikleti kullanan kişi hakkında muhtemelen çok şey söyleyebilirsiniz. Abdullah yürürken bacaklarını hareket ettirdiği kadar doğal bir şekilde istemsizce kontrol etti. Becerisi ve sezgisi, sokak hareketinde yön bulmasına yardımcı oldu. Bence gerekli olmayan birkaç yerde yavaşladı ama sonra aynı sezgiye sahip olmayan diğer sürücüler acil durum frenine basmak zorunda kaldı. Arabir Abdullah gaz verip hızı arttırmışken bana bu an önümüzde ki arabalara çarpacakmışız gibi geldi ve arabalar mucizevi bir şekilde kenara çekildi ve hemen boşluğa geçip yolumuza devam ettik. bizim yolumuz. İlk başta yönetim tarzı beni biraz tedirgin etti ama sonra ona güvenmeye başladım ve sakinleştim.

Chaupatti Plajı'ndan döndük ve serin deniz meltemini engelleyen yüksek evlerden oluşan bir duvar olan sahil caddesinden çıktık. Arkalarında duman bulutları bırakan diğer birçok araçla birlikte Nana Chowk'a doğru hareket ettik. Bu

bölgedeki binalar, Bombay'ın bir liman kenti olarak gelişen gelişimi sırasında inşa edildi. İngiliz yönetiminin kesin geometrik kurallarına göre inşa edilen birçok bina iki yüz yıldan daha eskidir. Çok sayıda balkon, pencere çerçeveleri ve basamaklı cepheler, bu binalara altın tonlarında boyanmış modern evlerde olmayan zengin bir güzellik kazandırdı.

Şehrin Nana-Chouk ile Tardeo arasındaki kısmı Parsi bölgesi olarak biliniyordu. İlk başta, birçok insanın yaşadığı devasa, çok dilli bir megalopoliste insanların ayrı gruplar halinde yaşamaya çalışması bana garip geldi. Kuyumcular kuyumcu çarşısında ticaretle uğraşüyor, çarşılarında çilingir, marangoz ve diğer meslek sahipleri çalışıyorlardı; Müslümanlar Müslüman mahallesinde yaşarken, Hristiyanlar, Budistler, Sihler, Parsiler ve Jainler ayrı ayrı yaşıyor.

aynı mahallelerde oturuyorlardı. Altın alıp satmak isteyen bir müşteri, yüzlerce kuyumcunun birbiriyle yarıştığı Zaveri pazarına gitmelidir. Camiyi ziyaret etmek isteyenler camilerin neredeyse yan yana olduğu bölgelere gitmeli.

Ama çok geçmeden bu sınırların dillerin ve kültürlerin yer değiştirdiği şehrin diğer sınır hatları kadar sıkı korunmadığına şahit oldum. Müslüman mahallesinde Hindu mezhebine ait tapınaklar; Zaveri çarşısında pırıl pırıl altın ve gümüşler arasında meyve ve sebzeler satılır, mücevherler ve lüks dairelerin olduğu

çok katlı binaların hemen hepsinde, yoksulların yaşadığı harabeler bulunurdu.

Abdulla motosikletini İran hayır kurumları tarafından finanse edilen modern kliniklerden biri olan Bhatia Hastanesinin yanına park etti. Bu görkemli binada, zenginlere yönelik konforlu, birinci sınıf koğuşlar olduğu gibi, fakirler için ücretsiz koğuşlar da bulunuyordu. Girişe yaklaştık ve büyük soğutucuların serin havayı dolaştırdığı terli mermer bir koridora girdik. Abdullah resepsiyondaki hanımla konuştu ve beni insanlarla dolu bir koridordan geçirerek resepsiyonun yanındaki acil servise götürdü. Sağlık görevlilerini ve hemşireleri birkaç kez aradıktan sonra, sonunda aradığı kişiyi buldu - üzerinde bir yığın kağıt olan bir masada oturan uzun boylu, sıska bir doktor.

- Hamit doktor? diye sordu.
- Evet, benim, lütfen, diye yanıtladı doktor yazmaya devam ederken gergin bir şekilde. - Beni Şeyh Abdülkadir gönderdi, adım Abdullah.

O anda doktor yazmayı bıraktı, yavaşça başını kaldırdı ve heyecanlı bir merakla gözlerini bize dikti. Genellikle, bir sokak kavgasını izleyen yayaların yüzlerinde böyle bir ifade belirir.

- Şeyh dün seni arayıp benim geldiğimi haber vermeliydi, - diye hatırlattı Abdullah.
- "Evet, evet," dedi doktor, sanki uyanmış gibi ayağa kalkıp elimizi sıktı. Eli çok ince ve kuruydu.

- Bu Bay Lind, - Abdullah beni tanıştırdı. - Kolaba harabelerinin doktorudur.

- "Hayır, hayır," diye itiraz ettim. - Bana doktor diyemezsin. Sadece... orada yardım etmem istendi. Tıp eğitimi almadım, uygun eğitim ve hazırlık da almadım.

- Gadirbhai, lütfen bana St. George hastanenizin ve diğer birkaç kliniğin gönderdiğiniz hastaları muayene etmeyi ve tedavi etmeyi reddettiğini söyleyin.

Şikayet ettiğinizi bana bildirdi, - dedi doktor Hamid, gereksiz iltifatlara vakti olmayan bir adam olarak, benim alçakgönüllü hareketlerime aldırmadan hemen asıl konuya geçti. Koyu kahverengi, neredeyse siyah gözleri altın çerçeveli gözlüğünün camlarının arkasında parlıyordu.

- Evet böyle durumlar oldu, - diye cevap verdim, Gadirbhai'nin şikayetimi unutmamasına şaşırdım ve doktor Hamid'e ilettim. - Mesele şu ki, dedikleri gibi körü körüne çalışıyorum. Bazen muayenehaneme gelen hastalara nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Teşhis koyamadığımda veya bundan şüphelenmediğimde, hastaları St. George's Hastanesine sevk ediyorum - başka seçeneğim yok. Ancak çoğu durumda doktor, hemşire veya başka birinin yardımı olmadan geri dönerler.

- Belki de yanlış bir şekilde hasta numarası yapıyorlar? diye sordu doktor.

- Hayır, hayır, neden bahsediyorsun?! - Sözlerine hem kendim hem de harabe sakinleri için kızdım. - Buna neden ihtiyaçları var? Üstelik onlar yolcu veya dilenci değil, namuslu insanlardır.

- "Tabii, tabii," dedi doktor, gözlüğünü çıkararak ve gözlüğün oluşturduğu girintiyi poposunun üst kısmında ovuşturarak. - Ama hastaneyi kendin ziyaret ettin ve neden hizmet vermeden geri gönderildiğini merak ettin mi?

- Merak ettim ve iki kez. Bana zaten fazla çalıştıklarını ve bu hastalar lisanslı bir doktor tarafından sevk edilmiş olsalardı, onlara yardımcı olmaktan ve randevu almaktan memnuniyet duyacaklarını söylediler. Hastane personelinden şikayetçi değilim. İşlerinin çok olduğu bilinen bir gerçektir. Az sayıda personel ve çok fazla hasta var. Tıp merkezime günde elli kadar hasta alıyorum ve onların hasta sayısı altı yüz hatta bin kişiye ulaşıyor. Onları benden daha iyi biliyorsun. Eminim ellerinden geleni yapıyorlar, kaza mağdurlarına hizmet vermeye zorluyorlar. Sorun basit, hastalarım bir hastane randevusu için doktora para ödeyemiyor. Bu yüzden bana dönüyorlar.

Doktor Hamid kaşlarını kaldırdı ve tekrar gülümsedi.

- "Hastalarım" dedin. Kendinizi artık bir Kızılderili olarak görüyor musunuz, Bay Lin?

Güldüm ve o sırada şehirdeki birçok sinemada oynayan popüler bir Hint filminden bir şarkının sözleriyle ilk kez Hintçe cevap verdim:

- "Bu hayatta mükemmellik için çaresiziz."

Doktor da kahkahalarımına katıldı ve hatta sevinçli bir şaşkınlıkla ellerini çırpıttı:

- Bay Lin, sanırım yardımınıza ihtiyacınız var. Haftada iki gün burada nöbetçi doktor olarak çalışıyorum ve geri kalan günlerim Dördüncü Posta Caddesi'ndeki özel ofisimde geçiyor.

- O sokağı biliyorum. Bize çok yakın.

- Evet. Gadirbhai ile böyle tanıştık - hastalarınızı bana göndereceksiniz, ben de gerekirse onları St. George's Hastanesine göndereceğim. İsterseniz güne yarından başlayabiliriz.

- Tabiki isterim! - Mutlulukla bağırdım. - Bu harikaydı! Çok teşekkürler. Senin için ödemeyi nasıl ayarlayacağımı henüz bilmiyorum ama...

- Bana teşekkür etmene gerek yok ve ödeme konusunda endişelenme, - diye yanıtladı Abdullah'a bakarak. - Halkınızı bedavaya kabul edeceğim. Benimle çay içmek ister misin? Birazdan öğle tatilim başlıyor. Hastanenin karşısında iyi bir restoran var. Beni orada bekleyebilir misin? Bazı konuları tartışmamız gerekiyor.

Abdullah'la ben, restoranın geniş penceresinden hastane girişine doğru yürüyen zavallı hastaları, zenginler arabalarla gelirken izledik ve yaklaşık yirmi dakika doktoru bekledik. Sonra geldi ve sohbet sırasında gecekonduda yaşayan hastaların gönderilmesi prosedürü üzerinde anlaştık.

Tüm yetkin, iyi doktorların en az üç ortak noktası vardır: gözlemleyebilir ve dinleyebilirler ve bencil olamazlar. Hamid

Doktor iyi doktorlardan biriydi ve saatlerce süren tartışmamızdan sonra erken kırıışlarına ve uykusuzluktan kızarmış gözlerine baktığımda utandım. İsteseydi Almanya'da, Amerika'da ya da Kanada'da özel bir ofis açıp kısa sürede zengin olabilirdi ama o küçük bir gelirle anavatanında kalıp çalışmayı tercih etti. Hamid, hayattan çok az şey bekleyen, ancak günlük işlerinde birçok başarıya imza atan binlerce Bombay doktorundan biriydi. Şehrin hayatta kalmasını sağlayan onlardı.

Otobüsler, arabalar, kamyonlar, öküz arabaları, bisikletçiler ve yayalar arasında ustaca manevralar yaparak motosikletimizle trafik zincirine yeniden girerken, Abdulla omzunun üzerinden Dr. Hamid'in kenar mahallelerde yaşadığını söyledi. Gadirbhai, şehrin tüm harabelerinde yaşayan halk arasında yetenekli çocuklar aradı ve onlara özel kolejlerde ve ardından yüksek öğretim kurumlarında okumaları için özel fon sağladı. Çocuklar okudu ve doktor, hemşire, öğretmen, mühendis, avukat ve daha birçok meslek sahibi oldu. Böylelikle Hamid de yirmi yıl önce seçilmişlerden biri oldu, Gadirbhai pahasına doktorluk mesleğini edindi ve şimdi hastalarımı yardım ederek bir şekilde borcundan kurtuldu.

- Gadirbhai, geleceği inşa edenlerden biridir, - dedi Abdullah, dört yolun kesiştiği noktada durduğumuzda. - Kardeşim sen ve ben dahil çoğumuz geleceğin gelmesini bekliyoruz. Abdul Qadir Khan o

geleceği önce hayal eder, sonra planlar ve sonunda plana göre inşa eder. Bu onun ve diğerleri arasındaki farktır.

- Örneğiniz nasıldı? - Motorun tekrar kükremeye başladığını görünce bağırarak sordum. - Gadirbhai seni de mi planladı?

Abdullah içtenlikle güldü.

- Bence de! - yüksek sesle cevap verdi.

-Merhaba, sonuçta harabelere doğru gitmiyoruz. Beni nereye götürüyorsunuz

- İlaç nereden alınır.

- İlaç alacak mıyım?

- Gadirbhai'nin emriyle her hafta ilaçlar size getirilecek. Bugün getirdiğim şey ilk parti. İlaçla ilgili her şeyin satıldığı karaborsaya gidiyoruz.

- Uyuşturucu için karaborsa mı? Nerede bulunuyor?

- Cüzzamlıların harabelerinde, - diye açıkladı Abdulla ciddi bir tonda ve öndeki iki arabanın arasındaki boşluğa girerek güldü. - Hiç bir şeyi dert etme Lin Kardeş, işi bana bırak. Zaten planın bir parçasısın.

"Artık planın bir parçasısın" sözlerini alarm olarak dikkate almalıydım. Ve hiç heyecan hissetmedim, neredeyse mutluydum. Bu sözler beni cesaretlendirdi, kanımdaki adrenalini harekete geçirdi. Hapishaneden kaçarak ailemi, vatanımı, milli kültürümü geride bıraktım. Hayatımın bittiğini düşündüm. Ve şimdi, birkaç yıllık sürgünden sonra, beklenmedik bir şekilde sadece geçmişten uzaklaşmakla kalmayıp, aynı zamanda yeni bir geleceğe de doğru

ilerlediğimi hissettim. Koşmak bana tasasız, yalnız sefil bir özgürlük verdi. Bütün sefiller gibi ben de herhangi bir tehlikeyi memnuniyetle karşıladım çünkü tehlike duygusu, kaybettiğimi unutmama yardım eden birkaç güçlü duygudan biriydi. Abdullay'la şehrin örümcek ağlarını andıran sokaklarında motorsiklet sürerken, önümde esen rüzgarın sıcaklığını içime çekerek, utangaç bir kadının güzel gülüşüne âşık bir adam gibi, kendimi onun kollarına attım. arkama bakmadan kaderim

Cüzamlılar mahalleyi şehrin dış mahallelerine yerleştirdiler. Bombay'da birkaç gezici birim vardı ve gittiğimiz hastanenin sakinleri orada yaşamak istemediler. Hem kamu hem de özel sektör bu hastanelerde hastalar için çok iyi koşullar yaratılmış, hastalara üst düzeyde özen ve ilgi gösterilmiş ve tedavi edilmeleri için girişimlerde bulunulmuştur. Ama kesinlikle belirlenmiş kurallara göre

uyum gerekliydi ve bu herkesin hoşuna gitmedi. Düzenli uyumayanların çoğu mobil istasyonlardan atıldı, bazıları gönüllü olarak oradan ayrıldı. Bunun sonucunda onlarca cüzamlı şehir hayatına karışmış ve özgürce yaşamışlardır.

Her ırktan, sınıftan, sosyal statüden herkesi misafirperverlikle karşılayan harabe sakinlerinin olağanüstü dayanıklılığı, yalnızca cüzamlıları atlattı. Bölge idaresi ve sokak komiteleri, kural olarak, onları kendi bölgelerinde görmek istemiyorlardı. Herkes onlardan korkardı ve oradan uzaklaşırdı, bu yüzden cüzamlılar buldukları

her boş arsanın bir saat içinde kamp kurar, geçici harabelerde yaşar ve ihtiyaç duyulur duyulmaz eşyalarını toplayıp oradan ayrılırdı. Bazen sahafların direnişiyile karşılaşan cüzzamlılar, haftalarca endüstriyel atıkların toplandığı yerlere veya şehir çöplüklerinin yakınlarına yerleştiler. O gün Abdullay ve ben, Bombay'ın Khar'daki demiryolu yakınındaki yerleşim bölgelerinden birinde bulunan cüzzamlıların kampına geldik.

Motosikleti bir kenara bırakıp cüzzamlı kampına eskisi gibi gitmek zorunda kaldık - çitlerde açtıkları deliklerden ve tentelerin üzerinden atlayarak. Seçtikleri bölge, gıda ve sanayi ürünleri dahil tüm ürünleri şehirden bölgelere taşıyan trenlerin merkeziydi. İşleme istasyonunun yanında idari binalar, ambarlar ve ambarlar vardı. Bir dallanma manevraları ağından oluşan tüm alan, yüksek bir tel çitle çevriliydi.

Dört bir yanda yoğun trafik, bahçeler, meydanlar ve pazarlarla banliyö yerleşiminin tasasız hayatı gelişti. Ve tel çitin içindeki cansız alanda çıplak, ölü bir işlevsellik hüküm sürüyordu. Burada bitki yetişmedi, hayvanlar koşmadı, insanlar gelip gitmedi. Boş raylarda hareket eden personeli ve yolcusu olmayan trenler bile hayaletlerin, varlıkların gezintisi gibiydi ve buraya bir cüzzamlı kolonisi yerleşmişti.

Demiryolu hatları arasındaki küçük alanı işgal ettiler ve kulübelerini göğsümden yüksek olmayacak şekilde inşa ettiler. Uzaktan bakıldığında, istasyon, yemek ateşlerinden çıkan dumanla

örtölmüş bir askeri kampa benziyordu. Önümüzde duran kötü manzarayla karşılaştırıldığında, içinde yaşadığımız harabeler sağlam, konforlu yapılar sayılabılırdi. Buradaki derme çatma yapılar karton ve plastik parçalarından yapılmış, ince halatlarla birbirine bağlanmış ve dallarla desteklenmiş. Kırk kadar erkek, kadın ve çocuğa ev sahipliği yapan bu yerleşim yerini bir dakikada tamamen havaya uçurmak mümkündü.

Alana tamamen engelsiz girdik ve merkezde bulunan kulübelerden birine yöneldik. Bizi gören mahalle sakinlerimiz olduğu yerde donup gözlerini bizden alıyor.

ateş etmediler ama kimse konuşmaya çalışmadı. Kendime bakmadan burada yaşayanların üzerinde gözüm vardı. Bazılarının popoları eksikti, çoğunun parmakları yoktu, bacaklarında kanlı yaralar vardı ve bazılarında çürük daha şiddetli bir boyuta ulaşmış, dudaklarını ve kulaklarını tahrip etmişti.

Neden bilmiyorum ama sakat kadınlar özellikle korkunç bir izlenim bıraktı. Belki de bu, insanların doğal güzellikleriyle birlikte kaybettiklerini fark etmelerinden kaynaklanıyordu. Erkeklerin çoğunun göze çarpan şekil bozukluğu kendi içinde biraz korkutucuydu, kadınlar ise utangaç ve hatta ürkek davrandılar. Söylemeye gerek yok, açlık hiçbirine yakışmıyordu. Ancak bazı çocuklar çok zayıf olsalar bile hiç hasta görünmüyorlardı ve oldukça sağlıklı görünüyorlardı. Durmadan çalışmak

zorundaydılar çünkü büyüklerinin elleri ve ayakları onların çalışmasına izin vermeyen sakatlıklara sahipti.

Anlaşılan gelişimizin haberi tüm kampa yayılmıştı; Gittiğimiz kulübeden bir kişi çıktı ve bizi bekliyordu. Dışarı çıkar çıkmaz iki çocuk koşarak ayağa kalkmasına yardım etti. O çok küçüktü, belime zar zor ulaşabiliyordu. Hastalık onu acımasızca bozmuştu: dudakları ve yüzünün alt kısmı yoktu, siyah, budaklı etinde dişleri ve damak görünüyordu ve burnu boştu.

- Oğlum Abdullah, - adam Hintçe konuşuyordu. - Nasılsınız? Bugün yemek yedin mi?

- Her şey yolunda, Ranjitbhai, - diye yanıtladı Abdullah saygıyla.
- Seninle tanışmak isteyen bir goran getirdim. Yemeğimizi yedik, afiyetle çay içiyoruz.

Çocuklar bizim için sandalyeler getirdiler ve Ranjitbhai'nin kulübesinin önüne oturduk.

Çevremizde birkaç kişi toplandı, bazıları oturdu.

- Burası Ranjitbhai, Abdullah bana herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle Hintçe hitap etti. - Burada cüzzamlı kolonisinde krallığın sahibi ve kala topi kulübünün başkanıdır.

Kala topi, Hintçe'de "siyah şapka" anlamına gelir; İsim genellikle hırsızlara verildi, çünkü Bombay'daki Arthur Road hapisanesindeki hırsızlar siyah kurdeleli şapkalar takmak zorunda kaldılar. Abdulla'nın yerel halkı neden bu şekilde çağırdığını anlamadım ama Ranjitbhai dahil hepsi bu sözleri gülümseyerek karşıladı ve hatta birkaç kez tekrarladı.

- Hintçe selamlıyorum Ranjitbhai, dedim. - Benim adım Lin. - Doktor Hayn? O sordu. - Doktor musunuz?

- Numara! - Yüksek sesle cevap verdim, neredeyse paniğe kapıldım çünkü içinde bulundukları bela beni şaşırttı ve bu hastalığın tedavisi hakkında hiçbir fikrim yokken benden yardım isteyeceğinden korktum. İngilizceye geçiş,

Abdullah'a döndüm: - Ona doktor olmadığımı söyle. Basitçe Sıçan ısırıkları, kesikler, sıyrıklar ve benzeri durumlarda ilk yardım sağlayabilirim. Ona tıp eğitimim olmadığını ve kesinlikle cüzzam hastası olmadığımı söyle.

- Evet, o bir doktor, diye yanıtladı Abdulla Ranjitbhaya.

- Allah razı olsun kardeşim! - gücüm dişlerimi gıcırdatmaya yetiyordu.

Çocuklar bize bardaklarda su ve çentikli bardaklarda çay getirdiler. Abdullah suyu büyük yudumlarla içti. Ranjitbhai başını eğdi ve çocuklardan biri suyu boğazından aşağı döktü. Her tarafta gördüğüm korkunç manzaradan korkarak elimi suya veya nehre sokmaktan çekindim. Harabelerimizde cüzamlılara "yarı ölü" denirdi ve şimdi o yarı canlı halin tüm dehşeti benim hayal gücümde elimdeki bardağa yerleştirilmişti. Ama Abdullah muhtemelen ne yaptığını biliyordu. Suyu içtiği için rahatlamıştım ve zaten her gün bir tehlikeydi. Büyük koşu macerasının ardından her fırsatta tehlike beni bekliyordu. Bardağı ağzıma yaklaştırdım ve suyu içmeyi bitirdim. Su içmemi kırk çift göz izledi.

Ranjit'in açık kahverengi gözlerinde hafif bir düşüş vardı - görünüşe göre kataraktın erken bir belirtisi. Bariz bir ilgiyle beni tepeden tırnağa birkaç kez taradı.

- Gadirbhai ilaca ihtiyacın olduğunu söylüyor, dedi kırık bir İngilizceyle.

Ranjit konuştuğunda dişleri hafifçe takırdıyordu ve dudakları olmadığı için ne dediğini anlamak kolay değildi. "B", "f", "p", "v" harflerini kuvvetli bir şekilde telaffuz etti ama "m", "u" harflerini hiç söyleyemedi. Ayrıca, bu veya diğer kelimelerin telaffuzu sırasında dudaklarımız aynı anda ruh halimizi, söylediklerimize karşı tutumumuzu ve benzeri diğer duyguları ifade eder. Ranjit'in söylediklerini açıklamaya yardımcı olacak parmakları olmadığı gibi, söz konusu ifade araçlarından da yoksundu. Ama yanında tercüman olarak duran bir çocuk vardı, belki de oğlu, söylediği her şeyi aynı tonda ve net bir şekilde tereddüt etmeden tekrarlıyordu.

- Abdülkadir Bey Bey'e her zaman yardıma hazırız, - dediler iki ağızdan. - Ona hizmet etmek benim için bir onurdur. Size her hafta istediğiniz miktarda ilacı sorunsuz bir şekilde verebiliriz. Yüksek kaliteli ilaçlardır, kendiniz göreceksiniz.

Birine seslendiler ve on üç yaşlarında bir çocuk kalabalığın arasından geçip önümüze bir tomar keten getirdi. Paketi açtı, çok sayıda ampul ve ilaç şişesi vardı. Üzerinde etiket kağıdı olan tüm ilaçlar tamamen taze görünüyordu. Bunlar arasında morfin

hidroklorür ⁴⁴, penisilin, anti-stafilokok ve streptokok enfeksiyonları ve diğer benzer araçlar vardı.

- Bu ilaçları nereden buluyorlar? - Abdullah'a sordum.
- Hırsızlık yapıyorlar, diye yanıtladı Hintçe.
- Hırsızlık mı yapıyorlar? Nereden? Nasıl?
- Güzel" dedi Abdullah. - Büyük bir ustalıkla.
- Evet evet! - kalabalık, sanki kolektif yaratıcılığın ürünüymüş gibi gururlu, ironik bir koro ile sözlerini onayladı.

Etraftan "Biz iyi hırsızız", "Biz iyi hırsızız" diye bağıldılar.

- Bu ilaçları neden alıyorlar?
- Karaborsada satıyorlar, diye anlattı Abdullah çevredekiler anlasın diye bana Hintçe. - Açlıktan ölmek için ilaçlar ve çalınan diğer eşyalarla hayatta kalıyorlar.

- Sonuçta, bu ilaçlar herhangi bir eczanede bulunabilir, onları kim alır?

- Her şeyi bilmek istiyorsun, Kardeş Lin. Size anlatmak için uzun bir hikaye anlatmalıyım ve benim hikayem en az iki bardak çay içmeyi gerektirecek. O halde hep birlikte birer çay içelim ve sonrasını görelim.

Etraftakiler Abdullah'ın şakasına güldüler ve hikayesini dinlemek için yanımıza toplandılar. Bu arada, bir yük treni raylardan birinden aşağı yuvarlanarak neredeyse kulübelere değiyordu. Kimse ona dikkat etmedi. Resmi üniformalı - yeşilimsi gömlek ve şortlu - bir demiryolu işçisi demiryolunu aradı ve

⁴⁴Morfin hidroklorür bir ağrı kesicidir.

rayların durumunu inceledi. Gelip geçerken ara sıra cüzamlıların yaşadığı yere bakmış ama yanından geçtikten sonra arkasına bakmamış. Çayı getirdiler ve Abdullah anlatmaya başladı.

Çocuklar yerde oturmuş, birbirlerine sarılmış, bacaklarımıza yaslanmışlardı. Kızlardan biri safça sağ bacağıma sarıldı.

Abdullah çok basit cümleler kullanarak Hintçe konuştu, tam olarak anlamadığım zamanlarda İngilizce tekrar etti. Hikayesine, İngilizlerin Hayber Geçidi'nden Bengal Körfezi'ne kadar Hindistan'a hakim olduğu İngiliz egemenliği günlerinden başladı. Abdulla, "Yabancılar, Farangiler ve cüzamlılar ihmal edildi," dedi, "bu nedenle, her halükarda, en son onlara yardım edildi." Genellikle ilaçlardan, pansuman malzemelerinden ve tıbbi yardımdan mahrum bırakıldılar. Kıtık, sel ve diğer doğal afetlerde halk ilaçları ve şifalı bitkilerden bile yararlanamadılar. Cüzamlılar, artık büyük miktarda fazladan erzakları kaldığı için uyuşturucu çalma işlerinde yavaş yavaş daha da ilerlediler ve uyuşturucuyu karaborsada satmaya başladılar.

Hindistan'daki durum her zaman gergindi, - diye devam etti Abdulla, - her zaman devrimler ve savaşlar oluyordu, eşkıyalık ve soygun gelişti. Su yerine kan aktı. Ancak insanlar savaş alanlarından çok iltihaplı yaralardan ve salgın hastalıklardan öldü. Uyuşturucu ve pansuman malzemelerinin kontrolü, polis için en önemli bilgi kaynağı olarak görülüyordu. Eczaneler, klinikler ve toptancılar tarafından satılan her şey yakından izlendi ve bu

rakamlar normların önemli ölçüde üzerine çıktığında tutuklamalar ve hatta cinayetler de dahil olmak üzere katı önlemler alındı. İlaç ve başta antibiyotik kokan ihanet, birçok haydut ve devrimcinin tutuklanmasına yol açtı. Cüzamlılar ilacı karaborsada kimseye soru sormadan sattılar. Onların genişleyen gizli ticaret karakolları ağı Hindistan şehirlerine yayıldı. Müşterileri çoğunlukla teröristler, ayrılıkçılar, yasadışılar veya sadece bilinen suçlulardı.

- Bu insanlar ölür, -Abdulla, hikâyesini şatafatlı olmasını beklediğim bir üslupla bitirdi- ve kendilerine hayattan bir pay çalıp, sonra onu diğer ölmekte olan insanlara satarlar.

Abdullah sustu ve derin bir sessizlik oldu. Herkes bana bakıyordu. Görünüşe göre hepsi, zor kazanılmış zaferlerini, toplum tarafından nasıl acımasızca muamele gördüklerini ve suç dünyasında ne kadar yeri doldurulamaz olduklarını anlatan bu hikayeye vereceğim tepkiyle ilgileniyorlardı. Dudaksız ağızlarda, sıkılmış dişlerin arasından çıkan nefesler düdük sesine benziyordu. Ciddi, çekingen gözler beklentiyle üzerime dikilmişti.

- Bir... bir bardak su alabilir miyim? - Diye sordum.

Görünüşe göre beklentilerini karşıladım çünkü herkes neşeyle güldü. Yetişkinler omuzlarıyla sırtıma vururken, birkaç çocuk bana su getirmek için zıpladı.

Ranjitbhai, ilaç paketini getiren çocuk Sunil'in benim için uygun olan zamanlarda harabelere düzenli olarak ilaç getirdiğini söyledi. Harabedeki erkekler, kadınlar ve çocuklar ayaklarıma dokunabilsin diye gitmeden önce biraz daha kalmamı istedi. Küçük

düşürücü olduğunu düşündüm, bu yüzden fikrini değiştirmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Israr etti ve sonra kaşlarını çatarak ve bir tür kızgın bakışla, adamlarının birbiri ardına bana yaklaşmasını, kısa parmaklarını veya şekilsiz, kararmış tırnaklarını bacağıma geçirmesini izledi.

Bir saat sonra Dünya Ticaret Merkezi yakınında Abdullah'ın motosikletinden indim. O da yere indi, kendine bağımlı olmadan bana sarıldı, beni kollarının arasına aldı. Güldüm ve bana şaşkınlıkla baktı:

- Burada komik olan ne?
- Hiçbir şey, onu rahatlattım. - Böyle bir ayı kucaklamasını beklemiyordum.
- Bir ayı kucaklaması mı? Bu bir İngilizce ifade mi?
- Evet. Bu ifade sımsıkı sarılmak demektir, yakın dostlarımız da böyle sarılır.
- Kardeşim, - dedi hafif bir gülümsemeyle, - yarın Sunil ve ben yine ilaç getireceğiz.

Bu sözleri söyledikten sonra gitti, ben de kulübeme gittim. Etrafıma baktım ve daha önce bana yoksulluk ve meşakkatli bir yer gibi görünen kasabamız, şimdi gözlerime hayat dolu, sınırsız fırsatlar ve yerine getirilmiş umutlar gibi görünüyordu. Bu yerin sakinleri sağlıklı ve güçlüydü. Kulübeme girdim, kontrplak kapıyı arkamdan kapattım ve ağladım.

Gadירbhai bir keresinde bana "Acı çekmek, kişinin kendi sevgisini, her şeyden önce kişinin Tanrı sevgisini sınamasının bir

yoludur" demişti. Ona göre Allah'ı tanımıyordum ama dindar biri olmama rağmen o günün imtihanını geçemedim. Adı her ne ise, Tanrı'yı ne sevebildim ne de isteyebildim. Birkaç dakika gözlerim yaşardı, uzun zamandır böyle bir durumda olmamıştım. Kapı açılıp Prabaker içeri girip önümde çömeldiğinde hala çaresizlik içinde oturuyordum.

- Prabaker, "O adam çok tehlikeli, Lin," dedi.

- Kim? Neden bahsediyorsun?

- Abdullah bugün sana gelen çocuktan bahsediyorum. Onunla tanışır ve biraz iş yaparsanız tehlikeyle karşı karşıya kalabilirsiniz.

- Bu sözlerle ne demek istiyorsun?

Prabaker bir süre sessiz kaldı, açık yüzü kendi kendisiyle mücadele ettiğini gösteriyordu. - O... cani bir adam, Lin, bir katil. İnsanları öldürür. Para karşılığında.

O bir kiralık katil ve Gadirbhai'nin bir uşağıdır. Herkes onu tanıyor. Senden başka herkes.

Daha fazla soru sormadan ve Prabaker'dan herhangi bir kanıt istemeden bunun doğru olduğunu ve bunu kendim bildiğimi - ya da en azından şüphelendiğimi hemen anladım. Söylenenlerin doğru olduğu, insanların Abdullah'a yalvarmalarından, arkasından fısıldamalarından ve birçok kişinin ona baktığında gözlerindeki korkudan belliydi. Abdullah hapishanede gördüğüm en tehlikeli ve yetenekli adamlardan birine benziyordu. Bu nedenle, Prabaker'ın söyledikleri en azından kısmen doğru olmalıydı.

Abdullah'ın benliğini ve mesleğini sağduyu ile değerlendirmeye ve onunla ilişkimin nasıl olacağını ayırt etmeye çalıştım. Kadirbhai şüphesiz haklıydı. Abdullay ve ben birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de gerektiğinde şiddet kullanabilen ve kanunları çiğneyebilen insanlardık. İkimiz de mutsuz ve yalnızdık. Abdulla da ben de hak ettiğimiz şey için her an ölmeye hazırdık. Ama ben kimseyi öldürmedim. Tek farkımız baldırımız. Her şeye rağmen onu sevdim. Cüzzamlı kampındaki kararlı davranışını hatırladım. Şüphesiz soğukkanlılık ve kararlılık bana Abdullah'tan önemli ölçüde geçmişti. Onunla kendimi güçlü hissettim, hiçbir şeyden korkmuyordum. Koştuktan sonra üzerimde böyle bir etki bırakan ilk kişi oydu. Onun gibilere hapiste yüzde yüz erkek denir. Böyle insanlar bir dost için bir an bile tereddüt etmeden canlarını verirler, düşünmeden tüm dünyaya karşı omuz omuza dururlar.

Bu tür kahramanlara genellikle kitaplarda ve filmlerde rastlandığı için gerçek hayatta da bulunabileceğini bazen unutuyoruz. Hapishaneden öğrendiğim derslerden biri de buydu. Hapishane kişinin yüzündeki maskeyi çıkarıyor. Hapishanede insan gerçek doğasını gizleyemez. Namard'ın kendisini bir erkek olarak tanımlaması imkansızdır. Kim olduğun için tanınırsın. Zaten eminim ki biri sana elinde bıçakla saldırırsa hayatımda çok anlar olmuştur ve en belirleyici anda dostluk uğruna seni sonuna kadar bırakmayacak bir kişi bulunur. ve dostluk uğruna öne çıkıyor.

Hapishane bana bu tür insanları tanımayı öğretmişti ve Abdullah'ın da o insanlardan biri olduğunu biliyordum. Benim gibi sürekli zulme uğrayan ve korkuyu bir kenara bırakarak her an savaşımaya hazır bir adam için Abdullah'ın gücü, kararlılığı ve demir iradesi dünyadaki tüm iyiliklere ve doğrulara ağır bastı. O gün güneş ışınları, serin, yarı karanlık kulübemi aydınlatırken, Abdullah kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın, onun sadık bir dostu ve kardeşi olacağıma yemin ettim.

Prabaker'ın sıkıntılı yüzüne baktım ve gülümsedim. Cevap olarak istemsizce gülümsedi ve birdenbire onu rahatlatarak, Abdullah'ın benim hayatımda oynadığı rolü onun hayatında oynadığımı fark ettim. Arkadaşlık bir tür ilaçtır ve bulunabileceği yer karaborsadır.

"Endişelenme," dedim elimi Prabaker'ın omzuna koyarak, "her şey yoluna girecek."

Bana bir şey olmaz merak etme.

onbirinci bölüm

Gün doğarken safranın yapraklarının ardı ardına açması gibi, harabelerde şifa uyguladığım, turistlerden kıymetli taşlar gibi soğuk bakışlarla ciddiyetle hizmet bedeli aldığım günler birbirinin yerine geçiyordu. Bedava kalmadım, bazen oldukça iyi paralar kazandım. Cüzzamlıları ziyaret ettikten birkaç hafta sonra bir gün, Goa'da turistlere uyuşturucu satmak isteyen bir grup İtalyan turistle bağlantı kurdum. Dört kilo chara ve iki bin mandrax hapi almalarına yardım ettim. İtalyanlarla iş yapmayı çok severdim. Hayattan tam olarak ne istediklerini biliyorlardı ve yaptıklarından zevk

alıyorlardı. Ayrıca, kural olarak, kaliteli işin fiyatının yüksek olduğunu anladıkları için hile yapmadılar. Onlarla işbirliğinden kazandığım hizmet bedeli ile haftalarca para kaygısı yaşamadan yaşadım. Harabelerde çalışmak neredeyse tüm zamanımı alıyordu.

Nisan ayının sonlarıydı, yağmur mevsiminin başlamasına bir aydan az bir süre kalmıştı. Ören yeri sakinleri bu mevsime canla başla, acele etmeden ama durmadan hazırlanıyorlardı. Bulutlu gökyüzünün nasıl sürprizler hazırladığı iyi bilinir. Ancak aylarca süren kuru sıcaktan sonra yağmura hasret kaldıkları için herkes neşeyle, neşeyle çalıştı. Kazım Ali Hussain, harabelerin engelli sakinlerine - dullar, yetimler ve bekar anneler - yardım etmek için evlerini onarmak ve sürekli çalışmak için iki tugay oluşturdu. Prabaker, yerel çocuklardan oluşan gönüllü bir grupla birlikte, mahallede inşa edilen binanın ve diğer ilgili yerlerin yakınındaki inşaat molozları arasında bambu dalları ve kereste kesikleri aramaya gitti ve sokak çocuklarından oluşan bir çeteye liderlik eden Johnny Sigar içeri girdi. çevredeki bakımsız demir, plastik ve branda parçalarının aranması. Yerleşimi çevreleyen alan kademeli olarak yağmurdan korunmaya uygun malzemelerden temizlendi. Keşif gezilerinden biri sırasında, bir arama ekibi, bir muharebe tankının kamuflaj örtüsü gibi görünen büyük bir branda parçası keşfetti. Bu parça, dokuz konut kulübesini dekore etmek için yeterliydi.

Kanalizasyon teknelerini çöp ve diğer molozlardan temizlemek ve gerekirse onları temizlemekle görevli bir grup genç adamlarla

alışıyordum. Birkaç ay boyunca burada plastik şişelerden teneke kutulara ve cam şişelere kadar çöp toplayıcıların ulaşamadığı ve farelerin yiyemediğı çok sayıda çöp toplandı. Bu iş oldukça zor ve nahoş olarak kabul edilebilir, ancak ben

Mandrax sentetik bir psikotrop ilaçtır.

Bunu memnuniyetle yaptım, çünkü kasabamızın her köşesini görmemi ve asla tanışmayacağım yüzlerce insanla tanışmamı sağladı. Bu eser, başkalarının yaptıklarından aşağı görülmedi, saygın toplumda hor görülen, görünmez ama yararlı iş, harabelerde çok değer gördü. Yerleşimin yaklaşan yağmurlardan korunmasına yardım edenlere özel saygı gösterildi. Pis pis su birikintilerinde güreşirken çevremizdeki insanların sürekli sempatik gülümsemeleriyle karşılaşılıyorduk.

Başkanımız Kazım Ali Hüseyin yapılan bütün çalışmalardan haberdardı. İşleri çok kibar ve dikkatli bir şekilde ele aldı ve insanlara karşı çok kibardı. Şüphesiz bir itibarı vardı. O günlerin çatışması bunu bir kez daha gösterdi ve onun bilgeliğinden artık şüphe duymama neden olmadı.

Bir gün en büyük oğlunun Kuveyt'te başına gelenleri dinlemek için Kazım Ali'nin kulübesinde toplandık. Gözleri açık ve utangaç bir gülümsemeyle yirmi dört yaşındaki İkbâl, altı aydır Kuveyt'te sözleşmeli olarak çalışmıştı. Yoldaşlarının birçoğı kendilerine uygun bir iş bulmak, başarılı bir girişimci seçmek, işbirliğı

oluşturmak için daha uygun çevrelerdir. Bombay ile Basra Körfezi karaborsaları ve benzeri arasındaki anlaşmalara katılmanın yolları hakkında yararlı bilgiler almaya hevesliydi. İkbāl, bir hafta boyunca, her gün babasının evinde toplanan büyük bir kalabalığın önünde küçük, doğaçlama dersler vererek değerli deneyimini paylaşmak zorunda kaldı. Ancak o gün dersi, yakınlarda duyulan sesler ve çığlıklarla yarıda kesildi.

Prabaker'in tugayından Faruk ile birlikte yürüyüşün olduğu yere koştuk. Raghuram adlı iki genç adam birbirini peneleyerek öldürdü. İkbāl ve Johnny Cigar kavgacıları ayırdı ve Kazım Ali gelir gelmez aralarına sessizlik çöktü.

- Ne oluyor? - Kazım Ali kendisine has olmayan sert bir sesle sordu. - Ne hakkında tartışıyorsun?

- Peygamberimiz Muhammed'e hakaret etti! Faruk yüksek sesle cevap verdi.

- Ve Rama'ya hakaret etti! - dedi Raghuram.

Kalabalıktan bir kez daha ses çıktı, kimisi atışmacıları desteklerken kimisi de dini inançlarına göre onlara lanet okudu. Kazım Ali bir dakika sessiz kalıp kalabalığın sakinleşmesini bekledi ve ardından herkesi sakinleşmeye davet etmek için ellerini kaldırdı.

- Faruk, Raghuram, -diye başladı, -ne de olsa arkadaşsınız. Anlaşmazlıklarınızı yumruklarınızla zemeyeceğinizi çok iyi

biliyorsunuz ve dostlar ile dost komşular arasındaki çatışmadan daha kötü bir anlaşmazlık yoktur.

- Ne de olsa Peygamberimiz adına uygunsuz sözler söylenmesine göz yumamazdım! - Faruk sakinleşemedi; ama Kazım Ali'nin kızgın bakışı susmasına ve başını eğmesine neden oldu.

- Rama'nın hakaretini görmezden gelemem! - Ragkhuram da görmedi.

- Yaptıklarınız için mazeret yok! - Kazım Ali homurdandı. Aramızdaki hiçbir anlaşmazlık kavga ederek çözülemez! Biz fakir ve muhtaç insanlarız. Kasabanın dışında yeterince düşmanımız var. Aramızda birlik ve beraberlik olmazsa yıkılırız. Siz iki aptal, hangi dinden olursa olsun herkese hakaret ettiniz ve önce beni küçük düşürdünüz!

Etrafında yüzden fazla insan toplanmıştı. Kazım'ın sözlerinden sonra kalabalık alçak sesle fısıldadı, önde duranlar, sözlerini duyamayanlara tekrarladılar. Hem Faruk hem de Raghuram başları öne eğik durdular. Kazım Ali'nin aralarındaki tartışmanın kendilerinden çok kendisini küçük düşürdüğünü söylemesi onlar üzerinde güçlü bir etki yarattı.

- Kalabalık biraz sakinleştikten sonra, Kazım görece yumuşatılmış bir ses tonuyla, "İkiniz de bunun için cezalandırılmalısınız," dedi. Bu akşam ailenle konuşacağım ve sana nasıl bir ceza vermem gerektiği konusunda tavsiyede

bulunacağım. O zamana kadar patikanın etrafındaki alanı temizlemeye katılın.

Kalabalık tekrar konuştu ve Kazım Ali'nin kararını tartışmaya başladı. Dini temellerdeki çatışmalar potansiyel olarak patlayıcı güce sahiptir. Halk, Kazım'ın bu konuyu ciddiye almasına sevindi; birçok kişi Faruk ve Raghuram'ın dostluğundan bahsetti. Kazım Ali'nin farklı dinlere inanan arkadaşlar arasındaki çatışmaların tüm toplum için tehlike oluşturduğuna ilişkin ifade ettiği yargının haklı olduğunu anladım. Bu arada Kazım, boynundaki yeşil eşarbı çıkarıp herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı:

- Farooq ve Raghuram, işe gönderildiniz ama önce sizi bu atkı ile bağlayacağım, böylece kaldırımın kokusu bugün birbirinizi incittiğinizi hatırlatırken, arkadaş ve kardeş olduğunuzu unutmazsınız.

Dizlerinin üzerine oturarak eşarbın bir ucunu Farooq'un sağ ayak bileğine, diğer ucunu da Raghuram'ın sol ayak bileğine bağladı. Sonra ayağa kalkıp elini tuvalete doğru uzattı. Kalabalık dağıldı, Farooq ve Raghuram hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Sonunda yürüyebilmek için birbirlerine sarılmaları gerektiğini anlayınca üç ayak üzerinde gösterilen yöne doğru yola çıktılar.

Daha önce gerginlik ve korku içinde olan insanlar onlara bakıp gülerler ve Kazım Ali'nin hikmetini övmeye başladılar. hayranlığınızı ifade edin

ve sorduklarında, onun kulübesine doğru yürüdüğünü gördüler. Yanında duruyordum ve gizlice gülümsediğini gördüm.

Bu aylarda onun gülümsemesini tekrar tekrar görecektim kadar şanslıydım. Dr. Hamid hastalarımızı kabul etmeye başladıktan sonra başvuru sayısı önemli ölçüde arttı ve Kazım Dr.

Ali, tedavilerinin ilerleyişini kontrol etmek için haftada iki ila üç kez beni ziyaret etti. Kazım Ali bazen yanında fare ısırılmış bir çocuk ya da oturduğumuz harabenin yakınındaki inşaat alanında yaralanmış bir delikanlı getirirdi. Bir süre sonra, doğası gereği çekingen veya yabancılara güvenmeyen, halk tıbbını herhangi bir tedavi yöntemine tercih eden ve şu veya bu nedenle bana gelmek istemeyen insanları getirdiğini fark ettim.

Bahsettiğim halk ilaçları konusu o kadar basit değildi. Genel olarak, onlar hakkında olumluydum ve ben de ara sıra Ayurvedik ¹ ilaçları modern ilaçlara tercih ediyordum. Ancak halk hekimliğinin uyguladığı bazı tedavi yöntemleri sadece hurafelere dayanmadığı gibi tıp dünyasının tüm kanunlarına, en basit sağduyuya bile aykırıydı. Frengi bulaşmış insanların koluna farklı renklerde bitkilerden yapılmış bir kelepçe takma geleneğini özellikle anlamsız buldum. Kireçlenme ve romatizma gibi hastalıklar bazen diz kapakları ve dirsek eklemlerinin yakınına, ateşte kıpkırmızı olana kadar ısıtılan kömür parçaları yerleştirilerek tedavi edilmeye çalışılırdı. Bir gün Kazım Ali özel olarak bana bazı istisnai yöntemleri onaylamadığını ama yasaklamadığını söyledi.

Yasaklamak yerine o yöntemlerin uygulanmasıyla beni daha sık ziyaret ederek mücadele etmeyi tercih etmiş ve bunu gören insanlar da onun örneğini izlemiş.

Kazım Ali fit ve kaslı bir vücuda ve ela bir tene sahipti. Kısa, kırışmış saçları ve sivri bir sakalı vardı. Sık sık pamuklu bir gömlek ve batı tarzı beyaz pantolon giyerdi. Bu basit ve ucuz giysi her zaman tertemiz bir şekilde yıkanır, ütülenir ve günde en az iki kez değiştirilirdi. Bu alışkanlık, kendisinden daha az nüfuza sahip başka bir kişide takıntı olarak değerlendirilebilirdi, ancak Kazım Ali insanlarda sevgi, sempati ve hayranlıktan başka bir şey uyandırmadı. Tertemiz ve beyaz kıyafetleri, manevi ve ahlaki saflığının bir simgesi olarak değerlendirildi ve sürekli bir hayatta kalma mücadelesi ortamında insanlara manevi bir destek görevi gördü.

Kazım Ali'ye elli beş yıl verilemezdi. Oğlunun sistemden doldurduğu ağır kovalarda suyu hızlı adımlarla omuzlarında taşıdıkları ve gençlerden hiç geri kalmadıklarına defalarca şahit oldum. Elleri kulübesinde

yardımı olmadan sazlardan yapılmış bir hasırın üzerine oturdu - sadece bacak bacak üstüne atarak ve dizleri bükülmeden oturdu. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Her şeyden önce sağlığı, çevikliği ve doğal zarafeti onu bilge bir lider ve insanların lideri yaptı.

Kıvrımlı yapısı ve kısa kesilmiş saçları bana sık sık Kadirbhai'yi hatırlatırdı. Daha sonra birbirlerini tanımadıklarını, arkadaş

olduklarını öğrendim. Ancak, öncelikle kendi itibarlarını kazanma ve bu itibardan yararlanma konusunda birbirlerinden önemli ölçüde farklılaştılar. Kadirbhai, iradesi ve silahlarıyla halkın sevgisini elde edip, zorla tutmaya çalışırken, Kazım Ali de irfanı ve yüksek kanaatiyle o sevgiyi kazandı. Kuşkusuz Kazım Ali, mafya babasıyla rekabet iddiasında değildi. Harabe sakinleri tarafından desteklense de adaylığını yükselten ve bu desteği sağlayan Gadirbhai idi.

Kazım'ın itibarı her gün sınandı ve başarılı çıktı. Ortaya çıkan bütün ihtilafları ciddi ihtilaflara varmadan çözmüş, mala ilişkin hak ve yetkilerin iktisabı ile bu veya diğer kamu menfaatlerine ilişkin ihtilafları halletmiştir. Birçoğu, onun tavsiyesi olmadan iş bulamıyor, bir aile kuramıyor veya şu ya da bu adımı atamıyordu.

Kazım'ın üç karısı vardı. İlk karısı Fatima ondan iki yaş küçüktü, ikinci karısı Shayia ondan on yaş küçüktü ve üçüncü karısı Nachima yirmi sekiz yaşına yeni girmişti. İlk seferinde Kazım Ali'ye âşık olup evlenmiş, ikinci ve üçüncü evliliklerini ise neredeyse muhtaç duruma düşen zavallı dulların terk edilmesin diye ayarlamıştı. Bu üç karısından on çocuğu oldu - dört oğlu ve altı kızı; ayrıca dul kadınların beş çocuğuna da baktı. Eşlerinin mali bağımsızlıklarını sağlamak için onlara ayak pedallı dikiş makineleri aldı. Fatima, makineleri kulübesinin yanındaki kumaş tentenin altına kurdu ve pantolon ve gömlek dikmek için dört erkek terzi tuttu.

Bu küçük işletmenin gelirinin bir kısmı terzilerin maaşlarına harcanıyor, geri kalanı da üç eş arasında eşit olarak paylaştırılıyordu. Kazım, işletme yönetimine katılmamış ve evin bütün ihtiyaçlarını karşılamış, böylece eşleri dikiş işinden elde ettikleri geliri diledikleri gibi harcama yetkisine sahip olmuşlardır. Terziler yavaş yavaş Kazım Ali'nin kulübesinin yanındaki kulübelere yerleşerek yirmi üç kişilik bir aile olarak birlikte yaşamaya başladılar. Ailenin başında kuşkusuz Kazım Ali vardı. Hepsi birlikte tartışmasız, tartışmasız mutlu yaşadılar. Çocuklar birbirleriyle

nazıkçe oynadılar ve gerektiğinde ev işlerine memnuniyetle yardım ettiler. Kazım haftada birkaç kez geniş oturma odasını açar ve belediye meclisleri - tüm sakinlerin şikayetlerini ve önerilerini tartışabilecekleri genel toplantılar - düzenlerdi.

Elbette tüm sorunlar zamanında Kazım Ali'nin dikkatine sunulmadığı için çatışmaları tamamen önlemek mümkün olmadı, bu nedenle bazen bu bağımsız toplumu yönetmek için polis ve adli makamların işlevlerini devralmak zorunda kaldı. Abdullay'la cüzam kampını ziyaret ettikten birkaç hafta sonra bir gün Kazım'ın evinin önünde oturmuş çay içiyordum. Bu sırada Citendra koşarak geldi ve yerlilerden birinin karısını öldüresiye dövdüğünü bildirdi. Kazım Ali, Citendra. Anand, Prabaker ve ben dolambaçlı geçitlerden geçerek yerleşim yerimizin eteklerindeki bataklık mangrovlar boyunca uzanan sıra sıra kulübelere koştuk. Çok sayıda insan

kulübelerinden birinin yakınında toplanmıştı. Oraya yaklaştığımızda, evin içinden yüksek sesli çığlıklar ve çarpma sesleri duyduk.

Ön sırada, kulübeye en yakın yerde Johnny Cigar duruyordu. Kazım Ali ona doğru gitti:

- Burada neler oluyor?
- Johnny öfkeyle kulübeye doğru tükürerek, "Joseph sabahtan beri içki içiyor ve karısını dövüyor," dedi.
- Sabahtan beri? Yaklaşık ne kadar önce?
- Yaklaşık üç saat olacak, belki daha fazla. Ben de az önce duydum ve gelir gelmez sana bir mesaj göndermeye karar verdim, Kazimbhai.

Kazım Ali kaşlarını çattı ve Johnny'nin gözlerine baktı:

- Bu Joseph'in karısını ilk dövmesi değil. Neden engellemedin?
- Ben... - Johnny bir şey söylemek istedi ama Kazım Ali'nin kızgın bakışlarına dayanamadı ve gözlerini yere indirdi. Neredeyse ağlamaya hazırdı. - Ondan korkmuyorum! Hiçbirinden korkmuyorum, biliyorsun! Ama o... Ne de olsa karısı...

Yıkıntıların sakinleri tam bir yakınlık içinde yaşıyorlardı, komşular birbirlerinin hayatlarının mahrem detaylarından, olan bitenden ve konuşulanlardan haberdardı, her yerde olduğu gibi burada da insanlar şiddetli geçen aile içi çatışmalara bile müdahale etmeyi uygun görmediler. biçim. Bunu anlayışla karşılayan Kazım Ali, sakinleştirici bir hareket olarak elini Johnny'nin omzuna koydu ve bu kabalığa bir an önce son vermesini emretti. Tam o sırada

sarhoş küfürler ve yumruklar yeniden işitildi, ardından yürek parçalayan inlemeler geldi.

Heyecanlı ev sahibini sakinleştirmek için aceleyle kulübeye gittik, ama bunun üzerine kapı açıldı ve Joseph'in karısı bayılarak dışarı fırladı ve ayaklarımızın dibine düştü. İçinde hiçbir şey yoktu. Uzun saçları keçeleşmiş ve kan içindeydi ve sırtında, yanlarında ve bacaklarında sopa izleri vardı.

Kalabalık korku içinde geri çekildi. Anladım ki kadının vücudundaki morluklara ek olarak çıplaklığı da onları şok etmiş. Ben kendim doluydum. O yıllarda Hindistan'da çıplaklık büyük bir mahremiyet olarak görülüyordu, inzivaya bir doktrin olarak değer veriliyordu. Toplum içinde çıplak olabilen bir adam ya bir aziz ya da bir deli olmalıydı. Yıllardır evli olan mahvolmuş arkadaşlarım, eşlerini bir kez bile tamamen çıplak görmediklerini büyük bir samimiyetle itiraf ettiler. Bu yüzden Joseph'in karısını çıplak görmek herkesi şok etti, ona hakaret etmek herkesi şok etti.

Bu yerde Joseph, bir hayvanın sesiyle kükreyerek sıra sıra kulübeden çıktı. Pantolonu çışten ıslanmıştı, kirli gömleği yırtık pırtıktı ve saçları kıvırcıktı. Kanlı yüzü sarhoş ifadesiyle öfke saçıyordu. Karısını dövdüğü bir bambu dalı tutuyordu. Parlak güneşin ışınlarından gözlerini kısıtı ve karısının kalabalığın ayakları altında yerde yatan çıplak vücuduna baktı. dişlerini gıcırdattı ve küfretti ve elindeki sopayı tekrar vurmak için kaldırdı.

İlk başta herkesi felç eden şok, yerini hoşnutsuzluk ve öfkeye bıraktı ve herkes Joseph'i durdurmak için ileri atıldı. Garip bir şekilde, Joseph'e ilk saldıran ve fiziksel olarak Joseph'ten daha zayıf olmasına rağmen onu öfkeyle geri iten Prabaker'dı. Kalabalık, ağacı Joseph'in elinden aldı, kendini yere attı ve onu yere bastırdı. Sürekli sövüp sayarak direnmek için mücadele etti. Birkaç kadın cenazedeymiş gibi ağlayarak karısına yaklaştı. Üzerine sarı ipek bir sari atıp götürdüler.

Kalabalık, Yusuf'u taşlama noktasına gelmişti ve Kazım Ali hemen kontrolü ele aldı. Kalabalığa dağılmalarını ve dağılmalarını emretti ve Joseph'in kolunu bağlayan adamlara onu bu pozisyonda tutmaya devam etmelerini emretti. Bir sonraki komutu beni hayrete düşürdü. Polisi arayacağını ya da en azından Joseph'in bulunup kilit altına alınmasını emredeceğini düşündüm ve o, Joseph'in tam olarak ne içtiğini merak ederek o likörden iki şişe ve bir chillum getirilmesini emretti. Johnny ona sigara içmek için bir chillum hazırlattı. Daru adı verilen iki şişe ham kakao votkası getirildiğinde Kazım,

Prabaker ve Citendra'ya Joseph'i o votkayı içmeye zorlamalarını emretti.

Birkaç iri çocuk Joseph'in etrafını sardı ve şişelerden birini ona uzattı. Her şeyden önce Joseph onlara şüpheyile baktı, sonra açgözlülükle şişeyi ellerinden aldı. büyük bir yudum aldı. Çocuklar devam etmesi için onu teşvik edercesine sırtını sıvazladılar. Biraz daha içti, yeter dedi ve şişeyi

geri itti. Genç adamlar daha ısrarla onu votkayı bitirmesi için ikna etmeye çalıştılar. Gülerek şişeyi ağzına götürüp tekrar içmesi için zorladılar. Johnny chillum'u yaktı ve Joseph'e uzattı. Yaklaşık yirmi dakika boyunca chillum tüttürdü ve votka içti, sonra başı göğsüne düştü ve çamur gölünde bir ceset gibi yattı. Kalabalık horlayan Joseph'e nefretle baktı ve evlerine dağılmaya başladı. Kazım Ali, gençlere Yusuf'un yanından ayrılmamalarını ve onu gözden kaçırmamalarını tembih etti. Sabah namazını kılmak için yarım saat oradan ayrıldı. Geri döndüğünde bir bardak su istedi. Joseph'in gözetmenleri arasında Johnny Cigar, Anand, Rafiq, Prabaker ve Citendra'nın yanı sıra Vidjay adında genç bir balıkçı ve zayıf olmasına rağmen güçlü ve kuvvetli olan, parlak karabuğday derisi nedeniyle "koyu" anlamına gelen Andhkara adında bir hamal vardı. Güneş doruğa ulaşip çevreyi boğucu ve nemli bir sıcaklığa boğana kadar oturdular ve konuştular.

Gitmek istedim ama Kazım Ali kalmamı istedi ve ben de en yakın evlerden birinin balkonundaki sundurmanın altına oturup bekledim. Vidjay'ın dört yaşındaki kızı Sunita, ondan istememiş olmama rağmen bana bir bardak su getirdi. Bardağı aldım ve minnetle ılık suyu içtim.

- Tsangli mulgi, tsangli mulgi, ona Marathi dilinde söyledim.

Güzel kız, güzel kız.

Sunita yarı gülümseyerek, kızgın bir ifadeyle bana baktı, onu övdüğüm için memnundu. Göğsünün üzerinde İngilizce olarak

BENİM CHEEKY FACES yazan koyu kırmızı bir elbise giymişti. Elbisenin ona küçük geldiğini ve yırtıldığını fark edip, aklıma bir hafıza çubuğu taktım, "Moda Atölyesi" denilen ucuz kıyafetlerin satıldığı pazardan ona ve diğer çocuklara palpaltar almalıyım. Her gün kasabanın zeki ve güler yüzlü çocukları ile tanıştığımda hafızamda böyle iğnelere yer ayırırdım. Sunita bardağı elimden aldı ve narin küçük ayaklarını yere sertçe vurarak ve yürürken ayaklarındaki bileziklerin şingirtısını çıkararak içeri girdi. Gençler doyuncaya kadar çay içtikten sonra Kazım Ali onlara Yusuf'u uyandırmalarını söyledi. Kabaca tekmelemeye ve Joseph'i uyandırmaya başladılar. Ve hiç uyanmak istemiyor, bir yandan diğer yana döndü ve öfkeyle dedi.

Sonunda gözlerini açtı, deli gibi başını salladı ve su istedi.

- Pani nexi, - dedi Kazım. - Su yok.

Genç adamlar onu yine yarı hoş bir şekilde yakaladılar ve omzuna bir tokat atarak onu votka içmeye zorladılar. Bir chillum daha yakıldı ve herkes sırayla Joseph'le sigara içti. Daha önce olduğu gibi su istedi ama her seferinde

su yerine votkadan bir yudum daha içmek zorunda kaldı. Şişenin üçte birini içtikten sonra Joseph tekrar bayıldı ve yüzü güneşin yakıcı ışınlarına maruz kalacak şekilde yan tarafına düştü. Kimse yüzünü güneşten korumayacaktı.

Kazım Ali, Yusuf'u beş dakika uyuttu ve tekrar uyandırmalarını emretti. Joseph öfkeyle homurdandı. Elleri ve ayakları üzerinde

durarak kulübesine koşmaya çalıştı. Kazım Ali bu yerde Johnny Cigar'a kanlı bambu ağacını uzattı ve emretti:

- Başlamak!

Johnny ağacı başının üzerine kaldırdı ve sert bir darbeye Joseph'in sırtına indirdi. Joseph uludu ve sürünerek uzaklaşmak istedi, ancak gençler buna izin vermediler ve onu oluşturdıkları dairenin merkezine geri dönmeye zorladılar. Johnny bir yumruk daha attı, Joseph bağırdı, gençler sinirlendi ve ona susmasını söylediler. Johnny elini tekrar kaldırdığında, Joseph darbeyi savuşturmak için bakışlarını toplamaya çalışarak sık sık gözlerini kırptırdı.

- Ne yaptığının farkında mısın? diye bağırdı Johnny, Joseph'in omzuna tüm gücüyle vurarak.

- Cevap ver şerefsiz içici, ne kadar büyük bir ortalığı karıştırdığının farkında mısın?

- bana vurma! diye bağırdı. - Neden beni dövüyorsun?

- Senin yaramazlığın yüzünden! - diye yanıtladı Johnny, bir darbe daha indirerek.

Ah! - Joseph inledi. - Ben ne yaptım? Ben yanlış bir şey yapmadım!

Vidjay ağacı Johnny'nin elinden aldı ve Joseph'in ellerine bağarmaya başladı:

- Karını dövdün ayyaş, o şimdi yaşıyor, ölmek üzere!

Vidjay daha sonra sopayı Joseph'in kalçasından vuran Citendra'ya verdi.

- O ölüyor! Sen bir katilsin! Yasal karını öldürdün!

Joseph yardım için etrafına bakındı ve elleriyle darbelere karşı kendini korumaya çalıştı. Citendra ağacı tekrar başının üzerine kaldırdı:

- Şafak sökmeden karını kaç saat dövdün ve sonra onu kulübeden çırılçıplak attın! Payına düşeni al, içici! Onu böyle döverdün. Nasıl oluyor? Beğendin mi ey katil?!

Joseph'in bulanık zihninde bir anlayış belirdi ve yüzü dehşete kapıldı. Citendra tahtayı Prabaker'a uzattı ve bir sonraki vuruşta Joseph hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

- Numara! O bağırdı. - Bu bir yalan! Ben öyle bir şey yapmadım! Aman Tanrım, bana ne olacak? Onu öldürmeye hiç niyetim yoktu. Tanrım, ben ne yapacağım?! Bana su ver! Su!

- Su yok, - dedi Kazım Ali.

Bu noktada sıra Andhkara'daydı.

- Hala kendini mi düşünüyorsun, köpek? Ama mutsuz karısını kim düşünecek? Onu yendiğinde ne düşünüyordun? Bu vahşeti ilk kez yapmıyorsun, değil mi? Ama şimdi bitti. Onu öldürdün ve bir daha kimseyi yenemeyeceksin. Hapishanelerde büyüyeceksin!

Ağaç, Johnny Cigar'ın ellerine geri verildi.

- Boğa boyundasın, senin iki katın olan karını dövdüğünde çok cesurdun!

Madem o kadar kahramansın, döv beni. Ayağa kalk, ağacı al, adamları dövüş, şerefsiz kurt!

- Su... - Joseph acıyarak düşündü, gözyaşları içinde yerde bir yılan gibi kıvranıyordu.

- Su yok, - Kazım Ali fikrini değiştirmede. Yusuf yine bayıldı.

Joseph bir dahaki sefere tekmelenip fırlatıldığında, bu sefer iki saat güneşte kalması gerekti. Çığlık atıp su isteyince yerine darı votkası verdiler. Uzatılan şişeyi itmek istedi ama susuzluktan yandığı için titreyen elleriyle aldı. Votka çatlamış diline değdiği anda yeni bir tahta darbe yedi. Şişe elinden düştü, votka kıllı çenesinden aşağı aktı. Johnny votka şişesini aldı ve geri kalanını ayyaşın kafasına döktü. Joseph çığlık attı ve tekrar sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama yine geri itildi. Citendra ağacı aldı. Joseph ateş ederek geçti. Joseph çığlık atmaya ve ağlamaya başladı.

Kulübelerden birinin kapısında gölgede oturan Kazım Ali Prabaker'i aradı ve Joseph'in arkadaşları ve akrabalarının yanı sıra karısı Maria'nın akrabalarını aramasını emretti. Yorgun gözetmenlerin yerini yeni gelenler aldı ve böylece Joseph'in işkencesinde yeni bir aşama başladı. Saatler içinde arkadaşları, komşuları ve akrabaları sırayla ona küfretti ve karısını sopayla acımasızca dövdü. Kendisine verilen darbeler güçlü ve acı verici olmasına rağmen ciddi yaralanmalara izin verilmedi. Ceza ağır olmasına rağmen mantık sınırlarını aşmadı.

Ayrıldım ve kulübeme gittim ve birkaç kez döndüğümde, kanepe duruşmasının hala devam ettiğini gördüm. Oradan geçen birçok harabe sakini durup olanları izledi. Cezalandırıcılara gitmek isteyenler onlara katıldı ve bazıları ayrıldı. Kazım Ali, olan bitenden gözlerini ayırmadan ve cezanın kesintisiz, ancak haddi aşmadan infaz edilmesini sağlayarak öfkeyle oturmaya devam etti.

Joseph arka arkaya iki kez bayıldı. Sonunda dayak durduğunda bitkin düşmüştü. Ne öfkesi vardı ne de direnecek gücü. Hıçkırarak hıçkırarak karısının adını defalarca tekrarladı:

- Maria, Maria, Maria...

Kazım Ali ayağa kalkıp Yusuf'a yaklaştı. Dedikleri gibi hesap vakti geldi. Kazım yakındaki kulübelere birinden ılık su, sabun ve iki mihrap getiren Vidja'ya işaret etti. Yusuf'u döven adamlar şimdi onun yüzünü, boynunu, ellerini ve ayaklarını yıkadılar, saçlarını taradılar ve ona içmesi için su verdiler. Son birkaç saattir ilk kez ona sarıldılar, ellerini omuzlarına koydular ve onu nazikçe teselli ettiler. Yaptıklarından tövbe ederse bağışlanacağını ve yardım göreceğini açıkladılar. Herkes sırayla ayaklarına dokunmak için Joseph'e geldi. Ona temiz bir gömlek giydirdiler ve özenle giydiler. Kazım Ali, Joseph'in karşısına çömeldi ve onun kan çanağına dönmüş gözlerine baktı.

- "Maria ölmedi," dedi pohpohlayarak.

- O ölmedi mi? - Joseph tiksinti içinde tekrarladı.

- Hayır Joseph, çok ağır yaralandı ama yaşıyor.

- Tanrım, teşekkürler! diye bağırdı Yusuf.

- Kazım yavaş ama kararlı bir şekilde, "Sizin ve eşinizin akrabaları size karşı ne tür bir işlem yapacakları konusunda anlaştılar," dedi. - Ama önce söyle, karına oynadığın oyunlardan pişman mısın?

- Evet, Kazimbhai, - diye haykırdı Joseph. - Üzgünüm, çok üzgünüm...

- Kadınların kararına göre, Maria'yı iki ay görmemelisin. Durumu çok ciddi. Onu neredeyse öldürüyordun ve iyileşmesi için ihtiyacı olan tek şey bu iki ay. Ve bu süre zarfında her zamankinden daha çok çalışacak, kazandığınız paradan tasarruf edecek ve şüphesiz darı, bira, çay, süt ve hatta bir damla sudan başka bir şey içmeyeceksiniz. Bu senin cezanın bir parçası olacak. Açık mı?

Joseph onaylayarak zayıf bir şekilde başını salladı.

- Tabii ki evet...

- Ayrıca Maria'ya isterse sizi reddetme hakkını verdiğimizizi de bilmelisiniz. Maria iki ay içinde senden boşanmaya karar verirse ona bu konuda yardım edeceğim. Boşanmak istemiyorsa, bu süre zarfında biriktirdiğiniz parayla onu serin bir dağ tatiline götürürsünüz. Onunla dağlarda dinlenirken, günahınız yüzünden olan her şeyi dikkatlice düşünecek ve içinizdeki o kötü güçleri ve öfkeyi yenmeye çalışacaksınız. Umarım, kendinize ve eşinize mutlu bir gelecek sağlayabilirsiniz. Bu bizim kararımız. Şimdi git yemeğini ye ve yat.

Bu sözlerle Kazım Ali ayağa kalkıp uzaklaştı. Joseph'in arkadaşları ona yardım etti ve onu eve taşıdı. Bu süre zarfında Joseph ve Maria'nın yaşadığı kulübe toplandı, Maria'nın tüm kıyafetleri ve kişisel eşyaları toplandı. Akşam yemeği için Joseph'e pirinç ve bezelye çorbası verdiler. o biraz yedi ve ince şiltesine uzandı. İki arkadaşı yanına oturdu ve yeşil kağıt yelpazeyle ona sallamaya başladı. Johnny Cigar, kanlı bambu

kütüğünü herkesin görmesi için Joseph'in kulübesinin yanındaki bir direğe astı. O ağaç, düzeltici iki aylık süre boyunca orada asılı kaldı.

Yakındaki kulübelerden birinde radyoyu açtılar ve bir Kızılderili aşk şarkısının hüznü sesleri tüm kasabaya yayıldı. Başka bir kulübede bir çocuk ağlıyordu. Cenaze töreninin yapıldığı yerde artık tavuklar ve tavuklar yere serilmişti. Bir yerlerden kadın kahkaha sesleri, oynayan çocuklar, bilezikçinin müşterileri: "Bileklik güzelliştir, dünya bileziklerde!" - sözleriyle bağırarak duyulabiliyordu.

Harabelere barış ve düzen yeniden sağlandı; Kulübeme geri döndüm. Sassoon limanından gelen balıkçılar, deniz kokusu dolu sepetlerle evlerine döndüler. Parfümeri tüccarları da etrafa sandal ağacı, gül, yasemin ve paçuli kokuları yayarak onları karşılamış ve harabelerde yaşamın zıtlıklardan yoksun olmadığını kanıtlamıştır.

O gün şahit olduğum olayı ve yaşadığım kasaba-devletin yirmi beş bin sakininin herhangi bir polisin, kolluk kuvvetlerinin, mahkeme kararlarının ve hapishanelerin müdahalesi olmadan hayatlarını organize edebilme becerisini düşünüyordum. Kazım Ali'nin birkaç gün önce, Faruk ve Raghuram'ın sabahtan akşama kadar birbirlerine bağlı, günahlarının cezası olarak patikada çalıştıkları zamanki sözlerini hatırladım. Zor bir günün ardından sıcak suda yıkanıp temiz kuşaklı gömlekler giyerek akrabalarının, arkadaşlarının ve komşularının önüne çıktılar. Denizden esen rüzgar sokak lambalarını sallıyor, onlardan gelen ışığı göz göze

gönderiyor, kulübelerin saz duvarlarında gölgeler oynuyordu. Kazım Ali, Hindistan'ın iki ana dini hareketinin temsilcilerinin aldığı kararı yineledi: dini konulardaki anlaşmazlıklarının cezası olarak Farooq, Hindu dualarından birini ezberlemek zorunda kalırken, Raghuram Müslüman dualarından birini ezberlemek zorunda kaldı.

Kazım Ali o akşam ağaç kabuğu rengindeki gözleri gençlere şefkatle baktı ve adil olduğu için günahların affı demektir. Adalet ancak herkes, hatta bize hakaret eden ve cezalandırılması gereken kişi bile manevi tatmin hissederse tesis edilecektir. Bu iki çocuğun örneğinde, adalet mahkemesinin sadece suçluları cezalandırmakla kalmayıp aynı zamanda onları kurtarmaya yönelik bir girişim olduğunu göreceksiniz.

Kazım Ali'nin bu kısa konuşmasını defterime yazdım ve ezberledim. Maria'nın yaralandığı ve Joseph'in cezalandırıldığı gün evime döndüğümde,

Tekrar okumak için siyah defterimi açtım. Yakınlarda bir yerde, Maria'nın kız kardeşleri ve arkadaşları onun acısını hafifletmek için onunla ilgilenirken, Prabaker ve Johnny Cigar horlayan kocasıyla dönüşümlü olarak çalıştılar. Akşamın gölgesi gitgide uzuyordu ve karanlık tamamen soğuktu. Oturup düşündüm, toz ve binlerce mutfığın birbirine karışan kokularını içime çektim. Etrafımı saran derin sessizlikte, hüznü yüzümden damlayan terler, sanki "adalet... bağışlama... ceza... kurtar..." sözlerini duyar gibi, günlüğümün sayfalarına damlıyordu. gözyaşı gibi...

on iki bölüm

Bunu üç hafta daha ve ilk aydan sonra dört ay daha izledi. Zaman zaman yabancı müşterilerimin işi için Colaba sokaklarında dolaşırken "Leopold" da Didier, Vikram ve arkadaşlarıyla karşılaştım. Kartam'ı zaman zaman gördüm ama yanına bir kere bile yaklaşmadım. Harabelerde yaşadığım ve fakir olduğum süre boyunca onun gözlerine bakmak istemedim. Yoksulluk ve gurur... biri diğerini öldürene kadar ayrılmaz bir şekilde yan yana yürürler.

Abulayl'ı da bir aydır görmedim ama bana sık sık alışılmadık, bazen de tuhaf haberciler gönderdi. Bir gün kulübemde masada notlar alırken, harabenin tazılarının daha önce hiç duymadığım şiddetli havlamaları işimden dikkatimi dağıttı. Bu havlamada korku ve tarifsiz bir öfke vardı. Kalemimi bir kenara koydum ama kulübemden çıkmadım. Köpekler bazen geceleri sinirleniyor ama gündüz böyle bir durumla hiç karşılaşmadım. Bu piyasada rahat çalışmak imkansızdı. Ayrıca, kargaşanın merkezi yavaş yavaş kulübeme yaklaşıyordu. Kalbim sık sık atmaya başladı.

Duvarlardaki birçok çatlaktan giren sabah güneşinin ışınları, yakınlarda çırpınan insanların gölgeleriyle çarpışarak esmeye ve titremeye başladı. Köpeklerin korosuna heyecanlı insan sesleri katıldı. Kendimi savunmak için etrafa bakındım. Tek uygun silah, aldığım bir bambu çubuktu. O sırada köpeklerin havlaması ve çığlıkları kapıma ulaştı.

İnce kontrplak kapıyı açtım ve tuttuğum ağaç elimden düştü. Benden yarım metre ötede bir boz ayı arka ayakları üzerinde duruyordu. Uzun, gür saçlarıyla kapının eşiğinde duruyordu. Evet, dimdik ve kararlıydı, ön patileri omzumun üzerinden sarkıyordu.

Köpekler çıldırmıştı. Ayıya yaklaşmaya cesaret edememişler ama kendilerini birbirlerine atarak öfkelerini yatıştırmışlar. Ve ayı, köpekleri veya panik halindeki kalabalığı umursamadı. Bana doğru eğilerek topaz renkli gözleriyle yüzüme bakmaya başladı. Oldukça zeki görüşleri vardı. Ayı hırladı, ama bu korkunç bir hırıltı değildi, kafamın içindeki kaostan daha mantıklı bir mırıltıydı ve garip bir şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı. Korkum hemen kayboldu. Ayının hemen yanında duruyordum ve hırıltısının göğsümde dalgalandığını hissedebiliyordum. O. bana doğru biraz eğildi, onun yüzüyle benimki arasında sadece birkaç santim vardı. Kara çenesinden aşağı sümüksü bir gözyaşı aktı. Ayının bana zarar vermeye niyeti yok gibiydi. Bir şekilde bundan emindim. Gözlerinde tamamen farklı bir ifade vardı. Bu gergin anda, derin ve saf hüznünü bana anlaşılmaz bir şekilde gözleriyle anlatmak ister gibiydi. Sadece birkaç saniye sürdü ama çok fazla geldi ve bitmesini istemedim.

Köpekler ayının etrafında havladılar ama üzerine atlamaya cesaret edemediler. Ayı ağır ağır geri döndü, sonra pençesini kaldırarak onlara doğru hamle yaptı. Köpekler sanki rüzgar

tarafından götürüldü. Yerel çocuklar, köpekleri taşlara tutarak kovalama fırsatından yararlandı.

Ayı kalabalığa üzgün gözlerle baktı ve yerinde sendeledi. Şimdi onu dikkatlice gözlemleme fırsatım oldu, boynunda keskin demir çiviler olan çantayı gördüm. Çantasının ucuna iki zincir takılıydı ve bu zincirlerin uçları, iki hayvan eğitmeni olan bir sirk sanatçısının elindeydi. Lacivert yelek ve pantolon giymişler, başlarına sarık giymişlerdi. Göğüsleri ve yüzleri bile çantalar ve zincirler gibi maviye boyanmıştı. Ayı tekrar arkasını döndü ve eğitmenlerden biri bana döndü:

- Siz Bay Lin'siniz, değil mi?

Ayı, sorunun cevabını bekler gibi başını yana eğdi.

- Evet! - önümdeki kalabalıktan birkaç kişi cevap verdi - Bu Bay Lin! Bu Linbaba!

Ne yapacağımı bilemez bir halde kulübemin kapısında durdum. Kalabalık bağılıyor ve tezahürat yapıyordu. Birkaçı kol mesafesindeki en cesur yavruya yaklaştı ama anneleri ürkek bir kahkahayla onları hemen geri çekti.

- Eğitmenlerden biri mavi arka planda göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Hintçe "Biz arkadaşız" dedi. - Size bilgi getirdik.

İkinci hoca cebinden buruşuk sarı bir zarf çıkardı ve bana gösterdi.

- Bilgi? - Zorla tekrarladım.

- "Evet, size önemli bilgiler getirdik efendim," diye onayladı birincisi. Ama önce bir şey isteyeceğiz. Beklemek zorundasın ve sonra bilgiyi alacaksın. Büyük, iyi bir vachan. çok beğeneceksin

Her neyse, mükemmel Hintçe konuşmadım ve vacha'nın ne anlama geldiğini anlamadım. Ayının etrafından dolaşıp eğitimcilerle yaklaştım. Kalabalık düşündüğümünden daha büyük. Birçoğu esrarengiz "vachan" kelimesini tekrarladı. İnsanlar birkaç dilde konuşuyor, köpekler havlıyor, çocuklar bağırıyor ve köpeklere taş atıyordu. Kandar'dan küçük bir isyan çıktığı sanılır.

Rüzgâr, parke taşlı patikalarda tozlu girdaplar savuruyordu ve modern bir şehrin kalbinde olmamıza rağmen, bambu kulübelerde vızıldayan insan kalabalığı bize dünyanın diğer ucundaki ücra bir köyü hatırlatıyordu. Sirk sanatçıları harika bir sahne yarattı. Kollarında ve göğüslerinde, mavi derinin altında sıkı kaslar şişkindi ve pantolonlarını süsleyen sarı ve kırmızı ipekten gümüş çanlar ve püsküller parıldadı. Uzun saçları iki parmak genişliğinde bukleler halinde ayrılmış ve gümüş bir spiralle sarılmıştı.

Aniden, birinin pençesi omzuma indi. Şaşırmıştım ama bu Prabaker'dı. Parlak gülümsemesi tüm boyutları aştı, gözleri mutlulukla doluydu.

- Bizimle yaşadığın için şanslısın Lynn! Bize her zaman olağanüstü maceralar yaşıyorsun.

- Bu macerayı ben getirmedim, Prabu. Ne dediklerini ve benden ne istediklerini bile anlamıyorum.

- Sana haberleri var. Ama önce eylem olmalı - bir eylem, bir açıklama. Ve bu haber kesinlikle ya sürpriz olacak ya da hile.

- Kandırmak?

- Evet. Ne de olsa İngilizce bir kelime. Anlamı, yaptığın iyiliğin karşılığıdır. - Prabaker, İngilizce bilgisini benimle paylaşabildiği için gurur duyuyordu. Bunun için hep en uygunsuz anları seçti.

- 'Hile' kelimesinin anlamını biliyorum, Prabu. Ama bu çocukların kim olduğunu ve kimden bana bu haberi getirdiklerini bilmiyorum.

Eğitmenlere seslenen Prabaker, gelişen olaylarda böylesine önemli bir role sahip olmaktan memnun olarak Hintçe bir şeyler mırıldanmaya başladı. Eğitmenler ziyaretlerinin amacını açıklayarak aceleyle ona cevap verdiler. Açıklamalarından pek bir şey anlamadım ve yakındaki insanlar gülmeye başladı. O sırada ayı arka ayakları üzerinde durmaktan yorulmuştu. dört ayak üzerine indi ve ayaklarımı koklamaya başladı.

- Ne dediler?

- "Mesajı kimin gönderdiğini söylemek istemiyorlar, Lin," diye yanıtladı Prabaker, göğsünden çıkmak üzere olan kahkahasını bastırarak. - Bu büyük bir sır. Herhangi bir açıklama yapmadan size haberi vermeleri ve hileyi size bildirmeleri talimatı verildi.

- Hangi hileden bahsediyoruz?

- Ayıya sarılmak zorundasın.

- Nasıl nasıl?!

- Ayıya sarılmak zorundasın. Ona sarılıp sıkıca bastırmalısın. Böyle bak. - Bana sarıldı ve başını göğsüme bastırdı.

Kalabalık onun hareketini alkışladı, eğitmenler onaylayarak kükredi ve hatta ayı bile yeniden iki ayağı üzerinde ayağa kalktı, ayaklarını yere vurarak ağustos böceği benzeri hareketler yaptı. Şaşkınlığım ve kendinden geçmemiş ifadem kalabalığı daha da çok eğlendirdi.

- Bir tek o kalmıştı, - Başımı salladım.

- Evet, Lynn, evet! Prabaker güldü.

- Dalga mı geçiyorsun

- Teklif, - diyen antrenörlerden biri araya girdi. - Sorun değil.

Bu. tehlikeli değil. Kano çok arkadaş canlısı bir ayıdır.

Hindistan'daki en cana yakın ayıdır. İnsanları çok seviyor.

Eğitmen ayıya yaklaştı ve Hintçe bir şeyler söyledi. Ayı iki ayağı üzerinde durup doğruldu ve eğitmen ona sarıldı. Ayı ön elleriyle ona sarıldı ve ileri geri sallanmaya başladı. Birkaç saniye sonra ağzını açtı ve antrenör parlak bir gülümsemeyle hayranlıkla bağırarak kalabalığa eğildi.

- Yapmayacağım, dedim.

- Lin, lütfen ayına sarıl, diye yalvardı Prabaker, gülmekten boğularak.

- Ayılara sarılmak gibi bir huyum yoktur.

- Lütfen Lynn! Haberlerin ne olduğu umurunda değil mi? -

Numara.

- Belki önemli bir haberdir?
- umurumda değil
- Belki ayıyla kucaklaşmak ister?
- Gelmeyecek.
- Antrenman için sana bir kez daha sarılmamı ister misin? - Teklifin için teşekkürler ama gerek yok.

- Lütfen Lin, ayına sarıl! - Prabaker, halkı kendisine destek vermeye davet ederek, pes etmek istemediğini söyledi.

O sırada, kulübemin yakınında birkaç yüz kişi toplanmıştı; çocuklar çevredeki kulübelerin her an kırılacak çatılarına tırmanmıştı.

¹ Jiga - İrlanda'nın ulusal dansı ve müziği (çevirmenin notu).

- Gu-jag-la! Gu-jag-la! - Her taraftan sesler duyulmaya başlandı. İnsanların gülen yüzlerine baktım ve başka seçeneğim olmadığını anladım. Öne doğru bir adım atarak hiçbir korku hissetmeden başımı Kano'nun kalın göğsüne yasladım. Kürkünün altındaki kürkü yumuşaktı ve kalın ön patileri demir kaslardan yapılmıştı. Sırtımdan karşıya geçtiklerinde, gerçekten ezici bir güç hissettim ve çaresiz ve tamamen çaresiz olmanın ne demek olduğunu anladım.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti: Kano omurgamı kalem gibi kırabilirdi. Kulağımı dayadığım ayının karnından bir kükreme sesi geldi. Burnuma ıslak yosun, yün bebek battaniyesi ve yeni deri ayakkabıları anımsatan karışık kokular geliyordu. Taze kemik kesmekten gelen keskin amonyak kokusu da vardı. Kalabalığın

gürültüsü uzaklaşmış gibiydi. İleri geri sallanan Kano'nun kucaklaması sıcak ve rahatlatıcıydı. Kürkü yumuşaktı ve altındaki deri, bir köpeğin ensesinin arkasındaki deri gibi kırış kırıştı. Bu sıcak kürklerin arasında kaybolmuş, ayıyla birlikte sallandım ve bana sanki yüzüyormuşum, belki de büyük bir yükseklikten yumuşak bir şekilde düşüyormuşum, uzun zamandır beklenen ve tarif edilemez bir rahatlığa dalıyorum.

Birisi omzumdan tuttu ve beni sarstı ve uyandım ve kendimi dizlerimin üzerinde buldum. Kano beni bıraktı ve sahipleri, çığlık atan bir grup çocuk ve kızgın köpekler eşliğinde yavaşça uzaklaştı.

- Nasılsın Linbaba?
- Evet, her şey harika. Başım dönüyor olmalı.
- Kano sana güzelce sarıldı, değil mi? İşte size ulaşacak haberler.

Kulübeme girdim ve ambalaj kutularından yapılmış bir masanın arkasına oturdum. Buruşuk zarfın içindeki kağıt daktiloyla İngilizce yazılmıştı. Bu metnin Yazarlar Sokağı'nda çalışan profesyonel mektupçular tarafından basıldığını sanıyordum. Mektup Abdullah'tan geldi.

Sevgili kardeşim!

Merhaba. San, memleketinde yakın arkadaşların ayı kucaklaması ile kucaklaştığını söylemiştin. Bence bu çok garip bir gelenek ama Bombay'da çok az ayımız olduğu için burada kendini çok yalnız hissediyor olmalısın. Bu yüzden sana sarılman için Ay'ı gönderiyorum. Umarım memnun kalırsın. Kafam bir şeye karıştı çok

şükür güvendedim. Kısa sürede işimi bitirdi. Umarım Bombay'a dönerim. Allah senden ve kardeşinden razı olsun.

Abdullah Taheri

Prabaker yanımda durmuş mektubu yüksek sesle kekeleyerek okuyordu.

- Aha, bu mektup ne tür kötülükler yaptığını sana anlatmamı istemediğin Abdullah'tan. Ve ben onun hakkında hiçbir şey söylemezken 0 kötü işlerine devam ediyor.

- Prabu, yabancıların postalarını okumak kabalıktır.

- Tabii ki terbiyesiz. Kötülük yapmak, insanlar yapmaman gerektiğini söylese bile bir şey yapmaktır, değil mi?

- Ayılı çocuklar kimler? Nereden geldiler? Prabaker'a sordum.

- Dans eden ayılarıyla dolaşıyorlar ve o kadar para kazanıyorlar. Önce anamız Hindistan'ın kuzeyindeki Uttar Pradesh'teydiler, sonra tüm Hindistan'ı dolaştılar ve son olarak Bombay'a gelip, Chopadpatti'nin Neyvi Nagar bölgesine yerleştiler. Seni oraya götürmemi ister misin?

- Hayır, - Abdullah'ın mektubunu tekrar okuyarak cevap verdim. - Henüz değil. Belki bir ara gideriz.

Prabaker açık kapıya yaklaştı, kaldırımında durdu ve yuvarlak başını yana eğdi Mektubu cebime koydum ve Prabaker'a baktım. Anlaşılan bir şeyler söylemek istiyordu. - kaşları çatılmıştı, - ama görünüşe göre fikrini değiştirmiş, sadece omuz silkti ve gülümsedi.

- Hastalar bugün ona gelecek mi?
- Muhtemelen, yakında bazıları gelecek.
- İyi. Öğle yemeği için buluşacağız, değil mi?
- Tabii ki.
- Senin için bir şey yapmamı ister misin?
- Hayır teşekkürler.
- Belki de gömleğini komşunun karısının yıkamasını istiyorsun, sen değil?
- gömleğimi yıka?
- Evet. Gömleği ayı gibi kokuyor. Ayı gibi kokuyorsun, Linbaba.
- Hadi" güldüm. - Bu parfümü beğendim.
- Pekala, gideceğim. Gidip kuzenim Shantu'nun taksisine bineceğim.
- Çok iyi.
- İyi o zaman. Gittim.

Dışarı çıktı ve ben harabe bir hayatla çevrili olarak yalnız kaldım; sokak satıcıları mallarını övüyor, çocuklar oynuyor, kadınlar gülüyor ve hoparlörlerden akortsuz bir müzik duyuluyordu. Çeşitli hayvanların çıkardığı sesler bu uyumsuzluğa karışıyordu. Yağmur mevsimi yaklaşırken, birçok sokak sanatçısı, ayıyla performans sergileyen yeni arkadaşlarım gibi, şehrin harabelerine sığındı. Harabelerimizde birçok yılan oynatıcısı, papağan ve ötücü kuş var.

küçük maymunlarla performans sergileyen çok sayıda uzman ve sanatçı oraya yerleşti. Ayrıca, sahipleri harabelerde atlar için ahırlar inşa etmiş olan, genellikle denizci kışlalarının yakınındaki

geniş çayırlda otlayan atlar da buraya getirildi. Çok sayıda keçi, koyun, domuz, tavuk, öküz, keçi, hatta bir fil ve bir deve gelmişti. Yerleşimimiz, tüm bu hayvanların yaklaşan selden korunduğı Nuh'un gemisine dönüşmüş gibiydi.

Ören yeri sakinleri bu hayvanların barınma haklarına karşı çıkmamışlar ancak burada bulunmaları bir takım sorunlara yol açmıştır. Hayvanlarla gösteri yapan sanatçıların yerleşkemize yerleştiğı ilk gece maymunlardan biri sahibinden kaçtı. Deccal damlardan atlayarak yılan oynatanların yılanlarla yaşadığı kulübeye girdi. Kobra yılanları, kaçmalarını önlemek için üzerleri ağır taşlarla kaplı bambu kapaklı dokuma sepetlerde tutuldu. Maymun taşı sepetlerden birinin üzerine düşürdü ve kapağı açtı. Sepette yatan üç yılanı görünce kulübenin damına atladı ve bağırmaya başladı ve sihirbazları uyandırdı.

Sihirbazlar hemen ortadan kayboldu.

- Kolu tut! Kolu tut! Sap! - bağırdılar. - Yılanlar geliyor! Yılanlar!

Harabelerde gerçek bir kıyamet patlak verdi. Elllerinde gaz lambaları ve yanan meşalelerle yarı uykulu adamlar, gölgelerdeki her şeyi - genellikle diğer avcılarının bacaklarını - hacklediler ve parçaladılar. Birkaç terk edilmiş kulübe kalabalık tarafından havaya uçuruldu. Sonunda Kazım Ali göreceli bir disiplin yaratmayı başardı. Tüm yılan oynatıcılarını bir araya topladı ve onları iki tugaya ayırdı ve her iki tugayın üyeleri tüm alanı dolaşarak kaçak yılanları bulup yerlerine geri getirdi.

Maymunların pek çok yararlı yeteneği vardır ve her Şeyden önce yetenekli hırsızlardır. Yerleşimimiz, tüm harabeler gibi, bir serbest soygun bölgesi idi. Kapılar kilitli değildi, herhangi bir Şeyi saklayacak gizli yerler yoktu - kuyruklu hırsızlar için bir sığınak olmalıydı. Maymunların sahipleri her gün yaşadıkları kulübenin önüne sofra kuruyor, istemeden edindikleri her türlü ev ve ev eŐyasını düzenliyor ve gerçek sahiplerinin gelip mallarını almasını bekliyorlardı. Maymunlar, harabelerdeki tüm kızların taktığı çeşitli cam ve pirinç bileziklere özellikle düşkündü. Eğitmenler maymunlara çok sayıda oyuncak ve ıvır zıvır satın almıştı ve kılılı elleri ucuz yüzüklerle doluydu, ama hiçbir faydası yoktu: maymunlar başkalarının ss eşyalarını alma alışkanlığından kurtulamıyorlardı.

Kazım Ali, halkın maymunların geliŐinden haberdar olması için kuyruklu Őeytanların her birine birer an bağlanmasını emretti. Ancak bu yaratıklar, inanılmaz bir ustalıkla anlardan kurtulmayı veya onları susturmayı başardılar. Bir akşam kulübemin önünde idim.

Ayaklarının üzerinde sinsice dolaşan iki maymun gördüm. İçlerinden biri bir Şekilde boynundaki yüzükten kurtulmuş ve arkadaşının ses çıkarmaması için yüzüğü iki eliyle boynunda tutmuş. Bununla birlikte, maymunların çoğunun boyunlarındaki çanlar insanları onların yaramaz niyetlerine karşı uyardığından, harabelerdeki maymun suç seviyesi önemli ölçüde azaldı.

Yerleşimimiz gezici sanatçıların yanı sıra barınak olarak yeterince güvenilir olmasa da civar sokaklarda yaşayan insanları da cezbetmiştir. Sokak göçmeni olarak adlandırılan bu insanlar, yayaların yürümesi için yer bırakılmışsa kaldırımlarda bile boş arazilere yerleşiyorlardı. Bombay'daki tüm evsizler arasında en sefil koşullarda yaşayanlar onlardı. Yağış mevsimi başlayınca durumları tehlikeli bir hal aldı ve çoğunlukla harabelere sığındılar.

Bu insanlar Assam, Tamiller, Gujaratis ve ayrıca Hindistan'daki Karnataka'dan. Üç vandram. Bikaner, Konarak gibi çeşitli yerlerden gelen mülteciler vardı. Yağmurlar sırasında sayıları beş bini bulan bu evsizler kasabamızın zaten ağzına kadar dolu olan bütün çukurlarına girerlerdi. Mağazalar, ambarlar, hayvan kafesleri, tuvaletler ve kulübeler arasındaki geçitler çok yer kaplıyordu, bu nedenle her insanın iki metrekareden fazla yaşam alanı yoktu.

Genel olarak, davetsiz misafirlere itidalli davranılırdı, ancak artan kıtlık ek endişeler ve insan ilişkilerinde belirli bir gerginlik yaratırdı. Daimi ikamet edenlerden herhangi birinin şikayet ettiğini veya mültecilerin gitmesini önerdiğini bir kez bile duymadım. Gecekondualarda yaşayan sokak göçmenleriyle ilgili tek ciddi sorun yerleşim dışında ortaya çıktı. Genellikle civardaki birçok dükkândan yumurta, süt, çay, sigara, sebze, gazyağı, çocuk kıyafetleri ve benzerlerini alıyorlardı. Bu malların satışından elde

edilen para, tüccarların gelirlerinin önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Harabelere taşınan halk, kural olarak tüm ihtiyaçlarını yerleşimin kendisinde bulunan dükkanlardan satın aldı ve bu dükkanların sahipleri, şehrin herhangi bir ticaret merkezinde satılan hemen hemen tüm malları yasal veya yasal olarak satın aldı ve sattı. yasa dışı olarak. Bu dükkanlarda gıda ürünleri, giysiler, alkol, esrar, gazyağı ve hatta elektrikli aletler vardı. Genel olarak gecekondü mahalleleri kendi kendine yeten bir ekonomik birimdi ve Kazım Ali'nin baş ekonomi danışmanı Johnny Sigar'a göre gecekondü sakinlerinin şehirdeki dükkanlarda harcadığı her rupi gecekondü mahallelerinde harcanan yirmi rupi değerindeydi.

Tabii ki, mal cirolarındaki keskin düşüşle birlikte harabelerdeki dükkanların gelişmesi, şehir tüccarlarının kalbine değildi. Harabelerde konut

Sokak göçmenlerinin sayısı arttıkça tüccarların memnuniyetsizliği de arttı. Yaygın ıssızlıktan memnun olmayan yerel ev sahipleri, emlakçılar ve diğer ticaret temsilcileriyle birleştiler ve malların mağazalarımıza teslim edilmesini engelleyen iki haydut çetesini devreye soktular. Market sahipleri balık, meyve, sebze ya da giysi yüklü arabaları taşırken, hırsızlar onlara saldırdı, mallarına zarar verdi ve bazı durumlarda kendilerini dövdü.

Birçok kez saldırıya uğrayan yerel sakinlere tıbbi yardım sağlamak zorunda kaldım. Haydutlar, insanların üzerine yangın

çıkarıcı solüsyonlar dökmekle tehdit etti. Polisi aramanın bir anlamı yoktu - para emen polisler bu keyfiliğe göz yumdular ve gecekondu sakinleri kendi güvenlik önlemlerini almak zorunda kaldılar. Kazım Ali, yerleşim yerinin dış sınırlarını korumak için iki çocuk müfrezesi ve tedarikçilere gittikleri her yerde eşlik etmek için genç ve dinç oğlanlardan oluşan birkaç tabur oluşturdu.

Paralı haydutlarla birkaç kez çatışmıştık ve herkes biliyordu ki bu haydutlar yağmur mevsiminin gelmesiyle artacaktı. Gerilim yükseliyordu. Ancak şehir tüccarlarının başlattığı savaş esnafımızın cesaretini kırmadı. Popüleriteleri daha da arttı, adeta kahraman oldular ve tatil öncesi ürün çeşitlerini zenginleştirerek, fiyatları indirerek ticaretlerini geliştirdiler. Yerleşimimiz, artan dayanışma, cesaret ve genellikle hayatta kalma içgüdüleriyle ilişkilendirdiğimiz takdire şayan sevgi gibi koruyucu içgüdüler üreterek dış tehlikeye tepki veren yaşayan bir organizma gibiydi. Yerleşim yeri yıkılırsa, insanlar hiçbir şey ve evsiz kalacaktı.

Ticaret konvoyumuza yapılan saldırılardan birinin kurbanlarından biri, yakındaki bir şantiyede çalışan Naresh adlı bir işçiydi. On dokuz yaşındaydı. Arkadaşlarım ve komşularım sahiplerini Kano ayısıyla uğurlarken ben geçici at kulübemde yalnızken, Naresh beklenmedik bir şekilde kapımı çaldı ve cevap beklemeden içeri girdi.

- "Merhaba, Linbaba," diye selamladı İngilizce. - Burada aylara sarıldığını duydum?

- Merhaba Naresh. kolun nasıl Onu incelememi ister misin?
- "Evet, vaktin varsa," dedi, yerli Marathi'ye geçerek. - İşte bir mola ama on beş ila yirmi dakika içinde işe dönmem gerekiyor. Şimdi meşgulsen başka zaman gelirim.

- Hayır meşgul değilim. İçeri gel, otur.
Naresh'in dirseği ve omzu jiletle yaralandı. Yara o kadar derin değildi, iş yeri enfeksiyonu tehdit eden nemden dolayı kirliydi. olmasaydı, çabucak iyileşirdi. Sadece iki gün önce, tamamen kirli ve terli olduğunu düşündüğüm yara. Bandajı çıkardıktan sonra biraz sonra fırına atılacak olan polietilen poşete koydum.

Yara iyileşmeye başlamıştı ve yaranın rengi kıpkırmızıydı, yer yer beyazımsıydı. Cüzamlılar bana cerrahi operasyonlar sırasında kullanılan on litrelik bir kavanoz antiseptik solüsyon verdiler. Önce ellerimi bu solüsyonla yıkadım ve ardından beyaz irin tamamen temizlenene kadar yaraya iyice ovuşturdum. Prosedür muhtemelen acı vericiydi ve Naresh kisti çıkarmadan buna katlandı. Yara biraz kuruduktan sonra üzerine antiseptik pudra serpip bandaj yapıp sardım.

- Prabaker'e göre bugünlerde neredeyse polis tarafından götürülecektiniz, - Yaptığım işten elimi çekmeden Marathi dilinde fikrimi biraz zorlukla ifade etmeye çalıştım.

- Naresh kaşlarını çattı.
- Ne de olsa artık doğruyu söyledin, - dedim ve ikimiz de gülmeye başladık.

Tüm Maharashtralılar gibi, Naresh de benim kendi dillerini konuşma yeteneğime hayran kaldı ve benimle konuşurken yavaş ve net konuşmaya çalıştı. Kanımca, Marathi ve İngilizce arasında hiçbir bağlantı yoktu - örneğin İngilizce, Almanca veya İtalyanca'da ne ortak kökenderler ne de benzer dilbilgisi biçimleri bulunamadı. Ama benim için bir dil öğrenmenin olası zorlukları büyük ölçüde azaldı çünkü dillerinde ustalaşmak istediğim için mutlu olan insanlar bu konuda bana yardıma geldi.

-Asıf ve onun haydut çetesini bırakmazsan er geç tutuklanırsın, - bu sefer daha keskin bir şekilde söyledim.

- Biliyorum, ama umarım Tanrı benimledir ve beni bu beladan korur. Ne de olsa kendim için değil kız kardeşim için çalışıyorum, bu yüzden beni koruması için Tanrı'ya dua ediyorum. Ablam yakında evleniyor ve söz verilen çeyizi alacak maddi imkanımız yok. Ben ailenin en büyük oğluyum ve bu yüzden sorumluyum.

Naresh zeki, çalışkan ve cesur bir çocuktı, çocukları çok severdi. Anne babası ve altı kardeşiyle yaşadığı kulübe benimkinden pek büyük değildi. Naresh, tüm aile üyelerinin yatabileceği bir yere sahip olmak için kulübenin önünde yerde uyumak zorunda kaldı. Orada birkaç kez ziyaret ettim. Dışarı çıkmak ve kiliseye gitmek için bir takım iş elbisesi, iki pantolonu giydiği bir gömlek, bir Budist şiir kitabı, bazı fotoğraflar ve temizlik malzemeleri de dahil olmak üzere kişisel eşyaları küçük bir çantaya sığacak kadar küçüktü. Listelenenden daha fazlası yok. Ağır işlerden veya hırsızlıktan kazandığı paranın her

kuruşunu annesine verir, küçük harcamalar için paraya ihtiyacı olduğunda annesinden isterdi. Sigara içmedi, içki içmedi veya kumar oynamadı. Yakın gelecek için parası ve planı olmadığı için hiç kızla tanışmamıştı - neredeyse tanışmayı ummuyordu bile. Tek eğlencesi iş arkadaşlarıyla haftada bir ucuz sinemalarından birine gitmekti. Tüm bunlara rağmen Naresh güler yüzlü ve iyimser bir çocuktur. Bazen, bir gece yürüyüşünden dönerken, onu kulübesinin yanında yatarken, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle uyurken bulurdum.

- Ya sen, Naresh? - Yarayı sarmayı bitirirken sordum. - Ne zaman evleniyorsun?

Ayağa kalktı ve sıkı bandajın üzerindeki baskının bir kısmını azaltmak için kolunu kavuşturdu.

- Poonam evlendikten sonra, sıra bana gelmeden diğer iki kız kardeşimi de evlendirmem gerekiyor, dedi gülümseyerek ve başını salladı. - Fakir, önce damat, sonra gelin aramalıdır. aptalca değil mi Bombay amcık, Mumbai amcık! dedi yüksek sesle heyecanla. - Bu bizim Bombay'ımız, Bombay bizim!

Çoğu hastam gibi o da teşekkür etmeden ayrıldı. Ama yakın gelecekte beni ya akşam yemeğine evine davet edeceğini ya da bana meyve ya da sıra dışı parfümler vereceğini biliyordum. Yerel halkın şükranlarını sözle değil davranışla ifade etmesine alışmıştım.

Naresh temiz bir bandajla ayrıldıktan sonra, fare ısırıkları, iltihaplanma, bulaşıcı döküntüler veya uyuzlarla birkaç hasta daha peş peşe beni ziyarete geldi. Hepsi burada burada konuşuyor, yerleşimimizin sokaklarından eksik olmayan toz yığınlarıyla birlikte ortalıkta dolaşan dedikodu ve söylentileri paylaşıyorlardı.

O gün son hastam yeğeniyle gelen yaşlı bir kadındı. Göğsünün sol tarafında ağrıdan şikayetçiydi. Ancak tüm Kızılderililere özgü olağanüstü utangaçlık, inceleme prosedürünü büyük ölçüde karmaşıktırdı. Yeğenimden iki arkadaşını daha kulübeme davet etmesini istemek zorunda kaldım.

Bir çarşaf açıp havada tutarak kadınla aramıza perde çektiler. Yeğeni hem beni hem de teyzesini görebileceği bir yerde duruyordu. Ben vücudumun farklı yerlerine dokunuyordum, kız da teyzesinin vücudunda gösterdiğim yerlere dokunuyordu.

- Burada ağrı var mı? - Diye sordum, göğsün hafifçe yıkanmış kısmına dokunarak.

Kız battaniyenin arkasındaki teyzesinin vücudundaki o yerlere dokunuyor ve sorumu tekrarlıyordu. - Numara.

- Ama burada?

- Burada da değil.

- Burası acıyor mu?

- Ve ne zaman uyursun? Peki ya aşağıda?

- Hayır, ama acı burada.

Bu pandomim yardımıyla kadının göğsünde iki adet ağrı merkezi olduğunu ve bu ağrıları derin bir nefes aldığında ya da ağır bir yük kaldırdığında hissettiğini sonunda belirledim. Dr. Hamid'e yazdığım küçük bir mektupta yaklaşık teşhisimi belirttim. Kız teyzesini Hamid doktoruna gönderip mektubumu ona dinleteceğini açıklamayı bitirmeden bir ses duydum:

-Biliyorsunuz, yoksulluk sizi olumlu etkiliyor. Tamamen fakirleşirseniz, muhtemelen büyüleyici bir şekilde yeri dolduramaz olacaksınız.

Karla'nın kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde geri döndüğünü görünce çok şaşırdım. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Yeşil bir pantolonun üzerine uzun kollu yeşil bir ceket ve omzuna koyu yeşil bir şal giymişti. Güneş ışınları saçlarında bakır bir parlaklık yaratmıştı. Uyuyan gölün ılık sığıklarının yeşilliği gözlerinde pul pul dökülüyordu. Bu neredeyse aşırı güzellik, yaz göğünün parıldayan günbatımında bir bulut hissi yarattı.

- Uzun zamandır burada mı duruyorsun? - Gülererek sordum.

- Uzaktan şifa sisteminize aşına olmam için yeterince uzun. Yoksa telepatik yeteneğiniz mi keşfedildi?

- Hasta kadın ve üç genç kız Karla'nın yanından geçip kapıdan çıktıktan sonra, "Hintli kadınlar bir yabancının göğüslerine dokunması konusunda çok inatçıdır," dedim.

- Didier, mükemmel insan olmadığını söyledi, - Carla bunu hafif bir ironiyle verdi. - Seni özlüyor ve bu arada merhaba diyordu. Gerçek şu ki, Leopold'daki herkes seni özlüyor. Kızılhaç için çalışmaya başladığından beri neredeyse görünmez oldun.

Didier ve Leopold'un diğer sakinlerinin beni hatırlamalarına sevindim ama Carla'nın gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Harabelerle çalıştığım ve onları görmediğim sürece kendimi rahat ve güvende hissettim. Ve kasabamızın dışındaki arkadaşlarla karşılaştığımda küçülürdüm. Kadir bir gün bana "Korku ve vicdan azabı - bunlar zengin insanlara musallat olan iki şeytan" dedi. Ne kadar haklı ve buna inanıp inanmadığı

Bunu doğru olmasını istediği için mi söylediğini bilemiyorum ama yoksullara gelince, kişisel deneyimlerime dayanarak onların iblislerinin umutsuzluk ve aşağılanma duygusu olduğunu söyleyebilirim.

- Hadi, içeri gel, otur. Burayı düzenleyeceğim.

Karla koltuğa oturdu, ben de masanın üzerinde kullanılmış bandajlar ve kırpıntılar olan polietilen bir torba alıp içine boşalttım. Sonra ellerimi alkolle yıkadım ve ilacı raflara koydum.

Karla kulübeyi meraklı bir bakışla taradı. Hayatıma onun gözünden baktım ve ne kadar sefil olduğunu gördüm. Yalnız yaşadığım için, komşuların insanlarla dolu barakalarına kıyasla barakam bana fazlasıyla yetiyordu. Carla'nın yanında zavallı ve dar görünüyordu.

Çıplak toprak zemin çatlak ve engebeliydi. Duvarlarda yumruk büyüklüğünde delikler vardı, bu da özel hayatımın harabelerde kaynayan hayatla bütünleşmesine neden oluyordu. O sırada tüm bu delikler, Carlisle'a bakan ve deliklerin var olduğu gerçeğini açıkça gösteren çocukların yüzleri tarafından kapatılmıştı. Sazdan yapılan tavan çökmüş ve bazı yerlere dağılmıştı. Mutfak gereçlerim bir gaz sobası, iki fincan, iki metal tabak, bir bıçak, çatal, kaşık ve birkaç kavanoz baharattan oluşuyordu. Hepsi bir karton kutuya paketlenmişti ve bir köşeye kondu. Hiç yiyecek yoktu, her şeyi bir seferde bir öğün aldım. Su toprak bir kapta tutuldu. Ama o su yıkım suyuydu ve ben onu Carla'ya sunmaya cesaret edemedim. Mobilyalar küçük bir gardırop, alçak bir masa, bir kanepe ve bir sandalyeden oluşuyordu. Bütün bunlar bana getirildiğinde çok sevindim, çünkü birçok kulübede bile yoktu. Şimdi, ahşap mobilyalardaki çatlaklar, köşelerdeki küf lekeleri, tel veya halatla yamanmış hasırlardaki delikler gözlerimi yakıyordu.

Kanepede oturan, ağzının köşesinden sigara dumanını üfleyen Carla'ya baktım ve moralim bozuktu. İçinde bulunduğum durumun yoksulluğunu tüm varlığımla hissettirdiği için ona neredeyse kızacaktım.

- Gördüğünüz gibi övünülecek bir şey yok...

- Bütün bunlar normal, - dedi, ne hissettiğimi anlayarak. Bir yıl Goa'da buna benzer bir kulübede yaşadım ve mutluydum. Oradaki mutlu günlerimi hatırlamadan bir gün bile geçmiyor.

Bazen mutluluğumuzun büyüklüğünün yaşam alanımızın büyüklüğüyle ters orantılı olduğunu düşünüyorum.

Carla bunu söylerken, sanki beni kendisiyle aynı fikirde olmaya ve aynı ruhla karşılık vermeye davet edercesine tek kaşını kaldırdı, böylece her şey kendisine ait oldu.

yerini aldı, keyfim yerine geldi. Sade hayatımı daha büyük, daha parlak ve daha çekici hale getirme arzusunun sadece bana ait olduğunu anladım ve bu onu tamamen tatmin etti. Carla, nasıl hissettiğim de dahil olmak üzere her şeyi yargılamadan ve anlamadan yaşadığım yere bakıyordu.

On iki yaşındaki komşum Satish, iki yaşındaki kız kardeşinin koluna hafifçe vurdu ve içeri girdi. Carla'nın yanında durdu ve hiç utanmadan onu dikkatle izlemeye başladı. Carla onu aynı ilgiyle izliyordu ve Hintli oğlan ile Avrupalı kadının o anda birbirlerine ne kadar benzedikleri beni çok etkiledi. İkisinin de gece gökyüzü kadar siyah saçları, dolgun, anlamlı dudakları vardı ve Carla'nın gözleri deniz yeşili ve Satish'inkiler koyu bronz olmasına rağmen, aynı merakı ve hafif alaycılığı paylaşıyorlardı.

- Satish, chai bono, - Ona söyledim. - Bir çay yap.

Aniden gülümsedi ve kulübeden ayrıldı. Bildiğim kadarıyla, harabelerde gördüğü ilk yabancı kadın Karla'ydı ve Satish onun işine yarayabileceği için heyecanlanıyordu. Haftalarca arkadaşlarına anlatacağını çok iyi biliyordum.

- Beni nasıl buldun? Buraya nasıl geldin? Carla'ya sordum.

- Nasıl girdim? kaşlarını çattı. - Buraya gelmek yasak mı?
- Hayır, tabii ki hayır, - Güldüm. - Çok şaşırdım. Çok az misafirim var.

- Oradan geçiyordum ve ilk tanıştığım kişiden nerede yaşadığını öğrendim.

- O adam sana nerede yaşadığını gösterdi mi?

- Sorduğun gibi değil. Sizi büyük bir saygıyla korurlar. Önce beni buraya gönderen arkadaşın Prabaker'a götürdüler. - Prabaker mı?

- Evet, Lin, beni aradın mı? - dedi kapıda duran ve kafasını içeri uzatan arkadaşım.

- Yani bir takside mi çalışacaktın? diye sordum, ifademin onu eğlendirdiğini bildiğim için kaşlarımı öfkeyle çatarak.

- Evet, kuzenim Shantu'nun taksisi, - diye yanıtladı Prabaker sırtarak. - Evet, ben kullanıyordum ama şimdi diğer kuzenim Prakash kullanıyor ve ben iki saat ara verdim. Johnny Cigargill'deydim ve Bayan Carlisle'in adamları gelip seni görmek istediğini söylediler ve ben de buraya geldim. Hepsi iyi, değil mi?

- "Evet, bütün bunlar güzel," dedim.

Satish elinde üç fincan tatlı çayla döndü. Fincanları bize verdi, içinde dört Parle Gluco kurabiyesi olan paketi açtı ve törenle her birimize birer tane verdi. Satish'in dördüncü kurabiyeyi kendisinin yiyeceğini düşündüm ama kurabiyeyi avucuna koydu, kirli gözüyle ortasına bir çizgi çekti ve ikiye böldü. Parçaları bir araya getirerek biraz daha büyük olanı Carla'ya, daha küçük

olanı da kız kardeşine verdi. Kız kapı eşiğine oturdu ve mutlu bir şekilde kurabiyeyi kemirmeye başladı.

Düz arkalıklı bir sandalyede oturuyordum ve Satish omzunu dizime yaslamış önümde çömelmişti. Böyle bir nezaket ifadesi Satish için tamamen normaldi ve Carla'nın bunu fark edip takdir edeceğini umdum.

Çayı içmeyi bitirdik, Satish boş bardakları topladı ve tek kelime etmeden eve gitti. Kapı eşiğinde durup uzun kirpiklerinin arasından Carla'ya baktı, gülümsedi ve ablasının elini tutup onu götürdü.

- O tatlı bir çocuk, dedi Carla'ya.

- Evet. O komşunun çocuğu. Senden hoşlandığı belliydi. O genellikle çok utangaçtır. Evet bakalım seni bu mağrur kulübeme getiren sebep ne?

- Ben sadece buradan geçiyordum ve sizi ziyaret etmeye karar verdim, diye yanıtladı biraz soğukkanlılıkla, kulübemin deliklerine tıktırılmış çocukların yüzlerini izlerken.

Dışarıda, çocukların Satish'i sorguladıkları duyulabiliyordu: "Bu kadın kim?" o

Linbaba'nın karısı?"

- Sadece geçmek mi? Beni ziyaret etmek istemez misin?

- Hey bayım, kaderinizi kandırmayın, dedi şaka yollu.

- Kendim yapamam. kanımda var Bütün atalarım kaderi aldattı.

Kişisel algılama.

- Her şeyi kendime alıyorum. Kişilik böyle şeylerden oluşur ve hastalarınıza kırgınsanız sizi öğle yemeğine davet ediyorum.

- Biliyorsun, ben zaten yemeğe davetliyim...

- Üzgünüm. O zamanlar...

- Hayır, hayır, istersen benimle gelebilirsin. Yalnız gitmek zorunda değilim. Bu bir davetten çok bir ziyafettir. Senin de misafirimiz olmanı çok isterim... Bence onu beğeniceksin. Prabu, Karla partimizi beğenecek mi?

- Çok güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz! Prabaker yanıtladı. - Uzun zamandır oradayım, midemi boş tutuyorum ki doyana kadar yiyeyim, mükemmel yemekler olacak. Çocuğunuz bu yemekleri sevecek, kalabalık bunu bilecek ve çocuğunuz sizinle gurur duyacak.

- Ben ne diyorum... - dedi Karla en sonunda ve bana baktı. - Arkadaşınız Prabaker insanları konuşturma konusunda ustadır.

- Ah, babasını gördün! - Başımı salladım.

Prabaker gururla göğsünü öne doğru itti ve benden daha coşkulu bir şekilde başını salladı.

- Peki nereye gidiyoruz?

- Sama köyüne, - diye cevap verdim.

- "Böyle bir köyü hiç duymadım," diye kaşlarını çatıdı Carla.

Prabaker ve ben güldük ve o daha da şüpheyle kaşlarını çatıdı.

- O köyü duymamış olabilirsiniz ama eminim beğeneceksiniz. Carla, neden Prabaker'la gitmiyorsun ben de yıkanıp üzerimi değiştirip bir iki dakika sonra sana geleceğim?

- "Tamam," diye onayladı Carla.

Gözlerimiz buluştu ve bir süre gözlerini benden ayırmadı. O bakışla ne demek istediğini anlamadım, sonra bana doğru bir adım attı ve beni dudaklarımdan öptü. Aslında hafif, sıradan, arkadaşça bir öpücüktü ve kendimi bunun daha büyük bir anlamı olduğuna ikna ettim. Prabaker'a katıldı ve dışarı çıktı, ben de tek ayak üzerinde döndüm ve neşeyle zıpladım. Yukarı baktım ve duvarlardan bana bakan birçok çocuk yüzü gördüm. Parmaklarımı başıma koyup keçi boynuzu işareti yaptım, çocuklar güldüler, tek ayak üzerinde döndüler ve benimle dalga geçmeye başladılar. İki dakika sonra kafamdaki suyu silkeledim ve temiz gömleğimi yavaş yavaş pantolonumun içine sokarak Karla ve Prabaker'ın peşinden koştum.

Bombay'ın birçok yerinde olduğu gibi, harabelerimiz de bir şantiyenin yanına inşa edildi - yerleşimimiz Back Bay kıyılarında Dünya Ticaret Merkezi'nin otuz beş katlı iki kulesinin yakınında bulunuyordu. İnşaat işçileri, kural olarak, yakınlarda kurulan küçük komalarda yaşadılar. Vasıflı işçiler uzmanlık alanlarında iş aramak için uzak yerlerden geldiklerinden, binaları inşa eden şirketler onlara yaşam alanları sağlamak zorunda kaldı. Bombaylı işçilerin çoğunun evi yoktu, iş yerlerine yakın bölgelerde yaşıyorlardı. Çoğunun ağır ve hatta bazen tehlikeli işlerde çalışmak zorunda kalmasının nedeni tam da bu tür yaşanacak yerlerin olmamasıydı.

İnşaat şirketlerinin bu yerleşimleri oluşturmalarını zorunlu kılan yasa onların lehindeydi, çünkü o zaman işçiler artık yollarda vakit geçirmiyor ve şirket sahibinin başını çektiği, hep birlikte yaşayan bir tür kabile haline geliyorlardı. İnşaat işçilerinin aileleri yedek işgücü olarak kabul edildi ve gerektiğinde engellenmeden kullanıldı. Ayrıca yedi bin kişiyi bir arada kontrol etmek daha kolaydı.

Böylece Dünya Ticaret Merkezi'nin temeli atılırken yanında üç yüzden fazla alana bölünmüş bir alan işaretlenmişti. Kiralanan işçilerin her birine, bambu direk, sazdan hasır, kenevir lifi, biçilmiş kereste ve benzeri malzemeler gibi konutun inşası için gerekli arsa ve malzemelerden birini satın almaları için belirli bir miktar para verildi. İşçiler, arkadaşları ve akrabalarının yardımıyla yaşayacakları yerleri inşa ettiler. İnşaat sahasının etrafına inşa edilen barakalar, alışveriş merkezinin gelecekteki kuleleri için oldukça zayıf bir temel sistemi olarak kollara ayrıldı. Yerleşim sakinlerine su temini için yerin altına büyük kapasiteli su depoları yerleştirilmiş ve tarlalar arasındaki yaya yolları üstte düzleştirilmiştir. Son olarak, yerleşim yeri, yabancıların buraya yerleşmesini önlemek için yüksek dikenli tellerle çevrildi.

Bununla birlikte, inşaatçıların yerleşiminden kısa bir süre sonra, keyfi yerleşimciler ortalıkta dolaşmaya başladı - büyük miktarda temiz su ve düzenli ücretli işçilerin ücretlerini harcamak zorunda oldukları gerçeği onları cezbedi. Yerleşmeyi

ilk ziyaret edenler çayevi ve pastane sahipleri olmuştur. İşçiler alandan ayrılmadan tel örgünün içinden yiyecek alabilsinler diye dükkânlarını çitin hemen dibine açtılar. Bunları meyve ve sebze dükkanları takip etmektedir. küçük lokantalar, terzihaneler ve ardından kumarhaneler, alkol ve uyuşturucu satan dükkanlar açılmaya başlandı. Yavaş yavaş, yerleşimin her tarafı dükkanlar ve eğlence merkezleriyle çevriliydi ve körfeze kadar akan devasa evsizler ordusunun yaratmaya başladığı kaçak harabelerle doldu. Tel örgüdeki delik sayısı arttı; yasadışı sakinler bu delikleri su taşımak veya inşaatçıların evlerini ziyaret etmek için kullandılar ve işçiler bunları alışveriş yapmak veya yeni arkadaşlarını ziyaret etmek için kullandı.

Kaçak harabeler, inşaat şirketinin oluşturduğu yerleşimin aksine, herhangi bir plan izlenmeden kaotik bir şekilde büyüdü. Yavaş yavaş, her dokuz kişiden biri "meşru", sekizi "kaçak" olmak üzere iki yerleşim yeri arasındaki sınırlar ortadan kalktı ve bunun sonucunda yirmi beş bin kişilik bir yerleşim yeri oluştu.

Bombay belediyesinin izinsiz yapılan harabeleri yasaklamasına ve inşaat şirketinin işçiler ile "işgalciler" arasındaki ilişkiyi desteklememesine rağmen, yirmi beş bin kişinin tamamı kendilerini ayrılmaz iç ilişkilere sahip tek bir kolektif, ortak bir ortak olarak görüyordu. ekonomi ve ortak hedefler. Aralarında dikilen çit, dünyadaki tüm çitler gibi şartlı bir bariyer olarak kabul edildi ve hiçbir önemi yoktu. İşçilerin resmi bölgede sadece

yakın akrabalarıyla yaşamalarına izin veriliyordu ve birçoğu daha uzak akrabalarını resmi olmayan bölgeye yerleşmeleri için davet ediyordu. İşçilerin ve yasadışı göçmenlerin çocukları lan arkadaşlar edindi ve Hasan'ın farklı yerlerinden gençler arasında sık sık evlilikler yapıldı. İnsanlar bayramları birlikte kutlar ve doğal afetlerle birlikte mücadele ederler çünkü yangın, sel ve salgın hastalıklar sırasında dikenli tel diye bir şey yoktur.

Karla, Prabaker ve ben, temiz giysiler giymiş bir grup çocuk eşliğinde, çitteki deliklerden birinden yasal yerleşim alanına geçtik. Bütün bu çocuklar sadece Prabaker'ı değil, beni de tanıyordu. Birçoğunu kesik, sıyrık ve fare ısırığı için tedavi ettim ve hafif yaralanmalar nedeniyle açığa alınmak istemeyen işçiler, inşaat şirketinin tıp merkezinden ziyade yardım için bana başvurmayı tercih ettiler.

- Görüyorum, burada herkes seni tanıyor, - dedi Karla, sakinlerin benimle konuşmak için beşinci kez önümden kesildiğini görünce. - Olma'yı bu yerleşim yerinin belediye başkanlığına aday gösterip göstermediğinizi bilmiyoruz?

-Tanrı kutsasın. Siyasetten ve politikacılardan bıktım. Bir politikacı ağız dolusu, hiçbir nehrin akmadığı bir köprü inşa etmeyi vaat eden bir adamdır.

- Fena değil, - kabul etti Carla. Gözleri gülüyordu.
- Maalesef bu sözlerin yazarı ben değilim, Amitabh Bachchan.
- Büyük B'nin kendisi mi?
- Evet. Bollywood filmleri izler misiniz efendim?

- Tabii ki. Neden bakmıyorsun?

- Bilmiyorum... Böyle filmler izlediğini düşünmemiştim.

Carla cevap vermedi. Sessizlik uzadı. Sonunda sessizliği şu sözlerle bozdu:

- Burada birçok kişi tarafından gerçekten tanınıyor ve seviliyorsunuz.

Gerçek bir şaşkınlıkla gülümsedim. Harabelerin sakinlerinin beni sevebileceği hiç aklıma gelmemişti. Şüphesiz, Prabaker'ın, Johnny Cigar'ın, hatta Kazım Ali Hussain'in bile beni arkadaş olarak gördüğünü ve birçok insanın bana saygı duyduğunu biliyordum. Ama dostluk ve saygı bir şeydir ve aşk tamamen farklıdır.

- Ne de olsa bugün özel bir gün, - Konuyu değiştirmek niyetiyle gülümsedim. - Cemaat, yerleşim yerinde bir lise açmak için uzun yıllar mücadele etti. Burada okul çağındaki yaklaşık sekiz bin küçük çocuk yaşıyor ve çevredeki tüm okullar aşırı kalabalık oldukları için onları kabul etmiyor. Yeni okul için öğretmenler bulundu, inşaat için arazi açıldı ve yönetim engeller çıkarmaya devam etti.

- Bir harabe mi dediler?

- Evet. Okulun yapılmasıyla birlikte bu harabelerin yasal bir statüye kavuşacağından korkuyorlardı. Harabeler sanki yokmuş gibi resmi bölge değil.

- Biz var olmayan insanlarız, - diye ekledi Prabaker. - Yaşadığımız evler aslında olmayan evler.

- Ve artık olmayan bir okulumuz var, - Söylediğini destekledim.
-Sonunda belediye uzlaşma sağladı ve hatta bir değil iki geçici okulun açılmasına izin verdi ama inşaat bittikten sonra bu okullar kapatılacak.

- İnşaat ne zaman tamamlanmalı?

- Bu kuleler beş yıldır yapım aşamasındadır ve inşaat en az üç yıl daha devam edecektir. İnşaatın tamamlanmasından sonra kalıntıların akıbeti bilinmiyor. Teorik olarak, sökülmesi gerekir.

- Bütün bu yerler kaybolacak mı? - Karla'ya yerleşim yerine bakarak sordu.

- Evet, kaybolacak, - dedi Prabaker.

- Bugün burada önemli bir gün. Okulu açma kampanyası uzun süredir devam ediyor ve bazen tartışmalı. Şimdi harabelerin sakinleri kazandı ve zaferlerini kutlamak istiyor. Ayrıca beş kızı olan işçilerden birinin sonunda bir oğlu oldu ve bu nedenle ortak tatilden önce herkesi yemeğe davet etti.

- Evet, Sky köyüne! Prabaker gülerek söyledi.

- Nerede? Carla'ya sordu.

- Tam burada, başının üstünde, - Elimi tutarak cevap verdim.

Birlikte şantiyeye vardık ve megalitik ikiz kuleler tarafından yükseldik. Betonarme duvarların dörtte üçü zaten yapılmıştı. pencere ve kapılar henüz yapılmamış, elektrik hatları çekilmemiş, su boruları ve kanalizasyon hatları döşenmemiş. İki gri deve hayat verebilecek hiçbir ışık, hiçbir çatı, hiçbir perde yoktu. Mağara girişlerini andıran yüzlerce pencere, insanlara

ganshka yuvalarını hatırlattı. İnşaatın, jeneratörlerin, çekiçlerin acımasız metal şangırtısının ve matkapların ve cilalama aletlerinin can sıkıcı uğultusundan oluşan kopuk, sinir bozucu bir kendini onaylama müziği havayı doldurdu.

Ellerinde sariler, başlarında kepler olan kadınlar, gruplar halinde şantiyede dolaşıp, beton makinelerinin motoruna çakıl taşıyıp döküyorlardı. Kırmızı, mavi, yeşil ve sarı ipeklere sarınmış, kaba inşaatın arka planına karşı turna gibi yüzen kadınlar, benim Avrupalı gözlerim için kabul edilemez bir manzaraydı. Ancak onları aylarca izlemiştim ve çalışmalarının gerçekten paha biçilmez olduğuna ikna olmuşum. Bu kadınlar ince sırtlarında tonlarca taş, çelik ve çimento taşıyordu.

Üst katlarda henüz beton duvarlar yok, dikey ve desteklerin, kirişlerin ve merteklerin çerçevesi zaten yerindeydi ve orada bile, otuz beşinci katın yüksekliğinde, kadınlar erkeklerle yan yana çalışıyordu. Bu insanların çoğu ücra köylerden geliyordu ve Bombay halkının hiçbirisi gözlerinin önünde gelişen şehir manzarasını görme şansına sahip değildi - sonuçta, Dünya Ticaret Merkezi'nin metropoldeki en yüksek bina olması gerekiyordu.

- ...ve Hindistan'ın en büyük binası, - girişimci bir gururla ilan etti Prabaker, eliyle binanın yüksekliğini işaret ederek.

Prabaker harabelerde yasa dışı bir şekilde yaşıyordu ve inşaatla hiçbir ilgisi yoktu ama sanki o binaların temellerini bizzat atmış gibi son derece gururluydu.

- En azından Bombay'daki en yüksek binalar, diye açıkladım. Şanslısın: Yatak odasının manzarası çok güzel. Akşam yemeği yirmi üçüncü katta düzenlendi.

- Orası? Carla şaşırmış bir şekilde sordu.

- Sorun değil, Bayan Carla. Bu binanın üstüne çıkmayacağız. Yüksek kata çıkacağız, bakın, bu asansörle.

Prabaker, kalın halatlardan sarkıtılan ve binanın dış sofası boyunca aşağı yukarı hareket eden bir yükleme alanını işaret etti. O sırada saha gergindi ve gürliyordu, birkaç adamı bazı inşaat ekipmanlarıyla kaldırdı.

- Bu harika! Karla şaşırmıştı. -Muhtemelen insan kendini orada cennetin yedinci katında hissedecektir.

- Evet, orada da kendimi cennette gibi hissediyorum Bayan Carla! Prabaker içten bir gülümsemeyle, Karla'nın ceketinin kolundan tuttu ve onu cihaza doğru çekti. - Hadi gidelim, asansörü bekleyin. Bunlar çok güzel binalar değil mi?

- Bilmiyorum... - Prabaker'ı takip ederken Carla bana baktı ve dedi. - Bu binalar mezar taşlarına benziyor. Ve anlamsız bir şeyin heykeline.

Örneğin, insan ruhu.

Kaldırma cihazını çalıştıran işçiler, bu tür taşımadaki davranış kurallarını bize tanıttı. Birkaç kadın, erkek ve inşaat aletleriyle dolu bir araba ile sallanan bir platforma tırmandık. Operatör metal bir düdük ile iki kez sağır edici bir ses çıkardı ve elinin yardımıyla

elektrik jeneratörünü çalıştırdı. Motor kükredi, platform sallandı, kapıcılar için dikey direklere takılı tutamaklardan tuttuk ve platform bir kükreme ile yükselmeye başladı. Üç tarafı kemer hizamızdadır.

ru'ya benzer bir korkuluk vardı. Birkaç saniye içinde zaten elli... seksen... yüz metre yüksekteydik.

- Sevdin mi? Yüksek sesle sordum.
- Bu harika! - gözleri parlayarak Carla'ya cevap verdi. - Ve korku korkutucudur.
- Yüksekten korkar mısın?
- Sadece yüksek rakımlarda. Umarım bu gökyüzü restoranda bir masa ayırtmışsınızdır. Aslında, önce evin inşaatını bitirmen ve sonra orada partiler düzenlemen gerektiğini düşünmüyor musun?
- Üst katlarda çalışırlar ve genellikle yürüyerek inip çıkarlar, platform ise sadece inşaat malzemeleri ve ekipmanları için kullanılır. Her gün otuz kat tırmanmak zorundalar ve bu bazen çok tehlikeli oluyor. Bu nedenle işçilerin çoğu neredeyse hiç aşağı inmiyor, çalıştıkları yerde yaşıyorlar. Orada çalışıyorlar, yemek yiyorlar ve uyuyorlar. Kendilerine mutfaklar yaratmışlar ve emziren keçiler ve yumurtlayan tavuklar gibi evcil hayvanları besliyorlar. Bir bakıma Everest'e tırmanan dağcılarının kurduğu ara kampa benzer bir durumu kendilerine yaratmışlar.
- Yani, kelimenin tam anlamıyla Sky köyü?
- Böyle!

Saha yirmi üçüncü katta durdu ve ot benzeri çelik tellerin çıkıntı yaptığı beton bir zemine indik. Önümüzde düzenli olarak yerleştirilmiş sütunlarla geniş bir alan açıldı. Sütunlar arasında ara sıra kablo ve tellerle dolu beton tavanlı karanlık mağaralar görülebiliyordu. Tüm yüzeyler aynı gri tondaydı ve insan ve hayvan figürleri, arka planlarında son derece parlak bir şekilde göze çarpıyordu. Sütunlardan birinin etrafındaki geniş bir alan, bambu çubuklar ve sazlar ile çitle çevrildi - burada yere saman serildi ve sığırlar tutuldu. Keçiler, tavuklar, köpekler ve kediler yerde uyur, yemek artıkları burada beslenirdi. Diğer sütunun yanında, insanların yatakları olan battaniyeler yığılmıştı. Üçüncü sütunun yanında yere serilmiş hasırların üzerinde çok sayıda çocuk oynucağı vardı - burası çocuk oyun alanıydı.

Oradaki bir grup insana yaklaştığımızda, yere serilmiş temiz hasırların üzerine serilmiş gösterişli bir masa gördük. Plaka, büyük muz yapraklarıyla değiştirildi. Bir grup kadın üzerlerine safranlı pilav, ıspanaklı patates, kızarmış sebzeler, havuç ve diğer lezzetleri serpti. Gazyağı yakan birçok soba sıra sıra dizilmiş ve üzerlerinde yemekler pişiriliyordu. Tanktan, Johnny Cigar ve Prabaker'ın arkadaşından gelen suyla ellerimizi yıkadık.

Kishore'un arasındaki mindere oturduk. Şehrin yemekleri acı biber ve köri baharatları ile zengin bir şekilde tatlandırılmıştır.

herhangi bir restoranda pişirilen yemeğin tadını çıkardı. Geleneğe göre kadınlar erkeklerin yanında kendilerine ayrı bir sofraya kurarlar. Carla, yirmi erkek arasında oturan tek kadındı.

- Partimizi beğendiniz mi? - Johnny Kala'ya masadaki yiyeceklerin ne zaman yenildiğini sordu.

- Evet ve çok beğendim, - diye yanıtladı Carla. - Son derece lezzetli yemekler ve eşsiz bir atmosfer!

- Bu bizim yeni babamız! dedi Johnny heyecanla. - Dilip, buraya gel. Bayan Carlisle ile tanışın, o Lee'nin arkadaşı.

Dilip, iki büyük çay tabağının hazırlanmasına nezaret etmek için utangaç bir gülümsemeyle ayrılmadan önce Carla'nın önünde geleneksel selamlaşmayla eğildi, avuç içleri bitişikti. Dilip inşaat asansörü olarak çalışıyordu. Yönetim, arkadaşları ve sevdikleriyle bu önemli günü kutlaması için ona izin vermişti. Kulübesi benimkine çok yakındı ama tel örgünün diğer tarafındaydı.

Kadınlar masasının ve üzerinde çaydanlıkların kaynadığı çaydanlıkların arkasında iki kişi, birinin duvara büyük İngilizce harflerle yazdığı SAPNA kelimesini kazıyıp temizliyordu.

- O yazı ne? Johnny'ye sordum. - Son zamanlarda her yerde bu yazıya rastlıyorum.

- "Kötü bir yazı, Linbaba," diye yanıtladı haç işareti yaparak. - Sapna bir hırsızın, bir hırsızın adıdır. O çok kötü bir insan. Evlere baskın yapar, hırsızlık yapar ve hatta insanları öldürür.

- Öldürür mü? - Carla şaşkınlıkla sordu. Kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. - Evet! Johnny onayladı. - Başlarda reklam panolarına ve duvarlara tehdit mesajları yazdı ama şimdi soğukkanlı ve vahşi cinayetlere yöneldi. Aynı gece iki kişi kendi evlerinde öldürüldü.

- Citendra, 'Bu Sapna'ya deli diyorsunuz, 'Bir kadının adını aptal olarak kullandığı gerçeğinden anlaşıyor' diye ekledi.

Bu oldukça önemli bir noktaydı. "Arzu" anlamına gelen "Sapna" kelimesi de yaygın bir kadın adı olarak kabul edildi.

- Prabaker o kadar da aptal değil, diye çabucak ve oldukça kasvetli bir şekilde yalanladı. - Kendini hırsızların kralı ilan etti ve fakirlere yardım etmek için savaşacağını ve zenginleri öldüreceğini söyledi. Elbette bu aptalca ama birçok akıllı insan bu tür aptallıkla hemfikir.

- O kim, o ne? - Diye sordum.

- Kishore, turistlerden öğrendiği uzun Amerikan üslubuyla, Kimse bilmiyor, Lin, diye yanıtladı. - Birçok insan onun hakkında konuşuyor ama

Konuştuğum insanların hiçbiri onu görmemişti. Babası onu mirastan mahrum bırakan Delhili zengin bir adamın oğlu olduğu söyleniyor. Bazıları onun bir iblis olduğunu söylüyor. Bazıları onun bir kişi değil, büyük bir organizasyon olduğunu söylüyor. Pek çok yerde, hırsızlara ve fakir Chopadpatti halkına çeşitli türlerde vahşet yapmayı öğreten broşürler buraya asılır.

Johnny'nin dediği gibi, şimdiden iki kişi öldürüldü. Sapna adı Bombay'ın her yerinde yazılıdır. Polis ayırım gözetmeden herkesi sorgular. Görünüşe göre korkmuşlar.

- Zenginler de korkuyor, diye ekledi Prabaker. - Bu akşam iki şanssız adam vardı. Sapna adında biri adını Hintçe değil, İngilizce yazıyor. O eğitilmiş bir adam. Bu duvarlara bu ismi kimin yazdığını bilmek ilginç. İnşaat her zaman insanlarla dolu, işçiler burada hem çalışıyor hem de yaşıyor ama burada duvara bu ismi kimin yazdığını kimse bilmiyor. Eğitilmiş bir aptal gibi! Kim bilir belki bir aptaldır ama zenginleri bu kadar korkuttuğu için kurnaz bir aptaldır.

- Her halükarda, o hâlâ magachud, pagal! Johnny öfkeyle tükürdü. - Yaramaz çılgın! Bu Sapna bir felakettir ve bu bizim felaketimizdir, çünkü bizim gibi zavallı insanların felaketten başka bir şeye sahip olmaya hakları yoktur.

- "Konuyu değiştirelim," diye önerdim, Carla'nın solgun yüzünü ve korkudan büyümüş gözlerini görünce. - Kötümü hissediyorsun?

- "Hayır, ben iyiyim," diye yanıtladı hemen. - Büyük olasılıkla, kaldırma cihazı beni düşündüğümünden daha kötü etkiledi.

- Prabaker şefkatle, "Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Bayan Carla," dedi. Bundan sonra sadece güzel şeylerden bahsedeceğiz, cinayetleri, cesetleri, evi ırmak gibi akan kanı unutacağız.

- Evet, Prabaker, derine inme! Öfkeyle sözünü kestim.

Birkaç kadın yanımıza geldi, dökülen muz yapraklarını topladı ve kurabiyeleri masaya küçük tabaklara koydu. Carla'ya bariz bir ilgiyle baktılar.

Kadınlardan biri Hintçe "Bacakların çok sıska" dedi. - Shalvann'dan görünüyor.

- Pençeleri de çok büyük, - diye ekledi ikincisi.
- Ve saçlar çok yumuşak ve güzel, siyah Hint rengi.
- Gözleri kokmuş yabani otlara benziyor! - dedi kadınlardan biri.
- Biraz dikkatli olun ablalar, - dedim gülümseyerek, konuştukları dilde. - Tanıdığım Hintçe biliyor ve söylediğiniz her şeyi anlıyor.

Kadınlar irademden şüphe duymalarına rağmen utandılar ve birbirlerine fısıldamaya başladılar. İçlerinden biri Karla'ya doğru eğilip yüzüne baktı ve yüksek sesle gerçekten Hintçe bilip bilmediğini sordu.

¹ Stink-weed (İngilizce) - esrarın argo (yeni anlam) isimlerinden biri.

- Bacaklarım çok sıska ve patilerim çok büyük olmasına rağmen, - aceleyle yanıtladı Carla, - kulağım iyi.

Kadınlar heyecanla ciyaktılar ve Karla'nın etrafında toplanarak onu masalarına doğru ikna ettiler. Onları izledim ve Carla'nın onlarla ne kadar özgür hissettiğine şaşırdım. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Bu güzellik gün doğumunda parlayan

ölün güzelliğiydi, gözlerimi ondan alamıyordum, titriyordum, konuşamıyordum ve güçlükle nefes alıyordum.

Sky Village'da oturup ona bakarken, onunla bu kadar uzun süre görüşmediğim için kendimi affedemedim. Hintli kızların ona dokunma, saçını okşama ve elini tutma arzusuna hayran kaldım. Carla benim hayal gücümde kapalı ve soğuk bir insandı. Ve onunla yeni tanışan bu kızlar, ona bir yıllık arkadaşlığımdan sonra olduklarından daha yakın görünüyorlardı. Buraya gelmeden önce kulübemde bana verdiği hızlı, istemsiz öpücüğü, saçlarından yayılan leylak ve tarçın kokusunu, yaz güneşinde olgunlaşan tatlı üzümler gibi dudaklarının dokunuşunu hatırladım.

Masaya çay geldi ve bardağımı alıp harabeye açılan pençe çerçevelerden birine yaklaştım. Körfezin aşağısında, sayısız kulübeden oluşan halı gibi bir manzara uzanıyordu. Tırtıklı tavanlarla yarı yarıya kaplı dar geçitler patikadan çok tünele benziyordu. Yanan levhaların hafif dumanı şurada burada görülebiliyordu ve şiddetli bir deniz meltemi onu alıp karanlık kıyı sularında balık tutmak için körfeze dağılmış balıkçı teknelerinin üzerine yaydı.

Kıydan biraz uzakta, harabelerden sonra zenginlerin yaşadığı çok apartmanlı binalar dikildi. Bulunduğum yerden, binaların çatılarına hurma ve sarmaşık dikilmiş gizemli bahçeleri görebiliyordum ve bazı binaların çatılarında varlıklı sakinlerin hizmetkarlarına ait küçük kulübeler vardı. En yeni binalar bile küf

ve mantarla kaplıydı. Bombay'ın en görkemli binalarından bile kaçmayan bu şehrin her parlak başlangıcının kaçınılmaz kaderi haline gelen çürümenin ve çürümenin izleri, çürümenin damgası son zamanlarda gözüme daha çekici gelmeye başladı.

- Çok güzel bir manzara, dedi Carla yavaşça bana yaklaşarak.
- Bazen geceleri herkes uyurken ve kendimi yalnız hissettiğimde buraya gelirim, - Yavaşça cevap verdim. - Burası benim en sevdiğim yerlerden biri.

Harabelerin üzerinden uçan kargaları seyrederek bir süre sessiz kaldık.

- Ve yalnızken nerede olmayı seversin?

- Yalnızlığı sevmem, - soğuk bir sesle cevap verdi ve bana döndü ve yüzümdeki ifadeyi gördü, - Nasılım? O sordu.

- Şaşırdım. Nedense hep onun yalnızlığı sevdiğini düşünmüşümdür. Benim hayalimde sen bir erkek gibi değil, sanki dimdik, herkesten uzakta duran bir insansın.

- Sözlerin hedefi ıskalamış bir mermi gibi, - Karla gülümsedi. - Ben diğerlerinden daha yüksek değilim, aksine daha aşağıdayım.

- Bah-bah, bu ikinci kez!

- İkinci sefer nedir?

- Bugün ikinci kez böyle gülümsüyorsun. İlk defa kızlarla konuşurken ve sohbet ederken yüzünde bu kadar parlak bir gülümseme gördüğümü sandım.

- Sık sık gülümserim, diye itiraz etti.

- Doğru, ama böyle bir gülümsemeyle değil. Bunu sana gösterdiğimi sanma. çok beğendim Bir insan gülümsemediğinde çok çekici görünebilir. En azından gerçek bir kaş çatma, sahte bir gülümsemeden daha iyidir. Bence kaşlarını çatarak çok samimi görünüyorsun ve çevrendeki dünyayla uyum içinde olduğun izlenimini veriyorsun. Kısacası bu ifade size çok yakışıyor. Aslında, bugün senin gülüşünü görene kadar ben de öyle sanıyordum.

- "Sık sık gülümserim," diye tekrarladı Carla kaşlarını çatarak, dudaklarında bir gülümsemeyle.

Yine birbirimize bakarak sustuk. Yeşil gözlerinde güneş, deniz suyunun batık kayalara çarpması gibi parlıyordu ve bakışlarında genellikle zorluk ya da yoğun bir zihinsel çalışma ya da her ikisini

birden çağrıştıran bir dalgınlık vardı. Serin esinti kaşları ve uzun kirpikleri gibi omuzlarına dağılmış avuç içi rengi siyah saçlarını savuruyordu. Narin pembe, boyasız dudakları aralandığında, pürüzsüz beyaz dişlerinin arasından dilinin ucu görülebiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gelecekteki pencerenin yan duvarına yaslandı. Elbisesinin ipeğini sallayan rüzgar bazen elbiselerini vücuduna yapıştırıyor, bazen de elbiselerinin kıvrımları arasında vücudunu saklıyordu.

- O kadınlarla neden bu kadar yürekten gülüyordun?

Carla, bildiğim alaycı bir gülümsemeye tek kaşını kaldırdı:

- Bu soru sohbeti devam ettirmek için mi soruluyor? - soruma soruyla cevap verdi.

- "Belki," güldüm. - Nedense bugün seninle heyecanlıyım. Üzgünüm.

- Özre gerek yok. Daha çok ikimiz için de bir iltifat. Ama gerçekten neden güldüğümüzü bilmek istiyorsan, sana söyleyebilirim ki çoğunlukla sen gülmüştün.

235

-BEN?

- Evet. Bana senin ayı kucağından bahsediyorlardı. - Yani evet? Evet. Bu olay gerçekten komik olmalıydı.

- Kadınlardan birinin ayısına sarılmadan önce yüzünde bir ifade vardı. Ama bunu neden yaptığını anlamaya çalıştıklarında daha çok

güldüler. Herkes sırayla fikrini açıkladı. Radha - yanılmıyorsam, o senin komşun, değil mi?

- Evet, o Satish'in annesi.

- Radha senin ayı için üzüldüğünü düşünüyor. Tahmini herkesi güldürdü.

- "Sanırım," dedim kısaca. - Varsayımına ne oldu ⁹

- Bunu yapmanızın nedeni, büyük olasılıkla, her şeye ilgi duymanız ve hayattaki her şeyden yararlanmak istemenizdir.

- Ne batı! Tanıdığım bir bayan da beni her şeyle ilgilendiğim için beğendiğini söyledi. Daha sonra benden ayrıldığında da aynı sebebi söyledi. Aslında o tanıdık her şeye ilgim var ama ciddi bir mesleğim yok dedi. Sözlerini asla unutmadım, beni incittiler ve hala doğru kaldılar.

- Bana olan ilgin bana bir konuda yardımcı olacak kadar yeterli mi? Carla tamamen farklı bir tonda, çok ciddi ve düşünceli bir şekilde sordu.

"Demek beni ziyaret etme sebebin bu," diye düşündüm. "Yorgunum." Hakarete uğramış gururum kızgın bir kedi gibi tısladı. Carla beni özlediği için gelmedi, yardımımı ihtiyacı olduğu için ziyarete geldi. Ama ne olmuş yani? Sonunda yanıma geldi ve yardım istedi. Bu düşünce biraz rahatlatıcıydı. Ciddi yeşil gözlerine baktım ve onun nadiren yardım isteyebileceğim bir insan olduğunu anladım. Ayrıca birçok şeyin bu konuda yoğunlaştığını hissettim, belki de çok fazla.

- Tabii, - Duraklamayı uzatmamaya çalışarak cevap verdim. -

Sorun nedir?

Ağzını açmayı sevmediği belliydi. Yutkundu ve aceleyle isteğini söyledi:

- Bir arkadaşım var, adı Lisa. Umutsuz hale geldi. Diğer yabancı kızlarla birlikte bir genelevde çalışıyor. Zorunluluktan bu işe girmiş, yüklü miktarda borç birikmiş ve şimdi çalıştığı yerin sahibi de gitmesine izin vermemektedir. Lisa'nın oradan çıkmasına yardım etmek istiyorum.

- Biraz param var...

- Konu para değil. Param var. Sorun şu ki, mekanın sahibi Lisa'nın işini gerçekten seviyor ve ona ne kadar ödesek de gitmesine izin vermiyor. O kadını çok iyi tanıyorum. Bu konu onun için bir ilke haline geldi ve paranın bir rolü yok. Liza, güzelliği, çekiciliği ve kendini savunma yeteneği nedeniyle o kadından nefret ediyordu. Onu yok etmek, yavaş yavaş bitirmek istiyor. Gitmesine asla izin vermeyecek.

- Kız arkadaşını oradan zorla çıkarmak mı istiyorsun?

- Tam olarak değil.

- Abdullah Taheri ve arkadaşlarını kastederek, "Yumruklarını kullanmaktan çekinmeyen adamlar tanıyorum" dedim. - Yardım edebilirler.

- Hayır, Lisa'yı da oradan atabilecek arkadaşlarım var. Ama hanımın dalkavukları onu bulup intikamını alacaktır. Çok kısa sürede ve basit bir şekilde - üzerine kostik asit püskürtecekler ve

bu kadar. Lisa, Madam Ju ile çıkmadığı için yakıcı asit püskürtülen ilk kişi olmayacak. Böyle bir risk alamazsınız. Başka bir çıkış yolu bulması gerekiyor, Lisa'dan sonsuza kadar vazgeçmesi gerekiyor.

Carla'nın bana gerçeği sonuna kadar söylemediği ve bu konunun arkasında daha gizli bir şeyler olduğu hissine kapıldım.

- Madam Ju mu dediniz?
- Evet. Onu duydun mu?
- Biraz, - cevap verdim. - Hangisine inanacağımı bilmiyorum.

Anlattıklarınızdan, akıl almaz şeylerin olduğu, tepeden tırnağa bataklığa dönüştüğü anlaşıyor.

- Olmaz diyemem... Ama bataklık olmak bataklıktır, kusura bakmayın.

Bu bilginin beni rahatlattığını söyleyemem.

- Ama Lisa öylece kaçamaz mı? Uçağa bin ve git. O nereden geldi?

- Amerika'dan. Biliyorsun, onu Amerika'ya gelmeye ikna edebilseydim, sorun olmazdı. Gitmek istemiyor. Lisa, Bombay'dan asla ayrılmayacak. Uyuşturucu bağımlısı ama asıl sebep bu değil, asıl sebep oraya dönmesine izin vermeyen geçmişi. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir anlamı yok. Öldüğünü söylüyor ama geri dönmedi. Biliyor musun, onu kısmen anlıyorum. Benim de geçmişimde bir daha yüzleşmek ve bir daha asla geri dönmek istemediğim birçok an var.

- Kızı oradan çıkarmak için bir planın var mı?

- Evet. Amerikan büyükelçiliğinin bir çalışanı rolünü oynamanı istiyorum. Tüm detayları zaten düşündüm. İşiniz çok kolay. konuşmak için konuşacağım. Madam Juya'ya Lisa'nın babasının Amerika'da etkili bir adam olarak görüldüğünü, hükümette önemli bağlantıları olduğunu ve Lisa'yı oradan alıp ona nezaret etmekle görevlendirildiğinizi söyleyeceğiz. Siz oraya gitmeden önce Madam Ju'ya bunu haber vereceğim.

- Bütün bunlar oldukça şüpheli. Sanırım planın işe yarayacak ⁹ Cevap vermeden önce Carl cebinden birkaç bidi sigara çıkardı, çakmağı yaktı ve iki tane yaktı, birini bana verdi ve ikincisini kendisi içmeye başladı.

- Bence de. Başka bir şey düşünemiyorum. Bu planı Liza ile tartıştım ve işe yarayacağını düşünüyor. Madam Ju parasını geri alırsa ve en önemlisi sizin elçilik çalışanı olduğunuza inanırsa ve aksini yaparsa başını belaya sokarsa, Lisa'dan vazgeçeceğini düşünüyorum. Bu konuda çok fazla spekülasyon olduğunu anlıyorum. Çok şey sana bağlı.

- Ve o hanımı kandırmak ne kadar kolay. Bana inanacağını mı sanıyorsun?

- Çok dikkatli olmalısın. O kadın akıllıdan çok kurnaz ve hiç de aptal değil.

- Bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?

- Amerikan İngilizcesi konuşabiliyor musun? Carla gülümseyerek sordu.

- Sahnede performans sergilerdim. Geçmiş hayatımda.

- Bu harika! - diye haykırdı, elime dokunarak.

Güneşten ısınan tenim, uzun parmaklarının serinliğini hissetti.

- Bilmiyorum... - Cevap verdim. - Bu büyük bir sorumluluk. Birdenbire dolandırıcılığımız ortaya çıkarsa, Lisa'ya veya sana bir şey olursa...

- Kız arkadaşım benim ve fikir, dolayısıyla sorumluluk tamamen bana ait. - Zorla oraya girip kızı kurtarmak gerekirse, kendime daha çok güvenirdim. Bu elçilik oyununda pek çok su altı cevheri var...

- Planımdan ve senin onu gerçekleştirme yeteneğinden emin olmasaydım, yardımını istemezdim Lynn.

Sessizce cevabımı bekliyordu. Cevabımın ne olacağını önceden bilmeme rağmen, bunu dile getirmek için hiç acelem yoktu. Carla muhtemelen planının tüm artılarını ve eksilerini tarttığını sanıyordu, aslında ben bu macerayı neden kabul ettiğimi düşünüyordum. Onun iyiliği için mi? Bu

Konunun benim için çok önemli olduğunu ya da sadece ilginç olduğunu düşündüm. Neden ayıya sarıldım?

Gülümsedim:

- Ne zaman uygulayacağız?

O da gülümsedi:

-Yaklaşık iki gün. Zemini hazırlamalıyım.

Karla sigarasını bitirdi, kenara attı ve bana bir adım yaklaştı. Ben öpücük beklerken kalabalık heyecanla pencerelere yaklaştı ve etrafımızı sardı. Arkamda duran Prabaker başını kolumun altına aldı ve aramıza girdi.

- Belediye! dedi yüksek sesle. - Oraya bak!
- Neler oluyor? - Carla şaşırdı. Sesi kalabalığın uğultusu içinde boğuldu.
- Belediyeden gönderilen kişiler kulübelerin bir kısmını yıkmaya hazırlanıyor! - Karla'nın kulağına yüksek sesle söyledim. - Bu etkinlikleri yaklaşık olarak ayda bir kez düzenliyorlar. Harabelerin artmasıyla bu şekilde savaşımaya çalışırlar.

Sokaktan harabelerimizin önündeki tarlaya giren altı büyük polis kamyonu gördük. Arabaların üzerine bir branda çekildi ama her birinin içinde yirmi kişi ve hatta daha fazla polis olduğunu biliyorduk. Altı kamyonun ardından işçiler ve çeşitli ekipmanların bulunduğu bir yükleme rampası alana girdi ve barakaların hemen yanına park etti. Polisler kamyonlardan indi ve iki sıra halinde dizildi. Çoğunluğu harabelerde yaşayan belediye işçileri perondan inerek yıkım çalışmalarına başladı. Her birinin ucunda kanca olan bir ip vardı. İşçi, kancayı kulübenin çatısına atar ve çıkıntılardan birine tutturur, ardından çatı yere düşene kadar ipi çekerdi. Kulübenin sakinleri en önemli şeyleri, belgeleri, parayı, çocukları aldı ve yanan kulübelerden dışarı fırladı. Gaz lambaları, mutfak eşyaları, çantalar, battaniyeler, giysiler, çocuk oyuncakları - kısacası geriye kalan her şey dağıldı, birbirine karıştı ve çöpe dönüştü. Kalabalık panik içinde koşuyordu. Polis onları durdurdu ve bazı gençleri dışarıda bekleyen kamyonlara gönderdi.

Yanımızda duranlar bu sahneyi sessizce izlediler. Buradan, bu yükseklikten, olan her şey bizim için açıkça görülüyordu, ancak en

yüksek sesler bile duyulmuyordu. Yuvaların bu sessiz, tutarlı yıkımı herkes üzerinde kötü bir etki yarattı. Bu ürkütücü sessizlikte, o zamana kadar görmezden geldiğim rüzgarın uğultusuyla irkildim. Binanın tüm katlarında, hem altımızda hem de üstümüzde, insanların pencerelerin yanında toplanıp düşünceli bir sessizlik içinde olup bitenleri izlediklerinden emindim.

İşçiler yasal yerleşim yerlerinde evlerine kimsenin dokunamayacağını bilmelerine rağmen tüm inşaat çalışmaları durmuştu. İnşaat bittikten sonra evlerine ulaşma sırasının kendilerine geleceğini herkes biliyordu. Son aylık törenin ardından tüm kulübeler boşaltılıp yakılacak ve yenileri limuzinler için bir park yeri işgal edecek.

Çevredekilerin yüzlerinde şefkat ve korku ifadeleri donmuştu. Ayrıca bazılarının nazarında, "Allah'a şükür... Allah'a şükür yıkılan benim kulübem değil..." gibi istemsiz düşüncelere hükümetin baskı yapmasına tepki olarak bir utanç duygusu okundu.

- Mutlu görün Linbaba! Senin kulüben güvendeydi, benimki de öyle! - dedi Prabaker, nihayet polislerin ve işçilerin arabalarına binip oradan uzaklaştıktan sonra.

Kaçak yerleşimin kuzeydoğu kesiminde yüz metre uzunluğunda ve on metre genişliğinde yıkılan kulübelerin yeri boştu. Altmıştan fazla kulübenin havaya uçurulması sonucunda iki yüzden fazla insan evsiz kaldı. Temizleme işlemi yaklaşık yirmi dakika sürdü.

- İnsanlar şimdi nereye gidecek? Carla usulca sordu.

- Yarın eski evlerinin yerine yeni kulübeler yapacaklar. Bir ay içinde belediye onların evlerini ya da başka bir bölgedeki barakalarını yeniden yıkacak ve orada yeniden konut kuracaklar. Ama her halükarda büyük bir kayıp. Bütün eşyaları, tabakları, battaniyeleri - her şey mahvolmuştu. Kendileri için hem inşaat malzemeleri hem de ev eşyaları satın almak zorunda kalacaklar. Yaklaşık on kişiyi tutukladılar ve onları önümüzdeki birkaç ay görmeyeceğiz.

- Beni en çok neyin korkuttuğunu bilmiyorum bile, - dedi Carla.
- Halkın kafasına oynanan oyunlar mı yoksa halk bunu normal karşılıyor mu?

Neredeyse herkes pencereden dağıldı ve Carlisle ile ben, kalabalık etrafımızda olduğundan beri olduğu gibi, birbirimize sokulmuş halde durmaya devam ettik. Elim omzundaydı. Temizlikten uzakta, insanlar evlerinin yıkıntıları arasında saklanıyorlardı. Yaşlılar ve çocuklar için branda ve plastikten yapılmış geçici barınaklar şimdiden hazırlanmaya başlandı. Carla yüzünü bana çevirdi ve onu öptüm.

Dudaklarının sert kemeri benim dokunuşumla yumuşadı - vücuttan vücuda. Bu teslimiyette garip bir melankolik şefkat vardı ve bir iki saniye tarifsiz bir aşkın kanatlarında süzüldüm. Hayal gücümde, Carla sofistike, sapık ve soğukkanlı bir kadındı ama öpüşmemizde bu çok barizdi.

çaresizlik vardı. Öpücüğün şefkatli şefkatiyle büyülenmiş olarak ilk geri çekilen ben oldum.

- Üzgünüm... Beklenmedik bir şekilde oldu, - dedim aceleyle.

- "Merak etme," dedi ellerini göğsüme koyarak ve başını geriye doğru çekerek. - Ama muhtemelen kızlardan birini kıskandırdık.

- Hangisi?

- Burada yakın bir arkadaşın olmadığını mı söyleyeceksin?

- Tabii ki hayır, - Kaşlarımı çattım.

- Didier'e güvenilemeyeceğini biliyordum. Bu onun fikri. Harabelerde yaşama sebebi olarak sevgilisinin burada olduğunu gösterir. Ona göre, bir yabancıнын gönüllü olarak harabelerde yaşamasının tek nedeni bu olabilir.

- Benim hiç kız arkadaşım yok, Carla, ne burada ne de başka bir yerde. Seni seviyorum.

- Numara! - sanki bana tokat atmış gibi bağırdı.

- Kendim yapamam. Seni gördüğüm andan itibaren...

- Yeter! - yine sözümü kesti. - Yapma! Numara! Tanrım, aşktan nefret ediyorum!

- Aşktan nefret edemezsin Carla, onu nazik bir şekilde sakinleştirmeye, gerginliğini azaltmaya çalıştım.

- Belki ondan nefret edemezsin ama ondan bıkabilirsin, bıkabilirsin. Birini sevmek gururdur. Etrafta zaten bolca sevgi var. Dünya sevgi ile dolu. Bazen cennetin kimsenin birbirini sevmediği için herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir yer olduğunu düşünüyorum.

Rüzgar saçlarını yüzüne savurdu ve iki eliyle saçlarını geriye itti, parmaklarını alnına dayadı, gözleri yere sabitlendi.

- Kahrolası basit ve sorumsuz seks nereye gitti? - dedi dudaklarını büzerek.

Aslında sözleri bir soru değildi ama ben yine de cevap verdim:

- Dedikleri gibi, bunu bir yedek seçenek olarak göz ardı etmiyorum.

- Bana bak, ben birini sevmek istemiyorum, - dedi, biraz yumuşak konuşsa da sakinleşemedi. - Ve kimsenin beni sevmesini de istemiyorum. İyi bitmeyen bu aşk hikayelerinden bıktım.

- Aşkın birisi için sadece mutlu anlardan ibaret olduğunu düşünmüyorum.

- Evet evet ben de söylüyorum.

- Ama iş insana gelince, çıkış yolu yoktur. Kimsenin kendiliğinden aşık olduğunu düşünmüyorum ve seni bir şey yapmaya zorlamak gibi bir niyetim de yok.

Ben sadece seni seviyorum. Ve uzun zaman önce. Er ya da geç söylemeliydim. Bu itiraf hiçbirimize bir şey yaptırmıyor. - Ama ben hala... Bilmiyorum. Ben sadece... Aman Tanrım! Ben de senden çok hoşlanıyorum ve bu beni mutlu ediyor. Bu senin için yeterliyse, tek kelime etmiyorum Lin.

Bakışları samimiydi ama birçok şeyi sakladığını biliyordum. Cesur görünmesine rağmen bir şeylerden korkuyordu. Ben gülümseyince o kıkırdadı. Ben de ona katıldım ve güldüm.

- Şu anda bu hisler senin için yeterli mi?

- "Evet," diye yalan söyledim. - Tabii ki.

Ama altımızda evleri yıkılan yüzlerce insan gibi ben de kalbimin parçalarını, kırılan parçalarını topladım ve yıkıntılar üzerine yeni evimi inşa ettim.

on üçüncü bölüm

Çok az insan Madame Ju'yu şahsen görmüş olmakla övünebilirdi, ama Carla'ya göre, onun sözde Malikanesi'ne gelen ziyaretçilerin ana tuzağı kadının kendisiydi. Müşterileri zengin insanlardı - tanınmış tüccarlar, işadamları, politikacılar, kiralık katiller. Bina onlara yabancı kızlar -Hintli kızlar burada hiç çalışmadı- ve sapkın cinsel fantezilerini tatmin etmeleri için çok çeşitli araçlar sunuyordu. Madame Jun'un kendi icadının çılgın ve hayal edilemez eğlenceleri şehrin her yerinde fısıldanıyordu, ancak etkili patronlarından aldığı büyük meblağlar sayesinde Emirlik'in baskınlardan ve hatta polisin en ufak bir sıkı denetiminden korkmasına gerek yoktu. Bombay'da benzer hizmetler sunan birçok güvenilir yer olmasına rağmen hiçbirisi İmarat kadar popüler değildi çünkü İmarat'ta Madam Joo vardı. Burada erkekleri cezbeden şey, orada çalışan kızların mesleki beceri ve çekiciliğinden çok, Madame Ju'nun anlaşılması zor bir sır olan görünmez güzelliği idi.

Rus olduğu söylendi, ancak bu gerçek, Madame Ju'nun özel hayatının diğer detayları gibi doğrulanamadı. Herkes onun Rus olduğunu düşündü çünkü bu söylenti en güçlüsüydü. Kesin olarak bilinen tek şey, Yeni Delhi'ye çalkantılı altmışlarda geldiğidir ve bu,

çoğu batı ülkesinin çok gerisinde değildir. Şehrin yeni yarısı otuzuncu yılını, eski yarısı ise üç yüzüncü yılını kutluyordu. Birçok kaynağa göre, Madam Ju o sırada yirmi dokuz yaşındaydı. O zamanlar DTK memurlarından birinin metresi olduğuna dair bir efsane vardı. Söylenene göre, o subay, Hindistan Ulusal Kongresi'nin önde gelen isimlerini DTK ile işbirliği yapmaya çekmek için Madame Ju'nun ender güzelliğinden etkilenmişti.

1990'larda Hindistan'ı yöneten Kongre Partisi'nin hiçbir seçim bölgesinde rakibi yoktu. Partinin sadık destekçilerinin çoğu - hatta düşmanları - Kongre'nin Hindistan'ı en az bir yüz yıl daha yöneteceğine inanıyordu. Bu nedenle, parti yetkililerini ele geçirmek, Hindistan'ı ele geçirmekle eşdeğerdi.

Madame Ju'nun Delhi'de bulunduğu dair söylentiler arasında skandallar, intiharlar ve siyasi rakiplerin ortadan kaldırılması yer alıyordu. Aynı olay hakkında farklı insanlardan sayısız çelişkili görüş duyan Karla, sonunda gerçeğin, her ne olursa olsun, o insanları ilgilendirmediği sonucuna varır. Madame Ju, genelleştirilmiş bir figür haline gelmişti - hayatı ve kişiliği, çeşitli sözde kurgular ve dedikoducuların mantıksız fikirleriyle çevriliydi. Bazıları ölçülemez servetini değerli mücevherlere yatırdığını ve tozlu bir çantada sakladığını söylerken, diğerleri kesinlikle onun bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu söylerken, diğerleri onun şeytana tapması ve yamyamlığı hakkında fısıldadı.

- Onun hakkında en inanılmaz söylentiler var ve bence çoğu kurgu, ama sonuçta o tehlikeli bir kadın, - Carla fikrini paylaştı. - Kurnaz ve tehlikeli.

- Hmm.

- Şaka yapmıyorum. Onu zayıf görmemelisin. Altı yıl önce Delhi'den Bombay'a taşındıktan sonra adı birçok cinayette geçti. Delhi'deki binasında bir polis müfettişi ve tanınmış bir kişinin başları kesilmiş halde bulundu. Davacının tanıklarından birinin ortadan kaybolması, diğerinin ise evinin eşiğinde asılı cansız bedeninin bulunması nedeniyle soruşturma durdurulmuştur. Altı aydan kısa bir süre sonra, Bombay'da açtığı tesisin yakınında, birçoğunun Madame Ju ile bağlantılı olduğu başka bir cinayet işlendi. Ve yukarıda oturanlar da dahil olmak üzere çeşitli kişilerin adının lekelenmesine neden olan sayısız materyal toplayarak dokunulmazlık kazanmıştır, yani kimse ona dokunmak istemez. Bu kadın aklına gelen birçok şeyi yapabiliyor çünkü kimsenin onu yarı yolda bırakmayacağından emin. Yani, ona katılmaktan çekiniyorsan, isteğimi reddetmek için hala vaktin var.

Bombay'ın her yerine uçan "arılardan" birinde - siyah beyaz bir "Fiat" taksisinde oturuyorduk ve Çelik Pazarı bölgesindeki trafik sıkışıklığından güneye doğru ilerliyorduk. Otobüsler ve arabalar arasında, yüklü şeritte herhangi bir arabadan daha büyük yüzlerce tahta araba hareket ediyordu. Her arabaya altı çıplak ayaklı Kızılderili çocuk katıldı. Steel Base'in merkezi caddeleri, gazyağı

sobalarından bulaşık makinelerine kadar çok çeşitli metal eşyaların yanı sıra inşaatçılar ve dekoratörler tarafından kullanılan çeşitli dökme demir ve sac ürünleri ile kaplıdır.

irili ufaklı dükkânlar vardı. Bu dükkanların sahipleri, o kadar beceri ve özgünlükle parıldayan sayısız ürünü satışa sundular ki, kural olarak turistler fotoğraflarını çekmeden geçemezlerdi. Bu göz kamaştırıcı alışveriş sahnesinin arkasında, maaşlarını dolar yerine sentlerle alan işçilerin isten kararmış eldivenler içinde bu çekici güzelliği ürettikleri birçok sokak uzanıyordu.

Arabanın camları açık olmasına rağmen, şehrin bunaltıcı, trafiği tıkalı ana caddesinden hızla geçerken ne bir esinti ne de bir serinlik hissettik. Carla'nın evine geri döndük ve ⁴⁵kot pantolonum ve tişörtümden klasik siyah pantolon, bembeyaz bir gömlek ve siyah ayakkabılar giydim. Ben de kravat taktım.

- Şu an en çok istediğim şey bu rahatsız kıyafetlerden kurtulmak.

- Böyle giyinmeyi sevmiyor musun? - Karla'nın gözleri parlıyordu.

- Çok iğrenç bir duygu yaratıyor. Adamın her yeri kaşınıyor.

- alıacaksın

- Umarım sağ salim döneriz. Bu kılıkta cesedimin nasıl görüneceğini hayal etmek korkunç.

- Gerçekten çok güzel görünüyor.

- Bir an önce kurtulabilsek bu durumdan...

- Bir takım elbise için ne kadar şımartılmışsın! Carla gülümseyerek azarladı. Her kelimeye yuvarlak bir şingirdayan aksanını gerçekten seviyorum ve bu beni ürpertiyor. Konuşması

⁴⁵T-shirt - ince spor gömlek (çevirmenin notu)

İtalyan gibi melodik, Amerikan espirili, biçim olarak Alman, ton olarak Kızılderili gibiydi. - Biliyor musun, bu ölçü talepkarlığı ve aşırı gururu gösterir.

- Talep etmiyorum, sadece paçavralardan bıktım.
- Aksine onları çok sevdiğiniz için çok önemsiyorsunuz.
- Merhaba! Bir kot pantolonum, bir çift botum, bir gömleğim, iki tişörtüm ve iki kemerim var. Sahip olduğum kıyafetler kulübemde bir çiviye asmaya yetiyor.

- Evet. Giyime olan ilgisizliğin, sadece düzgün olduğunu düşündüğün birkaç kıyafet dışında hiçbir şey giymek istememene neden oldu.

Sıkı ve rahatsız yakanın altında gergin olan boynumu büktüm.

- Bu elbiselere nezih demek zor, Carla. Bu arada, evinizin neresinde bu kadar çok erkek kıyafeti var? Kıyafetlerimden daha fazlası.

- Benimle yaşayan son iki erkek çocuk kıyafetlerini bırakıp aceleyle ayrıldılar. - Yani bu kadar aceleleri mi vardı?

-Evet.

- Bu kadar aceleyle nerede olduklarını merak ediyorum.
- Biri polisten saklanıyordu. Yasayı yeterince çiğnemişti, inanmıyorum, bundan bahsetmem onu memnun etsin.

- Onu evden mi kovdun?
- "Hayır," Carla'nın acınacak derecede kuru yanıtı, bu konuyu sormayı bırakmama neden oldu.

- Peki ya ikinci adam? - Diye sordum.

- Bilmesen daha iyi.

Gerçekten bilmek istedim ve o tereddüt etmeden döndü, gözlerini pencereye dikti ve artık ısrar etmenin bir anlamı olmadığı açıldı. Carla'nın bir zamanlar Ahmed adında bir Afganla yaşadığını duydum. Bunu bildiren kişi lafını esirgemediği için birkaç yıl önce ayrıldıkları sonucuna vardım. Tanıştığımızdan beri son bir yıldır yalnız yaşıyor ve onun hakkındaki izlenimin bu gerçeğin etkisiyle oluştuğunu yeni fark ettim. Yalnız kalmayı sevmediğini söylese de, birisiyle mesafeli yaşamayı kabul etmeyen, bir gece evde kalmasına izin veren kadınlardan olduğunu düşündüm.

Arkadan, yeşil bir şalın altında hafifçe görünen dış görünümünün bir kısmına göğüslerine ve dizlerinin üzerindeki uzun parmaklarına baktığımda, onun biriyle yaşadığını hayal edemiyordum. Birlikte kahvaltı, çıplak sırtlar, banyo ayak sesleri, evlilik hayatı hakkında dedikodular, ev içi meseleler ve diğer şeyler. - Hiçbiri ona uymuyordu. Hiç tanışmadığım tanıdığım Ahmed'i böyle bir durumda hayal etmek daha kolaydı ve kendisi benim hayal gücümde her zaman yalnız, bağımsız ve kendi kendine yeten bir kadındı.

Yaklaşık beş dakika sessizce oturduk, tek ses sürücünün ritmik metresiydi. Gösterge panelindeki turuncu bir bayrak, sürücünün, Bombay'ın birçok sürücüsü gibi, kuzeydoğu Hindistan'daki büyük, yoğun nüfuslu Uttar Pradesh eyaletinden olduğunu gösteriyordu. Yoğun trafikte yavaş yavaş ilerlerken şoför dikiz

aynasından bizi izliyordu. İlgilenmiş görünüyordu. Karla ona aceleyle Hintçe talimatlar verdi ve Saray'a yaklaşmanın yolunu ayrıntılı olarak açıkladı. Yabancıydık ama yerli gibi davrandık. Sürücü bizi kontrol etmeye karar verdi.

- Lanet trafik sıkışıklığı! - dedi, serserisinin altında sokak Kızılderili usulü mırıldanarak, gözlerini bizden ayırmadan. - Bu şehir bugün resmen kabız oldu!

- Yirmi rupinin çalışan bir araç etkisi olabilir mi? Carla kendi yöntemiyle yanıt verdi. - Arkadaşım saatlik mi çalışıyorsun? Biraz daha hızlı hareket edemez misin?

245

- Başınıza hanımefendi! - memnun sürücüye İngilizce cevap verdi ve trafik sıkışıklığından çıkmak için acele etti. - Yine, ona ne oldu? - Diye sordum. - Kimin?

- Seninle yaşayan ve kanunları çiğnemeyen erkek arkadaşın.

- "Senin için çok ilginçse öldü," diye yanıtladı Carla dişlerini gıcırdatarak. - Ne... neyden?

- zehirlendiği söylendi.

- Bazıları der ki?

- Evet, söylenene göre, - dedi Carla ve sokaktaki insanları izlemeye başladı.

Birkaç saniye sessiz kaldık ve sonra daha fazla dayanamadım.

- Peki... giydiğim kıyafetler hangisine ait? Yasayı çiğneyeyim mi yoksa öleyim mi?

- Merhum için.
- Bu açık...
- Bu kıyafeti onu giydirmek ve gömmek için aldım.
- Estağfurullah!
- Neler oluyor? - aniden bana döndü ve kaşlarını çatı.
- Hiçbir şey, ama o zaman kullandığın kuru temizlemecinin adresini bana söylemeyi unutma.
- Tanıdığımı bu takıma gömmedim. Gerekli değildi.
- Bu açık...
- Sana burada ilgi çekici bir şey olmadığını söyledim.
- Evet, elbette, - Eski sevgilisinin artık dünyada olmadığını ve benim için bir engel olamayacağını düşünerek bencil bir hafiflik hissettim. O zamanlar hala gençtim ve en tehlikeli rakiplerin tam olarak ölmüş aşıklar olduğunu anlamadım. - Şımartıldığımı düşünmeni istemem Carla ama tehlikeli bir operasyonda ölmüş birinin kılığına giren birinin tuzağa düşmesi anlaşılır bir şey. - Çok batıl inançlısın.
- Hayır değil.
- Evet evet.
- Ben batıl inançlı değilim!
- Elbette batıl inançlısın! dedi taksiye bindiğimizden beri ilk kez gülümseyerek. - Bütün insanlar batıl inançlıdır.
- Seninle tartışmak istemiyorum. Bu başarısızlığa yol açabilir.
- "Haklısın," diye güldü Carla. - Endişelenme, her şey yoluna girecek.

Bak, bunlar senin kartvizitlerin. Madam Ju'nun bir kartvizit koleksiyonu var, kesinlikle sizden bir tane isteyecek ve ihtiyacınız olana kadar saklayacaktır.

Ama iş o noktaya gelmezse, çoktan Amerika'ya döndüğünüz bilinecek.

Kumaş bazlı inci beyazı kağıttan yapılmış kartvizitler, düzgün el yazısıyla koyu siyah yazılarla kabartılmıştı. Gönderi, Gilbert Parker'ın Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği'nde ikinci katip olarak çalıştığına işaret ediyordu.

- Gilbert! - Tıkladım.

- Evet, nasılım?

- Bir kaza geçirirsek bu aptal kostümün içinde ölecek değilim ve insanlar benim adımın Gilbert olduğunu düşünecek! Artık bir anlamı yok.

- Ne yapalım? Bir süreliğine Gilbert olmalısın. Bu arada, elçiliğin Gilbert Parker adında bir çalışanı var ama onun görevi bugün sona eriyor. Bu yüzden onu seçmeye karar verdik. Yani şüpheye mahal yoktur. Madam Jun'un kimliğinizi kontrol etme zahmetine bile gireceğini sanmıyorum. Uzagbashi elçiliği telefonla arayacak, ona da inanmıyorum. İleride seninle iletişime geçmek isterse, bunu benim aracılığımla yapacak. Geçen yıl İngiliz büyükelçiliğindeki skandal ona pahalıya mal oldu. Birkaç ay önce bir Alman diplomatla bir anlaşmazlık çıktı. Bu davayı bastırmak için birçok insanı tuzığa düşürmek zorunda kaldı. Ona ciddi zarar verebilecek tek kişi elçilik personelidir, bu yüzden size karşı o

kadar inatçı olmayacaktır. Onunla iletişiminizde kibar ve kararlı olun ve ayrıca bir veya iki kelime Hintçe konuşun. Daha doğal görünecek ve aksanınız hakkında olası şüpheleri ortadan kaldıracaktır. Bu arada seni bu rol için seçme nedenlerimden biri de aksanın. Burada sadece bir yıl yaşadığına göre, Hintçeyi kötü konuşmuyorsun.

- "On dört ay," kıskançlıkla hatasını düzelttim. - Geldiğimden iki ay sonra, Prabaker'in köyünde altı ay ve harabelerde yaklaşık altı ay. Toplamda on dört ay yaptı.

- Üzgünüm. On dört ay.

- Ne de olsa, Madam Jun'un kimseyle çıkmadığını sanıyordum." Carla'nın yüzündeki düşünceli, üzgün ifadeyi silmeye çalışarak, saçma sapan konuşmaya devam ettim. - Görünmez olduğunu söyledin.

- Evet, genel olarak öyle ama biraz kafa karıştırıcı, diye nazikçe açıkladı Carla. Belirsiz anılar gözlerini bulandırdı, bir şekilde onları bırakıp taksimize döndü. - Madam Ju ikinci katta yaşıyor ve ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip. Evden hiç çıkmıyor. Giysiler, yemek

iki hizmetçi kendisi için gerekli olan ürünleri ve her şeyi alıp getirir. Bina, birçok gizli koridor ve merdivenden oluşan bir labirenttir ve

müşteriler tarafından görülmeden binanın içinde hareket edebilir. Çift yönlü aynalardan ve soğutma oluklarının kafeslerinden bizzat kendisi onları izleme fırsatı buluyor. Bundan çok hoşlanıyor. Hatta bazen o ekranlar aracılığıyla halkla konuşuyor. Muhatap görür ama muhatap görmez.

- Hiç kimse onu gördü mü?

- fotoğrafçı

- Kişisel bir fotoğrafçınız mı var?

- Evet. Her ay fotoğraf çekiyor ve ara sıra fotoğraflarını bir sempati göstergesi olarak müşterilere bağışlıyor.

- Her şey oldukça tuhaf, diye mırıldandım.

Madame Ju'nun kişiliğiyle pek ilgilenmiyordum ama Carla'nın konuşmaya devam etmesini istiyordum. Birkaç gün önce öptüğüm pembe dudaklarının sözcükleri oluşturmasını izledim ve bu, hayal gücümdeki mükemmel bir varlığın en yüksek ruhsal ifadesiydi. Bir ay öncesinin haberini gazetede okusaydı yüzüne, gözlerine, dudaklarına aynı hayranlıkla bakardım. - Neden böyle davranıyor? - Diye sordum.

- Nasıl oluyor?

- Neden müşterilerden gizleniyor?

- Muhtemelen bu soruya kesin bir cevap verebilecek kimse yok.

- Karla iki "bidi" sigara çıkardı, yaktı ve birini bana uzattı. Elleri hafifçe titriyordu. - Bu konuda ve Madame Ju ile ilgili her şey hakkında çok çeşitli ve inanılmaz söylentiler dolaşıyor. Bazıları, bir kaza sırasında yüzünün çirkinleştiğini söylüyor. Fotoğrafların

yara izlerini gizlemek için değiştirildiği iddia ediliyor. Başka bir bölüm, cüzzam veya benzeri bir hastalığa yakalandığını söylüyor. Arkadaşlarımdan biri Madame Ju'nun var olmadığına ve bu ismin mekanın gerçek sahibinin ismini ve orada olanları gizlemek için icat edildiğine inanıyor.

- Ve bunun hakkında ne düşünüyorsun?

- Ben... onunla kafes hakkında konuştum. Bence o kadın yaşlandığını kabul edemeyecek kadar hırslı, mükemmel olmadığına hazmedemiyor. Pek çok insan, onun bir zamanlar çok güzel olduğunu iddia ediyor. Resimlere göre yirmi yedi ila otuz yaşları arasında verilebilir. Yüzünde kırışık yok, gözlerinin altında torba yok. Saçının her teli yerli yerinde.

Büyük olasılıkla, bu kadının kendisiyle gurur duyması, başkalarının onun gerçekte nasıl göründüğünü bildiğini kabul etmemesiyle sonuçlanmıştır. Görünüşe göre kendini beğenmişlikle biraz aklını kaybetmiş ve doksan yaşına kadar yaşasa bile resimlerde otuz yaşında görünmeye devam edecek.

- Onun hakkında bu kadar çok bilgiyi nereden aldın? - Diye sordum. - Onunla nasıl tanıştın?

- Arabulucu olarak çalışıyorum.

- Anlaşılır bir cevap değil.

- Ne bilmek istiyorsun?

Cevabı çok basitti: "Seni seviyorum ve senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Ama Karla'nın sesi acı, gözleri soğuktu ve ben ısrar etmekten vazgeçtim.

- Senin işine karışmak istemiyorum, Carla. Bu konunun senin için hassas bir konu olduğunu söyledim. Sık görüşmesek de birbirimizi bir yılı aşkın süredir tanıyoruz ve sana bir kez olsun ne iş yaptığını sormadım. Bence şu anki sorum kaba değil.

- Birbirine faydalı olabilecek insanlarla bağlantı kurup tanışırım, - diye yanıtladı biraz yumuşayarak - ve para karşılığında gerekli olanı alan insanları denetlerim. İşbirliği yapmaya istekli olmalarını sağlamak da benim görevim. Birçoğu, bu arada, Madame Ju'nun Malikanesini ziyaret etme niyetinde. Bu kadının insanlara bu kadar ilgi duyması şaşırtıcı. O, tehlikeli ve bence tamamen çılgınca. İnsanlar onunla tanışmak için her şeyi yapmaya hazır.

- Neden düşünüyorsun?

Carla yorgun bir şekilde homurdandı:

- Bilmiyorum. Bu sadece seksle ilgili değil. Elbette, onun evinde çalışan kızlar Bombay'ın en iyileridir ve Madam Joo onlara kur yapmanın daha ince noktalarını öğretir, ancak bu güzellikler olmasa bile insanlar yine de ona aşık olur. Neden bilmiyorum. Madame Ju için birçok müşterim oldu ve benim gibi bazıları onunla ekran aracılığıyla iletişim kuracak kadar şanslıydı, ancak hala anlayamıyorum. Sanki Joan of Arc'ın resepsiyonundaymış gibi büyük bir memnuniyetle Saray'dan ayrılırlar. Bu kadın ondan ilham alıyor. Kesinlikle ben değilim. Adı anılınca ruhum titriyor.

- Ondan pek hoşlanmıyor gibisin?

- Sevmeyecek ne var, Lin? Ondan nefret ediyorum. Ondan ölmesini isteyecek kadar nefret ediyorum.

249

Burada kendimi şımartma sırası bendeydi. Sanki bir tülbente sarılmış gibi sessizliğe bürünmüş, pencerenin camından Carla'nın ince çerçeveli profilinin yanından geçen pitoresk sokakları seyrettim. Dürüst olmak gerekirse, Madame Ju'nun gizemiyle o kadar da ilgilenmiyordum. O zamanlar onunla ilgileniyordum çünkü Carla'nın isteğini yerine getirmem gerekiyordu. Yanımda oturan bu güzel İsviçreli kızı sevdim ve o büyük bir gizemdi. Bak, bu yapbozla gerçekten ilgileniyordum. Bombay'a gelişi, Madame Juley ile ilişkisi ve kendinden hiç bahsetmemesi, hepsi benim için büyük ilgi ve önem taşıyordu. Ama onun hakkında her şeyi bilmek istesem de onu sorularla rahatsız etmek istemiyordum. Ondan tam bir samimiyet talep etmeye hakkım yoktu çünkü sırlarımı kendim ifşa etmedim. Yeni Zelandalı olduğumu ve hiç akrabamın kalmadığını söyleyerek ona yalan söyledim. Gerçek adımı bile bilmiyordu. Ona aşkıttım ama bu yalanın içinde kapana kısılmış hissettim kendimi. Öpücüğü harikaydı. Samimi ve içten. Ama bu öpücüğün önemi neydi - bir şeyin başlangıcı mıydı yoksa sonu mu? Taksiyle gittiğimiz işin bizi yakınlaştırmasını, sırlar ve yalanlarla aramızda örülmüş olan perdeyi yıkmasını bütün varlığımla umdum.

Yapmam gereken işin sorumluluğunu ne kadar çok anlasam da, yalanımız ortaya çıkarsa Lisa'yı zorla binadan atmak zorunda kalacağımı da fark ettim. Gömleğimin altında, kemerimdeki deri çantanın içinde uzun ve keskin bir bıçak vardı. Bununla donanmış olarak, iki rakiple başa çıkabilirdim. Cezaevinde bıçaklanma olaylarına katıldım. Bıçak eski ve basit bir silah gibi görünebilir, ancak onu nasıl kullanacağını bilen ve ona saplamaktan korkmayan bir adamın elinde en az bir tabanca kadar kullanışlıdır. Takside otururken çok heyecanlanmadan kafamda bir kan gölü hayal ederek, zihinsel olarak bir kavgaya hazırlanıyordum. Carlisle ve Lisa'yı Bina'dan çıkarmak için sol elimi serbest bırakmam ve sağ elimin önümüze çıkan herhangi bir engeli aşması gerekiyordu. Korkum yoktu. Dövüşmek zorunda kalırsam tereddüt etmeden yumruk atacağımı ve keseceğimi biliyordum.

Sonunda şoförümüz sıkışıklıktan kurtulmayı başardı; Nispeten geniş caddelerde hızla ilerledi ve üst geçidin altında gözden kayboldu. Hafif esintinin serinliği terden ıslanmış saçlarımızı hemen kuruttu. Karla bidisinden arta kalanları pencereden dışarı attı ve uzun askılı rügan çantasını karıştırmaya başladı. Sonunda çantasından uçları koni şeklinde bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı.

- Aklımı başıma toplamalıyım, - dedi derin bir kucaklamayla.

- Taze esrar aroması arabanın içini doldurdu. Birkaç nefes çektikten sonra sigarayı bana uzattı.

- Yardım edeceğini düşünüyor musun?

- Belki buna değmez.

Keşmir hash karanlıktı. Boynumdaki, omuzlarımdaki ve karnımdaki kasların ani etkisinden dolayı gevşemeye başladığını hissettim. Sürücü gösterişli bir şekilde havayı kokladı ve arka koltukta neler olduğunu daha iyi görebilmek için aynasını ayarladı. Carla'ya sigarayı verdim. Birkaç kez daha sarıldı ve şoföre teklif etti.

- Charas pidesi mi? Carla şoföre sordu. - Harekete geçiyor musun?

- Ha, dostum! - sürücü mutlu bir şekilde güldü ve sigarayı Karla'nın elinden aldı. - Neden? - Sigarayı kenarda içti ve bize geri verdi. - Achkha'nın yolu yok! Bu harika! Amerikan müziğim var, disko. Harika bir Amerikan diskosu. Hoşuna gidecek.

Kaseti teybe koydu ve yüksek sesle açtı. Birkaç saniye sonra başımızın üstündeki hoparlörlerden "Slec sisters" grubunun "We are a family" şarkısının sesi neredeyse bizi sağır edecekti. Şoför sesi kıstı ve müziği beğenmeyip beğenmediğimizi merak etti. Karla onaylayarak tekrar mırıldandı ve sigarayı sürücüye uzattı. Sesi tekrar yükseltti. Esrar içiyor ve şarkı söylüyorduk ve pencerelerin diğer tarafında, el arabasındaki çıplak ayaklı çocuklardan yeni bilgisayar seçen iş adamlarına kadar yüzyıllar ve binyıllar geçiyordu.

Şoför mekana yaklaştı, arabayı kafenin karşısında durdurdu, başparmağıyla kafeyi işaret etti ve Karla'ya onu orada bekleyeceğini söyledi. Bombay taksi şoförlerine oldukça aşına olduğum için, bekleme teklifinin daha fazla rupi kazanma arzusundan değil, Karla'ya olan sempatisinden kaynaklandığını anladım. Carla'dan hoşlandığı açıktı. Carla'nın insanları kısa sürede etkileme yeteneğine birçok kez tanık oldum. Elbette, genç ve güzel ama sürücüyü büyüleyen, akıcı Hintçe konuşması ve konuşma tarzıydı. Almanya'da da bir taksi şoförü, bir yabancının kendi ana dilini konuşmasını takdir eder ve bunu müşteriye iletirdi. Belki bir şey söylemezdi. Aynı durum Fransa'da da olabilirdi, Amerika'da da, Avustralya'da da. Ve bir Kızılderili için bu unutulmaz bir izlenim veriyor, üstelik arabaya yaklaşan bir dilenciye bakışınızdan, gülüşünüzden veya gösterdiğiniz tavırdan büyüleniyorsa ona hemen aşık oluyorsunuz. Size iyi davranmak için tüm gücünü kullanarak sizin için risk almaya ve hatta tehlikeli ve yasa dışı bir eylemde bulunmaya hazır olacaktır. Ona bu Bina gibi şüpheli bir adres söylersen, en azından güvende olduğundan emin olmak için seni yeterince bekleyecektir. Bir saat sonra çıkıp onu görmezden gelseniz bile, o hala gülümsüyor ve mutlu.

seni gitmek istediğın yere götüreceğ. Buna Bombay'da birçok kez rastladım ama başka hiçbir yerde rastlamadım. Kızılderilileri sevmemin beş bin sebebinden biri de budur, -Kalplerine koysalar sonuna kadar tereddüt etmeden ayrılmazlar. Karla şoföre ücreti ödedi, bahşış verdi ve bizi beklememesini söyledi. Ama bizi bekleyeceğini ikimiz de biliyorduk.

Bina üç cepheli ve oldukça güçlü bir etkiye sahip üç katlı bir binaydı. Sokağa açılan pencerelere akantus desenli dökme demir parmaklıklar yerleştirilmiştir. Mahalledeki çoğu binadan daha eski olan Bina, orijinal mimari ve süsleme detayları korunarak aslına uygun olarak restore edilmiştir. Bir zamanlar kentsel inşaatlarda yaygın olan cephelerin mükemmel dekorasyonu, neredeyse unutulmuş bir sanattı. Binanın sağ tarafında bir galeri inşa edilmiş; köşelerin tasarımı sırasında iki taş aşağıdan yukarıya doğru elmas şeklinde oyularak kharukalar oluşturulmuştur. Üçüncü kat, tüm genişliği boyunca bambu panjurlarla perdelenmiş bir seradan oluşuyordu. Binanın duvarları gri, kapıları siyahtı. Carla'nın nazik dokunuşuyla kapının hemen açılması beni şaşırttı. İçeri girdik.

Uzun ve serin bir koridora girdik. Sokaktan bile daha karanlıktı, oluklu camdan yapılmış zambak biçimli lambalar loş bir ışık veriyordu. Duvarlar kağıtla kaplıydı - duvar kağıdında William Morris ile Bombay'ın nemli iklimi için nadir bir durum^{46 47} tarzında

⁴⁶Acanthus - bir utanç bitkisi. Mimaride kullanılan büyük yaprak biçimli desen (çevirmenin notu).

boyanmış, zeytin ve soluk pembe tonlarında çiçek desenleri dönüşümlü olarak boyanmıştır. Hava çiçek ve baharat kokuyordu; koridorun her iki yanında kapalı kapılar görölüyordu. Kapıların arkasında, sanki duvarlar arkasını dönmüş gibi derin bir sessizlik vardı.

Girişte uzun boylu, zayıf bir adam bizi karşıladı. Ellerini indirmiş, önünde çapraz duruyordu. İnce, koyu kestane rengi saçları geriye doğru taranmış ve yanlarına ulaşan uzun bir örgü halinde toplanmıştı. Kaşsız solgun yüzündeki kalın kirpikleri yapay bir etki yaratıyordu. Dudaklarının kenarlarından çenesinin keskin ucuna kadar garip bir kıvrılma şekli akıyordu. Siyah ipek bir kurta-pijama giymişti ve ayaklarında lastikten yapılmış açık sandaletler vardı.

- Merhaba Rajan, - Karla onu soğuk bir şekilde karşıladı.
- Ram-Ram ⁴⁸, Bayan Karla, zehirli bir tıslama gibi gelen geleneksel Hindu tarzıyla selamladı. - Madam sizi hemen alacak. Kalkmak. Yolu biliyorsun. İçecekler getireceğim.

0 kenara bir adım attı ve koridorun sonunda başlayan merdivenlerden yukarı çıkmamızı işaret etti. Uzattığı elinin parmakları nasırlıydı. Hiç kimsede bu uzunlukta bir parmak görmedim. Yanından geçerken çenesindeki desenlerin dövme olduğunu fark ettim.

⁴⁷William Morris (1834-1896) - Pre-Raphaelite sanatına yakın bir İngiliz ressam, yazar ve halk figürü.

Sanatsal yaratıcılığında modern üslubun önüne geçen dekoratif-uygulamalı sanata büyük önem vermiştir.

⁴⁸Barış sizinle olsun; Rama'nın rahmeti sizinle olsun (Hintçe).

- Epeyce uzaklaştığımızda Carlisle'a Raja'nın ona biraz ürkütücü baktığını söyledim.

- Madam'ın iki oda hizmetçisi olan korumalarından biridir. Haremağası, hadım. Ve o ilk bakışta görüldüğünden daha tehlikeli biri, - diye fısıldadı, beni düşündürdü.

Tik korkuluk sütunları olan geniş bir merdivenle ikinci kata çıktık; kalın halı ayak seslerimizi bastırdı. Duvarlarda yağlı boya tablolar ve çerçeveli fotoğraflar asılıydı. Sanki evde, kapalı kapılar ardında insanlar saklanıyor, nefes almadan ayakta duruyormuş gibi garip bir izlenim edindim. Binada derin bir sessizlik oldu.

- Bir sessizlik var, dedim kapılardan birinin önünde dururken.

- İkiden beşe kadar siesta zamanı. Ama şimdi her zamankinden daha sessiz çünkü o seni bekliyor. Hazır mısın

- Muhtemelen evet. Ben hazırım.

-Öyleyse devam et!

Carla kapıyı iki kez çaldı, çeteyi çevirdi ve küçük kare bir odaya girdik. Odada yerdeki halı, pencerelerdeki boğuk pembe perdeler ve iki büyük düz yastıktan başka görülecek bir şey yoktu. Perdelerin arkasından odaya ender rastlanan bir akşam ışığı sızıyordu. Çıplak duvarlar ten rengine boyanmıştı ve birinin düz zeminden yaklaşık bir metre uzunluğunda metal bir ızgarası vardı. Kilisedeki kefaret töreninde olduğu gibi, ızgaranın önündeki minderlere diz çöküp oturduk.

- Senden memnun değilim Karla, - dedi beni ürperten bir ses.

Izgaradan dikkatlice baktım ama arkasındaki oda karanlık olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Madam Ju şubede görünmez olmuştu.

- Ve hoşnutsuzluğuma neden olan hiçbir şeyi sevmiyorum, - diye devam etti o ses.

- Rıza bir efsanedir! - Carla sert bir şekilde yanıtladı. - Bu kelime bize her türlü şeyi aldırmaq için icat edildi.

Bayan Ju güldü. Bu kahkaha, bronşiyal tüpleri hasta bir adamın dokunaklı kahkahasıydı. Bu kahkaha, kahkahaya neden olacak her şeyi bulup yok etmektir.

¹ Siesta - bu kelime İspanyolca'dan gelir ve özellikle sıcak bir iklime sahip bazı ülkelerde yaygın bir gelenek olan akşam yemeğinden sonra uyumak anlamına gelir (çevirmenin notu).

istiyormuş gibi görünüyordu. - Ah, Karla, Karla, kötü görünüyorsun. benden kaçyorsun Seni en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum. Beni ne kadar ikna edersen et, yine de Ahmad ve Christina'nın başına gelenler için beni suçladığını düşünüyorum. Acaba bu kadar acımasız kayıtsızlığını görünce bana kin beslemediğine inanabilir miyim? Şimdi de sevgili çalışanımı elimden almak istiyorsun.

- Babası onu sizden almak istiyor, benden değil hanımefendi, - diye yanıtladı Carla nispeten yumuşak bir sesle.

- Um, tabii ki, babası...

Bu sözleri sanki büyük bir hakaretmiş gibi söylemişti. Sesi adamın derisine bir rende gibi saplandı. Böyle bir seste ustalaşmak için sayısız sigara içmek ve öfkeyle tıslamak gerekiyordu.

- İçkiniz Bayan Karla, - Raja'nın arkadan gelen sesi beni son derece gerginleştirdi.

Rajan tamamen sessiz bir şekilde arkadan yaklaşarak topuzunu elindeki yere, Carlisle ile benim arama koydu ve gözlerinin titreyen siyahlığını fark ettim. Yüzü ifadesiz olmasına rağmen, gözlerinde soğuk ve benzersiz bir nefret vardı. Kafam karışmış ve garip hissettim, onun nefretiyle büyülendim.

- Bu sizin Amerikalınız," diye seslendi Madam Ju, beni gerçeğe geri döndürerek.

- Evet hanımefendi. Adı Gilbert Parker. Elçiliğin bir çalışanı ama burayı resmi olmayan bir kişi olarak ziyaret ettiğine şüphe yok.

- Tabii ki. Rajan'a kartvizitinizi verin, Bay Parker.

Bu bir emirdi. Cebimden kartvizitlerimden birini çıkarıp Rajan'a uzattım. O. bulaşıcı bir hastalığa yakalanmaktan korkar gibi iki parmağının ucuyla kartı aldı, odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

- Bay Parker, Carla bana telefonda ne kadar süredir Bombay'da olduğunuzu söylemedi? diye sordu Madam Ju, Hintçeye geçerek.

- Çok uzun zaman önce değil, Madam Ju.

- Hintçeyi oldukça iyi konuşuyorsun. Aferin!

- Hintçe çok güzel bir dil, - Prabaker'in bir keresinde beni ezberlemeye zorladığı bir cümleyle cevap verdim. - Bu dil müzik ve şiir dilidir.

- "Ve aşk ve para dili," diye hırladı Madam Ju açgözlülükle. - Birine aşık mısınız Bay Parker?

Gerçi sorabileceği soruların cevaplarını çoktan düşünmüştüm. Böyle bir soru beklemiyordum ve tam tersi, o zamanlar bu sorun tamamen mümkün

sorunların en hassasıydı. Karla'ya baktım, ellerine bakıyordu, ondan yardım beklemenin bir anlamı yoktu. Madame Ju'nun o Swahili ile tam olarak ne demek istediğini anlamak zordu. Bana evli ya da bekar olup olmadığımı ya da nişanlı ve bir ilişkim olup olmadığını sormadı bile.

- Aşık mıyım? - Suah'ı tekrarladım ve Hintçe'de bu kelime kulağa bir çeşit büyü gibi geldi.

- Evet. Romantik demek istiyorum - kalbinizin bir kadının yüzünü görmek için can attığı ve ruhunuzun onun vücudunu görmek için can attığı aşk. Sevgiler, Bay Parker. Böyle bir aşk hissediyor musun? - Evet.

Neden böyle cevap verdiğimi bile anlamadım. Görünüşe göre barın önünde dizlerimin üzerine oturmak bana tövbe ettiğim izlenimini veriyordu.

- Çok üzgünüm, sevgili Bay Parker. Sen kesinlikle Carla'ya aşıksın. Bu yüzden seni küçük isteğini yerine getirmeye ikna etti. Seni temin ederim...

- Hayır, sizi temin ederim Bay Parker. Elbette, Lisa'nın babasının gerçekten kızına duyduğu özleminden ölmesi ve onu geri almak için araçlar kullanması da mümkündür. Ama eminim ki seni bunu yapmaya zorlayan Carl'dı. Sevgili Carla'yı ve yöntemlerini biliyorum. Seni seveceğini ve vaatlerinden en az birini yerine getireceğini hayal etme. Bu aşk sana üzüntü ve kederden başka bir şey vermeyecek. Carla seni asla sevmeyecek. Bunu size bir arkadaş olarak söylüyorum, Bay Parker, küçük bir hediye olarak.

- "Kaba görünmek istemem," dudaklarımı büzdüm, "ama Lisa Carter hakkında konuşmak için buradayız."

- Evet elbette. Ve eğer Lisa'mı sana bırakırsam nerede yaşayacak?

- Ben... Kesin olarak bilmiyorum. - Bilmiyor musun?

- Numara. BEN...

- Lisa... - Karla cevabı kendisi vermek istedi.

- Kes sesini Carla! Madam Ju kaşlarını çattı. - Parker'a soruyorum.

- Tam olarak nerede yaşayacağını bilmiyorum. Muhtemelen buna kendisi karar verecektir.

Uzun bir sessizlik oldu. Hintçe bir sohbeti sürdürmekte zorlanmaya başlamıştım. İçimde büyük bir endişe duygusu vardı. Madam Jun'un bana sorduğu üç sorudan ikisine anlaşılır bir cevap

bulamadım. Bu olağanüstü dünyadaki rehberim Carla da benim kadar kaybolmuş görünüyordu. Madam Ju ona bağırdı ve daha önce hiç görmediği, hatta görmediği susmasını söyledi.

Bu emri, yapabileceğini hiç düşünmediğim bir itaatle yuttu. Bardağı elime aldım ve içindeki nimbu pani içeceğinden ⁴⁹birkaç yudum aldım. Soğutulmuş lumu suyu, tadı kırmızı bibere benzeyen acı bir şeyle karıştırıldı. Parmaklıkların arkasında bir gölge hareket etti, bir fısıltı duyuldu. "Juyla'ya fısıldayan Rajan mı acaba," diye düşündüm. Bir şey anlamak imkansızdı.

Sonunda Madam konuştu:

- Lisa'yı yanınıza alabilirsiniz, Bay Parker. Ama buraya geri dönmeye karar verirse bir daha gitmesine izin vermem. Eğer geri dönerse, sonsuza kadar burada kalacak ve bundan sonra herhangi bir müdahaleniz öfkeyle karşılanacak. Hiç şüphesiz misafir olarak ne zaman isterseniz gelebilir ve eşine az rastlanır bir keyif yaşayabilirsiniz. Seni görmekten memnun olurum... rahatlarsın. Carla seninle dalga geçtikten sonra davetimi hatırlaman mümkün. Şimdilik sözlerimi dinle: Lisa geri gelirse benim olacak. Bu konu bir kez ve herkes için kapatılmıştır.

- Evet, evet, anlıyorum. Teşekkürler hanımefendi.

Büyük bir rahatlama hissettim. Bu kabul gerçekten aklımı kaçırmama neden oldu. Ama biz kazandık. Carla'nın arkadaşının bizimle gelmesine izin verildi.

⁴⁹Nimbu pani - maden suyu veya soda ile karıştırılmış meyve suyu.

Madam Ju sık sık başka bir dilde, muhtemelen Almanca konuşmaya başladı. Kulağa keskin ve tehditkar geliyordu ama o zamanlar Almanca bilmiyordum ve belki de kelimelerin anlamı görüldüğü kadar sert değildi. Karla zaman zaman "ja" veya "natürlich nicht" ¹ ile yanıt verir ⁵⁰ve bununla sohbete katılımı neredeyse sona erer. Dizlerinin üzerinde bir yandan diğer yana sallanıyordu, elleri kavuşturulmuş ve gözleri kapalıydı. Birden ağlamaya başladı. Gözlerinden akan yaşlar boncukları andırıyordu. Bazı kadınlar çok kolay ağlarlar, gözyaşları güneşli havadaki mis kokulu yağmuru hatırlatır ve ardından yüzleri temiz, duru ve neredeyse ıslık ıslık görünür. Bazıları her saat ağlamaz ama ağladıklarında bu şiddetli, acı verici tabloya kapılır ve tüm güzelliklerini kaybederler. Carla tam da böyle bir kadındı. Acı içindeydi, yüzü acıyla buruşmuştu.

Parmaklıkların arkasından boğuk bir ses, tıslama sesleri ve tiz sözler haykırmaya devam etti. Carla tam bir sessizlik içinde sallanıyor ve ağlıyordu. Ağzını açtı ve tek kelime etmeden tekrar ağladı. Boynundan aşağı bir damla ter aktı. Üst dudağında birkaç damla daha ter oluştu ve gözyaşlarına karıştı. Sonra birdenbire sessizlik oldu, parmaklıkların arkasından ses gelmiyordu. Carla, çenesi beyazlaşana ve vücudu titreyene kadar dişlerini sıktı.

Tamamen hareketsiz oturdu. Sonra uzandı ve bana dokundu. Elini kalçama kaydırıp ve beni nazikçe okşamaya başladı - sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi nazikti. Gözlerini benden

⁵⁰Kesinlikle değil (Almanca).

ayırmadan gözlerime bakıyor, bir şey mi söylemek istediğini anlayamadım. Derin ve sık nefes alıyordu, gözleri loş odada neredeyse siyahtı.

Tam bir kafa karışıklığı içindeydim. Almanca bilmediğim için parmaklıklar ardındaki sesin ne dediğini anlamadım. Carla'yı teselli etmek istedim ama neden ağladığını bilmiyordum, muhtemelen izleniyorduk. Ayağa kalktım ve Karla'nın kalkmasına yardım ettim. Başını bir an göğsüme yasladı. Sakinleştirdim ve kendine gelmesi için ellerimi omzuna koydum. O sırada kapı açıldı ve Rajan içeri girdi.

- O hazır! diye tısladı.

Karla pantolonunun dizlerini düzeltti, çantasını aldı ve yanımdan geçerek kapıya doğru yürüdü.

- Hadi gidelim, resepsiyon bitti, dedi.

Bir an için, dizlerinin kumaş yastığın üzerinde bıraktığı girintilere takıldı gözlerim. Yorgun, sinirli ve kafam karışmış hissettim. Döndüğümde Carlisle ve Raja'nın kapıda sabırsızlıkla beni beklediklerini gördüm. Arkalarındaki koridorda yürürken öfkemin adım adım arttığını hissedebiliyordum.

Rajan bizi koridorun sonundaki odaya yaklaştırdı. Kapı açıktı. Odanın duvarları büyük film afişleriyle süslenmişti: "Sahip Olmak ya da Olmamak"tan bir sahnede Lauren Bacall, "Someone Up There Loves Me"den Pierre Andceli ve "Razor's Head"den Sean Young ¹ . Odanın ortasındaki büyük yatakta, uzun, sarı saçları spiral şeklinde örülmüş genç ve oldukça güzel bir kadın oturuyordu. Alışılmadık gözleri gök mavisi, teni kusursuz pembeydi ve dudakları koyu

kırmızıya boyanmıştı. Altın pabuçlu ayaklarının yanına hazır durumda bavullu bir kozmetik kabı yerleştirildi.

- Kahretsin, gelmen çok uzun sürdü! Burada tamamen kayboldum. - Kaliforniya aksanıyla kalın ve ahenkli bir sesle konuşuyordu.

- "Gilbert'in yüzünü değiştirmesi gerekiyordu," diye yanıtladı Carla, her zamanki kararlılığına geri dönerek. - Öte yandan, yollar tıkalı... Bu küçük şeylere ne gerek var? - Gilbert mi? dedi Lisa, kıcını buruşturarak.

- Uzun hikaye, - Soğuk bir şekilde cevap verdim. - Hazır mısın?
- "Bilmiyorum," diye yanıtladı Carla'ya bakarak.
- bilmiyor musun

Lauren Bacall (1924 doğumlu), Pierre Andceli (1932-1971), Sean Young (1959 doğumlu) - Amerikalı sinema oyuncular.

- Tanrım, benden vazgeç! - öfkeyle kendini bana attı, ne kadar korktuğunu fark etmedim. - Genel olarak, tüm bunlarla ne ilginiz var?

Bir kimse birine iyilik yapmak istediğinde karşı tarafın nankörlüğüne ve kabalığına tepki olarak ifade edilen bir öfke türü vardır. O zamanlar bu tür bir öfke hissetmeye başlamıştım ve kendimi bunu ifade etmemeye zorladım. - Gidiyor musun, gitmiyor musun?

- Kabul ediyor mu? Lisa, Carla'ya sordu.

Her iki kadın da Rajan'a ve ardından duvarda asılı olan aynaya baktı. Yüz ifadelerinden Madam Ju'nun onları gözlemlediğini ve dinlediğini söyleyebilirim.

- Evet evet. "Madam Ju bizimle gelebileceğinizi söyledi," diye yanıtladım, Lisa'nın Amerikan aksanına itiraz etmemesini umarak.

- Yok canım? Yalan söylemiyor musun?

- "Evet, gerçekten," dedi Carla'ya.

Kız aceleyle kalkıp eşyalarını eline aldı:

- Peki neyi bekliyoruz? Fikrini değiştirmede süreci buradan gidelim.

Sokağa çıktığımızda Rajan büyük, mühürlü bir zarfı elime tutuşturdu. Bir kez daha gözlerimin içine uzun, kızgın bir bakışla baktı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Carla'ya koştum ve omzundan tuttum ve onu kendime doğru çevirdim.

- Bütün bunlar hangi oyun?

- Neden bahsediyorsun? diye sordu gülümsemeye çalışarak. - Yaptık.

Sonunda Lisa'yı oradan çıkardık.

- öyle demek istemiyorum Madam Jun'un seninle, benimle oynadığı oyunları ve senin ağlamayı kastediyorum. Bunun anlamı ne?

Karla, dışarıda durup eliyle güneşten saklanan Lisa'ya sabırsızca baktı ve ardından yorgun ve kafası karışmış bakışlarını bana çevirdi:

- Bunu burada, sokakta konuşmak gerçekten gerekli mi?
- Gerek yoktur! - Lisa benim yerime cevap verdi.
- Ben seninle konuşmuyorum! - gözlerimi Karla'dan ayırmadan Lisa'ya baktım.
- Benimle burada da konuşmayacaksın, - dedi Carla sertçe. - Ne burada ne de şimdi. Hadi gidelim.
- Bunlar ne anlama geliyor? - Sakin olamadım.
- Çok heyecanlısın Lynn.
- Çok mu heyecanlıyım?! - Haklı olduğunu kanıtlamak için neredeyse bağıracaktım.

Beni kızdıran, beni çok az bilgilendirmesi ve beni bu toplantıya kötü hazırlamasıydı. Bana tüm gerçeği söylemediği için bana güvenmediği için incindim.

- Bu komik! - Dedim. - Bu gerçekten eğlenceli!
- Kim bu bilinçsiz solucan? Lisa'ya sordu.
- Kapa çeneni Lisa! - Karla ona, Madame Jue'nun biraz önce ona baktığı gibi baktı.

Lisa'nın tepkisi, Carla'nınkiyle aynıydı - itaatkar bir şekilde sessiz ve içine kapanık.

- "Bunun hakkında burada konuşamam Lynn," diye yanıtladı Carla sert ve sempatik bir yüzle. Bazen bıçak gibi kesen bakışlar oluyor ve Karla'nın bana bakışı o aralıktandı. Yoldan geçenler durup bize baktı ve ne dediğimizi duymaya çalıştı.

- Carla, tüm bu meselelerde bana anlattıklarından daha fazlası olduğunu görüyor muyum? Senin o bayanla ne işin var? Seni ve beni nereden biliyor? Planımıza göre büyükelçilik çalışanı olmam

gerekiyordu ve birdenbire sana aşık olduğum hakkında saçma sapan konuşmaya başladı. anlayamıyorum Ahmed ve Christina kimdir? Onlara ne oldu? O kadın ne demek istedi? Bazen özgür ve kendinden emin davranıyorsun, bazen de o çılgın hanımefendi Almanca konuştuğunda ya da hangi dili bilmiyorum, parçalanıp ovuşturuyorsun.

- Konuştuğu dil, Almancanın İsviçre versiyonuydu, - Karla sinirlenmeye başlayarak dişlerini gıcırdattı.

- İsviçre dili, Çin dili - fark nedir? Neler olduğunu bilmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Ama bunun için... bunun için neyin üzerinde durduğumu bilmem gerekiyor.

Ağzı açık bir şekilde bize bakan birkaç kişi daha katıldı. Üç genç adam ellerini birbirlerinin omuzlarına koydu ve bize baktı. Bizi buraya getiren taksici beş metre ötede arabasının yanında duruyordu. Mendilini sallayarak bizi izliyordu. Düşündüğümden daha uzun görünüyordu, ince vücudunun üzerine beyaz bir gömlek ve pantolon giymişti. Carla omzumun üzerinden ona baktı. Şoför kırmızı bir mendille bıyıklarındaki teri sildi, sonra mendili bir eşarp gibi boynuna doladı. Güçlü beyaz dişlerini gösterdi ve Carla'ya gülümsedi.

- Karla kızgın ve üzgün bir şekilde, "Şu anda bu malikanenin önündeki kaldırımda duruyorsun," dedi. Beni kovaladığı anda, bunun için ondan neredeyse nefret edecektim. - Geldiğimiz taksiye bineceğim. Nereye gittiğimin seninle hiçbir ilgisi yok.

Arabaya yürüdü. Arabaya bindiğimde Lisa'nın sorusunu sorduğunu duydum.

- Bu aptalı nereden buldun?

Şoför onları mutlu bir baş selamıyla karşıladı. Ben geçerken hepsi gülüyordu; "Aşk Yolu" şarkısının sözleri kulaklarımı çınlattı. Hayalimde üçlünün arabaya binip cırılçıplak eğlendiği sahne canlandı. Saçma olduğunu anlasam da Carla beni bağlayıp kaderin iplerini çekmeye başlayınca kafamdaki kıskançlık kurdu sakınleşemedi.

- Hey! - Kalkmakta olan taksinin ardından bağırdım. - Ya kıyafetlerim? Carla!

- Bay Lin?

- Evet. Hadi.

- Abdul Qadir sizi görmek istiyor Bay Lin.

Kadir'in adı hafızamı sarstı. Gadirbhai'nin benimle konuşan şoförü Nazir'di. Beyaz arabası biraz uzağa park edilmişti.

- Nereden geldin? Burada ne yapıyorsun?

- Hemen gelmenizi istiyor. alacağım - Arabayı işaret etti ve takip edeceğimi umarak ona doğru yürüdü.

- Şimdi pek gidemem, Bakan. Bugün zor bir gündü. Gadirbha'ya söyle, ben...

- Hemen gelmenizi emretti, - bakan kaşlarını çatarak sözümü kesti.

Görünüştünden, gerekirse beni zorla arabasına bindirmeye hazır olduğunu düşünürsünüz. O noktada, onunla gerçekten göğüs göğüse gidebilecek kadar kızgın ve kafam karışmıştı. "Belki böyle olmak

iyidir. - Düşündüm ki, - hemen şimdi onunla savaşıcağım ve bu işlere bir son vereceğim?" Ancak Bakan acınası bir ifade takındı ve alışılmadık bir nezaketle şöyle dedi:

- Gadirbhai, "Lütfen, bırakın gelsin" dedi. Evet, ayrıca "Bay Lin, lütfen gelin" dedi.

"Lütfen" kelimesi Bakanın dilinden yapmacık geliyordu. Gadirbhai'nin sadece emir verdiğini düşündüğü ve herkesin hemen itaat ettiği açıktı, ancak bu daveti bana bir emir olarak değil, bir rica olarak seslendirmesi talimatı verildi ve görünüşe göre az önce telaffuz ettiği cümleyi ezberledi. İngilizcede. Arabasıyla kasabadan geçerken bu cümleyi ezberlemeye çalıştığını, sanki uzaylı bir tanrıya dua ediyormuş gibi nefretle tekrarladığını hayal ettim. Ama söylediklerine karşı tavrı ne olursa olsun, benim üzerimde bir etkisi oldu ve gülümseyip kabul ettiğinde, Yüzüne bir rahatlama ifadesi geldi.

"Tamam sayın bakanım" dedim. - Gadirbhai'ye gidelim.

Arabanın arka kapısını açmak için acele etti, ben de ön koltuğa oturmak istedim. Araba hareket eder etmez Bakan, görünüşe göre benimle konuşmaktan kaçındı.

¹ "Freeway of Love" (1985) - ruh şarkıcısı Aretha Franklin tarafından icra edilen bir şarkı.

yüksek sesli radyoyu açtı ve sesini yükseltti. Binadan çıkarken Raja'nın bana verdiği zarf hâlâ bendeydi. Üzerine baktım. Küçük bir dergi büyüklüğündeki zarf, pahalı pembe kağıttan yapılmıştı. Üzerinde yazı yoktu. Kağıdı yırttım ve siyah beyaz fotoğrafı

çıkardım. Resim, farklı dönemlerden ve kültürlerden biblolarla dolu loş bir odayı gösteriyordu. Bu cümbüşün ortasında, kraliyet tahtını andıran bir sandalyede, yere kadar sarkan ve metresinin bacaklarını tamamen gizleyen alışılmadık derecede uzun bir elbise giymiş bir kadın oturuyordu. Bir eli koltuğun kolundaydı ve diğer eliyle birine kralca bir tavırla el sallıyor ya da konta bir işaret vererek gitmelerini istiyordu. Güzel bir saç modeli vardı, siyah saçları yuvarlak ve dolgun yüzünün iki yanında kıvrılmıştı. Badami'nin gözleri biraz hastalıklı bir korku ve öfkeyle doğrudan kamera merceğine bakıyordu. Ağzı açıktı ve kaprisli bir şekilde şişirdiği çilleri, zayıf çenesinin derisini kendisine doğru çekiyordu.

Bu güzel bir kadın mı? Hiç gözüme çarpmadı. Yüzündeki kibir, öfke, korku, yozlaşma ve bencillik ifadesi herhangi bir sempati veya eğilim uyandırmadı. Listelediğim özellikleri gösteren resim koşulsuz olarak daha kötü özellikleri ima ediyordu. Ancak resimde hoş yüzden bile daha korkutucu ve itici bir şey vardı - aşağıdaki kırmızı harflerle yansıyan yazı: ŞİMDİ MADAM JU MEMNUN.

On Dördüncü Bölüm

- Gelin, Bay Lin, gelin, gelin. Hayır, hayır, buraya otur lütfen. seni bekliyorduk

Abdülkadir bana sol tarafında bir yer gösterdi. Birkaç çift ayakkabının daha olduğu kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım ve kumaş örtülü rahat bir şilteye oturdum. Oda geniş ve aydınlıktı,

birçok köşesinden birini işgal eden mermer bir masanın arkasında sekiz kişi oturuyordu. Zemin krem renkli, pürüzsüz beşgen seramik karolarla kaplıydı. Oturduğumuz köşede yere kare şeklinde bir İsfahan halısı serilmişti. Mavi ve beyaz mozaikle süslenmiş duvarlara sahip tonozlu tavan, bulutlu bir gökyüzü izlenimi yarattı. İki açık kemer, odayı ve geniş koridoru ayırıyordu. Alçak pervazlı üç pencere, palmiye ağaçlarıyla dolu bir avluya açılıyordu. Pencereleri çevreleyen figürlü sütunlar, üzerlerinde Arapça yazıtlar bulunan kubbeler oluşturacak şekilde bir araya geldi. Avludan basamaklı bir çeşmenin sesi geldi.

Sade bir zevkle dekore edilmiş çok güzel bir odaydı. Mermer masa ve yastıklar dışında başka bir şey yoktu. Tek dekorasyon Mekke'de, bir çerçeve içinde asılı

Kabe'nin bir resmiydi. Kabe taşı altın zemin üzerine siyah boya ile boyanmıştır. Minderlere dirseklerini dayamış oturan adamlar bu basit iç mekanda çok rahat görünüyorlardı - eğer isteselerdi, küçük ama güçlü bir suç imparatorluğunu temsil eden bu adamlar zamanlarını geçirmek için herhangi bir derecede zenginliği tercih edebilirlerdi.

- Biraz sakinleştiniz mi Bay Lin? - Gadirbhai'ye sordu.

Buraya geldiğimde, yolda, Bakan arabayı Dongri'deki Nabila Camii yakınında durdurdu ve bana tüm ihtiyaçlarla donatılmış büyük bir banyo gösterdi. Orada ellerimi yıkadım ve serinledim, Bombay o günlerde resmen pislik içinde boğuluyordu. Bunun

nedeni sadece kuvvetli sıcaklık ve nem değil, aynı zamanda yılın sekiz kurak ayında rüzgarların şehrin her yerine yaydığı toz ve kokudur.

Yarım saat yürüdükten sonra yüzümü silmek için kullandığım havlu simsiyahtı.

- Evet teşekkür ederim. Geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum ama modern sıhhi tesisattaki misafirperverliğiniz beni canlandırdı, Hintçe cevap verdim, sadece gerekli bilgileri vermeye değil, aynı zamanda bunu olabildiğince espri anlayışıyla yapmaya çalıştım.

Farklı, yabancı bir dilin ormanlarına girmeden kendi anadilini konuşabilmenin ne büyük bir nimet olduğunu anlamıyor insan. Qadירbhai benimle İngilizce konuşmaya başlayınca rahatladım.

- Lütfen İngilizce konuşun Bay Lin. Dillerimize hakim olmanıza çok sevindim ama bugün kendimizi sizin dilinizde test etmek istiyoruz. Hepimiz zaman zaman İngilizce konuşmayı, okumayı ve yazmayı öğrendik. Bana gelince, gençliğimde sadece Hintçe ve Urduca değil, İngilizce de öğrendim. Bazen düşünürken bile önce İngilizce sonra diğer dillerde düşünüyorum. Yanınızda oturan sevgili arkadaşım Abdul, İngilizceyi anadili olarak adlandırıyor ve yeterlilik seviyemiz ne olursa olsun becerilerimizi geliştirmek için her türlü fırsatı memnuniyetle karşılıyor. Bu bizim için çok önemli. Bugün sizi davet etmemin nedenlerinden biri, anadili İngilizce olan birinin sohbetinden keyif almak istememizdir. Her ay

burada buluşup çeşitli konuları tartışıyoruz... Ama önce sizi arkadaşlarımla tanıştırmam gerekiyor.

Gadirbhai, sağında oturan yaşlı, dolgun adamın sağlam sağ eline nazikçe dokundu. Bu adam yeşil pantolon ve uzun bir gömlekten oluşan ulusal bir Afgan elbisesi giymişti.

- Bu Subhan Mahmud, - dedi Gadirbhai. - Herkesi tanıştırdıktan sonra birbirimize ilk isimlerimizle hitap edeceğiz çünkü biz yakın arkadaşız, tamam mı Lin?

Kır sakallı Subhan, çelik gibi soru soran bakışlarını bana dikti ve başıyla selam verdi. Belki de onlara isimleriyle hitap etmeme izin vererek onurlandırılmanın değerini anladığımdan emin olmak istedi.

- Yanındaki asık suratlı, güler yüzlü adam Peşaver'den eski dostum Abdul Gani'dir. Yanında Filistin doğumlu Halid Ansari var. Rajubhai, Khalid ile birlikte kutsal Varanasi şehrinde doğdu. Orada bulundun mu? Henüz değil? Mutlaka vakit ayırmalı ve o şehri ziyaret etmelisiniz.

Geniş omuzlu, kel, kısa kesilmiş düzgün bıyıklı Rajubhai gülümsedi ve sessizce selamlayarak ellerini kavuşturdu. Ellерinin kubbesinden bana bakan gözleri sertlik ve uyanıklık yaydı.

- Sevgili Raju'muzun yanında - Gadirbhai sunum törenine devam etti - yirmi yıl önce Zanzibar'dan Bombay'a gelen Keki Dorabji ve milliyetçilik dalgası nedeniyle adayı terk etmek zorunda kalan diğer Hint-Persler var.

Elli beş yaşlarında, çok uzun boylu bir Dorabci kara gözlerini bana dikti. Yüzünde donmuş derin bir hüznün ifadesi ona gülümsememe neden oldu.

- Bir sonraki arkadaşımız Farid. Farid, aramızdaki en genç ve tek Maharashtrian'dır. Ailesi Gujarat'tan Bombay'a göç etti ve Farid, Bombay'da doğdu. Son olarak, Tahran'da doğmuş ama yirmi yılı aşkın süredir Bombay'da yaşayan Majid yanınızda oturuyor.

Genç bir hizmetçi elinde bir bardak ve gümüş bir çay fincanıyla odaya girdi. Kadirbhai'den başlayıp benimle biten herkese çay dağıttı, sonra odadan çıkıp hemen geri döndü ve masanın üzerine ladu ve barfi dolu iki kase bıraktı.

Ondan sonra üç kişi daha odaya girdi ve bizden biraz uzağa uzanan halının üzerine oturdu. Ghadirbhai tarafından bana Goa'dan Andrew Ferreira ve Bombay'dan Salman Mushtani ve Sanjay Kumar olarak tanıtılan bu üç adamın sonraki konuşmamızda hiçbir rolü yoktu. Görünüşe göre, yönetim saflarının bir basamak altında duran ve buraya dinleyici olarak davet edilen genç kiralık suikastçılardı. Gözlerini bizden ayırmadan büyüklerin sohbetlerini dikkatle dinlediler. Ara sıra bana, hapisane hayatımdan da bildiğim, takdir dolu bir sertlikle bakıyorlardı. İzlerken, bana güvenmenin ne kadar doğru olduğunu ve tamamen profesyonel çıkarlar için beni silahsız öldürmenin mümkün olup olmadığını merak ettiler.

¹ Ladu - şekerlenmiş meyveli kurabiye; barfi - donmuş süt ve şeker ve badem veya diğer malzemelerden oluşan bir tatlı.

"Lin, genellikle tartışmamız için belirli bir konu seçeriz," dedi Abdul Ghani, BBC radyo spikerlerinin tipik akıcı İngilizcesiyle bana hitap etti. - ama önce bu konuda ne düşündüğünüzü bilmek isteriz

Hafifçe eğildi ve masanın üzerindeki rulo halindeki kağıdı bana doğru itti. Broşürü açtım ve büyük ve kalın harflerle yazılmış dört paragraflık metni okudum.

SAPNA

Bombay halkı, Kralınızı dinleyin. Dileğiniz yerine getirildi ve dileğinizin Kralı, kanın Kralı - Ben, Sapna, geldim. Çocuklarım, beklediğiniz zaman geldi ve ıstırapın zincirlerinden kurtulacaksınız. Buradayım. Ben kanunum. İlk görevim - gözlerini aç. Onlar yemedikleri yiyecekleri çöpe atarken sizin de aç kaldığınızı görmenizi istiyorum. Onlar ipekli giyinirken senin paçavralar içinde yürüdüğünü görmeni istiyorum. Onlar mermer ve altın köşklerde yaşarken, sen bir lağım çukurunda yaşadığını görmeni istiyorum. İkinci görevim - hepsini öldür. Öldürürken sapkın ve acımasız olun. Benim için yap. Ben Sapna'yım. Ben kanunum.

Metnin geri kalanı aynı damarda devam etti. İlk başta bu ifade bana saçma geldi ve gülümsemeye çalıştığımda, tam bir sessizlik içinde yüzüme dikilmiş ilgili gözleri görünce gülümsemeyi bıraktım. Oradakiler için eğlenceli bir durum gibi görünmüyordu. Gani'nin

benden nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordum ve zamanı biraz uzatmak için bu saçma, gösterişli bildiriye yeniden okurken, Sama köyünde, yirmi üçüncü binanın duvarlarından birinde şunu hatırladım. Katta biri "Sapna" yazmış ve Prabaker ile Johnny'ye Sapna adına korkunç cinayetlerin işlendiğini söylemişti. Herkes kasvetli bir beklentiyle bana bakıyordu. Atmosfer tehditkar hale geliyordu. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu, sırtımdan aşağı soğuk terler aktığını hissettim.

- Ne düşünüyorsun, Lin?

-Evet?

- Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?

Odada derin bir sessizlik oldu, yutkunma sesi duydum. Fikrimi istediler ve kararımın değerli olmasını umdular.

- Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu yazı sadece saçmalık ve anlamsız, ciddiye almak zor.

Majid kıcını çekti ve yüksek sesle öksürdü. Dikenli kaşlarının altından bakan siyah gözleri şu an beni delip geçecekmiş gibi bakıyordu.

- Bir insanı kasığından gırtlığına kadar yakmak, organ ve uzuvlarını evin her yerine saçmak, evin üzerine kan serpmek ciddiye alınacaksa ciddiye alınmalıdır.

- Sapna mı yaptı?

- Abdul Ghani, "Onun destekçileri başardı, Lin," diye yanıtladı.

Ayrıca son bir ayda en az altı cinayet işlediler.

- Sapna'yı duymuştum ama bunun bir kurgu, bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Gazeteleri her gün okumama rağmen bu konuda herhangi bir bilgiye rastlamadım.

- Qadimbhai, "Bu konu gizli tutuluyor ve soruşturma çok dikkatli bir şekilde yürütülüyor" dedi. - Hükümet ve polis, gazete editörlerinden bu cinayetleri birbiriyle ilişkilendirmeden adi suç olayları olarak haber yapmalarını istedi. Ama kesin olarak biliyoruz ki bu cinayetler Sapna'nın destekçileri tarafından işlendi. çünkü Sapna'nın adı kurbanların kanlarıyla duvarlara ve zemine yazılmıştı. Cinayetler vahşetle işlenirken o evlerden hiçbir şey çalınmadı. Şu anda, söz konusu Sapna resmi olarak mevcut değil. Ama bu geçici bir durum ve yakında herkes onun hakkında ve onun adına yapılanları öğrenecek.

- Sen... onun kim olduğunu bilmiyor musun?

- Onunla çok ilgileniyoruz Lynn, diye yanıtladı Carderbhai. - Bu deklarasyon hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu yazı birçok pazarda ve yoksulların yaşadığı yerlerde duvarlara yapıştırılmıştır. Gördüğünüz gibi, sizin dilinizde yazılmıştır - İngilizce.

Bu sözlerde biraz sitem vardı ve o Sapnay ile hiçbir ilgim olmamasına ve onun hakkında çok az şey bilmeme rağmen, bir suçla itham edilen tamamen masum bir insan gibi kızardım.

- Bilmiyorum... Sana nasıl yardımcı olabileceğimi anlamıyorum.

- Yine Lin, - dedi Abdul Ghani. - Okuduklarınızdan belli bir fikir oluşturmalsınız, bazı düşünceler ortaya çıkmamış olabilir.

Tereddüt etmeyin, sadece düşüncelerinizi bizimle paylaşın. Burada sorumlu tutulamazsınız.

- Biliyor musun... - İstemedim söze başladım, - aklıma gelen ilk düşünce, bu Sapna'nın ya da bildiriği hazırlayan kişinin bir Hristiyan olduğudur.

- Cristian mı? Halid güldü.

Halid, otuz beş yaşlarında, kısa siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü bir adamdı. Sol kulağının yanından ağzının köşesine kadar yay şeklinde uzun bir yara izi vardı ve yüzünün sol tarafı tamamen felç olmuştu. Koyu saç zamansızdır

beyazlaşmaya başlamıştı. Yüzü mantıklı ve hassas biri gibi görünse de hoş olmayan bir görünüşü vardı ama bu yara izinden değil, yüz hatlarında iz bırakmış olan öfke ve nefret ifadesinden kaynaklanıyordu.

- Ama Hristiyanlar, - Halid gülerek devam etti, - bence düşmanlarını sevmeliler, bağırsaklarını parçalamamalılar.

- "Bırak bitirsin," diye gülümsedi Gadirbhai. - Devam et Lin. seninki

Sapnanm'ın bir Hristiyan olduğunu düşünmenize neden olan nedir?

- Onun bir Hristiyan olduğunu düşündüğümü söylemedim ama bunu yazan kişi Hristiyan tabirini kullandı. Bakın mesela ilk kısımda: "Geldim" ve ardından: "Bunu benim için yapın." Bu yazı İncil'e aittir. Ve üçüncü bölümde: "Ben onların yalan dünyalarının gerçeğiyim, ben onların açgözlülük karanlıklarının ışığıyım, benim

kanlı yolum senin özgürlüğün" - burada İncil'i kendi sözleriyle tekrarlıyor. Sonra: "Ben Yolum, Ben Gerçeğim, Ben Işığım" - bu sözler İncil'de de vardır ⁵¹. Sondaki "Katiller mukaddestir, çünkü benim uğruma can alıyorlar" cümlesi ^{Dağdaki} ⁵²Hutbe'nin tefsiridir. Mukaddes Kitapla muhtemelen başka benzerlikler de vardır, ancak onları ilk okuduğumda fark etmemiştim. Ancak bu, beyannamenin çarpıtılmış bir versiyonudur. Sanki onu yazan kişi İncil'den parçalar koparıp yazmış gibi.

- Tepeden tırnağa ne dersin? "Lütfen açıklayın," diye sordu Majid.

- Yani bu yazıların İncil'de ifade edilen fikirlerle tam olarak uyumlu olmadığını söylemek istiyorum. Üslup İncil'e ait olmasına rağmen, anlam tamamen ona aykırıdır.

Devam edip bu konuyu geliştirebilirdim ama Abdul Ghani kesinlikle yapamazdı:

- Teşekkürler Lynn, çok yardımcı oldun. Yeter, o salakla ilgili konuşmayı kapatalım. Ben bu konuya hiç dokunmam, Kadir'in ricası üzerine başladım onun isteği benim için kanundur. Tartışmamıza geçme zamanı Hadi biraz yemek yiyelim ve başka şeylerden

⁵¹Bakınız: Yuhanna İncili: "Ben dünyanın ışığıyım; Beni takip edenler karanlıkta kalmayacak ve yaşam ışığına sahip olmayacaklar) (Yuhanna 8:12) veya: "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im..." (Yuhanna 14:6)

⁵²Esas olarak Matta İncili'nde: "Mazlumlar kutsaldır, çünkü onlar Tanrı'nın krallığındadır"; "Ağlayanlar kutsaldır, çünkü onlar seni teselli edecek" vb. (Matta 5:3-4).

konuşalım. Geleneğimize göre nargile ilk misafir tarafından başlatılır, hadi başlayın.

Farid ayağa kalktı ve masanın yanına büyük, zarif bir şekilde dekore edilmiş altı borulu bir nargile koydu. Pipoları dağıttı ve elinde birkaç kibritle nargilenin yanında diz çöktü. Herkes ellerindeki pipoları başparmaklarıyla kapattı ve Farid kibriti ateş topu şeklindeki kasenin üzerinde yaktığı anda nargileyi içmeye başladım. Nargiledeki esrarla, kutsal Ganj ve Ja-

Tipa nehirlerinin onuruna gangajamuna adını verdiği esrarın kanıydı. Bu karışımın etkisi güçlüydü, duman zorla içeri girdi ve gözlerim hemen kırmızı oldu ve bulanık görmeye başladım; çevredeki laryn'in yüzü yer değiştirmiş gibiydi ve hareketleri daha zor hale geldi. Carla bu durumu "Lewis-Carroll" olarak adlandırdı. "Çok eğleniyorum" derdi, "Lewis Carroll gözlerimin önüne geliyor." İstemsizce boruya giren dumanı içime çektim ve sonra tekrar dışarı püskürttüm. Sonra tüpümü kapattım ve diğerlerinin çok yavaş dönüşünü izledim. Yüzüm sanki hamurdan yapılmış gibiydi, elimde olmadan yüzümde aptalca bir memnuniyet gülümsemesi belirdi ve onu uzaklaştırmaya çalıştım ama sıra yine bana gelmişti.

Herkes bu mesleği son derece ciddiye aldı. Kimse konuşmadı, gülümsedi ya da gülmedi. Nargile tiryakileri, asansörle kırk yedinci kata çıkan bir adamın yüzünde umursamaz bir can sıkıntısı ifadesiyle, tanımadıkları insanlarla çevrili, birbirlerine bakmadan oturuyorlardı.

Sonunda Farid nargileyi bir kenara çekti ve küllerle dolu kabı boşaltmaya başladı.

- Ve şimdi, Lin, - dedi Gadirbhai minnettar bir gülümsemeyle, - konuşumuz olarak, tartışma konusunu sen önermelisin. Bu bizim geleneğimizdir. Genellikle dini temaları tercih ederiz, ancak bu ille de böyle değildir. Ne hakkında konuşmak istersiniz?

- D-konuşmak mı? - dedim, ayağımın altındaki halı aklıma takıldı. Çevreyi net bir şekilde görmemi engelleyen imajını uzaklaştırmaya çalışarak cevap verdim.

- Evet, Lin. Bir konu önerin. Örneğin, yaşam ve ölüm, aşk ve nefret, sadakat ve ihanet, diye açıkladı Abdul Ghani. Tombul elini havada sallayarak zıt anlamlı kelimelerden oluşan bir görüntü yaratırdı. - İşte bir tür tartışma kulübü. Ayda en az bir kez buluşuyoruz, tüm kişisel ve ticari meseleleri bir kenara bırakıyoruz, çeşitli felsefi ve diğer konuları konuşuyor ve tartışıyoruz. Boş zamanlarımızı böyle geçiriyoruz. Bugün bir İngiliz konuğumuz var ve onun İngilizce bir tartışma konusu önermesi gerekiyor.

- Dürüst olmak gerekirse, ben İngiliz değilim.

- İngiliz değil misin? Ve sen kimsin? Majid ısrarla sordu. Kaşlarını çatık gözleri ağır şüphe ve tereddütle doluydu.

Güzel bir soruydu. Harabelerde çantama sakladığım pasaporta göre Yeni Zelanda vatandaşı olarak kabul ediliyordum. Cebimdeki kartvizitler benim Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı Gilbert Parker olduğumu söylüyordu. Sunder köyü halkı beni Kızılderili Shantaram ilan etti. Harabelerdeki insanlar bana Linbaba derdi. Ve memleketimde, "Aranıyor" başlığının altına yapıştırılan resim.

Bir kişi olarak tanındım. "Ama bundan sonra Avustralya'yı vatanım olarak kabul edebilir miyim?" Kendime sordum. - Ve benim hiç vatanım var mı?

Kendime bu soruyu sordum ve cevabı bildiğimi fark ettim. Anavatan canımızdan sevdiğimiz ülkeyse, benim anavatanım Hindistan olmalı. Ve ben de binlerce vatansız Afgan, Pers ve diğer milletlerin temsilcileri gibi Hindistan'a gitmek için geride

bırdıkları tüm köprüleri yakıp vatanlarını terk eden, gelecek umuduyla geçmiş yaşamlarını toprağa gömen mültecilerden biriydim.

Hindistan'a geldiğimden beri ilk kez "Ben Avustralyalıyım" diye itiraf ettim.

İçimden bir ses Gadirbhai'yi kandırmanın doğru olmadığını söylüyordu. Ama garip bir şekilde, bu itiraf bana tüm uydurma isimlerimden ve milliyetlerimden daha yanlış geldi.

- Bu çok ilginç," dedi Abdul Ghani, tek kaşını kaldırıp belirsiz bir şekilde Kadirbhai'ya başını sallayarak. - Peki hangi konuyu öneriyorsun, Lin ⁹

- Herhangi bir konu önerebilir miyim? - Süreyi uzatmak için sordum.

- Evet, bana en sevdiğin konuyu söyle. Geçen hafta vatanseverlik konusunu - bir kişinin ülkesine ve Tanrı'ya karşı sorumluluğu ve yükümlülükleri - tartıştık. Oldukça ilginç bir konu. Peki bugün bize hangi konuyu önereceksin?

- Örneğin Sapnanm'ın bu broşüründe "dinimiz emeğimizdir" gibi bir cümle gözüme çarptı. Okuduğumda, birkaç gün önce polisin harabelerimizi bir kez daha basıp birçok kulübeyi yıkmasını izleyen kadınlardan birinin, yanılmıyorsam, "Çalışmak, didinmek bizim görevimiz" dediğini hatırladım. O kadın bunu normal karşılamış ve hiç kızmadan gayet sakin bir şekilde söylemiş. Ben böyle bir yaklaşımı anlamıyorum ve buna hiçbir zaman katılacağımı da düşünmüyorum. Belki bunun hakkında konuşabiliriz? İnsanlar

neden çok çalışır? Neden kötü insanlar iyi insanlardan daha az çalışır ⁹ Kendimi kastetmiyorum, acılarımın çoğunun sebebi benim. Başkalarına ne kadar acı verdiğimi Tanrı bilir. Ama yine de buradaki pek çok şeyle, özellikle de harabelerde yaşayan insanların çektiği acılarla bağdaştıramıyorum. Kısaca, belki çok çalışmayı ve acı çekmeyi bir konu olarak tartışalım?

Yorulmuşken bir cevap bekliyordum. Önerim sessizlikle karşılanmasına rağmen. Sonunda Gadirbhai'nin gülümsemesiyle ödüllendirildim.

- Bu iyi bir konu, Lin. Beklentilerimizi karşılayacağından emindim.

Majidbhai, önce bu konudaki fikrini belirtmeni istiyorum.

Majid boğazını temizleyip hafifçe gülümsedi, başı ve ifadesi ile kaşlarını sımsıkı kaşdı ve dinleyiciler karşısında düşüncelerini sunmaya alışkın bir kişinin özgüveniyle konuşmasına başladı:

- Çok çalışmak... Bence çok çalışmak bizim seçimimiz. Bence bir zorluğun üstesinden gelecek kadar güçlüyseniz, çok çalışmanıza gerek yok. İradesi güçlü bir kişinin duyguları üzerinde yüksek derecede kontrolü varsa, onu çok çalışmaya zorlamak imkansızdır. Acı ya da başka bir nedenle mücadele ediyorsak, duygularımızı kontrol edemiyoruz demektir. Bence çok çalışmak zayıflıktır.

- Achkha-chkha, - dedi Gadirbhai, kabaca "evet-evet" veya "so-so" anlamına gelen Hintçe "iyi" kelimesini iki kez tekrarlayarak. - İlginç bir yaklaşım ama bir soru sorayım: insan nereden güç alır?

- Gücünü nereden alıyor?.. - Mecid alçak sesle mırıldandı. - Sanırım herkes için açık... Katılmıyor musun?

- Hayır, genel olarak katılıyorum, ama söyle bana dostum, gücün bir kısmı da çok çalışmaktan gelmiyor mu? Çok çalışmak bizi daha güçlü yapar değil mi? Ve bence zorluklarla mücadele etmemiş, çok çalışmamış bir insan, acı çekmiş biri kadar güçlü olamaz. Bu yüzden güçlü olmak için çok çalışmalıyız. Dediğin gibi, eğer çok çalışmak zayıflıksa, o zaman güçlü olmak için zayıf olmalıyız. Ne düşünüyorsun?

- Evet... - Majid gülümseyerek cevap verdi. - Belki öyledir ve kısmen haklısın, ama yine de çok çalışmanın güç ve zayıflıkla ilgili olduğunu düşünüyorum.

- Majid kardeşimizin söylediklerine katılmıyorum, - Abdul Ghani sohbete katıldı, - ama bence insan gerçekten çok çalışarak mücadele etmek için gerekli güce sahiptir. Bence hiç şüphesiz.

- Ama bu gücü nereden alıyor, çok çalışarak nasıl mücadele ediyor? - Gadirbhai'ye sordu. - Öyle görünüyor ki bu herkesin başına bir şekilde geliyor, belki de ancak büyüyüp yetişkin olduktan sonra, çocukların hassasiyetini aştıktan sonra yapabiliriz. Büyümek de öyle. bu arada, kısmen sıkı dövüşmeyi öğrenmek anlamına geliyor. Büyüdüğümüzde ham hayallerimizi kaybederiz ve mutluluğun az ve geçici olduğunu fark ederiz. Bu gerçek bizi yaralar ve bizi yaraladıkça daha çok acı çekeriz. Acı çekmek de bir tür öfke olarak adlandırılabilir. Acıya sebep olan kaderin adaletsizliğine kızıyoruz

ve bu öfkeye zahmet ve ıstırap diyoruz. Bu arada, kahramanın kaderi buradan kaynaklanmaktadır.

- Yine "kader" mi? Hangi konudan bahsedersek konuşalım, her şeyi oraya sen getiriyorsun! - dedi Majid, tombul komşusunun kendini beğenmiş gülümsemesini kesmeden acı acı.

- Kaşlarını çatmış bir Filistinli olan Khalid, "Bu Abdul'un yarası Lin," diye açıkladı bana. Ona göre kader, bazı insanlara cesaret gibi onları pervasız davranışlara yönelten olağandışı nitelikler bahşetti. Buna kahramanın kaderi diyor ve bu tür insanların başkalarını onunla savaşmaya, etrafa sefalet ve ölüm yaymaya teşvik ettiğini düşünüyor. Belki Abdul haklı ama bu konudan çok bahsetmesi hepimizi öldürüyor.

- Abdul, kader meselesini bir kenara bırakıp bir soru sorayım, dedi Kadirbhai. -Sence bizim yaptığımız ağır iş ile başkalarına yüklediğimiz zor iş arasında bir fark var mı?

- Tabii ki, - cevapladı Abdul. - Neye işaret ediyorsun?

- Birini kendi üstlendiğimiz, diğerini başkalarına yüklediğimiz en az iki tür emek varsa, o zaman bunların hiçbirisi az önce bahsettiğiniz öfke sayılmaz. değil mi Ama ona göre bu iki tür sıkı çalışma nedir?

- Ah! Abdul Ghani protesto etti. - Kadir ihtiyar tilki yine mi köşeye sıkıştırdın beni?

Sadece tartışmayı kazanmak için yargılarda bulunduğumu hemen anlayabilirsiniz, değil mi? Tam kendimi zafer için kutlarken

yakaladın beni. Ama sorun değil, bu konuyu dūşüneceęim ve size hatasız bir kanıt sunacağım.

Kaseye bir parça tatlı barfi aldı ve ağzına aldı ve mutlu bir şekilde çiğnemeye başladı.

- Halid, bu konuda ne dūşünüyorsun? - dedi, şekere bulanmış kalın parmağını komşusuna doğru uzatarak.

- "Zor çalışmanın çok gerçek olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Halid, sıkıdığı dişlerinin arasından sakince. - Kırbacı tutan değil, sadece kırbalananadır.

- Halid canım, - diye haykırdı Abdul Gani, - benden on yaşı küçüksün ve seni küçük kardeşim gibi seviyorum ama böyle üzücü şeylerden bahsediyorsun, bu güzel olaydan aldığımız tüm zevk yok oluyor.

- Filistin'de doğup büyüdüyseniz, bazı insanların çalışmak için doğduğunu bilirsiniz. Sürekli bir meşakkat içinde yaşarlar ve zahmet bir an olsun yakalarından ayrılmaz. Gerçek sıkı çalışmanın nereden geldiğini bilseydiniz, sıkı çalışma sevginin, özgürlüğün ve gururun doğduğu yerden gelir. Bu duygularla idealler doğdukları yerde ölürler. Zor iş hiç bitmiyor, çocuklarımız uykusunda ağlamasın diye alışmıyormuş gibi yapıyoruz.

Merhamet dilenen iki baş düşmanına bakar gibi öfkeyle ellerine baktı. Odada derin bir sessizlik oldu ve tüm gözler Kadir'in üzerindeydi. Ve sırtını düz ve bağdaş kurarak oturdu, sanki saygı duyuyormuş gibi biraz sallandı.

dalganın işaretini yeterince tartmış gibi sessizdi. Son olarak, fikrini belirtmesi için Ferid'e işaret etti.

- Bence Halid kardeşimiz bir dereceye kadar haklı, - diye söze başladı Ferit ağır ağır ve biraz da çekingen bir sesle. İri, koyu kahverengi gözleriyle Gadirbha'ya baktı ve onun ilginç bakışını görünce devam etti: - Bence mutluluk da gerçek ve doğru bir kavram ama bu yüzden aklımızı kaybediyoruz. Mutluluk garip ve güçlü bir şeydir, bu yüzden bir tür hastalık kapmışız gibi. Ve sıkı çalışma bizi bu beladan kurtarır - aşırı mutluluk. Ona ne diyorlar? "Bhari vaiz..."?

Gadirbhai ona bu kelimeyi Hintçe hatırlattı ve son derece incelikli ve şiirsel bir şekilde İngilizceye tercüme etti: "Sadece çok çalışmanın merhemi mutluluğun yükünü iyileştirebilir." Uyuşturucunun etkisi altında bile, İngilizceyi ilk görüşmemizde gösterdiğinden daha iyi bildiği görülüyordu - görünüşe göre o gün kendini tam olarak tanıtmamaya karar verdi.

- Evet, evet, tam olarak söylemek istediğim buydu. Sıkı çalışma olmadan, mutluluk bizi ezerdi.

- Çok ilginç bir düşünce Farid, dedi Qadirbhai ve genç Hintli bu iltifattan çok memnun kaldı.

Hafiften kıskançlık hissettim. Gadir'in pohpohlayıcı gülümsemesi, nargiledeki sarhoş edici esrardan daha çok bir neşe ve mutluluk duygusu veriyordu. Abdülkadir Han'ın oğlu olmak, onun övgüsünü kazanmak için içimden korkunç bir arzu geçti. Kalbimde babasızlık denen boşlukta Gadirbhai'nin imajı canlanmaya başladı. Uzatılmış

bir yüz, yeni grileşmeye başlamış kısa bir sakal, dolgun dudaklar ve kehribar rengi gözler benim için babalığın ideal vücut bulmuş hali oldu.

Geçmişimden bu annenin büyüdüğünü ve Kadir'i sadık bir oğul olarak sevmek istediğini hatırladıkça, hislerimin büyük ölçüde onun bu şehirde - kendi şehrinde - büyük bir etkiye sahip olmasından kaynaklandığından şüphelerim var. Onunlayken kendimi hiçbir yerde bu kadar güvende hissetmemiştim. Onun hayatının girdabına dalıp hapishane kokusunu üzerimden atıp beni takip eden katipleri yanılabileceğimi umuyordum. Bunca yıl boyunca kendime binlerce kez sordum, acaba Kadir fakir ve çaresiz olsaydı, onu bu kadar çabuk ve bu kadar güçlü sever miydim?

Oturduğumuz odanın göğe benzeyen kubbesinin altında oturup övülen Fan'ı kıskanarak, Gadirbhai'nin beni evlat edin demese bile aslında onu baba olarak kabul ettiğimi fark ettim. Tartıştığımız süre boyunca içimden kısıp bir ses dua edercesine "Babam, babam..." diye tekrarlıyordu.

- Subhan amca, anlaşılan sen de İngilizce konuşmaktan bizim kadar memnun değil misin? - Gadirbhai, sağında oturan beyaz saçlı memura sordu. - Sakıncası yoksa senin için söyleyeyim. Ne demek istediğinizi biliyorum: Kuran bize çok çalışmamızın sebebinin günahlarımız ve yanlışlarımız olduğunu öğretiyor, değil mi?

Subhan adam, kalın kaşlarının altından gözleri parlayarak, bir anlaşma işareti olarak başını salladı. Görünüşe göre, Gadirbhai'nin tartışılan konudaki tutumu hakkındaki bilgisi kalbini açtı.

- Salih bir Müslüman, Kur'ân-ı Kerîm'e göre yaşayarak, zor işi hayatından çıkarır ve öldükten sonra cenneti bekler diyeceksiniz.

- Subhan Amca'nın ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz, - Abdul Ghani çaresizlikle Kadirbhai'nin sözünü kesti. - Hiçbirimiz seninle inançların hakkında tartışmak niyetinde değiliz Subhanji ama bence bazen inançlarında aşırıya kaçırıyorsun, değil mi? Annesi öldüğünde ağlıyordu diye genç Majid'i bambu tokmakla nasıl dövdüğünü hala hatırlıyorum. Elbette Allah'ın iradesine isyan etmemeliyiz ama bence herhangi bir duyguya sahip olmak da doğal. Ama onun dışında asıl merak ettiğim senin fikrin Kadir. Lütfen sıkı çalışma hakkındaki düşüncelerinizi paylaşın.

Gadirbhai'nin düşüncelerini yoğunlaştırdığı birkaç dakika boyunca herkes sessizce ve hareketsiz bir şekilde oturdu ve bekledi. Toplanan herkes tarafından açıkça ifade edilen bir bakış açısı olsa da, son sözün hakkının her zamanki gibi Kadirbhai'ya ait olduğu sır değildi. Biliyordum ki, burada toplanan insanlara bir daha sıkı çalışma sorulursa, fikirleri tam olarak Gadirbhai'nin cevabının ruhuna uygun olurdu. Dikkati dağılmış ve isteksiz olmasına rağmen, başkaları üzerinde yarattığı olumlu etkinin kesinlikle farkındaydı. Soğukkanlı biri olmadığını bildiğim için gösterilen sempatiden gurur duyduğunu düşündüm. Onu yakından tanıdıktan sonra, diğer

insanların onun hakkında ne düşündüklerini her zaman gerçekten merak ettiğinden ve itibarının onlar üzerindeki etkisinin farkında olduğundan hiç şüphem yoktu. Allah'tan başka herkese hitaben yaptığı konuşmalar üzerinde düşünülmüş bir performanstı. Ne eksik ne fazla, Qadir dünyayı değiştirdiğini iddia etti. Sözlerinin veya eylemlerinin hiçbirisi istemsiz veya rastgele değildi; her şey, hatta o andaki alçakgönüllülüğü bile, genel planın dikkatle hesaplanmış bir parçasıydı.

- Önce genel bir açıklama yapmak, sonra daha fazla ayrıntıya girmek istiyorum. Bu talebe itirazı olan var mı? İyi. Genel bir notla başlayayım, bence çok çalışmak sevgimizi sınamanın bir yoludur. Önemsiz bir zorluktan dayanılmaz bir ıstıraba kadar - herhangi bir çaba, sevgimizin bir sınavıdır.

ve bu, neredeyse her durumda Tanrı'ya olan sevgimizin sınavıdır. İşte ilk incelemem. Devam etmeden önce bu incelememi tartışmak isteyen var mı?

Etrafa bakındım. Bazıları onun ne söyleyeceğini bilerek gülümsedi, bazıları onaylayarak başlarını salladı ve bazıları da dikkatle bekledi. Ama görünüşe göre kimse söylediklerini tartışmak istemiyor.

- Peki o zaman, ne dediğime daha yakından bakalım. Kuran-ı Kerim'de, dünyadaki çelişkili bile olsa her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu bildirilmiştir. Bence çok çalışmaktan bahsederken, acı ve zevk konusunda dikkate alınması gereken iki nokta var. Birinci

nokta: ağrı ve doğum eylemi birbiriyle ilişkili olsa da aynı şey değildir. Ağrı, ıstırap çekmeden hissedilebilir ve sancısız doğuma katlanılabilir. Benim fikrime katılıyor musun?

Gadירbhai, kendisine bakanlara dikkatlice baktı ve herkesin aynı fikirde olduğundan emin oldu.

- Ağrı ile emek arasındaki fark bence şu: Ağrının bize öğrettiği şey, örneğin ateşin yandığını ve tehlikeli olabileceğini, ikna edici bir güce sahip olduğunu, yani sadece bize ait olduğunu, emekten anladığımızı ise. bizi tüm insanlıkla birleştirir. Acı çekerken acı çekmezsek, çevremizdeki dünya hakkında yeni bir şey öğrenmeyiz. Çabasız acı, mücadelesiz zafer gibidir. Bizi güçlü kılan, mükemmelleştiren, Allah'a yaklaştıran sebebi anlamamıza izin vermez.

Herkes onaylayarak başını salladı.

Peki ya tat? - Abdul Ghani'ye sordu ve bazılarının gülümsediğini görünce ekledi: - Nedir? Zevk konusunda tamamen sağlıklı, tamamen teorik bir ilgi olamaz mı?

- Lezzet konusuna gelince, - diye devam etti Kadir, - bence buradaki mesele, Lee'nin dediği gibi neredeyse Sapna'nın İncil sahtekarlığı gibi. Çok çalışmak ve mutluluk tamamen aynı olsa da aynı zamanda zıt kavramlardır. Biri diğerinin ayna görüntüsüdür, biri olmadan diğerinin anlamı yoktur ve yoktur.

- Üzgünüm, anlamıyorum, - Farid çekinerek sohbete katıldı. - açıklayabilir misiniz lütfen?

Ellerimden birini örnek olarak alalım, - diye yanıtladı Gadirbhai yumuşak bir sesle. - Parmaklarımı açıp sana avucumu gösterebilirim veya elimi omzuna koyabilirim. Mutluluk diyelim. Aynı zamanda parmaklarımı kıvrıp yumruk yapabilirim. Zor iş diyelim. Yüzeyde, olasılıklar

terim ve anlam bakımından farklı olmakla birlikte, her iki eylem de aynı el tarafından gerçekleştirilir. Çok çalışmak mutluluğun zıttıdır.

Bundan sonra, iki saat daha herkes fikrini dile getirdi, birbiriyle tartışarak konuyu her yönden parlattı. Yine esrar içtiler. Çay masaya iki kez geldi. Abdul Ghani çayında bir siyah afyon tableti eritti ve her zamanki gibi kaşlarını çatarak içti.

Majid tartışma sırasında pozisyonunu biraz değiştirdi, çok çalışmanın her durumda bir zayıflık işareti olmadığını kabul etti, ancak daha önce olduğu gibi irademiz sayesinde kendimizi güçlendirebileceğimiz ve sıkı çalışmanın üstesinden gelebileceğimiz konusunda ısrar etti. Ona göre Will, gönüllü sıkı çalışma sayesinde elde edilen bir tür kişisel disiplin, özdenetimdir. Arkadaşlarının hayatından örnek veren Farid, çok çalışmayı aşırı mutluluğun kralı olarak anladığını söyledi. Yaşlı Sübhan Urduca birkaç cümle fısıldadı, Kadirbhai de tercüme etti: Böyle şeyler var. sıradan insanlar onları anlayamaz. Onları ve sıkı çalışmayı yalnızca Tanrı anlayabilir. görünüşe göre, bu kavramlardan biri. Keki Dorabci, Perslerin dini fikirlerine göre. Evrende karşıtların sürekli bir mücadelesi olduğunu söyledi - örneğin ışık ve karanlık, sıcak ve

soğuk, emek ve zevk. - ve biri diğeri olmadan var olamaz. Rajubhai, emeğin karmasına saplanıp kalmış cahil bir hizmetkarın durumu olduğunu söyledi. Abdul Ghani'nin birçok ısrarlı girişimine rağmen sessizliğini koruyan Filistinli Halid, Abdül Halid'e kışkırtıcı atışlar yapıp birkaç kez ikna etmeye çalıştıktan sonra yoruldu ve pes etti.

Abdul Gani'nin kendisine gelince, o insanlar arasında en konuşkan ve anlayışlı olanıydı. Khalid bana ilginç biri gibi geldi, hatırladığım kadarıyla içinde çok fazla öfke vardı. Majid'in İran ordusunda görev yaptığını öğrendim. Büyük olasılıkla saf ve cesur bir adamdı, ancak dünyaya ve insanlara son derece basit bir yaklaşımı vardı. Subhan Mahmud şüphesiz çok dindardı, koruyucu dini inançlara kapılmıştı. Ferid temiz kalpli, alçakgönüllü ve asil bir adamdı ama bence yabancı etkisi altına girmeye meyilliydi. Keki kaşlarını çatmış ve kayıtsız görünüyordu, Rajubhai ise bana kabalığın sınırında bariz bir şüpheyle davrandı. Abdul Ghani, espri anlayışı sergileyen ve yürekten gülen tek kişiydi. Nispeten genç erkeklerle kendisinden daha yaşlı olanlarla aynı şekilde davrandı ve diğerleri minderlerin üzerinde nispeten düz oturmalarına rağmen, istediği gibi uzandı. Herkesten çok o sohbeti böler, dart atar, yer, içer, sigara içerdi. Özellikle Gadirbhai ile iletişimde samimi olsa da bunu pek belli etmese de yakın arkadaş oldukları belliydi.

Gadirbhai, başkalarının söylediklerini yorumladı, sorular sordu, ancak tezine asla geri dönmedi. Yorgundum, kimse beni

düşüncelerimi paylaşmaya davet etmediği için mutluydum, sessizce oturdum ve başkalarını dinledim.

Tartışmayı bitirdikten sonra Gadirbhai, Nabi ve beni caminin yanındaki sokağa açılan kapıya götürdü ve elimi tuttu. Geldiğime memnun olduğunu ve görüşmeden memnun kalacağımı umduğunu söyledi. Sonra ertesi sabah onu tekrar ziyaret edip edemeyeceğimi merak ederek benden bir şey isteyeceğini söyledi. Şaşırdım ve memnun oldum, isteksizce kabul ettim ve sabah erkenden döneceğime söz verdim. Gece geç saatlerde şehrin sokaklarında yürürken, verdiğim sözü pek düşünmedim.

Bunun yerine, felsefe yapan mafya patronlarından beyin fırtınası yapıyordum. Hapishanede katıldığım benzer başka bir tartışmayı hatırladım. Oradaki insanların büyük çoğunluğunun çok az eğitimi olmasına rağmen, belki de nedeni buydu - soyut konuları tartışmayı seviyorlardı. Bu tartışmalara felsefe demiyorlardı, felsefenin ne olduğunu bile bilmiyor gibiydiler ama tartışma konuları tam olarak inançlar ve ahlak, öz ve amaç ve benzeri konulardaydı.

Günüm uzundu, akşam da öyle. Pantolonumun yan cebinde Madame Ju'nun bir resmi vardı, kafamda çeşitli sıkı çalışma kavramları vardı ve ayaklarımda Carla'nın ona sevgilisinin cenazesi için verdiği dar ayakkabılar vardı. Ama hafızamda, dost dediğim hırsızların ve katillerin tutkuyla aşk, adalet ve cömertlik üzerine tartıştıkları Avustralya hapishanesi canlandı. "Acaba beni birazcık bile hatırlıyorlar mı?" - Düşündüm. - Muhtemelen onlar için berrak

bir rüya gibiyim, kaçış ve özgürlükle ilgili bir rüya. Çok çalışmak için ne derler acaba?

Şüphesiz Qadimbhai, sağduyunun sınırlarını genişleten karmaşık muhakemeleri ve tasarımlarının sanatsal mükemmelliği ile çevresindekileri etkilemeye çalıştı. Onun "sıkı çalışması, zıt işaretle mutluluktur" - balık kancaları gibi hafızaya sıkışmış keskin ve keskin ifadeler. Kuru dil ve dudaklar. ve korku içinde yaşadığınız gerçek sıkı çalışma kavramı, Gadirbhai'nin soyut yargılarından ibaret değildi. Filistinli Halid Ansari doğruyu söyledi ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Tüm mahkumların ve genellikle yeterince uzun yaşamış herkesin bildiği şeyi, çok çalışmanın kayıplar içerdiğini basit ve anlaşılır terimlerle ifade etti. Bir insan gençken, sıkı çalışmasından başkalarının sorumlu olduğunu düşünür, yaşlandıkça, arkasından şu veya bu çelik kapı çarptığında, bir şeyi sonsuza dek kaybettiğinde, gerçek sıkı çalışmanın ne olduğunu anlar.

Kendimi küçük, yalnız ve unutulmuş hissederek, kasabamızın karanlık sokaklarında bilinçsizce evime doğru yürüyordum. Son çıkmaz sokağa döndüğümde, kulübemin önünde el feneri olan bir adam gördüm. Karısını dövenin Yusuf olduğunu söyleme. Yanında saçları darmadağınık ve darmadağınık küçük bir kız vardı ve arkasındaki gölgede Prabaker'ı gördüm.

- Neler oluyor? Fısıldadım. -Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?

- Merhaba Linbaba. Giydiği kıyafetler çok güzel. - Prabaker'ın gülümsemesi fenerin ışığında sarı bir ay gibi süzülüyordu. - Ayakkabılarını da beğendim - temiz ve parlak ayakkabılar. Tam zamanında geldin. Yusuf işini iyi yapıyor. Herkesin kapısının önünde bir başarı işareti olmasını istiyor. Artık içki içmiyor, fazla mesai yapıyor ve fazladan para kazanıyor ve bunu hepimizin başarılı olması için harcıyor. ' - Başarı meselesi nedir?

- Şu kıza bak, eli. - Prabaker kızın bileğinden tuttu ve onu biraz kaldırdı ama ışık zayıf olduğu için ne görmem gerektiğini anlamadım. - Bir göz at. elinde sadece dört parmağı var! Bu büyük bir başarının işaretidir.

Sonunda gördüm. Kızın elinde orta parmak testise bitişikti. Avucunun içi morarmıştı ve Joseph'in tabağında mavi boya vardı. Kız elini boyaya batırdı ve sakinleri kötü güçlerden ve nazarın neden olduğu talihsizliklerden korumak için kulübelerin kapısına bir işaret yaptı. Harabe sakinlerine göre, kızın deforme olan eli, Tanrı'nın özel lütfunun bir işaretiydi. Kız avucunu zavallı kapıma vurdu ve Joseph başını salladı ve onunla işine devam etti.

- Prabaker, yirmi metreye kadar yayılan tıslayan piç köpeğiyle, "Karısını döven ve çok fazla uyuşturucu içen Joseph'e de yardım ediyorum" dedi. - Madem buradayım, bir şey ister misin? - Hayır, teşekkürler İyi geceler Prabab.

- Shub Ratri, - diye yanıtladı. - İyi geceler. Benimle ilgili güzel bir rüya gör, olur mu?

Onu durdurduğumda Prabaker gitmek
üzereydi. - Dinle Prabu!

- Evet, Lin?

- Söyle bana, sana göre çok çalışmak nedir? İnsanların çok çalışması ne anlama geliyor?

Prabaker döndü ve elinde parlayan bir fenerle eğri büğrü yolda yürüyen Joseph'e baktı. Sonra dikkatlice bana baktı. Bana çok yakın olmasına rağmen gözlerimle sadece dişlerini görebiliyordum.

- Lin, iyi misin?

- "Evet, iyiyim." Güldüm.

- Daha önce o ayyaş Joseph'in içtiği gibi çok mu ilaç içtin?

- Hayır hayır. Bana her zaman her şeyi açıklıyorsun. Bugün çok çalışmaktan bahsediyorduk ve şimdi fikrinizi öğrenmek istiyorum.

- Bilinecek ne var? Zahmet, aç kalmaktır, değil mi? Bir şeye aç olmak zor iştir. Bir kişi açlıktan veya bir şeyin eksikliğinden muzdarip değilse, o zaman ağır çalışmadan muzdarip değildir. Bu herkes tarafından bilinir.

- Evet, muhtemelen öyledir. Peki, iyi geceler.

- Hayır'a karşı, Lin.

Prabaker, şarkısına uyanabilecek insanların ona kızmayacağından emin olarak mırıldanarak ayrıldı. Uyananların onu bir dakika dinleyeceğini ve yüzlerinde bir gülümsemeyle uyuyacaklarını biliyordu, çünkü söylediği şarkı aşk hakkındaydı.

onbeşinci bölüm

- Uyan! Hey, Linbaba, bir an önce uyanmalısın!

Gözlerimden birini açtım ve üzerinde Johnny Cigar'ın yüzü olan bir kağıt parçası gördüm ve tekrar kapattım.

- Lanet olsun Johnny!

- "Ben de hoşgeldin," diye homurdandı Johnny, "ama uyanman gerek."

- Sen çok kötü bir adamsın Johnny. Zalim ve kötü. Çıkmak.

- Bir adam yaralandı, Lin. Tıbbi malzemeye ihtiyacınız var. Tıbbi varlığının yanı sıra.

Daha sabah bile olmadı, - dedim içini çekerek. - Saat iki. Sabah ben uyuduktan sonra gelip normale dönmesini söyle.

Pekala, ona söyleyeceğim ve o dışarı çıkacak, gerçi biliyor olmalısın, kanı çok hızlı akıyor. Ama uyumaya devam edersen, gitmezse bizzat tokat atıp gönderirim.

Büyük uyku nehrine geri dalmak üzereydim ama "kan" kelimesi beni geri getirdi. Oturdum ve gözlerimi ovuşturdum, bir bacağımın tutulduğunu hissettim. Tüm gecekondu sakinleri gibi benim yatağım da yere iki kat halinde serilen bir battaniyeden ibaretti. İsteyenler için suni bitki yünü şilteler vardı, ancak çok fazla yer kapladıkları, bit, pire ve diğer haşereler için üreme alanı oldukları ve farelerin en sevdiği aktivite oldukları için kimse kullanmıyordu. Aylardır çıplak yerde uyumaya alışmışım ama etli olmadığım için genellikle sabahları kemiklerim ağrırdı.

Yüzümün hemen yanında Johnny el feneri

yakalandı Onu kenara ittim ve elini uzatmış kapı eşiğinde çömelmiş başka bir adam gördüm. Kolundaki büyük yaradan altına koyduğu kovaya kan oldukça hızlı aktı. Henüz tam olarak uyanmadım, plastik kaba boş boş baktım. Adam kulübemin zeminini kana bulamamak için elinde bir kovayla yanıma yaklaştı ve bu hareketi beni yarısından bile daha çok etkiledi.

- "Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Bay Lin," dedi genç adam.
- Johnny yüksek sesle çocuğun ensesine bir tokat atarak, bu Amir,' dedi. - O çok aptal bir çocuk. Şimdi rahatsızlıktan dolayı özür diliyor. Ama bunu yaparken ne düşünüyordu? Gerçekten elimi tutup çırpmalıydım.

- Ne harika bir yaratım! - Omzunun yanından başlayan kesik neredeyse dirseğine kadar geliyordu. Bir kolundan ceket yakasına benzeyen büyük bir deri parçası sarkıyordu. - Bu yara dikilmelidir. Johnny, bunu hastaneye götürmeliyiz. - Ne hastane! ⁵³- dedi Amir. - Sıradaki, büyükbaba!

Johnny, Amir'in kulağına bir tokat attı:

- Kapa çeneni! Hastaneye gitmek istemiyor, Lin! Bu utanmaz gunda polisten korkar. Söyle bana kancık, polisten korkuyorsun, değil mi?

- Johnny, onu becermeyi bırak. Yardımcı olmayacak. Bana ne olduğunu anlat?

- Bir kavga oldu. Çetesi başka bir çeteyle kavga etmişti. Bu sokak haydutları hançerlerle dövüşüyor, al ve sonuç bu!

⁵³Naya - gerekli değil (Hintçe).

- Önce onlar başladı! Amir kendini haklı çıkarmaya çalıştı. - Kadınlarımızla dalga geçtiler. - (Onların dilinde "kadınları taciz etmek", aşağılayıcı hakaretlerden fiziksel eylemlere kadar çeşitli zorlama yöntemleri anlamına geliyordu). - Toplanmaları için onları uyardık. Kadınlarımız kolay kolay gelip gidemezdi. Savaşmamızın tek nedeni bu.

Johnny, Amir'i susturmak için yumruğunu kaldırdı ve sıkı ve fırsat bulduğunda bir yumruk daha indirmeye çalıştı ama kaşlarını çatıldığını görünce kendini tuttu. - Bu nedenin sana kılıç ve bıçakla dövüşme hakkı verdiğini biliyor musun aptal? Kadınlara eziyet etmezse, seni küçük parçalara ayırırlarsa annen çok mutlu olur değil mi? Neyse ki ne yapacağını bilemeyecek! Ve şimdi Linbaba'nın kolunuzu dikmesi ve onarması gerekiyor. Adamı utandırıyorsun!

- Bekle Johnny. Kolunu dikemem kardeşim. Yara çok büyük ve kirli.

- Ne de olsa ilaç kutunda iğneler ve iplikler var, Lin.

Johnny haklıydı. İlaç kutumda yaraları dikmek için iğneler ve ipek katgüt vardı. Ama onları hiç kullanmadım.

- Ben yaraları dikemem, Johnny. Uzman bir doktor veya hemşireye ihtiyaç vardır.

- Ben de öyle dedim, Lin. Bu aptal doktora gitmeyecek. Onu yola çıkarmaya çalıştım. Diğer çeteden bir çocuk bu aptaldan daha ağır yaralandı. Belki ölecek ve polis icabına bakacak, sorgulamaya

başlayacaklar. Bu yüzden Amir doktora ya da hastaneye gitmekten korkar.

- Amir titreyerek ve yutkunarak, "Bana bir iğne iplik ver, kendim dikerim" dedi.

Kocaman gözlerinde hem korku hem de kararlılık vardı. Çok genç olduğunu zaten fark etmişim: en fazla on beş ya da on yedi yaşında olacaktı. Puma spor ayakkabıları, kot pantolon ve göğsünde 23 numaralı basketbol forması giymişti. Tüm bu giysiler Hindistan'da üretiliyor, Batı'dan sonra modelleniyor ve kenar mahallelerde büyüyen akranları arasında modaydı. Mideleri aç olan bu çocukların kafasında yabancı ideallerden yulaf lapası kaynıyordu: Yemek yemek ve açlıktan ölmek yerine paralarını kıyafetlere harcıyorlar ve dergilerde ve filmlerde kendilerine güvenen yabancılar gibi göründüklerini düşünüyorlardı.

Harabelerde yaşadığım altı ay boyunca, bu çocukla hiç tanışmadım, ancak o da diğerleri gibi kulübemin beş yüz metrelik bir yarıçapında yaşıyordu. Çoğu Prabaker ve Johnny Cigar olmak üzere bazıları herkesi tanıyor gibiydi ve binlerce sakinin yaşamları hakkındaki ayrıntılı bilgilerine hayran kaldım. Daha da şaşırtıcı olan, bu insanları önemsemeleriydi. Amir'in Johnny ile akraba olduğu aklıma geldi. Çocuğa yarayı kendisinin dikmesini önerdiğimde, Johnny bana baktı ve "evet, bu çok aptalca," anlamında sessizce başını salladı. Amir benden iğne iplik isterken titremeye başladı, dudaklarından sessiz bir inilti çıktı.

"Tamam tamam" diyerek teslim oldum. - Yarasını dikeceğim. Ama üzücü olacak - Emziğim yok.

- Acı verici! Johnny mutlu bir şekilde kükredi. - Acı sorun değil, Lin. Acı çekiyorsan iyi, chutia ^{*2}. Beyniniz acıyor olmalı!

Emir'i yatağıma oturtup omzuna bir battaniye örttüm. Çekmecedem bir gaz sobası çıkardım, doldurdum, yaktım ve bir tencerede kaynaması için üzerine su koydum. Johnny çay getirmek için komşulara gitti. Kulübenin yanındaki karanlıkta aceleyle ellerimi yıkadım. Su kaynayınca bir kısmını bir tabağa döküyorum ve sterilize etmek için tencereye iki iğne atıyorum. Amir'in yarası

Ketgüt - koyun ve keçi bağırsağından yapılan ve tıpta kullanılan iplik (çevirmenin notu).

² Chutia - kaba aptal, kültürsüz kana susamış vb. (Hint dili).

Ilık su ve antiseptik ile yıkadıktan sonra temiz bir bez yardımıyla kuruladım. Sonra kolunun gevşek derisini yapıştırdım ve kenarlarının biraz birleşip kolayca dikilmesini umarak on dakika sıkıca sardım.

Amir, benim ısrarım üzerine, belirtileri çoktan ortaya çıkmaya başlayan şoku savuşturmak için iki büyük fincan tatlı çay içti. Korku hissetse de özgürce davrandı. Bana güvendi. Hayatımda ikinci kez böyle bir operasyon yapacağımı bilmiyordu ve komik bir şekilde benzer koşullar altında ilk kez yapmıştım. İlk ameliyat ettiğim kişi bir hücre arkadaşı tarafından bıçakla yaralandı. Tartışma bu şekilde çözülerek konu kapandı ancak yaralı tutuklu cezaevi revirinden

yardım isteseydi, korunmak için tecrit koğuşuna alınacaktı. Çocuk suçlular, muhbirler ve bunun gibi bazı mahkumlar için, bu gözaltı merkezleri bazen hayatta kalabilecekleri tek yer olarak görülüyordu. İzolatöre zorla gönderilenler bunu Tanrı'nın cezası olarak gördüler. Orada bulunanların günahlarından doğrudan sorumlu tutulabileceği için, onlar gibi nefret dolu piçlerle bir arada olmak iç açıcı değildi. Bunun üzerine yaralı kişi bana döndü. Yarasını deri dikiş iğnesi ve ipiyle diktim. Yara iyileşti ama şişkin, şekil bozucu bir yara izi kaldı. Şimdi bile, o olayı hatırladığımda kendimi huzursuz hissettim. Amir'in ürkek ve naif gülümsemesi işimi hiç kolaylaştırmadı. Bir keresinde Karla'ya "İnsanlar güvenleriyle bizi her zaman incitir" demişti. - Sempati duyduğun kişiye en büyük zararı ona tamamen güvendiğin gün vermiş olursun.

Çay içtim, sigara içtim ve çalışmaya başladım. Johnny kapıda durmuş çocuklarını bazı çok meraklı komşularla kovmaya çalışıyordu. İğne eğri ve çok inceydi. Görünüşe göre özel cımbızla tutmak gerekiyordu ama elimde böyle bir şey yoktu - benimkini bir dikiş makinesini tamir etmesi için bir komşuma verdim. İğneyi parmaklarımla deriye sokup çıkarmak zorunda kaldım. Rahatsız bir işti, iğne kayıyordu, ilk birkaç dikiş oldukça özensizdi. Beşinci veya altıncı dikişten sonra biraz deneyim kazandım ve iş daha hızlı ve başarılı bir şekilde ilerlemeye başlarken, Amir'in durumu fark edilir bir şekilde etkilenmedi.

İnsan derisi görüldüğünden daha sert ve serttir. Dikmesi zor değil, ipi çekince yırtılmıyor. Ve iğne ne kadar ince ve keskin olursa olsun insan vücuduna yabancı olduğu için bu tür işlere alışık olmayan insan her iğneyi batırdıkça psikolojik bir rahatsızlık duyar. Gecenin serinliğine rağmen terlemiştim. Dava ilerledikçe. Amir neşelendi ama benim gerginliğim ve yorgunluğum arttı.

- Hastaneye gitmesi için ısrar ederdik! - Üzgün bir şekilde söyledim. - Bu bir operasyon değil, saçma bir şey.

- Johnny, "Çok iyi dikiyorsun, Lynn," diye yalanladı. - Güzel bir gömlek dikebilirsin.

- Olması gerektiği kadar iyi değil. Yara yerinde büyük bir iz kalacaktır. Bilmiyorum, neden bu aptalca şeyi yaptım?

- Tuvaletle ilgili sorunların olmalı, Lin.

-Evet?

- Tuvalete gitmekte zorlanıyor musunuz? Çıkmak için mücadele ediyor musun?

- Aman Tanrım, neden bahsediyorsun Johnny?

- Moralin bozuk, Lin. Bu genellikle böyle değildir. Belki de dışarı çıkmakla ilgili bir sorunun var?

- Numara! - Kendimi kontrol etmeye çalışarak tekrarladım.

- Belki de gereğinden fazla dışarı çıkıyorsundur?

- Kapıda duran komşu kadınlardan biri, geçen ay üç gün boyunca sık sık dışarı çıktığını söyledi. - Kocama göre, Linbaba öğleden sonra üç veya dört kez ve geceleri bir o kadar kez dışarı çıkıyor.

- Ha-ha! - diğerkomşu da sözlerini destekledi. - Ben hatırlıyorum. O sırada öyle bir acı çekiyordu ki yüzü öyle bir duruma düştü ki yaa! Sanki bir çocuk doğurmuş gibi. Bağımsızlık Günü'nde atılan bir top gibi yüksek sesle ve hızlı da patlamadı. Parti! Bu kadar! Ona chandu içmesini tavsiye ettim ve akıntısı koyulaştı ve rengi de düzeldi.

- İyi fikir,' diye iltifat etti Johnny. - Git chandu çayı hazırla, Linbaha'nın çıkışı düzelsin.

- Çay falan istemiyorum! - Coşkuyla dedim. - Benim dışarı çıkmakla bir sorunum yok! Henüz dışarı çıkmadım. Sadece çok uyumak istiyorum. Tanrı aşkına, beni rahat bırakın! Bu kadar. İşimi bitirdim. Umarım kolun bir an önce iyileşir Amir. Ama tetanoza karşı aşı olmalısın.

- Gerek yok Linbaba. Üç ay önce, son kavgadan sonra iğne oldum.

Yarayı tekrar yıkadım ve dezenfektan sıktım. Yirmi altı dikişin üzerine gevşek bir bandaj koydum, Amir'e onu ıslatmamasını ve bir gün sonra kontrol için bana gelmesini söyledim. Amir para vermeye çalıştı ama almadım. Gecekondu sakinlerinden hiçbirisi tedavi için bana para ödemezdi. Ama Amir'den para almamamın nedeni sadece prensip meselesi değildi, Johnny'ye, Amir'e ve kendime karşı öyle anlaşılmaz bir öfke duyuyordum ki. Emir

¹ Tetanoz bulaşıcı bir hastalıktır (çevirmenin notu).

Reddetmesini emrettim ve ayak bileğime dokundu, Johnny'den bir tokat daha yedi ve kulübemden dışarı fırladı.

Ameliyattan sonra kulübemi toplamayı bitirmeden Prabaker koşarak geldi, kolumdan tuttu ve beni bir yere sürüklemeye başladı.

- Neden rahat bir uyku çekmiyorsun, Linbaba! - zorlukla dedi, nefesini tuttu. - Seni uyandırmak için zaman harcamak zorunda kalmadık. Acele et, gidelim!

- Yine ne oldu?! Üzerimden kalk Prabu, bu pisliği düzeltmem gerekiyor.

- Şimdi bir pisliği düzeltmenin zamanı değil, büyükbaba. Acele et, gidelim, lütfen, sorun olmayacak.

- Bir sorun var ama aynı zamanda yeterli. Bana ne olduğunu anlatana kadar bir daha gitmiyorum. Bu benim kesin sözüm.

- Kesinlikle gitmelisin, Lin! - dedi ısrarından geri adım atmadan gömleğimin kolunu çekmeye devam ederek. - Arkadaşın hapse girdi! Ona yardım etmelisin.

Kulübeden çıktık ve karanlığa karışan dar sokaklardan geçerek ana yola çıktık. İran mahallesindeki "Başkan" otelinin yanında bir taksiyi durdurdu. Sassoon limanını ve Kolaba pazarını geçerek boş ve sessiz sokaklarda ilerlemeye başladık. Prabaker, arabayı Kolaba'da "Leopold"un karşısındaki sokakta bulunan karakolun yakınında durdurdu. Tabii ki, restoran o sırada kapının altını kaplayan metal bir çubukla kapatılmıştı. "Leopold" bu saatte alışılmadık derecede sakin görünüyordu, sanki saklanıyor ve gizlice yaramaz işlerini yapıyormuş gibi.

Prabaker ile karakolun avlusuna kapıdan girdik. Kalbim sık sık çarpıyor olsa da, yüzeyde sarsılmaz görünüyordum. Buradaki tüm polisler Marathi konuşuyordu - işe alım için mutlak bir gereklilik - ve dil bilgimin onlar için sadece hoş bir sürpriz olmayacağını, aynı zamanda şüphelenmeleri için bir nedenleri yoksa beni zaten eksik olan sorulardan kurtaracağını da biliyordum. . Tüm bu avantajlara rağmen, düşman bölgesine adım attığımda, zihnimde korkunun kilit altında tutulduğu ağır kutuyu tavan aramın en ücra köşesine itmeye çalışıyordum.

Uzun metal merdivenin dibinde, Prabaker sakince polis memuru olan havalдарu'ya bir şeyler açıkladı. Polis memuru onaylayarak başını salladı ve kenara çekildi. Prabaker bana işaret etti ve ikinci kata çıkan merdivenleri çıktık ve pencereleri parmaklıklı ağır demir bir kapının önünde durduk. Parmaklıklı pencereden görünen polis iri, kahverengi gözlerini sağa sola çevirdiğinde kapı açıldı. Bir çalışma masası, metal bir sandalye ve bambu bir kanepe bulunan bir tür kabul odasına girdik. Bize kapıyı açan polis o gece nöbetçiydi. Prabaker ile birkaç kelime alışverişinde bulunduktan sonra bana kaşlarını çattı. Biraz sakallı ve ağarmış morina bıyığı olan uzun boylu bir polis

¹ Constable - İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde düşük bir polis rütbesi (çevirmenin notu).

arkada kancalardan sarkan bir çubuk olan bir kapı vardı. Parmaklıkların arkasından yaklaşık on tutuklu bize büyük bir ilgiyle bakıyordu. Muhafız onlara sırtını döndü ve elini uzattı.

- O senin... - diye söze başladı Prabaker.

- "Biliyorum," diye sözünü kestim elimi kot pantolonumun cebine koyarak. - Hediye vermemi istiyor. Ne kadar?

- Elli rupi, Prabaker polise gülümseyerek cevap verdi.

Polis parayı elimden alıp bara yaklaştı bizde peşinden gittik. Barların diğer tarafında gece geç olmasına rağmen bir kalabalık toplanmıştı. Polisin keskin gözleriyle bağırmaya ve kesmeye başladığı ana kadar hararetli bir konuşma yapıyorlardı. Sonra polis beni aradı. Kalabalık dağıldı ve önümde iki fantastik figür belirdi. Abdullah'ın ayı Kano ile birlikte harabeye gönderdiği mavi derili eğitmenlerdi. Parmaklıkların parmaklıklarına tutunan çift hızla ve heyecanla gevezelik etmeye başladı, dört beş kelimeden birini zar zor anlıyordum.

- Neler oluyor Prabaker? - Anlamaya çalışarak sordum.

Prabaker bana arkadaşımın cezaevinde olduğunu söyleyince Abdullah'tan bahsediyor sandım ve şimdi tutuklular arasında gözlerimle onu arıyordum.

- Onlar senin arkadaşların Lin, diye yanıtladı Prabaker. - Hatırlamıyor musun? Sarılman için Kano'yu getirdiler.

- Tabiki hatırlıyorum. Beni buraya onlarla buluşmak için mi sürükledin?

Prabaker gözlerini kırptırdı, ardından eğitmenlerin ve polisin yüzlerine baktı.

- "Evet, Lin," diye yanıtladı sessizce. - Bu insanlar seninle konuşmak istedi. Sen... şimdi gitmek istiyor musun?

- Hayır, ben sadece... Ne... Peki, benden ne istiyorlar? Ne dediklerini anlayamıyorum.

Prabaker onlardan ne istediklerini açıklamalarını istedi ve onlar da sanki açık denizde bir cankurtaran halatıymış gibi korkuluğa tutunarak yüksek sesle ve heyecanla hikayelerini anlatmaya başladılar.

Prabaker onlara sakın olmalarını ve yavaş konuşmalarını söyledi ve söylediklerini benim için tercüme etmeye başladı:

- Neyvi-Nagann'ın yanında durdular ve orada çok üzgün ve çok üzgün olan diğer iki eğitimle karşılaştılar. Bu eğitimlerin ayılarına çok saygısız davrandıkları, kırbaça dövdükleri ve ayının ağladığı söylenir.

Eğitmenler yine bülbül gibi uçmaya başladılar. Prabaker onları dinliyor, başını sallıyor ve çevirmek için ağzını açıyordu. Faiz birbirini iten mahkumların sayısı arttı. Parmaklıkların diğer tarafında uzun bir koridor vardı, bir duvarı parmaklıklı pencereler, diğer duvar ise mahkûmların şu anda dışarı döküldüğü odalardı. Barların yakınında toplanan yaklaşık yüz kişi, eğitimlerin hikayesini büyülenmiş gibi dinledi.

- Prabaker, bu eğitimler ayılarını çok sert dövdüler ve ayı ağladığında bile onları dövmeye devam ettiler. Ancak, biliyorsunuz, ayıları bir kız!

Kalabalıktan öfke ve merhamet çığlıkları yükseldi.

- O halde diğer antrenörler ayıyı dövdüğü için hocalarımız çok üzüldüler ve gidip ayı dövmenin caiz olmadığını söylediler. Ama o hocaların çok kötü ve sinirli insanlar olduğu ortaya çıktı. Kalktılar, aşağı indiler, ittiler ve küfrettiler. Bizimkine benzersiz dediler ve bizimki onlara aptal dedi. Kötü eğitmenler bizimkine aptal, bizimkiler ise onlara palyaço dedi. Bizimkilere ne iş yapıyorsun diye bağırıyolar, bizimkiler çok hakaret ettiler...

- Açıkçası, Prabaker, konuya gel.

- Eğitmenleri dikkatle dinleyerek, "Tamam, Lin," dedi.

Çeviri işine uzun bir ara verildi.

- Evet, sonuçta ne diyorlar? - Sabırsızlıkla sordum.

- "Sürekli devam ediyorlar," diye çaresizce omuz silkti Paraker.

-Biliyor musun, o küfürler arasında ilginç olanlar da var. Senin için tercüme edeyim mi?

- Gerekli değil.

- "Tamam," dedi sonunda. - Sonunda biri polisi aradı ve ondan sonra büyük bir kavga çıktı.

Prabaker tekrar sustu ve olayların daha da gelişmesini dinlemeye başladı. Bekçiye baktım ve bu destanı diğerleri kadar dikkatle dinlediğini gördüm. Dinledikçe tava çiğniyor ve morina bıyıklarının uçları aşağı yukarı zıplıyordu. Beklenmedik bir şekilde, mahkûmlar olayların gidişatına sevinçle bağırıyorlar ve gardiyan da onlara katıldı.

- İlk başlarda bu büyük mücadeleyi kötü öğretmenler kazandı. Gerçek bir savaştı. Lin, tıpkı "Mahabharat"taki gibi. O kötü çocukların kendileri gibi yumruk ve tekmelerle dövüşen arkadaşları

vardı. Bütün bunları gören Ayı Kano sinirlendi ve polis gelmeden hemen önce antrenör arkadaşlarına yardım etmek için mücadeleye katıldı. Böylece dava kısa sürede sonuçlandı. Kano tüm o kötü çocukları bir kenara attı. O çok iyi, dövüşen bir ayı. Tüm arkadaşlarını kötü antrenörlerle dövdü ve onlara sınırlarını anlattı...

- Ve o sırada bu mavi çocuklar tutuklandı, - Onun için tamamladım.

- Üzgünüm, öyle, Lin. Huzuru bozmakla suçlandılar ve tutuklandılar.

- Bu apaçık. Gidip gardiyanla konuşalım.

Üçümüz de boş metal masaya yaklaştık. Parmaklıkların diğer tarafındaki insanlar konsantre olmuş ve ne söylediğimizi duymaya çalışıyorlardı.

- Prabü, Hintçe "kefil" kelimesine ne dersin? Bundan ders alın, bakın o çocukları kefaletle serbest bırakmak mümkün mü?

Prabaker bunu nöbetçi memurdan sorduğunda başını salladı ve bunun imkansız olduğunu söyledi.

- O zaman belki cezayı ödersiniz? Marathi dilinde sordum; Buradaki "iyi" kelimesi polise rüşvet vermek anlamına geliyordu.

Muhafız gülümsedi ve tekrar başını salladı. Ona göre, kavga sırasında bir polis yaralandı ve hiçbir şey ona bağlı değil.

Çaresizce omuz silktim ve eğitmenlere onları kefalet veya rüşvetle serbest bırakamayacağımı söyledim. Anlamadığım cevabım üzerine yine Hintçe keskin ve şaşkın bir şekilde hırladılar.

- Hayır, Lin! - dedi Prabaker ve beyaz dişlerle gülümsedi. - Kendileri için endişelenmiyorlar, Kano için endişeleniyorlar. Ayrıca onu tutukladılar ve ayıları için endişeleniyorlar.

Kano'nun sicilinde olmanı istiyorlar.

- Ayı tutuklandı mı? Marathi'deki polise sordum.

- Tanrım! - gülümseyerek cevap verdi. - Evet efendim! Ayyu da tutuklandı ve birinci katta.

Şaşkınlıkla omuz silken Prabaker'a baktım.

- Belki de gidip ayıya bakmalıyız? imalı bir şekilde sordu.

- Bence kesinlikle gidip kontrol etmeliyiz! - Cevap verdim.

Yukarıdaki hücrelerin yanındaki diğer hücrelere götürüldüğümüz birinci kata indik. Buradaki bekçi kapılardan birini açtı ve Kano'yu karanlık ve boş bir hücrede bir köşede otururken gördük. Odanın köşelerinden birinde tuvalet için yerde bir delik vardı. Ayıya bir ağızlık takıldı ve boynuna ve ellerine bir ucu pencere parmaklıklarına tutturulmuş bir zincir takıldı. O bacaklarını önünde uzatmış, duvara yaslanmış oturuyordu. Çok dalgın ve kasvetli görünüyordu - yüzündeki ifade başka türlü tarif edilemezdi. Kano bize ağır ve yürek burkan bir ses gönderdi.

Arkamda duran Prabaker'e soru sormak için döndüğümde üzgün ve ağladığını gördüm. O, ağzımı açamadan korumayı itti, ellerini uzattı ve ayıya doğru adım attı. Ağzını açıp ayıya yaklaştı, başını onun omzuna koydu ve ona sarıldı, kıvrıkcık saçlarını karıştırdı ve rahatlatıcı sözler fısıldadı. Bekçi ve ben birbirimize

baktık. Gözlerini büyüttü ve şaşkınlıkla başını salladı. Prabaker'ın eylemi dikkatlerden kaçmadı.

- Önce ben sarıldım, - dedim beklemeden, Marathi'de. - Birkaç hafta önce ayıya sarıldım.

Muhafız kaşlarını çattı.

- Evet, söyledin, inandım.

- Prabaker! - Arkadaşımı aradım. - Yeter bu kadar sarılma, gel bakalım ne yapıyoruz. Ayıdan ayrıldı ve bana yaklaştı, gözlerinden akan yaşları sildi. Çok üzgün görünüyordu, kalbim acıyordu, onu teselli etmek için omuzlarına sarıldım.

- Lin, ayı gibi kokuyorum, tamam mı?

- Endişelenme, onu rahatlatmaya çalıştım. - Bakalım bir şeyler yapabilir miyiz?

Ardından çeşitli polislerle yaklaşık on dakika görüştük ama ne ayıyı ne de eğiticileri serbest bırakamadık. İkinci kata çıktık ve hocalara durumu anlattık. Prabaker ile yeniden coşkuyla konuşmaya başladılar.

- Onları serbest bırakamayacağımızı biliyorlar, diye açıkladı Prabaker. - Kanonu yerleştirdikleri hücreye taşımak istiyorlar. Kano'nun sıkılacağından korkarlar. O ayı çocukluğundan beri hiç yalnız kalmamıştı. Korkacağından korkuyorlar. Kötü uyuyacağını, kabus göreceğini ve yalnız olduğu için ağlayacağını söylüyorlar. Ayrıca hapse girmesi de çok utanç verici çünkü her zaman örnek davranışlar sergilemiştir. Sadece Kano ile aynı hücrede olmak istiyorlar, hepsi bu. Ayı onlardan sıkılmaz.

Prabaker bana tüm bunları anlatırken, antrenörler endişeyle gözlerimin içine bakıyorlardı. İçlerinden birinin kafası karışmıştı, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Sanki sık sık tekrarlasa daha iyi anlarmışım gibi aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Beklenmedik bir şekilde, Prabaker tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Parmaklıklara yapışmış bir çocuk gibi ağlıyordu.

- Neler oluyor? Ne diyor Prabu?
- "Bir adam ayısını sevmeli Lin. Evet, öyle diyor. İnsan ayısını sevmelidir."

Bu sefer polisle müzakereler daha başarılı oldu çünkü mevcut talebimizi yerine getirerek kanunları çiğnemiş olmayacaklardı. Prabaker tüm oyunculuk yeteneğini bazen onlara yalvararak bazen de kızarak kullandı. Sonunda bıyıklı bekçi ile yaklaşık on iki dolar olan iki yüz rupilik bir hediye karşılığında karşılıklı anlaşmaya varıldı.

geldik ve o eğitimcileri parmaklıkların arkasından serbest bıraktı. Birinci kata kadar sessizce birbirimizi takip ettik ve buradaki bekçi ayıyla birlikte hücrenin kapısını açtı. Kano, sahiplerinin sesini duyar duymaz sevinçle arka ayakları üzerinde yükseldi ve zincirler onu geri çekip dört elinin üzerine düşmesine neden olduğu halde, başını sağa sola sallayıp ovmaya başladı. eli yerde. Eğitimciler ona doğru koştuğunda, ayı kıcını koltuk altlarına ve uzun saçlarının arasına soktu, yerli kokularını koklarken zevkle tıslayıp mırıldandı. Mavi spor ayakkabılar da ona sarılıp onu okşadı ve zincirlerini biraz gevşetmeye çalıştı. Onları bu şekilde bırakıp geri döndük. Hücrenin

çelik kapısı, taş duvarlarda ve omurgamda yankılanan bir yankıyla çarparak kapandı.

- Prabaker tereddüt etmeden "Bugün harika bir iş çıkardın, Linbaba," dedi. - İnsan ayısını sevmeli - eğitimciler bunu söyledi ve siz onlara yardım ettiniz. Çok nazıksınız.

Taksimiz eskisi gibi Geçit'te bekliyordu. Uykulayan şoförü uyandırdık ve Prabaker arka koltuğa yanıma oturdu, bu sefer şoför olarak değil de yolcu olarak araba kullanabildiği için mutluydu. Taksi hareket etti ve Prabaker'ın bana dikkatle baktığını gördüm. Pencereye baktım. Bir süre sonra arkamı döndüğümde gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Başını salladı, elini göğsüne koydu ve yüzünde tüm dünyayı kucaklayan bir gülümseme belirdi.

- Yine ne var? - İçten içe gülümsememe rağmen biraz gergin bir şekilde sordum çünkü gülümsemesini görünce irkilmemek imkansızdı.

- Adam..." diye başladı hayranlıkla.

- Yeter Prabu!

- ...ayısını sevmeli, - diye tamamladı, başını sallayarak ve yumruğunu göğsüne vurarak.

- Tanrım, merhamet et! - dedim, tekrar pencereye döndüm, önünden geçtiğimiz sokağın gelişigüzel gerinip uykusunu üzerine devirerek seyretmeye başladım.

Harabelere vardığımızda ayrıldık, Prabaker kahvaltı için Kumar'ın çayevine gitti. Kefi şişmandı. Kano ile maceramız ona önemli bir rol

oynadığı yeni ve ilginç bir hikaye kazandırmıştı ve bunu Kumar'ın iki mavi gözlü kızından biri olan Parvati ile paylaşmaya can atıyordu. Bana Parvati hakkında hiçbir şey söylemese de onunla nasıl konuştuğunu gördüğümde aşık olduğunu anladım. Prabaker'e göre sevdiği kız için çiçek ve şekerden çok, bu koca dünyada korkunç adaletsizlikler ve günahlarla kendi mücadelesini konu almaktadır.

çeşitli ilginç hikayeler sağlamalıdır. O, sevgilisine sansasyonel olayları anlattı, söylentileri anlattı ve sırları paylaştı. Cesur kalbini ona açtı ve ona tuhaf ve aynı zamanda dünyaya karşı saygılı tavrını anlattı, yüzünde çiçekler açtı ve yürekten güldü. O, çayevine gidip gelirken, hediyesinin takdim edildiği sahneyi prova ederken, kafasını sallayarak ve kafa karışıklığını el hareketleriyle aktarmaya çalışıyor. Alacakaranlıkta uyanmaya ve uykulu konuşmaya başlayan harabe sokaklarından kulübeme doğru yol aldım. Rengarenk şallara sarılmış figürler alacakaranlıkta belirip sokaklarda gözden kayboldu. Duman bulutları bir yerden bir yere dönüyor ve kavrulmuş köklerle demlenmiş çayın aroması, hindistancevizi yağıyla yağlanmış saçların, sandal ağacı sabununun ve kafura bulanmış giysilerin kokusuna karışıyordu. Uykulu yüzler bana gülümsedi, insanlar beni altı farklı dilde selamladı ve altı farklı tanrı adına kutsadı. İçeri girdim ve kulübemin rahat önemsizliğine sevgiyle baktım. Eve dönmek her zaman güzeldir.

Kulübemi toplayarak beton mendireğe giden yolda adamlara katıldım. Döndüğümde komşuların banyo yapmam için iki kova sıcak su getirdiklerini gördüm. Gazyağı yakan bir ocakta birkaç tencerede uzun su ısıtma sürecini çoğu zaman sevmezdim. Bu nedenle çok hoş olmasa da basit ve kullanışlı bir yöntem olarak soğuk su ile yıkamayı tercih ettim. Bunu bilen komşularım ara sıra bana sıcak su getirdiler. İlgilerini çok takdir ettim. Su, harabelerdeki ana nimetlerden biri olarak kabul edildi; insanlar onu yasal yerleşim bölgesinden yaklaşık üç yüz metre uzakta bulunan ortak bir tanktan - dikenli telden taşımak zorunda kaldı. Tankın musluğu günde sadece iki kez açılıyordu ve yüzlerce insan su almak için sıraya giriyordu, öyle ki her kova su bir kavgaya mal oluyordu. Getirilen suyu bir gaz sobasında çok ucuz olmayan yakıt kullanarak küçük kârlarla ısıtmak zorunda kaldılar. Bunu benim için yaptıklarında insanlar karşılığında bir teşekkür sözü bile beklemiyorlardı. Belki de bu sıcak su, Amir'in akrabaları tarafından kolunu diktiğin için teşekkür olarak getirilmiştir. Belki yakın komşularımdan biri, belki kulübemin yanında toplanıp yıkanmamı izleyen altı kişiden biri. Her hafta öyle ya da böyle bilinmeyen bir bakıma maruz kalıyordum.

Varlığının temeli olan bu bazen basit, bazen önemsiz derecede küçük karşılıksız yardım, harabelerin yaşanmasına neden oldu. Komşunun çocukları ağladığında onları kendi çocuklarımız gibi teselli ettik; Yolda yürürken birinin kulübesinin çatısına eğilmiş

tahtayı, birinin binasını birbirine bağlayan ipin gevşek düğümünü sabitledik. Birkaç bin koma odasından

Bir binada yaşayan bir kabile ve büyük bir ailenin üyeleri olarak birbirimize elimizden geldiğince yardım ettik.

Kazım Ali Hüseyin beni kahvaltı masasına davet etti. Tatlı çay içtik ve eritilmiş tereyağı ve şekerle waffle şeklinde sarılmış roti yedik. Ranjit mahallesindeki cüzzamlılar bir sonraki ilacı önceki gün getirmişler ve ben bütün gün evde olmadığım için Kazım Ali'ye teslim edip gittiler. Kazım ve ben ilaçları depoya koyduk ve İngilizce bilmediği için benden bazı kapsüllerin, hapların ve merhemlerin amacını açıklamamı istedi. Oğullarından Eyyub yanımızda oturuyor, Urduca her ilacın adını ve amacını küçük kağıt parçalarına yazıyor ve ardından bu kağıtları yapışkan bantla karşılık gelen ilaç kutularına ve şişelerine yapıştırıyordu. Kazım Ali'nin oğlu Eyyub'u yardımcım olarak atama kararından henüz haberdar değildim: Kazım Ali er ya da geç harabeleri terk edeceğimi ve Eyyub'un ilaçları ve atanmaları hakkında elinden geldiğince öğreneceğini söyledi. o zaman.

Karla'nın Kolaba pazarının yanındaki evine vardığımızda saat on bir olmak üzereydi. Kapıyı çaldım ama kimse açmadı; komşular, Carla'nın evden bir saat önce ayrıldığını ve ne zaman döneceğini bilmediklerini söylediler. Dilkhor oldum. Bana verdiği ve oldukça rahatsız hissettiğim eşofmanımı hızla çıkarıp eski kot pantolonumu giydim. Ona sadece iki spor gömleğim, bir gömleğim, bir

pantolonum ve bir çift botum olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Şu anda kulübemdeki bir çividen sarkan sadece iki bandajım var, uyurken, banyo yaparken veya kotumu yıkarken giyerim. Kendime moda stüdyomuzdan kıyafet alabilirdim - bir spor gömlek, kot pantolon ve spor ayakkabı başı beş dolara mal olurdu ama ben alıştığım kendi kıyafetlerimi istiyordum. Karla ile ilgili şikayetimi bir kağıda karaladım ve Gadirbhai ile görüşmeye gittim.

Muhammed Ali Yolu üzerindeki konak boş görünüyordu. Ön kapı yarı açıktı. İleride geniş bir mermer koridor görünüyordu. Her saat binlerce insan evin önünden geçse de bu evi yeterince iyi bildikleri için ne evin kendisine ne de giriş kapısının yeşil kapılarından birini vurarak geldiğini haber veren genç adama özel bir ilgi göstermediler. . Kapıyı çalarak gelen asık suratlı Bakan, önyargılı bir sesle ayakkabılarımı çıkardı ve sera kıyafetlerini giymemi söyledi. Daha sonra beni, bir gün önce felsefe tartışması için gittiğim yerin aksi istikametindeki uzun, yüksek tavanlı bir koridordan geçirdi. Birkaç kapıdan geçip iki kez döndükten sonra arka bahçeye çıktık.

Avlunun ortasındaki tavandaki büyük oval açıklıktan mavi gökyüzü görülebiliyordu. Maharashtra'nın büyük kare mermer levhalarıyla döşeli avlu, sırayla sütunlarla çevriliydi.

Avluda beş palmiye ağacı, çiçekli çalılar ve diğerleri var. gizemli yeşilliklerle dolu bir bahçe dikildi ve dün felsefe yaptığımız odadan su şırıltısı duyulabilen bir çeşme yerleştirildi. Çeşme, ortasında büyük, cilasız bir kaya bulunan, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve dört metre çapında yuvarlak bir mermer yapıydı.

Su taşın dibinden çıkıyor gibiydi. Su olukları yükseldi ve hafifçe kıvrılarak zambak şekli oluşturdu, ardından taşın pürüzsüz yüzeyine inerek havuza aktı. Gadirbhai çeşmenin yanında güzel bir hasır koltukta oturmuş kitap okuyordu. Beni gördü, kitabı kapattı ve yanındaki küçük masanın camına koydu.

- "Merhaba, Bay Lin," diye gülümsedi. - Hoşgeldiniz.

- Ve sana selam olsun. Ap kaise hayn? - Cevap verdim. - Gelelim mutlu gününüze.

Nasılsınız efendim?

- Teşekkür ederim iyiyim. Şehirde sadece köpekler ve İngilizler sıcak öğleden sonra güneşinin altında koşabilir ve ben sade bahçemin serinliğini tercih ederim.

- Bahçen o kadar basit değil Gadirbhai.

- Sence çok mu süslü?

- "Hayır, hayır," diye itiraz ettim çünkü tam da bunu düşünüyordum. kendimden bağımsız olarak, harabelerin ona ait olduğunu, sekiz aylık kuraklıktan sonra yirmi beş bin yoksulun çıplak ve tozlu topraklarda yeşillikten eser bırakmadan yaşadığı ve yetersiz su kaynağının sürekli kilitli olduğu harabelerin ona ait olduğunu hatırladım. - Burası Bombay'da gördüğüm en güzel yer. Sokaktayken içeride böyle bir güzellik olduğunu anlatmak zor.

Gadirbhai, sanki yalanımın derinliğini tartıyormuş gibi, tek kelime etmeden birkaç saniye bana baktı, sonra kendi oturduğu masadan başka buradaki tek koltuk olan küçük masayı işaret etti ve oturmayı teklif etti. aşağı.

- Gelin ve oturun, Bay Lin. Kahvaltı yaptın mı?
- Evet teşekkür ederim.
- En azından sana bir çay ikram etmeme izin ver. Bakan! Idkhar-ao! ⁵⁴- dedi. diye seslendi asistanına, ayaklarının dibinde ötüşen bir çift güvercini ürküttü.

Kuşlar içeri giren bakana doğru uçu. Görünüşe göre ondan korkmamakla kalmayıp, onu tanıyıp el kuşları gibi takip edip tekrar yere inmişler.

- Çay bono ¹⁵⁵, Bakanım! - dedi Gadirbhai kararlı bir şekilde.

O. şoförüne amirana hitap etmesine rağmen asla kabalık etmedi ve bence bu ses tonu Bakanı tatmin etti. Kaşlarını çatan Afgan tek kelime etmeden dışarı çıktı ve güvercinler hemen arkasından eve uçu.

- Qadirbhai, başka şeylerden bahsetmeden önce... Sana bir şey söylemek istiyorum, - dedim yavaşça. - Sapna ile bağ...

Bunu söylerken Kadirbhai hızla başını kaldırdı ve bana baktı:

- Duyuyorum.
- Bu gece ve dün benden sana yardım etmemi istemeni çok düşündüm ve bunda biraz zorluk var.

Gadirbhai gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi ve ben devam etmek zorunda kaldım:

- Belki anlatmak istediğimi tam anlatamıyorum ama nedense tereddüt ediyorum, tedirgin oluyorum. Bu salak her ne yaptıysa,

⁵⁴Idkhar-ao! - Buraya gel! (Hint dili)

⁵⁵Çay bono - çay getir (Hintçe).

ben... onu denetlemek istemiyorum. Kısım de olsa polisle işbirliği yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Ülkemizde polisle işbirliği ihbar olarak değerlendirilmektedir. Üzgünüm, bu Sapna aptalının insanları öldürdüğünü biliyorum ve eğer onu durduracaksan, yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama sana yardım edeceğim, polise değil. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Çetenin üyeleri kim olursa olsun, polisin müdahalesi olmadan bağımsız olarak onlara karşı işlem yapmayı düşünüyorsanız, hizmetinizdeyim ve bu eylemde yer almaya hazırım.

- Bunları mı kastettin?

- Evet...

- Çok güzel, Bay Lin. - Gadirbhai'nin yüzü herhangi bir duygu ifade etmese de gözleri sonuna kadar bilmediğim neşeli kıvılcımlarla parladı. - Bence bu konuda rahat olabilirsiniz. Polise sık sık tabiri caizse mali yardımda bulunmama rağmen, onlarla hiçbir zaman işbirliği yapmadım ve yapmaya da niyetim yok. Sapna'ya gelince, bu konu benim için çok önemli ve eğer o zavallı kişi hakkında herhangi bir bilgin varsa, rica ederim benden başka kimseye, dün burada tanıştığın beyefendilere ve diğerlerine söyleme.

Anlaştık mı?

- Evet elbette.

Bu konuda ek sözleriniz var mı? -

Numara.

- Harika. O zaman asıl konuya geçelim. Bugün meşgulüm, fazla zamanım yok, bu yüzden doğrudan konuya gireceğim. Senden Tarık adında küçük bir çocuğa İngilizce öğretmeni istiyorum. Tabii ki dil öğretmek derken dili derinlemesine öğrenmesini kastetmiyorum, sadece bilgisini artırmasını ve bir yükseköğretim kurumuna girerken yabancı dil alanında bazı avantajlara sahip olmasını istiyorum.

- Mutlu olacağım, - Cevap verdim, şaşırdım ama kafam karışmadı. Çocuğa tüm notlarımı tuttuğum dilin temellerini öğretebileceğimi hissettim. - Ama ne kadar iyi bir öğretmen olacağımı bilmiyorum. Benden daha yetkin öğretmenler olduğuna eminim ama yine de bu işte kendimi denemeye hazırım. Onu eğitmek için buraya gelip gitmemi ister misin?

Bana şefkatle ve neredeyse acıyarak baktı ve şöyle dedi:

- Elbette seninle yaşayacak. On ila on iki hafta boyunca sizinle sürekli iletişim halinde olmasını, yiyip içmesini, geceyi sizinle geçirmesini ve her yerde size eşlik etmesini istiyorum. Sadece İngilizce cümleleri öğrenmesini değil, her zaman yanınızda olarak İngilizce düşünme biçimini öğrenmesini istiyorum.

- Ama... Ben İngiliz değilim... - dedim şaşkınlıkla.

- Önemli değil. İngilizceden daha fazlasına sahipsin. Sen bir yabancısın ve ben onun bir yabancının yaşam tarzını bilmesini istiyorum.

Başım dönüyordu, düşüncelerim sesiyle ürküttüğü güvercinler gibi uçuyordu, reddetmek için bahaneler arıyordum. Benden akıl almaz bir şey istedi.

- Ama harabeler içinde yaşadığımı biliyorsun, tam bir huzursuzluk içinde. Kulübem çok küçük, içinde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Çocuk orada kendini çok rahatsız hissedecektir. Kirli, insanlarla dolu... peki o nerede uyuyacak?

- Yaşam koşullarınızı biliyorum Bay Lin! Gadirbhai oldukça sert bir şekilde cevap verdi. - Tam da buna ihtiyacım var - insanların harabelerde nasıl yaşadıklarını görmesi için. Açıkçası, Chopadpatti'de yaşamak onun için iyi bir ders olmaz mıydı? şehirdeki en fakir insanlarla iletişim kurması onun için faydalı olmayacak mı?

Tabii ki, bu açıdan ona tamamen katılıyorum. Bence herhangi bir çocuğun, özellikle varlıklı bir ailenin çocuğunun, fakirlerin hayatını anlaması çok faydalı olacaktır.

- Evet, tabii ki haklısın. Orada yaşayan insanların hayatını görmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ama biliyorsun, benim için çok büyük bir sorumluluk. Kendime yeterince bakmıyorum ve bir çocuğa gerektiği gibi bakabileceğimden emin değilim.

Bakan çayla hazırlanan çileği getirdi.

- Çayımız geldi. Sakıncası yoksa önce biraz sakinleşelim.

Chilum'u yaktık. Bakan çömelip bizimle beraber resim yaptı. Qadirbhai seramik boruyu ıslık çaldığında Nazir bana baktı, başını sallamaya, göz kırpmaya ve kaşlarını çatmaya devam etti. görmek ne büyük adam, ne büyük adam - seninle asla onun gibi olmayacağız

ve burada olduğumuz için çok şanslı sayılırız."

Bakanın boyu benden bir baş kısaydı ama görünüşe göre birkaç kilo daha ağırdı. Boynu gerçekten de kel bir boyuna benziyordu ve ona, geniş omuzları o anda kulaklarına

ulaşacakmış gibi geldi. Gömlek, neredeyse kalçaları kadar uzun olan güçlü kollarının üzerine çekilmişti. Sürekli kaşlarını çatan geniş yüzünde, çavuşun apoletlerine benzer üç kıvrımlı çizgi açıkça görülüyordu. İlk çizgi, poposunun üst kısmında birleşen ve göz hizasına inen kaşlarından oluşuyordu. İkinci çizgi ise burun deliklerinin yakınındaki derinliklerden başlayıp yay şeklinde tüm alt çeneyi kaplıyordu. Ve üçüncü çaresiz çizgi, ters çevrilmiş bir at nalını andıran bir ağız oluşturunuyordu; bu, kaderin hayatının eşğine koyduğu bir başarısızlık işaretiydi.

Karabuğdayın alnında büyük, koyu kırmızı bir yara izi vardı. Kara gözleri kurtuluş arıyormuş gibi derin yuvalarında kıpırdamadı. Kulakları bir hayvan tarafından çiğnenmiş gibiydi. En çekici yanı, sanki hava solumaktan ve parfüm koklamaktan daha yüce bir amacı olan bir aletmiş gibi muhteşem görünen büyük burnuydu. Tanıştığımız ilk yıllarda Bakanın dış görünüşü bana çirkin geliyordu - yüzündeki kusurlardan çok kaşlarını çattığı için. Bana, hayatımda onunki kadar gülümsemeyi reddeden ikinci bir yüz görmemiş gibiydim.

Üçüncü kez chillum içme sırası bendeydi. Duman sıcak ve acıydı. Kapıyı çaldım ve tütünün bittiğini söyledim. Bakan chillum'u elimden kaptı ve ısrarla burnundan soluyarak kahverengi bir duman çıkardı. Avucundaki chillum'un sapına vurdu, beyaz külün kalıntılarını boşalttı ve gösterişli bir şekilde

yere, ayaklarımın altına üfledi. Sonra tehditkar bir şekilde öksürdü ve bizi terk etti.

- "Bakan benden hoşlanmıyor gibi görünüyor" dedim.

Gadirbhai beklenmedik bir şekilde çocuk gibi gülmeye başladı. Tatlı ve bulaşıcı kahkahası bana geçti, söylediklerimde komik bir şey görmesem de istemsizce gülmek istedim.

- Ve Bakanı seviyor musun? O sordu.

- Pek değil, diye yanıtladım ve ikimiz de öncekinden daha yürekten güldük.

- Gadirbhai, "Demek Tarık'a İngilizce öğretmek istememe sebebin sorumluluktan korkmandır" dedi.

- Tam olarak değil. Haklısın ama öyle. Mesele şu ki... - Altın gözlerine bakarak yalvardım, - mesele şu ki, korkarım bununla baş edemeyeceğim. Bu gerçekten büyük bir sorumluluk. Yapamam.

293

Gadirbhai gülümsedi ve elime dokundu:

-Anladım. Endişeleniyorsun. Bu doğaldır. Tarık'ın başına bir şey gelmesinden korkuyorsun. Ve özgürlüğünü, istediğin yere gitme ve istediğini yapma yeteneğini kaybetmekten. Bu da anlaşılabilir.

-Evet, rahatladım dedim.

Ne hissettiğimi anladı, isteğini yerine getiremeyeceğimi gördü ve ısrar etmek istemedi. Yanındaki alçak kanepede oturup ona bakarken garip bir gerginlik hissettim. Aynı zamanda

eşitsizliğimizden doğmuş gibi ona karşı bir iltifat hissettim. İnsanlığın en güçlü ve en gizemli duygularından biri olarak kabul edilen bir vasalın efendisine olan sevgisi ile aynıydı.

-İyi. Bu benim kararım olacak, Lin. Tarık'ı iki günlüğüne yanına alacaksın. Kırk sekiz saat sonra onunla yaşayamayacağına karar verirsen, onu geri getir, ben de bir daha açmayacağım. Ama yeğenimin sana zarar vermeyeceğinden eminim. O çok iyi bir çocuk.

-Kız kardeşinin... oğlu mu?

-Evet, küçük kız kardeşim Farishta'nın dördüncü oğlu. O on bir yaşında. İyi derecede İngilizce, akıcı Hintçe, Peştuca, Urduca ve Marathi bilmektedir. Yaşına göre biraz küçük olmasına rağmen sağlıklı ve güçlü bir çocuktur.

-Ama kız kardeşinin oğlu... - Başladım, Gadirbhai sözümü kesti:

-İsteğimi yerine getirebileceğinize karar verirsiniz, çok iyi tanıdığınız arkadaşım Kazım Ali Hüseyin gerekli yardımı sağlayacaktır. Chopadpatti'deki kendi ailesi de dahil olmak üzere birkaç ailenin çocuğa bakmasını, bakımının bir kısmını üstlenmesini ve gerekirse evinizde kalamayacak durumdaysa uyuması için bir yer ayarlamasını sağlayacaktır. Birçok yardımcınız olacak. Tarık'ın yoksulların çetin yaşam koşullarını yaşamasını ve en önemlisi de bir İngilizce öğretmeni olmasını istiyorum. Benim için çok değerli. Ben çocukken...

Çeşmedeki taş kayaya baktı ve sustu. Taşın üzerinden akan suyun parıltısı gözlerinde parladı. Sonra, güneşli bir günde, eğimli tepelerin üzerindeki bir bulutun gölgesine benzer bir kasvet ifadesi vardı.

-Yani kırk sekiz saat, - dedi ve gerçeğe döndü. - O saatten sonra çocuğu geri getirseniz bile size karşı tavrım hiçbir şekilde değişmeyecektir. Şimdi Tarık ile tanışma zamanı.

Gadirbhai eliyle arkamdaki kemer sıralarını işaret etti ve döndüğümde orada duran bir çocuk gördüm. Gerçekten çok sakindi. Gadirbhai, on bir yaşında olduğunu ancak sekiz yaşından büyük olamayacağını söyledi.

Tertemiz ütölenmiş bir kurta-payjam ve ayağında deri sandaletler vardı. Elinde mitkaldan (saya chit) yapılmış bir bohça tutuyordu. Çocuk, sanki o anda ağlayacakmış gibi, garip bir depresif ve ürkek bakışla bana baktı. Gadirbhai çocuğu yanına çağırdı ve etrafımda döndü ve amcasının sandalyesinin diğer tarafında durdu. Yaklaştıkça yüzündeki çöküntü artıyordu. Qadirbhai eliyle beni işaret etti ve ona Urduca hızlı ve ciddi bir şeyler söyledi. Tarık yanıma gelip elini uzattı.

- "Pekâlâ, merhaba," dedi, gözleri umutsuzluk ve korkuyla kocaman açılmıştı.

Küçük eli avucumun içinde kayboldu. İnsanı içgüdüsel olarak korumaya ve korumaya sevk eden ve güven duygusu veren avucun içinde bir çocuk eli gibi bir şey hayal etmek zordur.

- Merhaba Tarık, - İstemedim gülümseyerek cevap verdim.

Gözlerinde umut dolu bir gülümseme parladı ama tereddüt hemen onu geride bıraktı. Çaresiz ve tamamen çaresiz, amcasına bakan Altıncı, dudaklarını o kadar geniş açtı ki, serseri yüzgeçleri bembeyaz oldu.

Gadirbhai ona kararlı ve cesaret verici bir bakışla baktı, ayağa kalktı ve Bakanı aradı.

- Şimdi beni bağışlayın, Bay Lin. Acil işler beni arar. Yani, eğer tatmin olmazsak, iki gün sonra seni bekliyor olacağım, ha? Bakan seni uğurlayacak.

Çocuğa bakmadan döndü ve tonozlu tavanın altından geçti. Tariq ve ben ona baktık, ikimiz de kendimizi terk edilmiş ve ihanete

uğramış hissediyorduk. Bakan bizi kapıya götürdü. Ayakkabılarımı giydiğimde, çocuğun önünde diz çöktü ve onu şaşırtıcı bir coşku ve nezaketle kucakladı. Çocuk da Nazir'in saçından tutup sıktı ve bir süre sonra Nazir onu zorla ondan ayırdı. Sokağa çıktığımızda Bakan bana net bir anlamla baktı: "Çocuğun saçından bir saç eksikse cevap vereceksin" - ve arkasını döndü.

Bir dakika sonra el ele tutuştuk ve irademiz dışında bizi birbirimize doğru iten kişinin gücünden etkilenerek Nabila Camii'nin yanından geçtik. Tarık'ın boyun eğmekten başka çaresi yoktu ve benim Qadirbha'ya itiraz edememem şüphesiz cesaret eksikliğimden kaynaklanıyordu. Çok kolay vazgeçtiğimi fark ettim. Kendimden nefret etmem kısa sürede ikiyüzlülüğe dönüştü. "Çocuk bunu yapmayı nasıl başardı?" - Kendime sordum. - Ablanın oğlunu bir yabancıya emanet edebilir misin?! Çocuğun gitmek istemediğini görmedi mi? Bu, çocuğun haklarına ve duygularına yönelik acımasız bir hiçe saymadır. Sadece diğer insanları elinde oyuncak olarak gören biri benim gibi birine güvenebilir."

"Beni buna zorlamana neden izin verdim?" - Tarık'ın elini tutup kalabalık caddede hızla yürümeye, irade zayıflığıma kızdım.

Caminin yanından geçerken müezzin minareden cemaati ezan okumaya başladı:

Allahu Ekber, Allahu Ekber,
Allahu Ekber, Allahu Ekber,

Eşhedü en la ilahe illallah, Eşhedü en

la ilahe illallah.

(Allah büyüktür, Allah büyüktür,

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim...)

Tarık elimi sıktı ve beni durmaya zorladı ve camiyi ve müezzinin yüksek sesli sesinin hoparlörlerden duyulduğu kuleyi işaret etti. Başımı salladım ve zamanımız olmadığını söyledim. Beni iki ayağıyla caminin girişine doğru çekti. Ona Müslüman olmadığımı ve camiyi ziyaret etmek istemediğimi Hintçe ve ardından Marathi dilinde anlattım. Ama beni şiddetli bir şekilde çekmeye devam etti, gerginlikten dolayı bacaklarındaki damarlar çıkmaya başladı. Sonunda elimden kurtulup merdivenlerden yukarı koştu ve ben onu durduramadan girişin yanında sandaletlerini çıkarıp gözden kayboldu.

Büyük giriş kapısının önünde durdum ve kafa karışıklığı içinde tereddüt ettim. Camiye sadece diğer dini inançların temsilcileri için değil, aynı zamanda ateistler için de girme hakkının farkındaydım - bazıları dua etmek veya meditasyon yapmak, diğerleri ise sadece mimari tarzıyla binanın içine bakmak için. Ama aynı zamanda, ağırlıklı olarak Hindu olan bir şehirde Müslümanların kendilerini ezilen bir azınlık olarak gördüklerini de biliyordum. Farklı dinlerin mensupları arasında sık sık şiddetli çatışmalar oluyordu. Prabaker bir keresinde bana bu caminin hemen yanında militan Hindular ve Müslümanlar arasında bir çatışma çıktığını söylemişti.

ne yapacağımı bilemedim Büyük ihtimalle caminin başka kapıları da vardı ve çocuk benden kaçmak istese ona hiçbir şekilde engel olamayacaktım. Kadirbeyi'ne dönüp yeğenimi evine yüz metre bile kala kaybettiğimi itiraf etmem gerektiğini düşündüğümde kalbim kuş gibi çırpındı.

Camiye girip aramaya karar verdiğimde çocuğu gördüm. Tarık, çinilerle süslü bir tarzda dekore edilmiş büyük girişin sağından soluna doğru yürüdü. Başı, elleri ve ayakları ıslaktı - görünüşe göre aceleyle yıkanmıştı. Biraz daha ilerlediğimde arkasında diz çökmüş dua eden bir grup adam gördüm.

Dışarı çıkıp bir arabaya oturdum ve bir sigara yaktım. Neyse ki Tarık birkaç dakika sonra çıktı ve elinde sandaletleriyle yanıma yaklaştı. Yanımda durup başını hafifçe kaldırarak, çocukların ancak aynı anda hem korktuklarında hem de mutlu olduklarında sahip oldukları o sert, yarı gülümser yüzüyle gözlerini bana dikti.

- Zohr! Zohr! ¹⁻ Öğle namazının vakti olduğunu anlatarak, dedi. Bunu söylerken sesinde bir çocuğa özgü olmayan garip bir soğukkanlılık vardı. - Tanrıya şükreliyordum. Ve Tanrı'ya şükreliyor musun, Linbaba?

Tek dizimin üstüne oturdum ve elini sıkıca tuttum. Tarık kaşlarını çattı ama gitmesine izin vermedim. Kızgındım ve yüzümdeki ifadenin sert, hatta belki de kızgın olduğunu görebiliyordum.

- Ve bunu asla yapma! - Hintçe bağırdım. - Bir daha benden kaçma!

Bana korkmuş bir şekilde ama kararlı bir şekilde bakıyordu. Sonra hava karardı ve yüzünde gözyaşlarımızı tutmaya çalıştığımız bir maske oluştu. Gözyaşları gözlerini doldurdu ve yanağından boncuk gibi aktı. Ayağa kalkıp ondan bir adım uzaklaştım. Birkaç erkek ve kadın yakınlarda durmuş ve özel bir heyecan göstermeden bizi izliyorlardı. Çocuğa elimi uzattım. İsteksizce elimi tuttu ve yakındaki bir taksi durağına gittik.

Arkamı döndüğümde kalabalığın bize baktığını gördüm. İçimde zengin bir heyecan kabarıyordu, ağırlıklı olarak kendime olan öfkem. Ben durdum, Tarık da benimle durdu. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Çocuk başını yanağına koydu ve dikkatle bana baktı.

- "Seni kızdırdığım için üzgünüm Tarık," dedim sakince. - Böyle bir şey bir daha olmayacak. Ama lütfen bir daha benden kaçma. Çok korktum ve endişelendim.

Çocuk tanıştığımızdan beri ilk kez gülümsedi. Bu gülümsemenin Prabaker'ın parlayan hilal gülümsemesine ne kadar benzediğine şaşırdım.

- Tanrım, beni bağışla ve merhamet et! - Bütün varlığımla dua ettim. - Bu tek başına yeterli değildi. Sanki bir Prabaker kaybetmişim gibi, ikincisi başıma geldi.

- Evet! harika tamam - Tarık, spor salonunda antrenman yapan bir sporcunun coşkusuyla elimi sıkarak kabul etti. - Tanrı sizi ve beni her zaman korusun!

'Gelin, toplanın! (Urdu dili).

On Altıncı Bölüm

- Ne zaman dönecek?
- Ne bilmeliyim? Belki yakında. Beklemini istedi.
- Hımm... bekleyeyim. Geç oldu, çocuğun uyku vakti geldi.
- Yapabilirsin dostum. benim için farketmez Benim görevim onun isteğini iletmekti ve hepsi bu.

Tarık'a baktım. Yorgun görünmese de birazdan uyuyacağını biliyordum. Harabelere gitmeden önce biraz dinlenmenin zarar vereceğini düşünmüyorum. Ayakkabılarımızı çıkarıp Karla'nın evine gittik ve kapıyı kapattık. Büyük, eski moda buzdolabında bir şişe su buldum. Tarık su içti, kendini yastıkların üzerine attı ve "Indian Today" dergisini karıştırmaya başladı.

Lisa, kollarını dizlerine dolamış, Carla'nın yatak odasındaki yatakta oturuyordu. Üzerinde kırmızı bir ceket ve pijamadan başka bir şey yoktu. Alttan sarı kasık kılları görünüyordu ve odaya girmediğinden emin olmak için çocuğa bakmak için döndüm. Lisa elinde bir şişe Jack Daniels viskisi tutuyordu. Uzun, dalgalı saçları dağınıktı ve bir yanından sarkıyordu. Tek gözü kısılmış bir hedefe nişan alan bir atıcıya benziyordu.

- Bu çocuğu nereden buldun?

Koltuğun arkası öne gelecek şekilde oturdum ve ellerimi sırtına koydum.

- Bir tür miras olarak aktarıldı. Bunu bir iyilik olarak kabul ettim.

- Hizmet? - Liza bu kelimeyi bulaşıcı bir hastalığa isim verir gibi tekrarlardı.

- Evet. Arkadaşım ona İngilizce öğretmemi istedi.

- O zaman neden burada oturuyor ve neden gidip İngilizce öğrenmiyor?

- Konuşma diline tamamen hakim olabilmesi için onu benden ayırmamalıyım.

- Ayırmanız gerekmez mi? Hiçbir zaman? Nereye gidersen git seninle gelmeli mi?

- Evet, anlaştık. Ama bir iki gün içinde geri göndermeyi umuyorum. Neden almayı kabul ettiğimi bile bilmiyorum.

Lisa yürekten güldü. Sarhoş olduğu için yapay ve kaba kahkahası kendi içinde sesle doluydu ve muhtemelen başka bir ortamda hoş bir etki yaratacaktı. Başını geriye atıp viskisinden bir yudum alırken göğüslerinden biri açığa çıktı.

- Ben çocukları sevmem, - onur ödülü aldığını ilan etmeye uygun bir tonda söyledi.

Sonra viskisinden birkaç yudum daha aldı. Bardağın yarısı boş. Kısa süre sonra, müsrif akıcılığının yerini anlaşılmasız mırıldanmalara ve bilinç kaybına bırakacağını fark ettim.

- Dinle, sadece kıyafetlerimi almaya geldim, - Odaya baktım ve kıyafetlerimi aradım. - Kıyafetlerimi alıp bir dahaki sefere Karla'yı görmeye geleceğim.

- Sana bir teklifim var, Gilbert.

- "Benim adım Lin," diye düzelttim ama bu uydurma bir isim değildi.

- Bir önerim var Lynn. Bir şartla kıyafetlerinin nerede olduğunu söyleyeceğim: Kıyafetlerini burada, gözlerimin önünde değiştireceksin.

İlk andan itibaren konuşmadık ve şimdi birbirimize karşılıklı sempatiden daha güçlü bir etkiye sahip olan dikenli bir önyargıyla baktık.

- "Diyelim ki görmeye katlandınız," diye ekledim istemsizce gülümseyerek. - Benim bununla ne ilgim var?

Lisa yine güldü, bu sefer daha doğal ve içtenlikle:

- Hayır, sen fena değilsin Lin. bana su getirir misin Bu çöpü içtikçe daha çok susuyorum.

Mutfğa giderken Tarık'ın ne yaptığını merak ettim. Çocuk başını yastığa koydu ve ağzı açık uyuyakaldı. Bir eli çenesinin altındayken diğer eli dergiyi tutuyordu. Şariörü elinden aldım ve duvardaki kancadan sarkan hafif mendili kralın üzerine fırlattım. Tarık oldukça mışıl mışıl uyuyordu, hiç hareket etmiyordu. Mutfaktaki buzdolabından su şişesini aldım, iki bardak buldum ve odaya geri döndüm.

- Çocuk uyuyakaldı, - dedim bardağı Liza'ya vererek. - Dinlenmesine izin ver. Uyanmazsa, onu kendim uyandırırım.

Bir sandalyeye oturdum ve kendime biraz su doldurdum. Bardağının tepesinden su içmemi izliyordu.

- Kısa bir aradan sonra, iyi su, dedi. - Buradaki suyun iyi olduğunu fark ettiniz mi? Bu gerçekten iyi. Yani burası Hindistan Bombay sanılır, su kirli sanılır ama aslında bu su, evimizdeki

musluktan akan kimyasal tadı olan at idrarından bin kat daha iyidir.

- Evimiz neresi diyorsun?

- Fark ne? - Surat astığımı görünce ekledi: - Kızma. Kendimi yukarı çekmiyorum. Cidden - fark nedir? Oraya asla geri dönmeyeceğim ve sen de gitmeyeceksin.

- Muhtemelen haklısın.

- Lanet olsun, sıcağa bak! Yılın bu zamanından, yağmur mevsiminden önceki zamandan nefret ediyorum. Bu hava beni deli ediyor. değil mi Bu sezonu burada geçirmek zorunda kaldığım dördüncü yıl. Bir süre yaşadıktan sonra yılları bu mevsimlere bölmeye başlıyorsunuz. Didier dokuzuncu yağmur mevsimi için burada. Hayal edebilirsiniz?

Dokuz kötü mevsim! peki sen?

- Bu benim ikinci sezonum ve sabırsızlıkla bekliyorum. Harabelerimizi bataklığa çevirse de yağmuru seviyorum.

- Carla bana senin harabelerinde yaşadığımı söyledi. Bu tür koşullarla nasıl başa çıktığınızı bilmiyorum - pis koku, karanlık, herkes üst üste yaşıyor. Hiçbir şekilde orada yaşamak için cazip olamam.

- Kulağa geldiği kadar kötü değil - hayattaki her şey gibi.

Liza başını yana eğdi ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. Gözleri parlıyordu ve dudakları kıvrılmıştı.

- Sen komik bir adamsın, Lin. Yine, o çocuğu nereden buldun?

- Görünüşe göre bu soruyu cevapladım.

- O iyi bir çocuk mu?
- Çocukları sevmediğini mi söyledin?
- Evet, hoşuma gitmedi... Onlar çok... masum. Aslında öyle değil.

Ne istediklerini tam olarak bilirler ve onu elde edene kadar rahat etmezler. Bu zalimlik. Tanıdığım tüm pislikler koca koca çocuklar. Onları görmek midemi bulandırıyor ve midemi bulandırıyor.

Belki de çocuklar karnını ağrıttı ve ekşi viskinin hiçbir kötü etkisi olmadı. Başını tekrar geriye atarak viskinin en az dörtte birini küçük yudumlarla içti. "Dozunu aldı," diye düşündüm, "bitti." Lisa avucunun içiyle dudaklarını sildi ve gülümsedi ama gülümsemesi çarpıktı, mavimsi bir tonla iri mavi gözleri odaklanmaya çalışmıyordu. Direncini yitirdikçe yüzündeki kızgınlık ve kızgınlık maskesi yok oldu ve son derece çaresiz, genç yüzü ortaya çıktı. Ürkek bir öfkeyle öne doğru uzattığı alt çenesi yerine dönerek yüzüne bir uysallık ve nezaket ifadesi verdi. Yüzü solgun ve kirliydi ve küçük poposu biraz kalkıktı. Yirmi dört yaşında, kız gibi bir yüze sahip, pek çok tavizin ve çözülmesi zor meselelerin işareti olan kasvetli kırıksıklıklardan ve diğer kusurlardan yoksun bir kadındı. Carla hakkında söyledikleri ve bizim bıraktığımız yer dışında, kaderin ona çoğundan daha acımasız davrandığına şüphe yoktu ama yine de yüzü olanları yansıtmıyordu.

Lisa içtiği için bana da ikram etti, ben de şişeyi alıp birkaç yudum aldım. İctikten sonra şişeyi elimde tuttum ve Lisa arkasını döndüğünde şişeyi Lisa'dan olabildiğince uzağa koydum. Bir sigara yaktı, sonra uzun, kıvrıcık saçlarını omuzlarına düşene kadar taradı.

Kolunu kaldırdığında, ceket pijamasının etek ucu kalktı ve koltuk altındaki soluk saçları ortaya çıktı.

Odada uyuşturucu görünmüyordu, ancak toplu iğne başı büyüklüğündeki gözbebekleri onun eroin veya başka bir uyuşturucu aldığını gösteriyordu. Viski ve uyuşturucu karışımı etkisini göstermeye başladı ve Lisa hızla uykuya daldı.

ağız açıkken nefesi kesilerek daldı ve rahatsız bir pozisyonda karyolaya yığıldı. Sarkık alt dudağından biraz viski bulaşmış mukus damlıyordu.

Tüm bunlara rağmen çok güzeldi. Çirkin olduğu anlarda bile muhtemelen her zaman güzel olacağını düşünmüştüm. Suyuşir'in yüzü, futbol müsabakalarına katılan amigoların ve reklamcıların işe yaramaz bir ürünü satmak için kullandıkları manken kızların yüzü kadar ifadesizdi.

- Neden o çocuk hakkında konuşmuyorsun? çocuk nasıl

- Bence fanatik dindar, - dedim uyuyan Tarık'a gülümseyerek bakarak. - Bugün beni üç kez dua etmem için geri çevirdi. Bu ibadetin ruhuna ne kadar faydası var anlatamam ama midesi şikayet etmez. Sanki hız için bir ödül alacakmış gibi aceleyle yiyor. Onu restorandan çıkaramadım. İki saatten fazla bir süre restoranda mahsur kaldık ve erişteli kızarmış balıktan jöleli dondurmaya kadar menüdeki her şeyi yuttu. Bu yüzden çok geç kaldık, yoksa eve uzun zaman önce gitmeliydik. Yanımda olacağı iki gün içinde iflas edeceğimden korkuyorum. Benden daha çok yiyor.

- Hannibal'in nasıl öldüğünü biliyor musun? - Kimin?

- Hannibal'in de filleri olan aptalı. Tarih hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Filleri yanına aldı ve Ternalılara saldırmak için Alpleri geçti.

- Kimden bahsettiğini biliyorum! - Ardışık olmayan ² sözüne kızarak dedim .

- Evet, söyle bana, nasıl öldü? - cevabımı istedi. Tüm ayyaşlarda olduğu gibi, konuşması ve hareketleri fena halde abartılı görünüyordu.

- Bilmiyorum.

- Aha! Lisa alaycı bir şekilde bağırdı. - Biliyorsun ama her şeyi bilmiyor musun?

- "Evet, her şeyi bilmiyorum," diye kabul ettim.

Uzun bir sessizlik oldu. Liza anlamsız bir bakışla bana baktı. Sanki mavi gözlerinden düşünceler birer birer fırlamış, kış göğünün kubbesi altında kar taneleri gibi uçuşuyormuş gibi ilginç bir izlenim oluştu.

- Sonuçta, nasıl öldü? - Diye sordum.

- Kim ölü? Lisa şaşırmıştı.

- Hannibal. Bana onun ölümünü anlatmak istedin.

- Evet, öyle mi diyorsun? Alpleri aşarak otuz bin arkadaşıyla İtalya'ya girdi ve orada yaklaşık on altı yıl savaştı. Hayal edebilirsiniz? On altı lanet yıl! Ve Romalılar onu tüm bu süre boyunca bir kez bile yenmedi.

Amigoluk sadece ayrı bir spor değil, aynı zamanda spor etkinliklerine eşlik etme (destekleyici danslar vb.) - (çevirmenin notu).

' Önceki ifadeyle mantıksal bağlantısı olmayan bir sıfat (Latince).

Sadece bir kere! Sonra her türlü olay oldu ve sonunda anavatanına döndü ve etkili bir kişi - bir savaş kahramanı ilan edildi ve çok onurlu unvanlarla ödüllendirildi. Ancak Romalılar yaptıklarından dolayı onu affetmediler, halkını isyan ettirip siyaset yoluyla onu kovmayı başardılar. Ne dediğimi dinliyor musun?

- Tabii ki.

- Zamanımı neden senin için harcıyorum bilmiyorum. Daha verimli harcayabilirim. Canım kimin isterse onunla eğlenebilirim. Her kimse!

Elindeki sigara sönmek üzereydi. Kül tablasını yaklaştırdım ve elinden sigara kalıntısını aldım. Görünüşe göre buna hiç dikkat etmemiş.

- İyi. Yani Romalılar, Hannibal'in kendi halkı tarafından devrilmesini ayarladı, öyle mi? Sonra ne oldu? - Kartacalı generalin geleceği hakkında bilgi almak istiyordum. "Halkı onu kovmadı, sürgüne gönderdi," diye belagatlı bir tavırla hatamı düzeltti Liza.

- Sürgüne gönderdi. Ve daha sonra? O nasıl öldü?

Lisa aniden başını yastıktan kaldırdı ve bana kararsız ama bariz bir şekilde kızgın bir bakış attı.

- Carla'da bu kadar sıra dışı olan ne, ha? - öfkeyle bağırdı. - Ben ondan daha güzelim! Bak, benim meyvelerim daha güzel! -

Pijamasının yakasını açıp göğüslerine dokundu. - Nasıl, beğendin mi?

- evet sevimliler...

- Sevimliler mi? Eşitleri yok, bak! Onlar mükemmelliğin özüdür!

Bir deneyin, onlara dokununuz!

Liza aceleyle elimi tuttu ve uyluğunun üzerine koydu. Kalçası sıcak, pürüzsüz ve yumuşaktı. Yumuşak ve zevkli elleriyle bir kadının uyluk derisine dokunmaktan daha iyi bir şey yoktur. Hiçbir çiçek, tüy veya kumaş, bir kadın vücudunun bu kadifemsi fısıltısıyla kıyaslanamaz. Diğer konulardaki farklılıklarına rağmen, genç yaşlı, şişman akıllı, güzel çirkin tüm kadınların hepsinde bu süs vardır. Bir erkeğin bir kadına sahip olmak istemesinin ve onun sahibi olduğuna kendini inandırmasının temel nedeni, kalçalarına dokunma arzusudur.

- Carla sana Emirlik'te ne yaptığımı, ne yaptığımı anlattı mı? - elimi bacaklarının arasındaki küçük, kıllı tümseğe götürerek önyargıyla sordu. - Madam Ju bizi farklı oyunlar oynamaya zorladı. Oradaki insanlar oyun konusunda çok iyiler. Carla sana onlardan bahsetmedi mi? Örneğin, "Korkoran enjekte edin". Müşterinin gözlerini bağlarlar ve hangisinin sahibi olduğunu bulursa bir ödül alır. Kuşkusuz o sırada bize dokunmaması gerekirdi. "Koltuk" oyunundan bahsetmedi mi? Bu çok popüler bir oyundur. Kızlardan biri elleri yerde dizlerinin üzerinde oturuyordu ve ikincisi sırtındaydı.

sırt üstü yatarlar ve bu şekilde birbirine bağlarlar. Müşteri tercihinine göre her ikisiyle de seks yapabilir. Beğendiniz mi? Tutkulu değil misin? Carla'nın bulup getirdiği müşteriler tutkuyla doluydu. Karla çok yetenekli bir kadın, biliyor musun? Ben kimim? Sadece orada çalıştım ve işim için para aldım. Ve tüm bunları o uydurdu... tüm bu mide bulandırıcı oyunlar. Carla amacına ulaşmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Kafası bir iş kurmaya odaklanmış, kalbi de öyle...

Lisa elimi iki eliyle tuttu ve vücudunun etrafında gezdirerek dudaklarına sürdü. Sonra dizlerini kaldırdı ve bacaklarını açtı, elimi şişmiş, ıslak cinsel organına bastırdı ve iki parmağını karanlık ve ıslak derinliklere daldırdı.

- Hissediyor musun? dedi, sıkılı dişlerini gaddar bir gülümsemeyle göstererek. - Kasları hissediyor musun? Bu, uzun saatler ve aylarca süren eğitim ve uygulama yoluyla elde edilir. Madam Ju çömelmemizi ve kalemi sanki ellerimizle alıyormuş gibi yerden sıkıca almamızı sağladı. Bunda iyiydim, bu şekilde bir mektup bile yazabilirdim. Kelepçenin gücünü hissediyor musunuz? Böyle bir şeyi hiçbir yerde göremezsiniz. Carla bana ulaşamaz, bundan eminim. Sana ne oldu? Benimle sevişmek istemiyor musun? Sen bir hadımsın, neden?

Hala elimi bırakmadı, yüzündeki yoğun gülümseme kayboldu, hemen yüzünü diğer tarafa çevirdi:

- Sanırım... İade edeceğim...

Elimi demir kelepçesinden kurtardım ve banyoya yöneldim. Sunağı soğuk suyla ıslattım, büyük bir leğen alıp yatak odasına döndüm. Liza gelişi güzel yayılmış, sırtüstü uzanmış, elleriyle karnını tutmuştu. Yerini biraz daha rahat ettirdim, üzerine ince bir battaniye serdim, ıslak mehrabı katlayıp alnına koydum. Şaşırdı ama direnmedi. Hasta görünüyordu, artık kızgın değildi.

- Hannibal intihar etti, dedi gözlerini açmadan sessizce. - Halkı onu mahkemeye çıkarılmak üzere Roma'ya göndermek istedi ama o intihar etti. Senin için nasıl? Onca yıldan, o fillerden ve onca şanlı savaşlardan sonra kendini öldürdü ve hepsi bu. Bütün bunlar doğru, Karla bana bundan bahsetti. Carla her zaman doğruyu söyler... yalan söylediğinde bile... Kahretsin, bu kadını seviyorum. En azından beni o pislikten, o delikten kurtardı... Ve sen... Ve şimdi hepsini temizlememe yardım ediyor, Lynn... ya da daha doğrusu Gilbert. Temizlenmem gerek... Bunu seviyorum...

Lisa uyudu. Daha kötüye gitmesin ve tekrar uyanmasın diye bir süre oturup onu izledim ve derin bir uykuya daldı. Tarık'ı ziyaret ettim. Mışıl mışıl uyuyordu ve ben çocuğu uyandırmamaya karar verdim.

loş. Huzur ve rahatlık ile çevrili, yalnız kalmanın heyecanını yaşadım. Sakinlerinin yarısından fazlasının evsiz olduğu bu milyonlarca şehirde, zenginliğin ölçüsü, yalnızca güçlülerin

karşılayabileceği inziva ve yalnızlıktı. Yoksullar Bombay'da neredeyse hiçbir zaman yalnız olmadılar ve ben de yoksuldum.

Sokaktan nefes dolu odalara ses bile girmedi. Evin içinde dolaşmakta tamamen özgürdüm, kimse beni izlemiyordu. İki uyuyan, bir kadın ve bir çocukla sessizlik özellikle hoştu ve konfor sarsılmamış görünüyordu. Bu abhava bende çok hoş rüyalar yarattı. Bir zamanlar böyle bir hayat yaşadım: sonra kadınla yatan çocuklar benim oldu ve ben koca ve baba oldum.

Carla'nın kağıtlarla kaplı masasının yanında durdum. Bir an aklıma gelen mutlu bir aile hayatı hayali buruşmuş, paramparça olmuştu. Aslında aile hayatım bozuldu ve çocuğumu - kızımı kaybettim. Gerçekte, Liza ve Tariq benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ben de onlar için hiçbir şey değildim. Aslında umurumda bile değildi. Erkeklerin arasında olduğum ve yalnızlığı özlediğim zamanlar özünde hep yalnızdım. Hepsinden kötüsü, kaçışım ve kendi kendime sürgüne gitmem beni paramparça, boş ve perişan bırakmıştı. Ailemi, çocukluk arkadaşlarımı, vatanımı ve kültürümü, beni şekillendiren ve insan yapan her şeyi kaybetmiştim. Üstelik tüm sürgünlerde olduğu gibi koşu mesafem arttıkça ve başarımla arttıkça kendimden de pek bir şey kalmamıştı.

Doğru, birkaç kişiye o kadar da yabancı değildim - yeni doğmuş halimin birkaç yeni arkadaşı. Küçük bir rehberim vardı, Prabaker, yaşam sevgisiyle dolu. Kaosun kahramanları vardı, Johnny Cigar, Kazım Ali, Citendra ve karısı Radha, yıkılan şehri bambu direklerin

yardımla kurtarmaya çalıştılar ve ne olurlarsa olsunlar, ne kadar kırılmış ve çirkin olurlarsa olsunlar sevdiklerini sevmeye devam ettiler. . Kadirbhayla Abdullah,

Didier ve Carla vardı. Aynanın karşısına geçmiş, kızgın gözlerime bakıyor, saydığım tüm insanları düşünüyor ve bana yaklaşımlarının sebeplerini arıyordum. Neden tam olarak onlar? Onları diğerlerinden farklı kılan neydi? En zengin ve en mazlum, eğitilmiş ve eğitimsiz, dindar ve suçlu, yaşlı ve genç - bu kadar farklı insanı bana yaklaştıran nedir? Görünüşe göre tek ortak noktaları bana bir şeyler hissettirebilmeleri...

Masanın üzerine kalın, deri ciltli bir defter konmuştu. Aldım ve açtım. Bu, Carla'nın zarif bir şekilde sıralanmış günlüğüydü. Hata yaptığımı anladığım halde defteri karıştırıp onun gizli düşüncelerine müdahale ettim. Aslında bu deftere günlük denemezdi. Çünkü burada ayın veya günün tarihleri

yaptığı iş veya tanıştığı kişiler hakkında herhangi bir bilgi kaydedilmedi. Bunun yerine, çeşitli yazarların eserlerinden alıntılar ve diğer metinlerin yanı sıra Carla'nın yazılan eserler üzerine yorumlar içeren kendi eleştirel notları yazıldı. Yazılar arasında seçilmiş eserlerden, antolojilerden ve hatta gazetelerden alınan çok sayıda şiir yer almış, şiirlerin altında yazar ve kaynak isimleri belirtilmiştir. Ayrıca Carla'nın birkaç kez kopyaladığı, yeni satırlar eklediği, şu veya bu cümleyi düzelttiği kendi şiirleri vardı.

Alıntılarda yıldızla işaretlenen kelimelerin bir kısmına sözlük anlamları eşlik etmiş, genellikle bu notlar alışılmadık veya tam olarak anlaşılmayan kelimelerin sözlüğünü oluşturmuştur. O gün ne düşündüğüne ve hissettiğine ışık tutan, bilinç akışı biçiminde yazılmış ayrı pasajlar da vardı. Arkadaşlardan ve diğer insanlardan sık sık bahsedilmesine rağmen, hiçbirinin isminden bahsedilmedi - sadece "o" veya "o".

Sayfalardan birinde gizemli ve ürkütücü bir yazı dikkatimi çekti:

SORU: Sapna ne yapacak?

CEVAP: Sapna hepimizi öldürecek.

Bu satırları tekrar tekrar okuduğumda kalbim atmaya başladı. Kuşkusuz hem polis hem de mafya tarafından aranan, Abdul Ghani ve Majid'in bahsettiği korkunç cinayetleri işleyen adamların lideri olan o rezil kişiden bahsediyorduk. Bu gönderiden, Carla'nın onun hakkında bir şeyler bildiği, hatta belki de kim olduğunu bildiği açıktı. Bu gönderinin ne anlama geldiğini ve Carla'nın tehlikede olup olmadığını merak ettim.

Bu yazıdan önceki ve sonraki birkaç sayfayı dikkatlice okumama rağmen Sapna'nın veya Karla'nın onunla olan ilişkisinden bahseden herhangi bir şey bulamadım. Ve sondan bir önceki sayfada şüphesiz bana ait olan bir pasaj vardı:

Bana beni sevdiğini söylemek istedi. Onu neden durdurdum? Acaba bu doğru olabilir mi? Oradan manzara son derece güzeldi.

Onunla çok yüksekte duruyorduk, çocukların uçurduğu uçurtmalar bile çok altımızdaydı. Bana glmsemediğimi söyledi. Bunu söylediğine sevindim.

Nedenini merak ediyorum?

Aşağıya  satır daha eklendi:

Hangisinden daha çok korkarım bilmiyorum: Bizi ezen gten mi, yoksa ona karşı sonsuz sabrımızdan mı?

Bu sözleri orada, biz inşaat halindeyken, bazı kulübeler yıkılırken söylediğini çok iyi hatırlıyorum. Birçok cümle gibi, bu kelimelerde

305

hafızama kazınmış yargılar vardı. şaşırdım ve biraz şaşırdım ki bu cümleyi sadece hatırlamakla kalmadı, hatta onu biraz geliştirerek aforizmalı bir dolgunluk verdi ve not defterine kaydetti. Görünüşe göre, fırsat ortaya çıktığında bundan yararlanma fikri vardı.

Günlükteki son kayıt Carla'nın kendi şiiriydi. Bu şiir benimle ilgili yazıdan sonra sayfada olduğundan ve ben de öyle olmasını istediğimden, şiirin bana ithaf edildiğini - ya da en azından onun bana olan duygularından doğduğunu düşündüm. Düşündüğüm gibi olmadığını biliyordum ama aşkın genellikle bildiklerimizle ya da gerçeğin gerçekte ne olduğuyla hiçbir ilgisi yoktur.

Kimse bizi izlerimizden bulmasın diye saçlarımla sakladım.

Gözlerden uzak olduğumuz adaya güneş battı ve yankı yutan gece geldi. Sırtımıza mumlar gibi fısıldayan bir dalga yumağı halinde sahile koştuk.

Üstümdeki gözlerin, tutabileceğim sözlerden korkuyordu.

Söylemediğimiz yalandan çok, söylediğimiz doğrulara pişman oldum, senin için geçmişle yüzleşmek için derinlere indim. Artık ikimiz de biliyoruz ki, hüznün sevginin tohumudur.

Artık ikimiz de biliyoruz ki yaşayacağım Ve bu aşk için öleceğim.

Masadan kalkmadan elime bir kalem aldım ve bu satırları bir kağıda kopyaladım. Üzerinde şiir yazan kağıdı katlayıp cüzdanıma sakladım, defteri kapatıp masanın üzerine koydum.

Sonra kitaplığa yaklaştım. Kitapları seçen ve okuyan kadının kalbinin anahtarını kitapların isimlerinde bulmak istedim. Sadece dört raf sığabilen kütüphane son derece derli toplu ve düzenli bir şekilde düzenlenmişti. Antik Yunan tarihi üzerine çok sayıda kitap, felsefe ve kozmoloji, şiir ve drama üzerine bilimsel çalışmalar vardı. Stendhal tarafından İtalyanca'ya çevrilen "Parm Manastırı", Fransızca olarak yayınlanan "Madame Bovary", orijinal dilinde Thomas Mann ve Schiller tarafından yayınlandı.

Juna Bams ve ⁵⁶Virginia Woolf'un eserleri kendi dillerinde yayınlandı. Isidore Ducasse'nin " Maldoror Şarkıları " kitabını aldım. Kitapların büyük çoğunluğunun sayfalarının köşeleri katlanmış ve kenarlarında Carla'nın el yazısıyla yazılmış birçok not yazılmıştı. Gogol'ün Almanca'ya çevrilen "Ölü Canlar" kitabındaki notları dikkat çekiciydi. Açgözlülükle yuttuğu kitaplar, elinin bıraktığı izler ve izlerle doluydu.

Raflardan birinin yarısı, masanın üzerindeki benzer yaklaşık yirmi defterle doluydu. Bu defterlerden birini aldım ve sayfaları çevirdim. Defterlerdeki tüm yazıların İngilizce olduğunu fark ettim. Carla İsviçre'de doğdu ve bildiğim kadarıyla akıcı bir şekilde Almanca ve Fransızca konuşabiliyor. En mahrem düşüncelerini ve duygularını İngilizce olarak dile getirdi. Bu gerçeğin çok umut verici bir işaret olduğuna kendimi inandırarak sevindim. Yani kendi kendine konuşurken, kalbini açarken benim ana dilimden mi yararlanıyordu?

Bir süre evin içinde dolaşıp kullandığı şeylere baktım. Duvarda nehir kenarında toplanmış, başlarında su şişeleri taşıyan kadınları gösteren bir yağlı boya tablo asılıydı; Kadınları ellerinde küçük çantalarla bir grup çocuk izledi. Raflardan birinde, göze çarpan bir

⁵⁶Juna Bams (1892-1982) - Amerika'nın avangart yazarı.

Isidore Ducasse, Uruguay kökenli Fransız şair ve yazar Lorraine'in (1846-1870) gerçek adıdır. "Maldoror'un Şarkıları", yarım asır sonra gerçeküstücülerin bir tür İncil'i haline gelecek olan yazar-şairin skandalla ünlü bir kitabıdır.

yerde, ⁵⁷altın rengi tahtadan yapılmış bir tanrıça Durga heykelciği duruyordu. Etrafta bir sürü parfüm bazları, gerbera çiçekleri vs. kuru çiçekler vardı. Ben de kuru çiçekleri severim ama taze çiçeğin ucuza bol olduğu bir şehirde kuru çiçek ender bulunurdu. Carla'nın buluntu koleksiyonu da vardı: duvardan sarkan dev bir hurma dalı, büyük, boş bir akvaryumda balık kulakları ve nehir taşları, bakır bir dua kapısından sarkan bir sardalya...

Evin en dikkat çeken unsuru Carla'nın dolapta değil açık bir askıda asılı duran ve iki gruba ayrılan kıyafetleriydi. Solda yakalı dokuma takımlar, uzun, dar etekler ve aralarında ayak bileklerine kadar uzanan dar, sırtı açık gümüş dantel bir elbise olan parti önlükleri asılıydı. Sağda geniş ipek gömlekler, ince şallar ve uzun kollu pamuklu gömlekler asılıydı.

Askının altında yirmi çiftten fazla ayakkabı sıralanmıştı. Sıranın sonunda temizlenmiş ve bağlanmış ayakkabılarım vardı. Ayakkabıları benimkinin yanında o kadar küçük görünüyordu ki elimde olmadan bir tane aldım. Milano'da koyu yeşil deriden yapılmış ayakkabılar

üretildi; Yan tarafında, ilmeği alçak topuğu geçen güzel bir tokası vardı. Pahalı ve çok şık ayakkabıların bir tarafı ayaklar altında ezilmiş, yer yer derisi sürtülmüştü. Birkaç yerde beyaz çizikler, ayakkabının derisinin renginden biraz farklı olan yeşil keçeli kalemle boyandı.

⁵⁷Durga, Hint panteonunun ana figürlerinden biri olan bir savaşçı-tanrıçadır.

Ayakkabıların arkasında temiz yıkanmış ve özenle katlanmış kıyafetlerimin olduğu bir paket gördüm. Kıyafetlerimi alıp banyoya gittim. Başımı soğuk suyun altına soktum ve yaklaşık bir dakika bu pozisyonda durdum, sonra yüzümü değiştirdim. Eski kot pantolonumu ve rahat çizmelerimi giydikten ve saçımı biraz dağınık bir şekilde yaptıktan sonra kendimi yenilenmiş ve tazelenmiş hissettim.

Lisa'yı ziyaret etmek için yatak odasına geri döndüm. Dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle mutlu bir şekilde uyudu. Yataktan kaymasını önlemek için çarşafı şiltenin altına koydum ve başının üstündeki vantilatörü alçakta açtım. Pencereerde parmaklık vardı ve ön kapı anahtarsız açılmazdı, bu yüzden onu evde rahat bir vicdanla yalnız bırakabilirdim. Bir süre Lisa'nın yanında durup nefesini ve göğsünün inip çıkmasını izledim ve Carla'ya geldiğimi bildirmek için küçük bir not yazmanın uygun olup olmayacağını merak ettim. Yazmamaya karar verdim - evinde ne yaptığımı ve ne düşündüğümü biraz şaşırtmasına izin verdim. Çıkardığım sevgilimin cenaze elbisesini katlayıp yanıma almak üzere bir pakete koydum. Carlisle ile tanışmak için bir bahane olarak bu elbiseyi yıkayıp birkaç gün içinde ona geri vermeyi düşünüyordum.

Tarık'ı eve gitmek için uyandırmayı düşünürken arkamı döndüm ve onun omuz çantasını tutarak kapıda durduğunu gördüm. Yüzü uykuluydu ve gözleri küskünlük ve suçlulukla doluydu.

- Benden ayrılmak mı istiyorsun?
- Hayır, güldüm. - Ancak, senin yerin burada daha rahat olur. Benim evim karşılaştırılmaz bile.

Tariq kaşlarını çattı, İngilizcemi anlamaya çalışıyordu ama hâlâ bana tam olarak inanmıyordu.

- Hazır mısın
- Evet, hazırım - başını salladı ve başını salladı.

Harabedeki tuvaletin vaziyetindeki su eksikliğini göz önünde bulundurarak kendisine tuvalete gitmesini ve banyoda ellerini iyice yıkamasını tavsiye ettim. Sonra ona mutfakta bulduğum bir parça kekle bir bardak süt verdim. Onunla kapıyı çekip kilitli olduğundan emin olduktan sonra boş sokağa çıktık. Tarık etrafına bakındı, işaretleri ezberledi ve zihninde yerin bir haritasını çıkardı. Ben gittiğimde yanımda yürür, bir süre dururdu.

Yolun ortasından yürüdük çünkü her adımda kaldırımlarda uyuyan çok sayıda evsiz vardı. Ara sıra polis cipi veya taksi dışında sokakta neredeyse hiç trafik yoktu. Tüm ofisler ve dükkanlar kapalıydı, çok az evin ışığı yanıyordu. Gird'de ay, zaman zaman yağmur mevsiminin habercisi olan yoğun bulutların arasına gizlendi. Dolmaya devam eden bulutların sayısı her geçen gün arttı; tüm göğü kaplayacakları ve her tarafı yağmurla kaplayacakları zaman yaklaşıyordu.

Yolculuğumuz oldukça kısa sürdü, yarım saat sonra yerleşim yerimizin doğusunu kapsayan geniş yoldan ayrıldık. Yol boyunca Tarık benimle konuşmadı, ben de onunla nasıl bir dil bulacağımı,

bana düşen sorumluluğu ve onun bana büyük bir yük olacağını düşünerek hiçbir şey söylemedim. Solumuzda kadınlar, çocuklar ve yaşlılar tarafından tuvalet olarak kullanılan futbol sahası büyüklüğünde bir mandajar (boş alan) uzanıyordu. Bu bölgede hiçbir şey yetişmedi ve sekiz aylık kuraklık sırasında çatlamış toprak kalın bir toz tabakasıyla kaplandı. Sağ tarafta şantiye başlıyordu ve şantiye sınırı boyunca bazı yerlere ahşap, çelik korkuluklar ve diğer malzemeler yığılmıştı. Yolumuz sadece şantiye boyunca uzanan ışık hatlarından sarkan birkaç elektrik lambası ve yaklaşık beş yüz metre ötedeki harabelerdeki bazı kulübelerde yanan gaz lambalarıyla aydınlanıyordu.

Hava karardıktan sonra, mandajardaki çok sayıda yılan ve fare nedeniyle birçok insan yoldaki tuvalete giderdi, bu yüzden yolun kenarından geçen dar ve dolambaçlı patika boyunca yürüdük. Şaşırtıcı bir gizli anlaşmaya göre yol her zaman temizdi ve gecenin karanlığında evlerine dönen harabe sakinleri, ayakları kire batma korkusu olmadan bu yolu güvenle yürüdüler. Geceleri sık sık yürüyüş yaptığım için, yoldaki birçok keskin viraja ve derin çukurlara aşınaydım, bu yüzden Tarık'a beni adım adım takip etmesi talimatını verdim, o da itaatkar bir şekilde takip etti.

Yolun bir başka eksikliği de, yabancılar için kesinlikle dayanılmaz olan sürekli pis kokuydu. Tüm gecekondu sakinleri gibi ben de buna alıştım ve kanıksadım. Bu koku, harabe sakinlerine, şehrin temiz ve güzel sokaklarında adım adım gelen tehlikelerden kurtulduklarını

ve toplu yoksulluğun koruması altında, sağ salim memleketlerine ulaştıklarını anlatıyordu. Ve harabelere ilk ziyaretimde bana nasıl hissettirdiğini hala unutmadım, sanki sadece ciğerlerimi değil, cildimin gözeneklerini bile doldurmuş, bilinçaltımda bir korku yaratmıştı.

Bu nedenle Tarık'ın ne hissettiğini, acı çektiğini ve korktuğunu biliyordum. Ama onu sakinleştirecek bir şey söylemedim, elini tutma arzumu bastırdım. Bu çocuğun benimle yaşamasını istemedim ve Gadirbhai cesaret buldu.

İsteğini reddedemediğim için kendime kızdım. Tüm eylemlerim bilinçli olarak Tarık'ı endişelendirmeye, korkutmaya, mutsuz etmeye yönelikti ve sonunda amcası tarafından onu geri almaya ikna etti.

Gergin sessizlik, bir köpeğin ani havlaması ile bozuldu. Diğer köpekler de ona katıldı. Gittikçe arttılar. Durdum ve arkamdan gelen Tarık bana çarptı. Yakındaki mandejardan köpekler havlıyordu. Onları karanlıkta göremiyordum ama birçoğunun olduğunu hissedebiliyordum. Aklımda kulübelere olan mesafeyi sayarken köpekler havladı ve karanlıktan büyük bir köpek sürüsü çıktı.

Geniş bir kavis çizerek üzerimize yürüyen yirmi, otuz, kırk kudurmuş yıl yolumuzu kesmişti. Büyük bir tehlikede olduğumuzu anladım. Gündüzleri sahipsiz köpekler insanlardan korkar ve pohpohlanırdı ve geceleri kızgın bir vahşi sürü halinde toplanırlardı. Şehrin tüm harabelerinin sakinleri öfkelerini ve açgözlölüklerini

biliyorlardı. İnsanlara saldıran köpeklerin sık sık vakaları vardı. Her gün sıçan ve köpek ısırıkları olan birçok hastam oldu. Yerleşimin ücra köşelerinden birinde bir sarhoşa köpekler saldırdığında, o kişi hastanede tedavi altına alındı. Daha bir ay önce köpekler küçük bir çocuğu aynı yerden ısırıp öldürdü. Çocuğu parçalayıp geniş bir alana yaydılar, arama neredeyse bir gün sürdü.

Dar bir yolda mahsur kaldık. Köpekler etrafımızı sardı ve korkunç, sağır edici bir sesle havlayarak yolumuzu kapattı. En içten olanlar bize daha da yaklaştı. Cuma gününe sadece birkaç saniye kaldığına şüphe yoktu. Harabelere daha çok yol vardı. Yalnız olsaydım birkaç yerimden ısırılır ve bir şekilde harabeye doğru yol alırdım ama Tarık yüz metre kafa kafaya koştuktan sonra köpeklerin dişlerine kadar giderdi. Silah olarak kullanmak zorunda olduğumuz ahşap ve diğer inşaat malzemeleri yanımıza yığılmıştı. Üstelik orada bir de fener asılıydı ve çevre güzel görünüyordu. İşaret verilir verilmez Tarık'a koşmasını söyledim. Ne dediğimi anladığından emin olduktan sonra, Carla'nın bana verdiği kıyafet paketini köpek sürüsüne attım. Bu sırada köpekler paketin üzerine atlayıp havlayarak birbirlerini ısırıyor ve paketi parçalamaya başladılar.

- Koş Tarık, koş! - Çocuğu iterek ve onu korumak için arkama bakarak bağırdım.

Köpekler sürü için verilen mücadeleye o kadar dalmışlardı ki unuttuk. Onlar işe yaramaz ganimet için kavga etmekten yorulup

bize doğru gelmeden tahtalara koşup sağlam bir bambu dalı almayı başardım.

Köpekler elimdeki ağacı gördüler ve biraz şaşkınlık içinde seslerini kestiler. Ama çok fazlaydılar, hiç bu kadar çok köpek görmemiştim. En kuduz köpeklerden birkaçı, kendi seslerinden çileden çıkarak, aldatıcı numaralarla ileri atılmaya başladılar. ben Ağır dalı kaldırdım ve Tarık'a sırtıma binmesini söyledim. O, hemen omzuma tırmandı ve küçük ellerini boynuma doladı. Köpekler biraz daha yaklaştı. Aralarından en iri olanı dişlerini gıcırdattı ve bacağıma kapmak niyetiyle üzerime atladı. Ağaç kalktı ve ona tüm gücümle vurdum ama ağaç hayal ettiğim gibi yüzüne değil sırtına vurdu. Köpek darbe üzerine uluyarak yana sıçradı ve kavga başladı.

Köpekler arka arkaya sağdan, soldan ve önden üzerime atlamaya başladılar. Onları kovalamak için elimdeki sopayı bir o yana bir bu yana sallıyordum. Belki birini ciddi şekilde yaralayabilir ya da öldürebilirim korkup geri çekilirlerdi ama darbelerimin hiçbirisi onları uzun süre korkutup uzaklaştıramadı. Ağaca sert bir şekilde çarpsalar bile ölmeyeceklerini hissettiler ve bu cesaretlerini artırdı.

Köpeklerin halkası acımasızca küçülüyordu. Saldırı sayısı arttı. Dövüşün on dakikasında terlemiştim ve yorulmuştum. Yakında tepkimin zayıflayacağını ve köpeklerden birinin bana yaklaşacağını ve kolumu veya bacağıma tutacağını biliyordum. Kan kokusu aldıklarında, öfkeleri ahlaksızlık noktasına ulaşacak ve bundan sonra artık korkunun anlamını anlayamayacaklar. Harabelerden

birinin köpeklerin ulumalarını duyup yardımımıza geleceğine dair çok az umut vardı. Yerleşimin varoşlarında birçok kez köpeklerin havlamasını duymama rağmen uyandım, arkamı döndüm ve tekrar uykuya daldım.

Görünüşe göre sürünün lideri, büyük siyah bir köpek, çifte numara yaptı ve atladı. Ona doğru çok keskin döndüğümde bir ağaca takıldım ve düştüm. Çeşitli kişilere göre, trafik kazalarında veya ani tehlike anlarında, insan zamanın uzadığı ve her şeyin ağır çekimde olduğu gibi çok yavaş ilerlediği hissine kapılıyor ve şu anda birinci elden görmeliyim. Ağaca takılıp düştüğüm an ile düştüğüm an arasında sanki bir asır geçmişti. Bir an geri çekilen köpeğin durup tekrar bize doğru döndüğünü ve bunu yaparken ayaklarını yere saplayarak atlayacak bir yer aradığını görebiliyordum. Zayıflığımı gören ve hesaplaşmayı bekleyen köpeğin gözleri bir tür acımasız insan sevinciyle parladı. Bütün köpeklerin birlikte sustuğunu ve küçük adımlarla sinsice bize yaklaşmaya başladıklarını fark ettim. Ben çaresizken bilinçsizliklerine ve gecikmelerinin mantıksızlığına hayret etmek, yerdeki keskin taşların dirseğimin derisini yırttığını hissetmek, yarayı bu tozdan bulaştıracağımdan endişe etmek ve kıyaslanamayacak kadar büyük ve ölçülemez olana. Her tarafta üzerimizde olan tehlike, bu karşı düşünceler bir hiçti, ne kadar saçma olduğunun farkında bile değildim.

Beni isteği dışında teslim etmek zorunda kalan zavallı Tarık'ın başına gelebilecek tehlikeyi düşündüm ve korkudan bembeyaz kesildim. Düştüğümde elleri gevşekti ve benimleydi.

düşmesine rağmen kedi hızıyla hemen ayağa fırladı. Sonra çaresiz ve yiğit bir coşkuyla bütün vücudunu gerip öfkeyle bağırarak eline gelen odun parçasını aldı ve var gücüyle kara köpeğin suratına indirdi. Ağır yaralanmış siyah köpeğin uluması tüm sürünün ulumalarını bastırdı.

- Allahü ekber! Allahü ekber! ⁵⁸çocuk bağırdı.

Tarık kendini savunma pozisyonunda çömeldi ve bir yırtıcı hayvan gibi dişlerini gıcırdattı. Bu uzun gerilim anlarında, çocuğun elinde bir tahta parçasıyla ikimizi de savunmasını ve köpekleri dövmesini izlerken gözlerimden yaşlar aktı. Gömleğinin içinden omurgasını ve çocuksu dizlerini büktüğünü görebiliyordum. Görünüşü takdire şayan bir cesaretin somut örneği idi. Gözlerimden akan yaşlar ona olan sevgi ve gururdan, bir babanın evladına duyduğu gururdan doğdu. O an onu tüm varlığımla sevdim. Ayağa fırlayıp korkusuzluğun yapışkan tuzağından sıyrılıp zaman kendi akışına dönerken Carla'nın şiirinin mısraları kafamda tekrar ediyordu: "Bu aşk için öleceğim, bu aşk için öleceğim.. ."

Tarık'ın bir süredir gözden kaçırdığı sürünün lideri, kafası karışan diğer köpeklerin arkasına saklandı. Ancak, zaten heyecan ve endişeyi dile getiren köpeklerin ulumaları yavaş yavaş

⁵⁸İşte: Büyük Tanrı bizimle! (Urdu dili).

şiddetlenmeye başladı. Sanki bizimle hesaplaşmak isteyip de yapamamanın acısını çekiyorlardı. Yakın gelecekte bize yetişemeyeceklerken, hayal kırıklığı içinde buluşacaklarına dair silik bir umut vardı içimde. Ama burada yine bize saldırdılar.

Gruplar halinde saldırdılar ve her iki taraftan iki üç köpek bize saldırdı. Çocukla birlikte sırtımızı birbirimize vererek ellerimizde sopalarla kendimizi savunduk. Köpekler kana susamıştı. Bir darbe aldıktan sonra bir iki saniye geri çekildi ve sonra daha da kuduz bir şekilde üzerimize saldırdı. Gıcırdayan dişler, ulumalar ve homurdanmalar etrafımızı sarmıştı. Tarık'a dönüp kararlı bir şekilde üzerine saldıran üç dört köpek ile başa çıkmasına yardım ettiğimde, köpeklerden biri ustalıkla arkamdan yaklaşıp bileğimi tuttu. Bacağımdaki deri çizme bacağımı korumasına ve köpeği itmeme rağmen, bu yırtıcılarla uzun süre savaşamayacağımızı anladım. Kütük yığınlarının üzerinde durduğumuz söylenebilirdi, geri çekilmenin bir yolu yoktu. İki metre ötemizde bir sürü köpek havlıyor ve hırılıyordu. Birden arkamızdan bir homurtu ve köpeklerin üzerine düşen yaratığın ağırlığını kaldıramayan kalasların gıcırtiları duyuldu. İlk başta köpeklerden birinin kalaslara tırmanıp saldırdığını sandım, ancak saldırıyı savuşturmak için döndüğümde siyahlar içinde bir adamın başımızın üzerinden atladığını ve düşen kütüklerin tam ortasına indiğini gördüm. Abdullah'tı.

0 öfkeli bir şekilde sağı sola saldırıyordu. Yeteneği ve gücü olan doğuştan bir savaşçı olarak defalarca zıpladı, dizlerini kavuşturdu ve sonra tekrar yere indi. Hareketleri pürüzsüz ve yavaştı ama aynı zamanda keskin ve kesindi. Bu. bir yılanla akrep arasında ürkütücü ve huşu uyandıran, mükemmel ve ölümcül bir hesaplaşma gibiydi. Abdullah, iki eliyle kılıç gibi, bir metreden uzun kalın, boru şeklinde bir demir parçası tutuyordu. Ama köpeklerin kaçmasına neden olan, iki köpeğin beynini yok eden korkunç silahıyla yaptığı doğal olmayan el becerisi değil, biz kendimizi savunurken köpeklere saldırmasıydı ve eğer hayatta kalma mücadelesi veriyorsak, bundan emindi. zafer.

Çok kısa sürede her şey bitti. Köpeklerin kulakları sağır eden havlamaları ve ulumaları aniden yerini sessizliğe bıraktı. Abdullah metal bastonunu bir samuray kılıcı gibi omzuna dayadı ve bize doğru döndü. Genç ve yiğit yüzünü aydınlatan gülümsemesi, Hacı Ali Camii'nin beyaz duvarlarına vuran ay ışığı gibiydi.

Abdullah, sıcak ve tatlı siyah çayını içerken, kulübesinde oturup beklediği sırada köpeklerin havladığını duyduğunu söyledi. Aniden tehlikeyi hissetti ve neler olduğunu öğrenmeye karar verdi. Maceramızı detaylı bir şekilde tartıştıktan ve doyasıya sohbet ettikten sonra çıplak zeminde üç yer yaptım ve üçümüz de uyumak için uzandık.

Abdullah ve Tarık yatar yatmaz onlar uykuya daldı, ben de uyuyakaldım. Parfüm, bidi sigara ve gazyağı kokularının birbirine

karıştığı odada uzanmış, zihnimde son birkaç günün olaylarını yeniden yaşıyor, bahane arıyordum. Görünüşe göre bu günler, hafızamda önceki aylara göre daha etkileyici bir iz bıraktı. Madam Ju, Karla, Gadibhai, Sapna ile toplantılar. Benden daha güçlü ya da en azından gizemli insanların etkisi altında olduğumu hissettim. Bilinmeyen bir akıntı beni taşıyor, karşı konulamaz bir şekilde beni alışılmadık, yabancı bir kadere götürüyordu. Bütün bunların bir tesadüf olmadığını hissettim. Bu gizemli konunun bir anahtarı olduğundan emindim ama yüzler, kelimeler ve olaylar yumağı içinde bulamıyordum. Bulutlarla dolu gece, sanki kader beni ya öne çıkmam ya da olduğum yerde kalmam için çağırıyormuş gibi, işaretler ve kehanetlerle dolu görünüyordu.

Tarık aniden uyandı ve karanlığa bakarak oturdu. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve solgun yüzünde öfke ve kararlılıkla karışık bir korku ifadesi gördüm. Önce uyuyan Abdullah'a, sonra bana baktı. Sessizce ayağa kalktı, şiltesini bana doğru çekti, üzerine ince bir battaniye örttü ve yanıma sokuldu.

Elimi uzattım ve başını koluma yasladı. Saçları güneş gibi kokuyordu.

Sonunda bitkinlik tüm tereddütlerimi ve şüphelerimi yendi ve birdenbire, açık alanda yeni arkadaşlarım Qadirbhai, Karla, Abdulla, Prabaker ve diğerlerinin ortak noktalarını açıkça gördüm. Hepsi, hepimiz farklı yerlerde doğduk ve bu şehirde yabancı kabul edildik. Hepimiz bir kasırgaya yakalanıp Bombay adalarına atılan sürgünler

olarak görüldük. Sürgün bağları, evsiz, yalnız ve kayıp ruhların ikizi bizi birbirimize bağladı.

Ve tüm bunları fark ettikten sonra, şehrin bu zorlu ve acımasız bölgesinde bir yabancı olan Tarık'a karşı ilk tavrımın ne kadar haksız olduğunu anladım. Merhametimi unutturan soğuk bencilliğim için vicdan azabı ve utanç duydum. Bu yalnız küçük çocuğun cesaretine hayran kalarak onun tatlı fısıltısını dinledim ve kalbim onun için sızladı. Bazen sadece umutla severiz. Bazen gözyaşları dışında her şeyle ağlarız. Sonuç olarak elimizde sadece sevgi ve sorumluluk kaldı ve artık sabahın ağarmasını beklememiz gerekiyordu.

BÖLÜM III

On Yedinci Bölüm

- Dünya bir milyon suçlu, on milyon beyin ve yüz milyon akciğer tarafından yönetiliyor. - Abdul Ghani, Oxford eğitilmiş kusursuz bir İngilizceyle, kısa ve kalın parmaklarına yapışmış ballı kek kırıntılarını yalayarak duyurdu. - Suçlular iktidardakilerdir: zenginler, politikacılar ve kilise liderleri. Onların yönetimi insanları açgözlülüğe sevk eder ve dünyayı uçuruma sürükler.

Abdülkadir Han'ın avlusundaki yağmurda bir şeyler fısıldayan çeşmedeki ıslak taştan ilham almış gibi bir süre sustu. Sonra uzanıp pastadan bir parça aldı ve bütün olarak ağzına attı. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendim yapamam" dercesine özür dilercesine gülümsedi.

- Kararları belirleyici olan zengin ve güçlü gerçek suçluların sayısı sadece bir milyondur. Suç gücünün dayandığı asker ve polis tamamen bağımsızdır. Dünyanın önde gelen on iki ülkesinin ve yirmiye yakın ulusun ordusunda hizmet veriyorlar, sadece on milyonu onları hesaba çekecek güce sahip. Elbette cesurlar ama

aptallar çünkü hayatlarını kendi çıkarları için onları istismar eden hükümetlere ve siyasi hareketlere feda ediyorlar. Hükümetler her durumda onlara ihanet eder, onları terk eder ve yok eder. Milletler, savaş kahramanlarına davrandıkları gibi kimseye rezalet muamelesi yapmazlar.

Yağmur damlaları, sanki gökten yağan yağmur değil de dik bir uçurumdan aşağı akan ve şelaleye dönüşen bir nehirmiş gibi, açık avlunun taş zeminine tüm gücüyle vuruyordu. Buna rağmen yukarıdan akan su seline karşı çeşme benim yorulmak bilmez spreyimi dökmeye devam etti. Nemli hava dışında avluyu çevreleyen kuru ve ılık galeride oturduk, nehirden su içtik ve hızla akan selleri izledik.

- "Yüz milyon akciğer," diye devam etti Abdul Ghani meşgul parmaklarıyla bardağın sapına basarak, "bürokratları, gazetecileri ve diğer kalem insanlarını içerir." On suçluların yöntemlerine göz yummayın ve onların yönetimini destekleyin. Bahsedilen korkaklar arasında şu veya bu bölümün başkanları, çeşitli komitelerin sekreterleri, şirket başkanları var. Yöneticiler, yetkililer, belediye başkanları, mahkeme katipleri ve diğerleri de. Emirlerle uyarak ve işlerini yaparak her zaman kendilerini haklı çıkarırlar: Sanki hiçbir şey onlara bağlı değilmiş gibi ve o işleri yapmasalar bile yapacak insanlar olacakmış gibi. O yüz milyon ciğer, olup biteni biliyor ve görüyor ama bunu önlemek için hiçbir şey yapmıyorlar ve insanların kurşuna dizildiği ya da

milyonlarca insanın açlığa ve ölüme mahkum edildiği kağıtlara kolayca imza atıyorlar.

Abdul, eline çizilmiş mandalaya dikkatle bakarak sessiz kaldı. Sonra gerçeğe dönerek nazik ve içten bir gülümsemeyle bana baktı.

- Her şey böyle olur, - konuşmasını bitirdi. - Bir milyon suçlu, on milyon kutbein ve yüz milyon akciğer dünyaya hükmediyor ve biz - altı milyar sıradan insan - onların emirlerine uymaktan başka çaremiz yok.

Elini bacağına vurdu ve güldü. Desteklenmedikçe içeri giremeyecek içten bir kahkahaydı ve ben de katıldım.

- Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun evlat? - gülerek sordu.

- Umarım açıklayabilirsin.

- Dünya siyaseti belli bir, on ve yüz milyonla temsil edilen bu grup tarafından belirlenir. Marx haklı değildi. Bu konuda kastlar önemli değil çünkü tüm kastlar o tek gruba tabidir. İmparatorlukların kurulması ve isyanların başlaması tam da bu grubun çabalarının bir sonucu olarak gerçekleşiyor. Medeniyetimizi yaratan ve son on bin yıldır besleyen bu gruptur. Piramitleri inşa eden, haçlı seferlerinizi kışkırtan ve yapay olarak sonu gelmeyen savaşlar yaratan bu gruptur. Öte yandan sarsılmaz bir barışı tesis etmek de bu grubun elindedir.

- Haçlı seferleri benim işim değil ama ne demek istediğini anlıyorum.

- Onu seviyor musun? - Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı; Abdul, bütün sohbetlerinde hep bir konudan diğerine geçiyor ve bunu o kadar kurnaz bir beceriyle yapıyordu ki, onun doğasını bildiğim ve her an böyle sürprizler sunacağını bildiğim halde, soruları beni hala şaşırtıyordu. - Gadirbhai'yi seviyor musun?

- Seviyor muyum Garip bir soru, - Gülerek cevap verdim.

- Senden her zaman büyük bir sevgiyle bahsediyor, Lynn.

Abdül'ün meraklı gözlerinden korunmak için kaşlarını çattım.

¹ Mandala, Sanskritçe - Hinduizm ve Budizm'de Evreni temsil eden dini bir sembol; eski Kızılderililerin edebi dili (çevirmenin notu).

Tabii ki, Qadirbhai'nin bana iltifat ettiğini duymak güzeldi ama onun övgüsünün benim için ne kadar önemli olduğunu sadece başkalarına değil kendime itiraf etmekten korkuyordum. Her zaman olduğu gibi, Kadirbhai'yi düşündüğümde veya onun yanındayken, sevgi ve şüphe, hayranlık ve hayal kırıklığı gibi çelişkili duygulara kapılıyorum. Bu duyguların toplamı sonucu gözlerimde ve sesimde tahriş olarak kendini gösterdi.

- Uzun bir süre beklemek zorunda kalacağımızı nereden biliyorsun? - Gadirbhai'nin odasının kapalı kapılarına bakarak sordum. - Alman turistlerle görüşmem var.

Abdul sorumu yanıtsız bıraktı ve aramızdaki küçük masaya eğildi.

- Onu seviyor olmalısın, diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. - Gadirbhai'yi neden tüm kalbimle sevdiğimi biliyor musun?

Yüzünü yaklaştırdı, böylece gözlerinin beyazındaki küçük kırmızı damarlar görüldü. Kuzey zarına doğru uzanan bu damarlar, sarı-kırmızı bir disk tutan parmaklara benziyordu. Gözlerinin altındaki ağır torbalar, içinde dayanılmaz bir hüznün olduğu izlenimini veriyordu. Abdul gülen bir adamdı ve şaka yapmayı severdi ve gözlerinin altındaki şişkinlik, dökülmemiş gözyaşları deposu gibi görünüyordu.

Yarım saattir Gadirbhai'yi bekliyorduk. Tarık ile geldik, Gadirbhai beni içtenlikle selamladı, beni Abdul Gani ile baş başa bıraktı ve çocukla birlikte ibadete gitti. Ev, yağmurun sesi ve tükenmiş çeşmenin şırıltısı dışında tamamen sessizdi. Avlunun uzak köşesinde bir çift güvercin birbirine sokulmuş oturuyordu.

Abdul ve ben konuşmadan birbirimize baktık. Sorusu cevapsız kaldı. Kadirbhai'yi sevmesinin sebebini bilmek istiyor muydum? Tabii ki istedim. Ben bir yazardım ve her şey ilgimi çekiyordu. Ama Gani'nin soru-cevap oyununa katılacak havamda değildim. Neyi kastettiğini anlamadım.

- Kadirbeyi sevmemin çok basit bir sebebi var, bu şehirde hepimiz için bir kurtuluş limanı görevi görüyor. Binlerce insan buna bel bağlıyor ve bu limana sığılıyor. Bu yüzden onu seviyorum - başkaları öyle düşünmese bile o dünyayı değiştirmekten vazgeçmiyor. Bu uğurda bu kadar çok zaman, enerji ve para harcaması beni rahatsız ediyor ve bu konuda onunla sık sık tartışıyorum ve iradesine olan bağlılığı beni büyülüyor. En önemlisi,

Ghadirbhai tanıştığım tek kişi ve siz de hayatın üç ana sorusunun cevaplarını bulmuş biriyle tanışacaksınız.

- Hayatın sadece üç ana sorusu olduğunu mu düşünüyorsun? - Kendimi tutamadım ve alaycı bir şekilde sordum.

- Evet, - Abdul sakince cevapladı. - "Nereden geldik?", "Neden buradayız?" ve "Nereye gidiyoruz?" Bunlar en önemli üç soru. Onu seviyorsan, genç dostum, sana bu sırrı açıklayacaktır. O size hayatın anlamını anlatacak ve onu dinleyerek söylediklerinin doğru olduğunu anlayacaksınız. Bunu kesinlikle biliyorum. Tüm dünyayı dolaştım ve bu soruları birçok büyük düşünöre sordum. Kadirbhai ile tanışana ve kaderimi onunla mühürleyene kadar ünlü peygamberler, din düşünürleri ve alimlerle konuşarak çok para harcadım. Ama hiçbiri bu sorulara cevap veremedi. Gadirbhai biliyordu. Sonuç olarak, o zamandan beri onu kardeşim, ruh eşim olarak sevdim. O zamandan beri şimdiki anne olarak onun hizmetindeyim. Sana da söyleyecek. Hayatın anlamını sizinle paylaşacak.

Gani'nin sesi, on beş milyonluk bu şehrin güçlü akışına yeni, bilinmeyen bir soluk katıyordu. Kestane rengi saçları yer yer ağarmaya başlamış ve çenesinin bir kısmı beyazlamıştı. Dudaklarının üzerinde kestaneden daha beyaz bir bıyığı vardı, bir kadınıninki kadar ince çizgiliydi. Gözlerindeki kıvılcımlar, boynundaki altın kolyenin ışıltısının tam tersi gibiydi. Sıkıcı bir sessizlik içinde birbirimize baktık ve aniden kırmızı çerçeveli gözleri yaşlarla doldu.

Duygularının samimiyetinden şüphem yoktu ama aynı zamanda anlayamadım. O anda arkamızdaki kapı açıldı ve Gani'nin yüzü her zamanki esprili gülümsemesini sergiledi. Geri döndü. Qadirbhai ve Tariq'i gördük.

- Lin, - dedi Gadirbhai elini çocuğun omzuna koyarak, - Tarık bana bu üç ay boyunca harabelerde öğrendiklerini anlattı.

Evet, üç ay. İlk başta, üç gün bile dayanamayacağımı düşündüm. Ve şimdi, göz açıp kapayıncaya kadar üç ay geçtikten sonra, kalbi kırık bir şekilde çocuğu amcasına teslim ediyordum. Onu özleyeceğimden emindim. Tarık iyi bir çocuktü ve gelecekte harika bir insan olacağından hiç şüphem yoktu - olmak isteyip de olamadığım biri.

- "Ona eve gelmesini emretmeseydin, pek çok şeyin üstesinden gelebilirdi." Sesimdeki acıyı gizleyememiştim.

Çocuğu hiçbir uyarıda bulunmadan önce zorla bana emanet etmesini ve sonra aniden geri almasını acımasız bir keyfilik olarak değerlendirdim.

- Tariq İslami eğitim okulunda iki yıllık bir kursu tamamladı ve şimdi sizin yardımlarınızla İngilizcesini geliştirdi. Üniversiteye girme zamanı geldi ve bence yeterince hazırlandı.

Qadirbhai nazıkçe ve sakince konuştu. Karşısında ciddi ve ciddi elleriyle duran Tarık, beni omuzlarımdan sımsıkı tutuyor, gözlerindeki nazık ve hafif alaycı gülümsemesiyle beni büyölüyordu.

- Lin, bir Peştuca örneğimiz var. Anlamını kısaca aktarmak istiyorum, bir erkek sevgisini özverili bir şekilde bir çocuğa adayana kadar gerçek bir erkek sayılmaz. Gerçek insanlık ancak çocuk onu tüm varlığıyla sevdikten sonra elde edilir.

- Ayrılmaya hazırlanırken, Tarık çok iyi bir çocuk, dedim. - Onu çok özleyeceğim.

Bu bağlılık sadece benimle ilgili değildi. Tarık, Kazım Ali Hüseyin'in gözdesi oldu. Köyümüzün yaşlısı çocuğu sık sık ziyaret eder ve onu harabelere gününbirlik yürüyüşler yapmaya davet ederdi. Chitendra ve Radha sevgilerini ondan esirgemediler. Johnny Cigar ve Prabaker, Tarık'la dalga geçer ve izin günlerinde onları kriket maçlarına götürürdü. Abdullah bile çocuğa alışmıştı. "Kuduz Köpekler" gecesinden sonra haftada iki kez Tarık'ı ziyaret ederek ona ağaçla, atkıyla ve çıplak elle nasıl dövüşüleceğini öğretti. Bu aylar boyunca birçok kez onları kumsalın dar kumlu şeridinde prova yaparken görmüştüm, gölgeleri deniz ufkunda bir gölge tiyatrosundaki figürler gibi titreşiyordu.

Ayağa kalkıp gitmeden önce Tarık'ın elini sıktım ve onun ciddi ve dürüst kara gözlerine baktım. O an üç aydır harabeye dönmüş hayatımızın sahneleri bir film kaseti gibi gözlerimin önünde canlandı. Oradaki çocuklardan biriyle kavga ettiğini hatırladım. Tarık'tan çok daha uzun olan çocuk ona vurup yere serdi ve Tarık ayağa kalkıp tek bir bakışıyla geri çekilmesini sağladı. Oğlan utandı ve bunalıma girdi ve ağladı. Tarık ona sarılıp teselli etmeye başladı

ve böylece dostluklarının temelleri atılmış oldu. Tarık'ın İngilizceyi ne kadar hevesli bir şekilde öğrendiğini ve daha sonra sınıflarımıza gelmeye başlayan çocukların derslerine yardımcı olduğunu hatırladım. Yağmur mevsiminin başlamasıyla birlikte harabelere ulaşan sel ile mücadelede herkesle birlikte çalıştığını, taşlaşmış toprakta tahta ve çıplak ellerle drenaj hendekleri kazdığını hatırlıyorum. Bir keresinde kulübemde oturmuş yazımı yazarken kapıyı açıp içeri girince biraz buruk bir ses tonuyla "Tarık ne istiyorsun?" dedim. - soruya: "Ah, üzgünüm! Yalnız kalmak istiyor musun?" - basit bir soruyla cevap verdi.

Abdülkadir Han'ın evinden ayrıldım ve harabelere giden uzun yolu yürümeye karar verdim. Bana yaşadığım dünya küçülmüş, etrafıma kapanmış, Tarık'sız ben değerimi kaybetmiş gibiydim. Nabila Camii yakınında bulunan bir otelde, hayatlarında ilk kez kıtayı ziyaret eden Alman turistlerle

evli bir çiftle tanıştım. Borsayı daha karlı hale getirmek için karaborsada Alman marklarını yerel para birimiyle değiştirmek, esrar satın almak ve ülkeyi dolaşırken yanlarında götürmek istediler. Vakur, temiz kalpli, cömert ve mutlu görünüyorlardı ve Hindistan'ın manevi zenginliği onları cezbedti. Hizmet bedeli karşılığında paralarını bozdurdum ve esrar almalarına yardımcı oldum. Çok memnun kaldılar ve hatta bana pazarlık ettiğimizden fazlasını ödemek istediler. Fazladan parayı reddettim, dedikleri gibi, söz sohbetten geçiyor ama esrar için misafir olmayı kabul ettim.

Bizler ve Bombay sokaklarında çalışan sakinler için çok koyu olmayan bir chillum hazırladım ve bu dozda çalışmadıkları için kısa sürede uykuya daldılar. Arkamda kaldıkları otel odasının kapısını kapattım ve öğle uykusunda sokağa çıktım.

Muhammed Ali Yolu üzerindeki Mahatma Gandhi Bulvarı'na ulaştım ve Geçit Yolu ile kavşağa yürüdüm. Sokakları dolduran otobüslerden veya taksilerden birine binebilirdim ama yürümeyi tercih ettim. Chor-Bazar'dan başlayarak. Crawford Pazarı, Victoria İstasyonu, Flora Çeşmesi, Kale ve Regal Meydanı'nı geçerek Sassoon Limanı'na ve Colaba'nın diğer ucundaki Back Bay kıyılarındaki Dünya Ticaret Merkezi'ne giden yola bayıldım. Bu yolu birçok kez gezdim ve her seferinde kesinlikle son derece ilginç ve büyüleyici olaylarla karşılaştım. Regal sinemasının yanında durup repertuardaki filmlerin afişlerine bakarken birinin bana seslendiğini duydum:

- Linbaba! Selam Lin!

Prabaker sarı-siyahlı taksinin camından bana el sallıyordu. Yaklaşıp onunla ve direksiyon başında oturan kuzeni Shantuy ile el sıkıştım.

- Eve gidiyoruz. Arabaya bin seni de götürelim.

- Çok teşekkür ederim Prabu, biraz yürümek istiyorum. Yol boyunca birkaç yere çarpmalıyım.

- Pekala Lynn, ama her zaman yaptığın gibi çok geç kalma, bunu yüzüne söylediğim için üzgünüm. Ne de olsa bugün özel bir gün değil mi?

Trafiğin akışına doğru uzaklaşan arabayı takip ederken, ani fren gıcırıltıları ve gürültülü bir çarpma sesiyle bir anda kenara savruldu. Düşük hızda hareket eden bir arabayı geçmeye çalışan "Büyükelçi" büyük bir tahta araba ile çarpıştı ve araba öndeki taksiye çarptı.

Ciddi bir kazaydı. Arabaya takılan Hintli ağır yaralandı. Kayışlarla sımsıkı bağlanarak arabaya bağlandı, çarpışma sonucu vücudu havaya savrularak devrildi, ardından yola çarptı ve başı asfalta çarptı. Bir kolu doğal olmayan bir açıyla arkaya doğru bükülmüş, çirkin bir şekilde; dizin altında

boynuzunun bir ucu dışarı çıkıyordu. Onu her gün şehirde taşıdığı arabaya bağlayan kayışlar göğsüne ve boğazına kaydı ve neredeyse boğulacaktı.

Ben de diğerleriyle birlikte hemen yanına koştum, kemerime takılı kınından bıçağımı çıkardım ve kayışları keserek yaralı Kızılderiliyi düştüğü tuzaktan kurtardım. Altmış yaşlarında görünüyordu, uzun boylu ve inceydi. Sık sık atmasına rağmen oldukça düzgün ve kuvvetli olan nabzının kan dolaşımının düzene girdiğini göstermesi umut verici sayılabilirdi. Kolay nefes alma, hava yollarının hasar görmediğini gösterdi. Elimle gözlerini açtım ve gözbebeklerinin ışığa tepki verdiğini gördüm. Şoktaydı ama bilincini kaybetmedi.

Çevremizde toplananlardan üç kişi ile birlikte yaralıyı kaldırıp kaldırıma taşındık. Sol kolu umutsuzca sallanıyordu. Kolunu dikkatlice dirseğinden kavuşturdum ve etrafındakilerden mendilleri

toplayıp bana vermelerini istedim. Dördünün eşarbını birbirine bağlayıp bandaj gibi bir şey yaptım. Sonra kırık bacağı incelemeye başladım ama bu yerde "Büyükelçi" den kızgın çığlıklar ve küfürler duyuldu. Kalktım.

10-12 kişi sürücüyü araçtan çıkarmaya çalışıyordu. Şoför benden iki kat kilolu, geniş gövdeli ve yaklaşık iki metre boyunda bir güreşçiydi. İki ayağı arabanın zemininde, bir eli tavanda, diğer eli direksiyonu tutuyordu. Öfkeli kalabalık bir iki dakika anlamsızca onunla el sıkıştı, sonra arka koltuktaki yolcuya geçti. O da geniş omuzlu ve dolgundu ama sürücü kadar güçlü değildi. Kalabalık, onu arabadan sürükledi ve arabanın yan tarafına yaslanarak onu dövmeye başladı. Ellerini yüzüne götürerek kendini korumaya çalıştı ama tırmalayan parmaklarla kesilen yumrukların üzerine düştü. Hem sürücü hem de yolcu, görünüşe göre Nijeryalı Afrikalı görünüyordu.

Gözlerimin önünde, bir buçuk yıl önce, Prabaker beni Bombay hayatının karanlık yüzünü görmeye götürdüğünde, benzer bir olay bizim başımıza geldi. Kalabalık, döverek öldürdüğü sürücüyü uzaklaştırırken kendime duyduğum nefreti hatırladım. O zamanlar kendime bu şehrin, bu kültürün, bu yerleşimin bana yabancı olduğunu söyledim. Bugün, o olaydan on sekiz ay sonra, Hint kültürü çoktan benim için yerli hale geldi. Bu, yasa dışı anlaşmalar yoluyla para kazandığım alan haline geldi. Hatta bazı

muhasibecileri tanıyordum. Yardım etmeye çalışmadan böyle bir olayın tekrar gözümün önünde olmasına izin veremezdim.

Yüksek sesle bağırarak kalabalığı sakinleştirmeye çalışarak Nijeryalıya doğru koştum ve onu dövenlerin elinden aldım.

- Kardeşler! Kardeşler! Onu dövme! Katil olma! Hintçe bağırdım.

Kalabalık heyecanlıydı. Birkaç kişiyi bayıltmayı başardım. Kollarım güçlüydü ve kalabalık kaçınılmaz olarak bunu dikkate almak zorunda kaldı. Ancak kana olan susuzlukları tekrar saldırımlarına neden oldu. Yumruklarını sıkıp üzerime atladılar. Ama Nijeryalıya ulaşmayı ve onu vücudumla korumayı başardım. Sırtını araca dayamış yumruklarını sıkmış saldırganlardan korunmaya çalışıyordu. Yüzü kan içindeydi. Parçalanmış gömlek ile aynı. Gözleri korkudan iri ve beyazdı, derin derin nefes alıyordu. Çenesi öfkeyle dışarı fırlamış ve dişleri kenetlenmişti. Bir savaşçı gibi görünüyordu ve sonuna kadar savaşmaya hazırdı.

Kalabalığın karşısında onun yanında durdum. Ellerimi uzattım ve kalabalığa seslendim ve tekrar tekrar sakinleşmelerini istedim.

İlk başta, zenciye yardım etmek için öne atıldığımda, insanların uyarılarıma aldırış etmeyeceğini, sakinleşeceklerini, ellerindeki taşları atacaklarını ve cesur konuşmamdan utanarak ve etkilenerek gözlerini yere indireceklerini ve dağılacağını umdum. . Şimdi bile, o olayın üzerinden çok zaman geçmesine rağmen, sesimin ve gözlerimin kalplerde bir öfke uyandırmadığını ve o utanç verici nefretin havaya uçmadığını bazen yürek burkanlığıyla hatırlıyorum.

Bir anlık tereddütün yerini uluyan, kuduran, fışkıran öfke aldı ve hayatlarımızı kurtarmak için sahip olduğumuz tüm gücü toplamamız gerekti.

Boğulmaya katılmak isteyenlerin büyük bir kısmının lehimize sonuçlanması ilginçtir. Araba ile at arabası arasında köşeye sıkıştırılmıştık, birbirine bastıran insanların hareket etmesi imkansızdı. Attıkları atışların yarısından fazlası hedefi ıskaladı ve bazıları yakındaki insanlara isabet etti.

Bir yandan heyecan biraz azaldı, seyirci bizi dövmekten vazgeçmedi ama en azından bizi öldürmeyi düşünmeyi bıraktı. Bu tür durumlarda öldürmekten kaçınma niyetiyle ilk kez karşı karşıya kalmıyordum. Bunu açıklayamam. Sanki insanların ortak şuurlarında bir vicdan uyanır ve uygun anlarda uygun kelimeler kullanılarak isyanı bastırmak mümkün hale gelir. Sanki kalabalık bir kriz noktasına gelmiş ve bir suçun işlenmesini engellemek için birinin bunu durdurmasını bekliyor ve o duraksama anında tek bir kişinin sesi veya tek bir yumruk bile yaklaşan felaketi önlemeye yetiyor. . Cezaevinde de benzer bir durumla karşılaştım. Bir grup mahkûm, mahkûm arkadaşlarından birine tecavüz etmek üzereyken, bir şahıs vicdanına başvurduğunda bu niyetinden vazgeçildi. Savaşta, aklın sesinin bizi tutsak bir düşmana hakaret etmeye sevk eden nefrete galip geldiği bu tür vakalarla karşılaştım. Hatta Nijerya ile birlikte öfkeli kalabalığın saldırısını önlediğimiz

gün de bahsettiğim olaylardan biri. Belki de durumun olağandışılığı
- beyaz bir adam,
Goran'ın iki zenci için Hintçe merhamet dilemesi insanları cinayet işlemekten caydırdı.

Dayandığımız arabadan beklenmedik bir şekilde yaşam işaretleri duyuldu. Avcı-sürücü motoru çalıştırdı ve tuzaktan kurtulmaya çalışırken arabanın geri çekildiğini hissettik. Böyle bir dönüşten ilham alarak üzerimize düşenleri itmeye, bedenimize tutunan elleri yırtmaya başladık. Şoför koltuğun arkasına eğildi, arabasının arka kapısını açtı ve birbiri ardına arabaya atladık. Kalabalığın baskısı nedeniyle kapı kendiliğinden kapandı. Birkaç çift el arabanın gövdesini yumruklamaya ve dövmeye devam etti. Sürücü yavaş yavaş kaza mahallinden uzaklaşmaya başladı. Araba sayısız bardak, kutu, ayakkabı ve benzeri şeylerle yağmuruna tutuldu. Ama artık özgürdük ve olay mahallinden uzaklaşıyor, hızımızı artırıyor, takip edilip edilmediğimizi anlamak için arka camdan dışarı bakıyorduk.

- Hasan Obikwa, - dedi yanımda oturan yolcu elini uzatarak.

- "Lynn Ford," diye yanıtladım, elini sıkarken ve elindeki mücevher bolluğunu fark ettim.

Tüm parmaklarına yüzükler takılmıştı ve bazı yüzüklerin üzerindeki elmas kaşlar mavi-beyaz tonlarda parlıyordu. Bileğine elmaslarla süslenmiş altın bir "Rolex" saat bağlanmıştı.

- Bu Rahim, - dedi Hasan, şoförü göstererek.

Şoför yavaşça bana döndü, kurtuluşu için Tanrı'ya şükranla baktı ve görevine döndü.

- Hayatımı kurtardın, dedi Hassan Obikwa perişan bir gülümsemeyle. - İkimizi de kurtardın. İnsanların bizi öldürmeden sakinleşmeyeceklerini.

- Şanslıydık, - dedim, sağlık saçı ve yavaş yavaş kalbime düşen yüzüne bakarak.

Her şeyden önce gözleri ve dudakları dikkat çekti. Büyük ve aralıklı gözleri, sürüngen sınıfından bir yaratığın bakışlarını hatırlatıyordu. Güzel, ince çizgili dudakları oldukça dolgundu, sanki daha büyük başka bir kafaya mahkûm edilmiş gibiydi. Boncuk gibi dizilmiş ön dişler beyazdı ve arka dişlerin hepsi altındandı. Burun deliklerinin yapısı, sürekli hoş, sarhoş edici parfümler kokladığı izlenimini veriyordu. Kısa siyah saçlarının altında, sol kulağından sarkan halka şeklinde büyük bir altın küpe, yoğun boynunun siyah-mavi derisinde özellikle dikkat çekiyordu.

Hasan'ın gömleği yırtık pırtıktı, yüzü ve vücudunun açıkta kalan yerleri kesik ve morluklarla süslenmişti. Gözlerinden neşeli bir heyecan döküldü. Kalabalığın saldırısı onu korkutmadı, ben de. onun ve benim

başımıza daha kötü şeyler de gelmişti ve bunu ilk bakışta ikimiz de biliyorduk. İleride karşılaştığımızda, ikimiz de o olay hakkında tek kelime konuşmadık. Parlak gözlerine ve gülen yüzüne baktım ve gülümseyeceğimi hissettim.

- Sadece şanslıydık!

- Kesinlikle haklısın! - alçak sesle gülümsedi ve ardından Rolex'ini bileğinden çıkarıp çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için kulağına tuttu. Saatinin çalıştığından emin olduktan sonra tekrar bileğine taktı ve yüzünü bana çevirdi: - Doğru, şanslıydık ama yine de sana hayatımı borçluyum. Bu borç herhangi bir yükümlülükten daha büyüktür. Borçlarından kurtulmama izin vermelisin.

- Parayı reddetmezdim, - diye cevap verdim.

Şoför ve Hasan dikiz aynasından birbirlerine baktılar.

- Ne de olsa... böyle bir borcu parayla ödemek mümkün değil, - diye karşı çıktı Hasan.

- Paraya ihtiyacım yok ama senin arabanla çarptığın arabalı Kızılderili ve arabanın çarptığı taksinin şoförü. O parayı o insanlara ulaştırmak istiyorum. RegalSorkl'daki durum yakında çözülmeyecek, insanlar bir süre panik halinde olacak ve orası benim bölgem, orada çalışıyorum. Mağdurların parasını ödersen, anlaşıcağız.

Hasan elini dizime koydu ve güldü. Bu gülümseme bir iyilik işaretiydi - nazik, alaycı, cömert ve anlayışlı.

- Endişelenme, - dedi beyaz dişleri gülümseyerek. - Bu benim alanım değil ama burada belli bir itibarım var. Yaralı Kızılderiliye yeterince para sağlanmasını ayarlayacağım.

- Ya o?

- Hangisi? Hasan anlamadı.

- Taksi sürücüsü.

- Evet, tabii ki onun da.

Sessizlik vardı. Bir yanlış anlama ortamı olduğunu hissettim. Pencereden sokağa baktığımda, onun sorgulayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

- Ben... taksicilere acıyorum, - dedim yüzümü ona çevirerek.

- Hm, - Hasan başıyla onayladı.

- Yaşadıklarına da aşinayım. - Evet evet.

- O taksi oldukça ağır hasar görmüş ve tamiri şoför ve ailesi için ucuz olmayacaktır.

- Bu açık.

- Ne zaman yapıcaksın?

- Ne?

- Arabacıya ve taksiciye ne zaman ödeme yapacaksınız?

- Evet! Hasan Obikwa gülümsedi ve tekrar şoförünün yüzüne baktı. Şoför omuzlarını silkti ve gülümsedi. - Yarın. Çok mu geç?

- Hayır, diye yanıtladım alaycı gülümsemelerinin anlamını anlamaya çalışarak. - Onlarla konuşmadan önce bu sorunu çözmem gerekiyor. Konu para değil. Onlara verilen mali zararı kendim ödeyebilirim ve bunu çoktan düşündüm. Çünkü o insanlardan bazılarını tanıyorum ve onlarla ilişkimizi düzeltmem gerekiyor. Bu yüzden onlara para verip vermeyeceğinizi ayırt etmek istiyorum. Olmazsa kendim vereceğim. Bu kadar.

İsteğimin belirli bir karmaşıklığa neden olduğu izlenimine kapıldım. Bunu söylediğime pişman olmuşum, içten içe kızmaya başlamıştım. Burada Hasan bana elini uzattı.

- Sana söz veriyorum, - dedi ciddiyetle ve el sıkıştık.

Yine sustuk ve elimi şoförün omzuna koyup "Ben burada ineceğim" dedim.

Sanırım düşündüğümden daha sert söyledim.

Araba, harabelerimizden birkaç blok ötede yolun kenarına park etti. Arabadan inmek istediğimde Hasan bileğimi tuttu. Parmakları demir gibi birbirine kenetlenmişti ve bir iki saniye Rahim'in tutuşunun ne kadar güçlü olduğunu düşündüm.

- Lütfen adımları hatırla - Hassan Obikwa. Andheri'deki Afrika gettosunda yaşıyorum ⁵⁹. Orada beni herkes tanır. Tüm varlığımla hizmetinizdeyim. Borcumu ödemek istiyorum, Lynn Ford. Bu benim telefon numaram. Günün her saatinde arayabilirsiniz.

Üzerinde sadece isim ve telefon yazan kartviziti alıp elini sıktım ve Rahim ile vedalaşıp arabadan indim.

- Çok teşekkürler Lynn! Hasan arabanın açık camından seslendi.
- İnşallah yakında görüşürüz.

"Büyükelçi" uzaklaştı ve ben de yoldaki altın harflerle yazılmış haritaya bakarak harabelere doğru yol aldım. Dünya Ticaret Merkezi'ni geçtikten sonra, Bombay'ın bu sefil ve lanetli köşesine yaptığım ilk ziyareti her zamanki gibi hatırlayarak kasaba bölgesine girdim.

⁵⁹Getto - Orta Çağ'da, bazı ülkelerin büyük şehirlerinde Yahudilere, bazı ülkelerde siyahlara vb. ayrılmış özel mahalleler. gettoya karşı mücadele bugün hala uygulanmaktadır (çevirmenin notu).

Kumar'ın çayevinin yanından geçerken Prabaker önüme çıktı. İpek bir gömlek, siyah pantolon, yüksek topuklu siyah-kırmızı düz ayakkabılar giymişti. Boynuna kırmızı ipek bir fular bağlamıştı.

- Lin! - dedi, engebeli sert zeminde tökezleyerek bana doğru yöneldi. Bir şekilde yanıma gelip hem bir arkadaşına selam olsun diye hem de düşmemek için kolumdan tuttu. - Kulübede bir adam oturuyor ve sizi bekliyor. Ama bir dakika lütfen. Yüzüne ne oldu? Ve gömleğin kötü bir günde düştü. Kötü bir adamla dövüştün mü? Dizi! Kötü bir adam seni dövdü. İstersen seninle gelir ve ona üzgün olduğumu söylerim.

- Hiçbir şey olmadı Prabu. Her şey yolunda, - diye cevap verdim, kulübeme doğru ilerliyorum. - O kişinin kim olduğunu bilmiyor musun?

- Kimin...kimin? Yüzüne yumruk atan kişiyi mi kastediyorsun?

- Tabii ki değil. Beni bekleyen kişiyi aradım. Onu tanıyor musun?

- "Evet, Lin," diye yanıtladı, tekrar tökezleyerek gömleğimin kolunu tuttu.

Bir süre konuşmadan gittik. Bizi karşılayan herkes selam verdi, kimisini yemek yemeye, kimisini çay içmeye, kimisini de chillum tütürmeye davet etti.

- tamam ne diyorsun

- Ne "ne" diyeceğim?

- Beni kim bekliyor? Kulübemde kim var?

- O! Prabaker güldü. - Üzgünüm, Lin. Sürpriz istediğini düşündüm, o yüzden sana söylemedim.

- Birinin beni beklediğini söylediyse, bu artık sürpriz değil.

- Ne demek istiyorsun?! diye itiraz etti. - Ne de olsa, o kişinin kim olduğunu bilmiyorsunuz, yani bu bir sürpriz. Sürpriz hoş bir şeydir. Orada birinin oturduğunu bile bilmiyorsan, içeri girdiğinde ayağa kalkabilirsin. Dikiş hoş bir şey değil. Aynı zamanda bir tür sürpriz gibi görünüyor, ama beklenmedik bir sürpriz.

- O halde, uyarı için teşekkürler, dedim alayla, saf Prabaker alaycılığın farkına bile varmadı.

Prabaker beni uyarmasa bile kulübeme varmadan önce birkaç kişi daha beni uyardı: "Merhaba Linbaba!" Evde seni bekleyen bir şey var!"

Kulübeme vardığımda, Did-new'i açık kapıda oturmuş elinde bir dergi sallarken gördüm.

- Bu Didier, - Prabaker onu mutlu bir şekilde tanıştırdı.

- Bizi tanıştırdığın için çok teşekkür ederim, Prabu. - Didier ayağa kalktı ve benimle el sıkıştı. - Evet, bu gerçekten bir sürpriz, hoş bir sürpriz.

¹ Bainchud - kaba, onursuz (müstehcen konuşma, Hintçe).

-
Ben de seni gördüğüme sevindim dostum. - Didier bunaltıcı sıcakla mücadele ediyor gibiydi. Gizli yüzüme bakıp gülümsedi. - Letty'nin "ezilmiş domates" gibi görünmesem daha iyi olacağını söylemesine rağmen.

- hakkında düşünme. Ufak bir yanlış anlaşılma oldu. Bir dakika, ellerimi yıkıyorum.

Kana bulanmış gömleğimi çıkardım ve seramik bir bardaktan bir kovaya su doldurdum. Kulübemin önünde yıkanmak için özel taş zemine çıktım ve belime kadar yıkandım. Yanımdan samimi gülümsemelerle birkaç komşu geçti. Yıkarken suyu israf etmemeye ve dağınıklık yaratmamaya çalışmak gerekiyordu. Harabelerin diğer birçok kanununda olduğu gibi bu beceride de ustalaşmış, harabe sakinlerinin sevgi ve umut dolu yaşamlarına ve kaderle mücadelelerine alışmıştım.

- Çay içer misin? - Temiz beyaz gömleğimi giyerken Didier'e sordum. - İstersen Kumar'ın çayevine gidebiliriz.

- Prabaker, "Az önce bir bardak çay içtim," diye yanıtladı. - Ama arkadaşlık adına bir bardak içebilirsin, değil mi?

Çay evinde Prabaker bizimle aynı masaya oturdu. Beş kulübenin bulunduğu alana yapılan çayevi geniş ama çok eskiydi. Çatı, plastik katmanlardan kuruldu; duvarlardan birinin yanında eski bir gardıroptan yapılmış bir tezgah vardı; müşterilerin oturması için banklar yerine tuğlalar üst üste yığıldı ve üzerine kalaslar sabitlendi. Bütün bunlar mahallede devam eden inşaatın getirildi.

-
Kumar, kişisel inşaat ihtiyaçları için kereste ve tuğla arayan müşterilerle sürekli olarak mücadele ediyordu.

Siparişimizi almak için bize yaklaştı. Harabelerde kurulan etik kurallarına göre, kişi ne kadar çok kazanırsa, görünüşü o kadar garip olmalı ve Kumar'ın görünüşü, dağınık ve perişan görünümüyle en fakir müşterilerininkini geride bıraktı. Bizim için bir ağ ambalaj kutusu çıkardı, etrafına baktı, sonra elinde kirli ve yağlı bir bezle tozunu aldı ve paçavrayı yakasına soktu.

- Görünüşün de pek arkamda değil, - Kumar çay yapmak için mutfağa gittiğinde Didier'e dedim. - Görünüşe göre bir sonraki aşk ilişkisini yaşıyorsun?

Didier gülümsedi, siyah saçlarını salladı ve avuç içleri yukarı gelecek şekilde ellerini kaldırdı.

- Doğru, çok yorgunum, - dedi kendi kendine sahte ama oldukça inandırıcı bir şefkatle. - Sıradan bir Kızılderiliyi yolumdan çekmek için neler yaşadığımı hayal bile edemezsin. Kişi ne kadar basitse, sorun o kadar karmaşık hale gelir. Kesinlikle kopya çekme yeteneği olmayan insanlara ders verdiğimde suskun kalıyorum.

Korkarım onlara öğretmezsen kendi kendini cezalandırmış olursun, - Aynen öyle dedim.

- Daha gidilecek çok yol var, diye yanıtladı Didier düşünceli bir şekilde. - Ve sen, dostum, bana çok iyi görünüyorsun. Doğru, biraz eksik... buna ne diyorlar, zeka kıvılcımı ve ben bu boşluğu doldurmak için buradayım. Size en son haberleri ve dedikoduları anlatacağım. Umarım haber ve dedikodu arasındaki farkı

-
biliyorsunuzdur, değil mi? Haberler insanların ne yaptığını, dedikodu ise yaptıklarından ne kadar keyif aldıklarını anlatır.

İkimiz de güldük ama en çok gülen Prabaker oldu. Kahvehanedeki müşteriler dönüp ona şaşkınlıkla baktılar.

- Peki nereden başlıyoruz? Nedenini biliyorum. Vikram'ın Leticia'ya saldırısı alışılmadık derecede basit bir şekilde gelişir. Leticia daha önce hazmetmediyse...

- "Hazırlanmadı" sözünün abartılı ve doğru olmadığını düşündüğüm için itiraz ettim.

- Evet, muhtemelen haklısın. Güzel İngiliz gülümüzün sindiremeyeceği bir kişi varsa, o da benim - orası kesin. Vikram'a karşı hisleri o kadar sıcak değildi. Diyelim ki Vikram onu sinirlendiriyordu.

- "Evet, bu daha doğru olur," diye kabul ettim.

- Vikram ⁶⁰onu kızdırdıysa da, sadakatiyle yaptığı ısrarlı romantik jestler yavaş yavaş Leticia'nın ona karşı bir tür... dostane bir nefret hissetmesine neden oldu - buna başka bir şey diyemezsiniz.

Tekrar güldük ve Prabaker dizlerini cırpıttı ve güldü, bu sırada etrafındaki insanlar ona tam bir şaşkınlıkla baktı. Didier ve ben ona şaşkınlıkla baktık. Bize tuhaf bir gülümsemeyle cevap vermesinin yanı sıra, Prabaker sık sık mutfığa bakıyordu. Onun yönüne baktım ve Parvati'nin mutfakta yemek pişirdiğini gördüm. Yoğun siyah

⁶⁰Ne olmuş? (Fransızcada).

örgüsü, bir adamın gökyüzüne tırmanması için uygun bir ip görevi görebilir. Ve küçük vücudu - Prabaker'ın boyundan bile kısaydı - arzu edilen bir hedefti. Gözleri ateşle bize baktı.

Parvati'nin gözlerinin üzerinde annesi Nandita'nın gözleri parlıyordu. Her iki kızından en az üç kat daha büyük olan Nandita oldukça heybetli bir kadındı. Kızgın bakışlarında, bizden daha fazla para koparma arzusuyla erkeklere olan nefret birleşmişti. Ona gülümsedim ve başımı salladım. Yanıt veren gülümseme, düşmanı sindirmek için öfkeyle dişlerini gösteren Maori halk savaşçılarını anımsatıyordu.

- Didier, Vikram'ın son kahramanlık eyleminin, Chowpatti Sahili'nde kiraladığı bir atı evcilleştirmek ve Letizia'nın Marine Drive'daki evinin penceresinin altında dururken atın sırtına serenat yapmak olduğunu sürdürdü.

Bu hareket işe yaradı mı?

-Maalesef ekmek ¹. Vikram serenatın en etkili kısmına ulaştığında, at etkilendi ve kaldırımın tam ortasında büyük bir pors merde ² üretti, bu da Leticia'nın komşularının Vikram'ı küflü, çürüyen yemek artıklarıyla ateşe vermesine neden oldu.

Bahsettiğim gibi, Letizia'nın kendi çöpü daha iyi servis ediliyordu. - Cest lamour ³, - dedim.

- Evet! - Didier hemen onayladı. - Bu, Cest Lamour'dur. Korkarım işler böyle devam ederse müdahale etmem gerekecek. Vikram aşk tarafından kandırılır ve Leticia'nın aptallara bakan gözleri yoktur. Mauricio'nun çalışmaları daha başarılı bir şekilde

-
gelişiyor. Modena ile bazı işlere girmiş ve dediklerine göre eli cebinde. Modena, Colaba'nın ünlü iş adamlarından biri olmak üzeredir.

Her ne kadar soğukkanlı bir ifade alsam da, başarı sarhoşu güzeller güzeli Mauricio'nun kıskanç düşünceleri beynimde dönüp duruyordu. Yine yağmur yağdı ve pencereden insanların koşup saklanmaya çalıştıkları, sarilerini pantolonlarının eteklerinden kaldırdıkları, su birikintilerinden atladıkları görüldü.

- Modena, daha dün, diye devam etti Didier, harabelerde herkesin yaptığı gibi çayını bir fincandan tabağa dikkatlice süzerek, kendi şoförlü arabasıyla Leopold'a geldi ve Mauricio'nun kolunda on bin dolarlık bir Rolex vardı. İntahasi... - Tabağından çayını içtikten sonra sustu.

- Ne "icadı"? - Hayal kırıklığıyla sordum.

- Bu nedenle, iş birlikleri son derece tehlikelidir. Mauricio bir şeyler yaparken genellikle biraz... küstahtır. İnsanların kuyruğunu çiğnerse iyi olmaz.

- Ve sen kendin? Mauricio'yu tehdit eden tehlike karşısında sevincimi belli etmemeye dikkat ederek konuyu değiştirdim. - Ateşle oynamıyor musun? Yeni tanıdıkların el oyuncaklarından biri olduğunu duydum. Letty ayrıca çok çabuk öfkelenen bir adam olduğunu söyledi.

"Hayır, kesinlikle değil," diye yalanladı Didier. - Tehlikeli biri değil. Ama sinirlerini bozuyor ve bu daha da kötü, nest-se pas ⁴ ?

-
Tehlikeli biriyle anlaşmak, siniriyle oynayan biriyle anlaşmaktan daha kolaydır.

Prabaker tezgaha gitti, üç bidi sigara aldı, üçünü de bir elinde tuttu ve birlikte yaktı. O ve Didier her birimize birer sigara verdiler, oturdular ve memnuniyetle içmeye başladılar.

¹ Hayır (Fransızca).

Burada: dung (Fransızca).

Aşk böyledir (Fransızca).

¹ Haklı mıyım? (Fransızca dili).

- Bir haber daha. Kavita işini değiştirdi ve Nundey'e taşındı. Şimdi zaten gazete için büyük tematik makaleler yazıyor ve buradan bölüm editörlüğü pozisyonuna yükselmenin mümkün olduğu söyleniyor. O yer için birçok aday vardı ama Kavita kazandı ve şimdi cennetin yedinci katında.

- Kavita'yı seviyorum, dedim istemsizce.

- Biliyor musun, - Didier sigarasının yanan ucuna baktı ve sonra kendi sözlerine şaşırarak bana baktı, - ve benimki de, - diye cevap verdi.

Tekrar güldük ve kasıtlı olarak Prabaker'ı dürttüm. Parvati parıldayan gözünün ucuyla bizi izliyordu.

- Buraya bak, - Didier'e dedim ki, - bu ismi duydun mu?

Gömleğimin cebinden altın harflerle beyaz bir kartvizit çıkardım. Didier'e verdim. Didier Mauricio'nun Rolex saatinden bahsedince aklıma Hasan Obikwa geldi.

- Tabii ki! Didier yanıtladı. - Bu "Borsalino" çok tanınmış bir kişi, takma adı Ceset Hırsız.

- Yararlı bir giriş, - dedim ağzımı bükerek.

Prabaker yine kıkırdadı ama bu sefer onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum.

- Hassan Obikwa birinin cesedini çalarsa şeytanın bile o cesedi bulamayacağını söylerler. Bir daha asla görülmez. Hiçbir zaman!

⁶¹Onu nereden tanıyorsun? Bu kartı nereden buldun?

⁶¹Asla (Fransızca).

- Onunla tesadüfen tanıştım, - kartı cebime saklayarak cevap verdim.

- Dikkatli ol dostum, dedi Didier, Hassan'la tanışıklığının ayrıntılarını ona açıklamadığım için sinirlenerek. - Bu Obikwa, yaşadığı gettoda bir kral, siyahi bir kral olarak görülüyor. Ve eski atasözünü duymamış olmalısınız: "Kralın düşmanı olmak kötü, ama akrabaysa dost olmak daha kötü - yazıklar olsun ona."

Bu noktada mahalledeki şantiyede heyecanlanan bir grup genç işçi yanımıza yanaştı. Neredeyse tamamı inşaat firmasının yerleşim yerinde yaşıyor ve hepsi son bir yılda iş yerinde aldıkları yaraların tedavisi için ofisime geliyorlar. Paralarını aldılar, mutlu oldular ve para genç işçilerin eline geçti. Hepsi elimi sıktı ve sırayla beni selamladılar ve üçümüz için tekrar çay ve tatlılar ısmarladılar. Onlarla etkileşim kurduktan sonra benim de ruh halim en az onlarınki kadar yüksekti.

- Görünüşe göre toplumun refahı için çalışmak sana kalmış, - dedi Didier sinsî bir gülümsemeyle. - Yaşama sevgisiyle dolup taşıyorsunuz, kesik ve morlukları dikkate almazsanız durumunuz da mükemmel. Bence Lin, sen içinde çok şeytani bir insansın. Yele Yalnızca tamamen ahlaksız bir kişi sosyal açıdan yararlı bir işten çiçek açabilir. Böyle bir şey iyi bir insanın umudunu kaybetmesine neden olur.

- Öyle, Didier, - Eskisi gibi gülümseyerek cevap verdim. - Karla, insanlarda gördüğün kötü şeyler konusunda genellikle haklı olduğunu söyledi.

- Kendine bir iyilik yapıyorsun dostum. Beni gururlandırıyor.

Aniden, çayevinin duvarlarının hemen yanında davullar gürledi. Onları flüt ve trompet takip etti. Müziği ve müzisyenleri iyi tanıyordum. Orkestramızın festivallerde ve kutlamalarda düzenli olarak çaldığı popüler ve görkemli ezgilerden biriydi. Hepimiz ayağa kalktık ve çay evinin açık balkonuna çıktık. Prabaker, duruşmaları kalabalığın başlarının üstünden izlemek için sıralardan birine tırmandı.

- Bu gösteri nedir? - Diye sordu Didier, çayevinin önünden ciddi bir alayla geçen kalabalığa işaret ederek.

- Bu Joseph! Prabaker ciddiyetle duyurdu. - Joseph ve Maria! Bak, geliyorlar!

Gerçekten de Joseph ve Maria, akrabaları ve arkadaşları eşliğinde ciddi bir alayla bize yaklaşıyorlardı. Önlerinde çılgın bir coşkuyla dans eden birçok çocuk vardı. Kimi en sevdiği filmlerin dans sahnelerinde film yıldızlarının yaptığı hareketleri taklit etti, kimi kendi dans unsurlarını sergiledi ya da akrobatik sıçramalar yaptı.

Orkestrayı dinlerken, şimdiden özlemeye başladığım Tarık'ı düşündüm, büyük dünyadan soyutlanmış, kapalı bir dünyada, hapisanede başıma gelen bir olayı hatırladım. Bir gün her zamanki gibi bir hücreden diğerine taşındım ve yeni hücrede küçük bir fare gördüm. Her gece bu küçük yaratık, hava filtresi deliğinin kırık ağın içinden odaya giriyordu. Hücre hapsinde, bir kişide iki yararlı nitelik gelişir: sabır ve hedefe ulaşmada sebat. Bu niteliklerinden

yararlanarak, fareyi birkaç hafta boyunca küçük yemek artıkları kullanarak evcilleştirdim ve çoktan gelip elimden yemeye başladı. Yeni bir yere taşındığımda hücre arkadaşıma o fareden bahsettim. O konuşmadan önce onu normal bir insan olarak tanıyordum. Ertesi sabah hücre arkadaşım beni fareyi izlemeye davet etti. O zorba, masum varlığı yakalayıp kırık bir cetvelden yaptığı haç üzerinde baş aşağı çarmıha gerdiğini söylemez misin? Fareyi boynundan bir haça bağlarken nasıl direndiğini anlatırken histerik bir şekilde güldü. Kırtasiye iğnelerini farenin seğiren eline ve ayağına ne kadar kolay saplayabildiğine şaşırdı.

Olaydan sonra uzun bir süre tek bir soru bana huzur vermedi: Eylemlerimiz bir gün haklı çıkacak mı? En iyi niyetli hareketlerimizle bile eşlerimizle dünyanın doğal akışını bozar, müdahale etmeseydik olmayacak talihsizliklere sebep oluruz. Carla'nın bu konu hakkında söylediklerini hatırladım: "Sorun, insanların bir şeyi daha iyi hale getirme girişimlerinden kaynaklanır."

Filmlerdeki dansçıları taklit eden ve Hindu dininde tapınılan tapınak maymunları gibi aşağı yukarı zıplayan çocukları izledim. Bunların arasında İngilizce konuşmayı, okumayı ve yazmayı öğrettiğim çocuklar da vardı. Üç ay içinde bu çocuklar belirli dil becerileri kazandılar ve hatta yabancı turistlerle iletişim kurarak bazı görevlerini yerine getirebilir hale geldiler. Kendi kendime sordum, bu çocuklar kontrolden yemeye alışmış yavru fareler gibi

mi? Belki de kader saf masumiyetlerini kötüye kullanacak ve hayatlarına müdahale etmeseydim başlarına gelmeyecek bazı talihsizlikleri onlara yaşatacaktı? Acaba Tarık'ı ne tür sıkıntılar ve manevi şoklar bekliyor çünkü onunla arkadaş oldum ve ona bazı bilgiler aşıladım?

- Prabaker, Joseph ve Maria bize yaklaşına kadar Didier'e Joseph'in karısını dövdüğünü açıkladı. - Şimdi, nasıl bir kutlama yapıldığını görüyor musunuz?

- Karı kocayı her dövdüklerinde böyle partiler düzenliyorlarsa, biri öldürüldüğünde nasıl bir parti olacağını hayal edebiliyorum! - Didier şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve dedi.

- "Sarhoştı ve karısını acımasızca dövdü," dedim Didier'in kulağına yüksek sesle, gürültüyü bastırmaya çalışarak, "bu yüzden sadece kadının akrabaları tarafından değil, harabenin tüm sakinleri tarafından da ağır şekilde cezalandırıldı."

- Ben kendim onu bir ağaçla iyi dövmüştüm, - Prabaker neşeli bir coşkuyla övündü.

- Ama son aylarda içki içmedi, gayretle çalıştı ve tüm yerleşim yeri için çok faydalı şeyler yaptı, - devam ettim. - Cezasının bir parçası olmanın yanı sıra, komşularının güvenini de geri vermeliydi. Birkaç ay önce karısı onu affetti. Şimdi çift bir süreliğine tatil için bir yere gidecek ve bunun için birlikte para toplayacaklar.

- Ne denilebilir ki, bundan daha kötü nedenlerle kutlama yapmak zorunda olan insanlar var, - dedi Didier, davulların ve yılan

oyuncularının flütlerinin sesine hafifçe kıvranarak. - Evet, neredeyse unutuyordum. O Hasan Obikway hakkında bilmeniz gereken bir tabela var.

- İşaretlere inanmıyorum! - Davul sesine borularla yüksek sesle cevap verdim.

- Hadi bakalım güldürme beni. Mucizelere inanmayan yoktur.

- Bu Carla'nın sözü.

Didier kaşlarını çattı ve hafızasını yoğunlaştırmaya çalışarak dudaklarını büzdü:

-Evet?

- Evet evet. Bu onun sözleri.

- Tuhaf, - Didier kaşlarını çattı. - Bu sözün bana ait olduğundan emindim.

Kesin olarak biliyor musun?

- Evet, bunu ondan duydum.

- Neyse, bahsettiğim tabelayı söyleyeyim, görüşmede Hasan'a adını söyleyen adanç, ileride onun müvekkili olur - ölü ya da diri. Bu yüzden kimse ona ilk buluşmada kendini tanıtmaz. Umarım adını söylemedin.

Joseph ve Maria birbirlerine yaklaştıkça kalabalık daha yüksek sesle bağırmaya başladı. Maria'nın parlak, cesur ve umutlu gülümsemesini ve Joseph'in utangaç bakışını fark ettim. Maria güzelleşmişti, kısa kesilmiş saçları modern tarzdaki elbisesine uyması için lüks bir tarzda taranmıştı. Joseph önemli miktarda kilo vermişti, daha sağlıklı ve daha çekici görünüyordu. Mavi bir gömlek ve yeni bir pantolon giymişti. Karı koca, iki elin parmaklarını çaprazlayarak birbirine yakın yürüdüler. Arkalarında uzun mavi şalı açık vaziyette taşıyan akrabalar vardı ve halk bu şalın üzerine yazılı demir paralar ve çeşitli dilekler yazılı kağıt parçaları fırlattı.

Prabaker olay yerinde karar vermedi. Banktan atladı ve dansçılara katıldı. Düz tabanlı ayakkabıları ayağına takılıp takılmasına rağmen, nehri taşların üzerinden geçen bir adam gibi dengesini kaybetmemek için kollarını iki yanında açarak yürüyüşün ortasına kadar yürümeyi başardı. San gömleğinin içindeydi, gülüyor ve gülüyordu. Didier, harabelerin çıkışına doğru hareket eden türbülanslı akıntıya kapıldı. Benden uzaklaşırken müziğe zarif bir şekilde sallandı, beyaz elleri kıvrıcık siyah saçlarının üzerinde görünüyordu.

Genç kızlar kalabalığın içinde durdu, avuç dolusu beyaz ışık kümeleriyle havada yükseldi ve hepimizin üzerine serpilten sonbahar gülleri fırlattı. Joseph kafenin yanından geçerken bana baktı. Kaşlarının altında gözleri parlıyordu ve dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. Başıyla iki kez eğildi ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

333

Hiç şüphesiz Joseph, hapisten kaçtığımdan beri bana ağır gelen ve bana eziyet eden tereddütlere, basit bir reveransla farkında olmadan cevap verdi. Joseph kurtulmuştu, bakışı ve eğilişi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Utanç ve zaferle birleşen yeniden doğmuş bir adamın açgözlülüğüne kapılmıştı. Bu duygular birbiriyle ilişkilidir: Utanç, zafere anlam verir ve zafer, utancın ödülüdür. Hepimiz önce Joseph'in mahcubiyetine tanık olduk, sonra ödülün

sevincini paylaşarak onu kurtardık ve bu bizim eylemimiz, onun hayatına müdahalemiz sayesinde oldu, çünkü sevginin olmadığı yerde kurtuluş da yoktur.

Karla bir gün bana "Bir insanın en karakteristik özelliği nedir?" diye sordu, "acımasızlık mı yoksa bundan utanma yeteneği mi?" O zamanlar, bu sorunun insan varlığının temellerine dokunduğunu düşünmüştüm, ama şimdi, daha akıllı hale gelip yalnızlığa alışmış biri olarak, temel insani niteliklerin acımasızca utanma değil, affetme yeteneği olduğunu biliyorum. İnsanlık affetmezse sonu gelmez kan davalarından yok olur. Affetme yeteneği olmadan tarih olmazdı. Bağışlanma umudu olmadan sanat var olamaz, çünkü her sanat eseri bir anlamda bağışlamanın bir kodeksidir, bir bağışlama eylemidir. Bu arzu olmadan aşk olmazdı, çünkü her sevgi eylemi bir anlamda bir bağışlama vaadidir. Sevebildiğimiz için yaşıyoruz ve affedebildiğimiz için seviyoruz.

Davullar sustu ve dansçılar müziğe zamanında dönerek bizden uzaklaştılar, rüzgarda sallanan bir ayçiçek tarlası gibi sallanan kafaları. Kulağımızda sadece müziğin yankısı kaldığında, sokak günlük ve bitmek bilmez kaygılarına, insanlar her zamanki işlerine, ihtiyaçlarına, umutlarına ve karmaşık bir kaderin üstesinden gelmek için basit çabalarına geri döndü. Birkaç dakikalığına etrafımızdaki dünya güzelleşti, üzerimize serpiştirilmiş, donmuş beyaz gözyaşları gibi yüzümüze yapışmış gl yaprakları gibi saf ve bakir kalpli bir gülümsemeye teslim oldu.

On Sekizinci Bölüm

Taşlık sahil ören yerimizin sol tarafından mangrov bataklığından başlayarak, Nariman Burnu'na kadar uzanan derin, köpüklü sular boyunca bir yay oluşturdu. Yağmur mevsiminin doruk noktasıydı ama şimşeklerle beneklenmiş grimsi siyah gökyüzü o sırada su fışkırtmıyordu. Bir kuş sürüsü sığıklara daldı ve titreyen sazlıkların arasına saklandı. Balıkçı tekneleri körfezin engebeli yüzeyinden ağlarını kaldırıyorlardı. Çocukların bir kısmı suda yüzüyor, bir kısmı da kayaların arasındaki çakıllı kumsalda oynuyordu. Con-Sullukların bulunduğu buruna kadar omuz omuza sıralanan lüks binalar, kıyı boyunca altın bir hilal izlenimi yaratıyordu. O binaların avlularında ve çevrelerindeki çimenliklerde zenginler yürür, temiz hava alırdı. Uzaktan, harabelerimizden, erkeklerin beyaz gömlekleri ve kadınların rengarenk sarileri, asfalt yolların siyah ipliğine dizilmiş boncukları andırıyordu. Kasabanın bu kayalık sınırındaki hava temiz ve serindi. Her şey rastgele sesleri bastıran bir sessizliğe büründü. Bu mahalleye Bek-Bey adı verildi. Zulümlerden kurtulmaya çalışan, kötü alametlerin yükü altında kaldığı bir anda maddi ve manevi değerlerini yeniden gözden geçirmek isteyen bir insan için burada uygun bir yer bulunamadı.

Büyük düz bir taşın üzerinde tek başıma oturmuş sigara içiyordum. O günlerde dünyadaki herkes gibi en az yaşamak istediğim kadar ölmek istediğim için sigara içiyordum.

Aniden güneş ıslak bulutların arasından sıyrıldı ve bir an için kemerin karşı tarafındaki binaların pencereleri göz kamaştırıcı altın rengi bir ışıkla parladı. Sonra yağmur bulutları ufuk boyunca yeniden toplanarak yoğun bir kütle oluşturarak parlak pencerenin önünü kapattı ve böylece gri bulutlu gökyüzü çalkantılı bir deniz şeklini aldı.

Seks hakkında aşkla düşünürken, sönmekte olan sigaramın ateşinde ikinci bir tane yaktım. Arkadaşlarından sadece mahrem sırlar öğrenmeye çalışan Didier, Hindistan'a geldiğimden beri bir kez bile seks yapmadığımı itiraf etmem için beni zorladı. İlk başta bu haber karşısında dehşete düştü ve sonra şöyle dedi: "Dostum, iki bardak arasında büyük bir mola gibi. Bence iyi vakit geçirmek gerekiyor ama aynı zamanda acilen. Hiç şüphesiz haklıydı. Seks diyeti devam ettikçe sekse daha fazla dikkat etmeye başladım. İçimde yüce ilham senfonileri uyandıran birçok güzel Hintli kız ve kadınla çevrili harabelerde yaşadım. Ama gözlerimin ve düşüncelerimin bu yönde çok derine inmesine izin vermedim - böyle bir hareket doktorumun işine bir çizgi çizebilir ve kazandığım tüm saygıyı yok edebilir. Her gün yabancı turist kızlarla ve kadınlarla seks yapma fırsatım oldu. Alman, Fransız ve İtalyan kızlar, başarılı ot alışverişimizden sonra beni odalarında chillum içmeye defalarca davet ettiler. Bu davetin sadece sigara içmeyi içermediği ortaya çıktı. Baştan çıkarma yüksekti ve bazen bu davetleri büyük acı çekerek reddettim. Karla'yı düşünmeden

edemiyordum. Bilincimin derinliklerinde bilinçsiz bir his vardı (bunun aşk mı, korku mu yoksa sağduyu mu olduğunu anlayamıyordum), ama emin olduğum bir şey vardı ki, onu beklemeden ve dilemeden asla elde edemezdim.

Bu aşkı ne Carla'ya ne de kendim dahil başkasına anlatamazdım. Kendim deneyimleyene kadar ilk görüşte aşka asla inanmadım.

Bu olduğunda, sanki varlığımı oluşturan her bir atom garip bir şekilde değişmiş, ışık ve ısı enerjisi almış gibi garip bir duyguya kapıldım. Onu görmek bile beni tamamen farklı bir insan yaptı. O zamandan beri tüm hayatım bu aşka tabi oldu. Rüzgârın getirdiği her melodide onun sesini duyabiliyordum. Pırıl pırıl yüzü her gün gözlerimin önünde canlanıyordu. Bazen anılar bende ona dokunmak, öpmek, tarçın kokan siyah saçlarının kokusunu bir an içime çekmek isterdi. Bu arzu kalbimi kırıyor ve nefes almamı engelliyordu. Yağmurla dolu ve şehrin göğünü kaplayan ağır gri bulutlar başımın üzerinde toplandı ve acı veren aşkımın vücut bulmuş hali oldu. Aşkım mangrov ormanlarını bile titretti. Ve geceleri, sevdalı güneş sabah uyanana kadar, huzursuz rüyalarımda tutkulu denizin dalgaları kırılırdı.

Ama beni sevmediğini ve onu sevmemi istemediğini söyledi. Didier beni kurtarmaya çalıştı, bir insana büyük ama tamamlanmamış, diğer yarım ile birleşmeye yazgılı olmayan bir aşk kadar acı çektiren başka bir duygu olmadığı konusunda beni

uyardı. Kuşkusuz, bir ölçüde haklıydı. Ama umuttan elimi sıkamadım, beklememi söyleyen içgüdülerime teslim oldum.

Başka bir aşk beni rahatlatmadı - Kadirbha'ya olan evlat aşkım, Bay Abdul Qadir Khan. Arkadaşı Abdul Ghani burayı binlerce canın sığındığı bir liman olarak adlandırdı. Görünüşe göre benim hayatım o binlerce hayattan biriydi. Kaderin hayatımı ona bağladığı bağları tam olarak anlayamadım ama etkisinden kurtulamadım. Abdul gerçeği aramaktan ve hayatın en önemli üç sorusunun yanıtlarından bahsederken, bilmeden güvenebileceğim birini bulma özlemimi anlattı. İnanca giden yolum, onun tarif ettiği kadar acılı ve çalkantılıydı. Ancak ne zaman yeni bir mezhep ve hoca görsem, mezhebinin inandırıcı olduğunu ve hocanın mükemmel olmadığını gördüm. Bütün mezhepler bir uzlaşmaya varmamı istedi. Bütün ustalar benden şu ya da bu kusuru gözden kaçırmamı istediler. Ve şimdi tereddütlerime bal rengi gözlerle bakan Abdul Qadir-Khan ortaya çıktı - "Acaba ona güvenilebilir mi?" - Kendime sordum. - Efendimi onda buldum mu?"

- Güzel, değil mi? - dedi Johnny Cigar, yanıma oturup gri, dalgalı denize bakarak.

- Evet, - Ona bir sigara ikram ederek onayladım.

- Belki de hayatımız denizde başladı? dedi Johnny usulca. - Dört milyon yıl önce. Derin, sıcak bir yerde, bir su altı yanardağının yanında...

Ona şaşkınlıkla baktım.

- ...ve tüm bu süre boyunca tüm canlıların suda yaşadığı söylenebilir. Ve sonra, birkaç milyon yıl önce, belki daha da önce - söylemesi zor ama çok uzun zaman önceydi - evet, daha sonra canlılar suları terk etti ve karada yaşamaya başladı.

Anlam veremediğim bir şekilde kaşlarımı çattım ve aynı zamanda gülümsedim. Hatta Johnny'nin kara kara düşünmesini ürkütmemek için nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

- Ama milyonlarca yıldır denizde yaşadığımız için onu bıraktığımızda sanki yanımıza almışız gibi oldu. Bir kadın doğum yapmaya hazırlanırken, rahmindeki çocuk suda büyür ve gelişir. O su tıpkı denizdeki su gibidir. Neredeyse deniz suyu kadar tuzludur. Kadın karnındaki çocuğu için küçük bir okyanus yaratır. Bu henüz son değil. Kanımız ve terimiz neredeyse deniz suyu kadar tuzludur. Okyanusları içimizde, kanımızda ve terimizde taşıyoruz. Ağladığımızda gözyaşlarımız bir okyanustur.

Johnny sustu ve sonunda sorumu sormaya başladım.

- Söyle canım, bütün bunları nereden öğrendin?

Sanırım sorum çok sert geldi.

- kitaptan okudum. - Bana cesur kahverengi gözlerle, utangaç ve biraz endişeli baktı. - Nasılım? Söylediklerim doğru değil mi? Yanlış mı söyledim? O kitap benim evimde. istersen sana verebilirim

- Hayır, hayır, doğru, muhtemelen her şey dediğin gibidir...

Kendime kızgındım. Harabedeki komşularımı iyi tanımama ve onlara telafisi olmayan bir borcum olmasına rağmen, beni kabul ettiler ve arkadaşlıklarından kurtardılar ve her gün bana yardım

ettiler, ben gururlu bir ikiyüzlüyüm. Johnny'nin söylediklerine şaşkırmamın nedeni basitti, onların bu tür şeylerden cahil oldukları yanılgısına kapılmıştım. Yanıldığımı bilmeme rağmen, sırf fakir oldukları için derinlerde onları cahil olarak görüyordum. -Lin! Lin! - aniden biri bağırdı. Citendra kayaların arasından bize yaklaşıyordu.

- Karım! Radha! Durum kötü!

-Neler oluyor?

- İshal ve yüksek ateşi var. Ateş gibidir. Geri getiriyor, dedi Citendra nefes nefese. - Durumu kötü, çok kötü.

- "Hadi gidelim," dedim taştan taşa atlayarak harabelere giden taş patıkaya.

Radha kulübesinde ince bir battaniyenin üzerinde yatıyordu. Acı içinde kıvranıyordu ve pembe sarısı gibi saçları ter içinde kalmıştı. Kulübede solumak için hava

eksikti. Citendra'nın annesi Chandrika, yüksek ateşi nedeniyle vücudunun talepleriyle baş edemeyen Radha'ya bakmaya çalışır. İçeri girer girmez şiddetli kusma ve ishal yeniden başladı.

- Ne zamandan beri?

- Citendra, "İki gün önce başladı," diye yanıtladı. Gözlerinde umutsuzluk vardı.

- İki gün önce?!

- Evde yoktun, turistlerle dışarı çıktın ve geç döndün. Dün akşam Kazım Aligil'deydiniz. Bugün erken ayrıldın. İlk başta Radhan'ın bir şeyler yiyip zehirlendiği için ishal olduğunu

düşündüm. Şimdi kendin görüyorsun. Linbaba, durumu çok kötü. Üç kez hastaneye götürdüm ama bizi oraya kabul etmediler.

- Hiç şüphesiz hastaneye yatırılmalı, - Kesin bir şekilde belirttim. - Mesele ciddi, Jitu.

- Ne de olsa reddediyorlar, Linbaba! diye haykırdı Citendra yakıcı bir sesle, Girda'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. - Çok fazla insan var. Bugün tam altı saattir oradayız! Diğer hastalarla birlikte altı saat sokakta bekledik ve sonunda Radha eve gitmemiz için yalvardı. Bu durumda, orada durmaktan utandı ve utandı. Yeni döndük ve gelir gelmez seni aramaya çıktım. Linbaba. Başka seçeneğim yok. Bu yüzden çok endişeliyim!

Bardaktaki suyu boşaltıp, tatlı su ile doldurup, o suyu on dakika kaynatıp ancak ondan sonra içmelerini söyledim. Citendra ve Johnny kulübeme gittiler ve Radha'nın ağrısını ve ateşini düşürmeye yardımcı olacağını umduğum glikoz tabletleri ve parasetamol kodein karışımı getirdiler. Citendra elinde ilaçlarla kulübeden yeni çıkmıştı ki, Prabaker deli gibi içeri girip ıstıraplı bir ifadeyle yakamı tuttu: - Lin! Lin! Parvati'nin durumu kötü! Lütfen, gidelim, acele edin!

Kız mide ağrılarından kıvranıyordu. Bazen çamaşırlarına sarılır, yıkanır gibi yıkanır, bazen de öfkeyle kollarını, bacaklarını uzatırdı. Ateşi yüksekti, cildi terden kaygandı. Radha gibi Parvati'de de kusma ve ishal vardı. Boş çayhanede müthiş bir koku vardı, kızın anne babası ve ablası mendilleri ağızlarına götürüp nefes almaya

alışıyorlardı. Kumar ve Nandita Patak kızlarına yardım etmeye çalıştılar ama hiçbir şey yapılamadığı için umutsuzlardı. Zaten şok olmuşlar ve korkmuşlardı ve görgü kuralları geri planda kalmıştı. İnce gecelikli kızı omuzları ve göğsünün bir kısmı açıkta incelememe kimse itiraz etmeyi düşünmedi.

Parvati'nin kız kardeşi Sita panik içinde kulübenin bir köşesine kıvrıldı. Gycek'in yüzünde korku vardı. Ablasının başına gelen belanın tesadüfi olmadığını anlamıştı.

Johnny Cigar ona Hintçe hitap etti. Konuşmanın tonu sertti, neredeyse kabaydı. Kibirinden dolayı Sita'yı azarladı ve kız kardeşinin hayatının onun ellerinde olduğunu söyledi. Johnny'nin sesi yavaş yavaş kızı korkunun karanlık ormanlarından çıkmaya ikna etti. Johnny'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sonra Johnny, Cigar'ın kız kardeşinin hayatı için savaşma çağrısına uyarak ayağa kalkmadan Parvati'nin ağzını ıslak bir havluyla temizledi.

Veba. Akşama doğru, bu ciddi hastalıktan muzdarip insan sayısının yaklaşık on kişi olduğu öğrenildi. On iki kişide daha hastalık belirtileri görüldü. Sabaha karşı hasta sayısı altmışa, semptom gösterenlerin sayısı yüze ulaştı. Öğlen ilk kayıp meydana geldi - Radha vefat etti.

Bombay belediyesinin sağlık dairesi, bir yetkilisini yerleşimimize gönderdi. Gelen adam, kırklı yaşlarında yorgun görünümlü bir adam olan Sandeep Jyoti idi. Zeki, iri gözleri terden parıldıyan bronz teniyle hemen hemen aynı renkteydi. Dağınık saçlarını düzeltmek

için sık sık uzun parmaklı elini kullanırdı. Boynunda, her kulübeye girerken veya bir hastayla temasa geçtiğinde ağzına çektiği bir maske asılıydı. Sandip yerleşim yerini inceledikten sonra Hamid, doktor, Kazım Ali Hüseyin ve Prabaker kulübemin önünde durdular ve sonuçları tartıştık.

- Muayene sırasında aldığımız tüm örnekleri analiz edeceğiz, - dedi Sandip Jioti, asistanının kan, mukus ve dışkı örnekleriyle dolu test şişeleriyle dolu bir çantayı tuttuğunu göstererek. - Ama onlar olmasa da haklı olduğun belli Hamid. Burası artık Kolaba'dan Kandivli'ye hastalığın tespit edildiği on üçüncü bölge. Salgınlar çoğunlukla o kadar büyük değil ama Txana'daki durum ciddi - hastalık her gün yaklaşık yüz kişiyi öldürüyor. Bütün hastaneler ağzına kadar dolu. Ancak yağmur mevsimi olduğu düşünülürse daha perişan olabilirdi. Salgını on beş ila yirmi enfeksiyon merkeziyle sınırlayabileceğimize dair umut var.

Dr. Hamid veya Kazım Ali'nin bu konuda bir şeyler söylemesini bekliyordum ama müfettişin söylediklerini dinleyip başlarını salladılar.

Bu yüzden inisiyatifi ele aldım:

- Bu kişilerin acilen hastaneye kaldırılması gerekiyor.
- Dinle, - dedi Sandip Jyoti derin bir iç çekerek ve etrafına bakarak. - Hastaları ağır ağır alabiliriz, bu konuda önlem alacağım. Ama herkesi hastaneye yatırmak imkansız. Yerine getiremeyeceği sözler verme

istemiyorum Bunun yanı sıra harap olan on yerleşim yerinde daha durum aynıdır. Bütün bu yerleşim yerlerine gittim ve her yerde aynı talebi uyguluyorlar. Salgınla yerinde, kendi çabalarınızla mücadele etmek zorundasınız. Başka çıkış yolu yok.

- Sen deli misin?! - Korkudan içimi yakmaya başladığımı hissederek, dedim. - Bu sabah komşum Radha'yı kaybettik. Burada otuz bin insan yaşıyor. Kendi çabalarımızla veba ile nasıl savaşıabiliriz? Söylediğin şey çok saçma! Ne de olsa sağlık bakanlığısın, kahretsin!

Sandip Jyoti tek kelime etmeden asistanının test numunelerini içeren valizi toplamasını izledi ve ardından yüzünü bana döndü. Kırmızı gözlerinde öfke vardı. Sandip, departmanının gecekondü sakinlerine yardım edememesinden dolayı hayal kırıklığına uğradı ve özellikle bir yabancidan bu konuda eleştirel sözler duymaktan hoşlanmadı. Harabelerde yaşadığımı, çalıştığımı ve halkın saygısını ve umudunu kazandığımı bilmeseydi, bana lanet okur ve ağzımdan pay verirdi. Bütün bu düşünceler yakışıklı ve yorgun yüzünden geçti, yerini ölçülü, neredeyse arkadaşça bir gülümseme aldı. Dağınık saçlarını yeniden düzeltti.

- Dinle, hemşehrilerimin sağlığıyla ilgilenmek için zengin bir ülkeden gelen bir yabancının tavsiyesine ihtiyacım yok. Şok olduğunu biliyorum ve Hamid harabelerdeki inanılmaz çalışmalarından bahsetti ama eyaletin her yerinde her zaman

benzer vakalar görüyorum. Maharashtra'nın 100.000'den fazla nüfusu var ve elimizden geldiğince hepsini takip ediyoruz.

- Evet, tabii, afedersiniz, - dedim koluna dokunarak. - Seni kişisel olarak suçlamak gibi bir niyetim yok. Ben sadece... bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum ve...sanırım korkuyorum.

- Neden burada yaşıyorsun? Dışarı çıkabilir misin?

Kulağa oldukça sert ve beklenmedik gelen sorusu karşısında afalladım:

- Bilmiyorum... Ben... Bu şehri seviyorum. Ve sen, örneğin, neden bu şehri terk etmiyorsun?

Gözlerimin içine dikkatlice baktı ve tekrar nazıkçe gülümsedi.

- Bize nasıl yardım edebilirsiniz? diye sordu doktor Hamid.

- Üzgünüm, fazla bir şey yapamam. - Sandip gözlerimdeki endişeyi gördü ve kalbindeki yorgunlukla içini çekti. - Yerleşim yerinize belirli düzeyde deneyime sahip bir gönüllü tugayı göndermeniz için talimat vereceğim. İnan bana, daha fazla yardım etmeyi çok isterim. Ama üstesinden gelebileceğine eminim, evet, eminim. Durum şu anda düşündüğünüz kadar vahim değil. Zaten oldukça başarılı bir mücadele başlattınız. tuzu nerden buldun

- Ben getirdim, diye yanıtladı Hamid aceleyle, çünkü onarıcı solüsyon için kullanılan tuz cüzamlılardan yasa dışı yollardan elde ediliyordu.

- "Doktora koleradan bahsettiğimde bize tuz verdi ve nasıl kullanacağımızı anlattı" dedim. - Ama sorun burada, tuz bazı hastaların vücudunda kalmıyor, gereğinden hızlı atılıyor.

Vücuttaki su-tuz değişimini geri kazanma yöntemi, 1960'ların sonlarında ve 1970'lerin başlarında Bangladeş Cumhuriyeti'nde yerel doktorlar ve UNICEF uzmanlarıyla birlikte çalışan bir bilim adamı olan John Rode tarafından icat edildi. John Rode, kesin olarak tanımlanmış oranlarda damıtılmış su, şeker, sofr tuzu ve bir dizi başka mineral içeren fizyolojik bir çözelti için bir tarif geliştirdi. Bilindiği gibi kolera virüsü bulaşan kişilerin vücut suyunun hızla tükenmesi nedeniyle dünyaları değişiyor. Kusma yoluyla vücuttan su atılır. John Rode, şeker-tuz sıvı solüsyonunun hastaların vücutlarında su tutmasına ve hastalıktan kurtulmalarına yardımcı olduğunu belirlemeyi başardı. Dr. Hamid'in ricası üzerine, Ranjit cüzzamlılar bize şişelerde paketlenmiş birkaç kutu bu solüsyonu getirdiler. Bu çözümün ne kadarına ihtiyaç duyulacağını ve cüzzamlıların tekrar yardım eli uzatıp uzatamayacaklarını bilmiyordum.

- Sandip Jioti, ilk fırsatta size gönüllü bir tugay ile belirli miktarda tuz göndereceğiz, dedi. - Şehirdeki tuz rezervlerinin tükenmek üzere olduğu doğru, ancak öncelikle size tuz tedarik edildiğinden emin olacağım. Çalışmanızda bol şans.

Durduk ve kasvetli bir sessizlik içinde uzaklaşan Sandip Jyoti ve asistanına baktık. Hepimiz korku ve panik içindeydik.

Kazım Ali Hüseyin durumu kontrolü altına aldı. Salgınla mücadele için evini karargâh ilan etti. Kasabanın yaklaşık yirmi sakini, bir eylem planı hazırlamak için evinde toplandı. Kolera'nın kaynağı

sudur. Bakteri ince bağırsağa su ile bulaşarak yüksek ateş - kusmaya neden olur, bunun sonucunda vücut susuz kalır ve kişi ölür. Su kaynağının depolandığı ortak depodan başlayarak 7 bin kulübede kova ve bardaklarda depolanan tüm suların dezenfeksiyonunu gerçekleştirmeye karar verdik. Kazım Ali cebinden diz boyu bir tomar para çıkardı ve Johnny Sigar'a verdi ve su arıtma ve diğer gerekli ilaçları satın alması için ona emanet etti.

Yağışlar nedeniyle yerleşimde çok sayıda gölet ve gölet oluştu ve bu da bakterilerin üremesi için elverişli koşullar oluşturdu. ¹ UNICEF - BM Çocuklara Yardım Fonu yerleşim bölgesi boyunca .

suyun biriktiği tüm noktalara sığ hendekler kazılarak bu yerlere dezenfeksiyon solüsyonlarının dökülmesine karar verildi. Herkes siperdeki çözüme ayak bileklerine kadar yürümek ve sonra karşıya geçmek zorunda kaldı. Ayrıca her yere atıklar için naylon kovalar konulmasına, tüm ailelere antiseptik sabun sağlanmasına, yemekhane ve kantinlerde yemeklerin sterilize edildiği ve pişmiş yemeklerin hazırlandığı mobil mutfaklar oluşturulmasına karar verildi. Yas tutanları arabalarla hastane morguna taşımak için bir tugay düzenlendi. Benim işim salin alımını izlemek ve gerekirse salin hazırlamaktı.

Amaçlanan eylem, sıkı ve zahmetli bir çalışma gerektiriyordu, ancak hazır bulunanların tümü kararı destekledi. Tehlike ve kriz anlarında insanlar, sakin ve müreffeh zamanların derinliklerinde

saklı olan en iyi niteliklerini gösterirler. Yaşadığımız talihsizlikler bizde erdem oluşumuna yol açar. Kocamdan çok beni kolera ile savaşmaya motive eden faktör mahcubiyet duygusuydu. Komşum Radha, ölümünden iki gün önce ciddi bir durumdaydı ve benim bundan haberim bile yoktu. Hırslımın ve kendimle ilgili yüksek düşüncelerimin bu hastalığın yayılmasında küçük bir rol oynadığını hissettim. Tabii ki, salgının patlak vermesinin şu ya da bu eylemi yapıp yapmamamla hiçbir ilgisi olmadığını, er ya da geç hastalığın benden bağımsız olarak harabeleri fethedeceğini anladım. Ancak, kendi memnuniyetimin beni başıma gelen talihsizliğe ortak yapmasına neden olan suçluluk beni hiç terk etmedi.

Daha bir hafta önce, gecekondlu sakinlerinden hiçbirinin gün boyunca bana yaklaşmamasını içki içip dans ederek kutlamıştım. Hiçbir erkeğin, kadının, çocuğun yardımına ihtiyaç duymadığı bir gün benim için bayramdı. Dokuz ay önce "kliniğim" açıldığında, yüzlerce kişi muayenehaneme alınmak için sırada beklerken, o gün tek bir hastam yoktu. O gün Prabaker ile birlikte, sanki kasabanın tüm sakinlerini hastalıklardan ve belalardan kurtarmış gibi yedim, içtim ve eğlendim. Ve şimdi, ıslak yollarda bir hasta adamın yanından hızla geçerken, o zamanki neşemin aptallık ve hırs olduğunu düşünmeden edemedim. Ayrıca Radha için büyük bir vicdan azabı hissettim: o öldüğünde, yararlı bir tanıdık edindim ve bu olayı turistlerle kaldıkları beş yıldızlı bir otelde kutladım; Radha

ıslak ve soğuk zeminde acı içinde bir yılan gibi kıvranırken yatarken ben otelde atıştırmalıklar ve dondurma sipariş ediyordum.

Tüm bu düşünceler arasında "kliniğime" koştum. Ortam boştu. Prabaker, Parvati ile ilgileniyordu. Johnny Cigar çetesiyle birlikte öldü

yapanların cesetlerini taşımakla meşguldü. Sadece Citendra kulübesinin önünde yerde oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış, keder içinde kaybolmuştu. Ona bazı ilaçlar almasını ve eczacıdan solüsyon için tuz istemesini söyledim. Asta yavaşça sokağa doğru yürüdü, durdum ve ondan daha fazla enfekte olan oğlu Satish için endişeyle arkasına baktım. Bu sırada bir kadının bana doğru geldiğini gördüm. Daha kadının kim olduğunu çıkaramadan kalbim onun Carla olduğunu söyledi.

Saree'den sonra dünyanın en güzel elbisesi olarak kabul edilen pantaloon-kameez takımı giymişti. Takım elbise yeşil deniz dalgası rengindeydi, uzun elbise koyu renkti ve halhallar açık yeşil renkteydi. Boynunda Kızılderili tarzında sırtından aşağı sarkan sivri uçlu kırmızı bir fular vardı. Siyah saçları düzgün bir şekilde taranmış ve başının arkasında düğümlenmişti. Saçlarının bu düzeni sayesinde, küçük dalgalarının altın rengi kumların üzerinde dalgalandığı sığ suları andıran yeşil gözleri olan siyah kaşları ve mükemmel biçimli dudakları özellikle dikkat çekiyordu. Dudakları bana günbatımında çölde toplanan barçınların hafif çizgilerini, kıyıda toplanıp birbirine çarpan dalgaların köpüklü peteklerini ya

da aşk dansında çaprazlanmış bir kuşun kanatlarını hatırlattı. Carla, sahildeki ağaçların arasından esip duran bir fırtına gibi yanıma geldi.

- Burada ne yapıyorsun?
- Görgü kurallarının seni olumlu etkilediğini görüyorum," dedi

tipik Amerikan tarzında, tek kaşını kaldırıp sırıtarak.

- Veba yayıldı.
- Biliyorum. Didier dedi. Burada arkadaşlarından birini görmüş.
- Nasılsın?
- Yardım etmek.
- Yardım? Ne konuda yardım edeceksin? - Endişelendiğim için

biraz kızgınlıkla sordum.

- yaptığın şeyde Akrabalarımın yardım istiyorum. Senin işin de bundan ibaret değil mi?

- Çıkmak. Burada kalamazsın, çok tehlikeli. İnsanlar birbiri ardına ölüyor ve bundan sonra ne olacağı bilinmiyor.

- Hiçbir yere gitmiyorum, - bana sertçe bakarak sakince cevapladı. İri gözleri asi yeşil bir alevle parladı. O anda, her zamankinden daha güzel görünüyordu. - Yaşadıklarınıza kayıtsız kalamam, yanınızda olmak istiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle?

- Bu çok komik, Carla! - dedim çaresizce saçlarımı karıştırarak. - Aptalca, hepsi bu.

Barkhan - çöllerde rüzgarla savrulan kumların oluşturduğu bir tepe (çevirmenin notu).

- Dinle, - gülümsemesi inanılmaz derecede parlaktı. - Neden sadece günahlarını yıkamak istiyorsun? Sakin ol ve bana ne yapacağımı söyle.

Gerçekten yardıma ihtiyacım vardı - ve bu sadece hastalara bakmakla ilgili değildi, aynı zamanda rahat yaşamamı engelleyen tereddüt, korku ve utançtan kurtulmak için psikolojik yardıma da ihtiyacım vardı. Cesarete özel bir anlam veren ilginç bir şey var - başka birini kurtarıırken cesur olmak, kendinizi kurtarıırken cesur olmaktan daha kolaydır. Sonuçta ben Carla'yı seviyordum. Onu güvenlik için kovalamaya çalışırken, aşılmaz kalbim yardım için gözlerime yalvardı ve kalması için yalvardı.

- Yapılacak yeterince iş var. Ama Allah aşkına dikkatli olun. Biraz mideniz bulanınca hemen bir taksiye atlayıp doktor arkadaşım Hamid'in yanına gidiyorsunuz.

Anlaştık mı?

Carla uzun ince elini bana uzattı. Tutuşu sağlam ve kararlıydı.

- Anlaştık, - diye cevapladı. - Nereden başlamalıyız?

Onunla birlikte harabeleri dolaştık, hastaları ziyaret ettik ve onlara tuzlu su dağıttık. O dönemde yüzlerce kişide kolera belirtileri görüldü ve çoğunun durumu ağırlaştı. Her hastayla birkaç dakikadan fazla kalamazdık ama buna rağmen muayenemiz yirmi saatten fazla sürdü. Bütün bu süre boyunca steril bardaklardan et suyu ve tatlı çay içerek geçtik ve işimizi bırakmadık. Ancak ertesi gün akşam sıcak yemek yiyebildik. Çok yorgun olmamıza rağmen

kendimizi roti ile pişirilmiş sebzeleri yemeye zorladık. Bu şekilde biraz güç toplayarak daha ciddi hastaları ziyarete gittik.

Oldukça tatsızdı. Yunanca "cholera" kelimesinden türetilen kolera, "ishal" anlamına gelir. Koleraya eşlik eden ishal, tolere edilemeyecek derecede kötü bir koku ile karakterizedir. Ne zaman bir hastaya bulaştırmak için kulübelere girsek, midemiz bulanırdı. Bazen bu bulantılar kusmaya neden olur ve sonrasında bulantılar artardı.

Başta çocuklar olmak üzere herkesle iletişiminde son derece nazik ve ölçülü olan Carla, insanlara umut verdi. Dayanılmaz pis kokuya, karanlıkta, rutubetli kulübelerde hastaların, hastalıkların, ölümlerin yanında toplanan pisliğin bitmek bilmez elleçlenmesine ve salgın şiddetlendikçe bizim de bulaşabileceğimiz paniğine rağmen mizah anlayışını kaybetmemişti. ve daha yaygın. Kırk saat uykusuz kalmama rağmen, aç gözlerimi ona her çevirişimde bana gülümsedi. Onu sevdim ve tembel, korkak, cimri ya da karamsar olsa bile onu severdim. Çalışkan, cesur, cömert ve asil idi.

Çalışabildi ve gerçek bir arkadaş gibi davrandı. Bu korku, ıstırap ve ölüm saatlerinde tüm varlığımla sevdiğim kadında daha önce bilmediğim birçok nitelik keşfettim.

İkinci gece, saat üçte, yorgunluktan kaybetmemek için en azından biraz uyumamız gerektiğine karar verdim. Kasabanın boş ve karanlık sokaklarından kulübeme doğru yol aldık. Ay görünmüyordu ve siyah gökyüzü sayısız parıldayan yıldızla

doluydu. Üç sokağın birleştiği ve geçidin genişlediği yerde durdum ve Karla'dan sakın olmasını istedim. Tafta ya da selofanın hışırtısı gibi hafif bir yırtılma sesi duyulabiliyordu, gittikçe yaklaşıyordu. Arkamı dönmeden Carla'nın kolunu tuttum, sırtıma yasladım ve sesin nereden geldiğine bakmak için etrafıma bakınmaya başladım. Bu yerde göründüler. Sıçanlar.

- Kıpırdama! - Karla'yı boğuk bir fısıltıyla uyardım ve onu biraz daha kendime bastırdım. - Tamamen hareketsizseniz cansız bir cisim olduğunuzu düşünürler, hareket ederseniz üzerinize atlarlar.

Yüzlerce ve binlerce fare vardı. Çılgık atan yaratıklar, kaynayan bir nehir gibi akan siyah dalgalar gibi ayaklarımızın yanından kaydı. Sıçanlar kedilerden daha büyük, daha yoğun ve daha kaygandır. İki veya üç sıra halinde, sürekli bir akışla, önce bacak bileklerimize, sonra dizlerimizin üzerine ve dizlerimize kadar çılgınca koştular ve birbirlerinin sırtında yüksek hızda üzerime atıldılar. Sıçanlar koşarak yanımızdan geçtiler ve caddenin karşısındaki apartmanların bodrum katlarına giden lağımları doldurdular. Bu onların her zamanki rotasıydı, her gece civardaki çarşılardan çıkıp harabelerimizin arasından evlerine dönüyorlardı. Bize öyle geldi ki, çenelerini kıran birkaç bin siyah fare sürüsü on dakikadan fazla etrafımızı sardı, ama bu o kadar uzun süremezdi. Sonunda ortadan kayboldular. Çıkmaz sokağa kirlilikten arınmış bir sessizlik çöktü.

Carla ağzı açık bir şekilde olduğu yerde donakaldı.

- Kahretsin, nedir bu?
- Bu büyüleyici yaratıklar her gece yaklaşık aynı saatte geçerler. Kimse itiraz etmiyor çünkü yoldaki tüm yemek artıklarını yanlarında götürüyorlar ve kulübelerinde hatta yol kenarlarında uyuyan insanlarla işleri yok. Önlerinde paniğe kapılan kişinin vay haline - ona saldıracaklar ve onu yere devirecekler ve diğer çöplerle birlikte ayrılacaklar.

- "Evet, Lin, sana iltifat etmekten kendimi alamıyorum," dedi Carla şimdi görece sakın bir ses tonuyla, ama iri gözlerinde korku hâlâ görülüyordu. - Ne yaparsanız yapın karşı cinsi üst düzeyde eğlendirebilirsiniz.

Yaşadığımız heyecan ve anların yorgunluğuyla birbirimize sarılarak "klinik" kulübeme doğru yürüdük. Toprak zeminde bir battaniye

Yaydım, bir kısmını katladım ve yedek yastığı başımızın altına koydum. yerimize girdik. Carla'ya sarıldım. Yağmur, başımızın üzerindeki kumaşı nazikçe okşuyordu. Bizden biraz uzakta uyuyan bir adam uykusunda bir şeyler bağırdı ve keskin, anlaşılmaz ses uykusundan fırladı, yerleşimin kenarına ulaştı ve hemen ulumaya başlayan sokak köpeklerinin ağızlarına düştü. Yorgunluğumuz uykuya dalmamızı engelliyor, birbirine yapışık bedenlerimiz tutkuyla gerilmiş. Dikkatimizi dağıtmak için, Carla yavaş yavaş bana hayat hikayesini anlatmaya başladı.

Basel'de doğdu ve ailenin tek çocuğuydu. Annesi yarı İtalyan, yarı İsviçreli ve babası İsveçliydi. Babası bir sanatçıydı ve annesi bir şarkıcıydı. Koloratur soprano bir sesi vardı. Karla, erken çocukluk dönemini hayatının en mutlu dönemi olarak hatırladı. Ailesi sanat dünyasında oldukça ünlüydü; Yaşadıkları kozmopolit şehirde yaşayan şairler, yazarlar, müzisyenler, sanatçılar ve diğer sanatçılar sık sık evlerinde toplanırdı. Karla çocukken dört dil konuşmayı öğrendi ve annesinin en sevdiği ariyaları onunla mutlu bir şekilde söyledi. Babasının atölyesinde oturur, boş bir tuval üzerinde saatlerce çalışır, onun coşkusunun tüm biçimleri ve nüanslarıyla tuvali canlandırmasını izlerdi.

Isha Saaranen bir gün Almanya'daki kişisel sergisinden dönmedi. Polis, Carlisle'ın annesi Anna'ya arabasının çığ altında kaldığını ve babasının öldüğünü söyledi. Sadece bir yılda ailelerinin başına gelen yas, Anna'nın güzelliğini, sesini ve ardından hayatını bitirdi. Kadın ölümcül dozda uyku hapi alarak intihar eder. Carla yalnız kalır.

Anna'nın Amerika'ya taşınan bir erkek kardeşi vardı. Amcasının elini tutan, annesinin mezarının başında duran, ardından amcasının ailesinin yanında yaşamak için San Francisco'ya giden yetim kız, henüz on yaşındaydı. Gerçek bir ayı gibi görünen Paselli amcanın kocaman ve cömert bir kalbi vardı. Karla'ya içten bir saygısı, nezaketi ve sevgisi vardı, onu çocukları arasından seçmedi. Carla'ya onu çok sevdiğini ve bir gün Carla'nın ailesine duyduğu sevginin bir kısmını ona da vereceğini umduğunu söyledi.

Ancak Karla'nın sevgisini verecek zamanı yoktu. Mario, onu Amerika'ya getirdikten üç yıl sonra bir keşif gezisiyle bir dağa tırmanırken ölür. Marion'un dul eşi Penelope, Carla'nın eğitimiyle ilgilenmeye başladı. Penny Teyze, Carla'nın güzelliğini ve keskin zekasını kıskanıyordu - hiçbir çocuğun sahip olmadığı nitelikler. Karla'nın amcası, çocuklarından farklı olduğu için karısının nefretini kazandı. Didier bir keresinde "Nefretimiz haksız olduğunda, özellikle kaba, kinci ve acımasız hale geliyor" demişti. Penny Teyze, Carla'yı birçok şeyden mahrum eder, çoğu zaman sebepsiz yere onu cezalandırır ve onu evden atacak kadar kötü davranmaya başlar.

Carla, okuldan sonra kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır. akşamları yerel bir restoranda şarkı söyleyerek para kazanıyor ve izin günlerinde çocuk bakıcılığı yapıyor. Sıcak bir yaz akşamı, Carla'nın bebek bakıcılığı yaptığı çocuğun babası bir partiden sarhoş ve erken dönmüştü. Oğlan yakışıklıydı, Carla ondan hoşlanıyordu ve bazen onunla ilgili çeşitli rüyalar görüyordu. O akşam, adamın şarap kokulu soluğuna ve donuk bakışlarına rağmen, oğlanın yaklaşımı onun üzerinde hoş bir etki bırakmıştı. Oğlan omzuna dokundu ve cevap olarak gülümsedi. O akşamdan sonra Carla'nın yüzü uzun süre gülmedi.

Carla dışında hiç kimse bu olayı tecavüz olarak algılamadı. Oğlan bunun Carla'nın seçimi olduğunu söyledi ve Penny Teyze onun yanında yer aldı. On beş yaşında yetim bir kız çocuğu evinden kovularak akrabalarıyla olan tüm bağları koparılmıştır. Olaydan

sonra Carla, Los Angeles'a taşındı, bir iş buldu ve arkadaşıyla kiralık bir odada yaşamaya başladı. Tecavüz olayından sonra Carl için güvene dayalı aşk ulaşılamaz hale geldi. Arkadaşlarını sever, insanlara karşı şefkatlidir, seksten hoşlanır ama yarının sevgilisinin sadakatine bağlı romantik aşka muktedir değildir.

Çalıştı, para biriktirdi ve gece okuluna gitti. İngiliz ve Alman edebiyatında ustalaşmak için herhangi bir ülkenin herhangi bir üniversitesine kabul edilmeyi diledi. Ancak gençliğinde yaşadığı çalkantılar ve yakın akrabalarını kaybetmesi nedeniyle kendine hakim olamayınca ne örgün eğitimini bitirebildi ne de aynı işte uzun süre kalabildi. Böylece kendisine her anlamda güç ve umut veren her kitabı okuyarak bilgisini artırmaya başladı.

- Ve daha sonra?
- Ve sonra bir gün Singapur'a giden bir uçağa bindim, orada Hintli bir iş adamıyla tanıştım ve o günden sonra hayatım... sonsuza kadar değişti.

Carla ya bunaltıcı duygulardan ya da bitkinlikten derin bir iç çekti.

- Benimle paylaştığına sevindim.
- Ne paylaşıyorum? - sert bir şekilde sordu, kaşlarını kaldırdı.
- Nasıl ya da ne? Hayat hikayesi...

Gerginlik azaldı.

- Bunun hakkında konuşmaya değmez, - diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle.
- Hayır, ben ciddiyim. Sonunda bana güvenip benimle paylaştığın için çok mutluyum ve bunun için minnettarım.

- "Ciddiyim," dedi gülümsemeye devam ederek. - Bunu yabancılara anlatmaya değmez. Kimseye bir şey söyleme. tamam mı - Tabii ki.

Bir süre sessiz kaldık. Bir yerde bir çocuk ağladı ve annesi onu biraz gergin bir şekilde anlaşılr ve aynı zamanda yatıştırıcı sesler çıkararak sakinleştirmeye başladı.

- Neden zamanınızın çoğunu Leopold'da geçiriyorsunuz? - Diye sordum.

- Nasılım? diye merak etti uykulu bir sesle.

- Sadece soruyorum. Bu nedenle bana biraz şaşırtıcı geliyor.

Carla nefesini tuttu ve ağzını açmadan güldü. Başı kolumun üzerindeydi. Karanlıkta yüzü ayrı çizgilerin uyumu gibi görünüyordu ve gözleri siyah inciler gibi parlıyordu.

- Demek istediğim, oraya sen değil, Didier, Modena, Ulla hatta Vikram ve Letty'yi sığdırdım.

- Bence ben sığmasam bile hepsi benim sayemde oraya sığıyor, - diye yanıtladı Karla gülümseyerek.

- "Bana Ahmad ve Christina'dan bahset," diye sordum.

Carla uzun süre sessiz kaldı ve ben onun çoktan uyuduğunu sandım. Aniden, sanki mahkemede ifade verir gibi, soğuk ve tekdüze bir tonda konuşmaya başladı:

- Ahmet benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşım kadar, hiç sahip olmadığım kardeşim. Aslen, savaşta yaralandığı Afganistan'lıydı. O da benim gibi yeniden bir araya gelmek için Bombay'a gelmişti. Yarası çok ağırdı ve sonuna kadar iyileşemedi. Onunla arkadaş

olduk ve birbirimize destek olduk. Kabil'deki üniversiteden mezun oldu, doğa bilimleri okudu ve mükemmel derecede İngilizce konuştu. Onunla kitaplardan, felsefeden, müzikten, sanattan, yemek yapmaktan ve her şeyden konuştuk. Çok kibar, hoş bir insandı...

- Ama oldu, - Carla'yı biraz destekledim.

- "Evet," diye yanıtladı kısa bir kahkahayla. - Christina'ya aşık oldu, başına bu geldi. İtalya'dan çok güzel, kara gözlü Christina, Madame Ju'nun çalışanlarından biriydi. Bir akşam Ullay'la birlikte "Leopold"a geldiklerinde onu Ahmed'le tanıştırdım. Kristina, Ullay ile birlikte çalıştı.

- Ulla da binada çalıştı mı?

- Ulla, Madam Jun'un Malikanesinde çalışan en ünlü kızlardan biriydi. Sonra mekanı terk etti. Mauricio'nun Alman konsoloslukunda tanıdıkları vardı, Almanlardan biriyle işbirliği yapmak istedi ve Ulla'ya delicesine aşık olduğunu öğrendi. Mauricio, konsolosluk personelinin yardımıyla Ulla'yı kişisel parasıyla Madame Ju'dan satın alır ve Alman'dan istediğini alana kadar Ulla'yı onu baştan çıkarmaya zorlar. Sonra dedikleri gibi, o Alman geldi ve onu her şeyden mahrum etti. Sonuç olarak, Alman kendisi

kendini vurup öldürdü ve Mauricio, Ulla'ya harcadığı parayı geri ödemesi için Ulla'yı fuhuşa zorladı.

- Mauricio'dan giderek daha çok nefret etmeye başlıyorum.

- Evet, tabi ki çok iğrenç bir temizlikti. Ama en azından Ulla, Madame Ju'nun pençelerinden kurtulmuştu ve Mauricio bunun prensipte mümkün olduğunu kanıtladı. Ulla'dan önce kimse içinden çıkamadı ve kaçanların yüzlerine asit atılarak ömür boyu sakat kaldı. Ulla gittikten sonra Christina da binayı terk etmek istedi. Madame Ju, Ulla'dan ayrılmayı bir şekilde kabul etse de, Christina'yı hiçbir şekilde kaybetmek istemiyordu. Ahmed, Christina'yı delice sevdi ve bir gün Madam Julie ile ortak bir anlaşmaya varmak amacıyla İmarat'a gitti. İlk başta birlikte gitmeyi kabul ettik, Madam Ju'yu tanıyordum çünkü patronum adına bir çok zengin ve kârlı müşteriyi Saray'a götürürdüm, - bunu biliyorsun. Madam Ju'nun ricamı görmezden geleceğini umuyordum. Ama son anda yola çıkmak üzereyken önemli bir işin başına gönderildim. Görevi reddetme hakkım yoktu. Ahmed binaya tek başına gitti. Ertesi sabah, o ve Christina binadan birkaç blok ötede bir çıkmaz sokakta ölü bulundular. Polis onların zehir içtiklerini ve Romeo ve Juliet gibi öldüklerini söyledi.

- Sence onları Madam Jun öldürdü mü? Bu konuda kendini suçlu hissediyor musun?

- Evet, hepsi bu kadar.

- Bayan Ju, Lisa'yı almaya geldiğimizde bundan mı bahsediyordu? Sen de buna ağladın mı?

- Bunlarla çok ilgilendiğinizi görüyorum, - diye yanıtladı Carla sakın ve tamamen cansız bir sesle, - Madam Ju onlara oynadığı

oyunları ve onları öldürmeden önce onlara verdiği işkenceleri anlattı.

Sesimi alçalttım ve patlamamın nefes alıp verişini dinledim. Gözleri yavaşça açılıp kapandı.

- peki sen? uykulu bir şekilde sordu. - Sana hikayemi anlattım. kendinden bahsetmeyecek misin

Yağmurlu sessizliğin onu susturacağını umarak uzun bir ara verdim. Hikayesinin tamamını anlatmadığını ve çizdiği resimde bazı önemli detayların eksik olduğunu söyleyebilirim. Bilindiği üzere gizem ayrıntılarda gizlidir. Gizemlerimi iyi biliyordum, nerede saklandıklarını biliyordum. Ama buna rağmen Carla bana büyük bir hazine vermişti. Yarı uykulu sohbetinin bir saatinde, aylar içinde açığa çıkardığından daha fazla sırrı açığa çıkarmıştı. Bu basit itiraflar, aşıklar için enfeksiyon okyanusunda yol gösteriyor yıldızlardır. En parlak yıldızlar insanların kederidir. Bir insanın çektiği acılar ve emeği, sevdiğine verebileceği en kıymetli hediyedir. Bana anlattığı acılar yıldızlı gökyüzümde sarsılmaz bir yer edindi.

Citendra, gecenin uzak karanlığında karısının hatırasını okşarken ağladı. Prabaker, Parvati'nin yanında oturuyor, kırmızı eşarbyıyla onun yüzündeki teri sildi. Yığılmış battaniyelerin üzerine uzandım, bitkin ve derin bir uykunun sancıları içinde, hastalıkla umudun, ölümle direncin kucağında çarpıştığı bir anda, Carla'nın uyuyan

yüzüklü elini dudaklarıma götürdüm ve verdim. kalbim sonsuza dek ona.

Ondokuzuncu Bölüm

Kolera dokuz kişiyi öldürdü. Altısı bebektir. Citendra'nın tek çocuğu Satish iyileşirken iki yakın arkadaşı hayatını kaybetti. O çocukların ikisi de büyük bir ilgiyle İngilizce öğrenmeye gelip gittiler. Yetişkinlerle birlikte çiçek örgülerine sarılmış çocuk mafesinin arkasından yürüyen çocuklar yürekten ve yüksek sesle ağlarken, yoldan geçenler gözlerinde yaşlarla istemsizce durup dua ettiler. Parvati hastalığı yendi, Prabaker iki hafta boyunca yatağının başından ayrılmadan ona baktı ve geceleri kulübesinin önündeki naylon kumaştan yapılmış bir sundurmanın altında uyudu. Parvati'nin babasının çayevindeki yerini kız kardeşi Sita aldı; Johnny Cigar orada her görüldüğünde, Sita'nın gözleri sinsî bir leoparın gölgesi gibi onu takip ediyordu.

Harabelerde çok zor altı gün geçiren Karla, sonraki haftalarda yerleşim yerini birkaç kez ziyaret etti. Hasta sayısı azalmaya başladıktan sonra ağır hastaların kritik anları geride kaldıktan sonra üç kova duş ve banyo yapıp üzerimi değiştirip turist aramaya çıktım. Neredeyse param bitiyordu. Aralıksız yağmur yağıyordu, şehrin birçok yeri sular altında kaldı ve bundan zarar görenler sadece tüccarlar, rehberler ve sokaklarda çalışan araçlar oldu. sadece haydut, dilenci ve karaborsa işçisi değillerdi, aynı zamanda sular altında kalan dükkanların da sahipleriydiler.

Colaba aktif olarak turist doları için savaşıyor ve yaratıcı hayal gücünü ateşledi. Yemen Caddesi'ndeki tüccarlar, üzerinde Kuran'dan ayetler yazılı ipek kumaşlar ve şahin saplı hançerler satıyor; uzun boylu, yakışıklı Somalili oğlanlar yassı gümüş paralardan yapılmış bilezikler takdim ediyor; orissan artistleri kurutulmuş ve preslenmiş papaya ⁶²ağacı yapraklarını

üzerine boyanmış Tac-Mahal resimlerini gösterir; Nijeryalılar, karaağaçtan yapılmış, oyma desenlerle süslenmiş ve stilettoya yerleştirilmiş bükülmüş el ağaçları satıyorlar; İranlı mülteciler ağaç dallarına iliştirilmiş cilalı ametistleri ² bakır teraziler üzerinde tartıyorlar ; Uttar Pradesh'li davul tüccarları, sattıkları ürünlerden altı veya yedi parça giyerler ve bekleyen alıcı onlara bakarken, sağır edici davula göre konuşmalar yaparlar; Afgan mülteciler, Peştun atasözlerinin oyulduğu ve güvercin yumurtası büyüklüğünde ametist taşlarla süslenmiş büyük dekoratif gümüş yüzükler sattılar.

Bu ticaret döngüsünde hem büyük şirketlere hem de sokak seyyar satıcılarına hizmet eden, gümüş ıvır zıvırlarda tapınak kokuları ile aşılانmış ipek kurdeleler taşıyanlardır. baca temizleyicileri, yatak temizleyicileri, kulak temizleyicileri, ayak masaj aletleri, fare öldürücüler, su, çay, yiyecek dağıtıcıları, çiçekçiler ve çamaşırhaneler, gaz tüpü satıcıları vb. birçok kişi de katıldı. Bu tüccarlar, zanaatkarlar ve turistler arasında dansçılar,

⁶²Papaya - kavun. Carikakim familyasının Karika cinsine ait bir bitki türü (çevirmenin notu).

şarkıcılar, hokkabazlar, müzisyenler, kahinler, tapınak görevlileri, ateş yiyenler, maymun, yılan ve ayı eğitmenleri, dilenciler ve günlerce sokaklarda dolaşıp geri dönen diğer adanmışlar da vardı. geceleri yaşadıkları harabeler.

Tüm bu vurguncular bir düzeyde kanunları çiğniyorlardı. En inatçı olanlar, karaborsada çalışan profesyonel dolandırıcılar olarak görülüyordu. Oldukça sınırlı bir gizli numaralar ağına dahil oldum ve birkaç nedenden dolayı. İlk olarak, yalnızca ihtiyat ya da aşırı korkaklık yüzünden Kızılderililerle iş yapmak istemeyen yabancı turistlerle işbirliği yapıyordum; Eğer bu işi kabul etmeseydim, dönecek kimseleri olmayacaktı. İkincisi, turistler ne yaparlarsa yapsınlar, asla yalnız alışverişe gitmek istemezdim, yerel işadamlarıyla onları avlardım. Üçüncüsü, açgözlü değildim, döviz kurum Bombay'ın dürüst dolandırıcılık dünyasında kabul edilen kurallara uygundu. Ve normalden çok daha fazla hizmet parası kazanacak kadar şanslı olduğumda, bunları kesinlikle restoranlarla, otellerle veya bağış toplayanlarla paylaştım.

Çevredeki insanlar için hizmet bedeli ve bölgelerinin korunmasından belki daha önemli bir rol oynayan bir diğer faktör, önemli bir kar getirmeyecek şekilde çalışmalarımı etkiledi. Kızılderililer, kesinlikle Avrupalı dedikleri beyaz bir yabancıнын toplumun dibinde, pislik içinde böylesine rahat bir yer bulmasından memnundu. Kibir ve gurur arasındaki iç mücadelelerinde olmam onların yararınaydı.

¹ Stiletto - klasik versiyonunda (çevirmenin notu) düz çapraz, ince, dar ve kesmeyen bıçağı olan İtalyan menşeli küçük bir hançer.

Ametist - şeffaf mavi veya mor bir değerli taş (çevirmenin notu). hukuka aykırı eylemlerini haklı çıkardı. Bu durumda Goran'ın da aralarına katıldığı ve bu işle uğraştığı düşünülürse, yaptıkları iş o kadar da kötü sayılamazdı. Ahlaki yenilgi özgüvenlerini gururlandırdı - şehrin sokaklarında yasadışı yollardan para kazanan eğitilmiş Linbaba'dan hiçbir şeyde aşağı olmadıkları açık.

Üstelik karaborsadan geçinen tek yabancı ben değildim. Benim dışında, Bombay'da faaliyet gösteren epeyce İngiliz veya Amerikalı uyuşturucu ve mücevher tüccarı, aracı, kalpazan, kaçakçı ve diğer dolandırıcılar vardı. Aralarında biri Kanada'dan diğeri İngiltere'den iki George vardı. Adaşlar ayrılmaz arkadaşlardı ve uzun yıllar sokak ticaretiyle uğraşmışlardı. Kimse soyadlarını bilmiyordu, herkes onları burçlarına göre ayırıyordu: Akrep George ve İkizler George. Bu iki arkadaş pasaportlarından başka satacak bir şeyleri olmadığı için pasaportlarını satarak işlerine başlamışlar. Daha sonra Bombay'a bir iki hafta dinlenmek için gelen yabancılara eroin satarak para kazanmaya başladılar. Bu döneme göçebe uyuşturucu bağımlıları hakimdi ve zodyak Georges para açısından kör değildi. Polisler beni ve George'u gözetim altına aldılar ve yaptığımız her şeyin farkındaydılar. Kendi gizli işimizi başarıyla yaptığımıza, kimseye zarar vermediğimize ve onları bir hediye ile memnun

ettiğimize tam bir adaletle hükmederek bizi rahatsız etmediler. Uyuşturucu ve döviz tüccarları onların değişmez gelir kaynaklarıydı.

Kolera salgınının azalmaya başladığı ilk gün, sadece üç saatte yaklaşık iki yüz dolar kazanmayı başardım. Söylemeye gerek yok, o kadar para değildi ama yine de dedikleri gibi bin nimet. Sabah saatlerinde şiddetlenen yağmur, yerini öğle saatlerinden itibaren günlerce sürebilen uykulu ve gök gürültülü sağanak yağışa bıraktı. Harabelerimizin yakınında yükselen President Oteli'nin yanında, çizgili bir tentenin altına kurulmuş bir sokak barının tezgahının önündeki bir kanepede oturmuş, taze sıkılmış şeker kamışı suyu içerken, Vikram aniden yağmur perdesinin arasından belirdi.

- Hoş geldin Lynn! nasılsın abi Bu lanet olası yağmur çok duygusaldı, yaar.

Buluştuk ve el sıkıştık ve ona bir bardak meyve suyu ısmarladım. Boynundan sarkan siyah flamenko şapkasını çıkarıp sırtına taktı. Siyah gömleğinin üzerinde, düğmelerin dikildiği şeritte, başlarında kement bulunan kovboy figürleri beyaz iplikle dikilmişti. Şişkin kabuklu denizkulağı tokalı kayış, birbirine kenetlenen gümüş dolardan yapılmıştır. Ayak bileklerine kadar küçük beyaz bukleler olan, neredeyse yanlarda siyah flamenko pantolonu.

Bir çiçek deseniyle süslenmiş ve altına gümüş düğmeler dikilmiştir. Küba topuklu botlar, tokalarla bağlanan haç şeklinde bir deri kayışla bağlandı.

- Peki, bu havada ata binmek imkansız değil mi?

- Bana söyleme... Letty ve atın hikayesini duydun mu? Numara? Vay! Bu olayın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini görün! Birkaç hafta, yaar! Seni uzun zamandır görmedim kardeşim!

- Letty ile işler nasıl?

- Yani, - dedi Vikram mutlu bir gülümsemeyle. - Ama bence daha iyiye doğru değişiyor, yaar. O olağanüstü bir güzellik. Bir kimseyi şefkatli bakışıyla ödüllendirinceye kadar, onu iyice incitmeli, eziyet etmelidir. Ama bütün dünya aklımı kaçırdığımı söylese de yolumu bulacağım.

- Onu hedef aldıysan, aklını kaçırdığını düşünmüyorum.

- Yok canım?

- Evet kesinlikle. Letty çok hoş bir kız. Sen de iyi bir çocuksun. İkinizin de espri anlayışı var ve yürekten gülmeyi seviyorsunuz. Bence hayata karşı tavrınız hemen hemen aynı. Bence siz çok iyi bir çiftsiniz - ya da öyle olacaksınız. Letty'nin kalbini kazanacağından hiç şüphem yok, Vikram. Seni kırdığında bile sana nasıl baktığını fark ettim. Sadece senden hoşlanıyor ve senden vazgeçmek istemiyor. Letty böyle bir insan. Pes etme arkadaşım, onun kalbini kazanacağına eminim.

- Dinle, Lin! Bu... harika! Ah hayatım! Aferin! Her şeyi ne kadar doğru anlıyorsun! Tanrı! Bundan sonra senin yakın arkadaşın ve kan kardeşin olacağım. Bir sorunun olursa hemen beni ara. Konuştuk mu?

- Konuştuk, - Gülümseyerek cevap verdim.

Vikram yağmura baktı ve bir süre sessiz kaldı. Dalgalı siyah saçları gömleğinin yakasının arkasına kadar geliyordu, yanları ve önleri kısa kesilmişti. İnce, temiz traşlı bıyığı bir keçeli kalem şeridiyle işaretlendi. Yandan bakıldığında çok resmi görünüyordu: Geniş bir alnı, katliam gagası gibi bir kamburu, düzgün hatlı dudakları ve ağırbaşlı bir çenesi vardı. Genç, merak ve iyi mizah dolu gözleri özellikle ilgi çekiciydi.

- Biliyorsun, Lin, onu gerçekten seviyorum. - O, aşağı baktı, sonra başını kaldırdı ve devam etti. - O İngiliz güzeline gerçekten bayılıyorum.

- Biliyor musun Vikram, kovboy gömleğini çok beğendim, onun gibi ciddi bir ses tonu ve ifadeyle cevap verdim.

- Sahip olduğum bu eski paçavrayı mı kastediyorsun? - yürekten güldü. - Sana kurban!

O sandalyeden fırladı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

- Gerekli değil! Sadece dalga geçiyorum!

- Gömleğimi beğenmedin mi?

- Hayır, bunu söylemiyorum.

- Öyleyse lanet gömleğim neden işe yaramadı?

- Lanet gömleğin işime yarıyor ama ona ihtiyacım yok.

- Hayır, kelime ağızdan çıktı - hepsi bu. Madem öyle dedin, al! dedi Vikram, gömleğini çıkarıp bana fırlatarak. Gömleğinin altına siyah bir tişört giymişti.

Barmenin tezgahındaki transistörden yeni bir Hint filminden çalan müziği geliyordu.

- Bu güzel bir şarkı! diye içini çekti Vikram. - Sesini yükseltelim dede! Arrey, bana bir kart ver!⁶³

Barmen görev bilinciyle sesi yükseltti ve Vikram tentenin altından atladı ve şarkıyı tekrarlayarak olağanüstü güzellik ve beceriyle yağmurda dans etmeye başladı. Bir dakika bile geçmeden yoldan geçen on genç ona katıldı ve barın diğer müşterileri onları alkışlamaya ve cesaretlendirmeye başladı.

Vikram bana doğru koştu, kolumdan tuttu ve beni yağmurun altında sürükledi. Direnmeme rağmen birkaç el daha onu destekledi ve beni dans pistine çıkardı. Bir dahaki sefere, her gün yaptığım gibi ve dünyanın neresinde olursam olayım, kendine özgü gelenekleri olan Hindistan'ı takip ettim. Dans ediyordum, Vikram'ın hareketlerini taklit ediyordum ve bütün sokak bizi coşkuyla alkışlıyordu.

Birkaç dakika sonra müzik sona erdi ve Letty'nin barakanın altında durmuş bizi bariz bir neşeye izlediğini gördük. Vikram ona doğru koştu ve ben de saçımdaki yağmur suyunu silkeledim ve onlara yaklaştım.

- Lütfen panik yapmayın! dedi Letty, hâlâ gülümsüyordu ve içini boşaltmaya başlayan Vikram'ı sakinleştirmek için elini kaldırdı. - Sokakta düş almayı seviyorsanız, bu sizi ilgilendirir. Hoş geldin Lynn! nasılsın canım

- Harika. Umarım toplantı sırasında çok kuru olduğumdan şikayet etmezsin.

⁶³Tam güçle bağlanın! (Hint dili).

- Seyirci yağmurda dans etmenden çok memnun kalmış gibi görünüyor. Maxim'de bir caz konserine gitmek için burada Karla ve Vikram ile buluşacaktık. Ancak Karla "Taj"dan hiç çıkamaz, Hint Kapılarının bulunduğu bölge tamamen sular altında kalır. Az önce aradı ve gelemeyeceğini söyledi. Limuzinler ve taksiler, otelin içinde kağıttan gemiler gibi süzülürken, turistler adalarında sanki dünyadan kopmuş gibi bırakılıyor.

Kısa bir süre önce yakındaki bir restoranın önünde Prabaker'ın kuzeni Shantu'ya ait bir taksi gördüm. Etrafa baktım, taksi hala orada duruyordu.

Saate baktım. Saat dört buçuktu. Balıkçıların tuttıkları balıklarla birlikte kıyıya dönme zamanı gelmişti.

- Affedersiniz arkadaşlar! - Letty ve Vikram'a dedim ve Vikram'ın gömleğini koltuk altına bastırdım. - Gömlek için çok teşekkür ederim kardeşim. Bir dahaki sefere bunu senden alacağım. Onu kurtar!

Shantu'nun taksisine bindim ve sayacı çalıştırdım. Letty ve Vikram bize yardım etti. Ören yerimizin yakınında bulunan Balıkçılar yerleşimine giderken Shantu'ya planımı anlattım. Esmer siyah yüzü şaşkın bir gülümsemeyle eğildi ve Shantu başını salladı, biraz hızlandı ve etrafa su sıçratarak yola koyuldu.

Balıkçı yerleşiminde yardım için Prabaker'ın yakın arkadaşı ve eski hastası Vino'ya başvurdum. Altı düz teknelerden birini seçti, biz

de onu ticari aracın çatısına kaldırdık ve Tac Mahal'e doğru yola çıktık.

Shantu, haftanın altı günü, günde on beş ila on altı saat bir takside çalıştı. Bir oğlu ve iki kızının hayatlarının kendi hayatından daha kolay olmasını dileyerek, onların eğitimleri ve kızlarına layık bir eş bulmaları için gerekli olan çeyiz için para topladı. Shantu sürekli yorgundu ve yoksul yaşamının tüm kaçınılmaz felaketleriyle karşı karşıyaydı. Vinod, ince ve güçlü elleriyle koydan balık tutarak anne babası, eşi ve beş çocuğundan oluşan ailesine destek oldu. Yirmi kişi onun gibi balıkçılardan oluşan bir kooperatif kurdu. Sermayenin birleşmesi mali durumlarını bir nebze olsun istikrara kavuşturursa da fazla kar getirmedi. Vinod yeni ayakkabılar, çocukları için kitaplar ve günde üç öğün yemek gibi savurganlıklara kendini kaptıramazdı. Tüm bunlara ve parayı gömleklerinin yakasına zorlayarak ödemeye çalışmama rağmen, hem Shantu hem de Vinod benden herhangi bir para almayı kesinlikle reddettiler. Fakir olmalarına, çalışmaktan ve kaygılardan yıpranmış olmalarına rağmen Hintliydiler ve her Kızılderili aşkın Hindistan'da icat edilmediğini, ancak orada mükemmelleştirildiğini söyleyecektir.

Anand'ın çalıştığı Indian Hotel'in yanında bulunan Radio House'un önüne düz tabanlı tekneyi indirdik. Arabasında taşıdığı su geçirmez pelerini giymeyi başaran eski püskü zenci bir sürücü, Shantu'nun taksisinin bozulabileceğini düşünerek kapüşonunu bana verdi. Vinod ve ben tekneye binip Taj Mahal oteline doğru yola

çıkığımızda, Shantu kıyıda durup bize el salladı. Biz genellikle araba. kamyon ve motosiklet dolu yolda, uzun ağaçları yere doğru iterek kendimizi itmeye ve suda ilerlemeye başladık. İlerledikçe suyun derinliği arttı ve otel kompleksinin yakınındaki kuşağa ulaştı.

"Taj" ın suya batırılması ilk kez değildi. Bu otel, büyük kayalardan oluşan yüksek bir platform üzerine inşa edilmiştir; geniş ön kapıların tümü mermer basamaklara açılıyordu. Bu yılki sel önceki yıllara göre daha güçlü olduğu için sular en üst basamaklara kadar yükselmişti ve Hindistan Kapısı'nı çevreleyen duvara bir araba yığını yüzdü. Atımızı doğrudan otelin ana girişine yönlendirdik. Lobinin girişinde bir sürü insan toplanmıştı: yağmurda köpüren ve süzülen arabalarını izleyen işadamları, modaya uygun elbiseler giymiş yabancı ve Hintli kadınlar, aktörler ve politikacılar, üst düzey ebeveynlerin çocukları ve diğerleri...

Carla sanki bizi görmeyi bekliyormuş gibi öne çıktı. Elimi uzattım ve tekneye binmesine yardım ettim. Kayığın ortasına oturduktan sonra ona bir pelerin sarıp kasketi verdim. Karla'nın kafasına koçbaşı gibi şapkayı taktıktan sonra geri döndük. Vinod, teknemizi Hindistan Kapıları'na doğru bir kavis çizerek yönlendirdi. Görkemli mahzene vardığında bir aşk şarkısı söylemeye başladı. Tonoğlu tavanın altındaki mükemmel akustik, dinleyicilerin kalplerinin hassas tellerine dokundu.

Vinod bizi Radio House otelinin yanındaki taksi durağına götürdü. Tekneden indim ve Carla'ya elimi uzattım, o tekneden atladı ve bir

an birbirimize yakın durduk. Sürücü şapkasının altında gözleri koyu yeşil parlıyordu ve siyah saçlarında yağmur damlaları parlıyordu. Nefesi tarçın ve kakule karışımı kokuyordu.

Taksinin kapısını açtım. Karla bana pelerini ve kasketi verdi ve arka koltuğa oturdu. Yolculuğumuz boyunca tek kelime etmedi. Ve şimdi doğrudan sürücüye seslendi:

- "Maksimum". Çalo! Hadi gidelim!

Carla, ne istediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, taksi uzaklaşana kadar bana talepkar bir bakış attı. Vinod ve Shantu yanımda durdular, uzaklaşan taksiye baktılar ve omzuma hafifçe vurdular. Tekneyi ticari aracın çatısına çıkardıktan sonra Shantu'nun yanındaki koltuğa oturdum. Tekneyi almak için elimi pencereden dışarı uzatırken, kaldırımda toplanmış insanlardan birini gördüm. O adam, Rajandi Rajan, Madam Jun'un hadım-hizmetkarı, yüzünü bir canavara çeviren bir ⁶⁴öfke ve nefret bakışıyla beni kesiyordu.

Yüzündeki ifade, Balıgcılar kasabasına kadar gözlerimin önünden ayrılmadı. Tekneyi arabanın tepesinden indirdik ve Shantu, Vinod ve benimle akşam yemeği yemeyi kabul ettikten sonra, Raju öfkeyle aklımı kaçırmıştı.

Reddettim. Yerel bir restoranda yemek sipariş ettim ve çok geçmeden yiyeceklerimiz küçük metal kaplarda sahile getirildi.

⁶⁴Gargoyle, Latince garg (boğaz) ve Eski Fransız goule'nin (cin) birleşimidir. Gargoyle, mimari bir tip olarak kabul edilir ve yağmur suyunu duvardan belirli bir mesafeye boşaltmak için bir oluğun parçasını oluşturur (çevirmenin notu).

Kumun üzerine eski bir yelken parçası serdik ve büyük bir plastik sundurmanın altına oturduk. Vinod'un annesi, babası, karısı ve beş çocuğu da masanın etrafında toplanmıştı. Yağmur yağmaya devam etse de, körfez tarafından esen hafif nemli bir esinti ile hava ılımandı. Kumsalda bir kulübenin altına oturduk ve zaman zaman yuvarlanan dalgaları izledik. Menüümüzde tavuk pilavı, dana kıyma, buğday kavurma advah sebzeleri, kızarmış boraks, patates, soğan, karnabahar, eritilmiş tereyağlı sıcak havuç, bezelye çorbası, mango soslu kızarmış mercimek waffle vardı. Gerçek bir ziyafet düzenlemiştik, çocukların iştahla yemek yemesini keyifle izledik.

Hava karardıktan sonra bir taksiye bindim ve Colaba'nın turizm merkezine doğru yola çıktım. Birkaç saatliğine "Indian Hotel" de bir oda kiralamak istedim. Anand'ın beni müşteri defterine kaydetmeden benim için çalışacağını bildiğim için evrak işleri konusunda endişelenmedim. Ara sıra duş alabilmem veya biraz çalışabilmem için birkaç saatliğine bir oda kiralamam konusunda önceden anlaşmıştık. Şehrin ucuz otellerinin çoğu benzer hizmetler sunuyordu. Şampuan ve sabundan tasarruf etmeden yüzümü tıraş edip en az yarım saat duş almayı düşünüyordum. Banyoya uzanmayı, vebayı unutmayı ve son haftaların ağır etkilerinden arınmayı özlemiştim.

- Lin! Rica ederim! Anand aceleyle, beni yüksek masasının yanında görünce, tam olduğu yere düştü, - dedi. Bakışları gergindi ve yüzü asılmıştı. - Bir problemimiz var. Hadi benimle gel.

Beni koridorun derinliklerinde bulunan odalardan birine götürdü. Çaldığımız kapıyı İtalyanca bilen bir kız açtı. Gergin ve dağınık görünüyordu. Dağınık saçlarına iplikler ve yiyecek artıkları gibi görünen şeyler yapışmıştı. İnce geceliği omuzlarından sıyrılmış ve kaburgalarını açığa çıkarmıştı. Kız ağır bir şekilde uyuşturulmuş, neredeyse ayaklarının üzerinde uyuyordu. Uykulu, heyecanlı bir sesle bizden yardım istemeye başladı.

Yatakta yirmi sekiz yaşlarında, beline kadar çıplak, bir bacağı sarkıtmış bir erkek çocuk yatıyordu. Pantolonunun önü açıktı, bir bacağına çizme vardı, diğerinde çıplaktı. Genç adam bir ceset kadar cansız görünüyordu.

Nabzını hissetmiyordu, kalbi atıyordu, nefes alamıyordu. Oğlan aşırı doz almış, kara kuyunun dibine düşmüş ve yüzü en karanlık kış gecesindeki gökyüzü gibi maviye dönmüştü. Onu yatağa rahatça yatırdım ve başının altına katlanmış bir çarşaf koydum.

- İşler bozuldu, Lin! - Anand endişeliydi.

Rastgele gelen kişi odaya girmesin diye kapıya yaslanmıştı.

Onu görmezden gelerek CPR'ye başladım. Bu prosedür benim için iyi bilinmektedir. Kendi ülkemde uyuşturucu bağımlısı olmama rağmen onlarca cansız bedeni ölümün pençesinden kurtarıp nefes ve göğüs masajıyla hayata döndürdüm. Çocuğun kalp bölgesine masaj yapmaya ve ciğerlerini hava ile doldurmaya başladım. Yaklaşık on dakikalık bir mücadeleden sonra, çocuk nihayet öksürmeye başladı. Yatağın yanında dizlerimin üstüne oturdum ve çocuğun rahat nefes alıp alamayacağını kontrol ettim. Nefesi zayıftı,

gittikçe zayıflıyordu ve sonra yorulmak bilmez bir nefesle tamamen durdu. Yeniden kalp masajına başladım. Ruhsuz bedeni kara kuyunun dibinden eller ve ciğerler yardımıyla çekmek yorucuydu.

Ben oğlanla mücadele etmeden önce kız iki kez bayıldı. Anand onu hayata döndürmek için tokatladı ve salladı. Otele vardıktan üç saat sonra Anand ve ben odasından dağınık bir şekilde ayrıldık. Tepeden tırnağa ter içindeydik, gömleklerimiz sanki birkaç saattir yağmurdaymışız gibi sırlıklam olmuştu. Genç çift, keyfimin ihlalinin dolayısıyla hayal kırıklığına uğradı ve gücendi. Odalarından çıkıp kapıyı kapatırken, bir gün bir yerlerde, bir şehirde kapılarının sonsuza kadar kapanacağını biliyordum. Bağımlılar aldıkları her ilaçla ölüm kuyusunun derinliklerine inerler ve oradan çıkmak bir o kadar zorlaşır.

Anand bana borçlu olduğunu düşündü. Yüzümü yıkayıp traş ettikten sonra yıkanmış ve ütülenmiş gömleğimi getirdi. Sonra masaya oturduk ve bir demlik çay içtik. Bazı insanlar borçlu gördükleri kişilere karşı ön yargılıdır. Bazıları ise birine bir şey borçlu olduktan sonra iltifat etmeye başlar. Anad'ın bana olan minnettarlığı tavrını hiçbir şekilde değiştirmede ama vedalaştığımızda elimi sıkma şekli herhangi bir minnettarlık sözlerinden daha fazlaydı. Otelden çıkar çıkmaz yanımda bir taksi durdu, Ulla arka koltukta oturuyordu - Lin, bir süre bana refakatçi olur musun? Lütfen otur.

Sesinde heyecan, hatta korku vardı, sanki ağlayıp yalvaracakmış gibi. Yüzü solgun ve solgundu. Ağlamak üzereydi.

Yanına oturdum ve taksi hareket etti. Arka arkaya içtiği "bidi" sigaraların kokusu arabanın içini doldurdu.

- Sidha, cao! Ulla şoföre sordu. - Düz sür! Zor durumdayım. Lin! Lütfen yardım et.

O akşam bir fedakarlık yapmam gerekeceği açıktı. Kızın iri mavi gözlerine baktığımda, onunla şakalaşma dürtümü bastırdım. Gözlerinde beni ve tüm çevreyi saran bir korku vardı.

- Lütfen beni affet, - aniden hıçkırarak ağladı ama çabucak toparlandı. - Sana hiç selam vermedim. Nasılsınız? Uzun zamandır görüşmüyoruz. İşler yolunda mı? İyi görünüyorsun.

Akıcı Almancası, konuşmasına hoş, melodik bir heyecan katıyordu. Gözlerindeki parlak alevlere baktım ve gülümsedim.

- Ben iyiyim. Zorluğunuz nedir?

- Bugün saat birde birisi benimle "Leopold" ateşine gitmeli. Oraya gitmeliyim ve... Benimle gelmeni istiyorum. Yapabilirler mi?

gidebilir misin

- Ne de olsa Leopold gece saat on ikide kapanıyor.

- Evet, - yanıtladı, yine ağlamaklı bir ses tonuna geçti. - Lokantanın yanındaki takside oturacağım. Orada biriyle buluşmam gerekiyor. Yalnız gitmek istemiyorum.

bana eşlik edebilir misin

- Neden ben? Neden Modena ya da Mauricio'ya söylemiyorsun?

- Sana güveniyorum Lin. Toplantı uzun sürmeyecek. Benimle gelirsen sana beş yüz dolar veririm. Katılıyor musun?

İç sesim beni sessizce tehlikeye karşı uyardı - genellikle hiçbir yerden gizlice yaklaşan, saldırmaya hazır bir suçlu gibi. Kader, duyduğumuz ama zorunlu olarak görmezden geldiğimiz işaretler göndererek adil bir dövüşte kazanmamızı destekliyor. Tabii ki ona yardım etmeye hazırdım. Ulla, Karla'nın arkadaşıydı, onun için sevmesem de ona yardım ederdim. Ve Ulla'yı sevdim - güzeldi, saflığı ve neşesi ona acıma değil, sempati uyandırdı. Tekrar gülümsedim ve şoförden arabayı durdurmasını istedim.

- Üzülmeyin. Geleceğim.

Ulla bana doğru eğildi ve yanağını öptü. Arabadan indim. O da başını pencereden dışarı çıkardı ve yağmurlu sis damlalarının yerleştiği uzun kirpiklerini birkaç kez kırıştırdı. - Yani emin olabilir miyim?

- Sabah saat birde "Leopold" ile olacağım, - Kesin bir şekilde cevap verdim.

-Yüzde yüz?

- Yüzde iki yüz, - Güldüm.

Taksi hareket etti ve Ulla gecenin sessizliğinde neredeyse delirmiş bir sesle bağırdı:

- Sana güveniyorum Lin!

Turist mahallesine geri dönmüştüm, Ulla ve arkadaşı Modena'nın benim haberim olmadan Mauricio ile yaptıkları

dolandırıcılığı düşünüyordum. Didier, çalışmalarının başarılı olduğunu ve çok para kazandıklarını ancak Anlaşılan bu durum Ulla'yı hiç memnun etmemiş, bir şeylerden korkmuştu. Ve bu arada Didier, tehlike hakkında bir şeyler söyledi. Ne dediğini hatırlamaya çalışıyordum. "Büyük tehdit" mi? "İyi akmayacak..."?

Aniden düşüncelerimden uyandım ve Carla'nın evinin yakınında olduğumu fark ettim. Geniş cam kapılar açıldı. Keskin bir esinti penceredeki bol perdeleri dalgalandı ve arkalarındaki oda yumuşak, sarımsı bir mum ışığıyla yıkandı.

Yağmur şiddetlendi ve kalbimi ne anlayamadığım ne de bastıramadığım bir endişe kapladı ve bu endişe Carla'nın evinin önünden geçmeme neden oldu. Şehrin sokaklarında gerçeküstü bir tekne gezisine çıkarken Vinod, Hindistan Kapısı'nın kemerleri altında kafamda çalan aşk oryantalinin gürleyen seslerini söyledi. Giderken Carla'nın bana attığı endişeli bakışı hatırladım ve kalbimdeki endişe neredeyse öfkeye dönüştü. Ara sıra yağmurun altında soluklanmak için durdum. Aşk ve tutku içinde boğuluyordum. Hem acı hem de öfke hissettim. Yumruklarımı sıktım. Kollarım, göğüs ve sırt kaslarım gergindi. Anand'ın otelindeki uyuşturucu bağımlılarını hatırladıkça ölümü ve hayatı düşündüm. Sonunda, gökyüzündeki kara bulutlar aralandı ve gök gürültüsü, sağır edici bir gök gürültüsüyle Umman Denizi'ni yaktı.

Yoluma koşmaya devam ettim. Ağağlar kararmıştı ve sudaki yaprakları, her birinden sel gibi yağmur yağan küçük bulutlar gibi görünüyordu. Sokak boştu. şimşek çizgileriyle kesilmiş bir akıntının içinden geçiyordum. Aşkim ve yalnızlığım tuhaf bir birliğe dönüşmüştü, başımın üstünde yağmur dolu bulutlar gibi, ona olan aşkim yüreğimi taşıyordu. Koştum koştum, sonunda yaşadığı sokağa, evinin yanına geldim. şimşeğin pençesinde hareketsiz durdum, içimde kaban tutkuyla göğsüm inip kalkıyordu.

Carla gökyüzüne bakmak için kapıya doğru yürüdü. zerinde ince, kolsuz beyaz bir gecelik vardı. Beni doğanın ahlaksızlığının içinden gördü. Gözlerimiz çarpıştı ve birbirine yapıştı. Kapıdan çıkıp iki basamak inip bana doğru yürüdü. Sokak gök gürültüsünden sallandı, şimşek çakması apkın sevgilimin gözlerini doldurdu. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım.

pcklere düştük. Dudaklarımız sözsüz düşünceler -duyular tarafından düşünülen düşünceler- yarattı. Dillerimiz kıvrıldı ve kim olduğumuzu söyleyerek zevk mağaralarında oynadı. İnsanlar. Aşıklar. pckten dudaklar ayrıldı ve ben de içinde boğulduğum aşka teslim olarak onu da boğdum.

Onu kollarıma alıp eve, kokusunun dolaştığı odaya götürdüm.

Kıyafetlerimizi yere fırlattık.

Carla beni yatağa götürdü. Yan yana yatsak da dokunalım birbirimize

yapmadık Sadece şimşegin aydınlattığı karanlıkta, kolundaki ter ve yağmur damlaları, gece göğünün enginliğini çizmiş olan derisinde çok sayıda yıldız gibi parıldadı.

Dudaklarımı o gökyüzüne bastırdım ve yıldızları yaladım. Bedenlerimiz birleşmişti, sanki her itişimiz bir yeminmiş gibi, nefesimiz tüm dünyada çınlayan duaların ahengiydi. Terimiz nehirler gibi zevk vadilerine aktı. Her hareketimiz saten derinin içinden akan bir şelale gibiydi. Kadifemsi bir şefkat battaniyesine sarılı sırtlarımız, vücutlarımızdan yayılan ısıyla titredi ve kasları, zihnin başladığı ama etin galip geldiği bir mücadeleye gönderdi. O bana aitti. Benim bedenim onun doğrudan güneşe doğru yönlendirdiği arabasıydı. Onun bedeni bir nehirdi ve benim bedenim o nehri yaşamına çeken denizdi. Sonunda ruhumuzu içine çeken bir inilti içinde dudaklarımız umut ve keder dünyası ile buluştu - ecstasy aşıkların bu iniltisini sıkır ve ruhlarını mutluluğa götürür.

Bu patlamanın ardından bizi saran sessizlikte, aşkın saf, ifade edilemez mükemmelliği dışında hiçbir ihtiyaç, arzu, açlık, acı veya başka bir duygu hissedilmedi.

- Şeytana lanet olsun!
- Neler oluyor?
- Aman Tanrım! Saate bak!
- Ne oldu?
- Geciktim! - Yataktan fırlayıp ıslak kıyafetlerimi giydikten sonra cevap verdim. - "Leopold" yakınlarında bir adamla

buluşmam gerekiyor ve sadece beş dakikam kaldı. - Şimdi? Şimdi gidiyor musun?

- Evet, gitmeliyim.

- "Leopold kapalı," Carla kaşlarını çattı ve bir yastık yığınının yaslandı.

- Biliyorum, - botlarımı giyip bağlayarak cevap verdim.

Botlarım ve kıyafetlerim tamamen su içindeydi ama hava sıcaktı. Durgun havayı harekete geçiren şimşek ve esinti dinliyordu. Yatağın yanında diz çöktüm ve Karla'nın uyluğunun yumuşak tenini öptüm.

- gidemem söz verdim

- Yani o kadar önemli mi?

Bir an kaşlarımı çattım. Ne de olsa ona söz verdiğimi söyledim, sorunun amacı neydi? Ve ay ışığında çok güzel görünüyordu, anladım ki memnun olmama hakkı varmış.

- Yazık, - dedim gür saçlarını okşayarak. Yanında durup ona dokunmayı defalarca hayal ettim...

- O zaman git, - sanki büyü yapmaya çalışıyormuş gibi gözlerini benden ayırmadan sessizce dedi. - Gitmek.

Boş pazardan geçerek Arthur Harbour Road'a koşmaya başladım. Beyaz örtülerle kaplı tezgahlar, morgdaki çarşafalara sarılı cesetlere benziyordu. Aceleci adımlarımın parçalı yankıları, yanımda koşan alacakaranlık gibiydi. Arthur yolunu geçtim ve Maravazar yoluna çıktım. Yüksek köşklerin doldurduğu bulvarda her gün toplanan milyonlarca insandan eser yoktu.

Su basmış sokaklarda dolaşmak için ilk kavşaktan sola döndüm. İleride bisikletli bir polis gördüm. Karanlık sokağın yanındaki sokağın ortasından koşarken, sokaktan bisikletli başka bir polis çıktı. Yan sokağa döndüğümde sokağın başında bir polis cipi belirdi ve arkadan başka bir cipin motorunun kükremesini duydum. Bisikletli polisler birbirine katıldı. "Jip" yanıma gelince durdum. Araçtan 5 kişi indi ve etrafımı sardı. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. Bu sessizliğin ortaya çıkardığı tehlike, etrafta keyif yapan polislerin gözlerinin kurt gibi parlamasına neden oldu. çiseleyen yağmur.

- Ne oluyor? Marathi'de sordum. - Neye ihtiyacın var?

- "Jip"te oturun! - şefleri İngilizce olarak homurdandı.

- Dinle, Marathi dilinde konuşuyorum, biz... - Daha yeni başlamıştım ve şef kaba bir alayla sözümü kesti ve Marathi'ye geçti:

- Marathi konuştuğunu biliyoruz, seni piç kurusu. - (Diğer polisler güldü). - Hepimiz biliyoruz. - Arabaya bin yoksa seni sopayla kesip arabaya kendimiz atacağız.

Arabaya arka kapıdan bindim; beni yere oturtular. Cipe binen altı polisten altısı bana yapışmıştı.

Colaba polis karakoluna iki blok yürüdük. Araba karakola girdiğinde pencereden "Leopold" un önündeki sokağın boş olduğunu gördüm.

Ne Ulla ne de herhangi bir araba görünmüyordu. "Acaba Ulla beni onların pençesine mi attı?" - aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Böyle düşünmem için bir sebep yoktu ama bu düşünce beni yemeye devam etti, kurduğum tüm engelleri yıktı.

O gece, karakolda iri yapılı, yapılı bir Maharashtra polis memuru görev başındaydı. Birçok meslektaş gibi o da en az iki beden küçük bir üniforma giymişti. Etrafımı saran diğer on polisin yüzleri ondan geri kalmasa da yüzü kızgındı belki de bu rahatsızlığındandı. Tek kelime etmeden kaşlarını çatmış bir ifadeyle bana gözlerini devirdiler, neredeyse kahkaha atacaktım. Ama gardiyanın sözlerinden sonra gülme isteğim kayboldu.

Muhafız, Marathi dilinde, - Bu haini götürün, ağzından ona pay verin, diye emretti.

Ne dediğini anladığımı biliyordu ama umursamadı. Astlarıyla sanki ben yokmuşum gibi konuşuyordu. -Mümkün olduğunca kemiklerini kırma ama kır ki bu geceyi ömrü boyunca unutmasın. Sonra kafese - diğerlerinin yanına atın.

Polislerden sıvıştım, merdivenlerden aşağı atladım ve karakolun Arnavut kaldırımlı avlusuna çıktım. Elbette bu hamle, önümüzdeki aylarda yapacağım birçok aptalca hatadan biri olarak sayılmalı. Carla bir keresinde "Hatalar başarısız aşk gibidir" demişti. "Onlardan ne kadar çok şey öğrenirsen, gitmelerine izin verdiğin için o kadar çok pişman olursun." Benim hatam, karakolun kapılarına doğru koşmaktı çünkü orada bazı mahkûmlara çarptım ve kelepçelendikleri yerde iplere dolandım.

Polisler beni sürüklediler, yolda güzelce dövdüler ve tekrar görev odasına götürdüler. Kalın bir iple kollarımı arkadan

bağladılar, çizmelerimi çıkarıp ayaklarımı bağladılar. Nöbetçi subay bir demet kalın ip çıkardı ve adamlarına beni tepeden tırnağa sarmalarını emretti. Polislerin beni mumya benzeri bir Mısır kozası gibi sarmalarını izlerken öfkeyle tısladı. Sonra onu yan odaya aldılar, ipi bir kancaya geçirdiler ve yerden 1,5 metre yüksekte baş aşağı astılar.

- Uçak! - gardiyan dişlerini gıcırdattı.

Polisler artan bir hızla etrafımda döndürmeye başladılar. Başım ve ayaklarım aşağıdayken, yönümü kaybedene ve yukarı ve aşağı arasında gidip gelene kadar döndüm. Bu sırada beni dövmeye başladılar.

Beş altı polis coplarını vücudumda kırdılar ve beni var gücüyle dövdüler. Vücudum halatlarla sarılmış olsa da kemiklerime keskin bir acı işliyor, vücuduma, yüzüme, kollarıma ve bacaklarıma darbeler yağıyordu. Kanla kaplanmış gibi hissettim. Çığlık beni boğsa da dişlerimi sıktım ve sustum. Onlara bu keyfi yaşatmayacağıma söz verdim. Çığlık attığımı duymayacaklar. Sessizlik, mazlumların intikamıdır. Polisler dönmeyi bıraktı, geri döndü ve tekrar dövmeye başladı.

Doyasıya oynadıktan sonra, Kanoyla ve Prabaker'in bir zamanlar eğitmenlerine yardım etmek amacıyla aşağı yukarı koştuğu metal merdivenlerle ikinci kata sürüklendi. "Acaba birisi yardımına gelecek mi?" - Düşündüm. Tutuklandığımı gören kimse yoktu ve şu anda nerede olduğumu kimse bilmiyordu. Ullan'ın bu davada parmağı yoksa "Leopold" ile birlikteydi, o zaman bana ne olduğunu

bilmemesi gerekirdi. Ama Karla benim ondan sevişmeden ayrılmam ve bilinmeyen bir yöne doğru kaybolmam hakkında ne düşünürdü? Beni bulamayacak. Hapishaneler, insanların iz bırakmadan kaybolduğu kara deliklerdir. Bu gizemli tutuklanma sonucunda bir kara deliğe düştüm, uçakla Afrika'ya gittim ve orada gizli bir kişi olarak iz bırakmadan gömüldüm.

En önemlisi de neden tutuklandığımı bilmiyordum. Başım dönüyordu, kafamda bir sürü cevaplanmamış soru vardı. Belki de gerçekte kim olduğumu öğrendiler? Ama olay düşündüğüm gibi olmasa bile her halükarda bir açıklama istenecek ve belki parmak izim alınacak. İnterpol parmak izlerimi tüm dünyaya yaydı, yani er ya da geç gerçeği ortaya çıkaracaklar. Acil tahliyeye kendimle ilgili bir mesaj göndermek zorunda kaldım - ama kime? Beni buradan kim kurtarabilir? Kadirbhai. Sayın Abdulkadir Han. Başta Colaba olmak üzere şehrin her yerinde çok sayıda tanıdığı vardı ve benim nerede olduğumu bulması hiç de zor olmadı. Biraz zaman alacak ve öğrenecek. O zamana kadar sessizce oturup ona bir mesaj göndermeye çalışmalıyım.

Polisler beni mumyalanmış halde, her adımı bedenimde unutulmaz izler bırakan metal merdivenlerden yukarı sürükleyene kadar, "Gadirbha'ya mesaj gönder... Gadirbha'ya mesaj gönder..." sözlerini bir tılsım gibi tekrarlardım. benim kalp ritmim.

İkinci katta beni parmaklıklı koridora ittiler. Gardiyan mahkumlara iplerimi çözmelerini emretti, ellerini beline koydu ve süreci denetlemeye başladı. Bazen mahkûmların çabuk hareket etmesi için beni tekmelerdi. İp nihayet çözülüp polise teslim edildikten sonra, gardiyan mahkumlara önümde durmalarını emretti. Ellerin uyuşmuş sinir uçlarımla bana dokunduğunu hissettim, gözlerimi açtım ve onlarla dolu kan perdesinden uzandıklarını gördüm.

Marathi dilinde uygun bir tehditle yüzüme tükürdü. Ona vurmak için elimi kaldırdım ve diğer mahkûmlar bunu yapmama engel olmak için nazıkçe ama sıkıca kolumu tuttular. Beni açık hücrelerden birine naklettiler ve beton zemine yatırdılar. Korumaya baktım ve parmaklıkları kapattığını gördüm. Yüzüme tükürdüğü küfür şu anlama geliyordu: "Son geldi. Senin hayatın bitti."

Çelik çubuklar çarptı ve kapatıldı. Anahtarlar şingirdadı ve kilidi kapattı. Kalbim buzla doldu. Etrafımdakilerin gözlerine baktım. Bazıları cansız görünüyordu, bazıları aptaldı ve bazıları şaşkınlık ya da korku ifade ediyordu. Aniden, derin bir yerden bir davul sesi duyuldu. Sanırım bu benim kalp atışımdı. Tüm vücuduma yumruk atılıyormuş gibi hissettim. Boğazımda acı ve buruk bir tat vardı. Yutmaya çalıştım ve aniden ne olduğunu hatırladım. Bu tat nefretin tadıydı, benim nefretim tadıydı, mahkumların nefretinin, gardiyanların nefretinin ve tüm dünyanın nefretinin

tadıydı. Hapishaneler, iblislerin tapınmayı öğrendiği tapınaklardır. Birinin hücresinin kapısını kilitlediğimizde yarada kader biziz.

bıçağı bileriz çünkü böyle yaparak kişiyi nefretiyle baş başa hapsederiz.

yirminci bölüm

Tutukluların açılan ve kapanan parmaklıkların arkasında tutulduğu Colaba'nın ikinci katı, kapalı bir koridora açılan dört hücreden oluşuyordu. Koridorun karşı duvarında küçük delikli pencereler ve dörtgen avluya bakan pencereler vardı. Birinci katta da kameralar vardı. Ai Kano bu hücrelerden birinde hapsedildi. Genel olarak, aşağıdaki hücreler bir veya iki gece gözaltında tutulan mahkumlara yönelikti. Ve bir hafta veya daha fazla tutulması gerekenler, tıpkı bana yaptıkları gibi ikinci kata atıldı veya sürüklenerek cehennem odalarından birine atıldı.

Hücrelerin kapısı kapalı değildi, girişleri normal kapılardan biraz daha geniş bir kapı gibiydi. Odaların uzunluğu da yaklaşık üç metre idi. Koridor yaklaşık on altı metre uzunluğunda ve iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti. Koridorun sonunda bir pisuar, yanında yerde bir bodur delik vardı. Pisuarın üstünde, duvarda, içmek ve yıkanmak için bir su musluğu vardı.

Yaklaşık kırk kişi, nispeten katlanılabilir rahatsızlığa sahip kameralarla koridora sığar. Parmaklıklar ardındaki ilk gece burada iki yüz kırk kişinin gözaltına alındığını öğrendim. Bu bir

anlar kovanı, bir ganshka yuvası, birbirine bastırılmış bir insan kitlesiydi. Kaldırımında ayak bileklerimize kadar dışkıyla kaplıydık. Taşan pelvisten idrar aktı. Bu bataklığın kokusu her yeri sarmıştı. Yoğun ve nemli havada, zaman zaman aklını yitirenlerin çaresiz iniltileri tarafından boğulan konuşma sesleri, fısıltılar, inlemeler, şikayetler ve çığlıklar kükredi. Kontrol odasında üç hafta kaldım.

İlk gecemi geçirdiğim dört hücreden ilkinde toplam on beş tutuklu vardı. Patikanın kokusu neredeyse buraya ulaşmadı. Hatta uzanmak vardı. Bu hücredeki insanlar, yabancıların girişini kontrol etmek zorunda kalacak olan polislerle en azından rüşvet verebilecek varlıklı insanlardı. Hücremizin adı "TajMahal" ve sakinleri pandra kumar - "on beş prens".

İkinci hücrede yirmi beş kişi tutuldu; hepsi en az bir hapis cezası çekmiş ve topraklarına göz dikenlere karşı acımasızca savaşmaya hazır suçlular olarak görülüyordu. Söz konusu hücrenin adı chor mahal - "hırsızlar sığınağı" değildi ve Ranjit cüzamlılar gibi sakinlerine de kala topi - "siyah şapkalılar" deniyordu, çünkü Arthur Road'daki ünlü hapishanede gözaltına alınan hırsızlar siyah şapka takmak zorunda kaldı.

Üçüncü hücreye, duvarlar boyunca ve yerde yan yana oturan ve ortadaki boş alanda dönüşümlü olarak uyuyan kırk kişi yerleştirildi. İkinci hücredekiler kadar gaddar ve baskıcı olmasalar da, yeni gelen mahkûmların gözetlediği duvarın dibini koruyacak kadar kararlıydılar. Yeni mahkum üstünken, kırk kişiden birini

hücreden çıkarmayı başardı ve toplam sayıları değişmeden kalmaya devam etti. Bu nedenle bu hücreye chalis mahal - "kırkların sığınağı" adı verildi.

Dördüncü hücreye hapishane jargonunda "suçluların barınağı" - dukkh mahal denmesine rağmen, birçok kişi ona polis tarafından verilen "maruz kalma hücresi" adını tercih etti. Yeni askerler genellikle önce ilk hücreye yerleşmeye çalışırdı. Hemen, on beş mahkûmun hepsi, kendilerini pohpohlayan koridor sakinleriyle birlikte ayağa kalktılar, arsızca, "Sıradaki hücre!" Sonraki kamera, haydut!' - bağırdılar. Baskılarına karşı koyamayanlar ikinci hücreye girmeye çalıştı. İkinci hücredekilerden hiçbiri onu tanımiyorsa, girişe en yakın mahkum ona tokat attı ve "Sıradaki hücre, piç!" - sözleriyle itti ve oradan çıkardı. Yeterince korkmuş bir adam üçüncü odaya girmeye çalışıyordu. Ama oradan: "Sıradaki kamera, hayvan!" bağırılarıyla uzaklaştırıldı. Dördüncü hücreye vardığında, hücre sakinleri ona seslendi: "Gir dostum!" Gel kardeşim!' - sözleriyle nazıkçe kabul ettiler.

İçeri girecek kadar aptalsa, elli altmış kişi onu bu pis kokulu kafese tıkar ve bayılana kadar dövmekle kalmaz, giysilerini de soyar ve çıplak bırakırdı. Kıyafetleri, burada belirlenen yönetime göre hazırlanan listeye göre ihtiyaç sahibi hücre mahkumlarına dağıtıldı. Soyunan zavallı adamın vücudunun derinlikleri, tüm kıvrımlarıyla birlikte, bazı değerli şeyler aramak için dikkatlice "incelendi". Değerli bir şey bulunursa, hemen odanın "kralına"

teslim edildi. Birimde kaldığım süre boyunca, baştan boyuna, saçları neredeyse kaşlarına kadar kameranın üzerinde goril benzeri bir firavun faresi hüküm sürdü. Yeni gelenin kıyafetlerini alanlar ona kendi paçavralarını verdiler. İki çıkış yolu vardı: ya yüzlerce mahkûmla dolu koridorda bir yer bulup kendi kaderine bakmalıydı ya da soyguncular çetesine katılarak gelen talihsizi soyamak için sırasını beklemeliydi. yem. Orada geçirdiğim üç hafta boyunca, soyulan beş yeni gelenden sadece biri dördüncü hücrede ikinci seçeneği seçti.

Kendi kuralları olan koridorda bile bir yaşam alanı mücadelesi vardı. Girişe yakın ve tuvaletten uzak yerler tercih edildi. Pisliğin bunaltıcı olduğu bu çorak arazide bile insanlar pisliğin daha az olduğu yerler için mücadele ediyorlardı.

Koridorun başına çıkmak zorunda kalanlar, gece gündüz mis kokulu lehimler içinde bileklerine kadar kalkmak zorunda kaldı. Sonunda dayanamadılar ve bayıldılar. Ben oradayken koridorda bir kişi öldü ve birkaç kişi de hayata dönme şansı olmayacak şekilde dışarı sürüklendi. Geri kalanlar, hayatlarını yutan bu demir ve beton anakondanın çelik ocağındaki kalıntıları dışarı atmasını bekleyebilmek için gün gün, saat saat, dakika dakika komşularıyla savaşmak zorunda kaldılar. karın.

Yemek günde sadece bir kez - saat dörtte - servis edildi. Norm genellikle biraz köri baharatı ile mercimek çorbası veya pirinç içerir. Sabahları bir parça ekmekle çay ikram edilirdi. Mahkumlar

sıraya girdi, polis barlar aracılığıyla yiyecekleri dağıttı, ancak kaçınılmaz isyanlar, yoğun açlık ve tek tek mahkumların açgözlülüğü sonucunda sıra bozuldu ve grev başladı ve insanların çoğu günlerce açlıktan ölmek zorunda kaldı. .

Her yeni gelene, sahip oldukları tek şey olan bir alüminyum levha verildi. Fazladan sofrta takımı yoktu ve mahkumlar yemeklerini elleriyle yediler; Bardak bardak yoktu, çay tabaklara döküldü ve hayvanlar gibi içmek zorunda kaldık. Plakalar ayrıca başka amaçlar için de kullanıldı - öncelikle el yapımı ısıtma plakaları yapmak için. İki plaka birbirine açılı olacak şekilde bir destek oluşturacak şekilde yerleştirildi ve üçüncüsü eğimli bir konumda bunların üzerine yerleştirildi. Üst plakada, yiyecek veya çayı ısıtmak için iki destek plakası arasına yakıt yerleştirildi. Lastik sandaletler ideal yakıt olarak kabul edildi. Bir ucunda bir sandal yakıldığında, sönene kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde yandı. Yandığında, acı bir duman çıktı, havada yağlı bir kurum oluştu ve etrafa yerleşti. Her gece bu tür kiremitlerin yakıldığı dördüncü hücrenin duvarları ve zemini, sakinlerinin yüzleri de isle kaplıydı.

Bu tezgahlar, birinci hücredeki zengin mahkumlara belirli bir ödül karşılığında yemek ve çay ısıtan "kral" ve o hücredeki yakın arkadaşları için bir gelir kaynağıydı. Gardiyanlar, yiyecek ve içeceğin hücreden hücreye taşınmasına yalnızca maddi gücü yeten mahkumlar için ve sonra da yalnızca öğle saatlerinde izin verdi. Rahatlarını bozmamaya çalışan "on beş prens" gardiyanlara rüşvet

verdi, küçük bir tava, çay içmek için plastik şişeler ve yemek için kutular aldı ve hatta barın arkasından erzak teslim edildikten sonra bile sıcak içme fırsatı buldular. çay ve bir şeyler atıştırın.

Plaka için kullanılan plakalar zamanla kullanılamaz hale geldiği için sürekli plaka sıkıntısı yaşıyordu. Yemek, çay ve yakacak için uygun görülen lastik sandaletler de satılabilir mal olarak görülüyordu. Bu nedenle en zayıf mahkumlar sandaletsiz, tabaksız ve yiyeceksiz kaldı. Onlara acıdı ve kendi tabağını uzattı.

insanlar yemeklerini aceleyle yemek zorunda kaldılar. Bazen bir tabaktan dört kişi yemek yedi ve polisin barlardan yiyecek dağıttığı altı yedi dakikada hepsi yemeklerini bitirmek zorunda kalırdı.

Her gün açlıktan ölen insanların gözlerinde, aceleyle sıcak yemekle boğulanları gördüm. Onlara bakınca benim nasibimi yiyip içmeden alamazlar diye düşünüyorum ve endişeleniyordum. Gözlerinde, ancak acımasız ve umutsuz bir açlık anlamında anlaşılabilir gerçek insan doğası yansıdı. Bu gerçeği tattım ve o zaman paramparça olan kalbimin bir yanı bu güne kadar düzelmedi.

"Taj-Mahal"daki "prenseler", her akşam yatmadan önce dördüncü odadaki tabaklarda ısıtılmış sıcak yemek yediler ve çay içtiler.

Ama "prenseler" bile ortak tuvalete gitmek zorunda kaldı. Bu prosedür diğerleri kadar onlar için de aşağılayıcı ve üzücüydü, en

azından bu konuda hepsi eşitti. Koridordaki mahkumların cesetlerinin ve uzuvlarının olduğu ormanlardan geçtik ve sonunda iğrenç bataklığa ulaştık. Burada zenginler de herkes gibi gömleklerinden ya da tişörtlerinden kopardıkları kumaş parçalarını burunlarına sokup bidi sigaralarını ağızlarına alıyorlar ki işlerini bitirene kadar pis kokuya dayanabilsinler. Pantolonlarını dizlerine kadar katladılar, sandaletlerini aldılar ve içindeki iğrenç lehimle bir şekilde tuvalete gittiler. Kanalizasyon borusu tıkalı olmasa da her gün midesini boşaltan iki yüzden fazla insan arasında mutlaka deliğin dışına çıkanlar vardı ve leğenden taşan idrarın basıncıyla dışkıları koridora çıkıyordu. . Zenginler işlerini bitirdikten sonra musluğun başına geçip ellerini ve ayaklarını yıkadılar ve nehir taşları gibi yere serilmiş paçavralarla dördüncü odanın girişine döndüler. Orada oturan mahkûmlar bir sigara ya da yanık bidi sigara karşılığında zenginlerin ayaklarını kurular ve hücrelerine dönerlerdi.

Beyaz olduğum için param olduğu varsayıldı ve geldiğim sabah "prensler" bana partilerine katılmamı teklif ettiler. Bu düşünce beni tiksindirdi. Ebeveynleriniz sosyalist-fabistlerdi ve pragmatizmle⁶⁵ ⁶⁶herhangi bir sosyal adaletsizliğin kategorik olarak reddedilmesi beni aşıyordu. Devrimin en şiddetli

⁶⁵Fabi Cemiyeti - İngiltere'de: 1884'te burjuva aydınları tarafından örgütlenen reformist oportünist örgüt (çevirmenin notu).

⁶⁶Pragmatizm - burada: teoriye başvurmadan bir şeye pratik, ölçülü bir yaklaşım (çevirmenin notu).

döneminde onların ilkeleriyle yetiştirilerek devrimci oldum. Annemin İdeolojiye sadakat dediği duygu bende derinlere yerleşmişti. Ayrıca kaç ay harabelerde fakirlerle yaşadı?

kırdım Bu yüzden zenginlerin ayrıcalıklarını paylaşmayı reddettim - kabul etmeliyim ki kabul etmek için cazip gelmiştim. Sonuç olarak, bariyeri aştım ve sertleşmiş suçluların tutulduğu ikinci hücreye gittim. Benim itiraz edebildiğimi görünce gönülsüzce de olsa yol verdiler. Kara Şapkalılar, dünyanın çoğu yeraltı suç dünyası gibi kurumsal bir kimliğe sahipti. Yakında beni test etmenin bir yolunu buldular.

Tutuklanmamdan üç gün sonra tuvaletten hücreme dönerken mahkûmlardan biri üzerime atladı ve tabağını elimden almaya çalıştı. Marathi ve Hint dilleri bilgim çerçevesinde elimden geldiğince ayrıntılı olarak ona küfretmem, hoşnutsuzluğumu belirtmem hiçbir etki yaratmadı ve benden daha uzun ve en az otuz kilo daha ağır bir adam savaşımaya devam etti. Plakayı çekiyorduk ve etraftakiler bizi izliyordu. Sıcak ve sessiz nefesleri havada duyulabiliyordu. Belirleyici bir andı: Ya bu dünyada ilerlemek zorundaydım ya da teslim olup koridorun kokuşmuş köşesine sıkıştırılacaktım.

Rakibin plakaya bağlı kollarını bir ling olarak kullanarak, kafatasına birkaç kez arka arkaya hızlı bir şekilde serserinin üst kısmına ve ardından çenesine vurdum. Haray kırdı; yaklaşık on mahkum bizi birbirine bastırdı ve üzerimize yağdı. Ellerimi

hareket ettiremiyordum ve tabağı bırakmak istemiyordum. İlaç dişlerimde kaldı. Rakibimin yanağını ısırdım ve ağızımda kan tadı aldım. Tabağı elinden fırlattı ve bir çığlık attı. Tüm gücünü toplayarak kalabalığı yararak ilerledi ve çelik çubuklara yöneldi. Onu takip ettim ve tişörtünü almaya çalıştım. Demirleri aldı ve yardım çağırmaya başladı. Gardiyan kilidi açmaya başladığında rakibimin gömleğini tuttum. Kapının yarısına geldiği için gömleği gerilmiş ve yırtılmıştı. Dışarı fırladı ve ben elimde gömleğinden bir parça ile içeride kaldım. Ayrıldıktan sonra sırtını duvara vererek korumanın arkasına saklandı. Yüzünde açık bir yara vardı, poposundan göğsüne kan akıyordu. Barlar kapatıldı. Elimdeki ve tabağımdaki kanı bir gömlek parçasıyla silerken polis esrarengiz bir şekilde gülümsüyordu. İçimde bir memnuniyet oluştu. Gömleği parmaklıklara doğru fırlatıp sessiz ve kafası karışmış kalabalığın arasından geçerek "hırsızlar barınağı"ndaki yerime geldim.

- Fena numara değil kardeşim, dedi yanımda oturan genç adam İngilizce.
- Pek iyi gitmedi. kulağını koparırdım.
- U-uf, - dedi, dudaklarını gererek ve kaşlarını çatarak. - Burada yemek olarak servis edilen zehirden daha iyi olsa da. Ne suçlusun?
- Bilmiyorum.
- bilmiyor musun
- Beni gece yarısı sokakta yakaladılar, tek kelime etmeden, sebebini açıklamadan buraya getirdiler.

Ona ne için tutuklandığını sormadım, çünkü Avustralya hapishanelerinde "eski tarz" mahkumlar tarafından oluşturulmuş bir görgü kuralı vardı, yani dost ya da düşman olmadığı sürece hiçbir mahkuma işlediği suçlar hakkında tek kelime sorulmamalıdır. oraya ilk gidişimdi, ilk günden beri hakimdim.

- Seni gerçekten kırmışlar.

- Evet. Bu yönteme "uçak" diyorlar.

- Ooo! çocuk yine kaşlarını çattı. - Bu kötü bir şey, kardeşim. Ben de şanslıydım. Ellerimi o kadar sıkı bağladılar ki üç gün anahtarlar açılmadı, hiçbir şey hissetmedim. Dayak yedikten kısa bir süre sonra kişinin vücudu sanki iplerin altında şişiyor değil mi? Benim adım Mahesh. Senin şerefli adın nedir? - Lynn.

- Lin? İlginç bir isim. Marathi konuşmayı nereden öğrendin? O piç kurusunu ısırmadan önce, ona ağız dolusu lanetler okudun.

- Köyde.

- Muhtemelen o köyde sambalı çocuklar vardır.

Tutuklandığımdan beri ilk kez gülümsedim. Hapishanede dikkatli gülümsemek gerekir, çünkü yırtıcı insanlar gülümsemeyi zayıflık olarak, zayıfları davet olarak ve gardiyanları daha fazla rezillik yapmak için bahane olarak değerlendirirler.

- Küfür etmeyi burada Bombay'da öğrendim, diye cevap verdim.

- Genellikle bu bölümde ne kadar süre takılıp kalıyorlar?

Mahesh kaşlarını çattı, geniş, karanlık yüzünde bastırılmış bir hüznü vardı. Gözleri derindi, yaralı kaşlarının altında gizliydi.

Yüzünün en çekici özelliği, birçok kez açıkça kırılan ve onu harika gösteren burnuydu.

- Bunu kimse bilmiyor kardeşim, - dalgın bir şekilde cevap verdi. Bu cevap bana Prabaker'ı hatırlattı ve arkadaşımı düşündükçe bir an için bir yalnızlık duygusu yüreğime yılan gibi saplandı. - Buraya senden iki gün önce geldim. İki ya da üç hafta içinde bizi bir minibüsle Arthur'a götürecekleri söyleniyor. - Artur mu?

- Arthur-road'daki hapishaneye.

- Freedom'a bir mesaj göndermem gerekiyor.

- Bu biraz zor, Lin. Buradaki polis herhangi bir yardım almanızı yasakladı. Görünüşe göre birinin kuyruğuna sert basmışım-

San, kardeşim. Belki seninle oturup konuşarak sorun çıkartıyorum ama ne yapabilirim, Allah kahretsin, yaar.

- "Bir mesaj göndermem gerekiyor," diye tekrarladım.

- Burada kimse bunu yapmaz, Lin. Çakal gibi titriyorlar. Ve onu Arthur Road Hapishanesinden gönderebilirsiniz. Orası çok büyük bir hapishane, mektup göndermek kolay olacak. Arthur Road'da on iki bin mahkum uyuyor. Hükümet mahkum sayısının az olduğunu söylese de, on iki bin olduğu yaygın olarak biliniyor. Seni oraya göndermek zorunda kalırlarsa, muhtemelen üç hafta sonra benimle gelersin. Hırsızlıktan tutuklandım. İnşaattan bakır telli plastik hortumlar bağladım. O davadan üç kez cezaevine girdim, bu dördüncü. Bana küçük hırsız diyorlar. Bu sefer eğer şanslıysam üç yıl, olmazsa beş yıl içeride kalmam gerekecek. Muhtemelen

Arthur Road'da bir hücreye düşeceğiz ve oradan özgürlüğe bir mektup göndermeye çalışacağız. Bu ne?⁶⁷ Şimdilik sigaralarımızı içelim, Allah'a dua edelim ve tabaklarımızı elimizden almaya çalışan herkesi ısıralım, olur mu?

Önümüzdeki üç hafta boyunca yaptığımız buydu. Çok sigara içiyor, önümüzde kapalı olan Allah'ın dergahını dualarımızla rahatsız ediyor, bazen kavga ediyoruz ve sigara içme, dua etme ve savaşıma arzusunu yitirmiş bazı mahkûmları cesaretlendiriyoruz. Bir gün polis parmak izlerimizi almaya geldi ve haince karalamalarımızı aşağılık gerçeği söylemeye yeminli kağıtlara bıraktık. Ondan sonra ben, Mahesh ve mahkûmlar eski mavi bir hapishane minibüsüne atıldık - otuz kişi için çok sıkışık bir arabanın karanlık göbeğine seksen kişi tıktırıldık - ve hepimizin çok sevdiği şehrin sokaklarında yüksek hızla sürüldük. Arthur Road'daki hapishaneye çok fazla.

Hapishane bahçesinde, gardiyanlar bizi minibüsten attılar ve yerel gardiyanlar kağıtlarımızı okurken, sırayla bizi tek tek kontrol ederken ve hapishaneleri Talmud'a isimlerimizi yazarken çömelmemizi ve beklememizi söylediler. Bu prosedür dört saat sürdü ve bu dört saat boyunca çömelme pozisyonunda kalmak zorunda kaldım çünkü adım en son sıradaydı. Buradaki gardiyanlara Marathi bildiğimi söylediler. Muhafızların başı, bunu doğrulamak için Marathi'de ayağa kalkmamı emretti. Bir şekilde

⁶⁷Oldu mu? (Hint dili).

ayağa kalktım ve morarmış bacaklarımın üzerinde durdum, gardiyan tekrar oturmamı söyledi. Oturur oturmaz tekrar ayağa kalkması emredildi. Uymayı reddetmeseydim, bu süreç etrafta toplanan polis üniformalı seyircileri uzun süre eğlendirebilirdi. Polis emirlerini haykırdı ama ben itaat etmedim. Sonunda sesini kesti, gözlerimizle birbirimizi kesiyorduk. Aramızda ancak bir hapishanede ya da savaş alanında yaratılabilecek bir sessizlik vardı.

İnsan derisinin tüm gözenekleri tarafından duyulan bir sessizlik. Koklamak, tatmak ve hatta karanlık bir köşede duymak bile mümkün. Polisin alaycı gülümsemesi yavaş yavaş tiksinti dolu bir öfkeye dönüştü. Ayaklarıma tükürdü.

- Bu hapishane İngilizler tarafından onların yönetimi sırasında inşa edildi! sıkıdığı dişlerinin arasından tısladı. - Burada Kızılderilileri zincire vurdular, baş aşağı astılar ve kırbaçlayarak öldürdüler. Ve şimdi burada yargıç biziz ve siz İngiliz bu hapishanede bir mahkumsunuz.

- Affedersiniz efendim, - Ona oldukça medeni bir şekilde Marathi dilinde hitap ettim, - İngiliz değilim, Yeni Zelandalıyım.

- Sen ingilizsin! - yüzüme tükürerek bağırdı.

- Hatalısınız.

- Hayır, sen İngilizsin, saf İngiliz! kızgın bir sırıtişla homurdandı.

- Sen İngilizsin ve biz hapishanede hüküm sürüyoruz! Orada reddet!

Hapishane binasının kemerli girişini işaret etti. Alagapi'nin altından geçerken sağa dönmem gerekiyordu ve orada bir tür tehlikenin pusuda beklediğine dair hayvani bir duyguya kapıldım. Arkamdan gelen gardiyanlar yolda durmayayım diye beni coplarıyla dövdüler. Alagapi'den girip sağa döndüm. Ellerinde bambu çubuklarla yaklaşık yirmi kişi beni orada bekliyordu.

Hat boyunca bir mahkum gönderilmesinin ne anlama geldiğini biliyordum - bu tür durumlar bir Avustralya hapishanesinde başıma geldi. Oradaki gardiyanlar mahkumları coplarla dövdüler ve tekmelediler ve onları bir piknik bahçesine giden uzun bir koridor boyunca kovaladılar.

Şimdi bir Bombay hapishanesinin bol ışıklı koridorunda duruyordum ve durum gülünç derecede benzerdi. "Hey Millet! - Sormak istedim. - Yani bunu yapmanın ilginç bir yolunu bulamıyor musunuz? Ama tek kelime edemedim. Bir adamın dili ve dudakları korkudan kurur ve nefret nefesini keser. Görünüşe göre, bu nedenle dünya edebiyatının hazinesinde nefretten doğan eserler yok: gerçek korku ile nefret sözlerle ifade edilemez.

Yavaşça ilerledim. Sopalı oğlanlar beyaz gömlek ve beyaz şort giymişlerdi, başlarında beyaz kasketler ve bellerinde geniş siyah deri kemerler vardı. Kayışlar, üzerinde bir numara ve üzerinde "Süpervizör" yazan büyük bir pirinç haçla bağlandı. Yakında kontrolün kendilerinde olmadığı anlaşıldı. İngiliz egemenliği günlerine dayanan kurallara göre, Hintli hapishane gardiyanları

düzen ve disiplini sağlamanın sıkıcı rutiniyle kendilerine yük olmadılar. Bütün bunlar mahkûmların kendileri tarafından yapılmıştır On beş yıl veya daha fazla hapis cezasına çarptırılan katiller ve diğer suçlular, cezalarının ilk beş yılında eşit haklara sahiptir.

onlar Sonraki beş yıl boyunca mutfaklarda, çamaşırhanelerde, yan kuruluşlarda ve yerlerin temizliğinde çalışarak daha prestijli bir konuma geldiler. Daha sonra, çoğu durumda, onlara gardiyan yemleri, deri kayışlar ve bambu çubuklar verildi. Kalan mahkumların yaşamı ve ölümü onların elindeydi. Gözetmen konumuna ulaşmış iki sıra iflah olmaz suçlu, ellerinde coplarla koridorda beni bekliyordu. Yüzlerinde şimşek hızıyla yanlarından geçeceğim ve kalplerini kıramayacakları endişesi vardı.

Onları şimşek hızında geçmedim. Bunun sebebinin içimde yiğitlik ve yiğitlik duygularım olduğunu yazmak isterdim ama emin değilim. Daha sonra, o anı sık sık hatırladım ve söylediğim gibi davrandığım için giderek daha fazla şaşırdım. Gadirbhai bir keresinde "Her asil eylemin altında mutlak bir gizem vardır" demişti, "ve insanı risk almaya iten anlaşılmaz bir gizemdir."

Muhafızlara yaklaştığımda, ay ışığında demirlemiş bir gemi gibi yükselen Hacı Ali Tapınağı ile sahil arasındaki uzun beton surları hatırladım. Ayışığındaki cami ve ona çarpan dalgaların arasından oraya giden yol, Bombay'ın en sevdiğim görüntülerinden biri olarak hafızama kazındı. O yerin güzelliği, erkeğin sevdiği kadının

yüzünde gördüğü melek suretinin vücut bulmuş halidir. Belki de o zamanlar bu güzelliği hatırlamak beni kurtardı. Şehrin en tiksindirici yerlerinden birine, en acımasız ve en korkunç vadilerinden birine düşmüştüm ama hayal gücümde gizemli bir içgüdü bu sahneyi yarattı - denizle tapınağın beyaz minareleri arasında uzanan bir barzag...

Bambu çubukları çıtırdadı ve kollarımı, bacaklarımı ve sırtımı doğradı. Başım, boynum ve yüzüm yeterince darbe aldı. Kılıçlar güçleriyle kükredi ve vücuduma darbeler, ısıtılmış metalin dokunuşuyla birleşen elektrik akımları gibi geldi. Ucu yanan çubuklar, vücudumu jilet gibi kesiyor. Yüzüm ve vücudumun açıkta kalan yerleri kan içindeydi.

Elimden geldiğince yavaş ve düzenli yürümeye çalıştım. Sopalar yüzüme veya kulaklarıma çarptığında zıplasam da kendimi savunmak için asla ürkmedim veya elimi kaldırmadım. İstemedem ellerimi kaldırmamak için pantolonumun ceplerini tuttum ve ilk başta acımasız bir sefahatle verilen darbeler, ilerledikçe zayıfladı ve hattın sonunda tamamen durdu. Sopalarıyla gözlerini yere indiren insanları görünce kendimi zafer kazanmış gibi hissettim. Avustralya, "Hapishanede elde edilebilecek tek zafer" diyor.

Bir zamanlar hapishane gazilerinden birinin dediği gibi, "hayatta kalma yeteneğidir". Burada "hayatta kalmak" derken, sadece kişinin ömrünü uzatmak değil, aynı zamanda maneviyatını, iradesini ve kalbini korumak kastedilmektedir. Bir kişi

cezaevinden onları kaybetmiş olarak çıkarsa, o zaman tamamen hayatta sayılmaz.

Bazen de maneviyat, irade ve gönül uğruna insan meskeni olan bedenini feda eder.

Hava kararmaya başlayınca gardiyanlar ve gardiyanlar beni hapislane hücrelerinden birine getirdiler. Yüksek tavanlı hücre yirmi beş adım uzunluğunda ve on adım genişliğindeydi ve avluya açılan demir parmaklıklı pencereler vardı; hücrenin her iki ucunda da parmaklıklı çelik bir kapı vardı. Kapılardan biri, açıklıkta tutulan bir küvet ile üç tuvalet deliği olan bir odaya açılıyordu. Bu binada yüz seksen mahkum ve yirmi gardiyan tutuldu.

Binanın toplam alanının dörtte biri denetçiler için ayrıldı. Elllerinde yığınla temiz battaniye vardı. Battaniyeleri onar onar yıgıldılar, kendilerine yumuşak yataklar yaptılar ve etraflarında boşluk bıraktılar. Mahkumların geri kalanının kalabalık olduğu alan onlardan dört adım ötede başladı.

Her mahkuma hücrenin bir köşesine yığılmış battaniyelerden biri verildi. Battaniyeler, taş zemin üzerinde tam bir halı gibi duvarlar boyunca uzunlamasına yayılmıştı. Başımızı duvara yaslamış, hücrenin ortasında bir geçit tutarak omuz omuza durduk. Kameranın ışığı gecedan sabaha kadar açıktı. Başa çıkamayacakları bazı tehlikeler konusunda uyarmak için boyunlarına düdükler sarkan mahkum-gardiyanlar, sabaha kadar

sırayla gelip gittiler. Çok geçmeden, herhangi bir tehlike veya sorun olmadığına ve gardiyanların düdük çalacak havada olmadıklarına ikna oldum.

Gardiyanlar, son derece temiz tutulan tuvaleti kullanarak yüzüm, boynum ve ellerimdeki kanı yıkamam ve doğal ihtiyaçlarımı karşılamam için bana beş dakika verdiler. Sonra hücrenin kendi köşelerinde bir yatak teklif ettiler. Görünüşe göre beyaz adamın zengin olmasını umuyorlardı. Belki de onların içinden onurlu bir şekilde geçmiş olmam onlara da olumlu yansıdı. Ama birkaç dakika önce beni sopalarla acımasızca döven adamların arasına katılmayı reddettim. Bu hareketim oldukça düşüncesizdi. Battaniyeyi aldı ve hücrenin karşı köşesine koydu. Mahesh'in yanına oturduğumda yüzüme nefretle baktılar. Onlara katılma teklifini reddettiğim için sinirlenen amirler, güçlü korkakların tipik bir örneği olarak beni "kırmaya" karar verdiler.

Gece gördüğüm kabusta sırtımı bir şeyle deldiler. Uyandım ve sırtıma iliştirilmiş iğne büyüklüğünde bir böcek bulmak için battaniyenin üzerine oturdum. Yırttım ve bakması için yere koydum. Şişman, koyu gri, birçok bacağı olan ve neredeyse bir balon büyüklüğünde şişmiş bir yaratıktı. Onu yumrukladım ve ezdim ve kan, benim kanım etrafa sıçradı. Ben uykuya daldığımda, bu alçak kanımı içmişti. Popom kötü kokuyordu. Arthur Road Hapishanesi'ndeki mahkumların asıl belası olan Kadmal adlı kan emici böcek bu şekilde tanıştım. Bu tüflerle mücadele etme

fırsatımız olmadı. Her gece kanımızı içtiler. Dişlerde küçük, yuvarlak, irin dolu bir yara kaldı. Sabah, her mahkumun vücudunda üç ila beş yara bulundu, bir hafta içinde yara sayısı yirmiye ulaştı ve bir ay içinde mahkum baştan ayağa irinle kaplandı. Bu felaketten kaçış yoktu.

Ezdiğim böceğin kalıntılarına bakıp ne kadar kanımı içtiğini merak ettiğimde kulağımda keskin bir acı hissettim. Müdür copunu kulağıma dayadı. Kızdım, ayağa kalkıp cevap vermek istedim ama Mahesh tüm vücuduyla koluma asıldı ve beni geri çekti.

Müdür bana dik dik baktı ve ancak ben yattıktan sonra kamerayı izlemeye devam etti. Mahesh fısıldayarak anlamamı sağlamaya çalışıyordu. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. İnsanlar birbirine sarılmış, kolları ve bacakları çaprazlanmış halde uyuyorlardı. O gece gördüğüm ve duyduğum son şey Mahesh'in gözlerindeki korku ve eliyle ağzını kapatarak ürkek uyarısıydı.

- Canın senin için değerliyse ne yaparlarsa yapsınlar cevap verme. Hayatını, hayatını, her şeyi unut, Lin. Burada öldük. Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Gözlerimi kapattım, kalbimi kilitledim ve kendimi uyumaya zorladım.

Bölüm yirmi bir

Hava düzeldikten sonra amirler bizi biraz uyandırdı. Yaklaştıklarında teslim etmeyenler ve kıyafet giymeyenler darp edildi. Ben de giyinik ve ayakta durmama rağmen bastonla vuruldum. Mahesh, müdüre öfkeyle saldırma dürtümü bir kez daha bastırdı. Battaniyelerimizi özenle katlayıp hücrenin köşesine istifledik. Gardiyanlar çelik parmaklıklı kapıyı açtı ve hepimizi yıkanmamız için avluya çıkardı. Boş bir yüzme havuzuna benzeyen büyük, dörtgen taş yapının bir köşesinde, hemen altında bir drenaj borusu olan devasa bir dökme demir tank vardı. Yaklaştığımızda mahkumlardan biri musluğu açtı ve borudan ince bir damla su akmaya başladı. Mahkum merdiveni tırmanarak tankın tepesine çıktı.

Rag orada oturdu ve bizi izlemeye başladı. Kalabalık, ellerinde alüminyum kaplarla boruya doğru koştu. Tankın yanında bir kargaşa vardı, herkes tanklarını suyla doldurmaları için diğerlerini zorlamaya çalışıyordu.

Mahkumların taslarına doldurdukları az miktarda suyla yıkanmalarını ve dayağın geçmesini beklemelerini izledim. Yaklaşık yirmi mahkumdan birinin bir kalıp sabunu vardı ve ellerini ve yüzünü sabunlayıp tüpe geri dönüyordu. Sıra bana geldiğinde depoda neredeyse hiç su kalmamıştı. Çok sayıda larva benzeri yaratıkla birlikte kaseme biraz su sızdı. Suyu tiksintiyle boşaltmama birkaç kişi güldü.

- Mahesh tabağını kıvranan yarı saydam yaratıklarla doldururken, Onlar su solucanları, kardeşim, diye açıkladı. Bu karışımı göğsüyle sırtına boşalttı ve tekrar su almak için boruya doğru eğildi. - Tankta yaşıyorlar. Tankın dibinde az su kaldığında avuç avuç dökülmeye başlarlar. Ama bu bir sorun değil. Kadmaller gibi zararlı değildirler. İnsanı ısırmazlar, sadece yere düşerler ve havada ölürler. Bazıları içinde solucan olmayan suda yüzer. Ama beklerlerse, itmezlerse, kurtlu da olsa su herkese yetecektir. Sanırım hiç yoktan iyidir. Çalo! Çabuk ol. yıkayın yoksa ertesi sabaha kadar yıkanamazsınız. Bizim durumumuzda, musluk sadece kontrolörler içindir. Dün kanlar içinde olduğun için yıkanmana izin verdiler. Oraya bir daha asla giremezsin. Patikayı kullanma iznimiz var ama tuvaleti kullanamayız. Her nasılsa, sadece burada yıkanabiliyoruz.

Kasemi akan su musluğunun altına tuttum ve Mahesh gibi kurtlu yaratıklarla dolup taşan suyla bir şekilde yıkandım. Tüm Kızılderililer gibi ben de pantolonumun altına Prabaker'in "pardösü" dediği şort giyiyordum. Pantolonumu çıkardım ve bir kase kurtlu suyu tuz sisime boşalttım. Gardiyanlar bizi coplarla hücreye kadar kovalamaya başlamadan önce sabun yerine kurtçuklar kullanarak elimden geldiğince yıkandım.

Hücrede adbaad kontrolü sırasında bir grup gardiyan mahkumları bir saat boyunca çömelmeye zorladı. Bir süre bu pozisyonda oturduktan sonra bacaklar feci şekilde ağrımaya

başlar. Birisi bacağını germeye çalıştığı anda, gardiyanlardan biri hemen üzerine atladı ve ona bir sopayla sert bir darbe indirdi. Gardiyanlar çektiğim acıyı görmesinler diye bacaklarımı hareket ettirmedim. Onlara bu zevki yaşatmak istemiyordum. Acıya gözlerim kapalı ve ter içinde katlanmama rağmen gardiyanlardan biri bana vurdu. Durmak istedim, Mahesh beni tekrar sakinleştirmeye başladı. Ama on beş dakika içinde üç darbe daha aldıktan sonra sabırsızca ayağa kalktım:

- Gel beni burada gör şerefsiz! - Son darbeyi vuran müdürü aradım. Tüm hücre sakinlerinden daha uzun olan Yekaper şişman bir domuza benziyordu, Yeka'ya Rahul deniyordu. - Copu eline saplayıp ağzından çıkaracağım!

Kameraya derin bir sessizlik çöktü. Kimse hareket etmeye cesaret edemedi. Yeke Rahul bakışlarıyla beni kesiyordu. Genelde nefret dolu bir küstahlığın ifade ettiği huysuz yüzü öfkeyle buruşmuştu. Diğer amirler onu desteklemek için toplanmaya başladı. - Evet, gel gör ey kahraman! Hintçe bağırdım. - Seni bekliyorum.

Aniden Mahesh ve diğer beş altı mahkûm ayağa kalktı ve beni aşağı çekmeye başladı.

- Lin, lütfen! Mahesh fısıldadı. - Lütfen otur! Ne dediğimi biliyorum kardeşim. Lütfen otur.

Onlar benimle takılırken, Rahul ve ben birbirimize baktık ve gözlerimizin ifadesinden anlayabildiğimiz kadarıyla okuduk. Rahul'ın gözlerinde bir yenilgi işareti vardı, kibir ifadesi bir

yerlerde kaybolmuştı. Benden korkuyordu ve bunu anlamıştı. Bunu da anladım. Kollarımdan tutup beni aşağı çeken komşularımın ricası üzerine oturdum. Olay yerinde dönen Rahul bilinçsizce yakındaki mahkûma yumruk attı. Gerginlik dağıldı, denetim yeniden başladı.

Kahvaltıda her kişiye chapati adı verilen bir parça tuzsuz kök verildi. Onu yemek ve beş dakika içinde su içmek zorunda kaldık ve sonra gardiyanlar bizi binadan attılar ve bir süredir temizlenmekte olan avluya götürdüler. İki tel örgü arasındaki geniş geçidin güneşli bölümünde, tüm yeni gelenlere yine çömelmeleri ve saçlarını kazıtmak için sıralarını beklemeleri emredildi. Berberler cesetlerini uzun bir ağacın gölgesine koymuşlardı. Biri mahkumların saçlarını kesti, ikincisi ise kellerini tıraş etti.

Aniden, yakındaki çitle çevrili tarlalardan birinden bir çığlık duyuldu. Mahesh beni dürttü ve o yönü işaret etti. Yaklaşık 10 görevli, bir kişiyi kemerine bağlı ipleri kollarından çekerek avluya çıkardı. Boynunda halkalarına ipler bağlanmış kalın deri bir çanta asılıydı. İki grup gardiyan, mahkûmun kollarına bağlanan ipleri yakaladı ve "halat çekme" oynamaya başladı. Mahkum çok uzun boylu ve iriydi. Boynu bir top namlusu kadar kalındı, göğsündeki ve sırtındaki kaslar şişkindi. Afrikalıydı ve onu tanıdım. Regal-Sorkle'daki öfkeli kalabalığın elinden kurtarmasına yardım ettiğim Hassan Obikwa'nın şoförü Rahim'di.

Kalbimiz gümbür gümbür atıyor, gergin bir sessizlik içinde olanları izliyorduk.

Muhafızlar Rahim'i aşağı yukarı aynı yükseklikte avlunun ortasına kadar sürüklediler.

Bir metrelik bir parçayı taşa getirdiler. Rahim direndiyse de sonuç alamadı. Elllerinde ipler olan birkaç muhafız daha onlara doğru koştu. Üç kişi sağ koluna, üç kişi de sol koluna bağlanan ipleri çekerken, diğerleri halatları bacaklarına bağlayarak alışılmadık bir pozisyonda çekmeye başladılar. Sanki o anda eller ve ayaklar eklemlerinden kopacakmış gibi garip bir durum ortaya çıkmıştı. Daha sonra görevliler boynundaki çantaya bağlı ipleri çekerek Rahim'i taşa yaklaştırıp sol kolunu taşın üzerine koydular ve sağ kolunu iplerin aksi istikametinde sıkıca çektiler. Muhafızlardan biri yüksek bir kayaya tırmandı ve Rahim'in ileri uzattığı, korkunç bir çatırtıyla akıl almaz bir açıyla bükülen kolunun üzerine atladı.

Rahim, boynunu sımsıkı sıkan çanta yüzünden sesini bile çıkaramıyordu ama sessiz bir ağlamayla ağzını açıp kapadığını görebiliyorduk. Sıkışık bacaklar seğirmeye başladı. Tüm vücudunu bir titreme kapladı, sık sık başını salladı, normalde bu sahne komik olurdu. Sonra gardiyanlar Rahim'i döndürüp sağ kolunu taşın üzerine koydular. Az önceki amir yine taşın üzerine çıktı, meslektaşlarıyla biraz sohbet etti, poposunu temizledi, karnını kaşdı ve Rahim'in sol koluna atlayıp onu da kırdı. Nijeryalı baygınlık geçirdi. Gözetmenler Rahim'in ayak bileklerine ipler

doladılar ve onu taşın yanından sürüklediler. Kolları, tükenmiş, içi kumla dolu iki siyah çorap gibi yerde sürükleniyordu.

- gördün mü Mahesh boğuk bir sesle fısıldadı.
- Sorun nedir?
- O adam gardiyanlardan birini vurmuştu, diye fısıldadı Mahesh korkuyla. - Bunun için kavga etmene izin vermeyeceğim. Bu tür oyunları oynayabilirler.

Başka bir mahkum bize doğru eğildi ve aceleyle şöyle dedi:

- Dayak yiyen bir mahkumun doktora götürüleceğinin garantisi yoktur. Bu zenci hayatta kalabilir ya da kalmayabilir. Müdüre vurursan sonun iyi olmaz büyükbaba.

Omzunda bambu bir sopayla Yeke Rahul bize yaklaştı. Başımın üzerinde durdu, sırtıma hızlıca vurdu ve hırlayarak yoluna devam etti. Sahte zalim gülüşü zayıflığını ortaya çıkardı. Bunu kesinlikle hissettim, bu gülümseme bana tanıdık geldi. O gülüşü dünyanın öbür ucundaki başka bir hapishanede duydum. Ciğerleri olan insanlar topluluk içinde ağlayacak noktaya geldiklerinde acımasızca gülerler ve başkalarına acı çektirerek kendilerini kemiren kederi boğarlar.

Yere çömelirken, yanımdaki mahkûmun kafasının üzerinde gezinen küçük böcekler olduğunu fark ettim. Ben titredim. Ben de sabahtan beri kaşınıyordum ama bunu kadmal ısırığına, kaba battaniyeye ve nöbet hattından geçerken aldığım darbelerden oluşan morluklara bağladım. Peşindeki mahkum da

Saçında da lastik ve beyaz pirelerin kaynaştığını fark ettim. Kaşıntının nedeni belli oldu. Mahesh'e baktığımda kafasında aynı sahneyi gördüm. Elimi başıma koydum ve saçlarımdan sayısız küçük, yengeç benzeri böcek çıkardım.

Giysi biti. Bize dağıtılan battaniyeler onlar için gerçek bir ziyafet oldu. Bu iğrenç böceklerin vücudumun her yerinde sürünmesi beni dehşete düşürdü. Kafalarımızı tıraş ettikten sonra, gardiyanlar bizi geri aldıklarında, Mahesh bana burada sheppesh denen bitler hakkında küçük bir ders verdi.

- Şeppeş bir cezadır kardeşim. Bu beladan kaçış yok. Bu nedenle amirlerin kendi battaniyeleri vardır ve ayrı uyurlar. Yanlarında şpeş yok. Bana bak, sana onlarla ne yapacağını göstereyim.

Tişörtünü çıkardı ve ters çevirdi. Dikişin ucunu tutarak, kat yerini ayırdı ve orada kaynaşmış çok sayıda biti ortaya çıkardı.

- Onları görmek o kadar kolay değil ama vücutta hissetmemek de mümkün değil ya! Ama endişelenme. Onları yok etmek zor değil. Sadece tırnaklarınızın arasına bastırıp ezmeniz yeterli.

Yakasının dikişini parmaklarıyla kontrol ederek birbiri ardına böcekleri öldürmesini izliyordum. Aynı çalışmayı gömleğinin kollarıyla birlikte eteklerine de uygulamıştır.

- Mahesh, gömleğini düzgün bir şekilde katlayıp taş zemine yerleştirerek, "İşte bu, gömlek temiz, hiçbir parçası kalmadı," dedi.
- Bundan sonra kendinizi bir havluya sarın, pantolonunuzu çıkarın

ve içindekileri yok edin. Pantolon temizlendikten sonra kaldırılır, ardından vücuda geçilir - her şeyden önce koltuk altları, yan ve testis torbası. Kıyafetleriniz temiz ve siz temiz olduktan sonra kıyafetlerinizi giyersiniz ve koyunlar ertesi gece adyahn'dan tekrar çıkıp üzerinize akın edene kadar sizi pek rahatsız etmez. Battaniyesiz uyumaya kalkarsan gardiyanlar seni köpek gibi döver. Yani taze zonalardan kurtulmak mümkün değil, sabah aynı şey yeniden başlıyor. Burada koyun yetiştirmek için çok verimli şartlar var, koyunlar burada üreme alanı.

Pencereye baktım ve Mahesh'in bahsettiği "hayvancılık" faaliyetiyle uğraşan yüzden fazla insan gördüm. Bazı mahkûmlar koyunlara aldırış etmez, sinirli bir şekilde birbirine sokulmuş ve kaşınarak sokak köpekleri gibi yaşarlardı. Ve vücudumdaki akıl almaz hayvani ahlaksızlığa dayanamadım. Gömleğimi çıkardım ve yakasının dikişini kontrol ettim. Sürü halindeki böcekler orada dolaştı, çiftleşti veya dinlendi. Dikişleri tek tek kontrol ederek onları yok etmeye başladım. Bunun üzerinde birkaç saat çalıştım; Bunu her sabah yapardım ama

Arthur Road Hapishanesinde geçirdiğim aylarda bir kez bile Yine de tamamen temiz hissetmedim. Bitleri yok ettiğimi ve onlardan geçici de olsa kurtulduğumu bildiğim halde, iğrenç sürünün vücudumda dolaştığını hâlâ hissediyordum. Onlar yüzünden sürekli bir gerginlik ve korku hissettim ve zamanla neredeyse delirme noktasına geldim.

Sabah check-in işleminden akşam yemeğine kadar bütün günü binamızın yanındaki avluda geçirdik. Bazıları iskambil ve başka oyunlar oynuyordu, diğerleri sohbet ediyor ya da kayaların üzerinde uyumaya çalışıyordu. İnce bacaklarını sürükleyen, titrek adımlarla yürüyen, burunlarının dibinde anlaşılmaz şeyler mırıldanan az insan yoktu. Duvara ulaştılar ve biz onları döndürüp onlara yeni bir yön verene kadar orada durdular.

İkinci sabah yemeği yulaf lapasından oluşuyordu. Saat beş buçukta aynı çorbayı chapati kökü ile servis ettiler. Bu çorba pancar, havuç, hodan, şalgam ve diğer çeşitli sebzelerin kabuklarından yapılırdı. Ayrıca çorbaya patates filizi, soğan kabuğu ve patlıcan sapları da eklenirdi. Tüm bu kirli atıklar sudaki tabaklar üzerinde yüzüyordu. Sebzelerin kendilerini hiç görmedik, onlar gardiyanlar ve gözetmenler içindi. Yemekten önce avluya çıkarılan büyük tankta yüz elli porsiyon yemek vardı ve hücredeki mahkûmların sayısı yüz seksendi. Gözetmenler bu adaletsizliği gidermek için depoya iki kova soğuk su boşalttı. Her tutuklu teftişinden sonra yemek sırasında tekrarlanan bu törene, gardiyanların alaycı kahkahaları eşlik etti.

Akşam saat altıda gardiyanlar bizi tekrar kontrol edip hücrelere koydular. Hücreye girdikten sonra iki saat konuşup çözüm üretmemize izin verildi ve çözüm gardiyanlardan parayla satın alındı. Arthur Road Hapishanesindeki tüm mahkûmlara ayda fazladan beş tayın için kupon verildi. Varlıklı mahkûmlar bu

kuponlardan istedikleri kadar satın alabiliyorlardı. Bazılarının yüzlerce ganimet rulosu vardı. Bu kuponlar, sıcak yemek, çay, ekmek, şeker, reçel, sabun, tıraş malzemeleri, sigara ve diğer şeyleri satın almak veya kupon sahiplerinin kıyafetlerini yıkamak ve karşılığında diğer hizmetleri sağlamak isteyen mahkumları kiralamak için kullanılabilir. kuponlar. Ayrıca kuponlar, yerel karaborsanın para birimi olarak kabul edildi. Altı kupon için bir gol ve bir sağlık topu alabilirsiniz; elli kupona, hatta altmış kupona penisilin enjekte etmek mümkündü. Ancak gardiyan, eroine karşı acımasızca savaştı çünkü bu yöntemi kullanan mahkum tamamen kontrolden çıktı ve buna bağlı olarak gardiyan onlar üzerindeki gücünü kaybetti. Gardiyanların sınırsız gücüne karşı haklı olarak temkinli davranan mahkûmların çoğu, yarı-yasal çözüm yolu ile yetiniyorlardı ve hücreyi sık sık esrar kokusu dolduruyordu.

Mahkumlar her akşam gruplar halinde toplanır ve şarkı söylerdi. On iki veya daha fazla kişi toplanıp bir daire şeklinde oturur, ters çevrilmiş tabaklarını davul gibi kullanarak en sevdikleri filmlerden aşk şarkıları çalarlardı. Bu şarkılar kırık kalplerden, kayıplardan ve üzüntüden bahsediyordu. Bazen bir grup mahkûm bir şarkıya başlar, sonraki mısralar diğer mahkûm grupları tarafından sırayla seslendirilir ve birincisi tekrar şarkı söylerdi. Her oyuncunun çevresinde yirmi otuz kişi toplandı, ellerini çırpı ve ana sanatçıların sesi için oy kullandı. Okurken

mahkumlar kontrolsüz bir şekilde ağladılar ve bazen hep birlikte güldüler. Bu şarkılar onların birbirlerini desteklemelerine ve şehrin inkar ettiği ve unuttuğu aşklarını sürdürmelerine yardımcı oldu.

Arthur Road Hapishanesindeki ikinci haftamın sonunda, saliverilmelerine sadece iki saat uzaklıkta olan iki genç adamla tanıştım. Mahesh, onlar aracılığıyla Gadirbha'ya bir mesaj gönderebileceğime dair bana güvence vermişti. Okuma yazma bilmeyen bu iki köy çocuğu Bombay'ı gezmek için şehre geldiler ve tutuklamalar sırasında işsiz oldukları gerekçesiyle tutuklandılar. Haklarında herhangi bir suçlama olmamasına rağmen üç ay cezaevinde tutuldular. Bir kağıda Abdul Qadir Khan'ın adının, adresinin ve tutuklanmamın yazılı olduğu kısa bir mektup yazdım. Bu kağıdı o çocuklara verdim ve serbest kaldıktan sonra onları ödüllendireceğime söz verdim. Avuçlarını birleştirip önümde eğildiler ve geçmiş olsun dilekleriyle ayrıldılar.

O günün akşamı birkaç gardiyan hücremize girdi ve duvar boyunca çömelmemizi emretti. Sonra bana yardım etmeyi kabul eden iki çocuğu sürükleyip girişin yakınına attılar. Çocuklar bilinçsizce balodaydı. Acımasızca dövölmüşler ve yüzlerindeki birçok yaradan kanlar akmıştı. Dudakları şişmişti, gözleri kararmıştı. Çıplak kollarında ve bacaklarında sopa darbelerinin izleri görölüyordu.

- Bu köpekler, Goran'ın yazdığı mektubu hapishaneden almaya çalıştı! Yeke Rahul Hintçe bağırdı. - Ona yardım etmek isteyenler bugün serbest bırakılacak. Açık mı? Bu iki ufaklık benim hücremde altı ay hapis yatacaklar. Altı ay! Becerileriniz varsa, siz de yardım edin, sizinle ne oynadığımı görün!

Gardiyanlar ceplerinden sigaralarını çıkarıp hücreden çıktılar, biz de darp edilenlerin yardımına koştuk. Yaralarını yıkadım ve büyük yaralarını elimin altındaki artıklarla sardım. Mahesh bana yardım ediyordu. Elimizden geleni yaptıktan sonra cebinden bir "bidi" sigara çıkardı ve beni dışarı çağırdı.

- "Bu senin hatan değil, Lin," dedi pencereden mahkumların yürüdüğü, oturduğu ya da avlandığı avluya bakarak.

- Tabii ki benim hatam.

- "Hayır, kardeşim," diye nezaketle yalanladı. - Bu hapishane böyle. Bu tür vakalar burada her gün oluyor. Bu senin ya da benim hatam değil, kardeşim. Ama şimdi gerçekten başın belada. Kolaba'daki bölüm gibi kimse size yardım etmek istemeyecektir. Burada ne kadar kalacağını bilmiyorum. Yaşlı Pan'ı görüyor musun? Üç yıldır hapis cezasını çekiyor ve davası henüz gerçekleşmedi. Acay bir yılı aşkın süredir, Santosh ise iki yıldır tutuklu. Hakkında herhangi bir suçlama yapılmadı, dava açılıp açılmayacağı da bilinmiyor... Ne kadar cezaevinde yatacağınızı bilmiyorum, ne yazık ki size yardımcı olacak kimse bulunmayacak.

Haftalar geçti ve Mahesh haklı olduğuna dair onay alıyordu. Kimse gardiyanların gazabından kaçıp tehlikede olmak

istemiyordu. Her hafta serbest bırakılan mahkumlar vardı ve onlara başvurmaya çalıştım ama benden kaçındılar. Durumum umutsuzdu. Hapishanede geçirdiğim iki ay boyunca belki yirmi kilo verdim. Tüm vücudum, gece maceralarımın sonucu olan iltihaplı yaralarla kaplıydı. Kollarımda, bacaklarımda, sırtımda, yüzümde ve tıraşlı kafamda, müdürün coplarından kaynaklanan birçok iyileşmemiş yara vardı. Hapsedildiğim süre boyunca, sabıka geçmişimin parmak izlerimden ortaya çıkacağı korkusuyla yaşadım. Neredeyse her gece rüyamda hapis cezamı çekmem için Avustralya'ya geri gönderildiğimi görüyordum. Bu endişe göğsüme yerleşti, kalbimi sıkıştırdı ve beni bir dakika bile bırakmadı. Günah, kendimize sapladığımız bıçağın sapıdır, kabzası aşktır ve kabzayı keskinleştirip bizi öldüren de sürekli sinir krizleridir.

On iki yıllık tutukluluğu boyunca tüm dünyaya olan nefretini üzerimde yoğunlaştıran Yeke Rahul beni dövmeye başlayınca kaygım, acılarım, hayal kırıklıklarım ve kaygılarım daha da arttı. Ve bunu sık sık yapardı. Bir gün girişe yakın hücrede tek başıma oturmuş, son birkaç haftadır kafamda oluşan kısa bir öyküyü yazmaya çalışıyordum. Ondan önce hikayeyi kafamda şekillendirir ve unutmamak için sık sık kendi kendime tekrarlardım. Bu zihinsel çalışma beni delirmekten alıkoydu. O sabah mahkumlardan şeker sardıkları bir parça kağıt ve bir parça kalem bulmayı başardım. En azından hikayemin ilk sayfasını yazmaya hazır hissettim, bitleri bitirdim ve hikayeme başladım. Rahul, kurnazlık ve öfkeyle hareket

eden hantal bir domuz gibi üstüme sinsice yaklaştı ve sopasıyla omzuma yıkıcı bir darbe indirdi. Baton kolumu omzumdan dirseğime kadar tuttu ve kan sel gibi akmaya başladı.

Gözlerim öfkeyle karardı. Ayağa fırlayıp sopayı tuttum. Tepeye çıkarken dallardan uzaklaşmaya başladı. Yanımda açık bir pencere vardı ve elimdeki sopayı parmaklıkların arasından avluya fırlattım. Rahul'ın gözleri korku ve şaşkınlıkla açıldı. Bunu benden beklemiyordu. Boynundan sarkan düdüğe uzandığında sinirlendim ve yüzüne tekme attım, ayağım burnuna ve ağzına çarptı. Birkaç adım geri sendeledi. Herhangi bir sokak dövüşünün ilk kuralı, karşı saldırıya geçilmedikçe asla geri adım atmamaktır. Ona doğru gittim, sık sık yumruklarımın yüzüne ve vücuduna vurdum. 0. başını eğip elleriyle yüzünü kapatarak sokak dövüşünün ikinci kuralı olan "asla başını eğme" kuralını ihlal etti. Kulaklarına, yanaklarına ve alına vurmaya başladım. Rahul, Yekaper ve benimle dövüşmek istedi ama dövüşemedi. Eğildi ve dizlerinin üzerine düştü ve sonra merhamet dileyerek yan yattı.

Avludan bize doğru koşan diğer muhafızları gördüm. Köşede durup karate duruşunda bekledim. Yaklaştılar ve üstüme atladılar. İlki yaklaşırken tüm gücümle kasıklarına tekme attım. Düşmeye başladığımda üç kez yumruk attım. Yüzü kan içindeydi. Pürüzsüz taş zeminde bir kan izi bırakarak sürünerek benden uzaklaştı. 0 Birisi durumu görmek için durdu. Kafaları karışmış bir şekilde önümde yarım daire şeklinde dizildiler ve sopalarını kaldırdılar.

- Evet, bakalım! - Bağırdım. - Neler yapabilirsin? Daha ne yapabilirsin?

Yumruğumu yüzüme vurarak dudağımı incittim. Sonra elimi Rahul'ın yaralı koluna koydum ve kanı yüzüme sürdüm. Sokak dövüşünün üçüncü kuralı "rakibini sapkınlıkla yen"dir.

- Daha ne yapabilirsin? Marathi dilinde bağırdım. - Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Evet, neden durdun? Üzerime gelip beni köşeden çekmeni istiyorum. Evet, hepiniz başarısız olacaksınız ama bir gözünüzü çıkaracağım! Gözlerini oyacağım ve onları yiyeceğim! Bu yüzden durma, saldır, gerçekten açım!

Gözetmenler tereddütle geri çekildiler ve durumu tartışmak için bir araya toplandılar. Gözlerimi onlardan ayırmadım, tüm kaslarım zıplamaya hazırlanan bir leopar gibi gerilmişti. Yirmi otuz saniye fısıldadıktan sonra gardiyanlar biraz geri çekildiler ve iki üç tanesi binadan dışarı fırladı. Gardiyanları çağırmak için koştuklarını sandım ama birkaç saniye sonra önlerinde on mahkumla geri döndüler. Gardiyanlar onları yere çömelip yüzüme bakmaya zorladı ve onları dövmeye başladı. Sopalar havaya kaldırıldı ve çaresiz insanların üzerine indirildi. Zavallı insanlar ulumaya ve çığlık atmaya başladı. Gardiyanlar dövülen mahkumları alıp yerine on tane daha getirdi.

- Çık köşeden! müfettişlerden birini istedi.

Önce mahkûmlara, sonra gardiyanlara baktım ve başımı salladım. Gardiyanlar mahkumları dövmeye başladı. Çığlıkları

ürkmüş kuşlar gibi duvarlara çarpıyor ve hücrede kanat çırpıyordu.

- Çık köşeden! - müdüre emretti.
- dışarı çıkmayacağım!
- Aur das! O bağırdı. - On mahkum getir!

Önümdeki sonraki on kişi talihsizliği yendi. Bu on kişinin arasında Mahesh'i ve mektubumu teslim etmeyi kabul eden iki köylü çocuğu gördüm. Tüm mahkumlar bana kayıtsızca baksalar da gözlerinde yalvaran bir bakış vardı.

Ellerimi indirip bir adım attım. Altı gardiyan aynı anda üzerime atladı ve beni hücre kapısını kapatan parmaklıklara götürdü. Sırtıma vurdular ve başımı parmaklıklara dayadılar. Hücre bölgelerindeki dolapta birkaç kelepçe tuttular. Kollarımı açtılar ve bu eski aletlerle bileklerimi parmaklıklara bağladılar. Hindistan cevizi liflerinden yapılmış bir iple bacaklarımı bağladılar.

Yeke Rahul dizimin üzerine yanıma oturdu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bu hareketi bile nefesinin kesilmesine ve terletmesine neden oldu. Dudakları yaralanmıştı, poposu şişmişti. Kulağına attığım darbelerden birkaç gün daha başının ağrıyacağını biliyordum. Rahul gülümsedi. Bir insandaki nefretin derecesini ancak gülüşünden anlamak mümkündür. O anda Letty'nin Mauricio hakkında söylediklerini hatırladım: "Küçük çocukların kanatları olsaydı, Mauricio onları hiç düşünmeden koparırdı." Beni güldürdü. Çaresiz ve çarmıha gerilmiş olmama rağmen gülmekten kendimi alamadım. Yeke Rahul şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Soysuzun

morarmış yüzündeki şaşkınlık ve şaşkınlık beni daha çok eğlendirdi, yüksek sesle güldüm.

Divantutma başladı. Yeke, Rahul dışarı çıkana kadar yüzüm ve cinsel organlarım üzerinde özenle çalıştı. Artık copu kaldıracak gücü kalmadığında nefessiz kaldı ve diğer gardiyanlar onun yerini aldı. Beni yaklaşık yirmi dakika dövdüler ve sigara molası verdiler. Tişört ve iç çamaşırimdan başka bir şeyim kalmamıştı ve sopalar derimi tepeden tırnağa kesip parçalamıştı.

Bir sigara molasının ardından çalışmalarına devam ettiler. Bir süre sonra, zaten bitkin bir durumdayken, diğer kolordudan yeni bir muhafız grubunun geldiğini duydum. Yeni gelenler kanepeye devam etti. Kaybolduktan sonra 3. ve 4. ekipler çalışmaya başlayarak hücremizin huzurunu bozan gardiyanları değiştirdiler. Dayak sabah on bir buçukta başladı ve akşam sekizde sona erdi.

- Ağzını aç!

¹ Dejenere - fiziksel ve zihinsel bozukluk belirtileri olan bir kişi (çevirmenin notu).

-Evet?

- Ağzını aç! - tekrar duyuldu.

Gözlerimi açamıyordum, kurumuş kandan göz kapaklarım birbirine yapıştı.

Üstümdeki parmaklıkların diğer tarafından gelen ses ısrarlı ama kibardı.

- İlaç almanız gerekiyor, efendim!

Cam şişenin ağzını dudaklarımda hissettim. Yüzümden su aktı. Ellerim hala parmaklıklara kelepçeliydi. Dudaklarımı açtım ve su boğazımdan aşağı aktı. Onu yutmaya başladım. Birinin elleri yavaşça başımı kaldırdı ve ağzıma iki hap attı. Sonra şişeyi tekrar yaklaştırdılar, içmeye başladım ve tükürüp öksürdüğümde su popomdan aşağı geri aktı.

- Muhafız, "Bu bir mandrake, efendim," dedi. - Uyku hapi, uyuyacaksın.

Çarmıha gerilmiş sırt üstü yatarken tüm vücudumda ağrı ve şişlik hissettim. Bu acıyı durdurmak imkansızdı çünkü bedenimde güvenli bir yer kalmamıştı. Gözlerim kurumuş kanla sımsıkı yapışmıştı. Ağzımda suyla karışık kan tadı vardı. Kütükler ve mandrakelerle sisli, yapışkan bir zevk bataklığında uyuyakalırdım. Acı çılgınlıklarını zihnime hapsedmiştim ve hiçbir şey onları dışarı çıkaramazdı.

Sabah üzerime soğuk kova dökerek beni uyandırdılar. Benimle birlikte bedenimde binlerce kanayan yara uyandı. Mahesh'in gözlerimi ıslak bir havluyla yıkamasına izin verildi. Gözkapaklarımı açtılar, beni çözdüler, hareketsiz, solmuş kollardan kaldırdılar ve düzgün dikdörtgen çiçek kümelerinden, temiz süpürülmüş avlulardan müdüre götürdüler. Müdür, ellili yaşlarının sonlarında, ince, neredeyse kadınsı yüz hatlarına sahip, kısa kesilmiş beyaz saçlı ve bıyıklı bir adamdı. Pijama ve altından yapılmış bir cübbe

giymişti . Avlunun ortasında, ^{681.} piskopos ⁶⁹oyma desenli, yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdu.

Bölgede korumalar bekliyordu.

- "Biliyor musun hayatım, pazar gününe böyle başlamaya alışkın değilim," diye esnedi, yüzüklü elini ağzına götürerek. - Bu hokkabazlıklar da ne?

0, Hindistan'ın en prestijli okullarında öğretilen mükemmel İngilizceyi konuşuyordu. Konuşma yeteneğine bakılırsa, benim Avustralya'daki okulum gibi, Hindistan'ın sömürge sonrası yıllarında eğitim gördü.

annemin hayatı boyunca çok çalışması yüzünden bitirdiğim gibi. Diğer durumlarda, patronla Shakespeare, Schiller veya Bulfinch'in Mitolojisi hakkında ilginç konuşmalar yapabiliydik. Bundan emindim, iki cümleden sonra her şeyi anladım. Benim hakkımda ne bildiğini merak ediyorum.

- Cevaplamak istemiyor musun? Neden? Niye? Asistanlarım tarafından dövüldün mü? Veya kontrolörler?

Bir şey söylemeden ona baktım. Hala Avustralya hapishanesindeki "eski usul" mahkumlardan aklımda kazınmış bir kural vardı: "Asla casusluk yapmayın - ne mahkumlardan ne de gardiyanlardan. Ne olursa olsun şikayet etme."

- Cevap! Gardiyanlar tarafından dövüldün mü?

⁶⁸Pijama - hafif kumaştan yapılmış yatak ve ev giysileri (çevirmenin notu).

⁶⁹Piskopos - yüksek rahip (çevirmenin notu).

sustum Sığircıklar ötmeye başlayınca sessizlik bozuldu. Güneş de uyanmıştı, altın rengi ışığı sabah sisini yarıp sayısız çiy damlasının üzerinde parlıyordu. Her hareketimde kanayan yaralarım ve kesiklerimde sabah esintisini hissedebiliyordum. Bütün varlığımla sevdiğim şehrin sabah havasını iştahla içime çektim.

- Onu yendin mi? Şef, Marathi'deki denetçilerden birine sordu.
- "Evet, efendim," diye yanıtladı gardiyan şaşkınlık içinde. - Kendin sipariş ettin.

- Sana onu döverek öldürmeni emretmedim, seni aptal! Ona bak, derisini soymuşsun gibi!

Şef altın saatine baktı ve fısıldadı:

- İşte bu kadar. Ceza olarak, kelepçeleneceksin. Bu bir ders olacak. Kontrolörlere dokunmanıza gerek yok, bunu anlayın! Ayrıca, bugünden itibaren, bir sonraki duyuruya kadar günlük yiyecek tayinınız yarıya indirilecek. Onu uzaklaştır!

Eskisi gibi sessizdim. Gardiyanlar beni hücreye götürdü. Bütün bu hileler benim için iyi bilinir. Amirlerin yetkilerini kötüye kullanmalarına göz yummak gerekiyordu, her hareket onları kızdırır, her söz sizin durumunuzu daha da kötüleştirirdi. Bu gerçeği kendi deneyimlerimde anladım.

Despotizmin ⁷⁰hazmedemediği tek şey, kurbanlarının adalet arzusudur.

⁷⁰Despotizm - tiranlık, tiranlık, zulüm (çevirmenin notu).

Ayaklarımın dibinde, çifte cinayetle suçlanan on yedi yıllık cezasının dokuzuncu yılında elleri kelepçeli gülümseyen Hintli bir çocuk vardı. Eşi ve yakın arkadaşını sarılıp yere yatarken görünce ikisini de baltayla öldürdükten sonra gönüllü olarak polise teslim oldu ve suçunu itiraf etti.

- Çok huzurlu bir sahneydi, - Pensesiyle bacağımdaki barajı sıkarak İngilizce bir hikaye anlattı. - Uykularında öldüler. En azından arkadaşım bahsettiğim şerefsiz uykuda öldü. Ama baltayı ikinci kez kaldırdığımda eşim kısa bir süreliğine uyandı ve sonsuz bir uykuya daldı.

Sonra bileklerimdeki prangaları ayarladı ve bana zincirleri nasıl tutacağımı öğretti. Zincirin ortasındaki büyük halkanın ortasından kalın bir kumaş şeridi geçirip kumaşı kemere bağlamak gerekiyordu. Ardından halka dizin biraz altında durarak zincirin yerde sürüklenmesini engelledi.

- Biliyor musun, sadece iki yıl sonra benim de süpervizör olacağım söyleniyor, - bana göz kırptı ve içtenlikle gülümsedi. - O yüzden merak etmeyin, ben amir olduktan sonra kayıtlarınızı tutacağım. Sen benim çok iyi bir İngiliz arkadaşısın, değil mi? Öyleyse mesele yok.

Zincirler yüzünden küçük adımlarla yürümek zorunda kaldım. Daha büyük adımlar atmaya çalıştığımda bacaklarım kanıyor ve ayaklarım yere sürtünüyordu. Hücremizde iki kişi daha zincirlenmişti ve onları gözlemleyip hareket tekniğini öğrendim.

Bir veya iki gün sonra, biraz onlar gibi zıplayarak, yan tarafımda hızlı yürümeyi öğrendim. Çok geçmeden, ayaklarını sürtmelerinin sadece bir zorunluluk meselesi olmadığını, hareketlerine zarafet verme, prangalarını daha az küçük düşürücü gösterme arzusu olduğunu anladım. Adam bunu bile böyle bir sanatla yapabildi.

Ancak, zincir prangalar ne olursa olsun hakaret anlamına geliyordu. Nedense başkalarının bize yaptığı en kötü şeyler bizi utandırıyor. Sanki ruhumuzun dünyayı sevmeye can atan yanı, insanlığın bir parçası olmaktan ve onun alışkanlıklarını paylaşmaktan utanıyor ve sarsılıyor.

Kelepçeli yürümeye alıştım ve yiyecek alımımın azaltılması etkisiz değildi: Hesaplamalarım göre ayda yaklaşık on beş kilo verdim. Gün boyunca sadece bir tuzsuz havuç ve bir tabak çorba yedim. Zayıftım, saat başı enerji kaybettiğimi hissettim. Hücre arkadaşlarım beni yalnızlıkla beslemeye çalıştı. Bunun için dayak yemelerine rağmen çabalarından vazgeçemediler. Bir süre sonra yardımlarını reddettim, çünkü onlar tarafından cezalandırılmaktan çektiğim vicdan azabı, doyumsuz açlıktan daha büyük bir işkenceydi.

Dayaktan kalan yüzlerce çizik ve yara bana dayanılmaz bir acı verdi. Çoğu şişmişti, irinle doluydu ve üzeri zehirli bir kabukla kaplıydı. Onları kurtlu suyla yıkamaya çalışsam da yardımcı olmadı, üstelik her gece kadmal'ın ısırıklarından irin dolu yeni yaralar oluştu ve arttı. Pirenin elinden

Oh hayır Sabahları, çoğu vücudumdaki yaralardan etkilenen yüzlerce iğrenç böceği yok etmekle her zaman meşgul oluyordum. Sık sık geceleri onları sıcak ve sulu barınaklarda toplanmış hissederek uyanırdım.

Ancak cezaevi yönetiminin resepsiyonunda bulunduktan sonra beni neredeyse dövmediler. Yeke Rahul ve diğer amirler ara sıra cop kullansalar da, çok güçlü olmayan bu darbeler, dış formalite uğruna daha da azaltıldı.

Bir gün, kalan gücümü korumak için yan yattığım ve kuşların ekmek kırıntılarını kemirişini izlediğim kolordu avlusunda, ağaçlardan biri beklenmedik bir şekilde üzerime devrildi. Boğazımı tuttu ve beni boğmaya başladı.

- Al, bu senin şeklini bozduğun küçük kardeşim Mukul'un intikamı! - O bağırdı.

Colaba karakolunda plakamı benden almaya çalışan adamın kardeşi olduğunu hemen anladım. Sanki ikizmiş gibi birbirlerine çok benziyorlardı. Açlıktan ve iltihaplı uyuzdan direnemeyecek kadar zayıf ve zayıftım. Ağır vücudu beni yere bastırdı, boğazımdaki elleri nefes almama izin vermedi. Beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Sokak dövüşünün dördüncü kuralı, "yedek olarak yedek enerji" çağrısında bulundu. Tüm gücümü toplayarak, sağ elimi aşağıdan, bedenlerimizin arasına koydum ve testislerini kavrayıp var gücümle sıktım. Gözleri kocaman açılmış ve çığlıklara boğulan tek

gözlü adam, benden sola kaydı ve düştü. Onunla yuvarlandım. Bacaklarını sıktı ve dizlerini kaldırdı ama gitmesine izin vermeyecektim. Aynı zamanda sol elimi köprücük kemiğine koydum ve alnımla en az on kez kafasına vurdum. Alnımı dişleriyle yaralasa da poposunu kırdığımı ve akan kanla birlikte gücünü kaybettiğini hissettim. Köprücük kemiği şişmiş ve yerinden oynamıştı. Zayıflamış olmasına rağmen direncini görmezden geldi, alnımla ona vurmaya devam ettim.

Belki bu darbelerle onu öldürebilirdim, gardiyanlar zamanında yetiştii, beni çembere alıp parmaklıklara bağladı. Bu sefer taş zemine yüz üstü yatmak zorunda kaldım. Uzun zamandır bastırdıkları ahlaksızlıkla gömleğimi yırtıp coplarını kullandılar. Sigara molalarından birinde amirler dövdüğüm sigaranın sahte olmasının benim hatam olduğunu itiraf ettiler. Hastalanana, hatta ölene kadar beni dövmesini istediler ve onları bizim bölgemizde yalnız bıraktılar. Yekaper'in benden nefret etmek için sebepleri vardı. Ama plan başarısız oldu ve casusu yendim. Bu gerçek, onları açıklanamaz bir şekilde öfkelenirdi ve kuşatma, tekrarlanan aralarla birkaç saat sürdü. Bu molalar sırasında gardiyanlar, kana bulanmış bedenimi komşu binalardan özellikle seçkin konuklara gösterirdi.

Sonunda kelepçelerimi çıkardılar. Kulaklarımda fışkıran kanın sesiyle gardiyanların bana karşı ne yapacaklarını tartıştıklarını duydum. Bu sefer beni çok sert dövdüler, bu da onları tedirgin etti.

Sınırı aştıklarını anladılar ve bunu cezaevi yetkililerine bildirmekten korktular. Bu olayı örtbas etmek için pohpohlayan mahkumlardan birine parçalanmış vücudumdaki kanı sabunlu suyla yıkamasını emrettiler. Mahkum iğrenerek emre uymayı reddedince, gardiyanlar onu bir güzel dövdüler. Görev oldukça iyi yapıldı. Sanırım hayatımı ona ve kulağa tuhaf gelse de bana saldıran çakala borçluyum. Bu saldırı ve ardından beni öldüresiye döven gardiyanlar olmasaydı, ılık sabunlu su ile yıkama ve temizlik olmazdı - hapis cezam sırasında yaptığım ilk ve son yıkama. Bu yıkamanın hayatımı kurtardığına eminim, çünkü vücudumdaki yaralar tamamen kirli ve iltihaplıydı ve yüksek ateşten titriyordum; enfeksiyon vücuduma sızıyor ve beni yavaş yavaş öldürüyordu. hareket edemedim Adını sonuna kadar bilmediğim o adam, sayısız irin odağını iyice yıkayıp temizledi, hemen rahatlardım ve gözlerimden kana karışarak taş zemine düşen yaşları tutamadım. taşan şükran duygusu.

Üşüme ve ateşim büyük ölçüde düşmesine rağmen sürekli acıktım ve hızla kilo kaybediyordum. Gardiyanlar, hücrenin kendi alanlarında günde üç kez sıcak yemek yedi. Ondan fazla mahkum onlar için gönüllü oldu - giysilerini ve battaniyelerini, yataklarının etrafındaki yerleri yıkadılar, onlar için bir masa hazırladılar, yemeklerden sonra ortalığı temizlediler, gardiyanların bacaklarına, sırtlarına ve boyunlarına masaj yaptılar. Buna karşılık, amirleri onlara karnını doyurduktan sonra arta kalanları

verir ve ara sıra onlara "bidi" sigara verirdi. Bu nedenle hizmet mahkumları diğerlerinden daha az dövüldü. Gözetmenler yere serilmiş temiz bir battaniyenin etrafına oturmuş, açgözlülükle bezelye çorbası, sıcak havuç, tavuk, balık, haşlanmış etle tatlandırılmış pirinç, tatlılar ve diğer lezzetleri yiyorlardı. Gürültülü bir şekilde yediler ve ara sıra tavuk kemiklerinin, ısırılmış ekmek parçalarının veya meyve artıklarının etrafına toplandılar, gözlerini devirdiler ve tulapai'yi yutup bekleyen hizmetkarlarına fırlattılar.

Ayağıma kadar gelen kokular gerçek bir işkence demekti. Yemek kokusundan hiç bu kadar zevk almamıştım, hayatta kaybettiğim her şeyin vücut bulmuş haliydi. Yeke Rahul, yemek yemeye her oturduklarında beni izlemekten keyif alırdı. Bir tavuk budu fırlatacakmış gibi havada salladı ve beni de etrafına toplanmış çilingirlere katılmaya davet etti. Bazen gerçekten de bana bir parça tavuk ya da şeker fırlatıyor ve başkalarının, benim de onlara dokunmasını yasaklıyor.

almak istedi. Kıpırdamadığımı görünce, pohpohlayıcı hizmetkarlarının almasına izin verdi, bu arada insanların yemek için tartışmasını izledi ve sefahat duygusuyla güldü.

Gün geçtikçe değil de saat geçtikçe zayıflasam da tulapayı gibi fırlattığı yemeği almaya bir türlü cesaret edemiyordum. Ateşim yeniden yükseldi, gözlerim gece gündüz yandı. Titremeler özellikle yoğunlaştığında, bir şekilde ayakta durmayı veya tuvalete ileri geri

sürünmeyi başardım, ancak oraya gittikçe daha az gittim. İdrarım koyu turuncuydu. Tamamen acıkmıştım ve sadece dönmek ya da oturmak bile o kadar çok enerji gerektiriyordu ki, bunu yapıp yapamayacağımı merak ettim. Neredeyse her zaman hareketsiz yatardım. Daha önce olduğu gibi sabah yıkandım ve bitleri temizlemeye çalıştım ama ondan sonra kendimi çok kötü hissettim. Yatarken bile kalbim sık sık atıyor ve sık ve zahmetli nefesim bazen zayıf, istemsiz bir iniltiye dönüşüyor. Yavaş yavaş açlıktan ölüyordum ve bunun ölmenin en acımasız yollarından biri olduğunu anladım. Rahul'ın teklif ettiği tulapay'ın beni kurtaracağını bilsem de emeklemeye ve almaya cesaret edemiyordum. Ama gözlerimi gözetmenlerin masasından alamıyordum.

Ateşli kabuslarda sık sık Avustralya'daki akrabalarımı ve arkadaşlarımı görürdüm. Gadirbhai, Abdullah, Kazım Ali, Johnny Sigan, Raju, Vikram, Letti, Ulla, Kavita ve Didi'yi de hatırladım. Ve tabii ki Prabakeri. Onun saf, cesur, iyimser ve cömert kalbini ne kadar sevdiğimi söylemek kalbimden geldi. Her zaman, düşüncelerim, düşüncelerim kaçınılmaz olarak Carla'ya dönüyordu - her gün, her gece, her saat...

Bir gün rüyamda Carla'nın beni kurtardığını gördüğümde birinin güçlü elleri başımı yerden kaldırdı ve ayaklarımdaki prangaları çıkardı. Gardiyanlar beni müdüre götürdü. Hala yarı uykuluydum.

Gardiyanlar şefin ofisine ulaştı ve kapıyı çaldı. İçeriden izin alınca beni odaya ittiler ve koridorda kaldım. Küçük bir ofiste metal bir masanın arkasında oturan üç adam gördüm - müdür, sivil polis ve Vikram Patel. Vikram beni görünce afalladı ve şöyle dedi:

- Lanet olsun! O bağırdı. - Aman Allah'ım ne oldu sana ⁹ Lanet olsun şeytana! Sen ne yaptın?

Gardiyan ve polis ifadesiz gözlerle birbirlerine baktılar ve cevap vermediler.

- İyi eğlenceler! - hapishanenin başına emretti.

Şaşırdım, oturdum ve Vikram'a baktım. Flanşlı şapkası, siyah yelege ve bukleleri desenli flamenko gömleği bu ortamda tamamen anlamsız görünüyordu, ama o anda öyle bile.

hiçbir şey bana ondan daha yakın olamaz. Bakışlarım pantolonunun buklelerine takıldı, gözlerimi kaldırıp ona baktım. Vikram kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Dört aydır aynada kendimi görmemiştim ve Vikram'ın bakışı ve ifadesi bana mezardan o kadar da uzakta olmadığımı söylüyordu. Dört ay önce yağmurda hediye etmek istediği kovboy gömleğini bana verdi.

- İşte... Gömleği getirdim, - kekeledi.

- Buraya nasıl geldin... buraya?

- Arkadaşın gönderdi, - diye cevap verdi. - Yakın arkadaşın.

Aman Tanrım, Lynn, seni korkutmak istemem ama berbat görünüyorsun, sanki gömülmüş ve köpeklere yem olmuşsun. Ama merak etme, her şey bitti. Seni buradan götürmeye geldim.

Müdahale etme fırsatı bulan müdür öksürerek polise işaret verdi. Polis ona sabit bir bakışla cevap verdi ve aceleyle Vikram'a döndü:

- On bin. Tabii ki, Amerikan doları ile.

- On bin dolar?! - Vikram bağırdı. - Sen deli misin? On bin elli tutsağı serbest bırakacağım! Bu şakaları durdurun!

- On bin, - diye tekrarladı gardiyan, bıçaklamanın hararetiyle, elinde tabanca olan tek adamın kendine güveni ve küstahlığıyla. Avuçlarını metal masanın kapağına dayadı ve bir stadyum seyircisinin heyecanına benzer bir şekilde parmaklarını vurmaya başladı.

- On bin söz konusu değil! Şuna bak, yaar! Bana ne tür mallar sunuyorsunuz? Onu tamamen işe yaramaz hale getirdin. Sence bu durumda on bin eder mi?!

Polis ince bir evrak çantasından bir dosya çıkarıp Vikram'ın önüne koydu. Klasörde sadece bir sayfa kağıt vardı. Vikram aceleyle gazeteyi okudu ve şaşırdı. Şaşkınlıkla dudaklarını büktü ve gözlerini devirdi.

- Bunlar senin hakkında mı yazılmış?! O sordu. - Gerçekten hapisten kaçtın mı?

Gözlerimi ayırmadan ya da bir şey söylemeden ona baktım.

- Bunu kaç kişi biliyor? diye sordu sivil polise.

- Çok değil, - diye yanıtladı müdür. - Ancak bu bilgiler on binin altında tutulmamalıdır.

- Şeytana lanet olsun! dedi Vikram. - Fiyat hakkında konuşmanın bir anlamı yok.

Canı cehenneme. Parayı yarım saat içinde teslim ederim. Ve şimdilik unutuyorsun.

- "Dur bir dakika" dedim, "bir mesele var." - (Üçü de bana döndü). -

Hücremizde iki genç Kızılderili var. bana yardım etmeye çalıştılar ve cezaları bittiği halde altı ay daha hapis cezasına çarptırıldılar. Benimle birlikte serbest bırakılmalarını istiyorum.

Polis şaşkınlıkla müdüre baktı. Şef başını salladı ve kabul etti. Bu konu onun için önemli değildi.

- Bir de mahkûm var, - Sarsılmaz bir ses tonuyla devam ettim. - Adı Mahesh Malgotra. İki bin rupilik kefaleti ödeyemez. Vikram'ın kefaletini ödemesine ve Mahesh'i serbest bırakmana izin vermeni istiyorum.

Polis ve şef şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Mahesh gibi önemsiz insanların kaderi, ne finansal ne de başka bir açıdan onları hiç ilgilendirmiyordu. Vikram'a döndüler ve şef, "Şüphesiz, bu adam deli, ama kalbi isterse ..." der gibi çenesini öne uzattı -.

Vikram ayağa kalkmaya çalıştığında elimi kaldırdım ve o tekrar oturdu. "Bir kişi var," diye devam ettim.

Polis güldü.

- Ne kadar? kahkahasını zorladı. - Bir kişi de mi?

- O siyah. Afrikalıların külliyatında tutulur. Adı Rahim'dir. İki kolunu da kırdılar. Sağ mı ölü mü bilmiyorum. Eğer yaşıyorsa, onu da serbest bırakmanı istiyorum.

Polis, omuzlarını silkti ve şaşkınlıkla yüzünü polis şefine çevirdi.

- O olayı biliyorum, - dedi şef. - Bırakın buna polis karar versin. O zenci, polis müfettişlerinden birinin karısını utanmadan yakaladı ve onu yoldan çıkardı, bu yüzden haklı olarak tutuklandı. İçeride amirlerimden birini dövdü ki bu kesinlikle kabul edilemez.

Sessizlik vardı. "Kabul edilemez" kelimesi ucuz bir puro dumanı gibi havada asılı kaldı.

- Dört bin, - dedi polis. - Rupî mi? diye sordu Vikram.

- Dolar, - dedi polis ve güldü. - Amerikan doları. Bize ve çalışanlarımıza iki bin, fahişeye evli müfettişe iki bin.

- Serbest bırakmak istediğin başka biri var mı, Lin? Vikram endişeye sordu.

- Grup izni alındığından beri merak ediyorum...

Ona bakmaya devam ettim. Ateşsiz titriyordum, başım dönüyordu, sandalyede oturmak bile işkenceydi. Vikram bana doğru eğildi ve ellerini çıplak dizlerime koydu. Üzerimdeki böceklerin üzerine atlayacağından korksam da bu dostça hareketi durdurmaya cesaret edemedim.

- Her şey güzel olacak kardeşim merak etme. Kısa bir süre içinde döneceğim. Seni bir saatten daha kısa sürede buradan çıkaracağım. Söz veriyorum. Biri bizim için, diğeri arkadaşlarınız için olmak üzere iki taksiyle döneceğim.

- Üç araba getir, -Yakında özgür olacağımı gerçekten biliyordum, sesim bile farklı geliyordu, sanki içimde açılmaya başlayan derinliklerden geliyordu. - Sana bir araba, bana ve çocuklara iki araba. Hepimizin neyle ilgili olduğunu anlıyor musun?

Vikram titredi.

- "Tamam," diye kabul etti. - Üç araba getireceğim.

Yarım saat sonra Rahim ve ben sarı bir taksinin arka koltuğunda Bombay'ın mimari harikalarının ve insan zaferinin yanından geçiyorduk. Rahim'e tıbbi müdahale yapıldı ve her iki kolu da alçıda olmasına rağmen ciddi şekilde zayıflamış ve zayıflamıştı ve gözleri dehşet dolu bir ifadeyle donmuştu. Şoföre onu nereye götüreceğini söyledi ve yolda tek kelime etmedi. Onu Dongri'deki Hasan Obikwa'nın restoranının yanına bıraktığımızda sessizce ağlıyordu.

Şoför aynadaki kızarmış, kıllı ve morarmış yüzüme gözlerini alamıyormuş gibi bakıyor. Sonunda dayanamadı, oldukça sert bir tonda Hintçe, Hint filmlerinden şarkıları olup olmadığını sordum. Şaşırdığını söyledi. Ondan en sevdiğim şarkıyı çalmasını istedim, o da trafiğin yoğun olduğu sokaklarda kornaya basarak yüksek sesle çaldı. Bu, hücremizdeki mahkûmların her akşam gruptan gruba geçerek söyledikleri şarkıydı ve şimdi araba beni şehrin seslerine, renklerine, kokularına götürürken ben de onu söylüyordum. Şoför benden sonra sık sık aynaya bakarak okumaya başladı. İnsanlar şarkı söylerken yalan söylemez veya sırlarını saklamaz ve Hindistan bir şarkıcılar ülkesidir ve ilk aşkları, gözyaşlarımız yetmediğinde söylemeye başladığımız bir şarkı gibidir.

Vikram'ın evinde kıyafetlerimi çöpe atmak için selofan poşete bastırıp duş alırken bile içimde bu şarkı çalıyordu. Üzerime bir şişe antiseptik sıvı boşalttım ve yaralarımın kabuklarını tırnak

fırçasıyla temizledim. Yüzlerce sıyrık, kesik ve yaranın protestolarına rağmen Carla'yı düşünerek onları görmezden geldim. Vikram, şehri iki gün önce terk ettiğini ve kimsenin nereye gittiğini bilmediğini söyledi. "Onu nasıl bulabilirim?" - Düşündüm. - 0, nerede? Belki onunla yakınlaştıktan sonra ortadan kaybolduğumu düşünerek incindi? Acaba o da benim için aynı şeyi düşünebilir mi? Bombay'da kalmam gerekiyor, Carla muhtemelen buraya geri dönecek. Kalmalı ve onu beklemeliyim."

İki saat dişlerimi sıktım, düşüncelere daldım ve hapisane pisliğini üzerimden temizledim. Banyodan peçeye sarılmış olarak çıktığımda yaralarım taze yaralar gibi kıpkırmızıydı.

-Aman Tanrım! - Vikram başını salladı ve şefkatle başını salladı.

Dolap kapağındaki boy aynasında kendime baktım. Gördüklerime şaşırmadım: Banyoda tartıya çıktım ve kilomun hapisane öncesi kilomun yarısı kadar olduğunu gördüm - kırk beş kilo. Ne eksik, ne fazla - Esir kampından çıkmış bir mahkûm gibi görünüyordum. Tüm kemiklerimi sayabilirsin, yüzümdekileri bile. Derin yaralarla dolu vücudum kaplumbağa kabuğunu andırıyordu ve yaraların arasında çizikler ve yaralar vardı.

- Kadir'i cezaevinden yeni çıkmış iki Afgan'dan duymuş. Kör şarkıcıların konserinde seni onunla birlikte görmüşler.

Vikram'ın kimden bahsettiğini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Afganlar sır saklamakta iyidiler ve hücrede geçirdiğimiz aylar boyunca bana hiç yaklaşmadılar. Ama her kimseler, onlara zaten hayatımı borçluydum.

- Duyar duymaz hemen beni senin peşine gönderdi.
- Neden sen?
- Onun sayesinde özgürlüğe kavuştuğunu bilmenizi istemedi.

Fiyat zaten yeterince yüksekti, yaar! Cezaevindekiler paranın onun tarafından ödendiğini bilselerdi daha çok sevinirlerdi.

- Onu nereden tanıyorsun? - Gözlerimi kurumuş bedenimden alamayarak sordum. - Kime?

- Gadirbhai.
- Ha! Herkes onu Colaba'da tanıyor.
- Bu doğru. Onunla nasıl tanıştın?
- Görevlerinden birini bir kez yaptım.
- Ne görevi?
- Uzun Hikaye.
- Benim acelem yok, yani senin de acelen yoksa...

Vikram gülümseyerek yatak odasındaki küçük bara gitti ve kadehlere şarap doldurdu.

- "Gadirbhai'nin yardımcılarından biri, gece kulüplerinden birinde zengin bir adamın oğlunu dövdü," dedi Vikram, bardağı bana uzatarak ve hikâyesini başlatarak. - Onu bir köpek gibi dövdü. Ona bunu yaptıranın zengin çocuğu olduğunu duydum. Ailesi polise başvurarak dövücünün yargılanmasını talep etti.

Gadirbhai babamı tanıyordu ve ondan o zengin çocukla üniversitede okuduğumu öğrendi, yaar! Sonra Gadirbhai benimle temasa geçti ve davanın mahkemeye gitmemesi için çocuğun ailesinden ne kadar para istediklerini öğrenmemi istedi.

Aramızdalar, az para istemediler. Ancak Gadirbhai yine de onlara istediklerinden fazlasını ödedi. Her ne kadar durumu tersine çevirip ödeme yapamasa da onu biraz korkutsa seslerini keserlerdi. İstese onu bile kaldırabilirdi. Aileyle. Ama bunu yapmadı çünkü asistanı en azından suçluydu, değil mi? Bu nedenle sorunu barışçıl bir şekilde çözmeye karar verdi. Parayı ödedi ve herkes memnun oldu. Qadirbhai antika bir çocuk. Elbette büyük bir itibarı var ama adam gibi adam. Babamın ona saygısı var, sizi temin ederim ki saygı duyduğu insan temsilcileri çok az. Biliyorsun, Kadir onunla çalışmanı istediğini söyledi.

- Ben ne yapacağım?

- Bana bu soruyu sorma, - dedi Vikram omuz silkerek ve gardırobundan temiz giysiler çıkarıp yatağın üzerine fırlatmaya başladı. Kendime iç çamaşırı, pantolon, gömlek ve sandaletleri seçip giydim. - Bilinci yerine geldikten sonra sizi kendisine götürmek istedi. Senin yerinde olsam ciddi ciddi düşünürdüm Lynn. Bir an önce kendinizi düzene sokmalı ve kalan parayı kazanmaya başlamalısınız. En önemlisi de onun gibi bir dosta sahip olmak önemli ya! Bu Avustralya hapishane sorunu şaka değil. Hapishaneden kaçıp saklanmak güzeldir, yiğitliktir, Vallahi. Allah'ın koruması altında rahat yaşama imkanına sahip olacaksınız. Seni korursa, insan sana ağır sözler söylemeye cesaret edemez. Bombay'da kimse Kadir Han'la ilişkilerini bozmak istemez.

Ondan daha iyi bir arkadaş bulamazsın.

- Neden onunla çalışmıyorsun? - Merak ettim.

Sorumun istediğimden daha keskin olduğunu fark ettim, ama o günlerde söylediğim her kelime o kadar keskin geliyordu ki - yediğim kütükleri ve üzerime üşüşen böcekleri tüm vücudumla hatırladım.

- Beni onunla çalışmaya davet etmedi, diye yanıtladı Vikram sakince. -

Ama beni davet etse bile onunla çalışmayı kabul edeceğimi sanmıyorum, yaar!

- Neden?

- Senin kadar korumaya ihtiyacım yok. Tüm bu mafya patronları birbirine bağımlıdır - bunu muhtemelen siz de anlarsınız. Kadirbhai'nin onlara ihtiyacı var ve onların da Kadirbhai'ye ihtiyacı var. Senin aksine, buna ihtiyacım yok.

- Bana ihtiyacın olduğundan emin misin? diye sordum Vikram'ın gözlerinin içine bakarak.

- Evet. Qadirbhai bana senin neden tutuklanıp hapse atıldığını bildiğini söyledi. Güçlü bağlantıları olan etkili bir kişinin bu işe karıştığını belirtti.

- O kişi kim?

- Bunu söylemedi. Sanki kendisi bile bilmiyor. Belki de bana söylemek istemedi. Her neyse, kardeşim, mahvoldun. Bombay'da namussuzlarla kedi fare oynamak tehlikelidir, buna bizzat şahit oldunuz. Burada bir düşmanınız varsa, kesinlikle güçlü bir desteğe ihtiyacınız var. İki seçeneğiniz kaldı - ya ortadan kaybolun ya da

sizi koruyacak insanlar bulun - "Okey in the Corral"daki adamlar gibi insanlar, anlıyor musunuz?

- sen benim yerimde olsan ne yapardın?

Vikram güldü, sonra ona katılmadığını görünce hemen ciddileşti. İki sigara yakıp birini bana uzattı.

- BEN? Çok kızardım, yaar. Kovboy kıyafetlerini inekleri sevdiğim için giymiyorum kardeşim, onları giyiyorum çünkü eskiden kovboyların işleri halletme şeklini kıskanıyordum. Bana bu oyunu oynayanı bulup kafasını vücudundan ayırırdım. Kadir'in teklifini kabul eder, onunla çalışmaya başlar ve o kişiden intikam alırdım. Ama bu benim. Ben bir Kızılderili pisliğiyim, yaar. Kızılderili aptal bundan daha fazlasını yapamaz.

Aynaya tekrar baktım. Giydiğim kıyafetlerin altında sanki yaralarım tuz serpilmiş gibi hissediyordum ama en azından kıyafetlerim çoğunu saklıyordu, nispeten ağırbaşlı görünüyordum ve görünüşümle insanları korkutmamayı umuyordum. Aynadaki yansımama gülümsedim. Önceki zamanlarımı hatırlamaya, davranış kurallarımı geri getirmeye çalışıyordum ve neredeyse başarıyordum. Ama aniden gri gözlerimde daha önce olmayan bir ifade vardı. Bu ifade, "Bir daha olmasına izin vermeyeceğim" anlamına geliyordu. Yüreğimin derinliklerine işleyen o acının, o açlığın, o korkunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. "Elbette," dedi gözlerim, "ne olursa olsun buna izin vermeyeceğim."

- Gadirbhai ile tanışmaya hazırım, dedim Vikram'a. - Şu anda.

Bölüm yirmi iki

Gadirbhai ile çalışmak ilk kez suçluluğun ne anlama geldiğini anlamamı sağladı. O zamana kadar, korkakça eroin bağımlılığım uğruna korkak bir hobi olarak soygunlarla uğraşan çaresiz, yalnız bir suçlu ve ardından rastgele kar elde etmeyle uğraşan çaresiz bir kaçaktım. Gerçekten de, oldukça ciddi suçlar işlemiş olmama rağmen. Kadirbhai'nin öğrencisi olana kadar gerçek bir suçlu olmadım. Bombay'da yasa dışı faaliyetlerde bulunmama rağmen adım suçlular listesinde yer almıyordu. Ve bu,

¹ "Okey Ağlında Atış" (1957) - Westem, John Sturgess.

hayattaki pek çok şey gibi, insanları farklı eylemlere iten nedenlere ve kullanılan araçlara bağlı olarak önemli bir farklılıktır. Bu sınırın ötesine geçmemi sağlayan Arthur Road Hapishanesinde çektiğim işkenceydi. Benim yerimde kim olsa salıverildiği anda Bombay'dan gözü kapalı kaçardı. Ben kaçmadım. kaçamazdım Beni hapse atan kişinin kim olduğunu ve bunu neden yaptığını öğrenmek istiyordum. İntikam için susamıştım. Bunu başarmanın en kolay yolu Gadirbhai'nin mafya grubuna katılmaktı.

İlk olarak, Qadirbhai beni çırak olarak Filistinli Halid Ansari'ye bağladı ve o da gizli döviz piyasasının işleyişini anlattı. Qadirbhaila'nın yardımcılarından aldığım suç dersleri, beni asla olmadığım ve olmak istemediğim birine, profesyonel bir suçluya dönüştürdü. çok memnun kaldım Hiçbir yerde kendimi bu suç dünyasında hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Her gün

şehre - Gadirbhai'ye gittim, diğer genç erkeklerle birlikte şingırdayan arabanın kapılarından sarkıyordum; Kuru ve sıcak rüzgar yüzümü estirirken, kalbim yüksek ve tasasız hız sevinciyle, özgürlük aşkıyla dolup taşıyordu.

İlk ustam Halid geçmişini gözlerinde taşıdı. Orada eski bir tapınak alevi gibi parladı. Halid, ölmesin diye sürekli kalbinden parçalar atıyordu içine. Kaçakçılar, suikastçılar ve diğer mültecilerle dolu hapishanelerde, savaş alanlarında ve genelevlerde onun gibi insanlarla tanıştım. Birçok ortalamaları vardı. Özveriliydiler, çünkü özverilik genellikle derin bir üzüntüden gelir. Dürüst ve dürüsttüler çünkü yaşadıklarının gerçekliği yalan söylemelerine izin vermiyordu. Geçmiş unutamadıkları ve affedemedikleri için kızgınlardı. Sonunda yalnız kaldılar. Hepimiz anı başka biriyle paylaşabileceğimizi göstermeye çalışırız. Her birimizin geçmişi ıssız bir adadır ve Khalid gibi insanlar o adada sonsuza kadar yalnız kalır.

Gadirbhai yaptığı işi bana tanıttığında bana Halid hakkında bilgi verdi. Kırk yaşına yeni basmış olmasına rağmen tamamen ıssızdı. Babası ve annesi, bağımsız bir Filistin devletinin kurulması için tanınmış bilim adamları ve aktif savaşçılardı. Babası bir İsrail hapishanesinde öldü. Lübnan'daki Shatila kampındaki katliamda annesi, annesinin ebeveynleri, Halid'in iki kız kardeşi, amcaları ve teyzeleri öldürüldü. Askeri eğitimini Tunus, Libya ve Suriye'deki gerilla birliklerinde alan Halid, dokuz yıl boyunca onlarca silahlı çatışmaya karıştı.

¹ Eylül 1982'de İsrail'in işgal ettiği Lübnan topraklarında Filistinli mültecilerin yaşadığı Sabra ve Şatila mültecileri, Lübnan Hristiyan partisinin falanks askerleri tarafından saldırıya uğradı.

çeşitli sıcak noktalarda savaştı. Ancak yakınlarının mülteci kampında yaşanan kanlı katliam onu yıktı. Halid'in El-Fatih kuvvetlerine ait birliğin komutanı, akli dengesi yerinde olmayan kişileri askeri operasyonlara dahil etmenin tehlikeli olduğunu çok iyi anlamıştı ve bu nedenle Halid ordudan ayrılmak zorunda kaldı.

Halid, Filistin'in bağımsızlığı mücadelesine bağlı kaldı, ancak kendi ve başkalarının acılarıyla baş başa kaldı. Gadirbhai'nin tanıdığı partizan liderlerinden birinin tavsiyesi üzerine Bombay'a taşındı. Kadirbhai, Halid'i mafyasına kabul etti. Okuryazarlığı, yabancı dil bilgisi ve anavatanına olan fanatik bağlılığı, Kadirbhai'nin yakın çevresi üzerinde olumlu bir etki yarattı ve bu da genç Filistinlinin yönetim dünyasında hızla yükselmesine yol açtı. Şatila'daki olaylardan üç yıl sonra tanıştığımızda Gadirbhai'nin karaborsada yaptığı tüm döviz işlemlerinden o sorumlu ve mafya konseyinin üyelerinden biri. Hapisten kurtulduktan ve kendimi tamamen yeni bir sanata adayacak kadar iyileştikten sonra, asık suratlı ve savaş yaralı Filistinli benim ilk öğretmenim oldu.

- Bir gün evinde buluştuğumuzda Halid, "Kural olarak, para tüm sorunların kaynağı olarak kabul edilir" dedi. New York, Arap ülkeleri ve Hindistan'da edindiği lehçeyle de olsa İngilizceyi

oldukça iyi konuşuyordu. - Ama bu yanlış bir fikir. Aslında tam tersi: para sorun yaratmaz, para sorun yaratır. Hiç temiz para yok. Dünyada dolaşımdaki tüm paralar bir dereceye kadar kirli paradır, çünkü parayı elde etmenin tamamen temiz bir yolu yoktur. Parasını aldığı anda, bir yerlerde başka biri canını yakıyor. Kanımca, neredeyse herkesin, hatta hayatlarında kanunları hiç çiğnememiş insanların bile karaborsada birkaç dolar kazanmaktan mutlu olmasının nedeni budur.

- Kazancın buradan geliyor değil mi? - Diye sordum.

Vereceği cevap çok ilginçti.

- Evet, nasılım?

- Onun hakkında nasıl hissediyorsun?

- Hiçbir şey hissetmiyorum. Kesin olarak bildiğim bir şey var: Gerçek, insanın sürekli, kesintisiz ıstırabından ibarettir. Aksini iddia ediyorsa yalan söylüyordur. Bir kez söyledim. Dünya böyle işliyor, hepsi bu.

-Sonuçta, bazı durumlarda, büyük felaketler pahasına para kazanılır ve bazı durumlarda, hasar nispeten küçüktür, değil mi?

¹ Fetih (El-Fatih) - İsrail'e karşı savaşmak için 1957'de oluşturulan Filistinli radikal siyasi hareket

- Sadece iki tür para vardır, Lin - senin paran ve benimki.

- Ya da bizim durumumuzda Yüce'nin parası.

Khalid karanlık ve kısaca güldü. Ağzından çıkan tek kahkaha buydu.

- Evet Abdülkadir için para kazanıyoruz ama bir kısmı bizim. Birlikteyiz çünkü her şeyde bir payımız var, değil mi? Ama teoriye geçelim. Söylesene, döviz karaborsası neden var?

- Sorunuzu pek anlamadım.

- Peki başka türlü sorayım, - Halid gülümsedi.

Sol kulağının altından ağzının ucuna kadar uzanan geniş bir yara izi gülümsemesini çarpık ve kararsız gösteriyordu. Yüzünün sol tarafıyla hiç gülümseyemiyordu ve gülümsemeye çalıştığında yüzünün diğer tarafı yarı çekicilik, yarı tehlike ifade ediyordu.

- Neden bankalar turistlerden bir ABD doları için on beş veya on altı rupi alıyor da biz onlara bir dolar için on sekiz rupi veriyoruz? O sordu.

- Çünkü o dolarları bundan daha fazlasına satabiliriz. - Varsayımımı söyledim.

- Haa. İyi. Ama bunu neden yapabiliriz?

- Nasıl niçin"? Çünkü biri bunun için daha fazla para ödüyor. - O insanlar kim?

- Bilmiyorum. Ben kendim sadece karaborsa işadamlarıyla turistlerle tanıştım ve doların gelecekteki kaderinin derinliklerine inmedim.

- Karaborsanın varlık nedeni, - dedi Halid, ticari gerçeği açıklamıyormuş da kişisel sırrını emanet ediyormuş gibi, zaman zaman söylemeye başladı, - beyaz borsada çok fazla kısıtlama var. . Para biriminin yasal piyasası, hükümetin ve Hindistan Merkez Bankası'nın sıkı kontrolü altındadır. Kolay kazanç elde etme arzusu,

devlet kontrolü ile çatışır ve bu iki unsurun çarpışması ticari suçlarla sonuçlanır. Hiçbiri kendi başına önemli değil. Ne kolay kazanmaya yönelik kontrolsüz eğilim, ne de bu eğilimin yokluğunda denetim eksikliği karaborsanın ortaya çıkmasına neden olamaz. Yani, örneğin birisi şekerleme ürünleri üreterek kolay kar elde etmeyi amaçlıyorsa ve üretim sürecini kontrol etmiyorsa, elma ruleti alıcısı olmayacaktır. Hükümet kanalizasyon bertarafını kontrol ediyor, ancak vurguncular olmadan kanalizasyon için karaborsa olmaz. Karaborsa, açgözlülüğün kısıtlamalarla çatıştığı yerdir.

- Teori alanında derin bilgiye sahip olduğunuzu görüyorum, -
Güldüm ama aynı zamanda sadece döviz suçlarıyla ilgilenmem gerektiğine dair talimat vermemesine, aynı zamanda bu konunun özünü analizle açıklamasına da sevindim.

- Bakalım, o kadar derin değil, - aynı fikirde değildi.
- Hayır, gerçekten. Qadirbhai beni sana gönderdiğinde, beni çeşitli sayılarla dolu tablolarla geri göndereceğini düşündüm.
- Döviz kuruyla kesinlikle yakında ilgileneceğiz, - dedi Halid gülümseyerek ve Amerikan kayıtsızlığıyla.

Gençken New York'ta okuduğunu biliyordum ve Gadirbhai'ye göre orada çok mutluydu. Uzun ve pürüzsüz ünlülerinde ve Amerikan aksanında bazen mutlu geçmişinin izleri kendini hissettirirdi.

- Ancak uygulamaya geçmeden önce, teoride yeterince ustalaşmanız gerekir. dedi Halid.

Khalid, Hindistan rupisinin konvertibilitesinin çok sınırlı olduğunu belirtti. Hindistan dışında hiçbir yerde tedavülde olmayan rupi, yasal olarak dolar ile değiştirilmiyordu. Milyonlarca nüfusa sahip bu ülkede yurt dışına giden işadamları ve turistler az değil ve sadece rupi karşılığında belli bir miktar dolar çekmelerine izin veriliyordu; kalan rupi yerine sadece seyahat kuponları alabildiler.

Hükümet bu düzenlemelere uyulup uyulmadığını denetlemiştir. Yurt dışına çıkmaya hazırlanan ve rupilerini dolara çevirmek isteyen bir kişi pasaportuyla birlikte uçak biletini bankaya ibraz etmek zorundaydı. Banka pasaportuna ve biletine döviz limitinin dolduğunu ve yasal olarak söz konusu işlemi tekrarlamasına izin verilmediğini kaydetti.

Bununla birlikte, neredeyse tüm Kızılderililerin de dalda bir miktar yasadışı parası vardı - yüzlerce rupi helal maaştan, vergi müfettişliğinden sakladıkları milyarlarca haksız kazanca kadar. Söylentilere göre bu gizli sermaye, ülkenin resmi para dolaşımının neredeyse yarısı kadardı. Binlerce ve yüzbinlerce yasadışı rupiye sahip birçok Hintli iş adamı, banka veya vergi makamları onların büyük meblağlarının kaynağıyla ilgilendikleri için rupilerini tam olarak seyahat çeklerine çeviremediler. Böylece, tek çıkış yolu kaldı - karaborsadan döviz satın almak. Bombay'ın karaborsada her gün

milyonlarca rupi ABD doları, İngiliz sterlini, Alman markı, İsviçre frangı ve diğer para birimleriyle takas ediliyordu.

- Örneğin, bir turistten on sekiz bin rupiye bin Amerikan doları alıyorum ve banka ona sadece on beş bin rupi veriyor. Turist bu takastan üç bin rupi kazandığına memnun. Sonra o dolarları Hintli bir iş adamına yirmi bin rupiye satıyorum. O da memnun çünkü bankada bu kadar çok doları alamayacaktı. Kazandığım üç bin rupiyi aldı ve toplamda on beş bin rupi ekledi.

Rupi ekliyorum ve sonraki bin doları başka bir turistten alıyorum. Yani karaborsa para alışverişinin temeli çok basit bir hesaptır.

Gadירbhaim'in akrabaları, dolarlarını satmayı kabul eden turistleri çekmek için çok sayıda rehber, dilenci, otel müdürü, kurye, restoran ve gece kulübü sahibi, garson, tüccar, havayolu ve seyahat acentesi çalışanı, fahişe ve taksi şoförüyle çalıştı. Tüm bu faaliyetler Halid tarafından yönetildi. Tüm büyük para birimlerinin döviz kurunu öğrenmek için her sabah finans ofislerini aradı. Her iki saatte bir, kurstaki tüm değişiklikler hakkında telefonla bilgilendirildi. Vardiyalı çalışan iki şoförlü bir taksi Halid'e ayrıldı. Her sabah, farklı semtlerin sorumlu para tahsildarlarıyla buluşur ve onlara sokak parası tüccarları için paketler halinde rupi verirdi. Sokaklarda geçimini sağlayan dolandırıcılar, komisyoncular ve diğer işadamları, turistler arasında potansiyel müşteriler buldu ve onları döviz tüccarlarına yönlendirdi. Ayrıca rupileri dolar ile takas ettiler ve onları tüm ticaret noktalarını düzenli olarak ziyaret eden

para toplayıcılara aktardılar ve para toplayıcılar, parayı gece gündüz tüm bölgeyi denetleyen özel koleksiyonculara teslim ettiler.

Halid, otellerde, havayollarında, seyahat acentelerinde ve özel dikkat gerektiren diğer bir dizi ofiste döviz bozdurmayı denetledi. Günde iki kez - öğleden sonra ve akşam - ağin ana noktalarındaki toplayıcılardan gelir topladı. Bu noktalarda görev yapan polislere, yasa dışı faaliyetler nedeniyle rahatsız edilmemeleri için hediye verildi. Gadirbhai ayrıca, adamlarının kendilerini soymaya veya başka bir şekilde engellemeye çalışanlara karşı olabildiğince hızlı ve sessizce harekete geçeceklerine ve polise zarar vermeyeceklerine dair güvence verdi. Abdullah Taheri, mafya saflarında disiplini sağlamaktan ve Gadirbhai'nin denetiminden sorumluydu. Hintli paralı suikastçılar ve Irak'la savaşın İranlı gazilerinden oluşan ekibi, çeşitli ihlallerin minimumda ve cezasız kalmasını sağladı.

- Benimle para toplayacaksın, - dedi Halid. -Yavaş yavaş zincirin tüm halkalarını tanıyacaksınız, ancak önce ince alanlara odaklanmanızı istiyorum - beş yıldızlı oteller, havayolları ve benzeri bağları olan insanların çalıştığı yerler. Size özellikle başlangıçta eşlik edeceğim ve genel olarak bahsettiğim yerlerde siyahi, saygın beyaz bir yabancı takas meseleleriyle uğraşırsa işler bence daha iyi gidecektir. Orada daha az dikkat çekersiniz ve yabancılar sizinle Hintlilerden daha hızlı iletişim kurar. Gelecekte, yurt dışı seyahatleri ile ilgili işlemlerle ilgilenmeniz önerilir.

- Yurt dışı gezileri ile mi?
- Bu işi seveceksin, - dedi Halid her zamanki gibi hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüme bakarak. - Bu iş yüksek pilotaj ve onun iyiliği için Arthur Road'da hapis cezası çekmeye degeceğinden emin olabilirsiniz.

Khalid, yurt dışı gezileriyle ilgili döviz raketlerinin özellikle karlı bir iş olduğunu açıkladı. Bu dava Suudi Arabistan ile Kuveyt, Dubai ve Abu Dabi emirliklerinde. Muscat, Bahreyn ve Basra Körfezi'nin diğer bölgelerinde çalışan Hintlilerin sahip olduğu milyonlardan önemli bir paya sahipti. Bu ülkelerde üç, altı veya on iki aylık sözleşmelerle işçi, temizlikçi veya hizmetçi olarak çalışan Kızılderililerin ücretleri kural olarak dövizle ödeniyordu. Hindistan'a döndükten sonra, kar elde etmek için kazandıkları para birimini karaborsada bir an önce rupiye çevirmeye çalıştılar. Gadirbhai'nin mafya konseyi, işçiler ve kiracılar arasında basitleştirilmiş bir değiş tokuş yöntemi önerdi. Arap girişimciler, Kadirbhai'ye büyük miktarlarda döviz sattıysa, Qadirbhai, Hindistan'da işçilere kendileri için daha uygun bir döviz kuru üzerinden doğrudan rupi cinsinden ödeme yapılmasını sağladı. Girişimcilere gelir getiren bu yöntem, ücretlerin karla ödenmesini sağlıyordu.

Hintli misafir işçiler⁷¹ ⁷²İş sağlayan Arapların çoğu bu alanla ilgileniyordu. Vergisiz milyonlarını yumuşak şiltelerinin altında

⁷¹Haraççılık - Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gangsterler tarafından uygulanan büyük ölçekli şantaj (çevirmenin notu).

sakladıkları gizli yerleri de vardı. Kızılderililerin anavatanlarına dönmesinden sonra, ücretlerin rupi olarak ödenmesi amacıyla özel birlikler kuruldu. İnatçı karaborsacılarla uğraşma endişesinden kurtulan işçiler, karaborsa fiyatlarıyla hesaplanan rupi cinsinden maaşlarına, girişimciler sendikalar aracılığıyla elde ettikleri gelirlere, muazzam bir dolar, mark, riyal, dirhem akışı olan karaborsa operatörleriyle yetindiler. bunun gibi Hintli işadamlarının ihtiyaç duyduğu döviz rezervlerini artırdı. . Bu döngüde tek kaybeden hükümet oldu ama gizli döviz ticaretine bulaşan binlerce, onbinlerce insanın hiçbirinde vicdan yok.

- Bir zamanlar, - dedi Khalid, ilk dersini bitirerek, - dedikleri gibi, tüm bu süre benim uzmanlık alanımdı.

Bunları söyledikten sonra sustu, bir şey mi hatırlamaya çalışıyordu yoksa bu konuyu geliştirmek mi istiyordu belli değildi. Sabırla bekliyordum.

- "New York'ta olduğumda," diye ekledi sonunda. - Antik dünyadaki örgütlenmemiş pazar üzerine bir tez üzerinde çalışıyordum, hatta yazdım.

Yorulmuştum. Altmış yedi yıllık savaş öncesi dönemde annem bu alanda araştırmalar yapıyordu. Çocukluğumdan itibaren annemin sözlerinin etkisiyle Asur, Akkad ve Sümer karaborsaları · bunların

⁷²Gastarbeiter, Almanca'da "misafir işçi" anlamına gelir. Gastarbeiters, anavatanlarından uzakta yaşayan ve her türlü işi yapan yabancı işçilerdir (çevirmenin notu).

ticareti, vergilendirmesi, çevre uluslarla ilişkileri ve benzeri konularla ilgilenmeye başladım.

Ben de bu konuda yazmaya başladığımda bilimsel eserime "Kara Babil" adını verdim.

- İlginç bir isim.

Khalid onunla alay edip etmediğimi anlamak için bana baktı.

- Kesinlikle ciddiym, - Emin olmak için acele ettim. Ona giderek daha fazla sempati duymaya başladım. - Çok ilginç bir konu ve adı gerçekten ilginç.

Bence bu araştırmaya devam etsen iyi olur.

Halid tekrar gülümsedi:

- Biliyorsun Lynn, hayat sürprizlerle dolu ve New York'lu amcam, sıradan çalışanlar için bu sürprizlerin genellikle tatsız olduğunu söyledi. Bugün karaborsada çalışmak yerine piyasada kendim çalışıyorum. Şu anki çalışmamın adı "Kara Bombay" olabilir.

Sesinde hüznün duyuldu, biraz üzıldüm. Dalgın dalgın çapraz ellerine baktı, dişlerini gıcırdattı ve üzgün, hatta biraz kızgın görünüyordu. Sohbeti geçmişten günümüze taşımaya karar verdim:

- Biliyorsunuz, karaborsanın ilginizi çekebilecek bir alanıyla temasa geçecek kadar şanslıydım. Cüzamlıların kurduğu uyuşturucu pazarını duydunuz mu? - Tabii, - diye yanıtladı.

Kahverengi gözlerinde merak uyandı. Yüzünü ve bir asker gibi kısa olan ama yaşı nedeniyle hızla ağarmaya başlayan saçlarını

okşadı. Bu hareketiyle, sanki tatsız anıları silmiş ve zihnini söylediklerime odaklamış gibiydi.

- Ranjit ile tanıştığını duydum. - Halid'e sordu. - O oldukça eşsiz bir insan, değil mi?

Cüzzamlıların "krah"larından, Ranjibhai'den ve onlar tarafından tüm Hindistan ölçeğinde organize edilen karaborsadan bahsettik. İkimiz de başarılı ticaretlerinden büyük ölçüde etkilendik. Cüzamlılar örgütünün uzun tarihi ve gizli faaliyetleri, Halid'i bir tarihçi olarak ya da en azından annesinin işini sürdürmeyi düşünen biri olarak ilgilendiriyordu. Bir yazar olarak, yaşam mücadelelerinin ve zorluklarının psikolojik yönüyle ilgilendim. Bu konu üzerinde yoğun bir sohbetin ardından hep birlikte Ranjit mahallesine

Haziran 1967'de Arap ülkelerinden gelen tehditlere yanıt olarak İsrail, Altı Gün Savaşı sırasında Mısır, Suriye ve Ürdün'ün bazı bölgelerini işgal etti.

Asur (MÖ 3.-1. binyıl), Akad (MÖ 3. binyıl), Sümer (MÖ 3. binyıl) - modern Irak topraklarında bulunan eski devletler.

ziyaret edip yasa dışı uyuşturucu pazarları hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verdik.

Bu kararımız, kendisi ile sürgündeki iki aydının -bir bilim adamı ve bir yazarın karşılıklı saygısına dayalı- basit ve aynı zamanda güçlü ilişkilerimizin temelini attı. Ona daha fazla gereksiz soru sormadan, zorlu yargılamalardan geçmiş suçlular, askerler ve

diğer insanlar gibi yaklaştık. Her gün dersler için Andheri tren istasyonunun yakınındaki Spartalı evine gidiyordum. Beş altı saat süren sohbetlerimizin konuları, eski dünya tarihinden Merkez Bankası faiz oranlarına, antropolojiden sabit ve değişen döviz kurlarına sorunsuz bir şekilde geçti. Khalid Ansari ile birlikte geçirdiğim bir ayda, bu yaygın ama yakalanması zor suç türü hakkında, dolar ve pul satıcılarının sokaklarda bir yıl içinde öğrendiğinden daha fazlasını öğrendim.

İlk eğitim kursundan sonra, haftanın yedi günü her sabah ve akşam Khalid ile işe gidip gelmeye başladım. Bu işte kazancım inanılmaz yüksekti, maaşımı bankada açık desteler halinde alıyordum. İki yıldır komşum, arkadaşım ve hastam olan gecekondlu sakinlerine kıyasla çok kısa sürede milyoner oldum.

Hapishaneden çıktıktan sonra, yaralarımı çabucak iyileştirmek niyetiyle Anand'ın "Hint Otelı"nde bir oda kiraladım. Gadirbhai otel ücretimi ödedi. Her gün duş almak ve yumuşak bir yatak gerçekten de yaralarımın çabuk iyileşmesini sağlıyordu ama harabeleri terk etmemin tek nedeni bu değildi. Arthur Road Hapishanesi sadece sağlığımı değil ruhumu da bozmuştu. Ayrıca komşum Radha ve İngilizce derslerime gelen iki çocuğumun koleradan ölmesinden sonra vicdan azabı çekiyordum. Ayrı ayrı belki hapishanede çektiğim sıkıntıları, salgında yaptığım hataları unutup Bombay'ın o çok sevdiğim o lanetli köşesine yerleşebilirdim. Ancak kalan özgüvenim, aynı anda iki ağır testle

baş edemedi. Harabelerde yaşamayı, orada en az bir gece geçirmeyi kendime yediremiyordum.

Tabii ki sık sık Prabaker, Johnny, Kazim Ali ve Citendra'yı ziyaret ettim ve haftada iki kez günde birkaç saat sakinlere tıbbi bakım sağlamaya devam ettim. Ama kayıtsızlığımla garip bir şekilde örtüşen ve yıkıntılar arasında iyileşmeme yardımcı olan eski özgüvenim gitmişti ve geri döneceğini düşünmüyordum. Bir kişinin olumlu yönleri her zaman bir dereceye kadar

¹ Antropoloji - insanın biyolojik doğasıyla ilgilenen bilim (çevirmenin notu).

özgüvene dayalıdır. Komşumun hayatını kurtarmayı başaramayınca özgüvenim sarsıldı. Harekete geçmemizi sağlayan kararlılığımızın temelinde basit bir vizyon, yani hayatı zorlaştırmama yeteneğimiz yatıyor. Bu yeteneğimi hapishanede kaybettim. Kelepçeleri hatırladıkça bacaklarım gibi gülümsemem de tökezledi. Yani harabelerden tahliyem, fiziksel yaralanmalarımdan çok duygusal travmamla ilgiliydi.

Harabedeki arkadaşlarım başka soru sormadan ve yorum yapmadan kararımı kabul ettiler. Yine de beni bir gülümseme ve nezaketle karşıladılar, sanki onlarla yaşıyormuşum ve eskisi gibi onlarla çalışmışım gibi beni tatillere, düğünlere ve diğer aile kutlamalarına, genel toplantılara, kriket maçlarına davet ettiler. Bir deri bir kemik kalmış bedenimi ve cildimdeki yaraları görünce şok olsalar da hapishaneden bir kez bile bahsetmediler. Bana göre

öncelikle içinde bulunduğum durumun utanç verici olduğunu anladıkları için duygularıma sempati duydular. Ayrıca belki Prabaker, Johnny Cigar ve Kazım Ali de beni arayıp yardım etmedikleri için suçluluk duydular. Tutuklandığım akıllarına bile gelmedi. Tanıştıkları pek çok turist gibi onlar da benim harabelerde yaşamaktan bıktığını ve müreffeh vatanıma döndüğümü düşündüler.

Bu aynı zamanda harabelere dönüp dönmeme kararımı da etkiledi. Benim hakkımda bu şekilde düşünmelerine şaşırdım ve kırıldım - sanki onlar için yaptıklarımdan sonra, beni aşırı nüfuslu yerleşim yerinin çalkantılı ve gürültülü yaşamına kabul ettikten sonra, benim çok kaba ve sahtekâr bir insan olduğuma inandılar. tek kelime etmeden veya kimseye veda etmeden istediğim zaman gidebileceğimi.

Sonuç olarak, aklım başıma geldikten ve Gadirbhai'nin yardımıyla büyük paralar kazanmaya başladıktan sonra Colaba's Best Street'in sonunda, "Leopold" restoranının yanında bir daire kiraladım. Hindistan'da yalnızlığın, ferahlığın ve sıcak bir duş ve tam donanımlı bir mutfak gibi konforun tadını çıkarabileceğim ilk dairemdi. Yüksek kalorili yemekler yaparak ve kendimi her gün küçük bir top dondurma yemeye zorlayarak iyi beslendim. Ağırılık artıyordu. Geceleri on saat uyuyarak yavaş yavaş kaybettiğim bedenimi geri kazanmaya çalıştım. Bununla birlikte, sık sık kollar ve yumruklar atarken, yarı uykulu ve metalik kan kokan ıstırap

içinde uyandım. Karate ve boksa başladım ve Abdullay ile Bridge Candy'nin lüks banliyösündeki en sevdiği spor salonunda çalıştım. Bize sık sık iki kiralık katilin - Salman Mushtani ve arkadaşı Sanjay - Kadirbhai mafyasının toplantısına ilk kez katıldığımda gördüğüm söylenir.

de katıldı. Otuz yaşlarında olan bu adamlar güreşi, boksu, dövüşü ve kadınları tüm coşkusuyla seven genç adamlardı. Film yıldızları gibi Sanjay şakalara ve eğlenceli oyunlara düşkündü, Salman ise daha yargılayıcı ve soğukkanlıydı. Çocukluktan beri yakın arkadaş olmalarına rağmen ringde birbirlerinden taviz vermediler ve benimle ya da Abdullay'la yaptıkları kadar acımasızca birbirleriyle savaştılar. Haftada beş gün spor salonunda antrenman yaptık ve iki gün ağrıyan kaslarımızı dinlendirdik. Sonuçları görebildik. Kas kazanmak, enerjik erkekler için Zen Budizmidir ⁷³. Yavaş yavaş kaslarım büyüdü ve güçlendi, vücudum gücünü ve atletik formunu geri kazandı.

Ancak, fiziksel durumum ne kadar cesaret verici olursa olsun, kafa tutukluğumun nedenini bulana kadar iyileşmeyeceğini biliyordum. Bu işi kuran kişinin kim olduğunu ve neden olduğunu öğrenmek benim için son derece önemliydi. Ulla şehri terk etmişti. Söylenenlere göre saklanıyordu, kimden ve neden saklandığı da belli oldu. Karla da şehri terk etmişti ama kimse onun nereye

⁷³Zen-Budizm - 6. yüzyılda Çin'de ortaya çıkan ve Japonya'da geniş çapta yayılan Budizm akımlarından biri (çevirmenin notu).

gittiğini bilmiyordu. Didier'in birkaç arkadaşı ve tanıdığının aramamda bana yardım etme girişimleri başarısız oldu.

Birisi polisin üst kademeleriyle işbirliği yaptı ve herhangi bir suçlama olmaksızın tutuklanmamı ve düzenli olarak dövülmemi emretti. Bu. ya bir şeyin cezası ya da intikamıydı. Gadirbhai benim kararına katıldı ama detayları bilmiyordu ve bilse bile bana söylemek istemiyordu. Sadece tutuklanmamı ayarlayan kişinin arandığımı bilmediğini söyledi. Bir Avustralya hapisanesinden kaçışım, Arthur Road'da parmak izimizin alınmasından sonra gün ışığına çıktı. Polis bu sırrı saklayarak iyi para kazanabileceğini anladı ve belli bir süre hayatımı bir kenara koydu. Vikram, Gadirbhai'nin parasını almış ve haklı çıkarmıştı.

- Döviz tahsildarı olarak çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra bir gün Leopold'da otururken Vikram, O kahrolası polislerin senden hoşlandığını biliyorsun, dedi.

- Hmm, ben de hissettim.

- Hayır, bu benim gerçek sözüm. Bu yüzden seni serbest bıraktılar.

- O polisle daha önce hiç tanışmadık, Vikram. Beni hiç tanımadı.

- "Anlamıyorsun," diye itiraz etti Vikram şiddetle. Kendine bir bardak soğuk "Kingfisher" doldurdu ve soğuk birasını zevkle içti. - Sen serbest kaldıktan sonra o polisle konuştum. Tüm hikayeyi anlattı. Parmak izi tutan adam senin gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde - bir Avustralya hapisanesinden kaçan bir suçlu -

neredeyse sevinçten zıplayacaktı çünkü blöf yapmazsa paranın geri kalanını kazanabileceğini biliyordu. Yani

şans her gün gelmez, değil mi? Yani o adam üst düzey bir polis dışında kimseye bir şey söylemiyor ve ona parmak izinizi gösteriyor. Bu yüksek rütbeli memur çok sevinir ve hapishanede gördüğümüz polisten kaçır. Hapishanedeki polis, bu ikisine bu işten ne kadar para kazanılacağını anlayana kadar çenelerini kapalı tutmalarını söyler.

Garson kahvemi getirdi ve Marathi'de bir iki kelime benimle sohbet etti. Vikram ayrıldıktan sonra şunları söyledi:

- Bilirsiniz, tüm o garsonlar, taksi şoförleri, posta çalışanları ve hatta polisler, onlara Marathi konuştuğunuzda çok etkilenirler. Lanet olsun, ben burada doğdum ve bu dili benden daha iyi biliyorsun. Akıcı bir şekilde Marathi konuşmayı öğrenemedim - gerek yoktu. Marathi halkını kızdıran da budur. Çoğumuz Marathi dilinden ve Bombay'a kimin, nerede ve neden geldiğinden tamamen habersiziz. Evet, neden bahsediyordum? Ah, hatırladım. Yani dosyanız o polisin elinde, dosyanızı saklıyor ve herhangi bir işlem yapmadan önce hapisten kaçan Avustralyalı adamın nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyor yaar.

Vikram sessizdi ve gururla gülümsedi; gülümsemesi genişledi ve mutlu bir kahkahaya dönüştü. Otuz beş derecelik sıcağa rağmen beyaz ipek gömleğinin üzerine siyah deri bir yelek, kalın siyah kot pantolon ve çivili kovboy çizimleri giymişti. Ama sıcaktan hiç acı çekmiyor gibiydi ve hem içten hem de dıştan çok rahattı.

- Bu harika kardeşim! - dedi Vikram ve güldü. - Sıkı kontrol altındaki bir hapishaneden kaçmayı başardınız! Zevk! Hayatımda bundan daha iyi bir şey duymadım, Lynn! Bunu kimseyle paylaşamamak beni resmen öldürüyor! - Burada bir araya geldiğimizde Carla'nın sırlar hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?

- Hayır, bir şey hatırlayalım.
- Gerçek bir sır, onu saklayan kişiyi inciten bir sırdır.
- Saf gerçek! Vikram güldü. - Ben ne diyordum? Bugün moralim bozuk. Hepsi Letty yüzünden. aklımı kaybediyorum Bunun üzerine o polis, yuvadaki kuşun ne olduğunu anlamak için iki yardımcısına şehirde araştırma yapmalarını emretti. Sokaklarda işbirliği yaptığınız tüm çocuklar sizin hakkınızda güzel şeyler söyledi ve sizi övdü. Hiç kimseyi aldatmadığı, kimseyi kötü durumda bırakmadığı, parası olunca fakirden et aldığı söylenirdi.

- Ve o polisler kimseye Arthur Road'da olduğumu söylemediler mi?

407

- Hayır, sadece seni Avustralya hükümetine teslim edip etmemeye karar vermek için senin hakkında bilgi toplamak istediler. Tüccarlardan biri polise "Lee'nin kim olduğunu öğrenmek istiyorsanız harabelere gidin, orada yaşıyor" dedi. Bu sözden sonra polis ciddi bir şekilde ilgilenmeye başladı: harabelerde yaşayan gora

kim? Oraya gittiler. Nerede olduğu hakkında tek kelime etmediler ama insanları sorguladılar. İnsanlar onlara sordu: "Bu kliniği görüyor musunuz? Lin tarafından yaratıldı ve uzun süredir orada çalışıyor, insanlara yardım ediyor" veya "Hepimiz Lin'in kliniğine gittik ve bizi bir kuruş olmadan tedavi etti ve eğer kolera salgını sırasında Lin olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk." Polislerle ve çocuklara ücretsiz İngilizce dersi vermekten bahsettiler. Sayısız hayırların sahibi olan yabancı Linbaba hakkındaki efsaneleri dinlediler ve amirlerine haber verdiler.

- Hey Vikram, yani bu bilginin önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Tek umursadıkları paraydı ve o parayı getirdiğin için sana minnettarım.

Vikram'ın gözleri önce şaşkınlıkla açıldı, sonra hayal kırıklığıyla kısıldı. Sirtına attığı şapkayı aldı, elinde çevirdi ve tozunu almaya başladı.

- Biliyorsun, Lin, uzun zamandır burada yaşıyorsun, Marathi ve Hintçe konuşmayı öğrendin, köyde bulundun, varoşlarda yaşadın, hatta hapse girdin, ama hala bu ülkenin nasıl bir yer olduğunu anlamıyorsunuz.

- "Belki," diye onayladım. - Belki haklısın.

- Tabii ki haklıyım. Burası senin için Avustralya, İngiltere, Yeni Zelanda veya başka bir yer değil, burası Hindistan kardeşim. Burada her şeyin hakimi kalptir. Lanet olası insan kalbi. Bu yüzden gitmene izin verdiler. Bu yüzden polis sahte pasaportunuzu geri verdi. Kim

olursanız olun özgürce dolaşabilmenizın nedeni budur. Parayı alıp sizi serbest bıraktıktan sonra diğer polisler e haber verebilirlerdi, onlar da sizi kesinlikle yakalayıp Avustralya'ya teslim ederdi. Ama yapmazlar çünkü sen onların lanet Kızıl derili kalplerindesin. Burada ne yaptığınızı ve harabelerdeki insanların sizin hakkınızda nasıl konuştuğunu görünce, "Avustralya'da ne kadar kötü şey yaptıysa, burada da pek çok iyi şey yaptı. Parayla kendini kurtarabiliyorsa bırak yaşasın" diye karar verdiler. Onlar Hintli kardeşim. Hala ayaktayız çünkü kalbimizle yaşıyoruz. İki yüz dil konuşan bir milyar nüfusu var ve bizi bir arada tutan kalplerimiz. Dünyanın hiçbir yerinde bizim gibi bir millet yoktur. Hintli bir kalp gibi bir kalp yoktur.

¹ Para değıştirici - burada: belirli bir oranda para bozduran kişi (çevirmenin notu).

Vikram bunları söyleyerek ağladı. Gözyaşlarını silip elimi omzuna koyduğunu görünce şaşırdım. Evet, haklıydı. Hapishanede bana işkence edip öldürmelerine rağmen fiilen serbest bırakıp pasaportumu geri verdiler. Başka bir ülkede böyle bir şeyin olabileceğine inanmak güç. Ama benim hakkımda kötü şeyler söyleseler, örneğin Kızıl derilileri aldattığımı, Hintli kadınları kaçırdığımı veya çaresiz insanları dövdüğümü söyleseler, Vikram'dan parayı alıp beni Avustralya polisine teslim ederlerdi. Hindistan gerçekten kalplerin hükmettiği bir ülkedir. Zaten biliyordum Prabaker, annesi, Kazım Ali, Yusuf'un affı ve diğer her şey bunun canlı kanıtıydı. Mahesh Malgotrai ve diğer mahkumlar

dayak yememe rağmen açlıktan ölmek üzereyken bana yardım ettiğinde bunun onayını hapishanede bile gördüm.

- Burada neler oluyor? - Didier masamıza oturdu ve sordu. - İki sevgili kavga mı ediyor? Lin sana karşılık vermiyor mu, Vikram?

- Lanet olsun, Didier! - Vikram güldü. - Karşılık vermeyen sensin.

- Aklını başına alır almaz her an hazırım. Nasılsın Lin?

- Her şey yolunda, - gülümseyerek cevap verdim.

Serbest kaldıktan sonra beni kuru ve çiğnenmiş görünce ağlayan üç kişiden biriydi Didier. İkinci kişi Prabaker'dı. Prabaker hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, onu bir saat sakinleştirmem gerekti. Garip bir şekilde üçüncü kişi Abdülkadir'di. Kurtarıldığım için minnettarlığımı ifade ettiğimde, Qadirbhai bana sarıldı ve ağladı, gözyaşlarım omzumu ıslattı.

- Kalbin ne istiyor? Didier'e sordum.

- Didier gülümseyerek, "Çok nazıksınız," dedi. - Muhtemelen önce viski soda ve taze limon alırdım. Bu iyi bir başlangıç olurdu ¹, değil mi?

Indira Gandhi ^{1 2} ile ilgili bu haber beklenmedik ve üzücü. - Ne haberi? diye sordu Vikram.

- Az önce Indira Gandhi'nin öldürüldüğünü duyurdular.

- Yok canım?! - Şaşırmıştım.

- "Yazık," diye yanıtladı Didier, alışılmadık bir dehşetle. - Bu haber henüz doğrulanmadı ama bence doğru.

- Sihler mi? "Mavi yıldız"a göre ³?

¹ Başlat, başlat (Fransızca).

Indira Gandhi (1917-1984) - Javahirle! Hindistan Ulusal Kongresi partisinin lideri olan Nehru'nun kızı, 1966-1977 ve 1980-1984'te Hindistan Başbakanıydı.

³ 1984'te Hindistan'ın kuzey eyaletlerinde yaşayan Sihler, özerklik talep ederek Indira Gandhi'nin yönetimine karşı ayaklandılar. Jamai Sih Bhindranwail (1947-1984) isyana öncülük etti; isyancıların karargahı, Amritsar'daki Sihlerin dini merkezi olan Altın Tapınak'tı. Hükümet birliklerinin "Mavi Yıldız" operasyonu sonucunda mabet ele geçirildi ve isyan bastırıldı.

- Evet, Lin. Bunu nasıl biliyorsun?

- Indira Gandhi, Bhindranwale'in saklandığı Altın Tapınağa saldırmaya karar verdiğiğinde, hemen bu eylemin gözden kaçmayacağını düşündüm.

- Olay nasıldı? diye sordu Vikram. - KLF ⁷⁴bomba attı mı?

- Hayır, - diye yanıtladı Didier kasvetli bir şekilde. - Kendi Sih korumaları tarafından vuruldu.

- Kendi korumaları mı? - Vikram ağzı açıkken düşündü. - Bir dakika çocuklar. Tezgâhta radyoda bundan bahsediyorlar, duyabiliyor musun? gidip dinleyeceğim

⁷⁴KLF (Khalistan Kurtuluş Gücü, "Khalistan kurtuluş ordusu") - Sih eyaleti Pencap topraklarında bağımsız bir Sih devleti - Khalistan - kurulması için savaşıyan gizli bir terör örgütü.

Vikram, cinayet haberini toplayıp dinleyen on beş yirmi kişinin arasında kayboldu. Hintçe konuşan spiker son derece heyecanlıydı. Onu masamızdan iyi duyabiliyorduk, radyonun sesi açıktı ama Vikram'ı tezgaha iten şey, görünüşe göre hemşerileriyle bir dayanışma duygusu ve sansasyonel haberlerle omuz omuza durma arzusuuydu.

- Bir şeyler içelim, diye önerdim.

- "İç, Lin," dedi Didier, alt dudağını çıkarıp elini yüzüne koyarak sanki üzücü düşünceleri uzaklaştırmak istercesine. Ama işe yaramadı. Başını eğdi ve önündeki masaya dalgın dalgın baktı. - Hayır, inanması imkansız... Indira Gandhi öldürüldü... İnanılır gibi değil. Bunun... farkına varamıyorum...

Ona bir içki ısmarladım ve radyo spikerinin şingırdayan yorumlarının sesini düşündüm. Öncelikle bu olayların güvenliğini nasıl etkileyeceğini, karaborsada döviz kurunu etkileyip etkilemeyeceğini sakince düşündüm. Birkaç ay önce Indira Gandhi, Sih ayrılıkçıların kutsal tapınağı Amritsar'daki Altın Tapınak'a saldırı emri vermişti. Amacı, saygıdeğer liderleri Bhindranwail tarafından yönetilen, tapınakta saklanan büyük, iyi silahlanmış Sih ordusunu yok etmektir. Ayrılıkçılar haftalarca tapınağı ikiyüzlü olarak gördükleri Hindular ve Sihlere saldırmak için bir üs olarak kullandılar. Indira Gandhi, şiddetli rekabet koşullarında, ulusal seçimlerin arifesinde seçmenlerinin karşısına zayıf ve kararsız bir kişi olarak çıkamadı. Küçük de olsa kesinlikle bir seçeneğı vardı,

ancak birçok kişi onun birliklerini Sih isyancılara karşı göndererek en kötü seçeneği seçtiğini hissetti.

Asileri tapınaktan kovma operasyonuna "Mavi Yıldız" adı verildi. Kendilerini adalet savaşcısı ve din kurbanı olarak gören savaşçılar, özverili ve ısrarlı bir şekilde hükümet birliklerine karşı direndiler. Bu işlem sırasında altı

yüzden fazla insan öldü ve yüzlerce kişi yaralandı. Sonunda Altın Tapınak ele geçirilmişti ve kimse Indira'yı zayıflık veya kararsızlıkla suçlayamazdı. Hinduların kalbini kazanmasına rağmen, Sihlerin uzun yıllardır kalplerinde taşıdıkları bağımsız bir Khalistan devleti arzusuna, tapınaklarında kan dökerek kendilerine hakaret edenlerden intikam alma arzusu eşlik etti. .

Başka ayrıntı vermeyen spiker, cinayetle ilgili üzücü yorumlarını sürdürmekle yetindi. Indira Gandhi, Mavi Yıldız Operasyonu'ndan birkaç ay sonra korumaları tarafından öldürüldü. Sihler onu baskı yapmakla suçlasalar da, Kızılderililerin çoğu, Indira'yı ülkelerinin, geçmişinin ve geleceğinin vücut bulmuş hali olarak kabul ederek, ülkelerinin annesi olarak tapıyorlardı.

Her halükarda, durumum hakkında ciddi bir şekilde düşünmem gerekiyordu. Tüm ülkenin güvenlik güçleri seferber edildi. Ciddi isyanlar - Gandhi'nin öldürölmesine misilleme olarak isyanlar, cinayetler, Sih mahallelerinin yağmalanması ve yakılması bekleniyordu. Bunun kaçınılmaz olduğunu herkes çok iyi biliyordu, ben de öyle. Radyoda, isyanları önlemek için Delhi ve

Pencap'a asker gönderildiğini bildirdiler. Ülkedeki gergin durum, İnterpol tarafından aranan, vizesi dolmuş ve mafya ile işbirliği yapan bir adamın hayatını etkileyemezdi. Akşamın altın pembesi ışığında, restoranın radyosunu dikkatle dinleyen müşterilerin arasında, ara sıra viskisini yudumlayan Didier'nin yanında otururken, birkaç dakika içimi bir korku kapladı. "Dur ve koş, yeter ki çok geç olma, koş!" Bu senin son şansın!' - içeriden bir ses bağırdı.

Ama bu ses ne kadar yüksek sesle haykırırsa bağırsın, sonunda sarsılmaz bir rahatlama hissettim. nefes aldım Bombay'dan kaçmayacağımı biliyordum, Bombay'dan kaçamayacağım. Bundan kesinlikle emindim. Birincisi, Gadirbkha'ya borçluydum - ve bu sadece bir para borcu meselesi değildi, o borcu Halid ile birlikte çalışarak aldığım maaştan taksitler halinde ödedim, bu bir manevi borç meselesiydi, tek kelimeyle imkansızdı. öde. Ona hayatımı borçluydum, bunu ikimiz de biliyorduk. Hapisten çıktığımda beni misafirperver bir şekilde karşıladı, bana sarıldı ve omzumda ağladı ve Bombay'da yaşadığım sürece onun koruması altında kalacağıma söz verdi. Arthur Road Hapishanesi gibi bir olayın bir daha asla olmayacağına yemin etti. Bana kutsal Hindu sembolü 'aum' ve İslam'ın hilal ve yıldız sembolü olan bir madalyon verdi. Bu madalyonu gümüş bir kolyede boynuma taktım. Madalyonun arka yüzüne Urduca, Hintçe ve İngilizce olarak Qadirbhaim adı yazılmıştır. Gerektiğinde

¹ Aum - Varoluşun gizli özünü ve saf anlayışın özünü temsil eden Hindu sembolü.

Pekala, o madalyonu sunabilir ve mafyamızın başıyla temasa geçilmesini talep edebilirim. Bu yüzde yüz güvenlik garantisi olmasa da bana hapishaneden kaçtığımın beri hiç hissetmediğim bir güvenlik duygusu verdi. Qadimbhaim'in işbirliği daveti, bu işbirliğinin sağladığı himaye ve ona olan doymak bilmez borcum beni Bombay'da tuttu.

Ve tabii ki, Carla. Şehirden kaybolmuştu ve nerede olduğunu yalnızca Tanrı biliyordu. Ama Bombay'ı sevdiğini biliyordum ve bu yüzden nereye giderse gitsin geri döneceğini umdum. Onu seviyordum ve istediğimi elde ettikten sonra onu yatağa atıp kaçtığımı düşünebileceğini düşünmek bana acı veriyordu. - bu duygu beni o aylarda ona olan aşkımdan daha çok böldü. Karlam'ı görmeden ve o gece olanları anlatmadan gidemezdim. Bu yüzden Bombay'da, onunla ilk tanıştığımız kavşaktan sadece on beş dakika uzaklıkta yaşıyor ve ben onu bekliyordum.

Sessiz restorana bakınırken Vikram'ın bana baktığını gördüm. O. gülümsedi ve başını salladı. Gülümsemesi hüzünlüydü, gözlerinde yaşlar donmuştu. Ve bana gülümsememi, dalgınlığıyla üzüntüsünü paylaşmamı ve beni teselli etmemi tavsiye etti. Gülümsemesi başka bir gerçeği fark etmeme yardım etti: Beni Bombay'da tutan da onun Kızılgerili kalbiydi. "Kalp tarafından yönetilen bir ülke" - istem dışı kaçma arzuma rağmen beni Bombay'da tutan aynı kalp olmalı.

Benim için Bombay, Hindistan'ın kalbinin ideal vücut bulmuş haliydi. Bu şehir beni büyüledi, kendime aşık etti. Varlığımın bir kısmı Bombay tarafından şekillendirildi ve o parçam için hayatımı buraya, bu şehre, bir Mumbaili olarak borçluydum.

- Çok kötü, yaar, dedi Vikram masamıza dönerken. - Bu yüzden kan dökülecek yaar. Radyoda yayınlanan habere göre, Kongre Partisi yandaşları Delhi'de Sihlerin yaşadığı evlere saldırarak darbe düzenledi...

Endişeyle ortak dertlerimizi ve kişisel sorunlarımızı düşünüyorduk. Didier sessizliği bozdu:

- Lynn, sana bir "ipucu" vermek istiyorum.
- Hapishane hakkında mı?
- Aman Tanrım.
- Bakalım...
- Bu büyük bir anlaşma değil. Şefin Abdülkadir'in söylediklerinin ötesinde bir bilgisi olacağını sanmıyorum.
- Her küçük şey önemlidir.

¹ Evet; evet (Fransızca).

- O zaman dinle. Her gün Colaba'daki karakola giden bir tanıdığım var. Bu sabah onunla konuşuyorduk ve aylarca gözaltında tutulan bir yabancidan bahsetti. Yabancıнын lakabının Kaplan Dişi olduğunu söyledi. Sana bu ismi hangi hünerlerinden dolayı verdiklerini ve orada kimi ısırıldığını söyleyemem, beni

ilgilendirmez. Alors bana Tiger Fang'in bir kadın tarafından tutuklandığını söyledi.

- O polis kadının adını söylemedi mi?
- Hayır, polis o kadını tanımadığını ama genç ve çok güzel olduğunu söyledi. Yine de onun uydurması da olabilir.
- Bu tanıdığınız sıkı sıkıya bağlı biri mi?

Didier havayı ağzına aldı ve bir sesle dışarı verdi.

- Ancak ilk fırsatta yalan söyleyip hırsızlık yapacağına bahse girilebilir.

Ama senin durumunda, yalan söylemekle ilgilendiğini sanmıyorum. Bence gerçekten bir kadının tutsağı oldun, Lynn.

- Ve sadece bu da değil, yaar, diye ekledi Vikram kasvetli bir şekilde.

Birasını bitirdi ve cebine ihtiyacı olduğu için değil, kovboy kostümünü tamamlamak için içtiği uzun purolardan birini çıkarıp yaktı.

- Didier, neredeyse aşağılayıcı bir tavırla, "Aylardır Leticia'yı kovalıyorsun ve bunun bir faydası yok," dedi. - Sorun nedir?

- Bana mı soruyorsun? Onun peşinden koşmaktan bacaklarım sakat ama bitiş çizgisine bir adım bile yaklaşmış değilim. Dürüst olmak gerekirse, artık hangi yöne koşacağımı bile bilmiyorum, yaar. O ceylan benim sonum olacak orası kesin. Bu mutsuz aşk beni öldürecek. Patlayacakmış gibi hissediyorum.

- Dinle Vikram, dedi Didier sinsi bir gülümsemeyle. - Sanırım ne yapman gerektiğini biliyorum.

- Didier, dostum, her tavsiyeye kulak veririm. Indira meselesi dışında bu kadar çapkınlık yeter. Bunalmış olmadığımız sürece, her fırsatı değerlendirmek zorundayım.

- O zaman - dikkat! ² Bu planın uygulanması kararlılık ve doğru hesaplama gerektirir. Herhangi bir ihmal hayatlara mal olabilir.

- Hayat pahasına mı?

- Evet. yanlış olamaz Ama bu plan işe yararsa, onun kalbini sonsuza kadar kazanırsın. Bunun için, dedikleri gibi, yeterince cesur bir çocuksun.

- BEN? Bu salondaki en cesur kovboy benim, yaar. Planınızı görelim.

- Fırsatı değerlendirerek, ayrıntılara girmeden, izninizi istiyorum arkadaşlar, - Ayağa kalkıp konuşmayı yarıda kestim dedim. - Bahşiş için teşekkürler

Sadece on (Fransızca).

' Dikkat! (Fransızca dili).

Ben, Didier. Ayrıca Vikram, sakıncası yoksa sana bir "ipucu" vermek istiyorum. Didier'nin söyleyeceği plan ne olursa olsun, onu uygulamaya koymadan önce

Letty'ye koca göğüslü İngiliz ceylanı demeyi bırak. Ona ne zaman böyle hitap etsen, Letty yüzünü ekşitiyor, sanki gözlerinin önünde bir tavşanı boğuyormuşsun gibi.

- Ciddi misin? Vikram dehşet içinde sordu.

- Ben tamamen ciddiylim.

- Ne de olsa, bu benim en sevdiğim sözlerden biri, kahretsin! Danimarka'da...

- Canım, burası senin için ne Danimarka, ne Norveç, ne de İsveç.

- Lynn, öyle diyorsan, diye güldü Vikram. - Dinle, cezaevi meselesini ayırt edebiliyorsan, yani bu davayı kimin düzenlediğini söylüyorum, yardıma ihtiyacın olursa ben yanıdayım.

- Tabii, - Minnetle gözlerinin içine bakarak cevap verdim. - Kesinlikle. Siparişimizi ödedikten sonra restorandan ayrıldım ve Causeway Caddesi'ndeki Regal sinemasına yöneldim. Bombay'da günün en güzel üç zamanından biri akşamdı. Diğer iki zaman - sabahın erken saatleri ve gece geç saatlerde - kesinlikle çok güzel, ama o zamanlar sokaklarda daha az insan vardı. Akşamları insanlar balkonlara çıkar, pencere veya kapılarının önüne oturur, sokağı seyreder veya yürüyüşe çıkarlardı. Akşamları şehri kanatları altına alan mavi-mor bir sirk çadırına benziyordu, ebeveynler çocuklarını her yere neşe saçan çeşitli eğlenceleri izlemek için yürüyüşe çıkardılar. Genç aşıklar için akşam, masumiyet perdesini üzerlerinden kaldıran karanlık geceyi bekliyordu. Akşamları Bombay sokakları, fener ışıklarında günün diğer saatlerinden çok daha güzel görünen insanlarla dolu.

Kalabalığın arasında yürüdüm, yüzlerin, insan derisinin ve saçının kokusunun, güzel kıyafetlerin farklı tonlarının ve etrafta yankılanan kelimelerin müziğinin tadını çıkardım. Ama tüm bunlara aşık olan tek kişi bendim. Zihnimde, bir tereddüt, şüphe ve

öfke kasırgası etrafımda döndü. Bir kadın tarafından tutuklandım, genç ve güzel bir kadın.

Israrlı bir araba kornası arkama bakmamı istedi. Prabaker taksisinin penceresinden el sallıyordu. Arabasına bindim ve beni Khalid ile buluşmam gereken Chaupatti sahil alanına götürmesini istedim. Qadirbhai ile çalışmaya başladığımda ilk maaşımdan Prabaker için ehliyet aldım. O lisansı almasına imkan yoktu çünkü para toplama yeteneği sıfırdı. Ara sıra kuzeni Shantu'nun taksisini kullanırdı ama ehliyeti olmadığı için her an başı belaya girebilirdi. Ve şimdi, ehliyet aldıktan sonra.

herhangi bir otopark sahibinden araç kiralamak mümkündü.

Prabaker çalışkan ve dürüst bir adamdı ve tanıdıklarının ortak görüşüne göre tanıdıkları en nazik insandı. Taksi işinin en sert patronları bile onun samimiyeti ve nezaketinden etkilenmişti. Ehliyetini aldıktan bir aydan kısa bir süre sonra bir araba kiralamış ve ona kendisininmiş gibi davranıyordu.

Gösterge paneline barış tanrıçası Lakshmi'nin altın, pembe ve yeşil tonlarında aydınlatılmış plastik bir heykelciği sabitlendi. Aniden frene basarken Lakshmi'nin kırmızı gözleri tehditkar bir şekilde parladı. Zaman zaman kasıtlı olarak ve gösterişli bir şekilde boruya ve heykelciğin tabanına bağlı lastik topa bastırdı. O sırada tanrıçanın göbeğine gizlenmiş bir kapak açıldı ve yolcunun üzerine garip kokulu sentetik bir karışım fışkırdı. Bunun ardından Prabaker, sürücülere verilen ve göğsünü dışarı çıkararak gururla

taşıdığı bakır jetonu düşünceli bir şekilde çıkardı. Bu şehirde Parvati'yi "fiatından" daha çok seviyordu.

- "Parvati, Parvati, Parvati..." diye mırıldandı, Marine Drive'a doğru ilerlerken Churchgate istasyonunun yanından geçerken. Bu ismin güzelliği onu mest etti. - Onu çok seviyorum, Lin! Belki de en kötü duygularla mutlu olmak aşktır, değil mi? Bir kız için taksim için çok endişeleniyorum... Bu aşk... büyük aşk, değil mi? Parvati, Parvati,

Parvati...

- Evet, bu aşk, Prabu.
- Johnny'nin Parvati'min kız kardeşi Sita'ya da büyük bir sevgisi var.
- İkiniz için de çok mutluyum. O senin gibi iyi bir insan.
- Evet! - dedi Prabaker heyecanla, birkaç kez neşeyle korna çalarak. - Biz harika çocuklarız! Bu akşam kız kardeşlerle üçlü bir toplantımız var. Eğleneceğiz! - "Üçlü" ne demek? Parvati'nin başka bir kız kardeşi var mı?

- Ne "başka"?
- Üçlü randevu diyorsan, o zaman onlar üç kız kardeş mi?
- Hayır, Lin, iki. Bu kadar.
- O zaman görüşmeniz üçlü değil ikili olacaktır.
- Lynn, anlamıyorsun. Parvati ve Sita her zaman annelerini, Kumar'ın karısı Nandita Pathak'ı getirir. Kızlar hep bir tarafta, Patak Hanım ortada oturur, Johnny ve ben diğer tarafta oturuyoruz. Üçlü randevu alınır.

- Ha... Çok eğlenceli.

- Evet, Lin, bu harika! Çok eğlenceli! Patak Hanım'a her türlü yiyecek ve içeceği alıyoruz ve yemeye başladığında başının üstündeki kızlara gülümseyip göz kırptırıyoruz, kızlar da bize bakıyor, doyduğumuzda birbirimize gülümseyip göz kırptırıyoruz. Sistemimiz

böyle. Patak Hanım'ın üç saat aralıksız sinemada yemek yiyebilecek kadar iştahlı olması büyük başarı. Bu nedenle, her zaman çok fazla yiyecek alıp veririz ve kızlara bakarız. Tanrıya şükür, Pataka Hanım bize bir film için doyumsuz bir iştah verdi.

- Bakalım... Sokakta bir karışıklık var gibi.

Bizden yaklaşık üç yüz metre uzakta, yüzlerce ve binlerce insan dönüşten ayrıldı ve Marindray'e dağıldı. Caddenin tüm genişliği boyunca yürüdüler ve bize doğru geldiler.

- İsyanlar bitti. morcha hain, - diye yanıtladı Prabaker, arabayı kaldırımın yakınında durdurarak. - Bu bir isyan değil, bir gösteri, bir protesto.

İnsanlar heyecanlı ve kızgındı. Yumruklarını havada sallıyor ve tonlamalı bir şeyler söylüyorlardı. Yüzleri öfkeyle donakalmış, omuzları gergindi. Halkı, Indira Gandhi'nin öldürülmesi nedeniyle Sihlerden intikam almaya çağırdılar. Kalabalık bize yaklaşırken kendimi hazırladım ve arabamıza dokunmadan geçtiler. Bize bakan gözler öfke ve nefretle doluydu. Sih olsaydım, kafamda bir Sih ammam ya da boynumda onların Sardarji atkısı olsaydı, kesinlikle arabadan sürüklenirdim.

Gösterici akışını tamamlayan son katılımcılar da yanımızdan geçip önümüzde yol açıldıktan sonra Prabaker'ın dönüp ağladığını gördüm. O. ceplerini karıştırdı, kırmızı-beyaz kareli küçük bir fular buldu ve gözlerini sildi.

- "Bu çok üzücü bir durum, Linbaba," dedi sesini yükselterek. - Hanımefendi, o artık hayatta değil. Onsuz Hindistan'ımızın kaderi ne olacak? Kendime bu soruyu soruyorum ve bir cevap bulamıyorum.

Hindistan'da gazeteciler, köylüler, politikacılar, karaborsa tüccarları - neredeyse herkes Indira Mrs.

- Evet Prabu, durum gergin.

Prabaker çok mutluydu, bir süre yanına oturdum ve kararmaya başlayan denizi sessizce izledim. Tekrar baktığımda ellerini önünde kavuşturmuş, direksiyona yaslanmış dua ettiğini gördüm. Bir dua fısıldarken dudakları kıpırdadı: sonra ellerini açtı ve son derece doğal olduğunu düşündüğüm parlak bir gülümsemeyle bana baktı. Kaşlarını iki kez kaldırdı.

- Soylu kişinin üzerine göz alıcı bir parfüm sıkalım, olur mu Lin? - dedi. diye sordu, Lakshmi'nin ayaklarının dibindeki lastik topa uzanarak.

- Gerekli değil! - Onu durdurmaya çalışarak bağırdım.

Ama teslim etmedim. Tanrıçanın göbeği, maddesini çoktan gömleğime ve pantolonuma püskürtmüştü.

- Bak, - dedi Prabaker gülümseyerek, motoru çalıştırdı ve arabayı çalıştırdı, - hayat devam ediyor! Ne de olsa biz şanslı adamlarız, değil mi?

- Tabii ki! - Başımı pencereden dışarı çıkarıp temiz hava soluyarak cevap verdim. Birkaç dakika içinde Halid'le buluşacağım büyük otoparkın yanındaydık. Ulaştım, Prabu. Sakıncası yoksa palmiye ağacının yanında tut.

Uzun bir ağacın yanında durdu, arabadan indim ve onunla ücret konusunda pazarlık etmeye başladım. Prabaker hiç para almak istemedi ve ben ısrar ettim. Sonunda bir orta yol önerdim. Parayı aldım ve yolcuların üzerine sıktığı büyüleyici parfümden bir şişe almasını istedim.

- Ne güzel bir mazeret, Linbaba! - bu şartla parayı almayı kabul etti. Parfüm bitmek üzereydi, pahalı olduğu için yenisini alamam diye düşündüm. Şimdi büyük bir şişeyi karşılayabilirim ve Lakshmin birkaç hafta ferahlatıcı olacak! çok teşekkür ederim diyorum.

- Buna değmez, - İstmeden gülerek cevap verdim. - Üçlü toplantıda başarılar dilerim.

Prabaker korna çalıp vedalaştı, kaldırımından ayrıldı ve trafiğe karıştı.

Khalid Ansari, mafyaya hizmet veren bir taksinin arka koltuğunda oturmuş, hava sirkülasyonu için iki kapısı da açık beni bekliyordu. Zamanında çıktım, on beş yirmi dakikadan fazla

beklediğini sanmıyorum ama on kadar buruşuk sigara izmariti arabanın ateşine atıldı. Nefret ettiği düşmanlarını yok ediyormuş gibi her zaman ayakkabısının topuğuyla sigara izmariti kırardı.

Nefret ettiği insanlar çok fazlaydı. Sohbetlerimizden birinde, zihninin kendisini sıkan aşırı şiddet sahneleriyle dolu olduğunu bana itiraf etti. Öfke kemiklerine işledi ve iliklerindeki acıyla yansıdı. Nefret, onu öfkesini sıkıdığı dişleriyle bastırmaya zorladı. Gece gündüz ağzında duyduğu öfkesinin gıdası, orduda küle dönüşen yerde ilk cinayetine giderken dişlerinin arasına sıkıştırdığı bıçağın kırılan çeliği kadar acıydı. Fetih

- Bu senin sonun olacak Khalid.
- Biliyorum, çok sigara içiyorum. Ne olmuş? Kimin sonsuza kadar yaşaması gerekiyor?
- Sigaradan bahsetmiyorum, seni içten içe yiyen ve sigarayı yakmana neden olan öfkeden bahsediyorum. Tüm dünyaya olan nefretinizin üzerinizdeki etkisinden bahsediyorum. Bilge bir adam bana şöyle dedi: "Kalbini bir silaha çevirdiysen, o silah bir gün seni yok edecek."
- vaizime bak! Khalid kısa ve perişan bir ses tonuyla güldü. - Noel Noel Baba rolü sana yakışmıyor Lin.
- Biliyor musun... Gadir bana Shatila'dan bahsetti.
- Ne dedi?
- Orada sevdiklerini kaybettiğini. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum.
- Shatila hakkında ne biliyorsun? - gülümseyerek sordu.

Sorusunda beni meydan okumak yerine yanıtlamaya sevk eden derin bir hüznün vardı.

- Shatila ve Sabra kamplarını biliyorum Khalid. Her zaman siyasete ilgi duymuşumdur. Bu olaylar polisten saklanırken olmasına rağmen aylarca hakkında yazılan her şeyi okudum. Korkunç bir olaydı...

- Khalid, "Biliyorsun, bir zamanlar Yahudi bir kızı sevmiştim" dedi. - Kız çok güzel ve zekiydi, belki de tanıştığım ve tanışacağım tüm kadınların en güzeli. Onunla New York'ta birlikte okuduk. Ailesi ilerici fikirleri destekledi. İsrail'in destekçisi olmalarına rağmen, çevredeki bölgelerin işgaline karşı konuştular. Babamın bir İsrail hapishanesinde öldüğü gece o kızla seviştim.

- Khalid, ne o kıza aşık olduğun için ne de babana oynanan oyunlar için kendini suçlu hissetme.

- "Saymak zorundayım," diye yanıtladı alaycı bir gülümsemeyle.
- Neyse, eve döndüğümde İsraililerin Kıyamet Savaşı dediği Ekim savaşı daha yeni kızışıyordu. Birliklere ayrıldık ve askeri eğitim için Tunus'a gönderildim. Sonra savaşa katılarak ta Beyrut'a kadar gittim. İsraililer Lübnan'ı işgal ettiğinde, Şatila kampında duruyorduk. Bütün akrabalarım ve komşularımız oraya sığındı. Gidecek başka yerleri yoktu.

- Diğer savaşçılara katılıp Shatila'dan ayrılmak zorunda kaldın mı?

- Evet: Bizi yenemediler ve bir barış anlaşması önerdiler. Anlaşmaya göre biz Şatila'yı terk edecektik ve onlar sivil nüfusa

dokunmayacaklardı. Yenilmezliğimizi göstermek için silahlarımızı alıp kamptan ayrıldık. Yürüyen adımlarla yürüyerek havaya ateş açtık. Sonra düşman ordusu bize baktığı için askerlerinin çoğunu öldürdü. Sanki sağduyuya aykırı bir parti örgütlenmiş gibi garip bir andı. Biz gittikten sonra sözlerinden döndüler ve hainleri kampa gönderdiler ve bu hainler tüm yaşlıları, kadınları ve çocukları öldürdü. Tüm aile üyelerim öldü. Onu ölümle baş başa bıraktım ve gittim. Ve şimdi mezar yok

¹ Yom Kippur - Yahudilerin dini bayramı. Ekim 1973'te Mısır ve Suriye, İsrail'e saldırdı, ancak birlikleri yenildi.

Nerede olduğunu bilmiyorum. Bunun bir savaş suçu olduğunu anlayan düşmanlar cesetleri sakladı. Ve şimdi sen... Lin, sence tüm bunları unutup affedebilir miyim?

Marine Drive'ın yukarısındaki tepenin yanındaki otoparktan denize ve Chaupatti Plajı'na bakıyorduk. Sahilde insanlar çiftler veya aileler halinde rahatlıyor, dart oynuyor, bir kirişe bağlı bir hedefe bağlı balonlara ok atıyorlardı. Cennet kuşlarının erkek çiftlere seslendiği gibi dondurmacılar, şerbetçiler süslü tezgâhlarından tatilcilere seslenirdi.

Halid'le tek çekişme noktamız, kalbindeki nefretti. Çocukluğumda ve gençliğimde birçok Yahudi arkadaşım oldu. Memleketim Melbum, büyük bir Yahudi diasporasına ev sahipliği yapıyordu - Holokost'tan sağ kurtulanlar ve onların çocukları. Yerel Fabian toplumunda etkili olan annem, Yunan, Çinli, Alman ve Yahudi solcu

aydınları bu topluma çekmeye çalıştı. Arkadaşlarımın çoğu Mount Scopus ² Yahudi kolejinde okudu . Aynı sloganla aynı kitapları okuduk, aynı filmleri izledik, mitinglere katıldık. Hayatım alt üst olduğunda, kederim ve utancımın baş başa kaldığımda, o dostların bir kısmı beni bırakmayan çok az kişidendi. Hapisten kaçtıktan sonra Avustralya'dan ayrılmama yardım eden arkadaşım da Yahudi'ydi. Yahudi arkadaşlarımla gurur duyuyor, onları seviyor ve onlara saygı duyuyordum. Ve Halid tüm İsraililerden ve dünyadaki tüm Yahudilerden nefret ediyordu.

- Dedğin gibi, eğer hapishanede Kızılderililer tarafından işkence gördüysem, o zaman bütün Kızılderililerden nefret etmem gerekir? - dedim ihtiyatla. Bunlar farklı şeyler.

- Farklı olduğunu biliyorum. Sadece bir açıklık getirmek istiyorum... Hani Arthur Road'da beni barlara kelepçeleyip saatlerce işkence edip dövdüklerinde sadece kanımın kokusunu alabiliyordum ve cop darbelerini hissedebiliyordum...

- Biliyorum, Lin...

- Hayır, sözümü kesme, sonunu dinle. Aniden, tüm bu dehşetin ortasında, çok garip bir duyguya kapıldım. Sanki yukarıda uçuyor gibiydim, oradan kendime baktım, orada ne var ne oluyor... ve her şeyi anladığım hissine kapıldım. Kim oldukları, ne yaptıkları ve bunu neden yaptıkları

Holocaust (Yunanca: holokauston), "holos" (bütün) ve "kaustos" (yanmış, köz) kelimelerinin birleşimidir ve "tamamen yanmış", "yanıp kül olmuş" anlamına gelir. Holokost veya Ha-Shoah

(İbranice: felaket), faşizm döneminde Almanya tarafından yaklaşık 6 milyon insanın sistematik olarak katledilmesine verilen isimdir (çevirmenin notu).

Bu kolej, Yahudi Üniversitesi'nin Kudüs'te bulunduğu Scopus Dağı'nın adını almıştır.

Ben de anladım. Her şeyi çok net bir şekilde gördüm ve sadece iki çıkış yolum olduğunu anladım - ya onlardan nefret edecektim ya da onları affedecektim... Bu kararı nasıl ve neden verdiğimi bilmiyordum, ama kesinlikle vermem gerektiğini biliyordum. affet onları. Aksi takdirde, hayatta kalma şansım çok azdı.

Tüm bunların kulağa garip geldiğinin farkındayım...

- Garip değil, - dedi Halid ifadesiz ve biraz da pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

- O olay bana hala garip geliyor, hala anlayamıyorum.

Ama tam olarak dediğim şey oldu, onları içtenlikle affettim. Nedense, eminim yaşananlara katlanmamın nedeni onları affetmiş olmamdır. Evet, onları affettim ama bir silahım olsaydı hepsini vurarak öldürürdüm. Belki ateş etmezdim. Bilmiyorum. O an her şeyi affettim, yapmasaydım Gadir'in beni özgür bıraktığı anne olarak hayatta kalamazdım, bundan eminim. Bu nefret beni öldürür ve yok ederdi.

- Bu tamamen başka bir konu, Lin. Ne demek istediğini anlıyorum ama İsraililerin göğsüme diktiği dağ bununla kıyaslanamaz. Öyle olmasa bile, yine de senin yerinde olsam, hapisanede Kızılderililer tarafından işkence gördükten sonra tüm Kızılderililerden nefret ederdim. Herkese ve sonsuza kadar.

- Ve Kızılderililerden nefret etmedim. Onları seviyorum, bu şehri, bu ülkeyi seviyorum.

- İntikam almaya hiç niyetin yok mu?

- Evet, intikam almak istiyorum. Bu duygudan uyanmak istiyorum ama olmuyor. Ama intikam duygum genel olarak ulusa ait değil, sadece bir kişiye - beni hapse atan kişiye.

- Ne yapalım, sen ve ben farklı insanlarız, - diye cevapladı Halid aynı soğukkanlılıkla, denizdeki petrol platformlarının uzaktaki ışıklarına dikkatle bakarak. beni anlamıyorsun anlayamazsın

- Nefretin seni yok ettiğini anlıyorum.

- "Hayır, Lin," dedi yüzünü bana doğru tutarak.

Gözleri yarı karanlık koridorda parıldadı, şekilsiz yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Aynı ifade, Parvathy'yi hatırladığında Prabaker, Letti hakkında konuşurken Vikram'ın yüzünde belirdi. Bazı insanlar Tanrı ile olan ilişkilerinden bahsederken yüzlerinde bu ifadeye sahiptir.

- "Nefretim beni kurtardı," dedi Halid sakın bir ses tonuyla ama içten bir heyecanla.

Konuşmasında yuvarlak Amerikan ünlüleri ve boğuk Arapça seslerin birleşimi, konuşmasını Omar Sharif ve Nicolas Cage'in ortak seslerine benzer hale getirdi. Halid Ansari başka bir

zamanda, başka bir yerde ve başka bir hayatta, seyirciyi sevinç gözyaşlarına boğacak şiirler okuyabilirdi.

- Biliyorsunuz, nefret çok inatçı bir duygudur, uzun ömürlüdür, - dedi Halid. - Uzun süre insanlardan saklamak zorunda kaldım. Bu nefretten korktular, ne yapacaklarını bilemediler. Ben de onu dışarı çıkardım. Ama benimle kaldı. Uzun yıllardır sürgünde yaşıyorum ve o benimle. İsraililer tüm sevdiklerimi öldürdükten... tecavüze uğradıktan ve hacklendikten sonra... İnsanları öldürmeye başladım... onları vurmaya, kafalarını kesmeye... ve nefretim hakim oldu. Daha güçlü ve daha güçlü hale geldi. Bir gün Kadir'le işbirliği yapmaya başlayıp güç ve para kazandıktan sonra nefretim yeniden geri döndüğünü hissettim. Şimdi içimdeki yerine geri döndü. Buna sevindim. Bu çok önemli Lin. Nefretim benden daha güçlü ve cesur, ona tapıyorum.

Halid sussa da fanatik bakışlarını benden ayırmadı. Sonra yüzünü direksiyon başında uyuklayan sürücüye çevirdi ve şöyle dedi:

- Güle güle! Hadi gidelim kardeşim!

Bir dakika sonra sordu:

- Indira'yı duydun mu?

- Evet, "Leopold" da radyoda duydum.

- Kadir'in Delhi'deki adamları ayrıntıları hesapladı. Bilgi basına sızdırılmadı. Sizinle görüşmeye gelmeden önce bize telefonla bu bilgiyi verdiler. Bu oldukça belirsiz bir konudur.

- Yok canım? - Hâlâ Halid'in nefret ilahisinin etkisiyle dedim.

Indira Gandhi suikastının ayrıntılarıyla pek ilgilenmiyordum ama Khalid'in konuyu değiştirmesine sevindim.

- Bugün sabah 9'da hanım Başbakanlık konutunun kapısına yanaştı. Kapının önünde iki Sih muhafız vardı. Indira birbirlerini selamlamak için ellerini birleştirdi. Onlar iyi tanıdığı insanlardı, kişisel korumalarıydı. Blue Star Operasyonu'ndan sonra, birçok kişi ona Sihleri korumalardan çıkarmasını tavsiye etti ve bayan, sadık muhafızlarının kendisine karşı herhangi bir işlem yapacağına dair güveni olmadığı için çalışmaya devam edeceklerini söyledi. Altın Tapınağa saldırı emrini vererek tüm Sihlerin kalbinde ne kadar nefret uyandıracağını bilmiyordu. Böylece korumaları

¹ Omar Sharif (1932-2015) ve Nicolas Cage (1964) - ünlü sinema oyuncular.

Avuçlarını birbirine yaklaştırarak "Namaste" dedi ⁷⁵. Korumalardan biri devlet işaretli silahını - 38 kalibrelik bir tabancayı çıkardı ve bayanı üç kurşunla vurdu. Kurşunlar midesine isabet etti. Bayan düştüğünde, ikinci koruma Stan, otomatik makineli tüfeğini bayana doğrulttu ve otuz mermilik bir tırağı onun üzerine boşalttı. "Sten" eski bir silah olmasına rağmen hedefini yakın mesafeden yok etme kabiliyetine sahiptir. Yedi kurşun kadının karnına, üçü göğsüne isabet etti ve biri kalbini deldi.

Halid sessizdi. Sessizliği bozdum:

- Bunun para piyasası üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini düşünüyorsunuz?

- Bence iş üzerinde olumlu bir etkisi olacak, - soğuk bir şekilde yanıtladı. - Rajiv ^{1 76}iken, cins kesilmemişse öldürmek genellikle iş için olumlu bir işarettir .

- İsyanlar başlayacak mı? Sihleri avlamak için birliklerin seferber edildiği söyleniyor. Buraya geldiğimde yolda bir gösteri gördüm.

- Evet, o gösteriyi ben de gördüm, - dedi Halid yüzünü bana çevirerek. Kara, neredeyse siyah gözlerinde inatçı kayıtsızlık parlıyordu. - Bu bile ticaret için iyi olur. Ne kadar çok isyan çıkarsa ve ne kadar çok insan öldürülürse, dolara olan talep o kadar artar. Yarın sabah faiz oranlarını artıracğıız.

⁷⁵Size selamlar (Hintçe).

⁷⁶Rajiv Gandhi (1944-1991) - Indira Gandhi'nin oğlu, 1984-1989 yılları arasında Hindistan Başbakanıydı.

- Sonuçta yollar kapatılabilir. Her yerde isyan ve isyan çıkarsa şehirde hareket etmek imkansız hale gelir.

- Sabah yedide gelip seni alacağım ve birlikte Rajubhai'nin evine gideceğiz, - Fort bölgesinde bulunan mafyanın gizli muhasebesinin başındaki Raju'yu kastediyordu. - Kalabalıklar beni durduramaz. bir yolunu bulacağım. Bugün için planların neler?

- Parayı topladıktan sonra mı?

- Evet. Zamanın olacak mı?

- Evet elbette. Ne yapmalıyım?

- Ben dışarı çıkacağım, sen arabada kal, - dedi, koltuğa yaslanarak yorgun ve ağır bir iç çekişle. - Mümkün olduğu kadar çok çocuğu ziyaret etmek ve onlara yarın sabah erkenden Rajubhai'nin ofisinde toplanmalarını söylemek gerekiyor.

Ciddi zorluklar ortaya çıkarsa, tüm halkımızın katılımı gerekli olacaktır.

- İyi. Ve sen de uyuyup dinlenmelisin Khalid. Yorgun görünüyorsun.

- Evet yapacağım. Önümüzdeki iki gün uyku olmayacak.

422

0 rahatladı ve gözlerini kapadı, başı arabanın hareketiyle senkronize bir şekilde sallanıyordu. Ama arkasına yaslanır

yaslanmaz hemen gözlerini açtı, sırtını dikleştirdi ve poposunu çekti:

- Dinle, nasıl kokuyorsun? Tıraş sonrası kokusu mu?

Gazlandım ama bu kadar boğulmadım.

- "Eh, sorma," diye yanıtladım, gülmemek için dişlerimi sıkarak ve gömleğimdeki Prabaker parfüm lekesini kaşıdım.

Halid gülmekten kendini alamadı ve denizle çevrili yıldızsız geceye baktı.

Bazen hayat bizi olabileceğimiz insanlarla karşı karşıya getirir, ama şükür ki değiliz - örneğin sarhoşlar, serseriler, hainler, acımasız bir zihne veya nefret dolu bir kalbe sahip insanlar değiliz. Ancak, Dünya'daki dengeyi korumak için, kader çoğu zaman bizi bu insanlara şefkatle davranmaya ve hatta onları sevmeye zorlar. Sempati duyduğumuz kişilerden gerçekten nefret edemeyiz veya sevdiklerimizden uzaklaşamayız. Bizi hızla alevli gölgelerin arasından işe götüren yarı karanlık takside Halid'in yanında otururken, onun samimiyetini ve yenilmezliğini sevdiğimi hissettim ve onu aldatıp yoksullaştırmaya yönelik nefretine sempati duydum. Araba karanlığa daldığında, kaderin işaretini yansıtan cama yansıyan görüntü, başlarının üzerinde ılık haleleriyle eski tablolarındaki azizlerin yüzleri gibi parladı.

yirmi üçüncü bölüm

- Patronum ve ruhani babam Abdul Qadir Khan, birlikte çalışmaya başladıktan altı ay sonra, dünyanın her yerinde, herhangi

bir toplumda insanlar adalet mahkemesine karşı aynı tavrı sergiliyor, dedi. - Kanunlarımız, soruşturma ve mahkemelerimiz, herhangi bir suçun suçluluk derecesini düşünmek yerine, belirli bir suçun cezai içeriğinin ölçütünü ölçmeyi tercih etmektedir.

Sassoon limanının yakınında bulunan Saurab restoranında oturduk. Salon insanlarla, çeşitli buhar ve parfümlerle doluydu. Fasali (ince erişte) adı verilen pirinç unundan yapılan baharatlı masala dosa, Saurabh'ın imza yemeği olarak kabul edildi ve birçok kişi onun burada Bombay'daki beş bin restorandan daha iyi pişirildiğine inanıyordu. Buna rağmen, belki de tam da bu nedenle, "Saurab" sadece sınırlı çevrelerde biliniyordu. Bu restoran, işçilerin sabahtan akşama kadar akın ettikleri, sevdikleri ve yabancılardan sakladıkları bir yerdi. Bu nedenle fiyatları makul, içi ise sadeydi. Ancak buna rağmen son derece düzenli ve temizdi ve çıtır çıtır fasulyenin komik tabakası, şehrin hiçbir lezzetli yemeğinde bulunmayan inanılmaz bir baharat zenginliği ile göze çarpıyordu.

- Ve ben tam tersini düşünüyorum, - dedi Gadirbhai, yemekten ayrılmadan felsefi düşüncelerine devam ederek, - bence asıl mesele, bu kanun ihlalinin ne derece günah olduğunu belirlemektir. Az önce bana neden diğer çeteler gibi fuhuş yoluyla uyuşturucudan kar elde etmediğimizi sordun. Cevap veriyorum: çünkü günah sayılıyorlar. Bu nedenle çocuk, kadın, uyuşturucu ve pornografi ticareti yapmıyorum. Bu sebeple bölgemde kimsenin bu işten faydalanmasına izin vermiyorum. Tüm bu suçlarda suçluluk faktörü

çok büyük, bunlarla uğraşan kişi kesinlikle şeytana satılıyor. Şeytan'a satılan bir insan, ancak bir mucize ile hakikate dönebilir.

- Mucizelere inanır mısın?
- Tabii ki. İçten içe hepimiz mucizelere inanırız.
- Ama inanmıyorum, - Gülümseyerek inkar ettim.
- İnandığına eminim, - dedi. "Arthur Road Hapishanesinden

çıkman bir mucize değil miydi?"

Gadirbhai şu ana kadarki konuşmalarımızda bir Avustralya hapishanesinden kaçışım hakkında ne soru sormuş ne de tek kelime etmemişti ama onun bunu bildiğinden ve sonuçlar çıkardığından emindim. Bu konuya değinerek ilişkimizi tartışmaya açtı çünkü beni hem Avustralya hem de Bombay hapishanelerinden kurtardı.

- Ve - dalgınlıkla cevap verdim - bence mucizeye benzer bir şey olmuştu.

- Bu konu size çok acı vermiyorsa kaçışınızdan bahseder misiniz? Bu. gerçekten nadir ve çok ilgimi çekiyor, bunun sebepleri var.

- Bunun hakkında konuşmakta sakınca görmüyorum, - Gözlerinin içine baktım. - Seni ne ilgilendirir?

- Bunu yapma sebebin.

Avustralya ve Yeni Zelanda'daki arkadaşlarım bana birçok kez koşma hakkında sorular sordular ama bu soruyu hiç sormadılar. Bunu nasıl yapacağım ve polisten nasıl ve nerede saklanabileceğimle daha çok ilgilendiler. Kadirbhai. Neden kaçtığımı soran ilk kişi oydu.

- Tutuklu bulunduğum Avustralya hapishanesinde ceza bölümü diye bir bölüm vardı.

O birimin denetimi, birkaçı dışında katı sadistler tarafından yürütülüyordu. Mahkumlara olan nefretleri sınır tanımıyordu. Sebebini ben de bilmiyorum anlayamıyorum. Ama gerçek dediğim gibiydi. Neredeyse her gece bize işkence edip dövdüler. Ben de direniyor ve karşılık veriyordum. Başka türlü yapamazdım, bu benim doğam. Dayığı görmezden gel

Bilmiyorum. Bu karakterle durumumu daha da kötüleştirdiğim bilinen bir gerçek. Onların eline düştüğümde çok fena dayak yedim. Hapishanelerine sadece bir kez girdim ve hapis cezam uzundu, er ya da geç hapse atılacağımdan ve ya onların ellerinden ya da kendi aptallığını bahane ederek tekrar dövüleceğimden emindim, direnirdim ve sonunda beni öldüresiye döveceklerdi. Ben de kaçmaya karar verdim.

- Bunu nasıl yaptın?

- Bir sonraki sert dayaktan sonra, kendimi kadere teslim etmişim, beni kırmayı başarmışlar gibi davranarak kendimi aptal yerine koymaya başladım. Bu yüzden, hapishane çitinin yanına inşa edilen binayı onarmak için zihinsel olarak kırık ve kırık mahkumların gönderildiği işe gönderildim. Doğru anı bekledim ve kaçtım.

Yemek sırasında tüm hikayemi Gadirbha'ya anlattım. Sözümü bir kez bile kesmedi, sadece söylediklerimi dikkatle dinledi, gözleri

benimkilerde yanan ateşi yansıtıyordu - bir gülümseme. Sanki benim de hikayemi anlatmamı izlemekle ilgileniyor gibiydi.

- Peki ya birlikte koştuğun adam?
- Cinayet suçlamasıyla tutuklandı. Ama iyi kalpli bir çocuktu.
- Ama kaçtıktan sonra ayrıldınız değil mi?
- Evet.

Tanıştığımızdan beri ilk kez gözlerimi Kadir'den ayırıp restoranın açık kapısına ve yanımdan geçen insanlara döndüm. Mülteci ortağımla neden bir daha hiç görüşmediğimi ve neden yalnız saklanmayı tercih ettiğimi açıklamakta zorlandım. Sonuna kadar anlamadım. Karar verme hakkını Kadir'e bırakarak tüm gerçekleri ona açıkladım.

- İlk olarak, gangster-rockçılardan oluşan gizli bir motosiklet kulübüne saklandık. Liderlerinin küçük erkek kardeşi de hapisteydi. Cesur bir çocuk olarak görülüyordu ve kaçmasından yaklaşık bir yıl önce, sadece özgür, bağımsız davranışıyla tehlikeli bir suçluyu çileden çıkarmıştı. Ben müdahale etmeseydim çocuğu öldüreceklerdi. O çocuk ağabeyine benden bahsetmişti, ağabeyi de tanıdıkları aracılığıyla benim hizmetime gireceğini söylemiş. Koştuktan sonra arkadaşım ve ben onun kulübüne gittik. Adamları bizi çok iyi karşıladılar, bize silah, para ve uyuşturucu sağladılar. Polis bizi aramak için şehri istila etmeye başlayana kadar bizi tam iki hafta sakladılar ve korudular.

Hikayeme ara verdim, tabağımdan kalanları bezelye unu kaşığıyla kazıdım. Qadimbhai yemeğini bitirmek üzereydi. Birbirimize dalgın dalgın bakıyor ve yemeğimizi yiyorduk.

- Kaçışımızın on üçüncü gecesinde, - diye devam ettim, - eski öğretmenlerimden birini görmek içimi parçaladı. Doğup büyüdüğüm şehirde felsefe öğretmenliği yaptı. Herkesin saygı duyduğu, önde gelen bir bilim adamı ve bir Yahudi idi. Ama ne kadar iyi bir insan olursa olsun, onu o anda neden bu kadar çok görmek istediğimi hala anlayamıyorum. Garip bir şekilde bunu istiyordum, karşı koyamadım. Bu yüzden hayatımı riske attım ve ona gitmek için şehirden ayrıldım. Beni beklediğini, geldiğimi hissettiğini söyledi. Her şeyden önce, sefaletten başka bir işe yaramayacağını söyleyerek silahımdan kurtulmamı tavsiye etti. Hırsızlığı bırakmamı tavsiye etti. İşlediğim suçlar nedeniyle özgürlüğümden mahrum bırakıldığımı, bu eylemlere geri dönersem tutuklanıp öldürüleceğimi söyledi. Bana firari refakatçimi bırakmamı tavsiye etti, çünkü mutlaka yakalanırdı, beraber olursak ben de onun kötülüğüne giderdim. Ayrıca dünyayı görmem gerektiğini de söyledi: "İnsanlara yalnızca bilmeleri gerekeni söyleyin." - dedi ve bunu söylerken sanki önemsiz şeylerden bahsediyormuş gibi gülümsediğini hatırlıyorum. - Ve insanlardan yardım isteyin. Merak etmeyin herşey çok güzel olacak... Hayat son derece heyecanlı bir macera ve hayatınız daha yeni başlıyor...»

Yine sustum. Garson tabaklarımızı almaya geldi ama Gadirbhai onu geri gönderdi. Dahi mafya patronu altın gözlerini üzerimde tuttu, bakışları nazik ve minnettardı.

- Üniversitede hocamın odasından çıktığımda sohbetimizin her şeyi değiştirdiğini hissettim. Rockçılara döndüm, silahımı arkadaşşıma verdim ve vedalaşıp ayrıldım. Altı ay sonra polisle girdiği çatışmada tutuklandı. Ve ben. İstendiğim ve gidecek hiçbir yerim olmadığı sürece hala özgürüm.

- Gadirbhai aralıklı olarak, şu kişiyle, felsefe öğretmeninle konuşmak istiyorum, dedi. - Sana akıllıca öğütler verdi. Ancak bildiğim kadarıyla. Avustralya, Hindistan gibi değil. Oraya geri dönüp hükümete cezaevindeki muamelenizi anlatmak istemez miydiniz? Belki bu sözlerin için affedildin ve ailenle yeniden bir araya gelebildin?

- Ülkemizde işkenceciler hakkında bile haber yapılması kabul edilemez. Baskıcı gardiyanlara karşı sesimi yükseltsem bile bu onları durdurmayacak. Sistemin kendisi onlara patronluk taslıyor. Akı başında hiç kimse İngiliz yargı sistemine güvenmez. Hiç zengin bir adamın yargılandığını duydunuz mu? Herhangi bir kanıt Gözümün önünde kimsenin gardiyanlarla işi olmaz, beni hapse tıkar, pençelerine teslim ederlerdi. Hücrelerde dövülerek öleceğimden hiç şüphem yok. Ancak, mahkemeye itiraz hiçbir durumda mümkün değildir. Fısıltı hiçbir koşulda kabul edilmez. Bu

demir bir prensiptir. Bir kafese atıldıktan sonra geriye bu prensipten başka bir şey kalmaz.

- Ne de olsa o gardiyanlar sana yaptıkları gibi hala insanlara işkence ediyorlar” dedi Kadir.

- Evet, muhtemelen öyledir.

- Baskılarını zayıflatmaya çalışmak istemiyor musunuz?

- Denemek istiyorum ama anlamı yok. Kanun uygulama sistemimizin insanları korumayı umursadığını düşünmüyorum.

- Sonuçta, sesini duyurma fırsatın oldu mu? - Çok az.

- Bir şey varmı? - Evet.

- Yani mahkumların çektiği acılardan kısmen siz mi sorumlusunuz?

Kadir bunu yumuşak ve dostça sorsa da kışkırtıcı bir soruydu. Gözlerinde alay ya da irade gibi bir şey yoktu. Ancak, beni aynı anda hem Hindistan hapisanesinden hem de Avustralya hapisanesinden kendisi kurtardı. - Evet, muhtemelen öyle de söylenebilir, - diye cevap verdim. - Ama bu meseleyi değiştirmez. "Rapor etme!" karar yürürlükte kalır.

- Seni tuzağa düşürmek niyetinde değilim. Ancak bu konu, sizi iyilik için yanlış yapmanın kabul edilebilir olduğuna ikna etmelidir. - Gadir benim hapisten kaçtığım söylendiğinden beri ilk kez gülümsedi. - Ama bunu bir dahaki sefere tartışacağız. Nasıl yaşadığımızı ve nasıl yaşamamız gerektiğini net bir şekilde göstermek için bu konuya değindim. Şimdilik konunun derinliğine

inmeye gerek yok ama bir noktada konu mutlaka gündeme gelecek ve o zaman bugünkü sohbetimizi hatırlamanızı istiyorum.

- Peki ya döviz ticareti? - Sohbeti kendimden ahlaki ilkelerine yönlendirme fırsatını kullandım. - Bu, suçluluk unsuru olan bir suç değil mi?

- Numara. "Para birimi günah değildir," diye kesin bir şekilde, göğsünden derin bir sesle inkar etti. Sesinde Kuran ayetleri okuyan bir din adamının hipnotize edici havası vardı, ne yazık ki çıkar cinayetlerinden bahsediyordu.

- Peki ya altın kaçakçılığı?

- Numara. Ne altın ya da pasaport ticareti ne de güç günahkar eylemlerdir.

Mevcut davadaki "otorite", Kadir'in mafyanın toplumla ilişkisinden kastettiği şeyin kişisel olarak yumuşatılmasıydı. Geçmişte mafya, genel yolsuzluktan, yetkililere rüşvet vermekten, gizli ticari bilgilere erişimden ve kazançlı anlaşmaların ele geçirilmesinden yararlanmayı içeriyordu. Ancak bu siyaset yöntemi kendini kanıtlamadı ve borçlulara borçlarını ödetmeye, yani haraççılığa, topraklarındaki iş adamlarına para karşılığında himaye ve destek sağlamaya geçtiler. Güç veya şantaj kullanılarak politikacıların veya nüfuzlu yetkililerin sindirilmesi de önemli bir araçtı.

- Ancak bir suçun suçluluk derecesini nasıl belirlersiniz? Buna kim karar veriyor?

- Suçluluk, herhangi bir suçun unsuru olarak kabul edilen kötülüğün ölçüsüdür. - cevap verdi, koltuğa yaslandı, böylece garson kirli tabakları toplayıp masayı silebildi.

- İyi. Ama bir suçtaki kötülüğün derecesini nasıl belirlersiniz?
- Gerçekten bilmek istiyorsan, bir yürüyüşe çıkalım ve yol boyunca tartışalım.

Gadir ayağa kalktı ve salonun derinliklerindeki duvar girintisine yerleştirilmiş aynalı lavaboya yaklaştı. Her yerde ona bir gölge gibi eşlik eden Nazir, peşinden gitti. Restoranın tüm müşterilerinin yemeklerini bitirdikten sonra yaptığı gibi yüksek sesle bağırıp tükürdüler, ellerini yıkadılar ve ağızlarını çalkaladılar. Gerekli bağırma, tükürme ve el yıkama işlemlerini yaptım ve kapıda restoranın sahibiyle konuşan Gadirbha'ya katıldım. Mafya babasıyla vedalaşmadan önce "Saurab"ın sahibi ona sarılarak hayır duasını istedi. Aslında restoranın sahibi bir Hindu'ydu ve alnındaki işaretten sadece birkaç saat önce bir Hindu tapınağında kutsandığı belli olmasına rağmen, dindar Hindu, Qadimbhai'nin elini tuttuğunu büyük bir minnetle kabul etti. eller ve Müslüman bereket okudu.

Gadir ile Kolaba'ya doğru yola çıktık. Gorile benzeyen Bakan sağa sola bakıyordu ama iki adım arkamızdaydı. Sassoon limanına vardığımızda tersanelerin yanındaki kemerin altından döndük. Güneşte kuruyan pembe bir yığın minik karidesin kokusu midemi bulandırdı, sonra körfeze yaklaştığımızda deniz meltemi havayı temizledi. Limanın kendisinden el arabalarına binmiş erkekleri ve

başlarında balık ve buz parçalarıyla dolu sepetler taşıyan kadınları geçtik. Yakındaki buz yapma ve balık işleme fabrikalarından gelen üretim uğultusu, tüccarların ve müzayedecilerin seslerini bastırdı. Limanın kenarında, beş yüz yıl önce Maharashtra sahilinde Umman Denizi sularını geçen gemilerin yapısına benzeyen yirmi kadar köprüye bağlı ahşap bir balıkçı teknesi var.

¹ Tersane - gemilerin kurulduğu ve sağlandığı yer (çevirmenin notu). öyleydi Bunların arasında birkaç büyük, modern, trol donanımlı metal balıkçı teknesi vardı. Paslı gövdeleri ile ahşap teknelerin narin yapıları arasındaki karşıtlık, insanın romantik duyguların peşinden koştuğu ve denizde yaşamayı tercih ettiği dönemden modernitenin soğuk pragmatizmine kadar tüm dünya tarihini yansıtıyordu.

Balıkçıların yemek yemek ve dinlenmek için toplandıkları tahta bir banka oturduk. Gadir demir atmış halde sallanan ve ara sıra kıyıya yakın dalgalara çarpan teknelere dalgın dalgın baktı.

Kısa kesilmiş saçları ve sakalı neredeyse tamamen beyazdı. Güneşten bronzlaşmış yüzünün derisi temiz ve pürüzsüzdü, olgun buğday rengindeydi. Yüz hatlarına baktım - oldukça uzun, ince poposu, kalın kaşları ve uca doğru çekilmiş dudakları ve kendime defalarca sorduğum soruyu sordum: Acaba ona olan aşkım hayatıma mal olur mu? ? Her zamanki gibi tetikte olan ve sahibinden başka gördüğü hiçbir şeyi beğenmeyen Nazir yanımda durup kızgın gözlerle etrafa bakındı.

- Kainatın tarihi, hareketin tarihidir, - Gadir, koşum takımına bağlanmış atlar gibi birbirine boyun eğen gemilerden gözlerini ayırmadan başladı dersine. - Evrenin çok sayıdaki formundan bildiğimiz haline gelmesi, genişlemeden, sadece anlayamayacağımız, hatta hayal edebileceğimiz bir hız ve kuvvetle başlamıştır. Bilim adamları bu genişlemeyi Big Bang olarak adlandırıyor, ancak bomba patlamasına benzer gerçek bir patlama olmadı. Genişleme gerçekleşikten sonraki ilk birkaç saniye içinde Evren, basit parçacıklardan oluşan yoğun bir çorba gibiydi. Bu parçacıklar atomlardan daha basittir. Olaydan sonra evren soğudukça, parçacıklar bir araya gelerek atomları oluşturan kümeler oluşturdular. Daha sonra atomlardan moleküller, moleküllerden yıldızlar ve gezegenler oluştu. Yıldızlar doğup öldüler ve bizi oluşturan madde tamamen ölmekte olan yıldızlardan oluştu. Sen ve ben yıldız maddesiyiz. Söylediklerim itiraz etmene neden olmuyor mu?

- Hayır, hayır, - gülümsedim. - Bundan sonra ne olacağını söyleyemem ama şimdilik her şey yolunda.

Evet! - dedi Gadir mutlu bir şekilde. - Şimdilik her şey yolunda. Bütün bunlar bilimsel literatürde doğrulanabilir - genel olarak, söylediğiniz ve başkalarından duyduğunuz her şeyi doğrulamanızı isterim. Ama bilimin bugüne kadarki kazanımları çerçevesinde haklı olduğumdan eminim. Bu konuları anlamam için genç bir fizikçi bana yardım etti, söylediklerim çoğunlukla doğrulanmış gerçeklerdir.

Sözlerine güvenmek benim için bir şereftir, - diye cevap verdim. Onunla bire bir konuşmak beni gerçekten mutlu etti.

- O zaman devam edelim. Parçacık birleştirme işlemlerinin hiçbirisi rastgele veya düzensiz değildi. Evren, tıpkı insan gibi, kendine has bir karaktere sahiptir ve bu karakterin karakteristik bir özelliği, birleşme, yaratma ve birleştirme eğilimidir. Bu süreç sürekli ve kalıcıdır. Normal koşullar altında, maddenin parçacıkları daha karmaşık bileşikler oluşturmak için sürekli olarak birleşirler. Batı biliminde, parçacıkların düzenli bir forma düşüp bir araya gelme eğilimine karmaşıklık eğilimi denir. Bu. Evrenin varlığını sağlayan yasadır.

Üç balıkçı tişörtlü ve kuşaklı, çekingen bir tavırla yanımıza yaklaştı. Birinde telden yapılmış iki sepet, sepetlerde su ve sıcak çay olan bardaklar vardı, ikincisinde ladu tatlıları olan bir kase vardı ve üçüncüsü bize avucunda bir chillum ve iki top chara verdi.

- Çay ister misiniz, efendim? diye sordu balıkçılardan biri. - Ya da belki bizimle ilgilenirsin?

Gadir gülümsedi ve başını salladı. Balıkçı hızla yanımıza geldi ve bize üç bardak çay verdi. Önümüze çömeldiler ve chillum hazırladılar. Kadir'e çilum yakma şerefi takdim edildi. Ondan sonra ben de tokat attım. Chilum borusu aramızda iki kez çekildi; balıkçılardan biri son kancayı vurduktan sonra mavi bir duman üfledi, külleri silkeledi ve "Kalas" ("Bitti") dedi.

-

Kadir, konuşmasına İngilizce devam etti. Balıkçılar muhtemelen ne dediğini anlamadılar ama yine de oturup dikkatle izlediler.

- Bu nedenle, bildiğimiz şekliyle Evren büyük olasılıkla zamanla daha karmaşık hale geldi çünkü doğası bu, varoluş tarzı tam da bu - basitten karmaşığa bir evrim.

- Sanırım ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

Gadimbhai güldü ve balıkçılar ona katıldı.

- Böylece, son on beş milyar yılda Evren daha karmaşık hale gelmeye devam etti. Bir milyar yıl sonra, şimdi olduğundan daha da karmaşık olacak vesaire. Nihai karmaşıklık gibi bir amaca doğru ilerlediği iyi bilinen bir gerçektir. Belki Evren o sınıra geldiğinde insan, hidrojen atomu, ağaçta yaprak, gezegen bile olmayacak ama yine de hepimiz ona doğru ilerliyoruz. Her şeyin yöneldiği nihai karmaşıklığa Tanrı diyorum. "Tanrı" kelimesinden hoşlanmıyorsanız, onu "nihai karmaşıklık" ifadesiyle değiştirin. Öz değişmeyecek.

Evrenin gelişmesinde şansın hiçbir rolü yok mu? - Düşüncelerinin akışına yaklaştığını hissederek ve düşüncelerimde kaybolmamaya çalışarak sordum. - Ne de olsa gezegenimize çarpıp onu parçalayabilecek devasa asteroitler de var. Bildiğim kadarıyla, çeşitli felaketlerin meydana geldiğini doğrulayan belirli bir istatistiksel olasılık da var. Ne de olsa Güneşimizin yavaş yavaş ölmekte olduğu biliniyor mu? Bunlar karmaşıklığın tersi değil mi? Büyük bir gezegenin yerinde kalacak dağınık, kopuk bir atom yığınının karmaşıklığı nedir?

- Bu güzel bir soru, - Kadir fildişi renkli dişlerini göstererek gülümsedi. Öğretim görevlisi olarak rolünden açıkça zevk alıyordu, onu hiç bu kadar keyifli görmemiştim. Çeşitli tezleri yorumlayarak, elleriyle sürekli olarak havadaki figürlerin görüntülerini oluşturdu. - Evet, gezegenimiz yok olabilir, güzel Güneşimizin ölümü de kaçınılmazdır. Bilindiği gibi biz kendimiz, Evrenin bizim köşemizin genel karmaşıklığının nispeten oldukça gelişmiş bir tezahürüyüz. Yıkılmamız elbette büyük bir kayıp olacaktır. Önceki tüm geliştirmeler yok edilecek. Komplikasyon sürecinin kendisi devam edecek. Bizler bu sürecin tezahürüyüz. Bedenlerimiz, bizden önce ölen tüm yıldızlardan ve güneşlerden, yapı taşları olarak atomlarını bırakarak oluşmuştur. İster bir asteroit yüzünden isterse kendi deliliğimiz nedeniyle yok olursak, bu süreci bizim karmaşıklık düzeyimizle anlayabilecek bir bilinç, Evrenin başka bir yerinde mutlaka yeniden ortaya çıkacaktır. Orada bizim gibi insanların ortaya çıkacağını söylemiyorum ama benzer karmaşıklık düzeyinde bazı bilinçli varlıklar ortaya çıkacak. Biz var olmayacağız ve süreç devam edecek. Belki de şu anda biz konuşurken benzer bir şey milyonlarca başka dünyada oluyor. Büyük ihtimalle öyle, çünkü Evren tam da böyle çalışıyor.

- Açık, - güldüm - ve bu sürece yol açan her şeyde iyisin. Yoluna çıkan her şey kötüdür demek istiyorsun, değil mi?

Kadir bana döndü ve kaşını şakayla ya da acıyla kaldırdı, belki ikisi birden. Bu ifadeyi Carla'nın yüzünde birçok kez görmüştüm.

Görünüşe göre biraz alaycı ses tonum onun için çalışıyordu. Ancak alay etmek niyetinde değildim. Bu benim açımdan daha çok ihtiyatlı bir tepkiydi, düşüncesizce ifade edilmişti, çünkü güçlü bir şekilde etkilenmiş yargılar zincirinde zayıf bir halka görmemiştim. Belki de sadece şaşırmıştı Kadir. Çok sonraları, bende en çok sevdiği şeyin ondan korkmamam olduğunu ve sık sık sergilediğim yargılayıcı olmayan kayıtsızlığımın onu şaşırttığını söyledi. Ama kaşını kaldırmasına neden olan şey her neyse, devam etmeden önce bir an duraksadı.

Aslında haklısın. Karmaşıklığa yol açan ve aşırı derecede hızlandıran her şey iyi bir şeydir, dedi kesin ve ölçülü bir şekilde, muhtemelen birçok kez söylediği sözler. - Bu süreci engelleyen veya yavaşlatan her şey kötüdür.

İyi ve kötü arasındaki bu karşılaştırma mükemmeldir çünkü nesnel ve evrenseldir.

- Tamamen objektif bir şey var mı? - diye sordum, bildiğim bir şeyi söyleyebildiğim için mutluyum.

- Bu açıklama nesneldir derken, şu anda kendimiz olduğumuz ve Evrende olup bitenleri anladığımız ölçüde nesnel olduğunu kastediyorum. Bu açıklama, bazı dinlerin veya siyasi hareketlerin iddia ettiği gibi değil, Evren hakkındaki bilgimize dayanmaktadır. Dinin veya siyasetin değerli ilkelerine aykırı değildir, inandığımızdan değil bildiklerimizden kaynaklanır. Bu anlamda bu açıklama objektiftir. Kuşkusuz, bilgimiz büyüdükçe ve derinleştikçe Evren hakkındaki bilgimiz ve evrendeki yerimiz de değişmektedir.

Görüşlerimizde tamamen objektif olamasak da görece objektif olabiliriz. Şu anda bildiklerimize dayanarak iyiyi ve kötüyü tanımlarken, bilgimizin elverdiği kadar objektifiz. Buna katılıyor musun?

- Evet, katılıyorum, ancak objektif olan tamamen objektiftir. Ateistler, agnostikler veya benim gibi cahiller nasıl ortak, evrensel bir açıklama bulabilirler? Kimseyi gücendirmek gibi bir niyetim yok ama bence farklı dinlerin mensupları Tanrı'yı ve Evren'i esas olarak anladıkları şekilde tanımlamaya çalışıyorlar ve bu konuda ortak bir paydada buluşmak imkansız.

- Bu adil bir söz ve ben hiç gücenmedim, - diye yanıtladı Kadir, sessizce ayaklarının dibinde oturan balıkçılara dalgın dalgın bakarak. İçten bir gülümsemeyle devam etti: - Bu iyi ve kötü açıklamasının evrensel olduğunu söylediğimde, bilinçli, rasyonel düşünen herhangi bir kişi için - Hindu, Müslüman, Hristiyan, Yahudi veya ateist - kabul edilebilir olduğunu kastediyorum, çünkü bu, bazı temellere dayanmaktadır. evren bilgimiz.

- Genel olarak anlıyorum, - dedim Kadir sustuğunda. - Evrenin yapısına - fiziğine gelince, dedikleri gibi, bazı sorularım olacak. Temel olarak, neden bu açıklamayı ahlakımızın merkezine yerleştirelim?

- Bunu bir örnekle açıklayayım. Bir benzetme olarak, insanın evrensel bir uzunluk ölçüsü tanımlama girişimlerini ele alalım. Belki

-
de uzunluk ölçüsünü belirlemenin gerekli olduğunu inkar etmiyorsunuz?

¹ Agnostisizm Bir tanrının varlığının ve doğaüstü güçlerin bilgisinin belirsiz olduğunu savunan görüş (çevirmenin notu).

- "İnkâr etmiyorum," diye kabul ettim.
- Çok hoş. Evrensel olarak kabul edilmiş bir boylam değişkeni olmasaydı, kendi arazimizin nerede bitip başkasının arazisinin nerede başladığına dair bir dil bulamaz veya ev yapmak için odun kesip hazırlayamazdık. İnsanlar toprak için kavga edecek, evler yıkılacak, şiddet hüküm sürecekti. Bu nedenle insanlık tarih boyunca tek bir uzunluk standardı oluşturmaya çalışmıştır. Burada bir yanlış anlaşılma yok, değil mi?
- Henüz değil, diye yanıtladım, uzunluk ölçütünün konuşmamızın konusuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek.
- Büyük Fransız devriminden sonra, bilim adamları ve hükümet yetkilileri ağırlık ve ölçü sistemini düzenlemeye karar verdiler. Yunancadan "ölçü" olarak çevrilen "metron" kelimesine dayanan, ana birimi metre olarak adlandırılan on noktalı bir sayma sistemi getirdiler. Ancak bir metrenin uzunluğu nasıl belirlenir? İlk başta metrenin uzunluğunu ekvator ile Kuzey Kutbu arasındaki mesafenin on milyonda biri olarak tanımladılar. Ancak o zamanlar, aslında bu sonuç yanlışken, Dünya gezegeninin tamamen doğru bir küre olduğu sonucuna dayanıyorlardı. O zamanlar, bilim adamları bir metreyi bir platin-iridyum alaşımı parçası üzerine çizilen iki çizgi arasındaki mesafeye göre ölçmeye karar verdiler. - Platin-iridyum alaşımı mı?

- Evet. Ancak daha sonra bilim adamları, ne kadar güçlü olursa olsun bu alaşım parçasının zamanla küçüldüğünü ve bin yıl sonra metrenin uzunluğunun değişeceğini fark ettiler.

- Bu ciddi sorunlara neden oldu mu? - Alaycı bir şekilde sordum.

- Evlerin ve köprülerin inşası alanında bir sorun yaratmadı, - diye yanıtladı Gadirbhai tamamen ciddi bir şekilde.

"Bilim adamları bu belirsizlikle yetinmedi" dedim.

- Evet. Zamanla değişmeyecek bir standarda ihtiyaçları vardı. Sonuç olarak, tüm seçenekleri değerlendirdikten sonra, bir ışık fotonunun boşlukta saniyenin üç yüz binde üçünde kat ettiği mesafeye nihayet karar verdiler. Bu mesafe bir metrenin uzunluğu olarak tanımlandı. Kuşkusuz burada saniye olarak hangi zaman aralığının alındığı sorusu ortaya çıkmaktadır. Bu oldukça ilginç bir başka konu. Sayaç tartışmasına devam etmeden önce size onu açıklayayım isterseniz.

- Ah, bu iyi, hadi önce metreyi bitirelim, - dedim istemsizce gülerek.

- İyi. Umarım ana fikir sizin için açıktır. Ev inşaatı ve arazi dağıtımı sırasında israfı önlemek için her şeyi ölçüyoruz standart birimi tanımladık. Buna bir metre dedik ve ne kadar uzun olacağı konusunda anlaştık. Aynı şekilde insan ilişkilerinde de abartıya kapılmamak için evrensel olarak kabul görmüş bir ahlak standardı belirlemek gerekir.

- Bu apaçık.

- Şu anda, farklı insanların ahlaki birimi tanımlama girişimleri aynı hedefleri takip ediyor ve sorunu çözme yöntemleri farklı. Bir ülkenin din adamları savaş meydanına gönderilen askerlerini, başka bir ülkenin imamı da kendileriyle birlikte savaşmaya gönderilen askerlerini kutsarlar. Her iki taraf da Tanrı'nın kendi tarafında olduğunu iddia ediyor. Evrensel olarak kabul edilmiş bir iyilik ve kötülük kriteri yoktur ve bu olmadan insanlar kendi eylemlerini haklı çıkarır ve başkalarının eylemlerini kınar.

- Evrenin fiziğini, bahsettiğiniz platin-iridyum parçası gibi ahlakın temeli olarak mı tanımlamayı öneriyorsunuz?

- Evet, doğruluk açısından böyle bir kriter, alaşım parçasından çok fotoğrafın kat ettiği mesafeye daha yakın olsa da. Kanımca, herkesin yeterince makul göreceği nesnel bir iyilik ve kötülük kriteri arayışında, Evrenin varoluş yasalarına, esas olarak tüm tarihini belirleyen en önemli özelliğine - sürekli karmaşıklığına - dönmeliyiz. . Evrenin özüne atıfta bulunmaktan başka seçeneğimiz yok. Bu arada, önde gelen tüm dini teoriler bunu yapıyor. Örneğin, Kuran, gerçeği ve anlamı aramak için gezegenleri ve yıldızları incelememizi sık sık tavsiye eder.

- Ahlaki ölçütünüzü Evrenin herhangi başka bir özelliğine değil de karmaşıklık eğilimine dayandırmanızı hala tam olarak anlamış değilim. Bence bu biraz mantıksız bir seçim. Bunu herhangi bir çelişki anlamında söylemiyorum, sadece seçiminizi gerçekten asılsız buluyorum.

- Tereddütlerinizi anlıyorum, diye yanıtladı Gadir, bir an için gözlerini denizin ufkuna kaldırarak. - Bunu düşünmeye başladığımda çok fazla şüphem vardı. Ancak zamanla, iyiyi ve kötüyü bu şekilde değerlendirme yönteminin daha kabul edilebilir olduğu sonucuna vardım. Bu, söz konusu tanımın her zaman en doğru olacağı anlamına gelmez. Uzunluk ölçeği de gelecekte geliştirilecektir. Şu anda fotonun boşlukta sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi hareketine dayanıyor ama aslında en çeşitli süreçler ve sayısız reaksiyon orada gerçekleşiyor. Şimdilik, doğru uzunluğa sahip değiliz. İyi ve kötünün ölçüsü olarak aldığımız karmaşıklık eğilimi alanında da durum aynıdır. Evrenin en önemli özelliği olduğu ve onu ve tarihini bir bütün olarak kapsadığı için onu bir kriter olarak seçiyoruz. İyi ve kötünün nesnel değerlendirmesi daha başarılı olursa, tüm dinler, tanrısız

Kabul edilebilir olacak ve Evrenin tüm tarihini dikkate alacak başka bir yöntem önerebilerseniz, sizden haber almaktan memnuniyet duyarım.

-Güzel güzel. Böylece Evren, Tanrı'ya, yani nihai karmaşıklığına doğru ilerliyor. Buna götüren her şey iyidir, buna engel olan her şey kötüdür. Ancak burada bir konu açık: buna kim karar veriyor? Bir şeyin ilerlemeye sebep mi yoksa engel mi olduğunu nasıl belirlersiniz?

- Bu ilginç bir soru, dedi Gadir ayağa kalkıp uzun beyaz gömleğini geniş keten pantolonuyla düzelterek. - Ben bile doğru soru diyebilirim. Ama zamanı geldiğinde cevaplayacağım.

Yanında duran ve ona beklentiyle bakan üç balıkçıya yüzünü çevirdi. İlk başta sorumla onu yendiğimi düşünerek biraz sevinmiştim. Ama yalınayak balıkçılarla konuşmasını dinledikçe bu kibirden vazgeçtim. Duraklamalarda bile söylediği her kelimedemirden bir kararlılık duyuluyordu. Anladım ki sorumun cevabı ortada ve Kadir öğrenince anlatacak.

Kadir, balıkçılardan şikayet gelip gelmediğini, tersanelerde fakirlerin haklarının korunup korunmadığını sordu. Şu anda her şeyin yolunda olduğunu söylediler, bu yüzden işlerinin olup olmadığını ve işlerinin adil bir şekilde paylaşılıp paylaşılmadığını sordu. Bu açıdan olumlu yanıt aldıktan sonra ailesini ve çocuklarını bilgilendirdikten sonra doğrudan iş faaliyetlerine - balık tutmaya gitti. Kocaman fırtına dalgalarını, terk ettikleri tekneleri, denizde bulup da kaybettikleri dostlarını Kadir'e anlattılar. Kadir de onlara şiddetli bir fırtına sırasında tahta bir balıkçı teknesiyle çıktığı tek deniz yolculuğunu anlattı, kendini bir ağa bağladı ve ufukta karayı görene kadar Allah'tan yardım diledi. Güldüler ve vedalaşırken ayaklarına dokunmak istediler ama o buna izin vermedi ve onlarla el sıkıştı. Balıkçılar sırtlarını dikleştirdiler ve başları dik olarak ayrıldılar.

Yola çıktık ve Kadir bana Khalid ile işbirliğimizden memnun olup olmadığını sordu.

- Çok memnun oldum, - cevap verdim. - Khalid'i ve onunla çalışmayı seviyorum. Beni Majid'e transfer etmemiş olsaydınız, memnuniyetle onunla çalışmaya devam ederdim.

- Majid ile çalışmaktan hoşlanmıyor musun?

Tereddüt ettim. Karla, sohbetlerimizden birinde, bir erkek tereddüt ederse ne hissettiğini ve başka tarafa bakarsa ne düşündüğünü saklamak istediğini söyledi. Kadınlar için tam tersi, diye ekledi sonunda.

- Ondan çok şey öğreniyorum. O iyi bir öğretmen.

- Ama Khalid Ansari ile daha yakındın, bu doğru mu?

Söylediği doğrudu. Halid dünyaya içerliyordu ve kalbinin bir yanı nefretle doluydu ama ben ona sempati duyuyordum. Majid bana karşı nazik, cömert ve çekingendi ama tüm bunlara rağmen onun tarafından sıkıştırıldığını hissettim. Gizli döviz ticaretinde dört aylık bir stajın ardından Gadirbhai, altın kaçakçılığı alanında eğitim almam gerektiğine karar verdi ve beni eğitim için Majid Rüstem'e gönderdi. Majid, Bombay'ın en güzel semtlerinden biri olan Juhu'daki pencereleri körfeze açılan evinde, Hindistan'a altın kaçakçılığının çeşitli yöntemlerini anlattı. Khalid'in kontrol ve kolay kâr eğilimi tezi altın ticaretine tamamen uygulanabilir. Hükümetin sarı metal ithalatı üzerindeki sıkı kontrolü, ona yönelik doymak bilmez talebi karşılamasını engelledi.

Saçları ağarmış olan Majid on yaşındadır. Gadir'in mafyasında yaygın olan altın ticaretiyle uğraştı. Bana altın ve kaçakçılığı hakkında bilmem gereken tüm bilgileri benzersiz bir itidalle öğretti. Koyu renk gözleri kalın kaşlarının altından saatlerce bana baktı. Emri ve kendisi altında çok sayıda genç adam. Gerektiğinde onlara karşı oldukça sert olmasına rağmen, gözlerinde nezaketten başka bir şey göremedim. Ama buna rağmen, onunla birlikteyken içimdeki açıklanamaz bir endişe duygusundan kurtulamadım. Bir sonraki seanstan sonra evinden her ayrıldığımda büyük bir rahatlama hissettim. Suyun eldeki lekeyi silip süpürdüğü gibi, bu duygu da onun sesini ve yüz ifadesini hafızamdan silip süpürdü.

- Evet. Kendimi Majid'e yakın hissetmiyorum. Ama tekrar ediyorum, o çok iyi bir öğretmendir.

- Linbaba, - Kadir beni harabelerde bilinen isimle çağırdı, - Senden hoşlanıyorum.

Sözleri üzerine kızardım. Sanki bu sözleri kendi babam söylüyormuş gibi garip hissettim. Biyolojik babam bana hiç böyle sözler söylemedi. Kalbimdeki baba boşluğunu dolduran Kadir'in sözleri beni çok etkiledi ve üzerimdeki gücünün farkına vardım. Kalbimin derinliklerindeki küçük çocuk çaresizce Kadir'in benim gerçek, biyolojik babam olmasını diledi. - Tarık nasıl?

- Çok iyi, çok şükür, - diye yanıtladı Kadir, - Allah'a şükür.

- Onu özledim, - dedim. - Allah göstermesin, çok iyi bir evlattır. - Tarık şahsında kızımı, ailemi ve arkadaşlarımı özledim.

- O seni de özledim, - diye cevapladı Kadir ara sıra. Sesinde pişmanlık vardı. - Lin, söyle bana, hayattaki amacın ne? Neden burada yaşıyorsun?

Bombay'da neyi başarmak istiyorsunuz?

Arabasına ulaştık. Bakan kısa ve şişman bacaklarıyla ileri atıldı ve kapıyı açtı. Gadir ve ben çok yakın durmuş, birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

- Özgürlük istiyorum, - cevap verdim.
- Sonuçta özgürsün. - Pek sayılmaz.
- Avustralya polisini mi kastediyorsunuz?
- Çoğunlukla evet. Ama sadece o değil.
- O zaman endişelenmene gerek yok. Bombay'da kimse sana dokunamaz. Söz veriyorum. Benimle çalıştığın ve boynuna benim adımın yazılı olduğu bir madalyon taktığın sürece, saçından tek bir saç bile eksik olmayacak. Her şey güzel olacak, umarım.

Gadimbhai ellerimi tuttu ve "Saurab"ın sahibine verdiği kutsamayı söyledi. Onu arabaya geçtim. Birisi yakındaki kirli çitin üzerine "Sapna" yazmıştı. Oldukça taze boyadan yola çıkarak yazının birkaç gün önce yazıldığı söylenebilir. Kadir yazıya dikkat etti ama bir şey söylemedi. Nazir arabaya bindikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna geçti.

- Kadir, "Önümüzdeki haftadan itibaren, pasaport işinde ustalaşmak için Abdul Gani'nin derslerine gideceksin," dedi. - Bence bu iş senin için ilginç olacak.

Araba hareket etti. Gadir gülümsedi ve Bakanın sert bakışı hafızama kazındı. Görünüşe göre benden nefret ediyor ve her şeyden önce onunla olan ilişkimizi netleştirmemiz gerekecek. Onunla tartışmayı düşünmem, yurt dışında ne kadar yalnız olduğumun bir göstergesiydi. Bakanın boyu benden kısa olmasına rağmen hiç zayıf değildi ve kilo olarak da ağırdı. İlginç bir mücadele olurdu.

Gelecekteki bu yerleşimi zihnimde "incelenecekler" sütununa not ettim, taksilerden birine seslendim ve Kale yönüne doğru yola koyuldum. Matbaalar, ofisler, depolar, mağazalar, kırtasiye ve diğer hafif sanayi ürünleri üreten işletmeler vardı. Kalenin binaları ve dar sokakları şehrin en eski binaları arasında kabul ediliyordu. Onlarca yıldır burada bulunmaktan gurur duyan hukuk bürolarında, yayınevlerinde ve diğer entelektüel kuruluşlarda antik çağ, kolalı yakalar ve resmi bir edep atmosferi korunmuştur.

Son zamanlarda burada faaliyet göstermeye başlayan işletmelerden biri de Gadirbhairam'ın avukatları aracılığıyla sahibi olduğu ve başkanlığını Majid Rüstem'in yaptığı bir seyahat acentesiydi. O ofis İran Körfezi ülkelerinde sözleşmeli olarak çalışıyor.

binlerce kadın ve erkeğe hizmet etti. Yasal olarak büro, uçak bileti alımı, vize kaydı, yurtdışındaki Kızılderililerin istihdamı ve onlar için kalacak yer arama ile ilgilendi. Majid'in ajanları yasadışı olarak,

Kızılderililerin kişi başi yüz ila üç yüz gramdan altın kolyeler, bilezikler, dekoratif iğneler ve yüzükleri anavatana kaçırmasını sağladı. Altın, Körfez liman kentlerine çeşitli kaynaklardan girdi. Kuşkusuz, her şeyden önce tüccarlar büyük miktarlarda toptan ticaret yaptılar. Ancak bu malzemelerin önemli bir kısmı çalınan altındı. Avrupalı ve Afrikalı uyuşturuu bağımlıları, yankesiciler ve soyguncular mücevherlerini uyuşturuu satıcılarına ve çalıntı malları satın alan spekülörlere sattılar. Frankfurt, Johannesburg veya Londra'da çalınan altınların bir kısmı karaborsa yoluyla İran Körfez ülkelerine geri gidiyordu. Kadirbhai'nin Dubai, Abu Dabi, Bahreyn ve diğeri emirliklerdeki adamları altını eriterek bilezik, gerdanlık ve yüzük haline getirdiler. Sözleşme süresinin bitiminden sonra Kızılderililer anavatanlarına dönerek bu ürünleri küçük bir ücret karşılığında Hindistan'a transfer ederek Bombay havaalanında Kadirbhai halkına teslim ettiler.

Majid'in organizasyonu her yıl beş binden fazla sözleşmeli Kızılderiliyi istihdam ediyordu. Gerekirse ithal mallar yeniden işlendi ve kural olarak Zaveri pazarında satıldı. Yalnızca altın kaçakçılığı operasyonlarından elde edilen yıllık gelir, vergisiz dört milyon ABD dolarından fazlaydı ve bu da Kadir'in adamlarını nüfuzlu ve zengin kılıyordu.

Ticari seyahat ofisimize geldiğimde Majid orada değildi ve üç yardımcısı çok çalışıyorlardı. Altın kaçakçılığının mekanizmasıyla tanıştıktan sonra, bu işi bilgisayara geçirmeyi ve yurtdışında çalışan ve bizimle işbirliği yapan Hintliler için bir veri tabanı oluşturmayı

önerdim. Kadir bu fikri beğendi ve şimdi çalışanlar tüm verileri kağıt klasörlerden bilgisayar belleğine aktarmakla meşguldü. Bir süre onları takip ettim, biraz sohbet ettik ve Majid dışarı çıkmadığı için yan taraftaki kuyumcu atölyesine onu aramaya gittim.

Majid terazinin arkasında duruyordu, beni gördü ve gülümsedi ve işine geri döndü. Sıralanan ürünler önce tek tek, ardından partiler halinde tartıldı. Bilgiler genel gazeteye ve Zaveri pazarındaki işçilerin hesap defterine kaydedildi.

Gadירbhai ile iyilik ve kötülük üzerine konuşmamızın üzerinden sadece iki saat geçmişti, yığınla el yapımı altın kolyeler ve ağır bilezikler kalbimi sıkıyordu. Qadירbhai'nin beni Abdul Gani'nin grubuna götürmesine sevindim. Milyonlarca Kızılderilinin hayal gücünü heyecanlandıran San iblisini görmezden gelin

ben ... idim Khalid Ansari ile döviz işlemleriyle uğraşmayı seviyordum ve Abdul Ghani ile işbirliği yapmayı çok istediğimden emindim: pasaport işi, her şeyden önce, kanunlardan saklanan bir adam olarak ilgimi çekiyordu. Altın yığınları sahnesini görünce çoğu insanın gözleri parlardı ama bu sahne beni rahatsız etti. Para neredeyse her zaman şu ya da bu amaca yönelik bir araç olarak değerlendirilir ve altının kendisi birçokları için çok değerlidir ve altına olan açgözlülükleri bu harika duyguyu gizler.

Ayrılmadan önce Majida Gadירbhai'ye beni başka bir tarlaya göndereceğini söyledim. Hem Majid hem de Abdul'un mafya konseyinin üyesi olduklarını ve Gadירbhai'nin benim hakkımda

aldığı tüm kararları benden önce bildiklerini düşünürsek, bana gönderilecek işin ne olduğunu belirtmeme gerek yoktu. Vedalaştığımızda el sıkıştık ve Majid tereddütle bana sarıldı. Gülümsedi ve şans diledi. Gülümsemesi yapay olsa da arkasında kötü niyetli bir düşünce olmadığına inandım. Majid, gülümsemeyi doğal bir heyecan ifadesi değil, bilinçsiz bir hareket olarak gören insanlardan biriydi. Antrenman boyunca kendini tuttuğu için ona teşekkür ettim ama ona gülümsemedim.

Daha sonra Zaveri pazarındaki tezgâhların önünden son kez geçerken, hayatın belirli bir nesneye yönelik olmayan bir yanının neden olduğu ve hayatın boşa gitmesinden kaynaklanan bilinmeyen bir öfkenin içimi kemirdiğini hissettim. . Aslında, en azından halihazırda olduğumdan daha mutlu hissetmemi engelleyen hiçbir şey yok gibiydi. Kadir bana koruma sözü verdi. İyi kazanıyordum. Her gün bir metre yüksekliğinde bir yığın altın geçiyordu ellerimden. Yakında sahte pasaportlar hakkında ilgilendiğim tüm bilgilere sahip olmam bekleniyordu. Kalbime koyduğum neredeyse her şeyi satın alabilirdim. Özgürdüm, fiziksel sağlığım yerindeydi, yenilenmiş hissediyordum. Ancak hayatımdan memnun değildim.

Sohbetlerimizden birinde Karla'ya "Memnuniyet bir efsanedir" dedi. - Bizi alışverişe götürmek için icat edildi. Bu sözleri söylerken yüzünü ve sesini hatırladım ve bunlar, beni Carla'nın büyük olasılıkla haklı olduğu sonucuna götüren bir düşünce zincirine katıldı. Daha sonra, Gadirbhai'nin bana gerçek bir baba gibi

davrandığı sabahki sohbetimizi hatırladım. O an kuşkusuz mutlu bir andı. Ancak bu duygu ne kadar güçlü ve içten olursa olsun öfkemi dindiremedi.

O gün Abdullay ile antrenmanımız yoğun geçti. Kendime kapılmışım ve Abdullah konuşmalarıyla beni rahatsız etmedi, bu yüzden yoğun bir şekilde kaslarımızı çalıştırdık. Duştan sonra beni motosikletiyle eve götürmeyi teklif etti. tuğla-

Kendi'den August-Krantimarg Adası'nın derinliklerine doğru yol aldık. Bize

Kask takmamıştık, bol ipek gömleklerimiz önden esen ılık rüzgarda dalgalanıyordu. Birdenbire Abdullah'ın gözleri kafenin yanında toplanmış bir grup adama takıldı. Abdullah gibi İranlılara benziyorlardı. Direksiyonu çevirdi ve onlardan yaklaşık otuz metre uzakta durdu.

"Bekle, geliyorum," dedi aceleyle, motoru durdurup yan sehpayı çekerek. Gerekirse açın, çıkın.

Yolda uzun siyah saçlarını ördü, saatini çıkardı ve kafeye doğru yöneldi. Anahtarları alıp peşinden gittim. Abdullah İranlılara yaklaştığında içlerinden biri onu gördü ve şüphesiz onu tanıdı. İranlı, tek kelime etmeden arkasını dönen muhataplarını uyardı. Abdullah'a saldırdılar. Yumruklarını var güçleriyle kullandılar ama basabalarda çoğunlukla birbirlerini dövüyorlardı. Abdullah, yumrukları ve dirsekleriyle başını koruyarak hareketsiz durdu. Rakiplerinin ilk coşkusu tükendikten sonra, Abdullah saldırıya geçti ve sağa ve sola hesaplı darbeler indirmeye başladı. Ona doğru

koştum ve arkadan yaklaşan ilk adamı yere serdim. Düşen adam beni de beraberinde sürükledi. Yanında tek dizimin üstüne çökerek kasıklarına yumruk attım. Ayağa kalkmaya başladığında çenesine birkaç kez yumruk attım. Dizlerini göğsüne bastırarak sürünerek uzaklaştı. O sırada Abdulla, saldırganlardan birine tüm güreş ders kitaplarında anlatılan klasik bir çapraz vücutla vurdu. Rakibinin poposundan kan fişkırdı. Sırtımı Abdullah'ın sırtına dayadım ve karate pozisyonu aldım. Savaşmayı başaran üç rakip tereddütle geri çekildi. Abdullah çılgınca bağırdı ve onlara doğru koştu ve çılgınca kaçtılar. Abdullah'a baktım, "reddedilsinler" diyerek başını salladı.

Etrafta toplanan seyircilerin bakışları altında motosiklete doğru yol aldık. İranlılar yerine Hintliler olsaydı, hangi ülkeye, etnik gruba, sınıfa, mezhebe mensup olursa olsunlar bütün sokakta savaşmak zorunda kalırdık. Ancak çatışma yabancılar arasında olduğu için, etrafta toplananlar, katılmayı düşünmeden sadece izlediler. Abdullay ile Kolaba'ya gittik, kalabalık dağılmaya başladı.

Abdullah o kişilerin kim olduğunu ve kavganın sebebini açıklamadı ve ben de onu sorularıyla sıkmak istemedim. Sadece birkaç yıl sonra, bu konu tartışıldığında, Abdullah o gün beni gerçekten istediğini, savaşta onu desteklemekten çok beni sorgulamadığını açıkladı. Bu özelliğim onu her şeyden çok büyüledi.

Abdulla'dan beni bırakmasını istedim çünkü evimin biraz önünde, Causeway'deki herkes gibi kaldırımın kenarında yürüyen bir kızla dalga geçiyordu. Onu son gördüğümünden beri epey değişmişti.

Sanshi'nin saçlarını, güzel, uzun bacaklarını ve yanlarında yürüme şeklini hemen tanıdım. Bu Lisa Carter. Abdullah'tan motosikletini yanına park etmesini istedim.

- Hoş geldin Lisa.

- Evet, Gilbert! - dedi güneş gözlüğünü alına kaldırıp gülümseyerek. - Elçilikte işler nasıl gidiyor?

- Her zamanki gibi, - Güldüm, - bazen bir kriz, bazen bir kurtarma operasyonu. Harika görünüyorsun Lisa.

Sarı saçları uzamış ve sıklaşmış, yüzü dolgunlaşmış, yanakları kızarmış ve tam tersine vücudu incelmışti. Boyunduruk yakalı beyaz bir gömlek, kısa beyaz bir etek ve Roma sandaletleri giymişti. Gündüzün kararttığı kolları ve bacakları altın-kahverengi bir ışıltı yayıyordu. Sıradan, güzel bir kıza benziyordu. Çok hoş.

- Evet, tedavi oldum, akıllı bir kız oldum - dedi bana sert ve yapmacık bir gülümsemeyle bakarak. - Faydası nedir? Düzene girersiniz ve çevreleyen dünya yolundan çekilir. Kirlenmeden geçmez.

- Bundan korkulacak bir şey yok, - Gülerек cevap verdim. - Ana ruhun mücadelesidir.

Yumuşakça güldü.

- O senin arkadaşın mı?

- Evet, Abdullah Taheri. Abdullah, bu bayan da Lisa Carter.

- Güzel bir araba, diye güldü Lisa motosikleti işaret ederek.

- Bu arabayı sürmek ister miydiniz? - Abdullah gülümseyerek sordu.

Liza bana baktı ve karşılık olarak "karar senin" anlamında ellerimi kaldırdım ve motosikletten indim.

- Geldim, - dedim; Liza ve Abdullah birbirlerine bakmaya devam ettiler.

- Yer boş. Sipariş verip oturabilirsiniz.

- Şey, - diye cevapladı Lisa. - Bakalım neler alınmış.

Eteğini kaldırdı ve arka koltuğa tırmandı. Yoldan geçen ve ağzı açık bakmayan birkaç kişi de az önce izleyenlere katıldı. Abdullah bir okul çocuğu gibi gülümsedi ve vedalaşırken elimi sıktı. Motor kükredi ve trafik akışına karıştı.

- Güzel bir araba, - dedi arkamdan bir ses. Bu, İkiz George'un sesiydi.

- Bu "enfields" pek güvenilir değil, diye ekledi güçlü bir Kanada aksanıyla başka bir ses. O da Akrep George'du.

Geceyi binaların girişinde geçirip turistlere güçlü uyuşturucu sattılar. Yaşam tarzları görünüşlerine yansımıştı: kirli ve dağınık giyinmişlerdi, yüzleri kıllarla kaplıydı. Ancak aptal değillerdi, dürüstlerdi ve birbirlerine son derece sadıklardı.

- Arkadaşlar hoşgeldiniz! Neler oluyor?

- "Teşekkürler oğlum," diye yanıtladı İkiz George, sesinde bir Liverpool büyüyle.

- Bugün saat altıda müşteriyle buluşuyoruz.

- Tahtaya vur, dedi Akrep George kaşlarını çatarak, olası bir beladan korkarak.

- Merak etme, paramızı kazanacağız, - diye cevapladı Akiz umursamazca.

- Müşteri iyi. O sıradan bir işçidir.
 - Evet, çöp kutusuna düşmezsek kazanacağız, - dedi Akrep hoşnutsuz bir ses tonuyla.
 - Evet, vallahi bugün sular bulutlu, - dedim uzaklaşmakta olan Lizayla Abdullah'a bakarak.
 - Ne anlamı? diye sordu İkiz.
- Prabaker, Vikram ve Johnny Cigar'ı düşünüyordum. Abdullah'a gelince, gözlerindeki ifadeye bakılırsa, sadece Liza'dan hoşlandığını söylemek yetersiz kalır.
- Bunu söylemen çok ilginç, Lin. Cinsel motivasyon hakkında ne düşünüyorsunuz?
 - Akrep sordu.
 - Ne hakkında?
 - Kardeşimizin olta atma kuralı bu, - İkiz gülerek bana göz kırptı.
 - Bakalım saçma sapan konuşmuyor musun, - Akrep onun sözünü kesti. - Gerçekten Lin, cinsel motivasyon hakkında ne düşünüyorsun?
 - Genelde düşünmem, sadece hissederim.
 - Mesele şu ki, bu konuda bir anlaşmazlık yaşadık...
 - Tartışma değil, tartışma, - İkizler sözünü kesti. - Seninle tartışmıyorum, tartışıyorum.
 - İnsanları harekete geçiren gücün ne olduğu, onları neyin motive ettiği konusunda aramızda bir tartışma vardı.

- Ama seni uyarmalıyım Lin, - dedi İkizler ağır bir homurdanmayla, - bu tartışma iki haftadır sürüyor ve Akrep isteksiz, duruma ayık bir şekilde bakmak istemiyor.

- Bildirdiğim gibi, George ve ben insanları harekete geçiren gücün ne olduğu hakkında bir tartışma yaptık, - dedi Aqreb George, bir bilim-kitle filminin senaryosunu okuyan bir profesör bakışıyla. Böyle bir ses tonunun İngiliz arkadaşını fazlasıyla rahatsız ettiğini biliyordu. - Freud, bizi harekete geçiren gücün şehvetli arzu olduğunu söyledi. Kendisiyle aynı fikirde olmayan Adler, temel özelliğimizin güç hırsı olduğunu söyledi. Ve Viktor Frankl

Güç arzusunun ve şehvetin önemini kabul etmesine rağmen, seks yoluyla güç elde etme fırsatımız olmadığında bile bizi sürekli olarak harekete geçiren bir gücün olduğunu savundu.

- Evet, o güç öz arayışıdır, - diye ekledi Akiz. - Ama bu aynı zamanda tutku ve otorite gibi bir şey, sadece farklı bir şekilde ifade edildi. Duyusal tutkumuzu tatmin etmek için güç arıyoruz ve tutkuyu anlamak için madde arıyoruz. Adına ne dersen de, her şey sekse indirgeniyor. Tüm bu uydurma teoriler sadece bir kılık değiştirmiş ve onları ortadan kaldırdığınızda geriye sadece seks kalıyor, çıplak seks.

- Katılmıyorum, - karşı çıktı Akrep. - Hepimizi harekete geçiren hayatı anlama eğilimidir. Her şeyin neden var olduğunu anlamak istiyoruz. Her şey seks ve güçle ilgili olsaydı, şempanzelerden hiçbir farkımız olmazdı. İnsanı insan yapan öz arayışıdır.

- Hayır Akrep, bizi insan yapan seks arayışımızdır, diye hırladı İikizler. Sadece uzun zaman önce oldu, bana hatırlattın

Yanımızda bir taksi durdu. Arka koltuktaki yolcu bir iki saniye bekleyip pencereye yaklaştı. Bu Ulla'ydı.

- "Lin," dedi, beni arayarak. - Yardımaınıza ihtiyaım var.

Gözlerinde siyah çerçeveleli bir güneş gözlüğü ve başında bir eşarp vardı. Yüzü solgun ve zayıftı.

- Hm... tanıdık bir görüntü, - dedim arabaya yaklaştımadan önce.

- Lin, lütfen, bu ciddi bir mesele. Lütfen yanıma otur. sana bir sözüm var İlginizi çekecek bir konu.

Eskisi gibi hareket etmedim.

- Lütfen Lynn. Carla'nın nerede olduğunu biliyorum ve bana yardım edersen sana yerini söylerim.

George'a döndüm ve elini sıktım. Akreple el sıkışırken, onlarla tanıştığımdan beri tuttuğum yirmi doları eline sıkıştırdım. Normal işçi dedikleri müşteriyle iş yürümezse bu para gereksiz olmaz, bir akşam masrafını karşılar.

Taksinin kapısını açıp oturdum. Şoför aynadan dikkatle beni izledi ve gaza bastı.

- Lin, neden bana karşı bu kadar soğuksun? - diye sordu Ulla, gözlüğünü çıkarıp ürkek, üzgün bir şekilde bakarak. - Lütfen bana kızma. Lütfen.

Ama artık ona kızgın değildim. Akrep haklıydı, bizi insan yapan öz arayışdır. Ulla Karla'nın adı anılır anılmaz duygu denizine daldım,

hayatım öz ve anlamla doldu. Bir kadın arıyordum. Oyuna katıldım ve risk aldım. bir hedefim vardı

Bu düşüncelerle boğulduğum an, Majid ile tanıştıktan sonra moralimin bozuk olmasının sebebini anladım. Gadir'le tanışmamızdan kaynaklanan eksiklik ve tatminsizlik duygusu hakim oldu bana - çocukça onun gerçek babam olmasını diledim. Bunu fark ettikten sonra can sıkıntısı hissinden kurtuldum. Ulla'nın mavi gözlerine baktığımda, artık herhangi bir öfke ya da hayal kırıklığı hissetmeden, beni polise teslim eden ve tutuklanmamda rolü olan kişinin o olup olmadığını merak ettim.

Elini dizime koydu. Eli dizimi sıkıca kavradı ama titriyordu. Parfümünün kokusu beni mest etti. Her ne kadar farklı olsak da ikimiz de koşullar tarafından mahkum edildik ve ilişkimiz oldukça belirsizdi.

- Sakin ol, sana elimden geldiğince yardım edeceğim, - dedim sertçe. - Ama önce bana Karla'dan bahset.

Bölüm yirmi dört

Birçok ıslak ve titreyen yıldızdan oluşan Samanyolumuz (Galaksi), gece yarısı ufkunda denizin dalgalarından başladı; Ayın sarı-gümüş ışığı, dalgalanan denizi süslü bir ışıltı perdesiyle yıkadı. Gece sakin, sıcak ve berraktı. Goa'ya giden vapurun güvertesi insanlarla doluydu ama ben turist grubunun yanında boş bir koltuk bulup oraya gittim. İnsanların çoğu, yutulan esrar, esrar ve LSD'nin

etkisi altındaydı. Kayıt cihazlarının ve oynatıcıların zifiri karanlık kenarları sağır edici bir müzik patlatıyordu. Gençler çantalarının yanında oturmuş müziğe ellerini çırpıyorlardı. Goa'yı ilk kez ziyaret edenler hayallerine doğru yola çıktı. Bazıları kendilerini tamamen özgür hissettikleri o gizemli yere dönmeyi özlüyordu.

Carla'nın yolculuğuna çıkarken, yıldızlara bakıp gürültücü gençleri dinlerken, onların umutlu, masum heyecanlarını tamamen anladım ve hatta kısmen kabul ettim. Yüzümdeki ve gözlerimdeki sert ifade, güvertedeki mesafe gibi beni onlardan ayırıyordu. Bu kusursuzlukla sallanan güverteye oturdum, Ulla'yı, taksinin alacakaranlığında safir gözlerinde parıldayan korkuyu düşündüm.

Paraya ihtiyacı vardı, bin dolara. parayı verdim Ayrıca, benden, dost kıyafetleri ve kişisel eşyalarıyla birlikte otel odasına kadar ona eşlik etmemi istedi. Korkudan titriyordu, kıyafetlerini topladık, otel ücretini ödedik ve düzeni bozmadan ayrıldık. Ullan'ın kafası, Mauricio'nun ayarladığı işlerden biri hakkında Modena ile bir tartışmaya girmişti.

Mauricio'nun inisiyatifiyle düzenlenen çalışma onun yararınaydı.

¹ LSD - dietilamid liserjik asit. Yarı sentetik psikoaktif ilaç (çevirmenin notu).

la. Kırıldı. Ancak öncekilerden farklı olarak bu kez parasını kaybedenler işlerin peşini bırakmayacaklardı. Önce paralarını geri almak, ikincisi de birinin kanını dökmek istiyorlardı - bu iki

hedeften hangisinin daha erken gerçekleşeceği onlar için önemli değildi.

Ulla bana o insanların kim olduğunu, neden onu takip ettiklerini ve kendisini nasıl bir tehlikenin beklediğini söylemedi. Elbette bunu ona sormalıyım - farkında olmak beni pek çok hoş olmayan durumdan kurtarırdı ve belki birinin hayatını kurtarırdı. Ama o zamanlar Ullay ve sorunlarıyla ilgilenmiyordum.

Carla'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyordum.

- Otelden çıkarken Ulla, "Carla Goa'da," dedi.
- Tam olarak nerede?
- Bilmiyorum. Tatil bölgelerinden birinde.
- Orada sayısız tatil köyü var.
- Öyle ama ne yapabilirim? diye mırıldandı, kızgın sesim karşısında irkildi.

- Onun yerini bildiğini söyledin.
- Goa'da. Bunu kesinlikle biliyorum. Bana Mapuza'dan bir mektup gönderdi. Mektup dün geldi, yani yakınlarda bir yerde olmalı.

Bu cevap beni kısmen tatmin etti. Taksiye bindik ve şoför Abdullah'ın Bridge Candy'deki adresini verdim. Takip edilmediğimizden emin olmak için etrafa dikkatlice baktım. Araba hareket etti, bir süre sessiz kaldı, pencerenin önünden geçen karanlık sokakları seyrettim.

- Neden ayrıldı?
- Bilmiyorum.

- Gitmeden önce bir şeyler söylemesi gerekiyordu. O kadar sessiz ve verimsiz değildi.

Ulla güldü:

- Gitmekle ilgili bir şey söylemedi. Ama bilmek istersen, şahsen senin için ayrıldığını düşünüyorum.

Bu söz Carla'ya olan sevgimi gölgelese de gururum kanat çırttı ve tüylerini diken diken etmeye başladı. Demleme tartışmasını yatıştırmak niyetiyle devam ettim:

- Belli bir nedeni olmalı. Bir şeyden mi korkuyordu?

Ulla tekrar güldü:

- Carla asla hiçbir şeyden korkmaz.

- Herkes bir şeylerden korkar.

- Ve neden korkuyorsun, Lin?

Yavaşça ona döndüm, sokak lambalarının zayıf ışığında, yüzünde bir kin, sorusunda gizli bir anlam aradım.

- Beni Leopold'da beklemek zorunda kaldığın gece ne oldu? - Cevap vermek yerine sordum.

- Oraya gidemedim, beni engellediler. Modena ve Mauricio son anda planlarını değiştirdiler ve ben de onlarla kalmak zorunda kaldım.

- Hatırladığım kadarıyla, onlara güvenmediğin için benden oraya gelmemi istemiştin.

- Evet, hatırlıyorum, öyle dedim. Ben Modena'ya güveniyorum ve Mauricio onu istediği gibi yönetiyor. Mauricio bir şey yönettiğinde Modena karşı koyamaz.

- Söyledikleriniz henüz hiçbir şeyi netleştirmedir.
- Anlıyorum, - Ulla üzüntüyle içini çekti. - Açıklamaya çalışıyorum. Mauricio, ortakları aldatmak için bir ortaklık veya daha doğrusu bir aldatmaca planladı. Bir şekilde aralarında kaldım. Aldatmak istediği insanların benden hoşlandığını ve bana güvendiğini biliyordu, bu yüzden onu kullanmaya karar verdi - sistemi bilirsiniz.

- Tabii ki çok iyi biliyorum.
- Lynn, inan bana, oraya gidememem benim hatam değildi. İlk başta ortaklarla bire bir görüşmemi istediler. Mauricio'nun planlarından korkuyordum çünkü onları biliyordum, bu yüzden benimle olmanı istedim. Sonra planlarımı değiştirdiler, ortaklarla toplantıyı yeniden planladılar ve toplantıya üçümüzün de katılmasına karar verdiler. Seni uyarmalıydım ama onları bırakamazdım. Ertesi sabah konuyu açıklamak ve özür dilemek için seni aradım ama hiçbir yerde bulunamadım. Yemin ederim seni aradım. Leopold'a söz verdiğim gibi gelemediğim için utandım.

- Hapiste olduğumu ne zaman öğrendin?
- Serbest bırakıldıktan sonra. Didier bana berbat görüldüğünü söyledi ve bu arada... Bekle... tutuklanmanda parmağım olduğunu mu düşünüyorsun?

Öyle mi düşünüyorsun?

Bir süre sustum ve gözlerine baktım.

- Senin bu işte parmağın yok mu?

- Aman Tanrım! Lin! diye inledi. Umutsuzluk güzel yüzünün şeklini bozdu. Aklında hoş olmayan bir düşüncenin kök salmasını engellemeye çalışır gibi, sık sık başını sallamaya başladı. - Arabayı durdur! sürücü! Bant kiremit! Abhi, Abhi! Bant kiremit! Arabayı durdur! Bu saat!

Şoför arabayı eski püskü dükkânların yanındaki kaldırıma park etti. Sokak boştu. Şoför motoru durdurdu ve aynadan bize baktı.

Ulla ağlıyordu. O, otomobilin kapı kolundan tutarak dışarı çıkmaya çalıştı ancak elleri titrediği için kapıyı açamadı.

- Ulla sakin ol, - dedim yavaşça elini kapı kolundan çekip elime alarak. - Her şey yolunda. Sakin ol.

- Hiçbir şey iyi değil! Ulla hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. - Bu çöplüğe nasıl girdiğimizi bilmiyordum. Modena kötü bir iş adamıdır. Mauricio ile çöp kaydattılar. Kaç kişi aldatıldı. Ama şimdiye kadar cezasız kalmayı başardılar. Bu sefer müşterileri kandıramadılar. Diğerleri gibi değiller. Çok korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Üçümüzü de öldürecekler. Öte yandan, sen. Biliyorsun, seni polise teslim ettim. Buna neden ihtiyacım var, Lin? O kadar kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Benim hakkımda nasıl böyle düşünürsün? Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Kapıyı açtım. Ulla indi ve arabaya yaslandı. Arabadan inip yanında durdum. Titriyor ve ağlıyordu. Ona sarıldım ve kalbini boşaltması için ona fırsat verdim.

- Her şey yolunda Ulla. Senin karışmadığına inanıyorum. Aslında, sen Leopold'a geldiğinde bile böyle düşünmemiştim. Sana bu soruyu sadece... bu işe, bu yanlış anlaşılmaya bir son vermek için sordum. Sormadan edemedim, anladın mı?

Ulla yüzüme baktı. Sokak lambaları iri mavi gözlerinde dağılmıştı. Dudakları korku ve yorgunluktan kıvrılmıştı ama gözlerinde köklü bir umut parlıyordu. - Onu gerçekten seviyor musun?

-Evet.

- Pekala, - dedi, üzgün ve düşünceli bir tonda gözlerini saklayarak. - Aşk iyi bir şeydir. Ve Carla'nın... aşka ihtiyacı var, buna çok ihtiyacı var. Biliyorsun, Modena da beni seviyor. Gerçekten seviyor...

Bir an düşüncelerine daldı, sonra başını geriye attı, kolumu tuttu ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

- Onu bulacaksın. Mapuza'dan başlayın ve onu bulacaksınız. Karla bir süre daha Goa'da olacak. Mektupta bunun hakkında yazdı. Tam yerini bilmiyorum ama sahilin hemen yanında yaşadığını biliyorum. Penceresinden okyanusu gördüğünü yazdı. Git onu bul, Lin. Biliyorsun, dünyada aşktan başka bir şey yok, başka hiçbir şey yok...

Ulla'nın parıldayan gözyaşları bende kaldı, ay ışığında parıldayan denize katıldı ve "Dünyada aşktan başka bir şey yok" sözleri umut bahçesinde tespih taşları gibi dizildi, önümde yol açtı.

Gece çöktüğünde ve feribotumuz Goa'nın başkenti Panaji limanına yanaştığında, yerel olarak Mupsa olarak bilinen Mapuza'ya giden ilk otobüse bindik.

Ben yolcuydum. Mapuza sadece on beş kilometre uzaktaydı, yol dört yüzyıllık Portekiz egemenliği sırasında hakim olan tarz ve zevkle inşa edilmiş malikanelerin yanından yemyeşil bitki örtüsünün arasından kıvrılarak geçiyordu. Mapuza, Goa'nın kuzey kesiminin ana ulaşım ve iletişim merkeziydi. Beşinci gün burada dinlenme günü sayılırdı, sokaklar sabahın erken saatlerinde işe koşan ya da yüksek sesle alışveriş yapan insanlarla doluydu. Bir taksi ve motosiklet park yeri aradım. Motosiklet kiralayan adamla kısa ama hararetli bir tartışmanın ardından, ileri gelenlere, en az üç dinin kutsal şahsiyetlerine ve tanıdıklarımız gibi nispeten cismani karakterlere atıfta bulunularak, makul bir fiyata bir Enfield Bullit motosikleti kiralayabildim. Ev sahibine bir haftalık kirayı ödedikten sonra motosikleti çalıştırdım ve pazar tünelinden sahile doğru sürdüm.

Hint yapımı Enfield Bullit-350, ellili yılların İngiliz modeli olan İngiliz Royal Enfield tasarımına dayanan üç yüz elli kübik tek silindirli dört zamanlı motora sahip bir motosikletti. Operasyonunun kendine özgü özelliklerine ve ayrıca güvenilirlik ve dayanıklılık koşullarına göre tasarlanan "Bullit", sürücünün çok sabrını, sağlıklı bir sinir sistemini ve kendisine karşı düşünceli bir tavrı gerektiriyordu. Bunun yerine, bu makine, ölümden kaçış

anlarında ara sıra meydana gelen içsel sarsıntılarla birlikte, sadece hakim rüzgarların kanatlarındaki kuşların bildiği ilahi bir uçuş sunuyordu.

Calangute ve Chapora arasındaki kıyı boyunca sabahtan akşama dolaştım, tüm hanları ziyaret ettim ve küçük ama yeterince ilginç olsa da yerel misafirperverliğin kavrulmuş topraklarını bir hediye yağmuruyla suladım. Yerel sarraflar, uyuşturucu satıcıları, küçük hırsızlar, rehberler ve aracılarla yararlı tanıdıklar edindim. Hemen hepsi anlattığım tipte yabancı kızları görmüştü ama onların Karla olup olmadığından emin değillerdi. Soğuk su içer, bir şeyler atıştırmak için restoranlara girerdim ve tüm garsonları sorgulardım. Tüm sorularıma Marathi ve Hintçe memnuniyetle cevap vermelerine rağmen, Carlisle ile tanışıp tanışmadıklarından emin değillerdi. Zaman zaman öne sürdükleri çeşitli hipotezler üzerine yaptığım araştırma sonuçsuz kaldı. Aramanın ilk günü herhangi bir sonuç elde edemedim.

Gün batımında en son konuştuğum kişi, Anjun'daki Denizkanari restoranının sahibi, tombul, genç bir Maharashtrian olan Dashrant'tı. Benim için, patates ve zencefille aşılanmış yeşil bezelye ile doyurucu bir lahana mumu, ayrıca sotelenmiş bamya ve yeşillik turşusu ile patlıcan.

¹ Bamya, Abelmosh familyasının Abelmosh cinsine ait tek yıllık bir bitki türüdür. Boyu yaklaşık 1,5 m olan bu bitki, çiçeklerinden dolayı pamuk fidanına benzer. Anavatanı Doğu Afrika'dır. Bamya

yemeği hazırlamıştı. Bütün bunlar hazır olduktan sonra akşam yemeği için benimle masama oturdu. Onun ısrarı üzerine, yemekten sonra büyük bir bardak yerli hindistancevizi * 1 ve ardından bir bardak Brezilya fıstığı ezmesi içtim.

Marathi konuşan Dashrant, goradan para almayı reddetti, restoranı kapattı ve benden motosikletimle onu teslim etmemi istedi. Karla'yı arayışım, onun hayal gücünü son derece romantik, "sonunda Kızılderili" bir macera olarak ele geçirdi. Geceyi yakındaki kulübesinde geçirmem için ısrar etti.

Dashrant, "Burada çok güzel yabancı hanımlar var," dedi. - Bhagwan'ın yargısı ise, bunlardan biri kayıp aşkınız olabilir. nce biraz uyu ve sabah onu uyanık bir zihinle arayacaksın, değil mi?

Ayaklarımızı kuma basarak kendimizi iterek motosikleti çalıştırdık ve palmiye ağaçlarının arasından yavaşça Dashrant'ın evine gittik. Kare şeklindeki kulübesi bambu filizlerinden, hindistancevizi hurma kütüklerinden ve yapraklardan yapılmıştır. "Sahil" restoranı kapısından görülebiliyor ve Karadeniz manzarası açılıyordu. Dashrant kulübesine girdi ve mumları ve lambaları yaktı. Tek odalı kulübesinin zemini kum, ortasında bir masa, iki sandalye, şişme yataklı bir yatak ve bir portmanto vardı. Büyük bir toprak kap saf su ile doldurulmuştu. Dashrant, o gün yerel bir kuyudan su getirdiğini ciddi bir şekilde ilan etti. Masanın zerine bir şişe hindistancevizi sütü ve iki bardak yerleştirildi. Dashrant, bu evin kendisine ait olduğunu bildiği için hem benim hem de

motosikletimin güvende olacağına dair güvence verdi, kapıda asılı kilidin anahtarını bana verdi ve sevgilimi bulana kadar onun evinde kalmamı önerdi. Sonra gülümseyip göz kırparak benimle vedalaştı ve restoranına gitti. Palmiye ağaçlarının arasından geçerken mırıldandığı duyulabiliyordu.

Enfield'imi kulübenin duvarına yasladım, bir iple bağladım, ipin bir ucunu kuma gömdüm ve diğer ucunu da yatağa bağladım, böylece biri motosikleti çalmak isterse, beni yatakla birlikte sürüklesin. Sonra yatağa uzandım ve hemen uykuya daldım. Hiç rüya görmeden dört saatlik derin bir uykudan sonra uyandım ve tekrar uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğumu fark ettim. Botlarımı giydim, bir sürahi su aldım ve kulübenin arkasındaki tuvalete gittim. Goa'da geleneksel olan

olgunlaşmamış meyvesi sebze olarak kullanılır (yiyeceklere dökülür, salata ve konserve yapımında kullanılır); sapından kaba lif elde edilir. Kavrulmuş tohumlardan bir kahve ikamesi yapılır. Tropikal ve subtropikal ülkelerde, Kuzey Amerika ve Güney Avrupa'da birçok çeşidi yetiştirilmektedir. Azerbaycan'da bamya (esas olarak

¹ Hindistan cevizi hurması veya Brezilya fıstığının öz suyundan yapılan alkollü bir içecek, çoğunlukla Hindistan, Goa'da üretilir (çevirmenin notu).

ayak boşluğu, kanovun sığ vadiye indiği kuma kazılmış bir kuyuydu. Sığ vadide insan faaliyetlerinin atıklarıyla beslenen yerel cins siyah, kalın tüylü yaban domuzları otluyordu. Ellerimi yıkamak için kulübeye dönerken, beslenmiş hayvanların dereye doğru yürüdüğünü duyabiliyordum. Bu, atıkları bertaraf etmenin çok uygun ve çevre dostu bir yolu olsa da, safsızlık ve pislik görüntüsü, vejeteryanlık lehine yeterince ikna edici bir argüman olarak kabul edilebilir.

Dashrantm'ın kulübesinden sadece elli ila elli beş adım ötede, dalgalanan denizin kıyısına yürüdüm, kum tepelerinden birine oturdum ve bir sigara yaktım. Gece yarısıydı, sahil boştu. Küçülen Ay'ın gökyüzünün yakasına iğnelenmiş bir madalyon gibi görüldüğü söylenebilir. Bu nasıl bir madalyaydı? Büyük olasılıkla bir savaş yarası için verilen bir Mor Kalp⁷⁷ ⁷⁸madalya. Dalgalara yansıyan ve kıyıya yuvarlanan Ay'ın sevgilisi, denize gümüş bir ağ atıp avını kıyıya çıkarmaya çalışan bir balıkçıya benziyordu.

Kafasında sepet olan bir kadın yaklaştı. Yürürken, ayaklarının dibine vuran dalgalarla birlikte yanları sallanıyordu. Yaklaştı, sepeti yere koydu ve çömeldi, gözlerime baktı. Kadın, turistlerle çokça etkileşim kurmasıyla tanınan, otuz beş yaşlarında bir karpuz

⁷⁷Vejetaryenlik et yememek demektir. Vejetaryenler sadece yeşillikler, meyve ve sebzeler ve süt ürünleri yerler (çevirmenin notu).

⁷⁸"Mor Kalp" madalyası, askerlik hizmetinde yaralanan veya ölenlere verilen bir ABD askeri madalyasıdır. Tüm ABD askeri ödülleri arasında en uzun ömürlü olanıdır (çevirmenin notu).

satıcısıydı. Tembul hurmanın meyvesini çiğneyerek, bir yabancının karpuzunun yarısı olan kalinga ile bir sepet gösterdi. Genellikle seyyar satıcılar bu saatlerde sahilde dolaşmazlar. Belki bir çocuğu ya da hastayı emzirdi ve eve giderken kalan malını satmak istedi.

Ona memnuniyetle bir dilim karpuz alacağımı Marathi dilinde söyledim. O, tüm Kızılderililer gibi, dili konuşmaktan etkilendi ve bir dilim karpuz kesmeden önce, dili nereden ve nasıl öğrendiğimi merak etti. Çekirdeklerini kuma tükürdüm ve iştahla karpuzu yemeye başladım. Kadın bana baktı ve istediği kuruş yerine kağıt para almayı reddetti. Sonra ayağa kalktı ve sepeti kafasına koydu ve ben de halk arasında çok popüler olan bir Hint filminden eski, hüznü bir şarkı söylemeye başladım:

Ya dünyaya ya da Mefil'e

Mere kam ki nehi...

(Ne dünya ne de dünyadaki tüm insanlar benim için önemli değil).

Kadın hayranlıkla mırıldandı ve yoluna devam etmeden önce birkaç dans hareketi yaptı.

- İşte bu yüzden seni seviyorum, - yanıma kumlara oturan Karla'ya hızlı ve nazikçe dedi.

Sesini duyup yüzünü gördüğüm anda kalbim daha hızlı atmaya başladı ve ciğerlerimdeki hava tamamen tükenmiş gibiydi. Onunla son tanıştığımızdan, ilk aşık olduğumuzdan beri her şey nasıl olmuştu. Karışık bir heyecan kasırgası üzerime çöktü. Gözlerim ağrıdı ve farklı, şımarık biri olmasaydım ağlardım. Kim bilir belki de ağlamalıyım.

- Aşka inanmadığını sanıyordum, - dedim duygularımı, gelişinin etkisini, üzerimdeki gücünü saklamaya çalışarak.

- Senden tam da bu nedenle hoşlandığımı kastetmiştim,' diye güldü, Ai'ye bakarak. - Genel olarak aşka inanıyorum. Herkes ona inanıyor.

- Evet? Ne de olsa birinin inancını kaybettiğini düşündüm?

- İnsan aşka olan inancını kaybetmez ve onu istemekten vazgeçmez. Sadece mutlu sona olan inançlarını kaybederler. Aşk hikayelerinin neredeyse hiçbirinin başladığı kadar güzel olmayacağını bilerek inanırlar ve aşık olurlar...

- Ama Sky köyünde aşktan nefret ettiğini söylemiş gibisin.

- Evet, kendisinden nefret ettiğim gibi ondan da nefret ediyorum. Ama bu ona inanmadığım anlamına gelmez.

- Koca dünyada senin gibisi yok Karla, - Sevgiyle dedim, profiline bakıp gece denizine gülümseyerek; cevap vermedi. - O zaman neden?

- Ne neden"?

- neden beni seviyorsun

- Evet, öyle mi diyorsun? - Karla tek kaşını kaldırdı ve yüzüme baktı. - Çünkü beni bulacağını biliyordum. Sana nerede olduğumu söylememe gerek olmadığını biliyordum. geleceğini biliyordum. Bundan neden emin olduğumu bilmiyorum, sadece biliyordum, hepsi bu. Aniden o kadın için şarkı söylediğini duydum... Sen delisin Lin, senin hakkında sevdiğim şey bu. Kibarlığının tamamen bu çılgınlıktan kaynaklandığını düşünüyorum.

- Nezaketim mi? Gerçekten şaşırmıştım.

- Evet, çok nazıksın Lin. Kendinizi bilirsiniz, bir kişinin nezaketine yeterince sertlikle karşı koymak çok zordur. Yanlış hatırlamıyorsam veba salgını sırasında harabelerde birlikte çalıştığımızda sana hayran olduğumu söylememiştim. Benim için çok endişelendiğini biliyordum, ama bir kelime

hiçbir şey söylemedin, sadece gülümsedin ve her zaman yanımdaydın - uykuya daldığımda ve uyandığımda. O zamanki kararlılığınıza ve cesaretinize hayranım. Nadiren etkilenirim.

- Burada ne yapıyorsun Carla? Bombay'dan neden ayrıldın?

- Neden orada kaldığını sormak daha doğru olur sanırım.

- Hayır, bunun için nedenlerim var.

-Teşekkür ederim. Ayrılmak için nedenlerim de vardı.

Döndü ve kıyı boyunca uzaktan ağır ağır bize doğru gelen yalnız gölgeye dikkatle bakmaya başladı. Görünüşe göre adam uzun bir asa ile yalnız bir gezgindi. Karla'nın Bombay'dan ayrılma nedenini öğrenmek için acelem vardı ama yüzünde o kadar gergin bir ifade vardı ki uygun bir anı beklemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

- Arthur Road'da olmamla ilgili tam olarak ne bilmek istersin?

Karla bu soruyu duyduğunda ürperdi, belki de denizden esen rüzgardı. Üzerinde bol sarı bir tişört ve yeşil bir kuşak vardı ve çıplak ayakları kuma gömülü, dizlerini birbirine kavuşturmuş oturuyordu.

- Bu garip bir soru.

- O gece Ullay'la buluşmak için evinizden ayrıldığımda tutuklandığımı söylemek istiyorum. Geri dönmemem hakkında ne düşündün?

- Ben sadece... ne düşüneceğimi bilemedim.

- Gittiğimi mi sandın?

Carla kaşlarını çattı.

- Evet, ilk başta böyle bir şey düşünerek kızdım. Ama harabeye, kliniğe dönmediğini ve nerede olduğun hakkında kimsenin bir şey bilmediğini anladığımda, bir şey yaptığını sandım... Bilmiyorum... önemli.

- Önemli iş! - Hem üzgün hem de kızgın güldüm. Bu karanlık düşünceleri kovmaya çalıştım. - Üzgünüm Carla. Oradan size veya başka birine mesaj gönderemedim. Seni bıraktığımı, seni bıraktığımı düşünebileceğini düşünerek delirirdim...

- Gerçeği - senin hapiste olduğunu öğrendiğimde çok şok oldum... O dönem genel olarak hayatımın çok zor bir dönemiydi. Benim... meşguldüm... işler çok ters gitti, çok kötü Lin, bir daha iyileşebileceğimi sanmıyorum. Ve sonra seni öğrendim. Bir anda hayatım tamamen, kökten değişti.

Çok önemli olduğu için sözlerini netleştirmesini istemek istedim ama o sırada gezgin aceleyle yanımıza geldi. Gönderimi özledim.

Gezgin gerçekten bir sadhuydu - kutsal bir figür. O, ang, uzun boylu ve neredeyse dünyevi, kararmış. Bir kuşak takmış olan ve elinde çok sayıda gerdanlık, bilezik ve bileklik bulunan gezginin, kuşaklarına kadar uzanan uzun, birbirine dolanmış saçları vardı. O

asasını omzuna koydu ve selamlamak için avuçlarını birleştirdi. Cevap olarak onu selamladık ve yanımıza oturması için davet ettik.

- Belki yardım edebilirsin? diye sordu gezgin Hintçe. - Böyle güzel bir gecede karar vermek güzel olurdu.

Cebimden bir parça preslenmiş chara çıkarıp sigarayla birlikte ona uzattım.

- "Bhagwan'ın kutsamaları nezaketinizle olsun," diye seslendi gezgin en sonunda.

- Bhagwan seni de korusun, diye yanıtladı Karla ona kusursuz bir Hintçeyle. - Büyüyen ay sırasında Shiva'nın sadık bir takipçisini görmekten onur duyduk.

O açık dişlerinin arasından gülümsedi ve chillum'u hazırlamaya başladı. Toprak tüp doldurulduktan sonra gezgin dikkatimizi çekmek için avuçlarını kaldırdı:

- Çekime başlamadan önce size bir hediyem var. Beni anlıyor musun?

- "Evet, anladık." dedim gülümseyerek.

- İyi. İkinizi de kutsayacağım. Dualarım her zaman sizinle olacak. Sana böyle bir nimet veriyorum.

O, ellerini başının üzerine kaldırdı, bu pozisyonda diz çöktü ve alını ile kuma dokundu. Sonra kalkıp tekrar eğildi. Birkaç kez eğilerek, alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Sonunda çömelip dişlerini göstermeden gülümsedi ve bana chillum'u yakmamı işaret etti. Chillum'u sessizce içmeyi bitirdik ve adam charaların kalıntıları bana geri vermek istedi, ama ben

almadım. Minnettarlığının bir işareti olarak, Sadhu ciddiyetle eğildi ve ayağa kalktı, asasıyla Ay'ı işaret etti. O an ne demek istediğini anladık: Ayın üzerindeki kasvet, ellerini dua edercesine kaldırmış, diz çökmüş, başı öne eğik bir adam şeklinde toplanmıştı. Bazı halklarda bu resme "tavşan" denir. Gezgini mutlu bir şekilde gülümsedi ve kum tepelerinin üzerinden yoluna devam etti.

- "Seni seviyorum Carla," dedim yolcu gittikten sonra. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Aşk var olduğundan beri seni hep sevdiğimi hissediyorum. Sesini seviyorum. Yüzünü seviyorum. Ellerini seviyorum. Her hareketini ve bunu yapma şeklini seviyorum. Bana dokunduğunda, sana sihirli bir değnek dokunduğunu düşünüyorum. Ne düşünüyorsan Oynamayı ve onların konuşmalarını dinlemeyi seviyorum. Bütün bunları hissediyorum ama ne sana anlatabiliyorum ne de kendime. Sadece seni seviyorum, seni tüm kalbimle seviyorum. Sen ilahi yargının vücut bulmuş halisin: hayatıma renk katıyorsun ve ona anlam veriyorsun. Bu nedenle, bu dünyayı sevmeye hakkım var.

Carla beni öptü ve yumuşak kuma uzandık. Kollarımız başımızın üzerinde gerilmiş ve parmaklarımız çapraz olarak birbirimizi sevdik. O sırada ay dualarıyla denizi fethetti, dalgaları karaya sürdü ve kıyıya çarpmaya zorladı.

Bir hafta dinlenmeye gelen turistler gibi yaşadık. Goa'daki Chapora'dan. Cape Ramaya gibi - tüm kıyı kasabalarını dolaştık ve geceyi Kolva Plajı'nın "beyaz altın" mucizesinde geçirdik. Antik

Goa'nın tüm kiliselerini ziyaret ettik. Aziz Francis Xavier'in öldüğü gün, bağırان ve sevinen sonsuz hacı kalabalığına karıştık. Sokaklar en güzel kıyafetlerini giymiş insanlarla doluydu. Eyaletin her yerinden sokak satıcıları geldi. Kor. sakatlar ve engelliler, bir mucize umuduyla St. Xavier Bazilikası'na toplu bir geçit töreninde yürüdüler ⁷⁹. Xavier ⁸⁰, dillerde seyahat eden Cizvit Tarikatı'nın kurucusu Ignatius Loyola'nın yedi silah arkadaşından biriydi.

Mezarının yeri birkaç kez değiştirildikten sonra nihayet 17. yüzyılın başında Eski Goa'daki Bom-Isa bazilikasına gömüldü ve bugüne kadar orada kaldı. Sayısız nakliyeyle rağmen, ⁸¹birçok kez mezardan çıkarılan cesedi alışılmadık bir şekilde - bazıları mucizevi bir şekilde - korunmuştur ve her on yılda bir halka teşhir edilmektedir. Sanki ceset çürümeye yenik düşmemiş, yüzyıllar boyunca tekrar tekrar kasıtlı sakatlamalara ve bazı uzuv kesmelere maruz kalmış gibiydi. Örneğin, 16. yüzyılda Portekiz'de bir kadın, şans tılsımı olarak kullanmak bahanesiyle bir ölünün ayak başparmağını ısırır. Sağ koluyla bağırsaklarının bir kısmı Teberrük gibi çeşitli dini merkezlere gönderildi. Bazilikanın muhafızlarından benzeri görülmemiş bir ücret karşılığında Carlisle'a kutsal cesetten bir

⁷⁹Bazilika - genellikle dini önemi olmayan, ancak yalnızca toplanma işlevi olan dini yapılar için kullanılan bir mimari plan. Bazilikalar ağırlıklı olarak Hristiyan ve ortaçağ mimarisinde kullanılmıştır (çevirmenin notu).

⁸⁰Cizvit - mürted Katolik rahipler topluluğunun bir üyesi, bir Katolik keşiş (çevirmenin notu).

⁸¹Mezar açma - adli muayene için bir cesedin mezardan çıkarılması (tercümanın notu).

tutam alması için şaka yollu izin teklif ettik, ancak kesinlikle reddedildik.

- Hırsızlığa bulaşmanın sebebi nedir? - Karla, gökyüzünün ipeğini başımıza çektiği sıcak gecelerden birinde sordu ve kıyıya vuran dalgaların hoş uğultusunu kulaklarımızda duyduk.

- Sana söylemiştim. Aile hayatım alt üst oldu, kızımı görmemi yasakladılar. Ayrıca bir enkaz ve uyuşturucu bağımlısı oldum. Bağımlılığımı beslemek için paraya ihtiyacım vardı.

- Hayır, neden kâr için soygunu tercih ettiğini kastediyorum.

Bu, kanun muhafızlarının hiçbirinin - ne polisler ve hakimler, ne avukatlar ve psikiyatristler, ne de hapishane yetkililerinin düşünmediği hukuki bir soruydu.

- Ben de bunu çok düşündüm. Cevabımın biraz garip geleceğini biliyorum ama televizyonun bu kararı vermemde bana çok yardımcı olduğunu düşünüyorum. Ekran kahramanlarının neredeyse hepsinin elinde silah vardı. Doğrusu... silahlı soygun benim dünyamda cesur bir takip gibi görünüyordu. Silahsız insanları tabancayla korkutmanın pek cesaret gerektirmediğini anlıyorum elbette ama o zamanlar bu yöntem benim gözümde en cüretkar soygun türü olarak görülüyordu. Yaşlı bir kadının kafasına vuramaz, çantasını alamaz ya da başka birinin evine zorla giremezdim. Silahlı soygunun daha adil bir yöntem olduğunu düşündüm - soyduğum kişi veya bir polis tarafından vurulma riski her zaman vardı.

Carla yüzüme bakıyor, neredeyse benimle senkronize bir şekilde sessizce nefes alıyordu.

- Ayrıca... Avustralyalı genç bir adama hayrandı... - Kim?

- Adı Ned Kelly'ydi. Kanuna uymadı. Ünlü bir suçlu olarak görülüyordu ama zalim değildi. Sadece genç ve istekli. Kendisine karşı ön yargılı olan polisin, dolambaçlı yolu seçmesinde büyük rol oynamıştır. Bir gün sarhoş bir polis kız kardeşini taciz etti ve Ned, kız kardeşini savunmak zorunda kaldı. Ondan sonra işler tersine dönmeye başladı. Ama bu sadece onunla ilgili değildi. Yani, polisin ondan nefret etmesinin nedeni sadece bu değildi, esas olarak onun sarsılmaz mahkumiyetinden rahatsız oldular. Devrimcilerden biri olduğum için onun destekçisiydim.

- Avustralya'da bir devrim oldu mu? Carla şaşkınlıkla güldü. - Bunu hiç duymadım.

- Devrim olmamasına rağmen, devrimciler vardı. Ben onlardan biriydim. Anarşist bir örgütün üyesiydim. Mermi atmayı, bomba yapmayı öğrendim. Devrim başlar başlamaz savaşımaya hazırlanıyorduk. Devrim başlamadı. Ve Avustralya'nın Vietnam Savaşı'na katılmasına karşı çıktık.

- Avustralya Vietnam Savaşı'na katıldı mı?

Bu sefer güldüm.

- Evet. Bunu ülke dışında çok az insan biliyor ama biz her zaman Amerika Birleşik Devletleri'nin yanında olduk. Vietnam savaşında Amerikalılarla birlikte Avustralyalı askerler de öldürüldü. Hükümet küçük çocukları savaşa gönderdi. Ateş etmeyi reddedenler tıpkı Amerika'daki gibi hapsedildi. O zaman beni tutuklamadılar. Bombalar yaptım, protestolar düzenledim ve sokak siperlerinde

polisle çatıştım. Sonunda hükümetimiz değişti ve Avustralya savaştan çıktı.

- Hâlâ anarşist misin?

Bu soruyu cevaplamak, o zamandan beri ne kadar değiştiğimi değerlendirmek benim için kolay olmadı.

- "Anarşistler..." Tereddütle söze başladım, "görüyorsunuz, onlar insanı diğer politik teorilere tercih ediyorlar." Tüm siyaset teorileri, insanları kontrol etme ve yönlendirme ihtiyacı olduğunu iddia eder. Bununla birlikte, anarşistler kişinin tamamına güvenir ve kendi yolunu seçme hakkını ona emanet eder. O zamanlar onların bakış açısını paylaşıyordum, insan doğasına iyimserlikle bakıyordum ama şimdi tam olarak katılmıyorum. Yani, hayır, muhtemelen artık bir anarşist değilim.

- Ve bir soyguncuyken, hayran olduğunuz adam Ned Kelly ile kendiniz arasında benzerlikler aradınız mı?

- Evet, sanırım onu arıyordum. İki yakın arkadaş ve bir erkek kardeştan oluşan küçük bir grup oluşturdu. Baskınlar ve silahlı soygunlar düzenlediler. Polis onları etkisiz hale getirmek için özel bir görev gücü gönderdi ve Ned ve arkadaşları ateşe karşılık vererek iki polisi öldürdü.

- Sonra ne oldu?

- Tutuklanmıştı. Hükümet ona karşı gerçek bir savaş ilan etti. Onu tutuklamak için büyük bir polis gücü gönderildi, polis çalılıklardaki otellerden birinde grubunu kuşattı ve ardından bir çatışma çıktı.

- Bush' otelinde mi?

- Avustralya'da, tüm kırsal alan çalı olarak adlandırılır. Uzun lafın kısıası, polis gücü Ned Kelly ve arkadaşlarını kuşattı. En yakın arkadaşı boğazına isabet eden kurşunla öldü. Ned'in küçük erkek kardeşi ve arkadaşı Steve Hart, polise yakalanmamak için birbirlerini vurdular. İkisi de on dokuz yaşındaydı. Ned çelik bir vücut zırhı ve bir miğfer giyiyordu. , iki elinde tuttuğu tabancalardan ateş ederek polisin önüne çıktı. Polisler korkmuş ve kaçmış, ancak memur onları geri almalarını emretmiş. Sonuç olarak, Ned vuruldu ve her iki bacağından yaralandı. Tanıkların yalan ifade vermeye zorlandığı bir duruşma düzenlendi ve Ned ölüm cezasına çarptırıldı.

¹ Çalı (İngilizce) - çalı, çalılık.

- Onu idam mı ettiler?

- Evet. Sonunda "Hayat böyledir" dedi. Önce astılar, sonra kafasını kestiler ve polis kafasını basın kağıdı olarak kullandı. Ned ölmeden önce, kendisini mahkum eden yargıca yakında yüksek mahkemede görüşeceklerini söyledi. O yargıç gerçekten çok geçmeden öldü.

Hikayemi anlatırken Carla dikkatle bana baktı. Bir avuç kum alıp parmaklarımin arasına boşalttım. İki büyük yarasa başımızın üzerinden uçtu. Çok alçaktan uçuyorlardı, kanatlarının hışırtısı duyulabiliyordu.

- Ned Kelly'nin hikayesi sadece beni değil, çocukluğumdan beri ilgimi çekiyordu. Pek çok sanatçı, yazar, müzisyen, oyuncu bu

temayı öyle ya da böyle geliştirdi. Ned, biz Avustralyalıların kalplerinde ve hayallerinde bir yer edindi. Bizim için Che Guevara veya Emiliano Zapata gibi bir figürdü. Aklım eroin dumanındayken, hayatımla ilgili rüyalar Ned'inkiyle karışıyordu. Aslında onunla benim aramda önemli bir fark vardı. O bir hırsızdan bir devrimciye, ben de bir devrimciden bir hırsıza dönüştüm. Ne zaman soymaya gitsem polis tarafından öldürüleceğimi düşündüm. Bunu umuyordum. Bu sahneyi rüyamda tekrar yaşıyordum. Polislerin bana durmam için bağırdığını, silahını çekip beni öldürdüğünü hayal ettim. Sokakta vurulmayı umuyordum. İşte böyle ölmek istedim...

Karla bir eliyle bana sarıldı, diğer eliyle çenemi tuttu ve yüzümü ona çevirdi. Gülümsüyordu.

- Peki ya Avustralyalı kadınlar? - saçımı okşayarak sordu.

Güldüm ve beni yandan dürttü:

- Bakalım! Merak ediyorum.

- Nasıl olacak Güzeller, - Güzel yüzüne bakarak cevap verdim. - Avustralya'da birçok güzel kadın var. Konuşmayı, bir araya gelmeyi ve bağımsız yaşamayı severler. Ayrıca çok samimi ve açık sözlüdürler, saçmalıklardan nefret ederler. Hiçbir kadın bir erkeğin kuyruğunu Avustralyalı kadınlar gibi kısaltamaz. - Kuyruğu kısaltmak için mi?

- Yani köpüğü almak, rüyadan gerçeğe döndürmek, böhürlenince ehlileştirmek diyorum. Avustralyalı bir kadın

buharını atmak için bir iğne alırsa, bunu hak ediyorsunuz demektir.

Carla, elleri başının altında, kumların üzerinde sırtüstü yatıyordu.

- Bence Avustralyalılar çılgın insanlar. Onu görmek isterim.

Hayat, Goa'daki aşk günleri ve geceleri kadar güzel, tasasız ve rahat olabilir. Kendi hayatımızı yıldızlardan, denizden ve kumdan inşa edebiliriz. ben onu

¹ Pres kağıdı - yazıyı kurutmak için bir araç (çevirmenin notu).

Daha dikkatli dinlemeliydim, kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedi ama sözlerinde başımızın üstündeki yıldızlar gibi açık işaretler ve uyarı işaretleri vardı. O işaretlere dikkat etmemiştim. Biz erkekler bir kadını sevdiğimizde, onun ne söylediğini genellikle umursamayız, sadece konuşma şeklinden zevk alırız. Gözlerini sevdim ama orada ne yazdığını okuyamadım. Sesini seviyordum ama sesindeki korkuyu ve ıstırabı duyamıyordum.

Son gün ve son gece geldi geçti. Bombay'a dönmeye hazırlanmak için erkenden uyandım. Karla kapıda durmuş, denizin eşsiz ve ışıltılı güzelliğini seyrediyordu.

- Gitme, - dedi ellerimi omuzlarına koyup boynundan öptüğümde.

- Nasıl nasıl? - Güldüm.

- Bombay'a geri dönme.

- Neden? Niye?

- Oraya geri dönmeni istemiyorum.

- Bunun anlamı ne?

- Bu, oraya geri dönmeni istemediğim anlamına geliyor.

Şaka yaptığını düşünerek güldüm.

- Şey, - Şakanın devamını bekleyerek gülümsedim. - Neden gitmemi istemiyorsun?

- Her şeyin bir nedeni olmak zorunda mı?

- Aslında evet.

- Aslında nedenlerim var ama sana söylemeyeceğim.

- Neden? Niye?

- Çünkü bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Sebeplerin olduğunu söylesem, bu senin için yeterli olmalı - eğer beni sevdiğini söylediğin kadar seviyorsan.

Karla tuhaf bir coşku ve beklenmedik bir sertlikle konuşuyordu ve ben kızmak yerine şaşırdım.

- Onu sakinleştirmeye çalıştım. - Sessizce açıklığa kavuşturalım.

Gerçekten Bombay'a dönmem gerekiyor. Neden benimle geri gelmek istemiyorsun?

- Bombay'a geri dönmeyeceğim.

- Neden, kahretsin?

- geri dönemem Geri dönmek istemiyorum. Senin de geri gelmeni istemiyorum.

- Peki o zaman, hadi bunu yapalım. İşimi tamamlamak için Bombay'a gideceğim ve sen beni burada bekle. İşimi bitirip geri geleceğim.

- "Oraya gitmeni istemiyorum," diye tekrarladı Carla monoton bir sesle.

- Carla, çocukça davranma. Gitmek zorundayım.

- Hayır, gitme.
- kaşlarımı çattım.
- Carla, gitmem gerek. Ulla'ya on gün sonra döneceğime söz verdim. Sorunları var, biliyorsun.
 - Ulla'ya bir şey olmayacak, kendi sorunlarını kendi çözecek, - dedi Karla bana bakmadan.
 - Bekle, beni kısıkanıyor musun Ulla? - Şaka yapmak ve saçını okşamak istedim ama Karla aniden bana döndü, gözleri şimşek çaktı.
 - Saçma sapan konuşma! Ullan'ı çok seviyorum, tekrar ediyorum - ona hiçbir şey olmayacak!
 - Sakin ol... Neler olduğunu anlamıyorum? Başından beri geri dönmem gerektiğini biliyordun, bunun hakkında konuştuk. Pasaport işi yapmayı düşünüyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.
 - Senin için bir pasaport yapacağım. Senin için beş pasaport yapacağım.
- İşte burada tam tersini anladım.
- Bana pasaport yaptırmaya gerek yok. Onları kendim yapmayı öğrenmek istiyorum. Temel olarak bu işi öğrenmek istiyorum - pasaportlardaki yazıları düzeltmek ve tahrif etmek. Bunu öğrenirsem özgür olacağım. Özgür olmak istiyorum, Carla, özgür.
 - Neden diğerlerinden farklı olmak istiyorsun?
 - Ne demek istiyorsun?
 - "Hiç kimse istediğini elde edemez," diye yanıtladı. - Kimse.

Öfkesinin yerini, yenilgisiyle yüzleşen bir adamın daha önce hiç görmediğim derin hüznü aldı. Bir erkeğin, özellikle onun gibi bir kadında benzer duygular yaratmaya hakkı olmadığını anladım. Er ya da geç bu eylem için cezalandırılacağımı biliyordum.

Alçak sesle, onu konuşturmaya çalışarak, söze başladım:

- Ulla'yı geçici olarak arkadaşım Abdullah'a bağladım, ona göz kulak olması gerekiyordu. Ancak Abdullah onu hayatının geri kalanında koruyamaz. Ulla için başka bir sığınak bulmalıyım.

- Şimdi gidersen, geri döndüğünde beni burada bulamazsın, - dedi Carla, kapı pervazına yaslanarak.

- Bunun anlamı ne? Bu bir tehdit, bir şart, ne?

- İstedığınız gibi düşünün, - sanki bir rüyadan acı bir gerçekliğe döndüğünü anlamış gibi cevap verdi. - Bunu bir gerçek olarak kabul edin. Bombay'a geri dönersen ilişkimiz biter. Seninle gelmeyeceğim ve seni beklemeyeceğim. Seçim bir kutlamadır. Ya şimdi burada benimle kal ya da gideksen sonsuza dek vedalaşalım.

Ona bakıyordum, şaşkın, kızgın ve aşıktım.

- Bütün bunları bana anlatman yetmez, - Onunla kibarca konuşmaya devam ettim. - Bu talebinizin nedenlerini açıklamanız gerekmektedir. Kesin bir talepte bulunup buna uymamı beklemek yerine benimle insan gibi konuşup durumu anlatmalısın. Bir seçim ile katı bir talep arasında önemli bir fark vardır: Bir kişi bir seçim yaptığında, ne olduğunu ve neden olduğunu bilir. Katı taleplerde bulunan biri değilim, Carla. Ben olsam hapisten kaçamazdım.

Herhangi bir açıklama yapmadan bana emir veya talimat veremezsiniz. Ben o tür bir insan değilim. Durumu açıklamak zorundasın.

- Bunu yapamam.

Dışlerimi sıkıkmama rağmen sakince devam ettim:

- Anlaşılan yeterince açık anlatamamışım... Beni kendi nazarımda saygın kılacak pek çok güzel özelliğim kalmamış. Ama geriye ne kaldıysa, sahip olduğum tek şey bu. Kendine saygısı olmayan bir insan başkalarına da saygı duyamaz. Seni takip edersem ve bunu neden yaptığımı anlamazsam kendime olan saygımı kaybederim. Bana olan saygını da kaybedeceksin, kabul et. Bu yüzden size tekrar soruyorum: ne oldu?

- Ben... söyleyemem!

- Daha doğrusu söylemek istemiyorsun.

- Hayır, söyleyemem - sakince cevapladı ve gözlerimin içine baktı. - Ben de istemiyorum. Kısa bir süre önce benim için her şeye hazır olduğunu söylemiştin. Şimdi senden Bombay'a dönmemeni, benimle kalmanı istiyorum. Dışarı çıkmanın sonu olacak.

- Sana itaat edersem, nasıl bir insan olurum? diye sordum gülümsemeye çalışarak.

- Doğru anladıysam cevabınız bu. Seçimini yaptın, - Carla kokoları geçti ve kulübeden ayrıldı.

Çantamı topladım ve motosiklete sabitledim. İşimi bitirip sahile gittim. Carla sudan çıktı ve kumların üzerinde bana doğru yürüdü.

Tişörtü ve bandajı vücuduna yapışmıştı. Islak siyah saçları güneş ışınlarının altında parlıyordu. Dünyadaki en güzel kadın.

- Seni seviyorum, - dedim ona sarılarak. Onu sımsıkı sıktım ve dudaklarına, yüzüne ve gözlerine: -Seni seviyorum. Her şey güzel olacak, göreceksin. Yakında geri geleceğim.

- Hayır, hiçbir anlam ifade etmeyen bir sesle cevap verdi. Vücudu gergindi ama sanki hayat ve aşk onu terk etmiş gibi hareketsizdi. - Pekala, hiçbir şey olmayacak. Her şey bitti. Yarın buradan ayrılıyorum.

Gözlerine baktığımda vücudunun kuruduğunu hissettim; İçimde bir boşluk vardı, hiçbir duygu kalmamıştı, sadece gurur. Ellerimi omuzlarından çektim, döndüm ve motosiklete doğru yürüdüm. Sahilimize bakan son tepeye geldiğimizde durup arkama baktım ve elimle güneşi engellemeye çalıştım. Sahil boştu. Ezilmiş kum tabakaları ve suda oynaşan bir yunus balığı gibi kıyıya çarpan kambur dalgalardan başka görülecek bir şey yoktu.

Bölüm yirmi beş

Hizmetçi gülümsedi, parmağını dudağına koyarak kapıyı açtı ve beni odaya götürdü. Bana sessiz olmamı işaret etmesi tamamen uygunsuz görünüyordu, çünkü yüksek sesli müzik yüzünden çılgık atsam bile kimse duymazdı. Hizmetçi yine çay tabağından çay içer gibi el işaretiyle çay ikram etti. Başımınla onayladım. Hizmetçi beni Abdul Gani ile baş başa bıraktı ve arkasından kapıyı yavaşça kapattı. Uzun boylu Abdul ⁸²cumbalı pencerenin önünde duruyordu ve pencereden komşu binaların çatılarındaki bahçeler, diğer binaların pas kırmızısı solmuş çatıları ve balkonlarda kuruması için sarkan sarilerin yeşil lekeleri görülebiliyordu. .

Oda çok büyüktü. Ulaşılmaz bir yükseklikte, el yapımı süslü oval pencerelerin ortasında, zincirlerden sarkan üç karmaşık avize. Odanın karşı tarafında, ön kapının yanında, on iki yüksek arkalıklı

⁸²Cumbalı pencere - pencereli bir evin duvarında yarım daire biçimli veya teneke bir çıkıntı (çevirmenin notu).

tik sandalyeyle çevrili uzun bir yemek masası vardı. Masanın arkasında, duvar boyunca çekmeceli kızılâğaç bir gardırop vardı ve onun üzerinde çok büyük, pembe renkli bir ayna asılıydı. Daha sonra tüm duvar, tavana kadar uzanan kitap raflarıyla doldu. Karşı taraftaki uzun duvarda, geniş yapraklarıyla sokağı gölgeleyen ve serinleten çınar ağaçlarının başlarının görülebildiği dört uzun pencere vardı. Odanın ortasında kitapların olduğu duvar ile uzun pencerelerin olduğu duvar arasında çalışma odası benzeri bir yer yapılmıştır. Geniş barok masanın arkasında ana girişe bakan deri bir kaptan koltuğu vardı. Odanın uzak köşesi dinlenmek için ayrılmıştı: geniş, yumuşak bir kanep ve birkaç derin koltuk yerleştirilmişti. Oda, çıkıştaki iki büyük Fransız penceresinden gün ışığı almaktadır. Pencereler geniş bir balkona açılıyordu ve balkondan Colaba'nın çamaşır kurutma ipleri ve göz alıcı heykelciklerle dolu evleri görülebiliyordu.

461

Abdul Ghani, kitap duvarına inşa edilmiş pahalı bir müzik merkezinden gelen müziğı dinliyordu. Şarkı çalınıyordu ve sesler tanıdıktı Dikkatle dinlediğimde Gadirbhai ile tanıştığım gece şarkı söyleyen kör şarkıcıların o gece bu şarkıyı söylememiş olmalarına rağmen icralarını anladım. Coşkulu performansları üzerimde güçlü bir etki yarattı. İnsanın içini burkan performans sona erdikten sonra

odaya derin bir sessizlik çökmüş ve bu sessizliği hiçbir sesin bozmasına yer kalmamıştı.

- Onları biliyor musun? Abdul arkasına dönmeden sordu.

- Yanılmıyorsam Kor şarkıcıları.

- "Evet, öyleler," diye onayladı Abdul. Bir BBC spikerinin tipik özelliği olan akıcı konuşması, Hint esintileri de katarak, onu gitgide daha çok sevmeme neden oldu. - Performanslarını, duyduğum farklı insanların şarkılarından daha çok seviyorum Lin. Ama itiraf etmeliyim ki, onlara olan sevgimin derinliklerinde bir korku duygusu yatıyor. Onları her dinlediğimde -ki bunu her gün yapıyorum- sanki benim yas müziğimi söylüyorlarmış gibi hissediyorum. Abdul hala sırtı bana dönük ve yüzü pencereye dönük duruyordu. Salonun ortasında durmuş bekliyordum.

- Pekala, rahatsız edici bir duygu olmalı...

- Endişeli..." diye tekrarlardı usulca. - Doğru, rahatsız edici bir duygu. Lin. ne dersiniz, dahiyane bir yaratılış, yaratıldığında yapılan yüzlerce günahı ve hatayı aklayabilir mi?

- Bilmiyorum... söylemesi zor. Ne demek istediğine bağlı...

Genel olarak, o işten zarar gören ve fayda sağlayan insan sayısına bağlı olduğunu düşünüyorum.

Sonunda Abdul bana döndü ve onun ağladığını gördüm. İnci gibi gözlerinden dolgun yanaklarına akan yaşlar uzun ipek gömleğinin içine sıırılsıklam oldu. Sesi pürüzsüz ve sakindi:

- Majid'in bu gece öldürüldüğünü biliyor musun?

- Hayır... - Şok içinde cevap verdim. - Öldürüldü mü?

- Evet, sanki bir hayvan keser gibi evinde öldürüldü, kesildi ve doğrandı. Cesedini dikip evin her yerine dağıttılar. Duvarda kanla "Sapna" yazıyordu. Aynı hikaye. Gözyaşları için özür dilerim, Lin. Bu korkunç haber beni çok kötü etkiledi.

- Özür dilemene gerek yok... Sorun değil, ben giderim, başka zaman gelirim.

- Hayır hayır. Qadir bir an önce çalışmaya başlamayı istiyor. Bu saatte sizinle bir çay içelim, kendime gelem ve pasaport konularımızı tartışmaya başlayalım.

Abdul müzik merkezine yaklaştı, kör şarkıcıların icra ettiği bir kaset çıkardı, altın renkli naylon bir kutuya koydu ve bana verdi.

- Bunu benden bir hediye olarak kabul et. - Yanakları ve gözleri hala ıslaktı. - Yeterince dinledim, eminim bu şarkılar hoşunuza gidecektir.

- Teşekkürler, - Hediye kadar Majid'in ölüm haberi de beni şaşırttı.

- İşte burada. Yakın otur. Sanırım Goa'ya gittin? Genç arkadaşımız Andrew Ferrer'i tanıyor musunuz? Evet? Gerçekten orada. Onu sık sık eğitim için Salman ve Sanjay ile birlikte Goa'ya gönderiyorum. Onlarla bir kez gitmeniz gerekiyor, size sıradan turistlerin görmediklerini gösterecekler, -ne dediğimi anlamışsınızdır herhalde... Konuşalım, orada nasıl vakit geçirdiniz?

Seyahatimden bahsetmeme rağmen, Majid'in haberi konsantre olmama izin vermedi. Ondan hoşlandığımı söyleyemem, ona o kadar güvenmedim bile ama ölümü, daha doğrusu öldürülmesi beni çok

etti ve bende garip bir heyecan uyandırdı. Onu bana kaçakçılık işinin temellerini öğrettiği Juhu'daki evinde öldürmüşlerdi - Abdul'un sözleriyle, doğramışlardı. Penceresinden görünen deniz manzarasını, kırmızı kiremitlerle döşeli yüzme havuzunu, Majid'in günün beş vakti yaşlı dizlerini yere dayayarak ve kalın kaşlarını yere değdirerek namaz kıldığı soluk yeşil tonlardaki boş odayı hatırladım. Onun namaz vakitlerinde derslerimize ara verdiğimizde o odanın yanında oturup beklediğimi hatırladım. Havuzun kıpkırmızı sularına bakıyor ve etraftaki hurma ağaçlarının dallarından Allah'a yakarışların anlaşılmaz seslerini dinliyordum.

Yeniden kapana kısıldığım, kişisel karar ve eylemlerimden bağımsız bir kaderle savaştığım izlenimine kapıldım. Sanki yıldızlar beni kendi yaptıkları kocaman bir kafese kapatmış, kaderin hazırladığı belirleyici anı bekleyerek anlaşılmaz bir şekilde yer değiştiriyorlardı. Etrafımda olup bitenden pek bir şey anlamıyordum. Hakkında bilmek istediğim çok fazla şey vardı. Tüm bu esrarengiz koşullar içinde olaylar bana huzur vermedi. Başımın üzerinde dolaşan tehlikeyi hissedebiliyor ve koklayabiliyordum. Bu ürkütücü ve sarhoş edici duygu o kadar heyecan vericiydi ki, Abdul Ghani ile pasaport hazırlama atölyesine gittikten sadece bir saat sonra konsantre olabildim.

- Benimle tanışın, bunlar Krishna ve Villu, - dedi Abdul, beni kardeş gibi görünen iki koyu tenli çalışanıyla tanıştıtararak. - Bu işte çalışan, en küçük detayları bile gözden kaçırmayan, elleri cerrahi

hassasiyetle hareket eden birçok kadın ve erkek var ama benim sahte evrak alanındaki on yıllık tecrübeme göre kimse kıyaslanamaz. aslen Sri Lanka'dan olanlar bu sanatta. Knishnayla Vilu da orada.

Bu iltifatı duyunca her iki Sri Lankalı da içten bir gülümsemeyle kusursuz dişlerini beyazlattı. İkisi de yakışıklıydı, vücutlarının düzgün hatlarına uyan güzel yüz hatları vardı. Gani atölyeyi tanıtmaya devam ederken, Krishna ve Villu işlerine geri döndüler.

- "Bu bizim güvenlik kameramız," dedi Ghani, tombul eliyle buzlu cam kapaklı uzun bir masayı işaret ederek. Camın altına birkaç güçlü lamba yerleştirildi - Krishna bu kamerayla en iyi şekilde çalışıyor. Gerekğinde kullanmak üzere filigranları ve diğer gizli filtreleri tespit ederek gerçek belgelerin sayfalarını tarar.

Krishna'nın tamamen dalgalı çizgilerden oluşan bir İngiliz pasaportunun dalgalı sayfasını analiz etmesini izledim. Yanında başka bir adamın resmi olan başka bir pasaport vardı ve üzerine Krishna keskin bir kalemle orijinali tekrarlayan çizgiler çiziyordu. Sonra kimliklerini kontrol etmek için her iki sayfayı da camın üzerine üst üste yerleştirdi.

- Ve Villu, pullar ve pullar alanında emsalsiz bir usta, - diye devam etti Gani, beni başka bir masaya yaklaştırarak.

Masanın yanındaki bir rafta bir dizi farklı lastik damga vardı.

- Villu, imajının çirkinliği ne olursa olsun, herhangi bir pulun sahtesini yapabilir - giriş ve çıkış vizelerinde, özel kartlarda, her

şeyde. Kullanımında profil doğrama için son model 3 adet makine bulunmaktadır. Onlara çok para ödedim, Almanya'dan getirttim ve gümrük memurlarına neredeyse makinelerin değeri kadar para ödedim. Bunun yerine, güvenli bir şekilde yaptık. Ama Villu usta bir zanaatkar ve makinelerimi görmezden gelerek genellikle elle damga yapmayı tercih ediyor.

Vilu'nun pürüzsüz bir kauçuk malzemeden damga yapmasını izledim. Örnek olarak, ülkeden çıkarken Atina havaalanına konulan pulun büyütülmüş bir görüntüsünü kullandı. Villu bir neşter ve bir kuyumcu bıçağıyla çalıştı. Kaşe hazır olduktan sonra kaşe yaparak üretimin doğruluğunu kontrol etti. Herhangi bir hata bulunursa, düzeltmeler yaptı. Daha sonra Villu, damganın kenarlarından birini bir parça sumbata ile bozdu ve damga, orijinalinin aynısı oldu. Sahte pasaportlardan birine basılmayı bekleyen diğer pullara da yeni bir pul hazırlandı ve eklendi.

Sonunda Abdul bana bilgisayarları, fotokopi makinelerini, matbaaları, profil kesme makinelerini ve özel parşömen kağıdı ve mürekkep malzemelerini gösterdi. Bana bilmem gereken her şeyi ilk kez gösterdikten sonra, beni arabasıyla Colaba'ya götürmeyi teklif etti ve ben de Krishna ve Villu'nun çalışmalarını daha iyi tanımak için kalmak istediğimi söyledim. Aydınlanma hevesim Abdul'u iyi bir şekilde şaşırttı, hatta belki de eğlendirdi. Giderken derin bir iç çekti, görünüşe göre kaybın acısı yine düşüncelerine hakim olmuştu.

Krishna ve Villui ile çay içtik ve üç saat boyunca hiç durmadan konuştuk. Kardeş olmadıklarını, Sri Lanka'nın Yafa Yarımadası'ndaki bir köyde doğup büyüyen Tamil olduklarını öğrendim. Bağımsız Ta-

Mil-Elam devletinin kurulmasını destekleyen "Tamil Kaplanları" ile Sri Lanka hükümet birlikleri arasında çıkan çatışma sonucunda yerli köyleri yok edildi ve yerlilerinin neredeyse tamamı öldürüldü. Villu, kız kardeşi ve kuzeni ile ve Krishna, ebeveynleri ve iki küçük yeğeniyle birlikte, mlteçileri Jaffna'dan Coromandel sahiline taşıyan balıki teknelerinden birine binerek kaçmayı başardılar. Oradan Bombay'a geldiler ve sokakta bir naylon barakanın altında yaşamaya başladılar.

Geldikleri ilk yılı gelişigüzel kazançlar ve küçük hırsızlıklarla geçirdiler. Ancak bir gün yan komşuları Villuyla, Krishna'nın İngilizce okuyup yazabildiğini öğrenir ve onlardan bir patent belgesinde bazı düzeltmeler yapmalarını ister. Gençlerin bu işi başarıyla gerçekleştirmesi, giderek artan sayıda müşterinin naylon kulübelerinin altında toplanmasına neden oldu. Arkadaşlarının bu becerilerini bilen Abdul Ghani, Qadimbhai'yi onları test için davet etmeye ikna eder. İki yıl sonra onlarla tanıştığımda, akrabalarıyla birlikte geniş, rahat bir apartman dairesinde yaşıyorlardı, epey bir servet biriktirmişlerdi ve bazıları Hindistan'ın kalpazanlığın ana merkezi olan Bombay'da sanat ustaları olduklarını söylüyor.

Bu alanda daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. Bu mesleğin hızlı gelişimi ve tehlikeliliği beni cezbedti. Villu ve Krishna'nın samimiyeti ve nezaketi bu çalışmaya olan ilgimi daha da artırdı. İş konuşmalarımıza genellikle şakalar eşlik ederdi. Bu, gelecekteki bir dostluk için harika bir başlangıç olarak kabul edilebilir.

Sonraki hafta boyunca her gün, Villu ve Krishna'nın atölyesine gidip geldim. Gece geç saatlere kadar çalıştılar. Bir gün onlarla on saat kadar vakit geçirdim, birbiri ardına sorular sordum ve üretim sürecine derinlemesine hakim olmaya çalıştım. İki tür pasaportla çalıştılar: daha önce sahip olunan gerçek pasaportlar ve kimsenin kullanmadığı temiz, sahte pasaportlar. İlki, yankesiciler tarafından çalınan, turistler tarafından kaybolan veya Avrupa, Afrika, Amerika ve Okyanusya'dan uyuşturucu bağımlıları tarafından satılan pasaportlardı. Temiz pasaportlar daha az yaygındı ve yalnızca Fransa ile Türkiye veya Türkiye ile Çin arasında bulunan elçiliklerin, konsoloslukların veya göçmenlik bürolarının çalışanlarına rüşvet verilerek alınabiliyordu. Gadirbhai'nin acentelerinin faaliyet alanına gelen pasaportlar anında ve ne pahasına olursa olsun satın alınarak Krishnayla Villu'ya teslim edildi. Bana Kanada'dan boş bir pasaport gösterdiler. Bu pasaport, İngiltere, Almanya, Portekiz ve Venezuela'dan gelen diğer belgelerle birlikte yanmaz bir dolapta saklandı.

¹ Coromandel sahili - Hint yarımadasının doğu sahili.

Krishna ve Villu, deneyimleri, sağduyuları ve kullandıkları üst düzey teknik ekipmanlarla müşterinin pasaportta istediği her türlü düzeltmeyi yapabildiler. Mühürün bıraktığı tüm çıkıntıları ve tümsekleri oluşturdular, pasaportlardaki fotoğrafları değiştirdiler. Pasaportların yırtıldığı ve bazı sayfalarının değiştirildiği durumlar oldu. Mühürler, ayın tarihleri ve diğer bilgiler kimyasallar kullanılarak yok edildi veya değiştirildi. Yeni bilgiler, uluslararası kataloglardan seçilen ve sipariş edilen kesin olarak tanımlanmış matbaa mürekkepleri ile yazıldı. Düzenli polis veya gümrük memurları, Krishnayla Villu'nun üzerinde çalıştığı belgelerin gerçekliğini ve doğruluğunu bir kez bile sorgulamadı; çoğu durumda, bu belgeler uzmanların bile kafasını karıştırdı.

Aynı hafta, Ulla için Tardeo bölgesinde, Hacı Ali Camii yakınında yeni bir daire buldum. Özellikle Abdullah evdeyken neredeyse her gün onu ziyaret eden Lisa Carter, onunla yaşamayı kabul etti. Abdullay birkaç taksiye bindi ve onları yeni bir daireye taşıdı. Kadınlar çok iyi anlaşıyordu. İkisi de votka içtiler, kurallara uymadan scrabble ve kunken masa oyunları oynadılar, mutlu bir şekilde aynı videoları izlediler ve birbirlerinin kıyafetlerini giydiler. Ayrıca Abdullah'ın mutfağındaki bol gıda ürünleri arasında geçirilen bir hafta boyunca ikisi de ayrı ayrı birbirlerinin hazırladığı yemekleri beğendikleri kanaatine varmışlardır. Yeni daire, ikisi için de yeni bir hayatın başlangıcının simgesi idi ve Ulla, Mauricio'nun

bulaştığı dolandırıcılıklara karşı temkinliydi. genel olarak kızlar mutlu ve iyimser görünüyordu.

Karate eğitimime Abdulla, Salman ve Sanjay ile devam ettim. Güç ve hız kazanıyor, çevikleşiyorduk. Eğitim sırasında Abdullay ile yakınlaştık ve Salman ve Sanjay gibi kardeş gibi arkadaş olduk. Bu, uzun konuşmalar gerektirmeye yakındı. Sık sık buluştuk, spor salonuna gittik, ağır ağırlıklar kaldırdık ve birbirimizle güreştığımız süre boyunca toplam beş on kelime alışverişinde bulunduk. Bazen sadece birbirimizin gözlerine bakmak bir fıkrayı anlamamız ya da yüksek sesle gülmemiz için yeterliydi. Bu sözsüz iletişimimiz beni yavaş yavaş Abdullah'a ısındırdı ve onu sevdi.

Goa'dan döndükten sonra Kazım Ali, Johnny Cigar ve diğer birkaç harabe sakiniyle tanıştım ve Prabaker ve ben neredeyse her gün buluştuk. Ancak Gani'nin pasaport atölyesinde ortaya çıkan ilgi, bu işin beni tamamen cezbetmesi, harabedeki kulübemde oluşturduğum küçük "kliniğime" hasta kabul etmeyi yavaş yavaş tamamen bırakmama neden oldu.

Bir gün, uzun bir aradan sonra harabeye vardığımda, Prabaker'ın harabe orkestrasının çaldığı popüler bir şarkının sesiyle bir yılan gibi kıvrılıp dans ettiğini görünce şaşırdım. Prabaker, mavimsi bir gömlek ve beyaz pantolondan oluşan sürücü üniforması, boynunda kızıl bir fular ve ayağında sandaletler giymişti. Geldiğimden haberi yoktu, bir süre sessizce durup onu izledim. Dansındaki müstehcen yan adımlar, nadiren yüzündeki masumiyet ifadesiyle ve ellerinin

çocuksu hareketleriyle birleşiyordu. Bazen bir palyaçonun cazibesiyle açık avuçlarını gülen yüzüne yaklaştırıyor, bazen de bir an sonra kararlı bir ifadeyle kollarını ve bacaklarını seyircilerin önünde sallıyor. Becerikli dönüşlerinden birinde beni gördü ve kocaman sırtarak üzerime atladı.

- Selam Lin! diye bağırdı, başını göğsüme bastırarak. - Bir haberim var. Bu gerçekten harika bir haber! Seni her yerde aradım, çıplak kadınların olduğu otellerde, yankesicilerin, iş adamlarının toplandığı barlarda, sokaklarda, her yerde...

- Anlaşıldı Prabu, sözünü kestim. - Söyle bana, haberler ne?

- Ben evleniyorum! Parvati ile evleniyoruz! Buna inanabiliyor musun?

- Elbette inanıyorum. Tebriklerimi kabul et. Ve şimdi, anlıyorum, düğün partisinin provasını mı yapıyorsun?

- Ha-ha! - dedi, birkaç kez yan tarafıma vurdu. - Tüm konukların çok seksi dans etmesini istiyorum. Bu dansın yeterince seksi olup olmadığını nasıl anlarsınız?

- Hmm, çok seksi, emin olabilirsin. Chopadpatti'de neler var, neler yok?

- Her şey harika! Sorun değil. Oh, Lin, unuttum. Johnny Cigar da benim güzel Parvati'min kız kardeşi Sitail ile evleniyor.

- O nerede? onunla tanışmak isterim

- Deniz kıyısındadır ve yalnız kalmak istediğinde kayaların yanına oturur. O yerde yalnız kalmayı da seviyorsun. Orada bulabilirsin.

Denize gittim. Arkamı döndüğümde, Prabaker'ın kendi tarafını çaldığını ve müzisyenlere devam etmelerini işaret ettiğini gördüm. Johnny Cigar'ı kasabanın sınırında, kara kayaların denize döküldüğü yerde buldum. Beyaz bir tişört ve yeşil kareli bir kuşak giymişti ve bir kayanın üzerinde oturmuş, elleri omuzlarında, dalgın dalgın denize bakıyordu. Burası, aylar önce, kolera salgınının patlak verdiği akşam benimle su, insan teri ve gözyaşı hakkında konuştuğu yerdi.

- Tebrikler, - dedim yanına oturup bir sigara uzatarak.
- "Çok teşekkür ederim, Lin," gülümsedi ve başını salladı.

Sigara paketini cebime koydum ve dalgaların ısrarla sahile çarpmasını izleyerek bir dakika kadar sessizce oturduk.

- Hindistan Donanması'nın baş subayı, biliyorsunuz, orada, Navy-Narar'da doğdum ya da daha doğrusu annemin rahminde orada doğdum, dedi.

dedi parmağıyla işaret ederek. Kıyı düzgün bir yay çizerek kıvrılıyordu ve diğer taraftaki evler ve kışlalar açıkça görülüyordu. - Annem Delhi yakınlarında büyümüş. Ailesiyle birlikte Hristiyan oldular. İngilizler döneminde iyi para kazandılar ama bağımsızlık ilanından sonra işlerini ve tüm ayrıcalıklarını kaybettiler. Annem on beş yaşına girdikten sonra Bombay'a taşındılar. Dedem askeri ve donanma idaresinde memur oldu. Buraya yakın Chopadpatti'de yaşıyorlardı. Annem Amritsar'dan uzun boylu bir denizciye aşık oldu. Nagar'da hiç kimsenin onunki kadar güzel bıyığı yoktu. Annem ona hamile kalınca ailesi onu evden kovdu. Yardım için o denizciye,

babama başvurmak istedi ama Nagar'ı terk etmiş ve ortadan kaybolmuştu.

Johnny dişlerini gıcırdattı ve bir an burnundan nefes aldı. Suyun göz kamaştırıcı parıltısına ve inatçı deniz meltemi karşısında gözlerini kısıtı. Arkamızdan harabelerin olağan sesleri geldi - seyyar satıcının bağırışları, çamaşırhanede çamaşırları taşlara vuran kadınlar, oyunbaz çocukların çığlıkları, karşılıklı konuşmalar ve Prabaker'ın yan adım dansına eşlik eden orkestranın müziği. .

- Annem çok şey yaşadı, Lin. Ben doğmadan kısa bir süre önce evden kovuldu. Crawford pazarının karşısında yaşayan sokak mültecilerine katıldı ve yaşamaya başladı. Babamın da aynı olduğu söylenir ama sanki vefat etmiş gibi dulların giydiği beyaz bir sari ile ortalıkta dolaşmış. Henüz evlenmeden ömür boyu dul kalmaya zorlandı. Otuz sekiz yaşında olmama rağmen henüz evlenmemiş olmamın nedeni budur. Okuma-yazma biliyorum, - annem eğitimimi not etti, -Harabelerdeki bütün çiftlik defterlerini kayıt ettirip, vergi mükelleflerinin vergilerini hesaplıyorum. Fırsatım fena değil, insanların saygısını kazandım. Aslında on beş ya da yirmi yıl önce evlenmeliydim. Annem hayatını bana adadı, hayatı boyunca dul olarak yaşadı ve ben evlenmeye gönlüm el vermedi, annemden utandım ve mahcup oldum. Tüm hayatımı o güzel bıyıklı denizciyle tanışmayı umarak geçirdim. Annemin, her ikisinin de zaptedilemez bir kale kadar ciddi olduğu, onun eski, solmuş tek bir fotoğrafı var. Bu yüzden buraya yerleştim, belki bir

gün o denizciyi görürüm... ve ben evli değilim. Annem geçen hafta vefat etti.

Johnny yüzünü bana döndü, gözleri akmasına izin veremediği yaşlarla doluydu.

- Annem geçen hafta vefat etti ve şimdi evleniyorum.

- Annenin ölümünü duyduğuma çok üzıldüm Johnny. Ama evlenme kararından memnun olacağına eminim. İyi bir baba olacağını düşünüyorum, daha doğrusu eminim ki iyi bir baba olacaksın.

Johnny bana baktı, gözleri bir şeyler söylüyor gibiydi ama ne dediklerini anlayamıyordum. Onunla vedalaştığında gözleri hâlâ dalgalanan, rüzgarın parçaladığı denize bakıyordu.

Johnny'den ayrıldıktan sonra kendi "kliniğimi" ziyaret ettim. Bana bildiklerimi öğreten Eyyub ve Siddharth ile biraz sohbet ettikten sonra "klinik"in emin ellerde olduğuna ikna oldum. Öngörülemeyen durumlar için onlara biraz para bıraktım ve ayrıca düğün hazırlıkları için Prabaker'a para verdim. Daha sonra Kazım Ali'nin yanına gittim ve çay içme davetini kabul ettim. Eski komşularımdan biri olan Citendrayla Anand Rao ve bazı eski tanıdıklar da bize katıldı. Kazım Ali, İran Körfez ülkelerinden birinde çalışan oğlu Sadık'tan bahsetti. Ayrıca şehirdeki dini ve ekonomik çatışmaları, ikiz kulelerin tamamlanmasına daha iki yıl kaldığını ve Prabaker ile Johnny Cigar'ın yaklaşan düğününü de konuştuk.

Sade, dürüst ve terbiyeli insanlarla sohbet etmek her zamanki gibi bana yeni bir güç ve güven verdi. Onları iyi bir ruh hali içinde bıraktım, ama daha birkaç adım atmadan, genç bir Sih, Anand Rao koştu ve bana yetişti.

- Linbaba, burada ciddi bir sorunumuz var, - bu sefer oldukça kasvetli bir şekilde olağandışı bir tantanayla konuşan Anand Rao dedi. - Sorun benimle yaşayan Rashid ile ilgili. Hatırlıyor musun?

- Raşit mi? Elbette hatırlıyorum, - diye cevap verdim, eski komşumun zayıf, sakallı yüzündeki endişeli, suçlu bakışlarını hatırlayarak.

- Aklında çok kötü bir iş var, - Anand sözlerine açıkça başladı. - Karısı ve baldızı memleketlerinden ona geldiler. Onların rahatı için evden çıktım ve şimdi üçü de orada yaşıyor...

- Evet, ne olmuş yani? Sabırsızlıkla sordum.

Konuştuktan sonra trafik yoluna geldik, Anand'ın ne demek istediğini anlayamadım ve başkalarının dertlerine dalmak istemedim. Ben harabelerde yaşarken her gün bana şikayetle gelenler oluyordu. Genellikle bu şikayetler çok ciddi değildir ve müdahale etmemeyi tercih ederim.

- Anlıyorsun... - dedi Anand, görünüşe göre ruh halimi hissederek ve tereddütle, - o... nasıl diyebilirim... çok kötü şeyler oluyor ve ben... yapmalıyım...

Anand gözlerini sandaletine dikti ve sessiz kaldı. Elimi omzuna koydum. Başını kaldırdı ve aptal bir yalvarışla bana baktı.

- Paraya ihtiyacın var mı? - Elimi cebime koyarak sordum.

Anand sanki ona hakaret etmişim gibi irkildi. Birkaç saniye gözlerime bakmaya devam etti, sonra döndü ve harabelere doğru yürüdü.

Kendimi ciddi bir şey olmadığına ikna etmeye çalışarak tanıdık sokaklarda yürüdüm. Anand Rao ve Rashid, iki yıldan fazla bir süre aynı çatı altında yaşadılar. Raşid'in akrabalarının gelişiyle ilgili olarak aralarında bazı anlaşmazlıklar olsa da, benim bu işe bir ilğim olamaz. Anand'ın para teklifime verdiği tepkiyi hatırlayarak gülümsedim. Mali yardım en yaygın, doğal eylemdi. Leopold'a vardıktan yarım saat sonra yolda Georges dahil beş kişiye daha ödeme yaptım. "Sorunu kendi çözecek. - Kendimi ikna ettim. "Ayrıca her halükarda karışmaya hakkım yok." Ama kendimizi kandırmaya çalıştığımız sahte geceler, boş bir evde yaşayan kabuslar yaratır. Anand'ı ve sorunlarını aklımdan çıkarmış olsam da, Kozuei'yi dolduran insanların arasında yürürken arkamda rahat bir nefes aldım.

"Leopold"a girip oturdum, daha ağzımı açamadan Didier koşarak yanıma geldi, kolumdan tuttu ve beni sokakta bekleyen taksiye doğru çekti.

- "Seni aramaktan yoruldum," dedi nefes nefese arabada. - En inanılmaz genelevlere gittim.

- Beni böyle yerlerde arayan tek kişi sen değilsin, - diye cevap verdim.

- Lin, oraları bırakıp normal içki satan yerlere gitmenin tam zamanı. Bu durumda sizi bulmak kolay olmayacak ama en azından daha keyifli olacaktır.

- Şimdi nereye gidiyoruz?

- Vikram'ın muhteşem dolandırıcılığına katılarak - bu arada, benim inisiyatifimle - küçük İngiliz kızı Letizia'nın taştan kalbini fethetmeye gidiyoruz. Burada saçma sapan konuşuyoruz ve askeri operasyonlar çoktan başladı.

- Hm... Tabii ki, ona şans diliyorum, ama açım, - Kaşlarımı çattım. - Zaten koca bir tabak pilav için acıktım, bu yüzden gitmeme izin versen iyi olur.

- Pilavı unut. Leticia'nın çok inatçı bir kadın olduğunu biliyorsun. Birisi ona ısrarla hava altını ve pırlanta teklif etse bile reddedecektir. Ayrıca onu yakalamazsa bizim dolandırıcılığımıza da ortak olmaz. Ona rehberlik edecek senin gibi bir adama ihtiyacı var, dostum. Bütün bunlar önümüzdeki yarım saat içinde, tam olarak üç sıfır altıda olmalı.

- Letty'nin sözüme inanacağını nereden biliyorsun?

- Ne geçmişten ne de bugünden nefret etmediği tek kişi sensin. Onun için "Senden nefret ediyorum, senden bıktım" demek, coşkulu bir aşk itirafıyla eşdeğerdir. Eminim seni duyacaktır. Sensiz tüm planımız alt üst olabilir. Bu planın gerçekleştirilmesi için hayatını çoktan riske atan Vikram'ımız, sanki o harika kadını sevmek Vikram'ın işiymiş gibi binlerce aptalca şey yaptı.

deli olduğuna dair yeterli kanıt değildir. Vikram ve benim bir an için ne tür düzenlemeler ve hazırlıklar yaptığımızı hayal bile edemezsin.

- Neden bu kadar ani hareket ediyorsun? Neden beni daha önce uyardın? - Bir tabak leziz pilav hakkındaki düşüncelerimden kurtulamayarak, dedim.

- Bu yüzden Kolaba'da seni aramak için dolaştım! Başka seçeneğin yok Lin. Vikram'a yardım etmelisin. seni tanıyorum kardeşim Benimki kadar sizin de ruhunuzda, kurbanlarını mahkum ettiği deliliğe karşı sevgi ve itaate dair patolojik bir inanç yaşıyor.

- çok abarttın

- "Bildiğin gibi abartıyorsun," diye güldü Didier, "sonuçta sen de aşık oldun ve içten içe Vikram'a yardım etmemiz gerektiğini biliyorsun."

- "Aman Tanrım," diye mırıldandım ve açlığımı bastırmak için bir "bidi" sigara yaktım. - Pekala, elimden geleni yapacağım. Planın nedir?

- Oldukça çılgın bir plan...

- Bir dakika, - Sözünü kestim, - Aklınızdaki plan tehlikeli mi?

- Nasıl diyebilirim...

- Ve yasa dışı, değil mi?

- Biliyorsun...

- Bunu biliyordum. Bu durumda, varış noktasına ulaşana kadar tek kelime etmeyin. Kafam zaten hoş olmayan düşüncelerle dolu.

- Anlaşma ⁸³ _ Sana güvenebileceğimizden hiç şüphem yoktu. Alors ^{1 84}, hoş olmayan düşüncelerden bahsetmişken. Bu hoş olmayan düşünceleri kısmen zayıflatacak bazı haberlerim var.

- Gelmesine izin ver.

- Seni hapse atan kadın Bombay'da yaşayan bir yabancı. Bu kesin bilgidir.

- Bu kadar?

- Evet maalesef şimdilik sadece bu biliniyor. Ama bu dava bitene kadar sakın olmayacağım.

- Didier'e çok teşekkür ederim.

- Buna değmez. Aramızda, iyi görünüyorsun. En azından hapisten öncekinden daha iyisin.

- Biraz güçlendim, ağırlaştım...

- Ayrıca... yetim mi kaldın?

Güldüm ve haklı olduğu için gözlerimi devirdim. Taksi Marine Lines tren istasyonunun yanında durdu. Bu istasyon, merkezi Churchgate istasyonundan sonraki ilk istasyondur. Vikram'ı birkaç arkadaşıyla birlikte platformda dururken gördük.

- Nihayet! Tanrıya şükür, çıktın! - Vikram elimi ellerinin arasına aldı ve heyecanla sallayarak söyledi. - Gelmezsin sanmıştım.

- Ve Leticia nerede?

- İçme suyu almaya gitti, ya. Çayevinin yanındadır. - Evet görüyorum. Yani planımızı bilmiyor mu?

⁸³Peki, katılıyorum (Fransızca).

⁸⁴Burada: bu arada (Fransızca).

- Hayır kardeşim, bilmiyor. Planımızın ters gitmesinden çok korkuyorum, yaar. Bir kaza olursa ve ölürse, evet, Didier? Ya ona evlenme teklif ederken ölürsem?

- "Aslında bu iyi bir başlangıç değil," dedim dalgın bir şekilde.

- Anlıyorum, neden endişeleniyorsun? Her şey yoluna girecek, - dedi Didier, terli alnını kokulu bir mendille silerek ve trenin gelip gelmediğini merak ederek. - Her şey iyi olacak. Zafere inanmalısın.

- Jonesville'de öyle dedi ⁸⁵, yaar.

- Benim işim nedir, Vikram? - Onu biraz sakinleştirmek için sordum.

- Vay! - sanki bir adam uzun bir merdiven çıkmış gibi dedi. - İlk olarak, Letty burada size dönük olmalı. Bak, tıpkı şimdi durduğum gibi.

- Bu açık.

- Tam burada. Bunu binlerce kez kontrol ettik, kahretsin, olması gereken yer burası. Anlıyor musun?

- Hm... - Yanlışlıkla kaşlarımı çattım, - Sanırım anladım. Yani burada durması gerektiğini söylüyorsun...

- Evet, tam burada. - Neresi?

- Bana bak! Vikram öfkелendi. - Bu çok ciddi bir mesele!

- Tamam, korkma. Bu yüzden Letty'nin gelip burada durmasını sağlamalıyım.

- Evet. Gözler kapatılmalıdır.

⁸⁵Amerikan İç Savaşı sırasında Jonesville Savaşı'nda Konfederasyon ordusu Kuzeylileri yendi.

- Kapalı? ¹⁸⁶
- Evet Lin, gözlerin bağlı olmalı. Tüm sihir bu. Çok korksa bile gözündeki atkıyı çıkarmamalıdır. - Korkarsa?
- Evet. Bu senin asıl görevin: Onu gözlerine atkı takmaya ikna etmek ve işaret verdiğimizde biraz çılgılık atsa bile gözlerinden atkıyı çıkarmaması gerekiyor.
- Çılgılık atarsa?
- Evet. Önce ağzını tıkamayı düşündük, sonra düşündük çünkü Letty üzülebilir. Nasılsa trafik olmayınca kızacak...
- Üzülecek mi?
- Evet. O geliyor! Pekala, sinyalimizi bekleyin.
- Hoş geldin Lynn! Letty bana yaklaştı ve yüzümü öptü. - Şişmanlamışsın!
- Sen de harika görünüyorsun, dedim onu başından savarak.
- Sorun ne? Bakıyorum bütün çete toplanmış.
- bilmiyormusun hocam
- Tabii ki değil. Vikram az önce bana seninle ve Didye ile burada buluşmamız gerektiğini söyledi ve işte millet burada. Neyin şerefine misafir olunur?

Churchgate tarafından bize yavaşça yaklaşan bir tren görülebiliyordu. Vikram'ın gözleri genişledi ve deli gibi başını sallamaya başladı. Bu hareketinin bir işaret olduğunu anladım.

⁸⁶Yankees - Avrupalılar tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan Amerikalılara verilen isim (çevirmenin notu).

Elimi Letty'nin omuzlarına koyarak, belirlenen noktada, sırtı platformun kenarına gelecek şekilde onu çevirdim.

- Letty, bana güveniyor musun? - Ona sordum.
- Bir dereceye kadar,' diye gülümsedi Letty.
- Şey, - dedim. - O zaman senden bir ricam olacak. İsteğimin biraz garip olduğunun farkındayım. Ama yapmazsan, Vikram'ın ve hepimizin seni ne kadar sevdiğini asla bilemezsin. Bu sizin için hazırladığımız küçük bir sürpriz.

Tren peronun yakınında yavaşlamaya başladı. Letty'nin gözleri parladı, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme oynadı. Hoş bir ilgi ve heyecan içindeydi. Vikram ve Didier, hızlı hareket etmem için tüm güçleriyle onun arkasındaydı. Tıslayan tren ciddi bir metalik gıcırtyla durdu.

- Gözlerine bir fular takarsın ve onlara çıkarmalarını söyleyene kadar çıkarmazsın.

- Aman! Ne güzel bir istek!

Cevap olarak omuz silktim.

Letty kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. Sonra gülümseyip kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

- Kabul etmek.

Vikram ona doğru koştu ve gözlerinin üzerine bir fular bağladı ve fuların sıkı olup olmadığını merak etti. Sonra onu birkaç adım geri atmaya zorladı - trene daha yakın - ve ellerini yukarı kaldırmasını istedi.

- Ellerimi kaldırayım mı? Yani? Vikram, beni gıdıklamayı düşünürsen pişman olursun.

Bu sırada trenin çatısında birkaç kişi belirdi. Yatağa uzandılar, karyoladan sarkıttılar, Letisian'ın ellerini tuttular ve onu kolayca trenin çatısına kaldırdılar, neyse ki Letisian'ın ağırlığı çok ağır değildi. Letty ince bir sesle çığlık attı ama sesi, trenin hareket etmesi için işaret veren istasyon görevlisinin düdüğü arasında kayboldu. Tren yavaş hareket etti.

- Çık uyuyan! - Vikram beni aradı ve kendisi kanepedeki çıkıntılarla çatıya tırmandı.

Didier'e baktım, kafasını salladı.

- Hayır kardeşim, bu kabadayılık ben değilim. Acele et, dışarı çık!

Yavaş yavaş hızlanan trenin peşinden koştum ve çatıya çıktım. En az on iki ila on üç erkek ve dizlerinin üzerinde tablalar (davula benzer bir müzik aleti), ziller (üzerine çekilen teller olan kutu şeklinde bir müzik aleti), flütler (rüzgar) tutan bir grup müzisyen vardı. enstrüman) ve tefler. Onlardan biraz uzakta, bir grup insan, gözlerinde hala bir eşarp olan Letty'nin etrafında toplandı. Dört kişi her ihtimale karşı elleriyle onu omuzlarından tuttu. Vikram kızın önünde diz çöktü ve ona yalvardı:

- Yemin ederim Letty, bu senin için gerçekten büyük bir sürpriz olacak.

- Evet, bu doğru, gerçekten çılgınca bir sürpriz! diye bağırды Letty. - Ama bu sürpriz, aşağı indikten sonra sana yapacağım şeyle kıyaslanamaz bile, kahrolası Vikram Patel!

- Letty! - Onu aradım. - Sonuçta buradan güzel bir manzara açılıyor! Ah, pardon, gözünde bir fular olduğunu tamamen unutmuşum. Ama gözlerinizi açtıktan sonra ikna olacaksınız.

- Bu gerçekten delilik, Lin! - bana hitap etti. - Bu aptallara söyle beni bıraksınlar!

- Olabilir Letty, Vikram onu ikna etmeye çalıştı. - Düşmemen için seni tutuyorlar. Ya da ayağa kalkarsan kafan elektrik tellerine falan çarpabilir yaar. Yarım dakika bekleyin, her şeyi anlayacaksınız.

- Anladım zaten merak etme Sen bu lanet olası çatıdan indikten sonra cesedini dağıtacağım, Vikram! Beni hemen indirsen iyi olur! Ya biliyorsa...

Vikram, Letty'nin gözlerindeki eşarbı çıkardı ve tepkisini izledi. Letty, yüksek hızda hareket eden trenin çatısından manzarayı görmek için istemsizce ağzını açtı ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

- Vay! Bu... bu gerçekten harika!

- Bak! - dedi Vikram, elini trenin ilerlediği yöne doğru uzatarak. Vagonların çatısında yolun traversine, elektrik hattının direklerine büyük bir parça takıldı. Bu kumaş havayla doluydu ve gemi güvertesindeki bir yelken gibi dalgalanıyordu. Kumaşın üzerine insan büyüklüğünde harfler yazılmıştı. Yaklaştıkça kumaşın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan yazıyı okuyabiliyorduk:

LETITIA, SENİ SEVİYORUM!

- Ayağa kalktığında sana bir şey olacağından korktum, bu yüzden çocuklar seni tuttu, dedi Vikram.

Müzişyenler beklenmedik bir şekilde popüler bir aşk şarkısını kükreme ile çalmaya başladılar, hatta flütlerin sesini davullarla boğdular. Vikram ve Leticia gözlerini ayırmadan birbirlerine baktılar. Tren bir sonraki istasyonda biraz durdu ve yoluna devam etti. Kısa süre sonra yolun karşısına çekilen başka bir "yelken" gördük. Orada soruldu:

BENİMLE EVLENMEYİ KABUL EDER MİSİN?

Tren geçti, soruyu geride bıraktı. Letty ağlıyordu. İkisi de ağlıyordu. Vikram, Leticia'ya koştu ve ona sıkıca sarıldı. Öpüştüler. Arkamı dönüp müzişyenlere baktım. Şarkı söylemeye ve oynamaya devam ederken gülümsediler ve başlarını salladılar. Sonra tren banliyölerde sallanıp sallanırken önlerinde küçük bir zafer dansı yaptım.

Her gün milyonlarca insanın hayali doğuyor, milyonlarca hayal ölüyor ve yeniden doğuyor. Mumbai'min nemli havası bu rüyalarla doluydu. Benim şehrim, hayallerin yeşerdiği sıcak, alev alev bir seraydı. İşte, bu koyu kırmızı paslı çatıda bir hayal daha doğdu. Nemli havada arabayı sürerken kendi ailemi hatırladım. Carla'yı düşündüm. Sonsuz denizin dalgalarından kaçan bu çelik yılanın sırtında düşünüyor ve dans ediyordum.

Çift, Letty'nin Vikram'ın teklifini kabul etmesinden sonra bir hafta ortadan kaybolursa da Leopold'daki masamızın çevresinde hafif, neşeli, neredeyse mutlu bir hava vardı. Sonunda çift döndüğünde herkes sevinçle ayrılır.

karşıladı Abdullay ve ben akşam antrenmandan sonra bir restorana gittik ve aşk sarhoşu Vikram ile biraz şakalaştık. Abdullay ve ben mutlu bir şekilde lezzetli bir akşam yemeği yiyorduk ki o, aşkından bahsetti. Didier, evlilik planının başarısını kutladı ve herkesin alkol için ortak cüzdanda ödeme yapmasını istedi. Tabağımdan başımı kaldırdım ve karaborsamıza hizmet eden sokak yankesicilerinden birinin kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Oradan elleriyle işaretler yaptı.

Kalktım ve konuyu açıklığa kavuşturmak için restorandan onunla birlikte ayrıldım.

- Etrafında daireler çizerek aceleyle, "Başın belada, Lin," dedi. - Üç Afrikalı. Çok büyük ve çok güçlü Afrikalılar. O seni arıyor. Muhtemelen öldürmek istiyorlar.

- Öldürmek?

- Evet eminim. Buradan gitsen iyi olur. Bir süreliğine Bombay'dan hızla kaybolur.

koşarak kalabalığın arasında kayboldu. Bu habere şaşırmış olsam da fazla umursamadan masaya döndüm. Yemeğimden iki kaşık yemeden önce Twin George'un pencereden bana el salladığını gördüm.

- "Abi, kavga ediyor gibisin," dedi her zamanki neşeli sesiyle ama yüzünde korku ve endişe ifadesi görülüyordu.

-Evet?

- Burada dolaşan üç Afrika gorili var, Nijeryalı gibi görünüyorlar ve sana bedensel zarar vermeyi düşünüyorlar, ne dediğimi anlıyor musun?

- Neredeler?

- bilmiyorum dostum Onları sokak çocuklarından biriyle konuşurken gördüm, sonra bir taksiye binip gittiler. Gerçekten iyi olduklarını söylemeliyim. Zorla taksiye bindirildiler, vücutlarının bir kısmını arabanın camından dışarı atmak zorunda kaldılar, anlıyor musunuz?

- Benimle ne işin var?

- gerçekten bilmiyorum kardeşim Planlarını paylaşmadılar ama iyi niyetli olmadıkları açık. Senin yerinde olsam şehirde çok dikkatli olurum güneşim.

Elimi cebime soktum, George izin vermedi:

- Alarmları para için satmıyorum. Bu nedenle, para almak iyi değil.

George, üç Alman turisti gördü ve ağır adımlarla avının peşine düştü. İlk haberi ciddiye almamak mümkünse Ekiz'in haberinden sonra içim heyecanla doldu.

Bütün bu konuşmalar yüzünden yemek saatim uzadı. Kısa süre sonra üçüncü haberci geldi - Prabaker.

- Lin! - korkmuş bir yüzle nefes nefese dedi. - Çok kötü haberler var!

- Biliyorum Prabu.

- Üç Afrikalı sizi ölümüne dövmek istiyor! Karşılarına çıkanları sorguya çekerler. Onlar kel insanlar! Sorunu acilen lehinize çözmeniz gerekiyor.

Onu beş dakika kadar sakinleştirmem gerekti ve beni korumak için minibüsümü terk etmemeye karar verdiği için, "Git, hangi otellere gittiğini öğren" emriyle onu uğurlamak zorunda kaldım. Vikram, Didye ve Abdullah'a döndüm ve onlara durumu anlattım. Uzun bir süre sessizce oturduk ve ne yapmamız gerektiğini düşündük. Sessizliği önce Vikram bozdu:

- O alçakları bulup kafalarını ezmeliyiz yaar, - sorgularcasına her birimize baktı.

- İlk önce onları oracıkta öldürmemiz gerekecek, - diye ekledi Abdullah.

Vikram onaylayarak başını salladı.

- Kesin olan iki şey var, dedi Didier. - Öncelikle Lin, soruna bir çözüm bulana kadar yalnız kalmamalısın.

Vikram ve Abdullah doğruladı.

- Salman ve Sanjay'i arayacağım, - diye karar verdi Abdullah. - Seni yalnız bırakmayacağız kardeşim.

- İkincisi, - diye devam etti Didier, - bu üçlü Bombay'da kalmamalı.

Herhangi bir şekilde onlardan kurtulmak gerekir.

Kalktık ve siparişimizi ödemek için kasaya gittik ve Didier beni durdurdu, yanıma oturdu, masadan bir peçete aldı ve masanın altına bir şey sarıp bana verdi. Onu bulacaktı. Didier'nin silah taşınması benim için son derece beklenmedikti. Diğerlerinin de farkında olmadığına emindim. Kalktım ve restorandan çıkmak üzere olan Vikram ve Abdullah'ın yanına gittim. Didier'e bakmak için dönerek uzun siyah saçlarını ciddi bir ifadeyle salladı ve başını salladı.

Onları aradık ve bulduk ama bütün gün ve gecemizi aldı. Sonunda başka bir Nijeryalı, Hassan Obikwa yardımımıza koştu. Bu, üçlünün Bombay'a ilk ziyaretiydi. Hasan onu hiç tanımadı. İstihbaratı araştırmış ve bu üç kişinin beni uyuşturucuyla ilgili bir konuda aradıklarını ve kararlı olduklarını öğrenmişti.

Hasan'ın cezaevinde aldığı yaralardan neredeyse tamamen kurtulan şoförü Rahim, bu Afrikalıların Kale bölgesindeki otellerden birinde kaldıklarını öğrenebilmişti. Çok ciddi, neredeyse utangaç bir şekilde bana o üç kişiden sonsuza kadar bahsetti.

bitirmeyi teklif etti" ve "işini bitirmeyi" söyleyince, kamera önünde her türlü yöntemi kullanarak işkence ederek öldürmeyi amaçlamıştır. Rahim, onu Arthur Road hapisanesinden salıverdiğimden beri bana borçlu hissetmişti ve bu teklifin benim için yapabileceği en küçük minnettarlık olduğunu düşündü. Tabii ki teklifini reddettim. Konuyu kendim açıklığa kavuşturmalı ve bu konuya bir son vermeliydim. Rahim üzülmeye kararımı kabul etmek zorunda kaldı ve bizi Nijeryalıların kaldığı küçük bir otele götürdü.

Ben Vikram ve Abdullay ile birlikte otele girerken, o geldiğimiz iki arabayı korumak için sokakta kaldı. Salman ve Sanjay

Rahim'de kaldılar ve eğer polis gelirse onları engellemeleri ya da en azından biz gidene kadar geciktirmeleri gerekiyordu.

Abdullah'ın akrabalarından biri bizi karşıladı ve kendisini Afrikalıların kaldığı odanın yanında kiraladığı odaya kadar takip etmemizi önerdi. Kulağımızı duvara dayadık ve o taraftan gelen oldukça net sesleri dinlemeye başladık. Anlamsız şeyler hakkında konuşup şakalaşıyorlardı. Beklenmedik bir şekilde, içlerinden biri ağzımın sulanmasına neden olan bir şey söyledi:

- Boynunda bir madalyon var, onu kendime almak istiyorum.
- Ve ayakkabılarını ve botlarını beğendim, - dedi ikincisi. - Onları kendime alacağım.

Sonra eylem planını tartıştılar ve konuşmaya başladılar. Görünüşe göre yetişkinlerden biri diğer ikisine "Leopold" dan başlayarak evimin yakınındaki otoparka kadar beni kovalamalarını emretti ve burada ben ölene kadar beni dövdüler ve soydular.

Karanlıkta durup suikast planını dinlemek garip bir duyguydu. Midesi kasıldı, mide bulandırıcı bir korku ve öfke karışımı orada kaynadı. Eylemlerinin nedenini açıklayacaklarını, bu gizemin çözümü hakkında bir ipucu vereceklerini umuyordum ama bu konuda hiçbir şey söylemediler. Abdullah sol kulağını dayadı, ben de sağ kulağımı ince bölmeye dayadım. Yüz yüze duruyorduk,

gözlerimiz bir avuç ayırdı. Başlama zamanının geldiğini küçük bir işaretle işaret ettim. Anlaşılan Abdullah da aynı fikirdeydi.

Üçümüz de odalarının kapısının önünde duruyorduk. Elimde bir çilingir tutuyordum. "Üç, iki, bir" diye büyükten küçüğe saydıktan sonra anahtarı kilitledim ve kapının içeriden kilitlenip kilitlenmediğini kontrol ettim. Kapı kilitli değildi ve bir adım geri gidip kapıyı açtım. Siyahların ağızları açık bize bakmadan önce birkaç saniye geçti. En yakın duran adam uzun boylu, tıknaz, kel, yanaklarında derin ve benzeri yara izleri olan, tişört ve boxer giymiş, yanındaki biraz daha kısa, uzun boylu adam ise sadece jokey şort giymişti. Aynalı masanın üzerine eğilmiş, kahraman burnunu çekmek üzereydi. Grubun diğer ikisinden daha kısa ama oldukça güçlü kasları olan üçüncü üyesi yatakta uzanmış Playboy dergisini karıştırıyordu. Oda ter ve korku kokuyordu. Bu atmosfere katkıda bulundum.

Abdullah kapıyı çok yavaş ve dikkatli bir şekilde kapatıp kilitledi. Üzerindeki kıyafetler her zamanki gibi tepeden tırnağa siyahtı. Ve Vikram her zaman siyah bir kovboy kıyafeti içindeydi. Şans eseri üzerimde siyah bir t-shirt ve siyah bir pantolon vardı. Şaşkına dönen Nijeryalılar, bizim bir kulüp veya çetenin üyesi olduğumuzu düşünmüş olmalılar.

- Ne oldu, lanet olsun şeytana?! - en uzun olanı homurdandı.

Cevap olarak ona doğru atladım ve ağzına yumruk attım. Ama hızlı davrandı, uzandı ve kollarını öne uzattı, bu yüzden onunla göğüs göğüse olduk.

Vikram yatakta yatanın üzerine atlarken, Abdullah tuvalet masasının yanında duran üçüncüyü yakaladı.

Çatışma kısa ama acımasızdı. Sıkışık bir odada altı kişiydik ve rakipten başka saldıracak yer yoktu.

Abdullah rakibini kısa sürede alt etti. Önden avucuyla Nijeryalı'nın boğazına vururken arkadan çığlıklar ve homurtular duyuldu. Nijeryalı ağzı açıkken boğazını tutarak yere düştü. Yatağın üzerinde duran yüksek tavandan yararlanmak için yatağın tam üstüne ayağa fırladı. Abdulla ve Vikram yatağı kaldırdılar, ters çevirdiler ve talihsiz zemine düşürdüler ve sonra üzerine atlayıp gürültü yapmayı bırakana kadar yumruklamaya ve tekmelemeye başladılar.

Sol elimle rakibimin gömleğini tuttum ve sağ elimle yüzüne yumruk attım. Darbelerime aldırış etmeden iki eliyle boğazımı tuttu ve beni boğmaya başladı. Ondan sonra ancak bu canavarı öldürürsem nefes alabileceğimi fark ettim. Gücümü toplayarak sağ elimi yüzüne götürdüm, baş parmağımı gözüne sokmayı umdum. Başını geri çektiğinde darbem tam gözünün köşesine, elmacık kemiğinin hemen yanına indi. Tüm gücümle, oturduğu yerden kalkana kadar gözünü ittim ve alnından sarkıttım. Gözünü çıkarmak istedim ama sahibi kafasını benim ulaşamayacağım bir yere çekti, bu yüzden sadece suratına yumruk atabildim.

Harif sabırlıydı. Boğazımdaki tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve kaslarım yeterince güçlü olmasına rağmen, Nijeryalının beni

kolayca boğabileceğini biliyordum. Tabancamı çıkardım ve onu vurmak için elimi cebime soktum. O anda cinayet caiz görünmüyordu. Ciğerlerimdeki hava bitmek üzereydi, gözlerimin önünde mandelbrot benzeri rengarenk halkalar uçuşmaya başladı ve onu öldürmekten başka çarem yoktu.

¹ Benoit Mandelbrot (1924 doğumlu), doğrusal olmayan dinamiklerle kaos teorisinin kurucularından biri olan Fransız-Amerikalı bir matematikçidir.

O anda Vikram ağır sandalyeyi aldı ve tüm gücüyle önümde duran kel adamın kafasına indirdi. Aslında bir insanı vurup sersemletmek filmlerdeki kadar kolay değildir. Şanslıysanız, bir adamı tek vuruşta yere serebilirsiniz, ancak kafama birçok kez demir çubuklar, keresteler, çizmeli ayaklar ve yumruklarla vuruldum ve yalnızca bir kez bilincimi kaybettim. Nijerya'nın ikiye katlanması için. Vikram sandalyeyi kafasına beş kez çarpmak zorunda kaldı. Kafasının arkası kanlı bir fahişeye benziyordu. Büyük olasılıkla, kafatası birkaç yerde kırılmıştı, ancak hafif de olsa hala bilinci yerinde değildi.

Onları konuşturmak için yarım saat uğraşmak zorunda kaldık. İngilizce ve anadil bilen Rahim aramıza katıldı. Pasaportlarında Nijerya vatandaşı oldukları ve Hindistan'a turist olarak geldikleri kaydedildi. Çantalarını ve seyahat çantalarını aradıktan sonra Bombay'dan önce Lagos'ta olduklarını da netleştirdik. Yavaş yavaş bu üçlünün, bir zamanlar eroin ve mandrax hapları sattığım sırada yürüttüğüm iddia edilen bir dolandırıcılıktan dolayı beni

cezalandırmak için Lagos uyuşturucu kaçakçıları tarafından gönderilen kiralık katiller olduğunu fark ettik. Söylediklerine göre Lagoslu tüccarlar Bombay'daki dolandırıcılık sonucu altmış bin doları kaybetmişler. Dolandırıcılardan biri onlara bu dolandırıcılığın arkasındaki beyni olduğumu ve benim yüzümden paralarını kaybettiklerini söyledi.

Tüm bunları söyledikten sonra kiralık haydutlar, cinayet emrimi veren kişinin adını vermeyi reddetmeye başladı. Nijerya'daki çete liderlerinden izin almadan yapamayacaklarını söylediler. Ama biz baskı yapmaya devam ettik ve onlar da söylemek zorunda kaldı. Bana köpeklerini havlayan adamın Mauricio Belcane olduğunu belirledik.

Çıkarttığım gözü yerine takmama rağmen göz sonuna kadar yuvasına girmediği için hırsızın o gözle görmediği ve büyük ihtimalle bir daha da görmeyeceği belliydi. Gözünü bantladık, başını bandajladık ve üçünü iple birbirine bağladık. Ondan sonra soygunculara veda sözlerimi söyledim:

- Bu kişiler sizi hava alanına götürecek ve oradaki otoparkta uçağınızı bekleyeceksiniz. Yarın sabah Lagos'a bir uçak var ve sen o uçağa binmelisin. Biletlerinizi kendi paranızla alacağız. Kulağına küpe tak - Bununla hiçbir ilgim yok. Bu konuda senin değil Mauricio'nun suçlanacağını anlasam da, arkadaşlık teklif etmeye niyetim yok. Onun dersini kendim vereceğim. Öyleyse git seni

gönderen kişiye teslim et: dolandırıcı cezalandırılacak. Bir ara yine senin patlaman

Bombay'a girersen seni yok ederiz. Açık mı? Bombay'a ayak basar basmaz öldünüz! - Anlıyor musun, nefret dolu köpekler?! - Vikram dayanamadı ve bağırdı. -Buraya girmeniz yetmiyormuş gibi, pis serserinizi Kızılderili işlerine sokuyorsunuz! Şu andan itibaren Hindistan yolunuz kapalı! Yeteneğin varsa bir daha gel, seni erkeklikten mahrum etmek zorunda kalacağım! Şapkamı görüyor musun? Tulas, şapkamda bıraktığın lekeyi görüyor musun? Kızılderili şapkasına hakaret ettin! Bir daha Hintli bir adamla uğraşmayı hayal edersen affedilmeyeceksin! Özellikle şapkalı çocuklara!

Onları orada bıraktım, bir taksi çağırdım ve Ulla'nın yeni dairesine gittim. Mauricio'nun nerede olduğunu bilen biri varsa, bu Ulla olurdu. Boğazım yanıyordu, zar zor konuşabiliyordum. Aklıma cebimdeki silahtan başka bir şey gelmiyordu. Hayal gücümde büyük göründü. Otomatik silahlar arasında bir seçim olarak kabul edilen Walther-R38 tabancasıydı. Mauricio'ya tabancadan çıkan dokuz milimetrelik mermilerin sekizini de ateşlediğimi sanıyordum. "Mauricio... Mauricio..." diye tekrarlayıp durdum ve sonunda içimden bir ses, Mauricio ile görüşmeden önce silahı bırakmamı tavsiye etti.

Dairenin kapısını çalmaya başladım ve Liza tek kelime etmeden kapıyı açtığında yanından geçip oturma odasına girdim ve orada kanepede oturan Ulla'yı gördüm. Ağlıyordu.

Ulla beni görmek için başını kaldırdı ve sol gözünün şişmiş olduğunu gördüm. Kendi kendine şişiyor gibi görünmüyordu.

- Mauricio nerede? - Diye sordum.

- Lin, dur... - hıçkırdı. - Modena...

- Modena'nın canı cehenneme! Mauricio ile ilgileniyorum. o nerede

Lisa somurtarak omzuma dokundu. Ona döndüğümde elinde büyük bir mutfak bıçağı tuttuğunu gördüm. Yatak odasının kapısını işaret etti. Ulla'ya ve sonra tekrar Lisa'ya baktım. Ulla yavaşça başını salladı.

Mauricio gardıropta saklanıyordu. Onu oradan sürüklediğimde, benden merhamet dilemeye başladı. Kemerini arkadan tuttum ve onu kapıya kadar sürükledim. Yardım istemeye başlayınca tabancayla yüzüne vurdum. Daha yüksek sesle çığlık attı, ona daha sert vurdum. Bir daha çığlık atmak için ağzını açtığında, silahı kafasına dayadım. Sesini kesti.

Lisa elindeki mutfak bıçağını sallayarak homurdandı.

- Bu bıçağı sana teslim etmediğim için şanslı olmalısın, seni piç kurusu! Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm!

- Burada ne yapıyordu? - Diye sordum.

- Para sorunu yüzünden geldi. Para Modena'da. Ulla, Mauricio'yu aradı...

Ulla'ya bakışından ürktü ve sustu.

- Evet, tabii ki Lin, aramalıydı. O aradı ve üçünün bugün burada buluşacağını söyledi. Modena gelmedi. Lynn, Ulla Mauricio'nun seni bu işe bulaştırdığını bilmiyordu. Mauricio, gelmeden bir dakika önce Nijeryalı haydutlardan kurtulman için seni görevlendirdiğini itiraf etti. Seni öldürdükten sonra zencilerin peşine düşeceğini bildiğini ve oradan çıkmak için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Siz gelmeden önce kahramanımız Modena'nın nerede olduğunu öğrenmek için Ulla'yı dövmeye başlamıştı.

- Para nerede?

- Bilmiyorum Lin! Ulla ağlıyordu. - Paranın canı cehenneme! Onlara ihtiyacım yok. Modena çalışmalarımın utanıyordu ama anlamıyor. Böyle bir iğrençliğe katılmaktansa fahişe olmak daha iyidir. Beni seviyor, evet seviyor. Onun Nijeryalılarla hiçbir ilgisi yok, Lin, sana yemin ederim! Mauricio'nun planı buydu. Bu sorun haftalardır devam ediyor! Böyle biteceğini biliyordum. Bugün Modena, Mauricio'nun çalınan parasına el koydu ve bir yere sakladı. Benim için yaptı. Lin, o beni seviyor...

Ulla tekrar hıçkırdı. Lisa'ya baktım:

- Bu piç kurusunu yanımda götürüyorum.
- Çok iyi, - Lisa kabul etti.
- İyi misin?
- Evet, endişelenme.
- giderin var mı - Var.

- Abdullah'ı görür görmez onu size göndereceğim. Kapıyı arkandan kapat ve bizden başka kimsenin girmesine izin verme, anlaşıldı mı?

- Bunun üzerine Lisa gülümsedi. - Çok teşekkür ederim, Gilbert. Bu, yardım etmek için ulaştığınız ikinci sefer.

- Unut gitsin.

- Hayır, böyle bir şeyi unutmazlar, - dedi kapıyı arkamızdan kapatarak.

Mauricio'yu yenmediğimi yazmak isterdim ama ne yazık ki yenemedim. Yeterince sağlam ve güçlü olmasına rağmen, bir kavgada karşılık veremeyecek kadar çekingendi ve onu yenmek fazla cesaret gerektirmedi. Kendini korumaya bile çalışmadı, sadece çılgılık attı ve merhamet diledi. Ayrıca beni heyecanlandıran duyguların sadece haklı bir öfke ve aşağılanmanın haklı bir intikamı olduğunu söylemek isterim ama bundan da emin değilim. Şimdi bile, bunca yıl sonra, beni harekete geçiren şeyin haklı bir öfke değil de daha derin, daha karanlık ve o kadar da haklı olmayan bir duygu - sürekli kıskançlık- olup olmadığını merak ediyorum. Başka bir küçük ama yaramaz yanımda rol oynadı - onu onursuzluğundan çok kadınsı güzelliği için dövmek istedim.

Öte yandan, elbette onu öldürmeliydim. Onu kanlar içinde ve aşağılanmış halde St. George's Hastanesi yakınında bıraktıklarında, içeriden bir ses ona sorunların bitmeyeceğini söyledi. Yerde yatan bedenine bakınca onu olduğu yerde kesmeyi düşündüm ama yapamadım. Öncelikle merhamet dilenirken söylediği sözler beni

durdurdu. Nijeryalı haydutlara karşı kıskançlık ve kıskançlıktan beni damgaladığını söyledi. Kendime olan güvenimi, fiziksel gücümü, arkadaş edinme yeteneğimi kıskanıyordu. Benden nefret etmesinin nedeni bu. Görünen o ki bu konuda birbirimizden çok da geri kalmamışız.

Ertesi sabah Nijeryalıları geri gönderdikten sonra, Didier'in kullanılmayan tabancasını iade etmek için Leopold'a gittim. Restoranın dışında beni bekleyen Johnny Cigar ile karşılaştım. İçimden pişmanlıkla karışık bir öfke yükselirken, John'un söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyordum.

- Çok kötü bir şey oldu, Lin. Anand Rao, Rashid'i öldürdü. Kafasını kesti. Lin, bu ilk kez oluyor.

Harabelerde yaşayanların henüz birbirlerini öldürmediklerini kastediyordu. Kasabada yaşayan yirmi beş bin insan birbiriyle tartışıp kavga etse de hiçbir zaman cinayet vakası olmadı. Bu haber karşısında şok oldum ve aniden Majid'i hatırladım. Son zamanlarda, cinayetiyle ilgili düşüncelerimi hayal gücümün en uzak köşesine saklayarak bunu düşünmemeye çalıştım ama bu düşünce beni içten içe kemiriyordu. Rashid'in ölüm haberi onu serbest bıraktı. Abdul'un deyimiyle, mafya patronlarından yaşlı bir altın avcısının kanlı cinayeti, Anand'ın ellerindeki kanla benim hayal dünyamda karıştı. Adı "mutlu, şanslı" anlamına gelen Anand, cinayetten bir gün önce benimle konuşmaya çalıştı, yardım istedi ama alamadı.

Ellerimi yüzüme bastırıp saçlarımı düzelttim. Sokak her zamanki gibi gürültülüydü. Leopold'daki kalabalık her zamanki gibi yiyor, içiyor, konuşuyor ve gülüyordu. Johnny ile dünyamda bir şeyler değişti. Masumiyetini kaybetmişti, artık eskisi gibi değildi. "Bundan sonra her şey farklı olacak... Bundan sonra her şey farklı olacak..." - kalbim küt küt atıyordu.

Kaderin gönderdiği bir kartpostal gibi gözlerimin önünde bir sahne canlandı. Bir ölüm, delilik, korku sahnesiydi. Ama hava sisliydi, onu net göremiyordum. Olayların yakın bir yerde ya da benimle olduğunu görmek imkansızdı. Artık benim için önemli değildi. Kendime olan öfkem, gecikmiş pişmanlığım ve utancım, benimle çevremdeki dünya arasındaki sınırları yıkıyordu. Kâbusu gözümün önünden uzaklaştırdım, öksürdüm ve boğazımı temizledim ve müzik, kahkaha ve ı ışık alemine girdim.

BÖLÜM IV

yirmi altıncı bölüm

- Kızılderililer Asyalı İtalyanlardır, dedi Didier bilgece ve sinsi bir gülümsemeyle. Elbette aynı mantıkla İtalyanların Avrupalı Kızılderililer olduğu da söylenebilir ama özü değişmez. Kızılderililer, İtalyanların birçok özelliğine sahiptir ve İtalyanlar,

Kızılderililerin birçok özelliğine sahiptir. Her iki halk da Kutsal Anne'ye tapar - dinleri bunu vurgulamasa da, dışıl bir Tanrı'ya ihtiyaçları vardır. Her iki millettten bütün erkekler keyifleri yerindeyken şarkı söyler ve kadınları sokağın aşağısındaki dükkana giderken dans eder. Onların gıdası bedenın müziğı, müzik de kalbin gıdasıdır. Hem Hintçe hem de İtalyanca herkesi birer şaire çeviriyor ve her bayağılıktan olağanüstü şeyler çıkarıyorlar. Bu ülkelerdeki aşk - "amore", "pyar" - en azından toplum içinde göz göze geldiğiniz anda, her mafya üyesini cesur bir adama ve her köylü kızını bir prensese dönüştürür. Lin, Hindistan'ı biraz sevmemin nedenlerinden biri de ilk aşkımın bir İtalyan olması.

- Didier, nerede doğdun?

- Bedenim Marsilya'da, Lin'de doğdu ve kalbim ve ruhum on altı yıl sonra Cenova'da doğdu.

Garsonun onu izlediğini gördü ve içkiyi yeniden doldurmasını işaret etti. Ve garson içkiyi getirdiğinde, Didier'nin biraz içtikten sonra uzun bir sohbete daldığını fark ettim. Saat öğleden sonra iki, hava kasvetli. "Katiller gecesi"nin üzerinden neredeyse üç ay geçti. Muson yağmurlarının başlamasından bir hafta önce olmasına rağmen. Bombay halkı gergin bir bekleyiş havasındaydı. Sanki büyük bir düşman ordusu şehrin surlarının yakınında toplanmış, yıkıcı bir saldırıya hazırlanıyor gibiydi. Yağmurdan önceki haftayı sevdim - genel gerilim atmosferi, sürekli endişe ve endişe halimle yankılanıyordu.

- Resimlerden annemin güzel ve zarif bir kadın olduğu anlaşıyor, - diye devam etti Didier. -

Ben doğduğumda sadece on sekiz yaşındaydı ve iki yıl sonra

¹ Kabalık, bayağılık (Fransızca).

yaşını değıştirdi Grip sonrası bir komplikasyon sonucu. Ama birçok kez tatsız konuşmalar duydum, ölümünden kısmen babamın sorumlu olduğu söylendi, anneme yeterince bakmadığını ve hastalığı sırasında doktorlara para harcamakta cimri olduğunu duydum. Neyse iki yaşındaydım o zamanlar, annemi hatırlamıyorum. Babam kimya ve matematik öğretmeni idi. Annemden çok daha yaşlıydı. Ben okula gittiğimde babam çoktan okul müdürü olmuştu. Onu tanıyanlar parlak bir uzman olduğunu ve öyle olması gerektiğini söylediler, çünkü aksi takdirde bir Yahudi, Fransız okulunun müdürlüğünü yapamazdı. Irkçılık ve antisemitizm, savaş sonrası yıllarda Marsilya ve çevresinde adeta bir salgın haline gelmişti. Suçluluk duygusundan kaynaklanması bir istisna değildir. Babam ters bir insandı, matematikçilerin temel özelliğinin bu kadar ters ve inatçı olduğunu düşünüyorum. Belki de matematiğin kendisi bir tür inattır, nereden biliyorsun?

- "Belki," gülümsedim. -Ona hiç senin dediğin açıdan bakmadım, belki de haklısın.

- Alors, babam savaştan sonra Marsilya'ya, Yahudi düşmanları şehirde iktidarı ele geçirdiğinde tahliye edildiği aynı eve döndü. Direnişe katıldı, Almanlarla savaştı ve yaralandı. Bu nedenle, hiç

kimse, en azından alenen ona karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ama eminim ki onun Yahudi yüzü, Yahudi gururu ve güzel Yahudi karısı bana nazik Marsilya ve Almanlara teslim edilip ölüme gönderilen binlerce Yahudiyi hatırlattı. Babam, kendisine ihanet edenlerin arasında, kovulduğu eve dönmekten soğuk bir zevk alıyor gibiydi. Annem öldükten sonra bu soğukluk bence onun kalbine de sıçradı. Dokunuşu anılarımda çok soğuktu. Soğuk elleriyle bana dokundu.

Didier bir süre sessiz kaldı, ardından içkisinden bir yudum aldı ve bardağını masanın üzerinde bırakılan ıslak dairenin tam üstüne koydu.

- Daha önce de söylediğim gibi, babam parlak bir profesyoneldi. - Didier bana baktı ve kısaca gülümsedi. - Bir istisna dışında harika bir öğretmendi. İstisna benim, hayatının tek felaketi ve başarısızlığı bendim. Matematiği ve doğa bilimlerini anlamadım, onların özünü anlayamadım. Babam küstahlığıma oldukça coşkulu tepki gösterdi. Çocukken soğuk eli bana çok büyük geliyordu ve beni dövdüğünde tüm vücudum titriyordu. Ondan korktum ve okuldaki başarısızlıklarımın utandım, bu yüzden sık sık dersleri kaçırdım. Bu da kötü bir ortama düşmeme neden oldu. Sürekli mahkemedeydim, on üç yaşında bile değildim, zaten iki kez çocuk gözaltı merkezindeydim.

¹ Antisemitizm - bir tür milliyetçilik, ırkçılık ideolojisi. Diğer milliyetçilik biçimlerinden, yalnızca bir kişiden - Yahudi ulusu veya

kültürü, Yahudilik dininden - nefret etmesi ve onlara zulmetmesi bakımından farklıdır.

On altı yaşında babamın evinden, babamın şehrinden ve memleketinden sonsuza dek kaçtım. Şans eseri Cenova'ya gittim. Hiç orada bulunmadın mı? Cenova'nın Ligurya Denizi limanlarının tacındaki mücevher olduğuna inanmalısınız. Algarez, bir gün Cenova sahilinde beni dünyanın tüm güzellikleriyle tanıştıran Rinaldo adında bir adamla tanıştım. O kırk sekiz, ben ise on altı yaşındaydım. Kolomb dönemine kadar uzanan asil bir aileden olmasına rağmen. Asaletiyle övünmez ve tepedeki muhteşem şatosunda yaşırdı. O bir bilgindi ve tanıdığım hiç kimse onun kadar asil olamazdı. Beni antik çağın sırlarıyla ve sanat tarihiyle, şiirin müziğiyle ve müziğin şiiriyle tanıştırdı. Ayrıca çok güzeldi. Yarı beyaz yarı gümüş saçları ve hilal gibi hüzünlü gri gözleri vardı. Rinaldo'nun uzun ve narin elleri sıcak ve etkiliydi, babamın zalim ellerinin dondurucu etkisiyle tezat oluşturuyordu; dokunduğu her şeye zarafet ve incelik katmış gibi. Bedeni ve ruhu sevmenin ne olduğunu keşfettim, onun kollarında yeniden doğdum.

Didier öksürerek boğazını temizlemeye çalıştı ama bu çaba onun acı bir şekilde boğulmasına neden oldu.

- İçki ve sigarayı azaltmalısın Didier ve en azından ara sıra dolaşmalısın.

- Tanrı aşkına, bir bakalım! - şiddetle öksürmeye devam etti, elinde kalan sigarayı söndürdü ve öksürük nöbeti biraz yatıştıktan

sonra kutusundan yenisini çıkardı. - Hiçbir şey benim için faydalı tavsiyeler kadar sıkıcı değildir ve beni onlarla rahatsız etmezseniz çok sevinirim. Dürüst olmak gerekirse, şok oldum. Birkaç yıl önce tamamen asılsız faydalı bir tavsiye yüzünden neredeyse ölüyordum ve sonra altı ay boyunca depresyondan çıkamadığımı bilmiyor musun? Hala tam olarak iyileşmiş değilim.

- Üzgünüm, - gülümsedim. - Bunları neden söylediğimi bile bilmiyorum.

- Şey, şey, özür dilerim, - Didier kaşlarını çattı ve içkiyi yeniden dolduracak olan garson geldiğinde bardağını boşaltmak için acele etti.

- Carla, sadece üzgün ya da kızgın hissetmeyen insanların depresyona eğilimli olduğunu söylüyor.

- O doğru değil! Didier yalanladı - ⁸⁷Tristesse'nin ne olduğunu benden iyi kimse bilemez. Bu sadece insanın duygularını ifade etmesinin doğal bir özelliğidir. Çoğu hayvan mutlu olabilir ama büyük üzüntüyü ifade edebilen tek yaratık insandır. Keder benim için özeldir, günlük meditasyonum ¹⁸⁸, sahip olduğum tek beceri.

Didier bir çocuk gibi oturmuş başını sallıyordu, sonra birden gözlerini kaldırdı ve güldü:

- Ondan herhangi bir haber aldınız mı? - Numara.

- Nerede olduğunu bile bilmiyor musun?

⁸⁷Üzüntü, keder (Fransızca).

⁸⁸Meditasyon - kişi zihni bir düşünce üzerinde yoğunlaştırır, bedeni sakinleştirir ve düşüncesi başka bir dünyaya yönlendirir (çevirmenin notu).

- Bilmiyorum.

- Ama Goa'dan ayrıldı, değil mi?

- Yaşadığı yerde bir adam tanıyorum, adı Dashrant, sahilde bir restoranı var. Gelip giderken Dashrant'tan ona göz kulak olmasını ve gerekirse ona yardım etmesini istedim. Geçen hafta aradım ve Carla'nın dışarıda olduğunu söyledi. Onu kalmaya ikna edemedi, bilmiyorum... anlıyorsun...

Didier kaşlarını çattı ve düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. İkimiz de oturduk ve aceleyle bir yerlere koşan ya da bizden birkaç metre ötede sokakta yürüyen insanları izledik.

- El bien ⁸⁹, Carla için endişelenme, dedi Didier sonunda. - Belalara karşı sigortalıdır.

Carla'nın kendi başının çaresine bakabileceğini ya da sadece şanslı olduğunu kastettiğini sanıyordum. Ama yaktım. Söyledikleri başka bir anlama geliyordu. Tabii bu noktayı sonuna kadar ayırt etmem gerekirdi. O konuşmadan yıllar sonra bile, Didier'e ne demek istediğini sorduğumda, gelecekteki hayatımın ne kadar değişebileceğini merak ettim. O an aklım kendi düşüncelerimle, kalbim kibirle dolmuştu, ben de konuyu değiştirdim:

- Sonra ne oldu?

- O zamanlar? - Didier sorumu anlamadı.

- Evet, Rinaldo ile tanışmanız nasıl sona erdi?

- Evet... Nasıl olacak? O beni sevdi ben de onu sevdim. Ama çok şüphelendi, bana büyük miktarda parayı nerede sakladığını

⁸⁹İyi-iyi (Fransızca).

gösterdi. Kendimi tutamadım, parayı aldım ve kaçtım. Evet, onu sevdim ama parayı çaldım ve ortadan kayboldum. Ne kadar bilge olsa da, aşkın sınanmaması gerektiğini anlamamıştı. Dürüstlük ve sadakat test edilebilir. Aşk test edilemez. Aşk kıvılcım çıkarsa, sevdiğimiz kişiden nefret etsek bile sonsuza kadar yanacaktır. Aşk sonsuzdur çünkü varlığımızın asla ölmeyen kısmından kaynaklanır.

- Ondan sonra hiç Rinaldo ile tanıştın mı?

- Evet, bir kez tanıştık. O olaydan neredeyse on beş yıl sonra kader beni Cenova'ya geri getirdi. Bana Rimbaud ve Verlaine okuduğu aynı kumlu bulvarda yürüyordum. Birden gördüm. Yaşlılarıyla oturmuş -o sırada altmışın üzerindeydi- iki yaşlı adamın satranç oynamasını izliyordu.

tezahürat yapıyorlardı. Gri bir süveter giymişti, boynuna da siyah kadife bir atkı... Ancak hava oldukça sıcaktı. Gümüş saçlarının çoğu dökülmüştü ve keldi. Yüzü bitkin ve zayıftı, ciddi bir hastalıktan kurtulmuş insanlar gibi solgundu. Belki de hala hastaydı, bilmiyorum. Beni tanımasın diye yüzümü çevirdim ve hatta sırtımı eğerek yürüyüşümü değiştirdim. Son anda arkasını döndüğünü, elindeki beyaz mendili ağzına götürdüğünü ve öksürdüğünü gördüm. Eşarbında kan olduğunu düşündüm. Yavaş yavaş adımlarımı hızlandırdım ve sonunda korkmuş bir adam gibi koşmaya başladım.

Bir süre sessiz kaldık, yoldan geçenleri seyrettik - mastürbasyon yapan veya yapmayan erkekler, maskeli, peçeli veya peçeli kadınlar.

- Biliyorsun Lynn, hayatım mükemmel olmadı. Şakalarım yüzünden hapse atılabiliyim ve bazı ülkelerde hayatımı bile kaybedebilirim. Utanacak çok şeyim oldu. Ama o güzel insanın yanından geçip giden tek oyunculuğumdan gerçekten utanıyorum. Ancak param ve ona yardım etme yeteneğim vardı. Paramı çaldığım için mi utandım yoksa hastalanmaktan mı korktum? Hayır, sırf yaşlı olduğu ve artık güzel olmadığı için beni seven ve bana sevmeyi öğreten o kibar, dahi adama yaklaşmak istemiyordum.

Didier içkisini bitirdi, bir süre dikkatlice bardağın dibine baktı, sonra o an kırılıp dökülecekmiş gibi büyük bir özenle masaya bıraktı.

- Mert! Hadi içelim dostum! - garsona sordu ve ben onu durdurdum.

- İçemem, Didier. "Si-rok"ta Liza ile bir randevum var, diye rica etti. Şimdi hareket etmeliyim, gecikmemeliyim.

Didier dişlerini sıktı ve bana bir şey sorma, belki de başka bir itirafta bulunma dürtüsünü bastırdı. Elimi elinin üzerine koydum.

- Dinle, istersen birlikte gidelim. Bu bir aşk ilişkisi değil ama Juhu'yu ziyaret etmek her zaman güzeldir.

Didier gülümsedi, gözlerimin içine baktı, elini uzattı ve parmağını kaldırdı. Garson hemen bize yaklaştı. Didier ona bakmadan bir viski daha ısmarladı. Siparişi ödeyip dışarı çıktığımda, Didier bir elini göğsüne bastırdı, diğer eliyle bardağı tuttu ve yine öksürmeye başladı.

O günden bir ay önce kendime bir Enfield Bullit aldım. Goa'da iki tekerlekli şırıngayla kanıma adrenalin sıçradı⁹⁰ ⁹¹beni rahatlatmadı ve sonunda buna müsamaha göstermedi.

Motosikletini tamir etmem için beni Abdulla'dan alan Hussain adında bir Tamil tamircisi

kendisine götürmesini rica ettim. Motosikletlere fena halde düşkün olan Hüseyin, Abdullah'ı kıskanıyordu. Bana sattığı Enfield mükemmel durumdaydı ve beni asla kötü durumda bırakmadı. Bunun Vikram üzerinde güçlü bir etkisi oldu, hemen ayrıldı.

Hüseyin'den bir motosiklet aldı. Bazen üçümüz yan yana motosiklete biner, birlikte güler, şakalaşırdık.

Didier'i "Leopold"da bırakıp yol boyunca düşünürken yavaş yavaş "Si-rock"a yöneldim. Carla, Anjuna'dan ayrılmıştı ve şimdi kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Ulla, Carla'nın artık ona yazmadığını söyledi ve ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Böylece Karla bilinmeyen bir yönde kayboldu. Ve her sabah onu düşünerek uyanıyordum. Her gece beni sırtımdan bıçaklayarak pişmanlıkla uykuya daldım.

Düşüncelerim Karla'dan Gadirbha'ya kaydı. Mafya ağına katıldığım için memnun olmuşa benziyor. Yurt içi ve yurt dışı havalimanlarında kaçak altınların sorunsuz geçişini denetleme, beş

⁹⁰Süveter - örme gömlek (çevirmenin notu).

⁹¹Adrenalin, adrenal bezin "beyin" tabakasının hormonu, kan damarlarını daraltır, kan basıncını yükseltir, merkezi sinir sistemini hafifçe uyandırır, bronşiyolleri genişletir ve karbonhidrat metabolizmasını düzenler (çevirmenin notu).

yıldızlı otellerde ve hava yolu acentelerinde acentelerimizle takas işlemlerini gerçekleştirme, yabancılardan pasaport alımı ile uğraştım. Beyaz bir adamın tüm bunları gereksiz dikkat çekmeden yapması daha kolaydı. Kızılderililer arasından seçilmiş olmam komikti. Hindistan'da yabancılar her zaman küçümsenmiştir. Ülke, beş bin yıllık tarihin gelişigüzel, kayıtsız bakışlarını unutmuştu. Bombay'a geldiğim ilk andan itibaren ya mutlu bir şaşkınlıkla ya da kötü niyetli olmasa da kaşlarını çatarak bakıldım. Kalabalık bana masum bir merakla ve neredeyse sürekli bir sempatiyle davrandı ve bu artan ilginin avantajları vardı: Ne yaptığımla değil, kim ve ne olduğumla ilgileniyorlardı. Yabancılar işlerini kolayca abartabilir ve yerlilerin fark edilmeden bir şeye karışma şansı yoktu. Gittiğim her yerde - otellerde ve seyahat acentelerinde, ofislerde ve havaalanlarında, muhterem Gadir Han'ın yolunda işlediğim suçları değil, sadece kendimi gören meraklı bakışlar eşlik etti.

Hacı Ali camisini geçtikten sonra diğer araçlarla birlikte hızımı artırdım ve Kadirbhai'nin arkadaşı ve silah arkadaşı Mecid'in ölümü hakkında hiçbir şey söylemediğini düşündüm. Bu beni rahatlatmadı, Gadirbhai'ye bu konuda bir şey sormak istedim ama Majid'in ölümünden kısa bir süre sonra bundan bahsetti ve yüzündeki derin üzüntü, beni sohbete devam etmekten alıkoydu. Günler, haftalar ve aylar geçtikçe sohbete geri dönmek giderek zorlaştı. Aklımda birçok farklı hipotez ortaya çıksa da bunları dile getirmeye cesaret

edemedim. Sonuç olarak, sırrın sahibi olduğumu hissettim. Yüce ve felsefi konularla çalışıyoruz

tartışıyorduk, bu tartışmalar sırasında sonunda Sassoon limanında sorduğum soruya cevap verdi. Sohbet sırasında gözleri parladı, belki de derslerinde ustalaştığım için gurur duyuyordu. Didier'in itirafından sonra Lizay ile buluşmaya giderken Gadirbhai'nin bir hafta önceki açıklamasını son sözüne ve son gülümsemesine kadar hatırladım.

- Yani tartıştığımız her şeyin arkasındaki prensibi anlamıyorsun, değil mi?

- Evet, yanıtladım.

O akşam, Abdul Ghani'nin atölyesinde pasaport üretiminde önerdiğim ve kısmen uyguladığım değişiklikler hakkında konuşmak için Dongri'deki konağa gelmişim. Gani'nin de onayıyla, sürücü belgesi, banka hesabı ve hatta çeşitli spor kulüplerinin üyelik kartları gibi belgelerin üretimini de içerecek şekilde üretimi genişlettik. Qadir, tüm bu yenilikleri takdir ettikten sonra hayatın özü olan iyilik ve kötülük gibi en sevdiği konulara geçti.

- Bu prensibi bana açıklayabilir misiniz? - çeşmenin sıçramasını ve sıçramasını izleyerek önerdi.

Dirseklerini beyaz, hasır sandalyenin kolçaklarına dayadı ve avuçlarını gümüş rengi bıyığına yaklaştırdı, parmak uçlarını birleştirdi.

- Bu saat... Yani tüm Evrenin nihai karmaşıklığa doğru ilerlediğini söylediniz. Bu süreç, Evrenin başlangıcından beri aktiftir ve bilim adamları buna bileşik eğilimi diyorlar ve Evreni harekete geçiren her şey iyidir ve ona neden olan her şey kötüdür.

- Harika, dedi tek kaşını kaldırarak.

Her zaman olduğu gibi, duyduklarını takdir edip etmediğini veya komik bulup bulmadığını anlayamadım. Gadir her zaman bir sahne karşısında ikili bir tavır takındığı izlenimine kapılırdı. Belki de bu tür bir yaklaşım hepimiz için bir ölçüde adildir. Ancak iş Adbul Qadir Khan'a gelince, karşısındaki adam hakkında ne düşündüğünü veya ne hissettiğini kesin olarak söylemek asla mümkün değildi. Afganistan'da "Kederin ödülü" denen dağın karlı zirvesinde, sadece bir kez gözlerinin içine bakarak onu tamamen anladım.

- Ve bu nihai karmaşıklığa, Tanrı ya da evrensel ruh ya da nihai karmaşıklık, hangisi kalbine daha yakınsa o denebilir, diye ekledi. Şahsen, onun Tanrı olarak adlandırıldığını inkar etmek için hiçbir neden göremiyorum. Evrenin hareket ettiği nihai karmaşıklık, Tanrı'nın kendisidir.

- Ancak bu, geçen sefer sorduğum soruyu cevapsız bırakıyor: Bir şeyin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu nasıl belirlersiniz?

- Evet ben hatırlıyorum. Bu oldukça makul soruyu daha sonra cevaplayacağıma uzun zaman önce söz vermiştim ve şimdi sözümü tutacağım ve size cevabı söyleyeceğim. Ama önce soruma cevap ver: neden öldürmüyorsun?

- Hatta bence bazı durumlarda öldürmek mümkün.
- Yok canım? - dedi kehribar gözlerinden eksik olmayan bir gülümsemeyle. - Hayır, sana katılmama izin ver. Asla öldüremezsin. Bunu tartışmamız sırasında anlayacaksınız ama şimdilik sizin kabul edilemez bulduğunuz cinayetlerden bahsedelim. Aynı zamanda, onları neden kabul edilemez bulduğunuzu açıklayın.
- Muhtemelen yasa dışı cinayetler kabul edilemez.
- hangi yasa?
- Şu ya da bu toplumun, ülkenin hukukuna, - Ayaklarımın altından sağlam felsefi temelin çıkmaya başladığını hissederek cevap verdim.
- Ama bu yasaları kim koyuyor? - Gadirbhai'ye gözlerini kısarak sordu.
- Doğrudan politikacılar tarafından atanırlar. Ceza hukuku normalde toplumun gelişimi sırasında gelişir ve cinayet yasağı bence mağara çağından miras kalmıştır.
- O dönemde bu yasak neden oluşturuldu?
- Bilmiyorum... belki de bir insanın tek bir hayatı olduğu, dedikleri gibi tek bir girişimi olduğu temelinde, onu bu girişimden mahrum bırakmak çok zalimce düşünülmüştür.
- Yıldırımla ölüm de acımasızdır. Ama şimşek kötü olarak adlandırılabilir mi?
- Tabii ki hayır, - Biraz sinirlenerek cevap verdim. - Bu yasanın köklerine inmenin anlamını tam olarak anlayamıyorum. Tek bir

hayatımız olduğu bilinen bir gerçektir ve yeterli sebepler olmadan bizi bundan mahrum etmek doğru değildir.

- Neden? Kadir ısrar etti.

- Hayır işte bu.

- Herkes böyle bir cevap verirdi, - dedi Kadir ciddi bir tonda, elini elimin üzerine koydu ve parmaklarını hafifçe vurarak konseptinin ana bileşenlerini sıralamaya başladı. - Bir kişiye cinayet veya başka bir suçun neden caiz olmadığı sorulduğunda, İncil'in, Upanişadların, Kuran'ın veya "kurtuluş yolu"nu vaaz eden Budizm'in veya kendi anne babasının veya başka bir otoritenin yasakladığını söyleyecektir. BT. Kabul edilemezliğin nedenini bilmiyor. Doğrudur bu saydıklarım bunu iddia ediyorlar ama neden doğru olduğunu bilmiyorlar. Herhangi bir işi, eylemi, sebebini veya sonucunu anlamak için önce iki sorunun cevabını bilmek gerekir.

Birincisi: Ya herkes aynı şeyi yaparsa

olacak? İkincisi: Bu eylemler birleşme eğilimini hızlandıracak mı yoksa engelleyecek mi?

Gadir-Khan konuşmasına ara verdi, çünkü Bakan, uzun bardaklarda siyah çay ve gümüş bir kupada iştah açıcı tatlılar getiren bir hizmetçiyle, ona sorgulayan ve bana boyun eğmez bir nefretle bakan bir hizmetçiyle odaya girdiğinde. Kadir ikisine de teşekkür etti ve odadan çıkıp bizi yine yalnız bıraktılar.

- Mesela cinayeti ele alalım, - Gadirbhai ağzına bir parça şeker atıp çayını içmeye devam etti. - Herkes birbirini öldürmeye başlarsa

ne olacak? Bu. Karmaşıklığa ivme kazandıracak mı yoksa bir sorun mu yaratacak?

- Bu, daha fazla karmaşıklıktan ziyade basitleştirmeye yol açacaktır.

- Evet. Biz insanlar madde organizasyonunun bildiğimiz en karmaşık örneğiyiz. Ancak Evrenin gelişiminin son sınırı biz değiliz. Onunla yine değişmeye devam edeceğiz. Birbirimizi yok edersek bu süreci durdururuz. Milyonlarca ve milyarlarca yıllık tüm evrim süreci boşuna olacaktır. Peki ya hırsızlık? Ya herkes çalmaya başlarsa?

- Bu açık bir sorundur. Herkes birbirinden çalmaya başlarsa beyinleri ancak o yönde çalışmaya başlayacak ve bunun için çok para ve enerji harcamak gelişmeyi durduracak ve asla...

- Karmaşıklığın nihai sınırına asla ulaşamayız, dedi Kadir-khan düşüncemi tamamladı. - Cinayetle çalmak tam da bu nedenle kötü bir davranış olarak kabul edilir, herhangi bir teorinin , kanunun veya dini liderin iddiası nedeniyle değil , ancak herkes bunları yapmaya başlarsa, Evren ile nihai karmaşıklığa doğru ilerleyemeyiz - yani, Tanrı. Aynı şekilde tam tersi. Aşk neden harika bir nimet olarak kabul edilir ⁹ Herkes birbirini sevmeye başlarsa ne olur? İlerleyecek miyiz?

- "Evet," diye yanıtladım, beni bu sonuca ulaştırma yeteneğine hayran kalmıştım.

- Tabii ki. Evrensel sevgi, Tanrı'ya doğru ilerlememizi büyük ölçüde hızlandıracaktır. Aşk güzeldir, tıpkı dostluk, sadakat,

samimiyet, saflık, özgürlük gibi. Bütün bunların iyi bir şey olduğunu hep kabul ettik - hem kalbimiz hem de hocalarımız bize aşıladı - ama bunun tam anlamıyla güzel, iyi bir şey olduğunu iddia etmemize neden olan sadece iyilik ve kötülük anlayışımızdır. .

- Ama bazen istisnalar olduğunu düşünüyorum, - dedim. - Mesela meşru müdafaa için işlenen bir cinayeti nasıl değerlendirmek gerekir?

- Evet, bu önemli bir nokta. Daha bariz bir örnek verelim. Diyelim ki bir odada duruyorsunuz ve önünüzde bir masa var. Odanın karşı tarafında anneniz ayakta duruyor ve bir adam boğazına bıçak dayamış ve kafasını kesmeye hazırlanıyor. Masanın üzerinde, elinin altında bir düğme var, ona basarsan zalim ölür, annen kurtulur, bas

bilmiyorsan, zorba anneni öldürür. Üçüncü bir seçenek yoktur. ne yapacaksın

- Tabii, düğmeye basacağım.

- Şüphesiz, - dedi Kadir, belki de bir karar verirken gerçekten tereddüt etmediğime pişman olarak. - Düğmeye basıp anneni kurtarmakla doğru şeyi yapacağını düşünüyor musun?

- Tabii, - Tereddüt etmeden cevap verdim.

- "Hayır Lin, ne yazık ki yanlış düşünüyorsun," kaşlarını çattı. - Sizinle daha önce tanımladığımız iyi ve kötü kavramları örneğinde, öldürmenin kötü bir eylem olduğu, günah olduğu, çünkü ilerlemeye engel olduğu sonucuna vardık. Ve bu durumda iyi niyetle de olsa günah işlediniz.

Kadir'in küçük ahlak dersinden bir hafta sonra, kasvetli, bulutlu bir gökyüzünün altında, modern ve antik bir araç akıntısında rüzgara karşı hızla ilerliyordum ve onun şu sözlerini hatırladım: "İyi niyetle de olsa günah işledin..." Bu sözler Zihnimde hatıraların heyecanıyla birleşip, hayaller yarattığı köşeye sıkışıp kaldı. Şimdi anlıyorum ki içgüdüm, kaderin karanlıktaki fısıltısı gibi, bu sözlerle beni uyarmaya çalışıyordu. "İyi niyetle yapılırsa günah işlemiş olursun..."

Ama o gün, Didier'nin itirafından bir saat sonra, o fısıltıya aldırış etmedim. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum ama o zamanlar niyetimi, Kadir'i ya da bir başkasını derinlemesine düşünmek gibi bir isteğim yoktu. Yüce Allah'la iyilik ve kötülük tartışmasına memnuniyetle katılmama rağmen, bu benim için bir oyun, eğlence gibi bir şeydi. Gerçeği anlamak istemedim. Gerçeklerden, özellikle de kendi gerçeğimden bıkmıştım, bu yüzden onları elimden geldiğince uzun süre çiğnemek istemedim. Hikmetli öğütler ve uyarılar beynimde yankılanıyor, nemli rüzgarın akıntısıyla uçup gidiyordu. Sea-rock Hotel'e giderken yaptığım son dönemeçte, zihnim, denize yapışmış uçsuz bucaksız gökyüzü gibi, ufku kırarak çoktan boşalmıştı.

Güzelliği ve hizmet düzeyi açısından Bombay'daki diğer beş yıldızlı otellerden aşağı olmayan "Si-rock" bir başka avantaja daha sahipti: Bu otel adından da anlaşılacağı gibi ⁹²bir kayanın üzerine inşa edilmişti. Barların, restoranların ve yüzlerce odanın

⁹²Deniz kayası (İngilizce) - deniz kayası.

pencerelerinden Umman Denizi manzarası açılıyordu. Burada açılan İsveç çorbaları, her damak tadına uygun birbirinden lezzetli yemeklerle dolu, şehrin en seçkin sofralarından biridir. Çok acıktım ve Lisa beni salona götürdü.

Beklediğini gördüğüme sevindim. Yüksek yakalı, kolalı açık mavi bir gömlek ve aynı renk külot giymişti. Sarı saçları Fransız örgüsünün içine toplanmıştı. Bir yılı aşkın süredir eroin kullanmamıştı ve taze ve canlanmış görünüyordu.

- Hoş geldin Lynn! gülümseyip yanağımı öptü. - Tam zamanında geldin.

- Bunu duyduğuma çok sevindim. Açlıktan ölüyorum.

- Kalpanayla ile buluşmak için zamanında geldi demek istedim. Budur.

Kısa Avrupai saç kesimli, hipster kot pantolon ve kırmızı tişört giyen yaklaşık yirmi altı yaşlarında bir kız bize yaklaştı. Boynunda bir kronometre ve elinde bir not defteri vardı.

- Merhaba, - Lisa bizi tanıştırdıktan sonra konuştum. - Girişin önündeki sokaktaki ekipman size mi ait? Kablo yığınları olan minibüsü kastediyorum Film mi çekiyorsun?

- Vurmak niyetindeydik, yaar,' diye yanıtladı en sonunda, ünlülerini gerçekten sevdiğim ve istemeden benimsemeye başladığım Bombay aksanıyla. - Şu anda yönetmen dansçılarımızdan biriyle bir yerlerde gizlice ortadan kayboldu ve bu saatte herkes onlardan bahsediyor. Yani kırk beş dakikalık bir ara veriyoruz. Ancak çocuğun çabukluğunu iddia edenler, kırk beş dakikanın ihtiyaç duyduğu sürenin on katı olduğunu söylüyor.

- Çok hoş! - Ellerimi birbirine sürterek çılgılık attım. - Yani, hafif bir atıştırma için zamanımız var.

- Atıştırmalığı bırak, önce bir sigara içelim, yaar, dedi Kalpana. -

Otun var mı?

- Ben, - cevap verdim.
- Peki ya araban?
- Ben motosiklet kullanıyorum.
- O zaman benim arabama gidelim. Otoparka park ettim.

Otelden çıkıp onun Fiat'ına bindik. Tütünü hazırlamadan önce Kalpan'a yönetmen yardımcısı olduğunu ve daha önce birçok filmin çekimlerine katıldığını söyledi. Ek olarak, epizodik roller için ³ oyuncu seçmekten de sorumluydu . Kalpana bu işi bir döküm uzmanına emanet etse

¹ Culotte - 15. ve 18. yüzyıllarda Fransız soylularına ve soylularına ait giysiler - pantolon veya kısa pantolon

(çevirmenin notu).

² Hipster'ların adı İngilizce argodaki "hip olmak" kelimesinden alınır ve "gündemde, modada olmak" olarak çevrilir (çevirmenin notu).

³ Oyuncu seçimi - belirli rollere katılmak için sanatçı ve aktörlerin seçimi; yarışma (çevirmenin notu).

•494

fazla. uzman, küçük, sessiz roller oynayacak yabancı bulmakta güçlük çekiyordu.

- Kalpana geçen hafta birlikte yemek yerken bundan bahsetmişti, Kalpana tereddüt ederken Lisa sohbete katıldı. - Asistanlarının bar müşterileriyle burada İngilizleri çevreleyen diğer

insanların rolleri için yabancı bulmakta zorlandıklarından şikayet etti. Ben de seni düşündüm.

- BEN?

- Zamanı geldiğinde, benim için birkaç uzaylı bulabilir misin? - Kalpana tecrübeli bir hetero' bakışıyla yüzüme bakarak sordu. İtiraf etmem gerekirse, bakışları istenen etkiyi yaratmıştı. - Onları çekim alanına getireceğiz ve araba veya otobüsle geri alacağız, öğle yemeği masrafları bize ait olacak. Her birine bir günlük çekim için iki bin rupi ödeyeceğiz. Bunun yerine, her katılımcı için hizmet bedeli dahil olmak üzere parayı size vereceğiz ve onlara ne ödeyeceğinize siz karar vereceksiniz. Genellikle insanlar sinemaya ücretsiz gitmeye isteklidir ve para ödediğimizde şaşırırlar.

- Teklif nasıl? - Lisa uyuşmuş pembe gözlerini parlatarak sordu.

- Kulağa cazip geliyor.

Bu projeden elde edebileceğim karı düşündüm. Film yapımcıları arasında, sık sık yurt dışına seyahat eden birkaç varlıklı insan yoktu ve karaborsa pasaportlarına ve dövize ihtiyaçları olabilirdi. Ek olarak, Lisa'nın oyuncu kadrosuna büyük bir ilgisi vardı ve bu da kendi içinde katılımımı daha da çekici kılıyordu. Liza'yı sevdim ve karşılık verilmesi güzeldi.

- Biz de anlaştık, - Kalpana arabanın kapısını açtı ve dedi.

Üçümüz de güneş gözlüklerimizi taktık ve yarım saat önce koridorda buluştuğumuz yere geri döndük.

- Sen git yemeğini ye, - dedi Kalpana, - ben de grubumuza döneyim. Ziyafet salonundayız. Lynn , işin bittiğinde bizi kablolarda

bulabilirsin . Sizi personelimizle tanıştıracayım, onlarla hemen bir dil bulacaksınız. Birkaç yabancıya ihtiyacımız var - iki erkek ve iki kız. İsveçlilere benzeyen sarışın erkeklerin olması daha iyi. Bu arada, çektiğimiz Keşmir esrarıydı , değil mi? Seninle harika bir işbirliği yapacağımızdan eminim, Lin. Hoşçakal!

Lizayla'yla restoranda çeşit çeşit yiyeceklerle tabaklarımızı doldurduk ve deniz manzaralı masalardan birine oturduk.

- Kalpana'ya güvenilebilir, - dedi Liza, kendini yiyeceklerden uzaklaştırmaya zorlayarak. - Keskin bir dili var, çok hırslı ama dürüst bir kız ve sadık bir arkadaş. Oyuncu olarak beni seçti.

Hetera - antik Yunanistan'da özgür bir hayat yaşayan bekar bir kadın, sanatı ve enfes zevkiyle erkekleri kendine çekiyor (çevirmenin notu).

495

Sorunlarından bahsederken seni düşündüm. Bu davayla ilgilenebileceğini düşündüm.

- Çok teşekkür ederim, - Gözlerinin içine bakıp niyetini açıklamaya çalışıyordum. - Bu iş gerçekten gereksiz değil. Bunda benim ortağım olmak istemez misin?

- İstiyorum, - düşünmeden cevap verdi. - Teklif edeceğini umuyordum.

- Görevlerimizi paylaşabiliriz. Gerektiği kadar yabancı bulmakta zorlanmayacağım kanaatindeyim ve açıkçası geri kalanıyla uğraşmak istemem - yani setle ilgilenmek, para ödemek ve diğer

organizasyonel işler. Belki de bu şeyleri kendi üzerine almalısın? Ben avı getireceğim ve onu bölmek sana kalmış. Sakıncası yoksa, işbirliği yapmaktan büyük mutluluk duyarım.

Lisa gülümsedi. Böyle bir gülüşü sonsuza kadar hatırlamak ister insan...

- Protesto?! Neden bahsediyorsun?! Tüm kalbimle katılıyorum!
- dedi yüksek sesle, gün kararmış yüzünde utangaç bir şekilde kızardı. - Gerçekten bir şeyler yapmam gerekiyor Lin, bunun bana yardımcı olacağını düşünüyorum. Kalpana'ya evlenme teklif ettiğimde o zamanlar cesaretlenmişim ama tek başıma cesaret edemedim. Bu yüzden çok teşekkür ederim!

- Buna değmez, saçmalık. Abdullah'la aranız nasıl?
- Bilmiyorum... - diye cevapladı ağzını çiğneyerek. - Bu benim için pek bir iş değil, ne demek istediğimi biliyorsun. Yani yıkık dökük binadaki işimden ayrıldıktan sonra artık o işi yapmak istemiyorum. Bu arada Abdullah bana yüklü miktarda para verdi. Nereden bulduğunu bilmiyorum, gerçekten umurumda değil. Bir şişede ya da daha doğrusu bir demir kutuda hiç bu kadar çok para görmemiştim. Bana parayı verdi ve istediğim kadar harcayabileceğimi söyledi. Bütün bunların biraz ürkütücü bir etkisi var... Bilmiyorum... son bir öğüt ya da vasiyet gibi...

İstemsizce tek kaşımı kaldırdım. Lisa bunu gördü ve bir süre düşündü ve şöyle dedi:

- Sana güveniyorum Lin. Bu büyüklükteki bir kasabada güvendiğim tek kişi sensin. Abdullah bana para vermesine ve bu

kadar çok iyilik yapmasına ve görünüşe göre ona delicesine aşık olmama rağmen, Abdullah'a senin kadar güvenmemem ilginç.

Birlikte yaşadığım adam hakkında böyle konuşmak bana

korkunç geliyor olmalı, değil mi? - Hayır, merak etme.

- Ama ona güveniyor musun?

- Evet, tamamen.

- Neden?

Cevap verecek kelime bulamıyordum. Yemeğimizi bitirdikten sonra sandalyelere yaslanıp uçsuz bucaksız denizi seyrettik.

- Onunla birkaç kez zor zamanlar geçirdik, - Sonunda cevap verdim. - Ama konu bu değil. Ona daha çabuk güvenmeye başladım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki de kişi, özelliklerinin çoğunu gördüğü kişiye güvenmeye başlar. Veya sahip olmak istediğiniz özellikleri gördüğünüzde.

Hepimiz kendi endişelerimizi düşünerek ve kadere meydan okumaya cesaret edemeyerek sessizce oturduk ve denizi izlemeye devam ettik.

- Hazır mısın - Diye sordum.

Lisa başını salladı.

- O zaman film yapımcılarına geçelim.

Otelin önündeki jeneratör setinden uzanan siyah röle kabloları. Onları geçip yan kapıdan girdik, çok sayıda asistanın toplandığı yeri geçtik ve ziyafet salonuna çıktık. Ziyafet salonunda çok sayıda insan, güçlü projektörler, göz kamaştırıcı reflektörler, kameralar ve diğer çeşitli aparatlar vardı. İçeri girer girmez birisi yüksek sesle:

"Sakin olun, lütfen!" - diye bağırdı ve yüksek sesli müzik başladı. Hint filmleri herkesin zevkine göre değil. Tanıdığım bazı yabancılar, Hint filmlerinin hıçkıran anneler, tutkulu aşıklar ve kötü niyetli zalimler bölümleri arasına tamamen yersiz yerleştirilen müzikal numaralardan bıktığını söylüyor. Ne demeye çalıştıklarını anladım ama aynı fikirde değildim. Bir yıl önce Johnny Cigar, geçmiş yaşamlarımda büyük olasılıkla Hint folklorundan en az altı karakter olduğumu öne sürdü. Bunu bir iltifat olarak algıladım ama ne demek istediğini ancak ilk Bollywood filmini izledikten sonra anladım. İlk andan itibaren müziklerine aşık oldum, tüm varlığımla şarkı söyleyip dans ettim.

Sahne tasarımcılarının emrinde iki kilovatlık hoparlör vardı. Müzik ziyafet salonunu salladı ve adamın kemiklerine işledi. Set, tropikal genişliğin tüm tonlarıyla parlıyordu. Sayısız projektör göz kamaştırdı. Figürler, tapınak duvarlarındaki kabartmalar ² kadar güzeldi. Danslarda, klasik Hint hüneri tutkulu bir tutkuyla birleşmiş ve bu birliktelikte aşk, hayat, dramlarıyla komedi yansımasıdır. Narin ellerin her hareketi, büyüleyici gözlerin her pırıltısı bu izlenimi güçlendiriyordu.

¹ Burada: ışın yansıtan cihaz (çevirmenin notu). ■ Kısma - kabartma desen, dekorasyon (çevirmenin notu).

Prova edilen, mükemmelleştirilen ve sonunda çekilen dans sahnesini izleyerek yaklaşık bir saat oturduk. Sonra bir ara verildi ve Kalpana beni filmin dört yapımcısından ikisi olan Cliff de Souza ve Chandra Mete ile tanıştırdı. Aslen Goa'lı olan uzun boylu, kıvrıkcık saçlı Hintli bir çocuk olan De Suzanne'in ilgi çekici bir gülümsemesi ve tasasız bir yürüyüşü var. Yaklaşık kırk yaşındaki Chandre Mete, çok şişman olmasına rağmen bu konuda hiç endişeli görünmüyordu, "iyi bir insandan daha fazlası olmalı" sloganını destekleyen Koppush'lardan biriydi. İkisini de çok beğendim, çok az zamanları olmasına rağmen dostça sohbet etme ve planlarımızı tartışma fırsatı bulduk.

Liza'yı eve göndermek istedim, Kalpanay'la konuştuğu için kızdı. onu beklemek istiyordu. Gerektiğinde arayabilmesi için ona yeni dairemin telefon numarasını verdim. Koridorda benim gibi otelden ayrılmak üzere olan Kavita Singh'i gördüm. Birkaç hafta görüşmedik - kafamız çok karıştı: Ben suç işliyordum ve o bu suçlar hakkında raporlar yazıyordu.

- Kavita! - Ona doğru atlayarak bağırdım. - Gerçekten bir kadına ihtiyacım var! Bombay'ın en mükemmel gazetesinin en mükemmel muhabiri! Nasılsınız? Harika görünüyorsun!

Beyaz pantolonlu bir takım elbise giymişti ve takım elbisesiyle aynı renkte bir çanta taşıyordu. Yarı açık yakalı ceketinin altında kıyafeti olmadığı biliniyordu.

- Pekala, bir bakalım, - Kavita utangaç bir şekilde gülümsedi. - Bu takıma "erkeklere ölüm" denir. Vasant Lal ile röportaj yaparken giydim. Bayıldım.

- Aramızdasın, nüfuzlu çevrelerde dolanıyorsun, - dedim bahsettiği popülist siyasetçinin fotoğraflarını hatırlayarak.

Açıklayıcı kışkırtıcı konuşmaları isyanlara, cinayetlere ve yangınlara yol açtı. Onu ne zaman televizyonda görsem ya da fanatik çağrılarını gazetelerde okusam, kendisine Sapna diyen katili hatırlıyorum. Vasant Lal, o psikopatın yasallaştırılmış versiyonuydu.

- Majesteleri Sea-rock'ta görev yapıyor - gerçek bir yılan ini, eminim büyükbaba. Bana bir röportaj vermeyi nazikçe kabul etti. Tek göğüsler onun zayıf noktasıdır. Ama ağzını açma! Kavita işaret parmağını bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım ve başımı salladım:

- Konuşmak bile istemiyorum, yaar! Sadece bakıyorum, fazladan bir teleskop gözüm olmadığı için pişmanım ve bu konuda yorum yapmaya hiç niyetim yok!

- Utanmaz! - dedi Kavita dişlerini gıcırdatarak ve gülerek. - Bombay'ın etkili siyasetçilerinden biri iki saat sizin yerinize göğüslerinize hitap ederse, dünyamız nereye gidiyor? Erkeklerin beyni tek yönde çalışır, katılıyorum.

- Ne yazık ki öyle! Omuz silktim.
- Hepsi şehvetli sorgyos, yaar.
- Ne söyleyebilirim? Kadın haklıysa itiraz etmeye gerek yok.

Kavita bana şüpheyile baktı.

- Pekala, bugün senin neyin var, ha?
- Söyle bana, nereye gidiyorsun? - Cevap vermek yerine sordum.
- Ne demek istiyorsun?
- Şimdi nereye gidiyorsun?
- Bir taksi çağırıp merkeze eve gidiyorum. Şimdi Flora çeşmesinin yanında yaşıyorum.
- Sakıncası yoksa motosikletime binmeme izin verin. Seninle bir konuşmam var. Bir sorun var ve yardımınıza ihtiyacımız var.

Kavita'ya o kadar yakın değildik. Altın renginde parıldayan kahverengi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü ve muayenesi içini pek açmadı.

- Sorun nedir?
- Bir cinayet hakkında. Ön sayfa için büyük bir rapor alınır. Detayları evinizde anlatacağım. Yolda, Vasant Lal hakkındaki düşüncelerinizi benimle paylaşabilirdiniz. Kulağıma bağlamak zorunda olduğun için, kalbini boşaltmış olmalısın.

Kırk dakika sonra, Hisar ile Flora Çeşmesi arasındaki bir binanın dördüncü katındaki dairesine çıktık. Küçük dairesinde katlanır bir yatak, eski moda bir mutfak ve gürültücü yüzlerce komşu vardı. Çamaşır makinesine ek olarak, banyoda bir kurutma dolabı ile çok güzeldi. Ayrıca dövme demirden yapılmış eski bir korkuluk ve meydana açılan gürültülü bir fıskiyeyle bir balkon vardı.

- Katilin adı Anand Rao, - Sohbeta Kavita'nın hazırladığı koyu espressodan içerek başladım. - Rashid adında bir çocukla harabelerde yaşıyordu. Onlar benim komşularımdı. Daha sonra eşi ve baldızı köyden Raşid'in yanına geldi.Anand, rahat otursunlar diye evden ayrıldı.

- Bir bakayım, - Kavita sözümü kesti. - Onları yazmalıyım.

Kağıtlarla dolu büyük bir masaya doğru yürüdü ve bir not defteri, bir kalem ve bir teyp aldı. Eve geldi, kıyafetlerini değiştirdi, kot pantolon ve tişört giydi. Keskin yürüyüşü ile yaptığı hareketler güzelliğini daha da artırıyor. Kavita kayıt cihazını açtı, bacaklarını kavuşturarak sandalyeye oturdu ve yazmak üzereydi ama ona baktığını fark etti.

- Neler oluyor?

- Hayır, hiçbir şey, - gülümsedim. - Evet, bu Anand Rao'nun Rashid'in karısı ve baldızıyla tanıştığı ve onlarla arkadaş olduğu anlamına geliyor. Kadınların ikisi de utangaç ama neşeli ve arkadaş canlısıydı. Anand'ın Rashid'in baldızından hoşlandığından şüpheleniyorum. Bunun üzerine Rashid bir gün dükkânı açmak için böbreğinden birini satması gerektiğini yoksa dükkânı açamayacaklarını söyler. Kadın itiraz etse de. Reşid başka çaresi olmadığını söyler ve karısını yola getirir. Kliniğe gider ve biri kötü biri iyi iki haberle geri döner. İyi haber, kliniğin aslında bir böbreğe ihtiyacı olmasıydı ve kötü haber, sadece kadın böbreklerinin alınmasıydı. - Aha, - Kavita başını salladı ve başını salladı.

- Evet, bu kurnazca bir uydurmadır. Olay nettir, eşi önce kabul etmez, Raşit tekrar söyler ve kadın ameliyata gider.

- O kliniği biliyor musun?

- Evet. Anand araştırıp yıkık yerleşimin büyüğü Kazım Ali'ye haber verdi. Kazım Ali tüm bu detaylara aşinadır. Rashid'in karısı klinikten döndüğünde Anand Rao bunu öğrenir ve çok sinirlenir. Rashid ile iki yıldır aynı çatı altında yaşayan Anand, onun oyun oynadığından emindir. Rashid ile samimi bir konuşma yapmaya karar verir, ancak söylenenler sonuçsuzdur. Kızgın numarası yapan Rashid, üzerine yağ döktü ve Anand'a, "Eğer beni onursuz buluyorsan, ateşe ver" dedi. Anand, Rashida'dan kadınları korumasını ister.

- Ne zaman oldular?

- Ameliyat altı ay önceydi. Ameliyattan sonra Rashid, karısına klinikten böbrek için ödenecek paranın ancak yarısını alabildiğini ve paranın geri kalanı için kendi böbreğini teklif etmesine rağmen reddedildiğini söyler. Ondan sonra baldızına bana böbrek vermesi için yalvarmaya başlıyor. Karısı şiddetle karşı çıkıyor. Bu durumda Rashid başka bir numaraya başvurdu: "Böbreklerinden birini satmazsan, kız kardeşin böbreğini boşuna feda etmiş olacak." Sonunda kadınlar uzlaşır ve küçük kız kardeş böbreklerinden birini kaybeder. "Şu piçe bak," dedi Kavita.

- Evet. Gözlerim ondan hiç içmedi. Şempanzeler gibi yürekten gülümsemeyen insanlardan biridir.

- Sonra ne oldu? Parayı alıp ortadan mı kayboldu?

- Evet, bütün parayı aldı ve ortadan kayboldu. Kız kardeşler hem yakıldı hem de serbest bırakıldı. Sağlıkları hızla kötüleşti, ikisi de komada hastaneye kaldırıldı ve kısa süre sonra dakikalar içinde öldü. Battaniye kadınların yüzlerine çekildiğinde Anandla yerleşimi sakinleri oradaydı. Öfkesini bastıramadı ve bir öfke nöbeti içinde hastaneden ayrıldı. Sanırım olanlardan kendini suçlu görüyordu. Devamlı müşterisi olduğu kafe ve barı tanıyan Anand, Rashid ve onu aramaya başlar.

Kısa bir süre sonra, kafelerden birinin yanındaki kanepede ısıklık olarak sokak çocuklarına küçük bir bozuk para ödeyerek ve onlara fareleri kovalamalarını emrederek sarhoş bir halde buldu. Anand çocukları gönderir ve Rashid'in yanına oturur ve horlamasını dinler. Sonra Rasa kafasını keser, kanamanın durmasını bekler ve gider. - Bu üzücü bir olay, - dedi Kavita.

- Haklısın. Anand oradan doğrudan polise gitti, suçunu itiraf etti ve şu anda cinayet suçlamasıyla cezaevinde.

- şimdi sen benim...

- Anand için cezanın hafifletilmesine yardımcı olacak yüksek sesli, sempatik bir makale yayınlamanı istiyorum. Hapishanedeyken desteğimizi hissetmesini ve cezasının olabildiğince kısa olmasını istiyorum.

- Hmm... kötü bir iştah değil.

- Biliyorum.

- Anlıyorsun, - Kavita kaşlarını çatı, - şüphesiz, bu ilginç bir vaka, ama elimizde bu türden yeterince malzeme var. Erkeklerin

karısını yakması, çeyiz cinayetleri, çocuk fahişeliği, kız çocuklarını köle olarak satması veya öldürmesi kadınlara karşı topyekun bir savaştır. İnsanlar hiçbir şeyden tiksинmez ve çoğu durumda acı çeken kadınlardır. Tanıdıklarının Anand'a yardım etmesi umurumda değil ama bu şeylerin senin istediğın gibi ön sayfalara çıkmasını beklemiyorum, yaar. Henüz bunun için yeterli yetkiye sahip değilim - editörlükte yeni olduğumu unutmayın.

- Bu son değil. Mesele şu ki, kız kardeşler ölmedi. Doktorların öldüklerini doğrulamalarından yarım saat sonra Rashid'in karısı battaniyenin altına inledi ve ardından kız kardeşi geldi. Yani, artık güvenli ve müreffeh yaşıyorlar. Harabelerdeki kulübeleri gerçek bir bit pazarına dönüşmüştür. Şehrin her yerinden insanlar, kız kardeşlerin ölümler diyarından dönüşünü izlemek için akın eder. Ziyaretçilerden para alıyorlar ve bu harabelerin tarihindeki en karlı gelir kaynağı olmuş. Bu sayede kız kardeşler hayal gücünün ötesinde bir servet biriktirmiştir. Kocaları tarafından terk edilen kadınlara yardım için bir fon bile oluşturdular. Ölümünden dirilen kadınlarla ilgili hikaye bence ön sayfaları hak ediyor.

- Arrey yaar, büyükbaba! diye hayretle haykırdı Kavita. - Evet, o zaman durum tamamen değişir. Öncelikle beni o kadınlarla tanıştırmalısın. Onlar günün kahramanları. Daha sonra Anand'ı hapisanede ziyaret etmek istiyorum.

- Seni hapse atacağım.

- Hayır, onunla yalnız konuşmam gerek. Ona yol gösterici sorular soracak ve cevaplamasına yardımcı olacaksınız. Bir destek kampanyası başlatmak istiyorsak,

Kendini savunabilecek mi görmek istiyorum, yaar. Ama onunla tanışabilir ve konuşmamızdan önce hazırlanabilirsiniz. Önümüzdeki iki veya üç hafta içinde onu ziyaret etmeye çalışacağım. İşler çılgına dönüyor.

Gelecekteki kampanyanın planını Kavita ile iki saat tartıştık. Beni sorguladı. Heyecanlı olduğu ve savaşa atılmaya hazır olduğu açıktı. Yanından ayrılıp Nariman Point'e gittim ve orada sahildeki paket servis yapan kafelerin birinden bol miktarda sıcak yemek aldım. Sonra ellerimi yıkamak için denize indim. Üç yıl önce Gadirbhai ile ilk tanıştığımız yerin yakınındaydım.

Gadir'in şu sözleri canlandı gözümde televizyon ekranındaki gibi: "Niyeti iyi de olsa günah işledin." Acımasız gardiyanların ve pirelerin akın ettiği Arthur Road Hapishanesinde hapsedilen Anand Rao'yu düşündüm. Bu fikir beni mutlu etmiş gibiydi, kendimi topladım ve bir sonraki rüzgarla kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Kavita, Anand'ın kaderi konusundaki özel hassasiyetimin nedenini biliyordu ama Anand'ın Rashid'in kafasının kesilmesinden bir hafta önce benden yardım istediğini söylemedim. Sadece dinlemeyi reddederek ve para teklif ederek onu küçük düşürdüğümü kabul edemezdim. Kavita'ya sadece insanlık adına

kayıtsız kalamayacağımı ve tanıdıklarına yardım etmek istediğimi söyledim.

Kadirbhai bir sohbetinde, her cömertliğin arkasında bir vicdan azabı olduğunu söylemiştir. Belki bu herkes için adil bir yargı değil ama benim durumumda kesinlikle doğru bir iddiaydı. Yaptığım birkaç iyi iş, her zaman geçmişimin karanlık işleri tarafından yönlendirildi. O zamanlar anlamıyordum ama şimdi anlıyorum ki bir iyiliğin sebebinin bir kötülükten daha büyük rolü var. Başkalarına yaptığımız kötülüklerin suçunu tam olarak anladığımızda, ruhumuzu arındırmak için iyilikler yapmaya çalışırız. Ama bu sırada tüm gizli nedenlerimiz, tüm sırlarımız ortaya çıkmaya başlar. Liyakat girişimlerimizin günahkar nedenleri sürekli olarak musallat oluyoruz. Sevaplı işlerimiz utanç verici işlerle lekelendiğinde, yücelme ve bağışlanmaya giden yol daha da dikleşir.

Ama o zamanlar tüm bunları henüz anlamadım. Soğuk, kayıtsız deniz suyunda ellerimi yıkadım ve vicdanım gökyüzünde parıldayan yıldızlar gibi beni dinlemedi.

Bölüm yirmi yedi

"Kabtcha" denilen eski pasaportları karaborsaya koymadan önce hem kendilerinin hem de bizden önce sahtesini yapacak satıcıların kontrol edilmesi gerekiyordu. Kendilerinden bu pasaportları aldığımız uyuşturucu bağımlıları, mülteciler ya da sadece paraya ihtiyacı olan yabancılar kendi ülkelerinde ya da başka bir ülkede çok büyük zorluklarla karşılaşıyorlar.

suç işlemekten dolayı zulüm görme tehlikesi vardı. Birçok kaçakçı bu işin kurbanı oldu. Sahte pasaport satın aldılar ve pasaportun önceki sahibi cinayet, hırsızlık ve kaçakçılık suçlarından arandığı için yabancı havalimanlarından birinde tutuklandılar. Abdul Ghani, müşterilerimizin ve kendi kuryelerimizin güvenliğini sağlamak için alınan veya çalınan her pasaportu iki kez kontrol etti.

İlk kontrol, veri tabanında "eline geçen" gümrük çalışanlarından biri tarafından gerçekleştirildi. Gümrük memuruna pasaportların önceki sahiplerinin ad ve soyadlarını, pasaportları veren ülkelerin adlarını, numaralarını ve benzeri bilgileri içeren bir liste verirdik, uygun zamanlarda kontrol edip iade ederdi. Listedeki şüpheli pasaportları not ederek bize. Pasaport sahipleri bazen Interpol tarafından, bazen de uyuşturucu veya silah kaçakçılığından veya gizli servislerin güvenmediği siyasi gruplarla bağlantılı olmaktan aranıyordu. Sebep ne olursa olsun, Abdul Ghani'nin ajanları artık bu tür pasaportları karaborsada satamaz.

Ama her durumda, o pasaportlar da işe yaradı. Bunları yırtmak, iftira niteliğinde bilgiler içeren sayfaları kaldırmak ve yerlerine yeni bilgiler eklemek mümkündü. Bu pasaportlar iç piyasada kullanılabilir. Otellerde oda kiralayan yabancılar kayıt departmanları tarafından kontrol edilse de her şehirde turistlerin pasaport fotoğrafına benzerliğine pek dikkat etmeyen oteller vardı. Böyle bir pasaportla gümrükten geçmek imkansız olsa da gerekli

şartlara asgari düzeyde uyularak ülke içinde seyahat etmek ve otellerde konaklamak mümkün olacaktır.

Gümrük memuru tarafından kusurlu bulunmayan pasaportlar, ikinci bir kontrol için büyük havayollarının ofislerine gönderildi. Her şirket şüpheli veya tehlikeli pasaportlar kaydetti. Bu seri, sahipleri dolandırıcılıktan suçlu bulunan gemileri, uçakları vb. Bunun gibi çok çeşitli toplu taşıma araçlarında yasa ihlali nedeniyle suça karışan veya iflas eden pasaportlar. Kuşkusuz, kaçakçılar havayolu yetkililerinin dikkatini çekmekten çekindikleri için kusursuz pasaportlara ihtiyaç duyuyorlardı. Bu nedenle Abdul Gani'nin adamları, gümrük kontrolünden sonra büyük havayollarında pasaportları yeniden kontrol ettiler. Çifte kontrolden "açık" çıkan pasaportlar - genellikle toplam sayıdan biraz daha azdı - karaborsada satıldı veya Abdul Gani'nin kuryelerine verildi.

Bizden pasaport alan müşterilerimiz üç ana gruba ayrıldı. İlk kısım, açlıktan kurtulmak veya sadece müreffeh bir hayat aramak için ülkeyi terk edenlere aitti.

Aralarında şanslarını Almanya'da denemek isteyen Türkler de var. İtalya'yı özleyen Arnavutlar, Fransa'da yaşamak isteyen Cezayirliler ve Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'ya taşınmak isteyen Asya ülkeleri sakinleri vardı. Bir veya birkaç aile ve bazen tüm köy para topladı, Abdul Ghani'den gelecek vaat eden bir genç için pasaport aldı ve onu yabancı bir ülkeye gönderdi. Bu genç kazandığı parayı kendisi için para toplayan kişilerin borçlarını ödemek için kullanmış ve daha sonra diğer gençlere pasaport alarak yurt dışına

taşınmalarını sağlamıştır. Bu mültecilere yönelik pasaportlar, diğerlerine göre en ucuzu olmak üzere beş bin dolardan yirmi beş bin dolara satıldı. Gani'nin stüdyosu her yıl bu tür yaklaşık yüz belge üretti ve ek maliyetler düşüldükten sonra yılda bir milyon dolardan fazla para kazandı. İkinci sırada, çoğu durumda, siyasi nedenlerle ülkeden kaçanlar canlarını kurtarmak için geldiler. Savaşların, kabile kavgalarının, dini ve etnik çatışmaların kurbanlarıydılar. Bazı durumlarda bunun nedeni, devletin inisiyatifiyle insanların yaşamlarında meydana gelen köklü bir değişiklikti. Böylece, Büyük Britanya'nın 1984'te eski sömürgesini Çin'e iade etme kararı ve bağımsızlık meselesinin değerlendirilmesi için on üç yıllık bir süre belirlemesi sonucunda, Hong Kong halkı İngiliz vatandaşlığından ve binlerce Hong Kong sakini mahrum bırakıldı. Kong potansiyel müşterilerimiz oldu. Yirmi milyona yakın mülteci sürekli olarak dünyayı dolaşıyor, onlar için oluşturulan özel kamplarda yaşıyor ya da kendi imkanlarıyla sığınacak bir yer buluyordu. Bu insanlar için pasaportlar daha pahalıydı - on bin dolardan elli bin dolara, çünkü Gani'nin yorulmak bilmez ajanları silahlı çatışmaların yaşandığı bölgelere giderek hayatlarını riske attılar, üstelik bu bölgelerden dönüş oldukça zor bir işti.

Son olarak, üçüncü bölüm suçlulardan oluşuyordu. Aralarında benim gibi kanunları çiğneyen hırsızlar, kaçakçılar, katiller ve izlerini kaybetmek için isimlerini değiştirmeye can atan diğerleri de vardı. Ama temel olarak, bu insanlar arasında hapis cezalarını

ekenler değil, bu hapishaneleri inşa edenler ve insanları tutuklayanlar - rejimin devrilmesi veya sularının ortaya çıkması nedeniyle ülkeyi terk etmek zorunda kalan diktatörler, örgütleyiciler. suikast ve ayaklanmalara, gizli servis çalışanlarına ve yozlaşmış hükümet mensuplarına galip geliyordu. Bir ocuk hastanesinin inşası da dahil olmak üzere kamu ihtiyaçlarını karşılamak için uluslararası finans kuruluşlarından bir milyon dolardan fazla çalan Ugandalı bir mülteciyle şahsen çalıştım. Hastane yapılmadı. Bunun yerine hasta, engelli ve ölmekte olan çocuklar bir kampa götürüldü ve orada yalnız ve yardımsız bırakıldı. O adamla Zaire'nin başkenti Kinshasa'da tanıştım, bana bir İsviçre ve Kanada pasaportu için iki yüz bin dolar ödedi ve başarıyla Venezuela'ya gitti.

Abdul'un Güney Afrika, Asya ve Afrika'daki ajanları, devrilen diktatörlük rejimlerini destekleyen yozlaşmış yetkililer, zimmete para geçirenler, cellatlar ve ordu şefleriyle temas halindeydi. Gençliğimde bir gazetede çalışarak özgürlüğü savundum, yazı ve rportajlarımda bu önemli kişilerin suçlarını teşhir ettim. Birçok kez işledikleri suçların kurbanlarının protestolarına katıldım ve polisle çatışmalara katıldım. O pilerle tanıştığımda bile eski nefret ve öfkeyle doluydum. Ancak nceki yaşam zaten geçmişte kaldı. Devrimci ideallerimi eroin ve suç batağında kaybetmiş, başıma ödül konmuş kaçaklardan biri olmuştum. Bir kiralık katil olarak

hapishane azaplarına karşı sigortalıydım ve ancak Kadir'in mafyasının himayesi sayesinde rahat yaşayabildim.

Bu yüzden Gani'nin dairesinde bana verilen görevleri kusursuz bir şekilde yerine getirmeye çalıştım ve binlerce insanı idama mahkûm eden ve sonunda kendi halkı tarafından idam cezasına çarptırılan kitlesel baskı faillerinin aldıkları cezai tedbirlerden kurtulmalarına yardımcı oldum. hak etti. Ancak bu insanların kendilerine ek olarak onlar için yaptığım işi de beğenmedim ve onlara karşı tavrımı saklamadım. İşbirliğimizin onlar için azami derecede elverişli olmamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve onları çaresiz bir durumda gördüğümde bir tür hafif teselli buluyorum. İnsan haklarını büyük ölçüde ayaklar altına alan bu alçaklar, ikiyüzlü bir öfkeyle ağızları köpürüyor, açlardan çaldıkları parayı vermek istemiyor ve her bir kuruş için küstahça pazarlık yapıyorlardı. Ama sonunda şartlarımızı kabul etmek zorunda kaldılar. Yani bu pasaportlar onlara çok pahalıya mal olmadı.

Görünüşe göre çetenin geri kalanından hiçbiri fikrimi desteklemiyor. Belki de siyasetten ve politikacılardan profesyonel suçlular kadar nefret eden başka bir grup yoktur. Onların bakış açısına göre, tüm politikacılar zalim ve haindir ve tüm siyasi sistemler, güçlü zenginlerin çıkarları için çaresiz yoksulları ezer. Tüm bunların yaşayan bir tanığı oldum ve bu fikre giderek daha çok katıldım. Cezaevlerinde insan haklarının vahşice çiğnendiğini kendi

gözlerimle gördüm ve mahkeme kararları her ülkede, her kurumda adaletin sanığın mali gücüne bağlı olduğunu gün be gün doğruladı.

Buna karşılık, Gadirbhai'nin mafyasında komünistlerin ve Gnostik-Hristiyanların imreneceği bir birlik ve kardeşlik atmosferi hüküm sürüyordu. Biz

¹ Gnostisizm - Yunancadan çevrilmiştir, "birliği kavrayan, anlayan" anlamına gelir. Antikçağın sonunda (15. yüzyılda) ortaya çıkan ve Hristiyanlık, Yunan felsefesi ve bazı Doğu dinlerinin fikirlerini birleştiren (çevirmenin notu) düalist senkretik dini doktrinlerin genel adıdır.

müvekkillerimizi ten rengine, dini veya siyasi görüşlerine göre ayırmadık, geçmişlerine müdahale etmedik. Hepsi - daha iyi olsun. Bizim için Bozhajan günahına düşenler, sadece sahte pasaporta ne kadar ihtiyaç duydukları açısından önemliydi. İstedığımız fiyat, ihtiyaçlarının ciddiyetine bağlıydı, bu pasaportları aldıktan sonra, karanlık geçmişin ve suçluluğun yükünden arınmış, yeni doğmuş insanlar oldular. Bu müşteriler bizim gözümüzde birbirinden ayırt edilemezdi.

Abd al-Ghani herhangi bir ahlaki teoriden bağımsızdı ve tamamen piyasa kavramlarına dayanıyordu. Generallere, kiralık katillere, kamu fonlarını yağmalayanlara, kana susamış mahkumlara ve benzerlerine hiç tereddüt etmeden veya kimseyi kınamadan yardım etti. Serbest bırakılmaları bize yılda iki milyondan fazla getirdi. Ancak bu geliri elde etmenin yolları konusunda hiç endişelenmeyen Abdul Ghani, harcamaları konusunda fanatikti. Söz konusu çöplerin

kurtarılmasından elde edilen her dolar, Gadirbhai'nin İranlı ve Afgan mülteciler için uyguladığı yardım programına harcandı. Eski askeri diktatörlere ve yandaşlarına satılan her pasaport, savaştan kaçmaya çalışan İranlılar ve Afganlar için elli pasaport, vize ve diğer belgelere izin verdi. Açgözlülük ve korkunun mutlak katılımcı olduğu karışık bir psikolojik durum yaratmayı seven kaderin garip bir tesadüfı ile, tiranlardan alınan para, tiranlık kurbanlarının refahı için kullanıldı.

Krishnayla Villu bana pasaport ticaretindeki bilgi ve becerileri aşıladı ve kendime Amerikalı, Kanadalı, Hollandalı, Alman ve İngiliz benzerlerini icat ederek deneyler yapmaya başladım. Tabii ki, ustalık konusunda iki Tamili ile kıyaslanamazdım, ne de yapabilirdim. İyi bir sahtecilik yapmak için, kişinin yalnızca belgenin tüm ayrıntılarını tekrar etmesine veya yeni notlar almasına değil, aynı zamanda orijinalliği hakkındaki şüpheleri ortadan kaldırmak için kasıtlı bir karmaşa yaratmasına da olanak tanıyan bir yeteneğe ve keskin bir işitme duyusuna sahip olması gerekir. . Krishnayla Villu tarafından yaratılan her pasaport bir sanat eseridir, pasaportun her sayfası küçük bir sanatsal minyatürdür. Sahtecilikte dahi bir ustanın eserinde, baskının hassas bir şekilde hesaplanmış pürüzlülüğü veya bulanıklığı, gülün şekli, eğimi ve rengi kadar önemlidir. Gerçeğe karşılık ancak sanatçının sezgisi ve sezgisi sayesinde ulaşılabilir. hissetme yeteneği ve bu yeteneği öğrenmek ve ustalaşmak imkansızdır. .

Becerilerimi, ürettiğimiz her pasaport için bir hizmet kitapçığı oluşturmaya odakladım. Çoğu zaman, eski pasaport sahibinin hareketlerini bildiren damgalar arasında birkaç ay hatta bir yıl boşluk vardı. Bazen vize

zaman geçti ve bu kusurun giderilmesi gerekti. Vizenin süresi dolduğunda Bombay havaalanından ayrılışı onaylayan, ülkeye transferleri icat eden ve Villu'nun yarattığı pullarla her şeyi onaylayan bir damga koymak gerekiyordu. Bu yüzden pasaportu yavaş yavaş yeni bir Hint vizesi ve Bombay'a vardığını bildiren damga ile işaretlenmiş güncel tarihe getirdim.

Ayrıca ülkeye giriş ve çıkış sırası, ilgilendiğimiz zaman dilimindeki uçak uçuşlarının gerçek programına uygun olmalıdır. Krishna ve Villu'nun ellerinde Avrupa, Asya, Afrika ve Amerika ülkeleri arasındaki hava uçuşlarından bahseden çok sayıda araştırma kitapçığı vardı. Örneğin, British Airways uçağının Atina'ya o tarihte indiğinden emin olduktan sonra, pasaport sahibinin Atina havaalanına 4 Temmuz'da indiğini onaylayan bir damga yapıştırdık. Böylelikle pasaportu alan kişi, uçuş tarifelerini ve hatta hava koşullarından kaynaklanan uçuş rötarlarını dikkate alan check-in sayfalarındaki bilgilere dayanarak seyahatlerinin uydurma geçmişinden emin olabiliyordu.

Hazırlanan pasaportumu ilk kez iç hat uçuşlarından birinde - sözde ikili uçuşta - test ettim. Bombay'a akın eden binlerce İranlı ve Afgan mülteci Kanada, Avustralya, Amerika Birleşik Devletleri ve

diğer ülkelerde siyasi sığınma hakkı elde etmeye çalışsa da, bu ülkelerin hükümetleri onların ülkeye girişlerini yasakladı. Bu ülkelerden birine girerlerse, hükümet kaçınılmaz olarak sığınma taleplerini değerlendirmek zorunda kalacaktı ve gerçekten de siyasi mülteci oldukları için çoğu durumda başvuruları kabul edildi. Görevimiz, Kanada'ya, İsveç'e veya istedikleri herhangi bir ülkeye gidebilmelerini sağlamaktı.

Uyguladığımız "ikili uçuş" planımız şu şekilde organize edildi. Bombay'dan İranlı ya da Afgan bir mülteci, uçak bileti alabilmek için sığınacağı ülkeye vize ibraz etmek zorundaydı. Yasal olarak alması imkansızdı ve yasadışı, sahte bir vize alması anlamsızdı çünkü tüm Asyalılar vize veren konsolosluklarda iyice kontrol ediliyordu. Bir mültecinin sahte pasaportuyla ihtiyacı olan ülkeye uçak bileti alırdım. Saygın görünümlü bir yabancının vizesini asla kontrol etmediler. Bundan sonra, aynı mülteci aynı uçakta bir bilet alacaktı ama Delhi'ye. Kalkıştan önce bize biniş kartı verildi, bana yeşil dış hat kartı verildi ve ona iç hat uçuşları için kırmızı geçiş verildi. Uçakta geçiş kartlarımızı değiştirdik, ben Delhi'ye inerdim ve mülteci Kanada'ya, İsviçre'ye ya da istediği başka bir ülkeye giderdi. O ülkeye varır varmaz hemen siyasi sığınma istediğinizi beyan edin.

ve hükümet bu konuyu düşünmeye başlıyordu. Ve geceyi Delhi'deki otellerden birinde geçirdim ve ertesi gün yurt dışına giden başka bir mülteciyle aynı yolculuğu Bombay'da yaptım.

Bu sistem kendini kanıtladı. O yıllarda yüzlerce İranlı veya Afgan doktor, mühendis, mimar, akademisyen ve şairin Bombay'dan dünyanın farklı ülkelerine göç etmesine yardımcı olduk. Yurt dışına gönderilen her mülteci için bana üç bin dolar ödeniyordu ve genellikle ayda iki "çift uçuş" yapıyordum - Bombay'dan Delhi'ye, Kalküta'ya ve Madras'a ve sonra tekrar dönüŖe. Bu yüzden üç ay boyunca Hindistan'da uçtum, ardından Abdul Ghani beni kurye olarak ilk uluslararası uçuŖuma gönderdi.

Yolculuk güvenli değildi. O zamanlar Zaire, Angola, Mozambik, Namibya, Sudan, Uganda ve Kongo ile çevrili, aralarında kanlı savaŖların olduğu tarafsız bir ülkeydi. Zaire, akıl hastası diktatör Mabutu'nun malı olarak görülüyordu ve topraklarında işlenen her suçun gelirinin bir kısmı onun cebine akıtılıyordu. Mabutu, batılı güçlerin gözdesiydi çünkü onlardan sundukları her türlü imha silahını, fiyatı ne olursa olsun satın alıyordu. Batılı işbirlikçileri, onun o silahı ülkesindeki sendikalara ve diğeri ilerici güçlere doğrulttuğuna dair şüpheleri olsa bile, bu şüpheleri dile getirmediler. Krallar ve cumhurbaşkanları, diktatörü cömertçe ağırladı ve Zaire hapishanelerinde yüzlerce erkek ve kadının vahşice işkence görmesine ve öldürölmesine göz yumdu. Bu ülkelerin hükümetleri beni Interpol aracılığıyla takip ediyorlardı ve onların sadık müttefiklerinin, pasaport operasyonu sırasında ülkelerinin başkentinde yakalanırsam, silah karşılığında ek bir ücret karşılığında beni seve seve öldüreceklerinden hiç şüphem yoktu.

Ancak Kinshasa etkinliği benim favorimdi. Afrika'nın dört bir yanından buraya akın eden gözü yaşlı ve eli sıkı suikastçılar, mülteciler, suçlular, karaborsacılar ve fırsatçılar⁹³ ⁹⁴Boğazlarla dolu şehir, altından ve uyuşturucudan roketatarlara kadar her türden kaçak malın açık ticaretinde başarılı oldu. Burada kendimi çok rahat hissettim, bir süre Kinşasa'da yaşamayı seve seve kabul ederdim ama üç gün geçmeden ithal pasaportlar için aldığım yüz yirmi bin doları Kadirbe'ye teslim etmem gerekiyordu. Bu yüzden gecikmeden Bombay'a gittim ve çok geçmeden Abdul Ghani'ye rapor vermeye başladım.

Ben şahsen bu geziden on bin dolar kazandım. Abdul Ghani'nin uluslararası ağının "mobil" iş deneyimi ve Afrika'sı departman ile tanıştım. Kanımca, paranın aksine, kazandığım deneyim yolculukla ilgili riski haklı çıkardı. Para benim için artık önemli değildi. Bu işi miktarın iki katına veya üç katına yapmaya hazırdım. Bombaylıların çoğu bundan çok daha azıyla yaşadı.

Maruz kaldığım tehlike önemsiz bir faktör değildi. Bazı insanlar için tehlike bir tür uyuşturucu, uyarıcı gibidir. Sürekli yakalanma ya da öldürölme korkusuyla yaşayan bir kaçak olarak benim için tehlike oldukça farklıydı. Tehlike, o ejderha - değışmez, yani sabit. bitmeyen korkumu öldürmek için kullanabileceğim tek silahtı, huzurlu uykumun garantisiydi. Tehlikeli yerlerde veya

⁹³General Mabutu Sese Seko (1930-1997) - 1965-1997'de Zaire Başkanı.

⁹⁴Fırsatçılık - adaptasyon, ilkesiz, uyumsuzluk politikası (çevirmenin notu).

durumlardayken, geceleri beni rahatsız eden korkuyu belli bir tehdit susturdu. Bir sonraki görevi tamamladıktan ve bununla ilgili endişeleri geride bıraktıktan sonra biraz huzura kavuşup bir süre huzur içinde yaşayabildim.

Ve ben bir istisna değildim. Bu geziler sırasında, tehlikeyle karşılaştıklarında gözleri yanan ve kanları kaynayan diğer ajanlar, kaçakçılar ve paralı askerlerle de tanıştım. Onlar da benim gibi korkularından kaçtılar ve üstesinden gelemediklerini unutamadılar. Bir süreliğine de olsa av olma korkularından kurtulmalarına ancak hayati tehlike taşıyan işler yardımcı olabilirdi.

Afrika'ya ikinci, üçüncü ve dördüncü seyahatlerimi Hindistan'ın üç farklı havalimanından farklı pasaportlarla uçağa binerek yaptım. Ek olarak, Bombay'dan Delhi'ye "çift uçuş" yapmaya devam ettim ve ara sıra Khalid'e döviz ve altın ticaretinde yardım ettim. Bütün bunlar beni Carla hakkındaki üzücü düşüncelerden uzaklaştırdı.

Yağış mevsiminin sonlarına doğru harabeleri ziyaret ettiğimde, kontrolü altındaki bölgede kulübelerin ve drenaj hendeklerinin durumunu kontrol eden Kazım Ali ile karşılaştım. Burada yaşarken ona ne kadar hayran olduğumu ve bana ne kadar yardım ettiğini hatırladım. Onunla yeni kot pantolonlar ve yeni siyah botlarla dolaşırken, güçlü, yalınayak, kuşaklı genç adamların çıplak elleriyle yerleri temizleyip duvarları tamir etmelerini izlerken, bir zamanlar bunları benim de yaptığımı hatırladım. Bu gençleri biraz kıskandım. Onların önemli, faydalı çalışmalarını ve bu işe verdikleri ciddiyeti

kıskandım. Bir zamanlar, aynı şeyi büyük bir titizlikle ve büyük önemine derin bir inançla yapmaktan ve kirli işlerden sonra ödöl olarak harabe sakinlerinin minnettar gülümsemelerini almaktan gurur duyuyordum. Ama bu hayat geçmişte kaldı. Avustralya'da geride bıraktığım hayat gibi, o zamanlar saflığı için yaşadığım eşsiz içsel tatmin de şimdi kaybolmuştu.

Belki de Kazım Ali benim kasvetli halimi sezdi ve beni Prabaker ile Johnny Sigann'ın ilk düğün hazırlıklarını yaptıkları meydana götürdü. Johnny, komşusundan beş ila on kişiyle birlikte, düğün töreni için tasarlanan shamiana adlı büyük çadırın çerçevesini inşa etmekle meşguldü. Onlardan biraz uzakta, bir grup insan, düğünden sonra akraba ve arkadaşlarından hediyeler almak için gelin ve damadın oturacağı sahne benzeri küçük bir meydan kuruyorlardı. Johnny beni gördüğüne sevindi ve Prabaker'ın da taksi kullandığını ve gün batımına kadar işte olacağını söyledi. Takılan çerçeveye baktık ve kapağı kalın kumaştan mı yoksa plastikten mi yapmanın kalite ve fiyat açısından daha uygun olacağını tartıştık.

Johnny beni bir çay partisine davet etti ve yolda gelinle damadın oturacağı köprüye baktık. Citendra bu işi denetledi. Karısının ölümünün karamsarlığından sonra aklı başına geliyor gibiydi. Doğru, eskisi kadar canlı görünmüyordu, çok kilo vermesine rağmen gözlerinde yeniden umut parladı ve gülümsemesi sahte değildi. Oğlu Satish'in boyu son zamanlarda oldukça uzamıştı. Onunla el sıkıştım ve gizlice eline yüz rupi verdim. O. Parayı gizlice şortunun cebine

koydu. Gülümsemesi içten olsa da annesinin ölümünün şokunu hâlâ tam olarak atlatamadığı belliydi. Gözlerinde hala bir boşluk vardı - ani bir talihsizliğin yarattığı ve tüm soruları cevapsız bırakan siyah bir uçurum. İşine dönerek, çalışırken çocuğun yüzünde donuk bir ifadeyle, bambu kenarlık için hindistancevizi dart şeritlerini kesmeye başladı. Bu ifade bana da tanıdık geliyordu - bazen aynada görüyordum. Bize masum neşe veren şeylere olan inancımızı kaybettiğimizde ve doğru ya da yanlış kendimizi suçladığımızda bu söze sahip çıkmalıyız.

- Bana neden bu ismi verdiklerini biliyor musun? Johnny bana en güzel, sıcacık harabe çayını içerken sordu; gözleri sevinçle parladı.

- Hayır, bilmiyorum, - Cevap olarak gülümsedim. - Bunun hakkında hiç konuşmadım.

- Crawford Market yakınlarındaki kaldırımda doğdum. Annem orada iki plastik örtü arasındaki küçük bir alanda yaşıyordu. Binanın duvarına plastik levhalar yapıştırıldı ve bunların üzerine afiş ve duyuruları yapıştırmak için bir levha asıldı. Üzerinde sadece iki poster parçası kalmış, eski, yamuk bir tahtaydı. Afişlerden biri, bir zamanlar üzerinde sadece "Johnny" yazan bir film afişiydi ve ikincisi, zaten bilindiği gibi, sadece "puro" kelimesinin okunabildiği bir tütün şirketinin reklam afişiydi.

- Demek adın geliyor aklına...

- Evet, annem o paylaşımlarda adımlı görmüş ve Johnny Cigar diye koymuş. Anlıyorsunuz, anne baba evden atıldı ve babam da gitti. Bu yüzden annem bana ne kendisinin ne de babamın soyadını vermek istemedi. Kaldırımında yatıp beni gözyaşları içinde doğururken, gözlerinin önünde sadece başının üstündeki o iki kelime parladı. Saçmaladığım için bağışlayın, annem bunun Tanrı'nın bir işareti olduğunu düşünmüş olmalı. Çok inatçı bir kadındı.

0, kendi aralarında konuşarak, o ve yardımcıları, zemini döşeyen Satish ve Citendra'ya bakarak, direklerin üzerine kalın, yapıştırılmış kontrplak döşüyorlardı.

- "İyi isim, Johnny," dedim kısa bir aradan sonra. - Beğendim. Sana da iyi şanslar.

Johnny bana kurnaz bir gülümsemeyle baktı ve aniden kahkahalara boğuldu.

- Neye daha çok seviniyorum biliyor musun? İyi ki poster müşhil ya da daha kötü bir şeyin reklamını yapmıyordu, dedi bir şekilde gülerek.

Kapıyı çaldım ve üzerine çay döktüm.

- Düğün hazırlıklarınız uzun sürdü, - dedim içtenlikle gülerek.
- Bu gecikme ne hakkında?
- Görüyorsunuz, Kumar başarılı bir iş adamı gibi davranıyor ve her iki kıza da iyi bir çeyiz vermek istiyor. Prabaker ve ben ona defalarca çeyiz ihtiyacımız olmadığını söyledik. Bu geçmişin bir adetidir. Prabaker'ın babasının farklı bir görüşü var. 0, kızıma çeyiz

olarak vereceği şeylerin büyük bir listesini köyden buraya gönderdi. Her şeye ek olarak, kendi yapımı altın Seiko saati olan yeni bir bisiklete de ihtiyacı var. Ayrıca boyu için bisikletin büyük bir modelini seçti. Kısa bacaklarının yere, hatta pedallara bile ulaşmayacağını kendisine açıklamamıza rağmen o modelde iki bacağına da yapıştırdı. Şimdi Kumar'ın tüm bu çeyizleri toplamasını bekliyoruz. Düğünümüzün Ekim ayının son haftasında Diwali arifesinde yapılması planlanıyor.

- Evet, olağanüstü bir hafta olacak. Arkadaşım Vikram da o günlerde evleniyor.

- Lynn, düğünümüze gelir misin? - Johnny'nin kaşları hafifçe çatılmıştı.

0. son derece açık yürekli ve eli açık bir insandı ama kendisi başkalarından bir şey istemekten utanırdı.

- O törenleri hiçbir koşulda kaçırmayacağım! - Gülererek cevap verdim. - Düğün çanlarını duyar duymaz orada olacağımdan şüpheniz olmasın.

Vedalaştıktan sonra Satish'i aradı. Satish, Johnny'yi dikkatle dinlese de, gözlerindeki donukluk ve soğuk ifade bir mezar taşı kadar cansızdı. Satish Karla beni ilk kez ziyaret ettiğinde, bacağıma sarılıp Karla'ya bakıp veda ettiğimde,

Carla'ya masumca gülümsediğini hatırladım. Bu hatıra bir bıçak gibi ölü kalbime saplandı. İnsanın geçmişi geri getiremeyeceği söylenir, bu kesinlikle doğrudur, ama aynı zamanda geçmişi geri

getirmeye çalışması gerektiği ve gerçekten her zaman, iradesi dışında bile bunu yapmak için çabaladığı da doğrudur.

Üzücü düşünceleri uzaklaştırmak için "enfield" a bindim ve hayatımı riske atarak gaza sonuna kadar bastım ve ünlü RK stüdyosuna gittim. Ondan önceki gün, Lisa'nın projesi için sekiz yabancıyı işe almıştım. Bir Bollywood filminin çekimlerine katılmak isteyenleri aralarında bulmak zor olmadı. Almanlar, İsvireliiler, İsveçliler ya da Amerikalılar, kendilerini bir film kadrosuna davet eden bir Kızılderiliye karşı şüpheli hatta önyargılı bir tavır sergileyebilenler , teklifimi büyük bir coşkuyla kabul ettiler. Harabelerde yaşadığım, rehberlik yaptığım, karaborsa ile turistler arasında arabuluculuk yaptığım yıllarda onları yeterince tanımış ve güvenlerini nasıl kazanacağımı öğrenmiştim. Bu kişilerle ilişki kurabilmek için şovmenlik, dalkavukluk ve kurnazlık yapabilmek ama aynı zamanda kibar ve biraz da küstah olmak gerekiyordu.

Rehberlik yaparken aynı zamanda Colaba'da bir çok kafe ve restoranla tanıştım ve para harcamaktan cimri olmayan pek çok yabancı turist-müşteri getirdim. Bu ikram tesisleri arasında "Mondegar", "Pikkadilly" kafeleri, "Dipti" meyve suyu barı, "Strend" kahvehanesi, "Sakkızıncı Eduard", "Mezban", "Apsara", "İdeal" ve bir dizi başka restoran vardı. şimdi de sahiplerinin ve hizmetlilerin beni güler yüz ve memnuniyetle karşıladıkları o mekanlarda film stüdyosu için yabancılar arıyordum. Bollywood

ile işbirliği teklif ettiğim gençlerin bana derinden güvendiğini ve genellikle hemen kabul ettiğini göreceksiniz. Sonra Lisa Carter'ı aradım ve ertesi gün için ulaşım ayarladım.

Lisa ile işimiz başarıyla geliyordu. Diğer yapımcılar ve film stüdyoları onu kast ajansı olarak davet etmeye başladı. Bir gün önce işe aldığım son turist grubu, Liza ve benim ilk kez işbirliği yaptığımız RK stüdyosunda çekim yapmak içindi.

Stüdyo kapısından girer girmez yukarı baktım ve oluklu demir sazdan çatıların gri yelkenlerine merakla baktım. Sinemanın büyüğü dünyası, pek çok kız gibi, Lisa Carter'ı da hayranlıkla titretiyordu. Özel bir hayranlığım olmasa da umurumda değil

¹ Ünlü Hintli aktör, yönetmen ve yapımcı Raj Kapoor'un (1924-1978) stüdyosu 1951'de kuruldu.

kalamazdım Sinematik fantezi dünyasına düştüğümde, elle tutulur sihir bende yeni izlenimler uyandırdı ve kalbim, hayatımı saran karanlığın derinliklerinden kurtulmayı özledi.

Lisa'nın Alman grupla bir araya geldiği kayıt stüdyosunun yerini gösterdiler. Mola saatini geçtim Lisa gençlere çay kahve dağıtıyordu. Sahnenin yanında kurulan ve modern bir gece barı izlenimi veren masalara oturdular. Turistleri selamladım ve birkaç kelime konuştum, Lisa kolunu bana doladı ve beni kenara çekti.

- Onlar nasıl? - Diye sordum.

- Harika! - Lisa mutlu bir şekilde cevapladı. - Çekingendirler, çok özgür davranırlar ve bence bu hoşuna gidiyor. İyi bir şey satın

alınmalıdır. Son iki haftada harika oyuncular gönderdim ve stüdyo çok memnun. Aramızda, belki de faaliyetlerimizi geliştirmeliyiz?

- Bu iş gönlünüzce mi?

- Tabii ki!

Gülümsemesi iliklerime işledi, ona bakmasam da bunu hissedebiliyordum. Sonra yüzü biraz ciddi ve kararlı bir ifade aldı. Genellikle, hiçbir başarı ümidi olmadığına bile, ne pahasına olursa olsun amacına ulaşmakta ısrar eden insanların yüzünde böyle bir ifade belirir. Lisa'yı böyle görmek güzeldi: Kaliforniya sahillerinden Bombay'ın tutkulu ormanlarına düşen, tüm hayatını tüketen eroinin sülüklerinden ve Madame June'un boğucu alanından kaçmayı başaran bir güzellik, bu kız... reklam afişindeki bir kız gibi. Pürüzsüz cildi güneşten bronzlaşmıştı ve gök mavisi gözleri kararlılıkla parlıyordu. Uzun, dalgalı saçları, fildişi takım elbisesine uyması için geriye doğru toplanmıştı. "Eteeğindeki eroin taşıyı fırlattıktan sonra," diye düşündüm gözlerinin içine bakarak, "üstesinden gelmeyi başardı." Cesaretine ve tüm dünyaya meydan okuyan kaplan gözlerindeki tehdide ek olarak, bu özelliğinin hayatta kalması için ne kadar önemli olduğunu birdenbire anladım.

- Evet, bu işi, bu insanları ve bu yaşam tarzını çok seviyorum. Bence tüm bunları da beğenmelisin.

- Senden hoşlanıyorum - gülümseyerek cevap verdim.

Lisa güldü ve kolumdan tuttu ve beni stüdyoda gezdirdi.

- Filmin adı 'Panch Paapi' olacak...

- "Beş öpücük" veya "Beş öpücük" olarak tercüme ettim.
- Hayır, papi değil, paapi - "Beş hırsız". Filmin başlığındaki bu kelime oyunu iyi düşünülmüş bir fikir - sonuçta film romantik komedi türünde. İşin ana kahramanı

Kimi Katkar oynayacak. O çok harika bir bayan. Dünyanın en yetenekli dansçısı olmasının yanı sıra çok da güzel. Chanki Pandey başrolü oynayacak.

Pandey de fena değil ama böbürlenmese daha iyi olurdu.

- Kibirden bahsetmişken. Mauricio daha sonra seni rahatsız etmedi mi?
- Hayır, ses yok, kayıp. Ama Ulla için endişeleniyorum. Ertesi gün Modena'yı aradı, Ulla yerinden fırladı ve başı yanarak bir yere gitti ve şu ana kadar çıkmadı. Modena'yı aramadan önce birkaç haftadır görülmemiştii. Ulla beni arayacağını söyledi ama şu ana kadar cevap gelmedi.

Kendimi kaybetmek üzereydim ama kararlı bir şekilde kötü düşünceleri uzaklaştırdım.

- Ulla çocuk değil, ne yaptığını biliyor. Onun sorunlarıyla kendimize yük olmayalım.

Benden yardım istedi, ondan hoşlandığım için elimden geleni yaptım. Ulla-Modena-Maurisio üçlüsü siyah-beyaz çalışmalarıyla şimdiden bana ilham verdi. Modena ona para hakkında tek kelime etmedi mi?

- Bilmiyorum. Belki dedi.
- Sokaktaki çocuklar, Modenam gibi paranın henüz bulunamadığını söylüyor. Mauricio onu her yerde arar. Onu bulana

kadar rahat etmeyecek. Ulla fazla tuzlanmaz. Elbette altmış bin dolar o kadar olağanüstü bir miktar değil ama çok daha küçük meblağlar için insanlar öldürüldü. Para Modena'daysa, Mauricio ararken Ulla'dan uzak dursa iyi olur.

- Evet haklısın.

Lisa'nın yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi.

- Ulla'dan çok senin için endişeleniyorum, - Sesimi yumuşattım.

- Modena ortaya çıkarsa, Abdullah'tan uzak durmamak daha iyidir. Ya da benden.

Sanki bir şeye cevap vermek istiyor ama ya ne diyeceğini bilmiyor ya da cevap vermemeyi seçiyormuş gibi dudaklarını sımsıkı bastırarak bana baktı.

- En iyisi sen bana çekimlerden bahset, - diye sordum Ulla'nın hayatının içine sürüklendiği kara ve soğuk girdaptan uzaklaşmaya çalışarak. - Hikaye nedir?

- Önde bir gece kulübü var - sinematik versiyonu. Ana karakter, tanınmış bir politikacıdan büyük bir elmas kaş çalmış ve onu saklamak için kaçarak buraya gelmiştir. Aynı zamanda oyunun kadın kahramanı Kimi burada dans eder ve kahraman ona aşık olur. Polis ortaya çıktığında elmas kaşını Kimi'nin peruğuna saklar. Filmin bundan sonraki seyri de kahramanın elması geri almak için Kimi'ye yaklaşma girişimlerinden oluşuyor.

¹ Kimi Katkar - Hintli dansçı ve sinema oyuncusu, ilk kez 1984'te sahneye çıktı. ² Chanki Pandey (1962 doğumlu) Hintli bir aktördür.

Lisa hikayede duraksadı ve tepkimi gözlerimden anlamaya çalışarak bana baktı.

- Bunun anlamsız bir hikaye olduğunu düşünüyor gibisin.
- Hayır, inkar ettim. - Beğendim. Gerçek hayatta, elması şiddetle geri verirdi, belki de amacına ulaşmak için Kim'i vururdu. Bu kurgusal versiyonu daha çok seviyorum.

- "Ben de," diye güldü Lisa. - Çok beğendim. Hani rengarenk kumaşlardan, kereste yığınlarından masalsı dünyalar yaratırlar. Sözlerimin hassas bir bayağılık gibi geldiğini biliyorum ama bu benim gerçek sözüm. Sinema dünyasına takıntılıyım Lin ve başka bir şey istemiyorum.

- Selam Lin! - arkamdan bir ses duyuldu. Kuruculardan biri Chandra Meta'ydı. - Bir dakikanızı alabilir miyim?

metal bir direğe yaslanmış olan Meta'ya yaklaştım * 1 . Tombul yüzü, kafasındaki sarkık beyzbol şapkasıyla daha da vurgulanıyordu. Göbeğinin altında, uzun gömleğinin altında soluk mavi "Livais" pantolonunun düğmesi görünüyordu. Kapalı ve nemli sette hava çok sıcak olduğu için Chandra Metha terliyordu.

- "Bak kardeşim, seninle bir konuşmamız var, yaar," dedi esrareniz bir şekilde. - Dışarı çıkıp biraz hava alalım. Bu jikle makinesi 2'de kazandığım tüm kiloları bonus olarak vereceğim, yaar.

Metal kubbeli binalar arasında, film için kostümler giymiş oyuncular ve çeşitli ekipman ve dekor taşıyan işçiler geziniyordu. Egzotik kostümler giymiş bir grup yakışıklı dansçı kayıt stüdyosuna giderken yanımızdan geçti. Onlara baktım ve sonra izlemeye devam

etmek için bir süre dönüp uzaklaşmak zorunda kaldım. Chandra Meta onlara gözünü bile kırpmadı.

- "Dinle Lin, seninle bir şey konuşmak istiyordum..." dedi dirseğime dokunarak. - İşadamı arkadaşımın Amerika'da geniş bir iş ağı var. Achkha ³ , nasıl desem... para bozdurmakta zorlanıyor. evet Bu konularda yardımcı olabileceğinizi de duydum.

' Soffit - burada: bir tiyatro sahnesinde bir tavan dekorasyonu veya bir tiyatro sahnesinin üstünde ve yanlarında yatay olarak düzenlenmiş bir dizi lamba (çevirmenin notu).

² Boğulma makinesi - Alman Nazileri tarafından insanları gazla öldürmek için yapılmış özel bir araba (çevirmenin notu).

¹ Burada: algarez (Hintçe).

- Doğru anladıysam, zorluk rupilerinizi yeterli dolara çevirmek, değil mi?

- Evet, - Meta gülümsedi, - Doğru anlamana sevindim. - Sorunu çözmek için kaç dolar gerekiyor? - Bence on bin dolar yeterli.

Meta'ya doların fiyatını Khalid Ansari'nin kuru ile söyledim ve o tatmin oldu. Ertesi sabah onunla stüdyoda buluşmak için sözleştik. Rupilerin dolardan daha hantal olacağını düşünerek, motosikletime sığdırabilmem için yumuşak bir çantaya koymaları gerektiğini ifade ettim. Sonunda el sıkıştık ve anlaşmayı tamamladık. Meta'ya alacağı doların hiçbirimizin ismini

vermediğimiz kudretli Abdülkadir Han'a ait olduğunu hatırlatmak için elini her zamankinden biraz daha sert sıktım ve bana ters ters baktığında gülümseyerek:

- Umarım her şey yolunda gider Chandra. Kimse, özellikle de arkadaşlarım, bu tür meselelerde uğraşmaktan hoşlanmaz.

- Tabii ki, büyükbaba! - gözlerinde bir endişe kıvılcımı parlamasına rağmen gülümseyerek duyurdu. - Sorun değil. İyi şanslar! Hiçbir şey için endişelenme!

Bana yardım edebildiğin için gerçekten minnettarım... arkadaşım, yaar.

Daha sonra Lisa'nın ikinci yapımcı Cliff de Souza ile sohbet ettiği stüdyoya geri döndük.

- Evet, Lin! Tam uyuyorsun! - de Souza beni karşıladı, kolumdan tuttu ve beni gece kulübünün masalarına sürükledi.

Döndüm ve Liza'ya baktım ve "Hiçbir şeyim yok" der gibi ellerini iki yana açtı.

- Cliff, neden hak kazandım?

- Bir oyuncuya daha ihtiyacımız var, yaar. Bu güzel kızlarla oturulacak bir yer.

- Hayır, hayır ve hayır! - dedi Suzanm, kabalaşmamaya çalışarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Masaya çoktan ulaşmıştık ve iki Alman kız beni aralarındaki sandalyeye oturtmak için ayağa kalktı. Ancak itiraz etmeye devam ettim.

- Yapamam! oyunculuk yapamam Kendimi kamera önünde kaybediyorum. Mümkün değil!

- Hadi! Yapma! ⁹⁵dedi kızlardan biri. -Daha dün çok kolay olduğuna bizi inandıran sen değil miydin?

Kızlar gerçekten heyecanlıydı. Ben de bu genç adamları güzel oldukları için seçmiştim. Hepsi gülümseyerek beni onlara katılmaya davet ediyorlardı. Belki de "Akhtanhr" başlıklı fotoğraflarım bu filme dağıtılmıştır.

O'dan fazla ülkede yaklaşık üç yüz milyon insanın izleyeceğini düşünmüştüm. Sinemaya gitmem tehlikeli ve aptalcaydı.

- Ne diyorum, deneyelim, - karar verdim.

Oyuncular yerlerini aldı, Cliff ve yardımcıları kadrajdan ayrıldı. Eserin ana karakterini canlandıran Chanki Pandey, güreşçi vücutlu yakışıklı bir gençti. Onu birkaç filmde gördüm. Gerçek hayatta ekrandakinden daha yakışıklı ve çekici olmasına şaşırdım. Makyaj asistanı aynayı ona yaklaştırdı. Chanki hoşnutsuzlukla saçlarını düzeltmeye başladı. Zor ve sorumlu bir operasyon sırasında aynadaki yansımasına bir cerrahın dikkatli gözleriyle baktı.

- En ilginç kısmı kaçırдың, - kulağıma fısıldadı Alman kızlardan biri. - Bu sahne için dans hareketlerini ⁹⁶uzun süre öğrenmeye çalıştı ve çabaları boşunaydı. Her başarısız girişimden sonra, bu aynalı adam ona fırlatıldı ve tarama işlemi tekrar tekrar başladı.

⁹⁵Bakalım! Flört etme! (Alman Dili).

⁹⁶Pa - dansta belirli bir ayak hareketi (tercümanın notu).

Tekrarlanan dans denemeleri ile devam eden tarama süreci, bir komedi filmi için hazır bir sahnedir.

Kameramanın arkasında duran yönetmen tek gözünü yumup kameradan sahneye baktı ve ışık ekibine son görevlerini verdi. Asistanı sinyaliyle herkesi sessizliğe çağırdı, operatör kasetin başladığını duyurdu.

- Ses! - yönetmen emretti. - Biz başladık!

Stadyumlar için tasarlanmış hoparlörlerden yüksek sesli müzik. Hint müziğinin bu kadar yüksek sesle çalındığını hiç duymamıştım, atmosferin üzerimde güçlü bir etkisi vardı. Dansçılar, Kimi Katkar liderliğindeki sahneye atladılar. Kimi dans etti, masalar ve seyirciler arasında gerekli tüm vücut ve yüz hareketlerini yaptı ve akıcı bir şekilde akmaya başladı. Chanki Pandey ona katıldı, ancak bu noktada polis salona girdi ve Pandey hızla masalardan birinin altına saklandı. Filmde tüm bunların beş dakikadan fazla sürmemesi gerekirdi ama o bölümün provaları sabahtan akşama kadar sürdü - tüm gün. Kamera birkaç kez bana çevrildi, bu yüzden çıkışımdan itibaren Kimi Katkar'ı büyülenmiş gözlerle izlediğimi hatırlıyorum.

Çekimler bittiğinde Alman turistleri iki taksiyle gönderdik ve Liza kendisi benim "bullitwim" e bindi. Hava sıcaktı, Lisa ceketini çıkardı ve saçlarını açtı. Bana iki eliyle arkamdan sarıldı ve yanağını sırtıma yasladı. Anlayışlıydı - vücuduna tamamen güveniyor, vücudunu sürücünün yolda karşılaşabileceği herhangi

bir beklenmedik duruma uyarlıyordu. İnce gömleğimin içinden sırtını ve göğsünü hisset ve düğmelerim göbek deliğime kadar açık olduğu için ellerini karnımın derisinde hisset

yapıyordum Kask takmadım - hiç kullanmadım. Arka koltukta yolcu için bir kask vardı ama Lisa takmayı reddetti.Arada sırada kavşakta veya virajlarda durduğumda rüzgar uzun saçlarını gözlerime savurdu ve parfümünün kokusunu içime çektim. dudaklarımda vadinin zambağı. Uyluklarımız sık sık birbirine değse de gizli üstünlükleri hissediliyordu. Carla'nın evinde Lisa'nın narin kalçalarının ay ışığı gibi tenini ellerimle hissettiğim o akşamı hatırladım. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, bir sonraki trafik ışığında durduğumuzda sordu:

- Küçük olan nasıl?
- Hangi ufaklık?
- Carla'nın evine geldiğin zaman yanında getirdiğin küçük çocuğu kastediyorum.
- Bu iyi. Onu geçen hafta amcasında gördüm. Artık o kadar küçük değil, hızla büyüyor. Özel bir okula gidiyor. Kalbinizin içeriğine göre olmasa bile iyi şarkı söylüyor - Onu özleyor musunuz?

Bu sırada ışık yeşile döndü ve gaz pedalına basıp motorun nabız gibi atan kükremesiyle yola çıktım. Lisa'nın sorusuna cevap vermedim. Söylemeye gerek yok, Tank'ı özledim. O iyi bir çocuktu. Öz kızımı özledim. Eski arkadaşlarımı, bir daha asla görmeyi ummadığım herkesi özledim. Kalbimde oluşan bu duygu bir bakıma

hepsi için yas ve yas gibi bir şeydi ve en üzücü olan da bildiğim kadarıyla yasını tuttuğum insanların hepsinin hayatta olmasıydı. Bazen kalbimi isimsiz mezar taşlarıyla dolu bir mezarlığa benzetirdim. Geceleri evimin ıssızlığında bir kayıp duygusu içinde boğuluyordum. Tuvalet masamda yığınla para ve istediğim ülkeye gidebilmem için bir sürü pasaport vardı. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu: Dünyada kaybettiğim şeyin boşluğunu hissetmeyeceğim hiçbir yer yoktu - anlamdan ve aşktan sıyrılan isimsiz boşluk.

Kendim de bir kaçak olmama rağmen, etrafımda oluşan boşlukta kaybolan ve kaybolan ben değil, onlar, bir zamanlar bildiğim dünya gibi geliyordu bana. Kaçakçıdan kurtulan kişi, geçmişini, ondan geriye kalanları, doğup büyüdüğü yerlerin ve onu sevenlerin anılarını silmeye çalışır. Kaçakçılık, kendisini kaybederek onu hayatta tutuyor ama o yine de bir kaybeden. Geçmişimizi reddettiğimizde bile, geçmişimiz, kim olduğumuza dair gerçeği fısıldayan, bize eziyet eden bir gölge gibi ölünceye kadar peşimizi bırakmaz.

Yola çıktığımızda, şehir pelerini gün batımının üzerine atmıştı. Siyah-mavi karanlık, fırfırlı pembe tonları yuttu. Deniz meltemi eşliğinde elektrikli ışık tünellerinden hızla geçtik. Lisa'nın ellerinin tenime dokunuşu rahatsız edici bir dalga.

Okşanma hissini affediyordu. Ortak bir arzuya, karşılıklı uzlaşmaya dönüşen ortak bir söze, tehlike ve neşe tadında ortak bir dudaklara ve insanların heyecanlı hengâmesine bir şey -belki aşk, belki korku- söylenen tek bir varlık gibiydik. hava: "Hiç şimdiki gibi olmadın, genç ve özgür olmayacaksın" diye fısıldadı ve beni bir karar vermeye teşvik etti.

- Gideceğim. ■

- Ama kahve ya da çay içmek istemiyor musun? - Lisa kapı kilidini açarak sordu. - Hayır, gideceğim.

Kavita, bahsettiğiniz harabelerin sakinleri olan iki kadın konusunda şaşkın. Başka bir şey konuşmuyor, akli sadece onlarda. Kadınlara nedense "mavi kız kardeşler" diyor. Bence biraz soğuk geliyor.

Lisa beni tutmak için söyleyecek sözler arıyordu.

- gitsem iyi olur

İki saat sonra, veda öpücüğü dudaklarımdan çıkmadan önce, bir telefon aldığımda hiç şaşırmadım.

- Şimdi, bu saatte gelebilir misin? O sordu.

Kulağa "evet" gibi gelen ama "hayır" anlamına gelen bir kelime arıyordum.

- Abdulla'yı arıyorum, cevap vermiyor, - diye devam etti Lisa ve ancak o anda sesinin ne kadar ölü, solgun ve çekingen olduğunu hissettim. Sanki yorgundu.

- Ne oldu?

- Oldu... talihsizlik oldu.

- Yine mi Mauricio? İyisin?
- Evet. Mauricio. Onu öldürdüm.
- Yanında başka kimse var mı?
- Başka kimse var mı? - her ihtimale karşı sorumu tekrarladı.
- Evde senden başka kimse var mı?
- Hayır... veya daha doğrusu evet. Ulla burada... ve yerde yatıyor.
- Beni dikkatle dinle! - Ağırbaşlı bir şekilde söyledim. - Kapıyı arkandan kapat ve eve kimseyi sokma.
- Kapı kırıldı, - Lisa zayıf bir sesle cevap verdi. - Kilidi kırıp içeri girdi.
- Sonra kapının yanına bir şey çizin, kapıyı kapatın ve ben gelene kadar kimseyi içeri almayın.
- Ullan iyi değil... Kendini tamamen kaybetmiş.
- Onun için de bir sonuç çıkaracağız. Şimdilik, kapının arkasına bir şey koy. Başka kimseyi arama. Kimseyle konuşma, kimseyi içeri alma. İki

süt ve şekerle bir fincan kahve yapın - biraz daha şeker ekleyin, her bardağa dört parça koyun ve Ullay ile için. Ve herhangi bir tavsiyen varsa, ona koyu renkli bir içki, alkollü bir şeyler ver. Yaygara yapma, beni bekle. On dakika içinde orada olacağım.

Gecenin karanlığında, başım alev alev, trafik sıkışıklığını yarararak, ışıklar ağında dolambaçlı yollarda ilerlerken, ne korku, ne endişe, ne de heyecan hissettim. Motosikletçilerin dilinde “kırmızıya binmek” gibi bir tabir vardır ki bu da hız göstergesi okunun kırmızı maksimum bölgeden aşağı inmeden hızın

aşıldığını göstermesi anlamına gelir. Hepimiz aynı şekilde yaşadık - Carla'nınki, Didier'ninki, Abdulla'nınki, ben, Liza'nınki, Mauricio'nunki - herkes kendi hayatını, tehlikeli kırmızı alandan oku indirmeden yaşadı.

Kinşasa'daki Hollandalı bir tetikçi bana, yalnızca tehlikeli bir maceraya atılıp düşünmeden ve hissetmeden hareket ettiğinde kendinden nefret ettiğini söyledi. İtirafını derin bir pişmanlıkla dinledim çünkü ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Şimdi bile, bu gece, gece boyunca motosikletle hızla yol alırken kalbim tamamen sakindi, neredeyse dünyayla barıştım.

Bölüm yirmi sekiz

İlk bıçaklamadan sonra insanların iki gruba ayrıldığını fark ettim. Hayatta kalmak için öldürenler birinci kategoriye, öldürmek için yaşayanlar ise ikinci kategoriye giriyor. Öldürmeyi tercih edenler genellikle coşkulu ve acımasızca savaşır ve kazananlar da genellikle yaşamları için savaşanlardır. Manyak katil kaybettiğini hissettiğinde öfkesi zayıflar ve hayatta kalan benzer bir durumda daha coşkulu bir şekilde savaşmaya başlar. Yumruk dövüşlerinden farklı olarak, kanlı bir dövüşü kazansanız da kaybetmeniz de, bir dövüşten sonra bıçak alma dürtüsü kaybolmaz. Ve gerçek şu ki: kişinin kendi hayatını kurtarma girişimi, birini hayatından mahrum etme niyetinden önce gelir.

İlk kez cezaevinde bıçak kullandım. Çoğu hapisane kavgasında olduğu gibi, küçük bir yanlış anlaşılma başladı ve şiddetli bir

şekilde sona erdi. Rakibim, kavgalardan bitkin düşmüş güçlü bir adamdı. Hırsızlık yaptı, kendisinden daha zayıf olan mahkumlardan para ve tütün aldı. Mahkumların çoğu ondan korkuyordu ve cahil olduğu için korku ile saygı arasındaki farkı anlayamıyordu. Korkaklıkları ve gaddarlıkları yüzünden onun gibi kavgacı alçaklardan nefret ederim. O zayıflardan

Sabina'da yaşayan insanlar arasında gerçekten güçlü olanlara hiç rastlamadım. Zayıflar da onlardan nefret eden yağmacılardan bıktı.

Dokunulmaz olmadım. Katı yasalara sahip bir banliyö işçi sınıfı mahallesinde büyüdüğüm için, çocukluğumdan beri savaşmaya alışmıştım. İlk başta kimse benim cezaevinde böyle olacağımı düşünmemişti çünkü benim hiç cezaevi deneyimim yoktu ve ilk defa parmaklıkların ardına düşmüştüm. Ayrıca, konuşma ve davranışlarımdan belli olan bir entelektüel olarak kabul edildim. Bazıları bana saygı duydu. bazıları alay etti ama kimse korkmadı. Bununla birlikte, silahlı soygun ve zorla çalıştırma konusundaki yirmi yıllık deneyimim, insanların benim hakkımda akıllıca düşünmelerini sağladı. kapalıydım Zor bir durumda nasıl davranılacağı bilinmiyordu ve çoğu kişi bunu denemek istiyordu.

Kaderime yazılan çile, gıcırdayan dişleri, parlak gözleri ve çelik bir dişi olan kuduz bir avcıydı. Nöbetçi gardiyanların uğrak yeri olan makineli tüfek kuleleri arasındaki dar köprü'nün kontrol alanı dışındaki tek yerinde - hapishane çamaşırhanesinde saldırıya

uğradım. Hapishane jargonunda "tek darbe" olarak adlandırılan ani, tamamen sebepsiz bir saldırıydı. Rakibimin elinde, hücresinin taş zemininde itidalle keskinleştirdiği öfkeyle dolu bir mutfak bıçağı vardı. Bıçak, bir yüzü tıraş edecek veya kolayca başını kesecek kadar keskindi. Hapishaneye girmeden önce hiç bıçak taşımadım, bıçaklama olaylarına katılmadım. Ama birinin bıçaklanmadığı bir gün bile geçmedi, deneyimli mahkumlar bana dikkatli olmamı tavsiye ettiler. Sloganları şuydu: "Zor durumdayken sakat kalmaktansa, kullanmak zorunda olmasanız bile üzerinizde bıçak olması daha iyidir." Yaklaşık bir parmak kalınlığında ve bir avuç içi uzunluğunda, sivri uçlu bir sap buldum. Kolay tutuş için etrafına koli bandı sardım. Saldıran haydut silahlı olduğumu bilmiyordu ama ikimiz de bu pençelemenin sadece birimizin ölümüyle sonuçlanacağını biliyorduk.

İki hata yaptı. Önce bana saldırıp iki bıçakla göğsümü ve kalça kemiğimi kestikten sonra başladığı işi bitirmek için bıçaklamaya devam etmek yerine geri çekildi ve bıçakla havada daireler çizmeye başladı. Görünüşe göre, çabucak teslim olacağımı umuyordu - kurbanlarının çoğu korkmuş ve onun önünde çaresizdi, kendi kanlarını görüyorlardı. Belki de zaferden mutlak olarak emin olması, benimle oynamak istemesine neden olarak, zevkini uzatıyordu. Ama sebebi ne olursa olsun geri adım atarak üstünlüğünü tehlikeye attı ve kendini mahvetti. Şaftı cebimden

ıkarıp elimde rahatlayarak vurmak için zaman ve fırsat kazandım. Gözlerinde korku gördüm ve o an karşı saldırı anıydı.

Yaptığı ikinci hata, bıçağı sanki bıçak değil de tüm sorunları çözecek bir tabancaymış gibi aşıağıda tutmasıydı. Ayrıca bıçaklı bir dövüşte sonuç silaha değil, onu kullanan kişiye bağlıdır, bıçak sadece yardımcı bir araçtır. Kulp aşıağıda olacak şekilde tutulmalıdır - bu, darbenin maksimum gücünü sağlayacaktır ve bıçağı sıkın yumruk, rakiple yakın temas sırasında kendi başına ek bir silah olabilir.

Yılan balığı gibi süründü, ellerini iki yana açtı ve bıçağı havada çeşitli hareketler yapmaya başladı. Sağ eliyle daha çok hareket etti. Silahımı - şaftı sağ elimde tutarak solak boksörlerin pozisyonunu aldım ve sağ ayağımla ne çıkararak ağırlık merkezini sol ayağıma aktardım. Rakibim bana doğru hamle yaptı ve ben kenara çekildim ve tekrar sağ, sol ve sağ elimle l yumruk numarası yaptım. Darbelerden biri başarılı oldu: Kalçasını kırdım, gözleri yaşılarla doldu ve beni net göremedi. yandan bıçaklamak niyetiyle bir saldırı daha yaptı. Sol elimle bileğini kavrayarak yanına yaklaştım ve elimdeki şaftı göğsüne sapladım. İster kalbe, ister akciğere nişan alayım, darbem köprücük kemiğinin altındaki yumuşak dokulara çarptı. Elimdeki şaft göğsüne battı. Darbenin şiddetiyle kürek kemiğinin alt tarafındaki derinin bir kısmı yırtıldı.

Rakibim amaşır makinesi ve kurutucu arasındaki duvara yapıştırılmıştı. Göğsüne sapladığım şaftla onu duvara bastırmaya devam ettim, sol elimle bıçak elini tutarken boynunu ya da yüzünü ısırmak istedim ama kafası kaçmaya başlayınca karar verdim. ısırmak yerine yüzüne kafa atmak. Birkaç yumruktan sonra, elinden kurtulmaya çalıştı ve ikimiz de yere düştük. Düşerken bıçağı elinden düştü ve benim şaftım göğsünden ıktı. Kaçmak için, belki de rahat bir pozisyon almak niyetiyle, çamaşır odasının çıkışına doğru koştu. Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Başım zorla bacaklarına değiyordu. Bir elimle pantolonunun kemerini yakalayıp ling olarak kullanarak kalçasına birkaç darbe indirdim. şaftın çarpıp yana doğru eğilirken kemiği çizdiğini hissedebiliyordum. Sonra kemerini bıraktım ve sol elimle bıçağını almaya çalıştım - her ihtimale karşı aynı anda iki silah kullanabilirim.

Adil olmak gerekirse, yardım için kimseyi aramadı. Onu rahat bırakmam ya da vazgeçmem için bana bağırdı ama yardım etmedi. Elimi çektim ve yaşamasına izin vermeye karar verdim. Bir şekilde kalktım. Kapiya doğru sürünerek geri dönmeye çalıştığında bana izin vermedi, ayağımla boynunu yere yapıştırdım ve kafasının yan tarafına tekme attım. Süreyi uzatmak zorunda kaldım, ben buradayken çamaşırhaneden çıkmasına izin veremezdim çünkü gardiyanlar onu görürse altı ay, belki daha fazla hücrede oturmak zorunda kalırdım.

0, yerde yatarken kanlı kıyafetlerimi çıkarıp temiz kıyafetlerimi çıkardım. Avluyu temizleyen mahkûmlardan biri kapıda belirdi. Bizi görünce duygusuz bir şekilde gülümsedi. Ona kirli kıyafetlerimi verdim, onları bir bezle bir kovaya sakladı ve sonra mutfağın arka bahçesindeki yakma fırınına attı. Çamaşırhaneden dönerken iki silahı da başka bir mahkûma verdim, o da onları hapisane bahçesinde toprağa gömdü. Kolorduma döndükten sonra beni öldürmeye çalışan şerefsiz herif amirin odasına ulaştı ve orada bayıldı. Hastaneye götürdüler ve bir daha görüşmedik. Kiminle tartıştığını kabul etmedi, bu sessizlik kendi çıkarınydı. Bir haydut olmasına ve sebepsiz yere beni öldürmek istemesine rağmen muhbir değildi.

Hücrede yalnız kaldığımda yaralarım baktım. Kolumdaki kesik derindi, damarı hasar görmüştü. Doktora gidemedim çünkü olay ve yaralıyla olan ilişkim belli olacaktı. İkinci derin kesik, omzumdan göğsümün ortasına kadar uzanıyordu ve çok kanıyordu. Sığ bir metal kap aldım ve içinde iki paket sigara yaktım ve paketler beyaz küle döndükten sonra her iki yaraya da kül döktüm. Ağrılı olmasına rağmen kanama hemen durdu.

Bu kavga hakkında kimseye bir şey söylememe rağmen, çok geçmeden herkes bunu duydu ve savaşı kazandığımı anladı. Yıkandığımda göğsümdeki beyaz yarayı görmüşlerdi, bu da kavganın benim için sorun olmadığını kanıtlıyordu. Bir su yılanının vücudundaki parlak halkalara benzeyen bu iz, bir uyarı

işareti sayılabilir. Muma kadar, önceki beyaz rengini ve uzunluğunu korur, uyarı niteliğindedir. Ona dokunduğumda, bana merhamet dileyen katili, kavganın çirkin, nefret dolu yaratığının bir ayna gibi ürkmüş gözlerine yansıdığını görüyorum.

Daha sonra birçok bıçaklı dövüşe katıldım. Şimdi Mauricio Belcane'in vücuduna baktığımda, birini bıçakladığımda ya da o bıçağı vücuduma soktuğumda hissettiğim o soğukluğu hissediyorum. Vücudu kanepede yüzüstü yatıyordu ve bacakları yerde sallanıyordu. Sallanan elinin yanında, yerdeki halının üzerinde sivri uçlu bir stiletto vardı. Sırtına, sağ tarafına uzun, keskin siyah saplı bir et bıçağı saplanmıştı. Bu bıçağı Mauricio'nun ilk davetsiz ziyaretinde Lisa'nın elinde gördüm. Bu onun için ilk kez bir ders değildi. "Ve bu çok iyi," demişti bir keresinde Carla'ya. "Hatalarımızdan ders almasaydık ve onları bir daha asla tekrarlamasaydık, asla aşık olamazdık." Mauricio hatasını çok sonra, ancak yüzük kendi kanından oluşan bir su birikintisine düştükten sonra fark etmiş olmalı. Mauricio'nun deneyimli bir adam olduğuna şüphe yok. Bir gün Didier'e çocukken zeki olduğunu söyledim ve bundan gurur duyduğunu, çocuksu zihnine veda ettiğinde hayatında iki saniyesi kaldığını söyledi.

Tüm bu düşünceler kafamın içinde Kaptan Quigg'in elindeki çelik toplar gibi dönüyordu. Bıçağın görünüşü kafamı karıştırdı. Girdiğim bütün kavgalar, o olayların her saniyesi gözümün önünde canlandı, bıçağın yeniden bedenime saplandığını hissettim, içimde hissettim.

Bu duygu vücutta sonsuza dek kalan yanan bir yara izi gibiydi, bir nefret duygusu. Dünyanın en iğrenç fikirleri. Başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve Mauricio'nun cesedine baktım.

Görünüşe göre bıçak akciğeri deldi ve kalbe isabet etti. Her halükarda, Mauricio hemen bayılacak gibiydi - büyük olasılıkla tahta düştüğünden beri hiç hareket etmemişti. Siyah, gür saçlarını avucumun içine aldım ve başını biraz kaldırdım. Ölü gözleri yarı açıktı ve dişleri çirkin beyazdı. Garip bir şekilde, kan gitmişti. Tahtın üzerine çekilen kumaş akan kan havuzunu çoktan emmişti, "tahttan kurtulmalıyız" düşüncesi geçti aklımdan. Halı temizlenebilecek kadar ıslanmamıştı. Kırık bir sehpa ayağı ve ön kapıdaki bükülmüş kilit dışında her şey zarar görmemişti. Dikkatimi kadınlara çevirdim.

Ullan'ın yüzünde elmacık kemiğinden başlayıp çenesine kadar uzanan bir kesik vardı. Derin olmasa da iyileştikten sonra bir iz kalacağından emindim. Yarayı temizleyip üzerine pansuman yaptım. Kesik, yüzünün doğal çizgileri boyunca ilerliyor, Ulla'nın güzelliğini bozuyor ama onu yok etmiyordu. Gözleri doğal olmayan bir şekilde genişledi, gözbebeklerinde korku dondu. Tahtta, ölünün yanına bir kuşak bırakıldı. Onu Ulla'nın omzuna koydum, Lisa ona bir fincan sıcak tatlı çay verdi. Mauricio'nun cesedi bir battaniyeyle örtülürken Ulla titremeye başladı. Yüzü sanki acıdan buruşmuş gibiydi ve şoktan uyanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Lisa çekingen ve rahattı. Öte yandan, böylesine sessiz, sıcak ve nemli akşamlarda, yalnızca yerel kızlara özgü giysiler giymişti - bir kazak ve kot pantolon. Gözlerinin altında morluklar vardı. Ulla biraz sakinleştikten sonra Liza ve ben kızın bizi duymayacağı koridora çıktık. Lisa bir sigara aldı, elimdeki kibritin üzerine yaktı ve bana sarıldı ve geldiğimden beri ilk kez doğrudan yüzüme bakarak başımı kaldırdı:

- Ne güzel geldin, ne güzel buradasın. Başka çarem kalmadı. Bunu yapmak zorundaydım çünkü...

- Lisa yeter! - Nazik ve sakın bir şekilde dedim. - Senin bir suçun yok. Ulla tarafından bıçaklandı ve gözleri katilin eline takıldı. O anı hayal ediyor. Bu durum hemen geçmeyecek. Onu haklı çıkarmaya çalışıyorsun ama Ulla'yı benden korumaya gerek yok.

¹ Kaptan Quigg - Amerikalı yazar Herman Woock'un (1915 doğumlu) "Mutiny in Kane" (1951) ve aynı adlı filmdeki (Edward Dmitnk, Humphrey Bogart tarafından Kaptan Quigg rolünde yönetilen) duygusal karakteri.

Lisa gülümsedi. Gariplik dışında güzel bir gülümsemeydi. Yanımızda bir ceset olmasaydı, bu gülümsemeye büyüleyici derdim.

- Sadece acı çekmesini, zarar görmesini istemiyorum, - dedi Lisa yumuşak bir sesle. Dudaklarını büzdü ve gülümsemeye çalıştı.

- Ben de istemiyorum. Evet, konuşalım, ne oldu?

- Zorla içeri girdi ve elinde bıçakla Ullan'ın üzerine atladı. Tamamen kontrol edilemez bir durumdaydı, görünüşe göre beyni

tamamen buğulanmıştı. Ulla'ya vahşi bir hayvan gibi bağırdı ama cevap veremedi. Sanırım o an Mauricio'nun kafası çok karışmıştı ve ben hiç şaşırmadım. Mauricio gelmeden önce bir saat kadar konuştuk. Modena'nın başına gelenleri anlattı. Lin, bu çok... çok harika bir olay, Ulla'nın öfkelenmesine şaşmamalı. Evet, yani Mauricio manyak gibi elindeki bıçağı ileri geri sallayarak içeri girdi ve Ulla'nın üzerine atladı. Görünüşe göre Modena'nın kanı olan kanla kaplıydı. Tek kelimeyle korkunçtu. Mutfaktan bıçak aldı Gözüme yumruk atan Mauricio'nun üzerine atladım ve sırt üstü yere düştüm. Üstüme tırmanıp keskin bıçağını kullanmaya çalıştığında. Ulla öfkesini kaybetmedi. Mauricio bir saniye içinde öldü. Yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Bir saniye - ve Mauricio gitti. Bana baktı ve geçti. Lin, Ulla hayatımı kurtardı.

- Önce sen onun hayatını kurtardın, Lisa. Sen olmasaydın, tahtta Mauricio'nun değil, Ulla'nın cesedi yatıyor olacaktı.

Lisa titremeye başladı. Sakinleşene kadar ona sarıldım. Sonra mutfaktan bir sandalye getirdim, Lisa sabırsızca oturdu. Birkaç yeri aradıktan sonra nihayet Abdullah'ı buldum. Kısaca neler olduğunu anlattım, sonra Afrika gettosunda Hassan Obikwa'yı bulmasını ve birlikte buraya gelmelerini istedim.

Biz onu beklerken Ulla bitkin düşmüş, uykusu gelmişti ve bu iş bitene kadar uyumasına izin veremezdim. Ulla, Modena ve Mauricio'nun hikayesini baştan biraz tutarsız bir şekilde anlatmaya başladı.

Mauricio'nun Sebastian Modenay için komisyoncu olarak çalıştığı ve müşteriler için yabancı kızları ayarladığı Bombay'da buluştular. Mauricio, varlıklı bir Floransalı çiftin tek oğluydu. Henüz çocukken, ailesi bir araba kazasında öldü. Uzak akrabaları tarafından büyütüldü ve sarhoş olduğu zaman bunu Ulla'ya defalarca anlattı. Bu akrabalar ona kayıtsız kaldılar, gönülsüzce onu sadece insani borç uğruna evlerine kabul ettiler. Mauricio, on sekiz yaşında mirasından ilk payını aldı ve evinden Kahire'ye kaçtı. Yirmi beş yaşına geldiğinde ailesinin ona bıraktığı tüm parayı harcamıştı. Yakın ve Orta Doğu ülkelerindeki ahlaksızlığı yüzünden akrabaları onunla tüm bağlarını kopardı.

seyahatlerine eşlik eden sürekli skandallar olmayacak ve kimsenin özgür bir adama ihtiyacı olmayacaktı. Yirmi yedi yaşında, Avrupalı fahişelerin ticaretini yaparak geçimini sağladığı Bombay'daydı.

Onu kaçıran otuz yaşında, kararsız, koyu tenli bir İspanyol. Modena'nın ilgisini çekti. Zengin Arap ve Hintli müşterilerle yakın ilişkileri vardı. Modena'nın zayıf, nahoş görünümü ve ürkek hareketleri, müşterilerinin korkulu tereddütlerinin üstesinden gelmesine yardımcı olduğu için ona bir avantaj sağladı. Mauricio'nun her kız için talep ettiği paranın beşte biri Modena'ya gitti. Ullan'a göre Modena, kirli işlerin çoğunun Modena'ya düşmesine ve gelirin çoğu Mauricio'ya gitmesine rağmen bu durumdan tamamen memnundu çünkü kendisini bir kaybeden

balık ve uzun boylu, yakışıklı İtalyan'ı bir köpekbalığı olarak görüyordu.

Modena'nın hayat hikayesi Mauricio'nunkinden tamamen farklıydı. Endülüslü bir çingene ailesinin on üç çocuğundan biri olan Modena kendini önemsiz görüyordu. Savada, okuldan çok, suç dünyasını ve Türkiye'yi İran'da edinmiştir. Pakistan, Hindistan gibi ülkelerde dolandırıcılık ve küçük çapta yankesicilikle geçimini sağlamakla meşguldü. Turistlerin pahasına yaşadı, son kuruşuna kadar yağmaladı ve sık sık ikamet ettiği yeri değiştirdi. Mauricio ile tanıştıktan sonra iki yılını müşteri arayarak ve komisyoncu asistanı olarak çalışarak geçirdi.

Bu durum böyle devam edebilirdi ama Mauricio bir gün Ulla'yı Leopold'a getirdi. Ulla tanışır tanışmaz Modena'nın kendisine delicesine aşık olduğunu anlar. Ulla, işi uğruna Modena'nın duygularına karşılık verdi. Mauricio onu Madame Ju'dan satın almıştı ve harcadığı paranın her kuruşunu bir an önce geri alacağından emindi. Tutkudan bunalan Modena, Ulla'dan borcunu tamamen ödeyene kadar her gün en az iki müşteriyle buluşup göndermesini istedi. Böyle bir provokasyonla aşkına ihanet ettiğini düşünen Modena vicdan azabı çekti ve Ulla'yı bu zorunluluktan kurtarmak için Mauricio'yu ikna etmeye çalıştı. İtalyan, bir fahişeye olan sevgisini küçümsedi ve talebini reddetti.

Kapının çalınmasıyla Ulla sustu. Gelen, her zamanki gibi tepeden tırnağa siyahlar içindeki Abdullah'tı. Gecenin karanlığında bir

gölge gibi geldi, hızlı ve boyun eğmezdi. Merhaba demek için beni dürttü ve Lisa'ya gülümsedi. Cevap olarak, Liza ona yaklaştı ve yanağından öptü. Abdulla battaniyeyi biraz kaldırdı ve Mauricio'nun cesedine baktı. İşin yüksek kalitesini kabul ederek başını salladı ve profesyonel bir bakışla dudaklarını büzdü, sonra battaniyeyi bırakıp dua etti.

- Hasan şimdi meşgul, bir saate gelir, dedi.
- Onu ne hakkında görmek istediğimi söyledin mi?
- Haberleri var, - Abdullah gülümseyip tek kaşını kaldırırdı.
- Sokak sessiz mi?
- Evet, buraya gelmeden önce kontrol ettim.
- Komşular henüz bir yaygara koparmadı. Lisa kapıyı tekmelediğini söyledi ama çığlık yoktu. Geldiğimde, komşunun evinden yüksek sesli müzik geliyordu - görünüşe göre bir parti vardı. Kimsenin burada neler döndüğünü bildiğini sanmıyorum.
- Bir yeri aramalısın... bir yeri! - Ulla birden ayağa kalktı ve dedi. Sarisi omzundan düştü. - Bir doktor veya polisi aramalısın!

Abdullah ona koştu ve alışılmadık bir iltifatla ona sarıldı. Onu tekrar oturttu ve hâlâ kollarındayken onu sallamaya ve yatıştırıcı bir şeyler söylemeye başladı. Onu daha önce böyle sakinleştirmedığım için vicdanım sızlıyordu. Ama mesele farklıydı, tamamen başka duygularla meşguldüm - her şeyden önce, cinayetten şüphelenilmekten korkuyordum. Mauricio'dan intikam almak için bir sebebim vardı, onu bir kez yenmiştim ve birçok insan bunu biliyordu. Aslında buraya Ullay ve Lisa'ya yardım

etmeye geldim ama gerç ek bundan ibaret değildi. Ayrıca, cinayetin yapışkan ağına yakalanmaktan kaçınarak kendi güvenliğimi sağlamaya kararlıydım. Dolayısıyla iltifatlara yer kalmamıştı, bunu ancak İranlı katil Abdullah Taher gösterebildi.

Liza, Ulla'ya limon suyuyla karıştırılmış votka verdi, kız sohbetine devam etti. Korkmuş ve gergin olduğu için hikayesini anlatması uzun zaman aldı. Önemli noktaları söylemeyi unutmuş, sık sık konuyu değiştirmiş, olayları kronolojik sırayla değil, hatırladığı sırayla anlatmıştır. Aralarında iletişim kurmak için ek sorular sormak zorunda kaldık.

Modena, altmış bin dolar değerinde eroin almayı amaçlayan Nijeryalı bir iş adamıyla görüştü. İşadamını Mauricio ile tanıştırdı ve saf Nijeryalı, fazla düşünmeden dolarlarını kaybetti. Mauricio parayı aldıktan sonra kaçmak istedi ve Modena bu konuya farklı bir açıdan yaklaştı. Parayı Ulla'yı serbest bırakmak ve Ulla'yı köle olarak tuttuğu için nefret ettiği İtalya'dan kurtulmak için bir şans olarak gördü. Mauricio'dan parayı çaldı, bir yere sakladı ve aynı zamanda Nijeryalıya parayı bulması için suikast ekibini Bombay'a göndermesini teklif etti. Mauricio kana susamış haydutlara karşı haklı olarak temkinliydi ve Modena'yı bulmak için zaman kazanmak amacıyla, onlara parayı benim çaldığımı yanlış bir şekilde söyledi. Nijeryalıların gelecekteki kaderi benim için Abdullay tarafından çok iyi biliniyordu.

Mauricio bırakın Nijeryalıları benden korksa da parayı kaybetmeyi kabullenmez ve Bombay'dan ayrılırdı. Kalbinde, onu soyan Modena'ya karşı nefret ve onu parayla iade etme arzusu köpürüyordu. Modena benim Ullay'la er ya da geç iletişime geçeceğimi bildiği için onu haftalarca gizlice takip etti. Sonunda düşündüğü gibi Ulla onu Modena'ya getirdi. Mauricio'nun onu takip ettiğinden habersiz olan Ulla, Dadar'daki ucuz otellerden birinde saklanan Modena ile buluşmaya gitti. Mauricio öfkeyle eski ortağının odasına girdiğinde, orada sadece Modena'yı gördü: Ulla parayı almış ve gitmişti. Modena hastaydı, çok zayıftı - Ulla onda sıtma olduğunu tahmin etti.

Mauricio, Modena'nın ellerini bağladı, ağzına bir sopa soktu ve ona stiletto ile işkence etmeye başladı. Ancak Modena beklenenden daha güçlü çıktı, Ulla'nın parasını aldı ve yan odada saklandığını kabul etmedi.

- Mauricio işkencesini bitirdikten sonra gitti, uzun süre bekledim, dedi Ulla dalgın dalgın, ayaklarının dibindeki halıya bakarak ve omzunun üzerinden atılan bronzun altında titreyerek.

Lisa ayakucundaki halıya yığılmıştı. Ullanm dikkatlice bardağı elinden aldı ve onun yerine bir sigara uzattı. Ulla sigarayı aldı ama yakmadan Liza'nın yüzüne baktı, sonra başını çevirip Abdullay'la bana baktı.

- Çok korktum, - üzgün bir şekilde ağladı, - çok korktum. Bir süre sonra Modena'nın olduğu odaya girdim. Elleri bağlı bir şekilde

yatakta yatıyordu ve ağzı ağzından sarkıyordu. Hareket edemiyordu ama başını salladı. Tüm vücudu, yüzü - her yeri kesilmişti. Her yeri kan içindeydi.

kara gözleriyle bana baktı. Ve onu orada bıraktım... onu bırakıp kaçtım. - Onu bu durumda bırakıp kaçtın?! - Liza'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Ulla başını salladı.

- Elini bile açmadın mı?

Ulla tekrar başını salladı.

-Aman Tanrım! - Liza ıstıraplı bakışlarını Abdullay'a ve bana ve tekrar Ulla'ya çevirdi ve öfkeyle tükürdü. - Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.

- Ulla, dinle, belki hâlâ orada olduğunu nereden biliyorsun? - Sakin olmaya çalışıyordum.

Ulla tek kelime etmeden üçüncü kez başını salladı. Abdullah'a baktım.

- Dadar'da bir arkadaşım var, - dedi Abdullah. - O otel nerede? İsim ne?

- Adını bilmiyorum, - dedi Ulla. - Çarşı bölgesinde, arkasında çöplerin toplandığı yeredir. Koku onları doldurdu. Hayır, bekle, hatırladım.

Ne de olsa taksiciye otelin adını söyledim. "Kabir" - evet, otelin adı "Kabir". Tanrı! Oradan ayrıldığımda düşündüm ki... Onu bulup serbest bırakacaklarına inandım. Hala elleri bağlı olarak orada olduğunu mu düşünüyorsun?

Öyle mi düşünüyorsun?

Abdullah arkadaşını aradı ve oteldeki durumu öğrenmesini istedi.

- Para nerede? - Diye sordum.

Ulla cevap vermekte tereddüt etti.

- Para nerede Ulla? Onları bana ver.

Kız, Lisa'nın yardımıyla ayağa kalktı ve yatak odasına gitti. Birkaç saniye sonra elinde bir seyahat çantasıyla döndü ve hem alaycı hem de küçümseyici garip bir ifadeyle çantayı bana uzattı. Çantayı açtım ve birkaç yüz dolarlık banknot çıkardım. Yirmi bin doları saydım, gerisini bir çantaya koyup ona geri verdim.

- On bin Hasan'a ulaşacak, - açıkladım. - Beş bin sana yeni bir pasaport ve Almanya'ya bir bilet almak için, beş bin de buradaki işleri halletmek ve Liza'ya şehrin başka bir yerinde bir daire kiralamak. Gerisi senin. Ve Modena'nın ölü olmasa da diri.

Ulla bir şey söylemek istedi ama birden kapı çalındı ve kaslı Nijeryalı arkadaşımız içeri girdi. O ve Abdullay beni dostça karşıladılar. hepimiz gibi

Hasan da üzerine ceket ve şişe yeşili kot pantolonla Bombay havasına alışmıştı ama herhangi bir rahatsızlık hissetmiyordu. Battaniyeyi Mauricio'nun üzerine indirdi, cesedin kolunu açtı, sonra çimdikledi ve kokladı.

- Uygun bir paketim var, - diye açıkladı yavaşça, yere kalın bir muşamba atarak. -Elbiselerini, yüzüklerini, kolyelerini kısacası her şeyini çıkarmalısın. Sıradan bir bilinmeyen kişi gibi görünmesini sağlamak için. Adrese vardığımızda dişleri çekeceğiz.

Sesimi yükseltmediğimi görünce başını kaldırdı, kadınlara bakıyordum, korkudan donakalmışlardı.

- Belki Ulla'yı tuvalete uzatabilirsin? - Lisa'ya önerdim. - Kendiniz duş alın. İşimiz uzun sürmeyecek.

Lisa, Ullan'ı banyoya götürdü ve duşu açtı. Mauricio'yu taro tabakasının üzerine gerdik ve parçalara ayırdık. Teni solgundu, hatta bazı yerlerde griydi. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı hayatında. Ölü ve çıplak, buruşmuş ve zayıflamış görünüyordu. Belki de onun için üzölmeliyiz. Hayatı boyunca zerre kadar acımadığımız bir insan bile öölürken bile acınmayı hak eder. Merhamet karşılıksız bir sevgidir, dolayısıyla dua ile eşdeğerdir. Dünyasını değıştiren kişiye dua etmek gerekir. Duran, yükselmeyen veya düşmeyen bir kalp

göğüs, donuk gözler dua gerektirir. Her öölü bir harap mabettir ve ona baktığımızda ona acımalı ve ruhuna bir dua fısıldamalıyız.

Ama Mauricio için üzölmedim. Onu selofana sarıp "Hak ettiğini buldun" diye düşöndüm. Böyle düşöndüğüm için kendimden nefret ediyordum ama bu düşünce, kızgın bir kalabalığın içinden çıkan acımasız bir fısıltı gibi zihnime sızmıştı. "Hak ettiğini aldın."

Hasan, yanında çamaşırhanelerde kullanılan büyük tekerlekli bir sepet getirmişti. Rulo yapıp odaya getirdik. Mauricio'nun cesedi kurumaya başlamıştı, bu yüzden ayaklarımızı ve kollarımızı sepete koyarken çatırdayan sesleri duymadan edemedik. Sonra tekerlekli sepeti kucağımıza alarak iki kat aşağı indirdik ve yavaşça sokağa

çıkardık. Hasan'ın mahalleye yiyecek götüren minibüsü oraya park edilmişti. Kimse bizi görmedi. Selofana sarılı cansız bedeni arabaya yükledik ve balık, meyve sebze, ekmek ve diğer eşyaları topladık.

- Çok teşekkür ederim Hasan, - dedim ve elini sıkıtiğında avucuna on bin dolar sıkıştırdım, paketi hemen ceketinin göğüs cebine koydu.

- Buna değmez, - Bombay'daki tüm Afrikalıları sarsan kalın, gürleyen bir sesle cevap verdi. "Senin için bunu yapmaktan mutluyum, Lin." Sonunda borçtan kurtuldum.

Hasan, Abdullay ile vedalaşıp arabasına doğru yürüdü. Rahim arabanın kabininden çıktı. O bana gülümsedi, arabayı çalıştırdı ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Hasan birkaç yüz metre uzaklaşmasına izin verdi ve onu takip etti. Sonraki konuşmalarımızda bir daha Mauricio'dan fısıltı halinde bile bahsetmediler. Hassan'ın Afrikalıların yaşadığı harabelerin ortasına büyük bir kuyu kazdığına dair söylentiler vardı. Kimisi bu kuyuda fare sürüsü yaşadığını, kimisi yengeç sürüsü olduğunu, kimisi Hasan'ın orada kocaman domuzlar beslediğini söyler. Ama kuyuda hangi canlı yaşarsa yaşasın, herkes zaman zaman bir sonraki ceset parçasıyla beslendiğinden emindi.

- Parayı akıllıca bölüştürün, - dedi Abdullah, uzaklaşan arabanın arkasından sarsılmaz bir ifadeyle.

Geri döndük ve kapıyı kilitleyip evi kapatıp çıkalım diye kilit taktık. Abdullah birini aradı ve ertesi sabah bir grup erkeğin gelip

kanepeyi parçalayıp, poşetleyip çöpe atması, halıyı temizlemesi ve burada iki kadının yaşadığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırması konusunda bir anlaşma yaptı.

Konuşmasını bitirir bitirmez arama tekrar geldi. Dadar'daki arkadaşının bize yeni haberleri vardı. Otel personeli Modena'yı odada bulmuş.

onu hastaneye gönderdiler. Abdullah'ın arkadaşı o hastaneye gitti ve hasta ve yaralı hastanın çoktan oradan kaçtığını öğrendi. Aceleyle bir taksiye binip uzaklaştığını görenler oldu. Onu muayene eden doktor, Modena'nın sabaha kadar hayatta kalacağından emin olmadığını söyledi.

- Garip olan ne biliyor musun? - Abdullah bunları söylerken sordum. - Modena'yı oldukça iyi tanıyorum, onunla "Leopold" da birçok kez vakit geçirdim. Ama sesini hatırlamıyorum. Hatırlamaya çalıştığımda kafamın içinde ses yok, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

- Ondan hoşlandım, - dedi Abdullah.

- Evet? Buna şaşırdım.

- Neden?

- Bilmiyorum. O çok... çekingen bir adamdı.

- İyi bir asker olurdu.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bence Modena sadece ürkek değil, aynı zamanda çok zayıf ve zayıftı ve Abdullah'ın sözleri beni şaşırttı. O zamanlar "iyi asker" teriminin, düşündüğüne değil, her

şeye katlanabilen ve dayanabilen bir insan anlamına geldiğini hala anlamamıştım.

Bu hikayeyle ilgili tüm bağlar kesildikten, Ulla Almanya'ya gittikten, Lisa yeni bir daireye taşındıktan ve Modena ve Mauricio hakkındaki tüm söylentiler ortadan kalktıktan sonra, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan İspanyol'u daha sık hatırladım. Sonraki iki hafta boyunca, Delhi'ye gidip gelen iki "çift uçuş" yaptım ve ardından Abdul Ghani'nin yardımcıları için yapılan on yeni pasaportu alıp Kinşasa'ya doğru yola çıktım. Ama tüm bu endişelerin ortasında, Modena'nın yatağa bağlı ve onu terk eden Ulla'ya bakan yüzü gözlerimin önünde canlandı. Muhtemelen Ulla odaya girdiğinde Modena "kurtuldum" diye düşündü. Ama Ullan'ın gözlerinde ne gördü? Tabii korku duygusu, başka ne olabilir ki? Belki nefret ya da daha kötü bir şey? Belki Ulla rahatlamıştır? Ondan kurtulduğuna memnun muydu? Ulla arkasını dönüp odadan çıktığında Modena'nın neler yaşadığını, neler hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Hapishanedeyken popüler bir TV şovundaki bir oyuncuya aşık oldum. Oyunculuk dersleri verdi ve hapishanede tiyatro kulübünü yönetti. Onunla, dedikleri gibi, ruh eşimizi birbirimizde keşfettik. Çok yetenekli bir aktristi. Ben bir yazardım, yarattığım kelimelerin onun davranışlarında ve sözlerinde hayat bulduğunu gördüm. Onunla tüm yaratıcı insanların ortak dilinde konuştuk - ritim ve

ilham. Bir süre sonra aşkını itiraf etti. Ona hemen inandım ve bugüne kadar da inanıyorum. Birkaç aylık dram

Dersleri arasındaki kısa molalarda seviştik ve birbirimize gizli bir yazışma sistemi aracılığıyla iletilen uzun mektuplar yazdık.

Konu iyi bitmedi. Beni hapse attılar. Amirler, bir yerden bilmiyorum, ilişkimizi öğrendiler ve detayları öğrenmek için hemen uygun önlemleri almaya başladılar. Aktrisin bir mahkumla aylarca temasını erkeklik onuruna hakaret olarak değerlendirdiler. Beni sopa ve yumruklarla dövdüler ve bir kadına aşık olduğumuzu itiraf etmeye zorladılar, bu durumda hakkında resmi iddianame açabileceklerdi. Sorgulamalardan biri sırasında bana onun dramının geçtiği odada çekilmiş bir fotoğrafı gösterildi, ki bu hala tanıtım amaçlıydı. Sadece başımı sallamam gerektiğini söylediler ve bundan sonra beni dövmeyeceklerine söz verdiler. "Sadece bir kez başını salla ve tüm acıların sona erecek!" - fotoğrafı kanlı yüzümün önünde tutarak bağırdılar. - Sadece bir kez başını salla!

Ama hiçbir şeyi kabul etmedim. Görüntüsünü kilitli bir kasaya saklarcasına kalbimde tuttum ve derimi yüzüp kemiklerimi kırsalar da ona ulaşamadılar. Bir gün tek kişilik hücremde yaralarımı temizleyerek ve kırık popomu onarmaya çalışırken, kapıdaki gözetleme penceresi açıldı ve yere bir mektup düştü. Hemen ardından pencere kapatıldı. Zar zor mektubu aldım ve bir şekilde yatağıma geri döndüm. Mektubunda benden defalarca özür

diledi ve bana en iyisini diledi. Güzel bir insanla tanıştığını söyledi. Müzik - ham. Yirmi yıl hapisle karşı karşıya olduğumu bilen ve bir geleceğimizin olmayacağına inanan tüm arkadaşları ona benimle ilişkisini kesmesini tavsiye ettiler. Tanıştığı adamı sevdiğini ve turdan döndükten sonra onunla evleneceğini yazdı. Yaşananlardan dolayı üzüntüsünü dile getirdi ve anlayışımı umdu. Bir daha görüşmemiş olmamıza rağmen içtenlikle bana başarılar ve mutluluklar diledi.

Yüzümden mektuba kan damlıyordu. Gözetmenlerin mektubu bana vermeden önce okumuş olduklarına hiç şüphe yok. Hücre kapımın arkasından güldüklerini duyabiliyordum. Bu sayede beni kazandıklarına inandılar. Acaba âşık olduğu müzisyen onun uğruna acılara, işkencelere katlanabilecek miydi? Belki yapardı. Bir insanın kalbinden geçenleri ancak birer birer umutlarından mahrum etmeye başladıktan sonra anlamak mümkündür.

Şimdi, Mauricio'nun ölümünden sonraki haftalarda, Modena'nın yüzü, daha doğrusu ağzındaki izlenimim, kanlı yüzü, donuk bakışları.

hayal gücüm hapishanede kaybettiğim aşkımın anılarıyla karıştı başladı Nedenini anlamadım. Aslında Modena'nın kaderinin benim hayatımla hiçbir ilgisi yoktu. Ancak düşüncelerim hayal gücümde gezindi. Bu nedenle içimde üzüntüyle ifade edilemeyecek kadar garip, öfkeyle ifade edilemeyecek kadar soğuk bir karanlık büyüyordu.

Kafamı meşgul ederek bu duyguyla savaşıma çalıştım. İki Bollywood filminde daha rol aldım - bir partide ve bir sokak sahnesinde. Kavita ile tanıştım ve onu hapishanede Anand'ı ziyaret etmeye ikna ettim. Neredeyse her gün

Abdullah ile birlikte spor salonunda antrenman yaptım, karate ve boks yaptım. Zaman zaman harabelerdeki eski "kliniği" ziyaret eder. Prabaker ve ben Johnny'ye düğün hazırlıklarında yardım ediyorduk. Qadimbhai'nin derslerini dinledim, kendimi tamamen okumaya adadım, Abdul Gani'nin kütüphanesinde kitaplar ve el yazmaları okudum ve kişisel koleksiyonundaki oyma desenli eski çanak çömlekleri inceledim. Ama hiçbir meşgale ve yükleme içimde yükselen karanlığı dağıtamadı. Yavaş yavaş harap olmuş yüze sessizce bakan İspanyol'un gözleri, kendi anılarımla, mektubun üzerine damlayan kanla, benden başka kimsenin duymadığı, içimden gelen haykırıyla karıştı yavaş yavaş. Hayatımızın bu anları, çılgılık attığımız ya da ağladığımız anlar, sevginin ölmek için sürüldüğü, sık bir ormana hapsedilmiş ölmekte olan filler gibi kalbimizin en derin köşesinde sonsuza kadar bizimle kalır. Gururumuz ancak orada ağlayabilir ve o yalnız gecelerde ve karmaşık düşüncelerle dolu günlerde Modena'nın yüzü ve kapıya dikilmiş gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

Çalıştığım ve anladığım süre boyunca "Leopold" da her şey tamamen değişmişti. Bir önceki grubumuz dağıldı. Carlisle Ulla gitmişti, Modena da belki ölmüştü. Bir gün işlerimin acelesi varken

lokantanın önünden geçtim ve kapıdan girdim. Orada her akşam en sevdiği sofraya oturan, ticaretle uğraşan ve ara sıra tanıdıklarının pahasına yiyip içen Didier dışında hiçbir tanıdık görmedim. Yavaş yavaş, etrafında yeni, biraz farklı bir tarz grubu toplandı. Lisa Carter bir gün Kalpana Iyer'i oraya getirdi. Yönetmenin genç asistanı yavaş yavaş restoranın düzenli müşterisi oldu. Düğün hazırlıklarıyla aktif olarak ilgilenen Letty ve Vikram, burayı sık sık bir şeyler atıştırmak veya bir fincan kahve içmek için ziyaret ederdi. Bir gün Kavita Singh, mekanı merak eden iki genç çalışan Anwar ve Dilip ile restorani ziyaret etti. Kavita dışında Lisa, Kalpana, Letty ve Lisa'nın bir sonraki filmde oynamaları için getirdiği üç Alman kızla da tanıştı. Anwar ve Dilip neşeli ve güler yüzlü gençlerdi. Yedi güzel, çılgın, zeki kadınla vakit geçirdikten sonra her gün buraya gelip gitmeye başladılar.

"Leopoldw'daki atmosfer, Carl Saame'nin zamanındaki atmosferden farklıydı. Karla'nın içgörüsü, zekası ve keskin zekası, arkadaşlarını ince bir mizahla ciddi sohbetlere soktu. Ve şimdi ironiye, bayağılığa ve müstehcenliğe eğilimli olan Didier, konuşmanın tonunu belirliyordu. Belki şakalar ve kahkahalar eskisinden daha fazla ve daha gürültülüydü, ancak eskisi kadar akılda kalıcı ve sevilmiyorlardı.

Bir akşam, Mauricio'nun cesedi Hassan Obikwa'nın gizemli yaratıklarına verildikten birkaç hafta sonra ve Vikram ile Letty'nin düğününün sabahı, Leopold'da bu önemli günü

kutluyorduk. Mutluluk hüküm sürdü, herkes konuşuyor, gülüyor ve mutluydu. Aniden Prabaker'ın kapıda durduğunu ve eliyle beni çağırdığını gördüm. Hemen kalkıp dışarı çıktım ve birlikte yakına park ettiği bir taksiye bindik.

- Prabu ne oldu? Vikram ve Letty'nin düğününü kutluyoruz, dün evlendiler.

- Evet, Linbaba. Genç çifti rahatsız ettiğim için özür dilerim.

- Hayır, genç çifti rahatsız etmediniz, çoktan Londra'ya, Letty'nin ailesinin evine gidiyorlardı. Ne oldu?

- Nerede oldu?

- Yani, gelmen senin için iyi mi? Ne de olsa yarın senin için önemli bir gün. Bugün kasabada Johnny ve diğer arkadaşlarla bir bekarlığa veda partisinde eğlendiğini sanıyordum.

- Evet, bir parti vereceğim ama seninle bir konuşmam var, - diye cevapladı gergin bir şekilde direksiyon simidini çekerek.

Sonra arabanın iki ön kapısını da açtı - sıcak bir geceydi. Cadde, serin bir yer arayışıyla tek başına dolaşan aileler, çiftler veya gençlerle doluydu. Yoğun saatlerde arabanın kapılarının açık olması gelen gidenleri engelledi. Prabaker kapıları tekrar kapattı.

- Her şey yolunda?

- Evet, Lin. Her şey yolunda, diye yanıtladı. Sonra bana baktı ve ekledi: - Hayır dede, doğrusunu söylemek gerekirse işler yolunda değil.

- Bana ne olduğunu anlat?

- Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Linbaba, biliyorsun, yarın Parvati ile evleniyorum. Parvati'yi altı yıl önce ilk gördüğümde henüz on altı yaşındaydı. Kasabaya ilk geldiğinde babası Kumar'ın henüz bir çay dükkanı yoktu, babası, annesi ve Johnny Cigar'ın evleneceği kız kardeşi Sitail ile küçük bir kulübede yaşıyorlardı. İlk seferinde pınardan doldurulmuş bir bardak suyu başında taşıyordu. Prabaker, arabanın yanından geçen yayalara birkaç saniye baktı ve sessiz kaldı. Parmağıyla leopar derisi kaplı direksiyona vurdu. Acele etmeden onu susturdum.

- Her neyse, - devam etti, - Ağır camları bizim virajlı yollarımızdan taşımaya çalışmasını izliyordum. Cam, büyük olasılıkla. eskiydi, kötü kilden yapılmıştı, çünkü aniden kırılıp sürtündü ve su Parvati'nin üzerine taşı. Yüksek sesle bağırmaya başladı. Ve ona bakmaya devam ettim ve ona karşıydım... - bu noktada yine tereddüt etti.

- Merhamet hissettin mi? Ona yardım etmek istedim. - Hayır, baba...

- Ne olmuş? Onun için üzüldün mü?

- Hayır baba, değil. Pantolonum aniden daraldı ve beni sıktı. Bir ereksiyon hissettim - bu, genital organ büyüdüğünde, şiştiğinde ve zihin gibi donuklaştığında olan şeydir. - Aman Tanrım, Prabhu, merak etme, ereksiyonun ne demek olduğunu biliyorum! - Dedim. - Evet, sonra ne oldu?

- Sonra hiçbir şey olmadı, - üzüleceğimden korkarak biraz çekingen bir tonda cevap verdi. - Ama o günden sonra ona karşı olan güçlü ve güçlü hislerimi asla unutmadım. Ve şimdi, evlenme arifesinde bu duygu daha da büyüyor.

- Tamam, sorun ne?

- "Lin, sana sormak istiyorum," dedi tereddütle. Gözlerinden iri yaşlar akmaya başladı ve dizlerine düştü. Hıçkırarak devam etti: - O çok güzel Lin ve ben küçük, kısa bir adamım. Normal, hevesli bir kocam olacağını nereden biliyorsun?

Takside hıçkıra hıçkıra ağlayan Prabaker'ın yanına oturdum ve küçük bir kişinin başkalarından nefret eden biri olduğunu ve büyük bir kişinin seven, sevebilen ve sevebilen kişi olduğunu söyledim. - O, yani Prabaker tanıdığım en büyük insanlardan biri dedim çünkü onda zerre kadar nefret yok. Onu tanır tanımaz bundan hiç şüphem olmadığını söyledim. Onunla şakalaştım ve yuvarlak yüzünde bir çocuğun rüyası gibi her zamanki saf, içten ve net gülümsemeye sahip olana kadar onu neşelendirmeye çalıştım. Sonunda mutlu bir şekilde kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına çocuğun partisine gitti.

Beni uzun bir yürüyüşe çıkaran bu gece, en yalnız gecelerimden biriydi. Leopold'a geri dönmek yerine evimin yanından geçip Causeway Caddesi'nden Kaff-Parey'deki Prabakergil harabelerine yürüdüm. Zamanla Tarık'la bir sürü kuduz köpekle savaştığımız yere vardım. Daha önce olduğu gibi, oraya kereste ve taş yığınları

yıgılmıştı. Karanlıkta bir sigara yaktım, taşların üzerine oturdum ve akşama kadar gecekondlu sakinlerinin evlerine koşuşunu izlemeye başladım. Prabaker'ın gülümsemesini hatırlayarak gülümsedim. Sanki sağlıklı ve mutlu bir çocuğa bakıyormuşum gibi gülümsemesi beni her zaman gülümsetti. Sonra sokak lambalarının titrek ışıklarında, hayalimde, sigara dumanının arasından Modena'nın yüzü belirdi ama sonuna kadar dolmadan hızla kayboldu. Kasabadan müzik duyuldu. Evlerine dönen bir grup genç hemen oynamaya başladı. Müzik, Prabaker'ın bekarlığa veda partisinin başlangıcını müjdeliyordu. Beni de davet etti ama kendimi gitmeye zorlayamadım. Müziği duyacak ve eğlencelerinin tadını çıkaracak kadar yakın oturmama rağmen, katılmak için yeterince uzaktaydım.

Yıllarca, hapishane gardiyanları beni ona, oyuncuya ihanet etmeye zorladığında, güç aldığım gücün aşk olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Ama Modena gözlerimi gerçeğe açtı. O kadına olan aşkım, cesur yüreğim değil, inadım, gururlu, yargısız inancımdı beni susmaya ve buna katlanmaya zorlayan. Bu asil karakterden uzaktı. Korkak kavgacılardan ne kadar nefret etsem de, tehlikeli anlarda kendim de kavgacı olmadım mı? Eroin ejderhası pençelerini bana batırdığında oldukça küçük, önemsiz bir insan oldum. Sonuna kadar küçülüyordum, tabanca olmadan işe yaramaz hale geldim. Kadınlar da dahil olmak üzere defalarca silahı insanlara doğrulttum ve hepsini para uğruna yaptım. Para uğruna.

O zamanlar para için kadınlara saldıran Mauricio'dan çok mu farklıyım? Beklediğim ve istediğim gibi polis beni o soygunlardan biri sırasında vurmuş olsaydı, ölümüm aklını kaybetmiş bir İtalyan'ın ölümünden daha fazla acıma ve acıma uyandırmazdı.

Kalkıp gerindim ve yine köpeklerle çatıştığımızda küçük Tarık'ın cesaretini hatırladım. Şehre doğru döndüğümde, Prabaker'ın partisinden büyük alkışlar ve kahkahalar yükseldi. O uzaklaşırken, müzik soldu ve sonunda herhangi bir gerçek anı gibi silik bir görüntüye dönüştü.

Karanlıkta şehirle baş başa yürürken, harabelerde yaşadığım yıllar boyunca onu sevdiğim kadar sevdiğimi fark ettim. Hava aydınlanınca büfeden bir gazete aldım, kafelerden birine girdim, doyduğumda kahvaltı yaptım ve orada uzun süre oturup birkaç bardak çay içtim. Gazetenin üçüncü sayfasında Kavita Singh Rashid'in "Mavi Kızkardeşler" olarak bilinen eşi ve baldızının mucizevi becerileri hakkında yazdığı bir yazı yayınlandı. Makale aynı anda ülkenin çeşitli gazetelerinde yayınlandı. Kavita, kız kardeşlerin hikayesini ve mistik yeteneklerinin yüzlerce hastanın iyileşmesine yol açtığına dair kanıtları kısaca anlattı. Tanıklar, bir kadının tüberküloz hastalığından rahibelerin yardımıyla kurtulduğunu, bir başkasının işitme duyusunun düzeldiğini ve yaşlı bir adamın, rahibelerin gök mavisi giysilerinin eteğine dokunur dokunmaz, eksik olan ciğerlerinin hemen geri geldiğini bildirdi. hayata. Kavita, hayranları tarafından kendilerine "Mavi Kız

Kardeşler" takma adının verildiğini açıkladı: İki de komadan uyandıklarında kendilerini gökyüzünde uçarken görebildiler, bu da onlara

bu lakabın verilmesinin sebebi buydu. Makalenin sonunda Kavita, kız kardeşlerle tanıştığını ve onların doğüstü olmasa da en azından oldukça sıra dışı olduklarına ikna olduğunu belirtti.

Siparişlerimi ödedikten sonra garsondan bir kalem istedim ve Kavita'nın makalesini daire içine alıp kalemle işaretledim. Sonra taksilerden birine bindi. Günlük gürültü ve kargaşayla yavaş yavaş uyanmaya başlayan sokaklardan Arthur Road'daki hapishaneye doğru yol aldım. Üç saat bekledikten sonra nihayet toplantı odasına girmeme izin verildi. Ortadan iki metre aralıklı ve tavana kadar uzanan iki çubukla ayrılmış geniş bir odaydı. Ziyaretçiler barın bir tarafında, kendilerinden iki metre uzakta, mahkumlar ise ikinci barın diğer tarafında toplanmıştı. Yaklaşık yirmi mahkum ve yaklaşık kırk ziyaretçi olacaktı. Buradaki tüm erkekler, kadınlar ve çocuklar çeşitli dillerde -sanırım altı dilde- bağıyorlardı ve bu sırada Anand'ın bara yaklaştığını gördüm. -Anand, Anand, buradayım! - Yüksek sesle bağırdım.

Beni görünce gülümsedi.

- Linbaba! Seni gördüğüme çok sevindim! - yanıt olarak bağırdı.
- Dostum, çok iyi görünüyorsun!

Aslında görünüşü fena değildi. Arthur Road'da hem moralini yüksek tutmanın hem de görünüşünü düzene sokmanın kolay

olmadığını çok iyi biliyordum. Her gün böceklerle savaşmanın ve kurtlu suyla yıkanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

- Harika görünüyorsun dostum! - Tekrar bağırdım.

- Dizi! ⁹⁷Sen de harika görünüyorsun, Lynn.

Söylediği pek doğru değildi. Yorgun, endişeli ve pişman göründüğümü biliyordum.

- Hayır, hayır, yorgunum ve uykusuzum. Dün arkadaşım Vikram'ın düğünü vardı. Onu hatırlıyor musun? Sonra bütün gece sabaha kadar yürüdüm.

- Kazım Ali nasıl? İyi gidiyorlar mı?

- Evet, her şey yolunda, - Bahsedilen onurlu kişiyi çok geç ziyaret ettiğim gerçeğinden kızarak cevap verdim. - Buraya bak! Bir gazetem var. Burada iki kız kardeşle ilgili bir yazı yayınlanmış, sizin de isminiz geçiyor. Dava sonuçlanana kadar size yardımcı olmak ve kamuoyunu dava lehine çevirmek için bundan faydalanabiliriz.

Mavi, ince yüzü kısılmış, kaşları çatılmış, alnı kırışmış, dudakları büzülmüş.

- Bunu yapma Lin! dedi yüksek sesle. - Şu gazeteci kız - Kavita Singh beni ziyarete geldi ama ben onu kovdum. Bir daha gelirse, onu yine uzaklaştırırım. Yardıma ihtiyacım yok, yardım istemiyorum. Yaptığım şey için cezalandırılmak istiyorum.

- Anlayın, - ısrar ettim, - o kadınlar ünlü oldu. İnsanlar onları kutsal kabul eder ve mucizeler yapabileceklerine inanırlar. Her

⁹⁷Hey! (Hint dili).

hafta binlerce taraftar yerleşim yerine akın ediyor. İnsanlar onlara yardım etmek istediğini bilirlerse sizi desteklerler, hapis cezası yarı yarıya, belki daha da fazla indirilir.

Gürültüde beni duymaz diye korktum, bağırmaktan sesim boğuldu. Ayrıca gömleğim terden tamamen ıslanmış ve vücuduma yapışmıştı. Acaba doğru anlamış mıyım? Yani yakında hapisten saliverilmesine yol açabilecek yardımı mı reddediyordu? Bu olmazsa, en az on beş yıl hapis cezasına çarptırılacaktı. "Bu cehennemde on beş yıl," diye düşündüm parmaklıkların arkasından onun kaşlarını çatmış yüzüne bakarak. - Bunu anlamadığına inanmıyorum.

- Lin, buna gerek yok! öncekinden daha yüksek sesle söyledi. - Rashid'i öldürdüğümde sonuçlarını anladım. Bu kararı vermeden önce onunla uzun süre oturdum ve düşündüm. Seçimimi yaptım ve cezasını ödemek zorundayım.

- Burada kalmanı kabul edemem! En azından yardım etmeye çalışmalıyım.

- Hayır Lin, lütfen! Cezasız eylem anlamsızdır. Bu sadece onursuzluk olurdu - benim için ve onlar için. Yani bunu anlamıyor musun? Ben bu cezayı hak ettim. Kendi kaderimi seçtim. Sana bir arkadaş olarak yalvarıyorum. Lütfen bir daha benim hakkımda bir şey yazmalarına izin verme. Kadınlar ve kız kardeşler hakkında yazsınlar, sorun değil. Canımı yakma, ben kendi kaderimi seçtim ve huzuru buldum. Emrimi yapacağına söz ver Lin, Yemin et.

Parmaklıklara tutunuyordum, paslanmış metalin soğukluğunu iliklerime kadar işliyordum. Toplantı odasındaki gürültü, yıkık dökük kulübelerin eğri büğrü damlarına yağan yağmurun uğultusunu andırıyordu, iki barın arasında yanan, aşk ve keder dolu yalvaran inlemeler, alaycı kahkahalar, çığlıklar, ağlamalar vardı.

- Yemin et Lin! - Anand tekrarladı. Gözlerinde ıstırap ve umutsuz bir yalvarış vardı.

"Tamam, tamam," zorlukla kabul ettim. Bu sözleri söylemek istemedim.

- Hayır, yemin et!

- TAMAM! İyi! Yemin ederim. Tanrım, günahımı bağışla! Yemin ederim sana yardım etmeyeceğim.

Anand rahat bir nefes aldı ve gülümsedi. Gülümsemesinin güzelliği içimi ısıttı.

- Çok teşekkür ederim Linbaba! diye bağırdı. - Nankörlük ettiğimi düşünme ama gelmesen daha iyi. Bunu istemiyorum. Dilerseniz ara sıra para gönderebilirsiniz ama lütfen toplantıma gelmeyin. Hayatım artık buraya bağlı ve senin geliş gidişin benim için daha zor olacak. Burada neyin yasak olduğunu düşüneceğim. Lynn, çok teşekkür ederim! Sana kalbimin derinliklerinden mutluluklar diliyorum.

Avuçlarını göğüs hizasında birleştirip başını hafifçe eğerek beni kutsadı. Bir daha gözlerini görmedim. Elini parmaklıklardan çekti ve el sallayan ve bağırان mahkumların arasında gözden kayboldu.

Kapının arkalarından açılıp kapandığını gördüm ve Anand odadan çıkıp sıcak öğleden sonra serabında kayboldu.

Erkeksi bir tavırla, başı dik ve göğsü şişkin bir şekilde dışarı çıktı.

Hapisten çıktım. Saçlarıma kadar terlemiştim, gömleğim sırılsıklam olmuştu.

Parlak güneşten gözlerimi kısarak kalabalık sokağa göz attım ve şehrin akışına karışmaya çalıştım, Anand'ı, Yeke Rahul'u, dayakları ve muhafızlarla dolu uzun odadaki üşüşen böcekleri düşünmemeye çalıştım. Akşam Prabaker, Johnny Cigar ve Anand'ın iki arkadaşıyla çifte düğünlerini kutlayacaktım. Ve orada, gece, Anand diğer iki yüz mahkûmla birlikte can sıkıcı böceklerle dolu bir hücrenin taş zemininde huzursuz bir uykuya kıvrılır ve bu durum on beş yıl boyunca aynı şekilde devam ederdi.

Eve bir taksi tuttum, duşa girdim ve yapışkan hafızalı köpüğü yıkamaya çalıştım. Kısa bir süre sonra, Prabaker'ın düğününde gerçekleştirmek üzere ayarladığım dans topluluğunu tamamlamak için Chandra Meta'yı aradım. Daha sonra Kavita Singh'i aradım ve Anand'ın kendisini desteklemek için bir kampanya başlatmamamızı istediğini söyledim. Bence Anand'ın isteği Kavita'nın yüreğine dokundu. Anand'ın durumuna içtenlikle üzüldü, ancak kampanya daha en başından başarısız oldu ve bu böyle devam etti. Anand'ın umutlarının boşa çıkacağından korkuyordu. Ayrıca Kavita, Anand'ın Blue Sisters hakkındaki makalesini beğendiği için mutluydu. Kız kardeşlerin hikayesiyle çok ilgilendi ve belgesel film yönetmeniyle, Mavi Kız Kardeşleri ziyaret etmek için tekrar harabelere gideceği

konusunda anlaştı. Benimle o proje hakkında konuşmak istedi, heyecanlandı ve ben de onunla saçma sapan konuşmaya cesaret edemedim, bu yüzden onunla daha sonra iletişime geçeceğime söz verdim.

Çıplak göğsümü şehrin kokusuna açtım ve evimin küçük balkonuna çıktım.

Verandanın altında, küçük avluda, üç genç yeni bir Bollywood filminde dans ediyor.

öğrenmeye çalışıyordu. Hatalar yaparlar, gülerler ve sonunda uzun bir parçayı hatasız oynadıktan sonra zaferlerini sevinçle kutlarlar. Komşu avluda birkaç kadın çömelmiş, ⁹⁸minik şakayıklara benzeyen hindistancevizi ağacı liflerini uzun mercan renkli sabun kalıplarına sürüyor ve bulaşık yıkıyordu. İş aralarında yan evde yaşayan bazı adamların alışılmadık alışkanlıkları hakkında şok edici dedikodular paylaştılar ve onlar hakkında dikenli sözler söylediler. Kahkahaları kulaklarımda çınladı. Yukarı baktım ve karşı pencerenin önünde oturan yaşlı bir adam gördüm. Bahçedeki insanları izlerken beni izliyordu.

Gözlerimiz buluştu ve ona gülümsedim. O. başını salladı ve gülümseyerek cevap verdi.

Daha iyi bir ruh halindeyim. Üstümü giyinip sokağa çıktım. Piyasada elde edilen para birimleri için toplama noktalarını vurduktan sonra, Abdul Ghani'nin atölyesine. daha sonra Gadir'in isteği üzerine yapısında değişiklikler yaptığım altın işleme

⁹⁸Anemon - kuşburnu; kadife çiçeği familyasından bir süs bitkisi (çevirmenin notu).

merkezini ziyaret ettim. Sadece üç saat içinde otuz, belki daha fazla ayrı suç işledim. Onları doğururken insanlara gülümsedim, onlar da bana gülümsedi. Ama gerekirse, kiralık katillerin dediği gibi "dişlerimi gıcırdatabilir", insanları ürkütebilir ve korkuyla yere baktırabilirdim. Kızılderililer , Gundan yolundan gideceğimi söylediler ⁹⁹. İşi hakkıyla yapan uygun bir görünüme sahiptim. Üç dil konuşabiliyordum. Para kazanıyordum ve özgürdüm. Bilincimin en uzak, en karanlık köşesinde, gizli portre galerimde yeni bir görüntü ortaya çıktı - avuçlarını Kızılderili selamlama hareketiyle göğsünde kavuşturmuş, hem dua hem de kutsama anlamına gelen parlak bir gülümsemeyle Anand'ın görüntüsü.

Bir insanın görme, işitme, işitme, koku alma ve diğer yetenekleriyle algıladığı her şey, küçük de olsa, onu ister istemez etkiler. Akşamları pencerenin önünden uçan küçük bir kuş, göz ucuyla çimenlerin arasında gördüğün küçük bir çiçek gibi umursamadığın küçük şeyler bile iz bırakır. Şu ya da bu işte bir zafer, büyük bir acı, az önce bıçakladığınız bir kişinin gözlerindeki yansıma ve bunun gibi daha önemli şeyler, hafızanızın gizli koleksiyonuna girer ve hayatınızı sonsuza dek değiştirir.

Son anda gördüğüm şekliyle hafızama kazınan Anand'ın hayatımda tam olarak böyle bir rolü vardı. O zamanlar ona karşı hissettiğim duyguların adı acıma ya da acıma değildi, ona yalnızca kelimenin tam anlamıyla özgürlüğünü kaybetmiş bir adam olarak

⁹⁹Gunda - demek, şerefsiz, demek (çevirmenin notu).

acıyordum. Benimle Rashid hakkında konuşmak istediğinde onu dinlemediğim için utanmama rağmen, bu bir utanç ya da mahcubiyet duygusu değildi. 0

duygu başka bir şeydi, tamamen farklı, alışılmadık derecede güçlü ve bunu yalnızca yıllar sonra fark ettim. Kıskançlıktı. Qibta, Anand'ın görüntüsünü sonsuza dek hafızama kazıdı. Onu başı dik ve göğsü uzun yıllar süren işkence ve ıstırapla karşı karşıyayken öne çıkmaya teşvik eden gücünü ve iradesini kıskandım. Cesaretini, gayretini, özgüvenini, özgüvenini ve öz farkındalığını kıskandım. Gadirbhai, kişinin değerli bir şeye haset etmesi ve o değerli mertebeye ulaşmak için çabalamasının bilgelige yaklaştığının bir işareti olduğunu söylemiştir. Umarım haklı değildir. Umarım bu kıskançlık duygusu bizi daha büyük, daha önemli bir değere yaklaştırır, çünkü hapishane parmaklıklarında durduğumdan beri bir ömür yaşamış olmama rağmen, Anand'ın kaderiyle ve tüm yaralılarımla, huzursuzlarımla barışmasını hala kıskanıyorum. yüreğim, onun nezaketini, iç huzurunu özlüyorum, tanımak dileğiyle.

yirmi dokuzuncu bölüm

Dansçıların gözleri eski kılıçlar gibi parlıyordu, havada yüzen ter kanatları, bir balık kulağının ters kenarı ve bir okalıptüs ağacının yaz yaprakları. O an dünyanın en güzel Hintli gözleri yardımcılarının tuttuğu aynalara dikkatle bakıyorlardı. Prabaker

ve Johnny'nin düğününe davet ettiğim dansçılar, özellikle provaları için boşaltılan bir çayevinde performanslarını hazırlıyorlardı. Konser kıyafetlerinin üzerine zarif şallar takan kızlar sessizce giyiniyor, saçlarını düzeltiyor ve yüzlerini süslüyordu. Çayevinin kapısı perde ile kapatılmış olmasına rağmen. En meraklılarına karşı koruduğum kapıda, lambaların altın rengi ışığında nöbet tutarken, toplananların hayal güçlerini harekete geçiren ve en şiddetli arzularını uyandıran belirsiz gölgeler kaçınılmaz olarak görülebiliyordu.

Sonunda kızlar hazırlıklarını bitirdiler ve çarşafı kaldırıp bir kenara attığımda, film stüdyosu topluluğunun on dansçısı kalabalığın önüne çıktı. Vücutlarına tam oturan geleneksel, kısa kollu gömlekler giyiyorlardı ve kısarak giyiyorlardı. Takım elbiseler uçuk sarı, yakut, tavus mavisi, zümrüt veya gün batımı pembesi, altın, koyu mor, gümüş, krem ve turuncu olmak üzere çeşitli renklerdeydi. Süsler - güzel saç tokaları, örgülerine takılı küçük püsküller, küpeler, burun halkaları, kolyeler, tokalarındaki zincirler, bacak ve kol bilezikleri - fenerlerin ve elektrik lambalarının ışığında parlayıp parlayarak seyirciyi gözlerini kısmaya zorladı. Her bir ağır bileklikten birçok küçük gümüş püskül sallanır ve dansçılar ileri geri sallanır.

huşu içinde sessizleşen kasabanın dolambaçlı yollarından düğün salonuna doğru yola çıktıklarında, heybetli geçit törenlerine çanların sesi eşlik ediyordu. Sonra şarkı söylemeye başladılar:

*Ayet, ayet, ayet, Ayet, ayet,
ayet.*

*(Gel bana aşkım, gel bana.
Bana gel aşkım, bana gel).*

Kalabalık coşkuyla bağırmaya başladı. Birçok erkek çocuk, dansçıların yürüdüğü yolu küçük taş ve çakıllardan temizledi ve palmiye dallarından yapılmış süpürgelerle çöpleri süpürdü. Genç erkeklerden oluşan bir eskort dansçıları takip ederek onları armut biçimli kamış yelpazelerle yelpazeledi. Dansçılar ile düğünde çalmak üzere davet ettiğim beyaz ve kırmızı özel üniformalar giymiş orkestra üyeleri önden yürüdüler ve henüz çalmaya başlamamışlardı ama çoktan düğün töreninin yapılacağı yere yaklaşıyorlardı. Gelin mahkemesinin bir tarafında Prabaker ve Parvati. Johnny ve Sita diğer tarafta oturuyorlardı. Böylesine önemli bir gün nedeniyle Prabaker'in ailesi Kishan ve Rukhmabai köyü ziyaret etmişti. Prabaker'ın yanındaki bir kulübede kaldılar; Prabaker'ın ailesi Bombay'da bir aya kadar kalmayı planlamıştı. Kumar ve Nandita Pathak'ın yanında simit salonunun önündeki bir masada oturuyorlardı. Çadırın arkasında duvarda büyük bir şakayık çiçeği olan bir poster asılıydı ve tavandan çok sayıda mor lamba sarkıyordu.

Dansçılar aşk şarkıları söyleyerek gelin ve damadın sarayına yaklaştılar, hepsi bir anda durup ayaklarını yere vurdu. Sonra hepsi birlikte, tamamen senkronize bir şekilde saat yönünde dönmeye

başladılar. Kaldırdıkları elleri kuğuların uzun boyunları gibi narin bir şekilde sallanıyordu ve parmakları rüzgarda dalgalanan ipek eşarplar gibi hareket ediyordu. Dansçılar yine ayaklarını üç kez yere vurdular ve burada müzisyenler, alışılmadık ve coşkulu bir şekilde ayın en popüler müziğini - yeni bir filmde bir şarkı - çalmaya başladılar ve kızlar, grubun heyecanlı ve neşeli haykırışlarına. Kalabalık, milyonlarca hayalin ve özlemin vücut bulmuş hali olarak dans etmeye başladı.

Performanslarından herkes gibi ben de keyif aldım. Düğüne orkestra ve dansçıları davet ettiğimde ne çalacaklarını sormadım. Onlan bana Chandra Meth'i tavsiye etti ve özel programları olduğunu söyledi. Onunla yaptığımız ilk şey benden rupilerini karaborsada dolarlarla takas etmemi istemesi oldu.

birlikteliğimizin başka meyveleri de oldu. Beni para, altın ve yeni belgeler almak isteyen diğer birkaç stüdyo çalışanıyla tanıştırdı, sonuç olarak film stüdyosuna yaptığım ziyaretler arttı ve Gadirbhai'nin geliri önemli ölçüde arttı. Her iki taraf da birbirine insani ilgi gösterdi. Ünlü suç baronu ile güvenli bir mesafeden iletişim kurmak yapımcıları cesaretlendirdi. Kadir ise adının sinema dünyasında kazandığı romantik onura kayıtsız kalamazdı. İki hafta önce

Meta'dan düğün törenini düzenlememe yardım etmesini istediğimde, Prabaker'in Qadirbhai'nin yakın arkadaşlarından biri olduğunu düşündü ve gerçekten de birinci sınıf ve yetenekli

dansçıları ve müzisyenleri seçip tanıştırdı. Sanatçıların sunduğu performans, en ahlaksız gece kulübü sahibini bile tatmin ederdi. Orkestra, sezonun en popüler on müzikalini seslendirdi. Kızlar her cümleye belirsiz bir tutku ekleyerek şarkı söylediler ve dans ettiler. Kutlamaya katılan binlerce harabe sakini arasında tüm bunları hoş bir neşeye kabul edenler vardı ve çoğunluk, özellikle Johnny ve Prabaker, bu "ahlaki ihlali" coşku ve coşkuyla karşıladı. Hayatımda ilk kez sansürsüz Hint danslarının ne kadar coşkulu, coşkulu ve tutkulu olabileceğine tanık oldum ve Bollywood filmlerinde sadece önemsiz işaretlerle işaretlenen bazı hareketlerin gizli anlamlarını tam olarak anladım.

Johnny Cigar'a düğün hediyesi olarak beş bin dolar verdim, bu da onların Navy-Nagara harabelerinde, annesinin ana rahmine düştüğü yerin yakınında küçük bir ev almalarını sağladı. Nagara harabeleri, onu kalıcı olarak zorunlu yer değiştirme tehdidinden kurtaran resmi statüye sahipti. Güvenli ve kalıcı bir ikametgahı olduğunda, yakındaki bir dizi harabe için ruhsatsız, gayri resmi bir muhasebeci ve vergi danışmanı olarak çalışmaya güvenle devam edebilirdi.

Prabaker'e hediye, kullandığı taksinin mülkiyet hakkını elde etmesini sağlayacak bir belgeydi. Aldığı her rupi için titreyen taksi parkı sahibi hararetli tartışmalardan sonra benimle bir anlaşma yapmıştı. Sonuç olarak, taksi ve ona sahip olma ruhsatı bana çok pahalıya mal oldu ama ödediğim parayı dert etmedim. Bu paralar

"kötü", "kirli" paralardı ve alın teriyle kazanılan paradan kat kat daha hızlı parmakların arasından akıp gittiler. Para kazandığımız yollardan gurur duyamıyorsak bu paranın bizim için hiçbir değeri yok demektir. Sevdiklerimizin hayatını ve esenliğini onların yardımıyla düzenleyemiyorsak, kazanımlarımızın hiçbir değeri ve anlamı yoktur. Ancak, geleneğe uygun olarak, taksi parkı sahibiyle yaptığımız alışverişin sonunda, işadamları arasında yaygın olan ama kibar bir tavır takındım.

"Allah sana on kız versin ve hepsi kendine layık bir eş bulsun" diye seslendim. Bu sözlerin anlamı, en zengin adamı bile iflas ettirecek bir masraf olarak görülen on kız çocuğu için çeyiz almaktır.

Prabaker'ın hediyemden duyduğu sevinç, çekingen yeni beyefendi tavrını korumasına engel oldu. Sevinçle zıpladı ve tutkulu dansının birkaç hareketini yaptı ama sonunda törenin ciddiyeti onu tekrar yerine oturttu ve ciddi bir bakış attı. Gelin ve damadın mahkemesinin önünde gömleğim sığ sulardaki yosunlar gibi vücuduma yapışıp dönen kalabalığa karışana kadar dans ettim.

Akşam eve döndüğümde, bugünkü kutlamanın Vikram ve Letty'nin iki gün önceki düğününden önemli ölçüde farklı olduğunu düşündüğüm için gülümsedim. Akrabalarının, çiftin normal bir nikah dairesine kayıt olma kararına akrabalarının coşkulu, bazen şiddetli itirazlarına rağmen , Vikram tüm yalvarışları ve gözyaşlarını "Modern Hindistan'da yaşıyoruz. , yaar" diyerek basit bir cevapla reddetti. Vikram'ın annesi, kız kardeşi ve ben, gelin ve

damadın birbirlerine olan sonsuz sevgi ve sadakat yeminlerinin tek tanıklarıyız ve akrabaların çoğunun cömertliğin reddiyle yüzleşememesi nedeniyle ve İstedikleri son derece abartılı düğün töreni, evlilik departmanına gelmedi ve Letty'nin birkaç arkadaşı vardı. Müzik, dans veya müzisyenlerin coşkusu gibi eşlik eden unsurlar yoktu. Letty koyu altından bir takım elbise giymişti ve başında küçük güllerle süslenmiş ince şeffaf kumaştan bir hasır şapka vardı. Vikram ise kısa siyah bir ceket, siyah beyaz kumaş bir yelek, büzgü ipli siyah pantolon ve en sevdiği siyah şapka giymişti. Evlilik töreni sadece birkaç dakika sürdü ve ardından Vikram'ın perişan haldeki annesini arabaya taşıdık.

Ertesi sabah Vikram ve Letti'yi havaalanına götürdüm. Letty'nin ailesiyle birlikte düğün törenini tekrarlamaya hazırlandıkları Londra'ya gidiyorlardı. Yeni gelin, uçağın kalkmak üzere olduğunu bildirmek için ailesini aramaya giderken Vikram benimle samimi olmaya karar verdi.

- "Pasaport için çok teşekkür ederim kardeşim" dedi gülümseyerek. - Elbette, beni baş ağrısından kurtardın, yaar, her ne kadar uyuşturucudan Danimarka mahkemesine çıkarılacak silinmez bir iz olmasa da. - Bu saçmalık, merak etme.

- Dolar için de minnettarım. Siz olmasaydınız biz bu fiyata almazdık. Bu yüzden sana borçluyum ve geri döndüğünde utancından kurtulmanın bir yolunu bulacağım.

- böyle şeyler düşünme

- Lin, senin de akıllanma vaktin geldi, yaar. Kötü görünmek istemem ama uçurumdan hızla düşüyor gibisin kardeşim. Kalbim rahatsız. Bunu bir arkadaş olarak söylüyorum. Ne de olsa seni kardeşim kadar seviyorum. Bence... artık tehlikeli şeyler yapmayı bırakmalısın.

- Düşünmek zorundayım...

- Evet kardeşim. Bizim durumumuzda ana şey bu.

- Hangi konuda?

- Hepimizin bir parçası olduğumuz o lanet oyunda. Sonuçta, sen bir erkeksin. Bir adam ayakları üzerinde sağlam durmalı. Sorunlarınıza karışmak istemem ama anlamadığınızı görmek beni incitiyor.

Ben güldüm o ise kaşlarını çatarak devam etti. - Lin, bir erkek iyi bir kadın bulmalı, onun sevgisini, sonra da saygısını kazanmalı. Sonra güvenini haklı çıkarmalı ve ölene kadar uzun yıllar bu şekilde devam etmelidir. Bu ana hedeftir. Bu hayatın özü, tuzudur. Bir erkek bunun içindir, yaar. Bir erkek, ancak bir kadının sevgisini ve saygısını kazandıktan, güvenini haklı çıkardıktan sonra gerçek bir erkek olur.

- Bunu Didier'e söyle.

- Didier'e ne demeliyim? Söylediklerim onun için de geçerli. Ama iyi bir çocuğun sevgisini kazanmalı, bir kadının değil, o kadar. Bu felsefe hepimiz için geçerlidir. Demek zaten iyi bir kadın bulmuşsun. Carla iyi bir kadın, kardeşim. Onun saygısını kazandın. Bana kolera salgını ve yerleşim yerinde meydana gelen diğer

olaylardan bahsettiğinde bunu bana bir veya iki kez kendisi anlattı. Kızılay'a yaptığın hizmetle onu neredeyse yere seriyordun. Sana derinden saygı duyuyor! Ve onun inancını haklı göstermiyorsun. Ona güvenmiyorsun, Lin çünkü kendine güvenmiyorsun. Senin için çok endişeleniyorum kardeşim. Çünkü düzgün bir kadın olmadan, sizin ve bizim gibi insanlar ancak hoş olmayan durumlar bulabilir ve başlarını belaya sokabilir.

Bu noktada perişan haldeki Letty yaklaştı ama Vikram'ın gözlerindeki aşk onun kalbini yumuşattı.

- Uçağın kalktığını duyurdular, şimdi gitmemiz gerekiyor, - dedi kız, nedense içini eriten hüzünlü bir gülümsemeyle. - Lin, hayatım, bunu ikimizden de bir hediye olarak kabul et.

Bana yaklaşık bir metre uzunluğunda rulo haline getirilmiş siyah bir bez tomar verdi. Açtım ve içinde bir parça yazılı kağıt gördüm.

¹ Nakavt - boksta en güçlü ezici darbe (çevirmenin notu).

- Bu, Vikram bana evlenme teklif ettiğinde trenin çatısındanayken gözlerime bağlanan bez. Bunu bizden bir hatıra olarak saklamanızı istiyoruz. Kağıttaki yazı Carla'nın adresi. Bize Goa'dan bir mektup gönderdi - başka bir yere taşındı. İlgilenirseniz diye adresinizi yazdık. Sağlıcakla kal canım. Kendine iyi bak.

Mutlulukları beni mutlu etti, onları okşadım. Ama kendi işimle ve Prabaker'ın düğün hazırlıklarıyla meşgul olduğum için Vikram'ın teklifini düşünecek zamanım olmadı. Ancak Ananda'yı hapishanede

ziyaret ettikten sonra sorun biraz azaldı ve Vikram'ın sesi birbiriyle çelişen yargılar, görüşler ve uyarılar korosunda kayboldu. Ve şimdi, Prabaker'ın düğününden döndükten sonra siyah örtüyü açtım ve yazılı kağıdı elimde tuttum, Vikram'ın söylediği her şeyi kelimesi kelimesine hatırladım. Oturup sigara içiyordum; Öyle bir sessizlik vardı ki, parmaklarımın arasından kayan kumaşın hışırtısını duyabiliyordum. Fırfırlar ve püsküller giymiş çekici dansçılar, törensiz bir şekilde otobüse kadar eşlik edildi ve her iki çift de taksiye binerek şehrin varoşlarındaki bir otele götürüldü. Yaşayacakları harabelerin günlük koşuşturmacasına karışmadan önce iki gün boyunca samimi ve romantik bir ortamda aşklarının tadını çıkarma fırsatı buldular. Vikram ve Letty çoktan Londra'ya gelmişlerdi ve kovboy arkadaşım için çok şey ifade eden yeminlerini tekrar etmeye hazırlanıyorlardı. Ve ben, Vikram'ın sözleriyle, çünkü kendime güvenmedim, ona da güvenmedim, bu yüzden sandalyemde tek başıma oturdum. Sonunda uyuyakaldım ve yazılı kağıt kumaşla birlikte elimden kaydı ve yere düştü.

Üç arkadaşımın düğününden sonra kalbimde bir boşluk varmış gibi hissettim ve sonraki üç hafta boyunca bu boşluğu önüme çıkan iş ve fırsatlarla doldurmaya çalıştım. Bir sonraki pasaport partisiyle Kinşasa'ya gidip geldikten sonra, söylendiği gibi Lapierre Oteli'nde durdum. Oldukça fakir olan bu üç katlı bina, Kinşasa'nın ana caddesine paralel bir çıkmaz sokakta bulunuyordu. Yatak ve yatak takımları temiz olmasına rağmen, duvarlar ve zemin, gömüldükten

sonra çıkarılan eski tabutlardan yapılmış kalaslardan yapılmış gibi görünüyordu. Odadaki güçlü mezarlık kokusu rutubetin küf kokusuna karışarak ağızda zar zor tanımlanmış ama kesinlikle nahoş bir tat yarattı. Arka arkaya Belçika viskisi ve Jitan sigaraları içerek bu tadı yok etmeye çalıştım. Koridorda fare avcıları, yakaladıkları hayvanlarla dolu torbaları ağızlarına kadar taşıyarak yürüyorlardı. Kıyafetlerimi ve diğer eşyalarımı mümkün olan her yere dağılmış olan kancalara astım çünkü gardirop ve şifonyer hamamböceği istilasına uğramıştı.

Orada olduğum ilk gece, kapımın hemen dışında silah sesleriyle uyandım. Ağır bir şeyin düştüğünü duydum, görünüşe göre biri düştü, sonra birinin adımlarını ve ağır bir şeyin süründüğünü duydum. Elimi hızla bıçağın üzerine koydum, kapıyı açtım ve koridora koştum. Diğer üç odanın kapısında Avrupai giysiler giymiş, ellerinde tabancalar ve bıçaklar olan adamlar duruyordu. Birbirimize ve koridordaki kan izine baktık ve sanki düzenli bir emirmiş gibi hepimiz aynı anda tek kelime etmeden kapılarımızı kapatıp içeri girdik.

Kinshasa'dan sonra, benzer bir görev için Mauritius, Curepipe'ye gittim ve oradaki otel Kinshasa'dakinden çok daha sessiz ve rahattı. Küçük kubbeleriyle Mandarin adı verilen otel, klasik bir İngiliz parkının içinden geçen dolambaçlı bir yoldan bakıldığında bir İskoç kalesini andırıyordu. İç mekan eski Çin barok tarzındadır - otel yakın geçmişte Çinli bir aile tarafından satın alınmıştır. Kağıt

fenerler ve ateş püskürten dev ejderhalarla süslenmiş bir alandaki masalardan birine oturuyorum, pencereden siperlere, Gotik kemerlere ve gül bahçesine bakıyorum ve iştah açıcı bir şekilde tatlı bezelye, Çin brokoli yemeği yiyorum ² , peynir, sarımsak ve ıspanak. , Ayrıca siyah fasulye sosunda pişirilmiş mantar ve soya peyniri ile ıslatılmış kokei yedim. Bombay'dan buraya taşınan iki Kızılderili ile tanışmam gerekiyordu. BMW marka bir araba ile geldiler. Arka koltuğa geçip onları selamlamadan önce, sürücü aniden arabayı yüksek hızda çalıştırdı ve beni köşeye fırlattı. Araba, hız sınırının en az dört katı kadar kullanıldı, virajlarda gıcırdadı ve yaklaşık on beş dakika boyunca virajlı köy yollarında uçtu. Araba ıssız bir koruya girdiğinde, koltuk arkılığına yapışan parmaklarım bembeyazdı ve motor gıcırdayarak durdu.

rom kokulu bir sessizlik doldurdu .

- Pekala, bana kitapçığı ver de görelim, - dedi sürücü bana dönerek.

- Onları yanıma almadım! - Dişlerimi gıcırdattım.

Arkadaşlarım önce birbirlerine sonra bana baktılar. Şoför koyu renkli güneş gözlüğünü alnına taktı ve bana gözlerini gösterdi. Gözlerine baktığında, onları gece kahverengi sirkeye batırdığı izlenimine kapıldı.

- Kitaplar yok mu?

¹ Barok - 16.-18. yüzyıllarda yaygın olan sanatsal bir tarz (çevirmenin notu).

Brokoli, turpgiller familyasına ait tek yıllık bir bitkidir. Esas olarak İngiltere, İspanya ve İtalya'da yetiştirilmektedir (çevirmenin notu).

' Rom - bir tür koyu alkollü içki (çevirmenin notu).

- Hayır. Bu lanet olası koruya giderken bunu birkaç kez söylemeye çalıştım ama sen, "Sessizlik! Sakinlik!" - tekrarladın. Şimdi sakinleştin mi?

- Yolculardan biri, "Hiç sakın değilim dostum," diye cevap verdi. Aynalı gözlüklerindeki yansımamı beğenmedim.

- Bu tamamen saçmalık! Hintçeye geçtim. - Sanki polis peşimizdeymiş gibi, çılgın bir Bombay koçbaşı hızıyla dünyanın bir çöl-vahşiliğine gelmenin anlamı nedir? Pasaportları o lanetli otelde güvenli bir yere sakladım. İlk önce gerçekten söylediğin gibi bir pislik olduğundan emin olmalıydım. Aptal bir köpeğin testislerinde çiftleşen iki sinekten daha büyük beyinleri olmayan aptallar olduğunuza sizi çoktan ikna ettim.

İkisi de gözlüklerini alınlarına kaldırıp bana baktılar. Yüzlerindeki ağır mizah belirtileri bir gülümsemeye dönüştü.

- Aman Tanrım, böyle Hintçe konuşmayı nereden öğrendin? diye sordu. - Çok korkmuştum, yaar. Gerçek bir Bombay kötü adamı gibi konuşuyorsun. İnanılmaz!

- Evet, gerçekten korkunç, kahretsin, - diğerini onayladı, başını salladı.

- Para ile göster! - Diye sordum.

İkisi de güldü.

- Neye gülüyorsun? parayı görmek istiyorum

Yolcunun ayağındaki çantayı kaldırdı ve açtı. Çanta bilinmeyen paralarla doluydu.

- Ne tür bir çöp getirdin?

- Para. Bu para dostum, diye yanıtladı şoför.

- Bunlar para değil, - Reddettim. - Paranın rengi yeşildir ve üzerinde "In God We" (Tanrı'ya Biz) yazılıdır.

Güven» ¹⁰⁰yazmaktadır. Para Amerika'da basıldığı için üzerlerinde ölen bir Amerikalının resmi de var. Bunlar para değil.

- Para biriminden şüphe edeceğimden korkan yolcu, Mauritius'ta herkesin kullandığı sıradan paralar, dedi.

- Bu kağıt Mauritius dışında hiçbir yerde kullanılmıyor, - dedim öfkeyle, Khalid Ansari'nin derslerini hatırlayarak. - Bu değiştirilemez bir para birimidir.

- Tabii, tabii büyükbaba, - sürücü gülümsedi. - Ancak tüm bunları Abdul ile tartıştık ve anlaştık. Şu anda hiç dolarımız yok, hepsi bu

diğer işbirliklerine harcandı. Bu yüzden yerel para biriminde ödeme yapıyoruz. Eve giderken onları dolar ile değiştirebilirsiniz.

İçimde kabaran öfkeyi kontrol etmek için kendimi zorladım. Pencereye baktım. Çevremizde yeşil bir ateş yanıyordu: Karla'nın göz rengindeki uzun ağaçlar rüzgarda sallanıyordu. Onlardan başka hiçbir şey ve hiç kimse görünmüyordu.

- İyi. Hadi sayalım. Her biri yedi bin dolar değerinde, toplam yetmiş bin dolar olan on pasaportum var. Bir dolar döviz kuru

¹⁰⁰"Tanrı'ya inanıyoruz" (İngilizce).

üzerinden otuz Mauritius rupisi kabul edersek, iki milyon yüz bin rupi alınır. Bu kadar büyük bir çantaya ihtiyaç duyulması artık şaşırtıcı değil. Beyler, laf kalabalığım için kusura bakmayın, eğer benim bir döviz sertifikam yoksa, sizin bu iki milyon rupiyi dolar ile nerede bozdurabilirim?

- Sorun değil, - sürücü hemen yanıtladı. - Döviz departmanında kendi kişimiz var. O kıdemli bir profesyonel, yaar. Paranızı değiştirecek.

Kendisiyle bu konuda zaten anlaştık.

- Çok güzel, - gülümsedim. - Hadi gidelim, uzmanını yakma.
- Biz olmadan onun yerine gitmeniz gerekecek, - yolcu güldü. - Singapur'a!

- Singa-lanet-pura?! Bağırđım.

Uzun zamandır içimde tuttuğum öfke sonunda dışarı çıktı.

- Eğlencenizi bu kadar bozmayın, - şoför beni sakinleştirmeye çalıştı. - Abdul ile anlaştık. Bu konuda hiçbir endişesi yok. Bugün sizi otelde arayacak. Satın al, bu senin kartın. Eve dönerken, yolda Singapur'a döneceksiniz... Evet, evet. Singapur tam olarak yolunun dışında değil, ama önce oraya gidersen ve sonra eve gidersen, yolunun dışına çıkar, değil mi? Singapur'da uçaktan inip o adamı bulmalısın - adresi sana verdiğimiz kartta yazıyor. O lisanslı bir tüccar, güçlü bir adam. O adam senin için rupileri dolara çevirecek ve artık endişelenmene gerek kalmayacak. Hiçbir sorun olmayacak. Hatta bundan ek gelir elde edeceksiniz, göreceksiniz.

- Şey, - dedim. - Abdul ile anlaştıysan otele gidelim.

- Otele! - dedi sürücü, mızrak fırlatma oyununun hedefini andıran gözlüğünü gözlerine indirerek kendi kendine emir verdi ve arabayı çalıştırdı.

- Otele! - yolcuyu tekrarladı ve San "Exoset" ¹⁰¹kavisli yollarda geri döndü.

Singapur'da işler yolunda gitti ve bu plansız geziden çok faydalandım. İlk olarak, Singapur'daki acentemiz Madrash Sheki Ratnam ile çok değerli bir tanışma sağladım. İkincisi, fotoğraf ve film kameraları. Ayrıca Singapur'dan Bombay'a gümrüksüz elektrikli ekipman kaçırmayı da öğrendim.

Döndüğümde, dolarları Abdul Ghani'ye teslim ettikten ve hizmet bedelimi aldıktan sonra, uzun zamandır ilk kez nispeten mutlu ve hayatımdan emin olarak Lisa Carter'la tanışmak için Oberoi Oteli'ne gittim. Prabaker'ın düğününden sonra ruhumu hakim olan can sıkıntısı sonunda beni terk etti. Başarıyla, yolda hiçbir şüphe uyandırmadan Zaire, Singapur ve Mauritius'a gidip geldim.

Gecekondu mahallelerinde yaşarken, turistlerle çalışarak kazandığım çok az hizmet ücretiyle geçiniyordum ve sahip olduğum tek şey kararmış bir Yeni Zelanda pasaportuydu. Bir yıldan kısa bir süre sonra modern bir daireye taşındım, ceplerim

¹⁰¹"Exoset", bir Fransız havadan yere füzesidir.

"Kirli" parayla doluydu ve evde farklı kişiler adına beş pasaportum vardı ve hepsine fotoğrafım eklenmiş. Önümde yeni fırsatlar açılıyordu.

Oberoi Hotel, Marine Drive'ın oluşturduğu altın hilalin ortasında, Nariman Burnu'nda bulunuyordu. Oradan Churchgate İstasyonu, Flora Çeşmesi'ne beş dakikalık yürüme mesafesindedir. Oradan on dakikada Victoria istasyonu üzerinden Crawford Market'e, ters istikamette ise Hindistan Geçidi üzerinden on dakikada Colaba'ya ulaşabilirsiniz. "Oberoy", kartpostallar ve broşürlerle "Taj" kadar yaygın olmasa da. kendine has özellikleri ve yüksek zevki ile küçük popüleritesini sürdürdü. Örneğin, Oberoi'nin olağanüstü aydınlatma sistemi, ban ve gizli duvar girintili müzik salonu, her detayı düşünülmüş olarak tasarım biliminin gerçek bir şaheseri olarak kabul edilebilirken, tam donanımlı bira barı, Bombay'ın türünün en klas barı unvanını hak ediyordu. Gün ışığından loş, süslü perdelerle kaplı birahaneye girdiğimde Lisa'yı Cliff Souza, Chandra Meta ve diğer iki kızla birlikte masalardan birinde otururken göremedim.

- Umarım çok geç kalmamışım, - dedim hepsiyle el sıkışarak.
- Hayır, neden bahsediyorsun, vaktinden önce geldik, - diye yanıtladı Chandra Meta gürleyen sesi her yere yayılarak.

Kızlar kıkırdadı. İsimleri Rita ve Gita idi. Kariyerlerinin en alt noktasında olan, bir an önce zirveye çıkmak isteyen genç oyuncular olarak görülüp, saygıdeğer ustalarla aynı masada oturmak, yiğitlik derecesine varan bir hayranlıkla dolmalarına neden oldu.

Lisa ve Gita arasındaki boş koltuğa oturdum. Lisa, erimiş magma gibi koyu kırmızı örgü bir gömlek, üzerine siyah ipek bir ceket ve her zamanki gibi bir etek giymişti. Gita ise otururken tüm anatomik özelliklerini ortaya koyan gümüş renkli kısa sentetik bir gömlek ve beyaz pantolon giymişti. Mavi saçlı, yirmi yaşlarında, uzun saçlarını topuz yapmış bu kız, elleriyle masanın üzerindeki peçetenin kenarlarına dokunuyor, katlayıp açıyor. Rita'nın minyon yüzünü ve sert görünüşünü yansıtan düzgün, kısa bir saç kesimi vardı. Açık mavi bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Cliff ve Chandra takım elbise giymişlerdi - görünüşe göre önemli bir toplantı yapmaları bekleniyordu.

- Açlıktan ölüyorum, - dedi Lisa mutlu bir şekilde, elimi masanın altından sıkıca sıktı, tırnaklarını tenime sapladı.

Bu görüşme onun için son derece önemliydi. Meta'nın bizimle tam teşekküllü bir sözleşme imzalayacağını biliyordu. Ondan sonra zaten ortaklık hakkı olan döküm işlerini resmi olarak halledebilecektik. Lisa, geleceğinin belgelenmiş bir garantisi olacak bu sözleşmeyi sonuçlandırmak için can atıyordu.

- Şimdi yiyelim! dedi heyecanla.

- Siparişi hepiniz için yapmamın sakıncası var mı? diye sordu Chandra Meta.

- Her neyse, herkesin siparişini kendin ödeyeceksen umurumda değil, - Cliff kızlara göz kırptı ve gülümsedi.

- Tabii ki kabul ettim. - İşte burada.

Garsonu çağırdı, sunduğu menüyü reddetti ve kendi yemeğini buldu: önce un ve yumurta püresi çorbasından oluşan sulu bir yemek, ardından kavrulmuş badem ve sütle kızarmış kuzu ve biberli mango soslu kızarmış tavuk et, bol sebze ve salata ve son olarak meyve kompostosu, ballı pirinç topları ve dondurma ısmarladı.

Bu uzun ve ezici listeyi dinlediğimde, doyurucu bir öğle yemeği yiyeceğimizi biliyordum. Kendimi dinlenmeye ayarladım ve yemek tartışmasına ve diğer içten sohbetlere katıldım.

- Bu konu hakkında ne düşündüğünü söylemedin, - dedi Meta, dikkatsizlik atmosferini bozarak, de Souza'ya dönerek.

- Buna çok fazla önem veriyorsun, - de Souza soruyu adeta tekrarladı.

- Bakalım! Gerekenden daha önemli! On bin kişinin ofisinizin pencereleri altında toplanıp ölümünüzü talep ettiğini görmezlikten gelmek mümkün değil.

Seni kişisel olarak tehdit etmediler, Chandrababa.

- Şahsen beni tehdit etmeseler de halletmek istedikleri insanlardan biriyim. Onunla doğrudan bir bağlantın yok, kabul et. Aileniz Goa'dan geliyor ve ana diliniz Konkani, Marathi'ye çok yakın. Marathi'yi İngilizce'den daha kötü konuşmuyorsun ve ben bu lanet dilin üstesinden gelemiyorum. Ancak ben burada doğdum, babam da öyle. Bombay'da geniş bir kuruluş ağına sahiptir. Burada vergi ödüyoruz. Çocuklarım yerel bir okulda okuyor. Tüm hayatım Bombay ile bağlantılı. "Maharashtra Marathalar içindir" diye bağırıyolar ve bizi yüzyıllardır yaşadığımız evimizden kovmak istiyorlar.

- Cliff nazıkçe, "Her şeyi onların bakış açısından görmeye çalışıyorsun," diye tavsiyede bulundu.

- Evimden atıldığımı ve sahip olduğum her şeyin elimden alındığını onların bakış açısından mı görmeliyim? diye sordu Meta öfkeli bir tonda, yan masalarda oturanlar dönüp ona baktılar, sesini alçaltmasına rağmen coşkuyla devam etti: - Cinayetime ve öldürmeme onların açısından mı bakayım diyorsun? ?

- Canım, bana homurdanma, seni öldürmeye niyetim yok, - diye yanıtladı de Souza yalvarırcasına. - Seni amcamın eniştesini sevdiğim kadar seviyorum. - (Meta kahkahalarla güldü, masadaki gerginliğin azalmasından yararlanan kızlar da kahkahalara katıldı). - Kimsenin incinmesini asla istemem, özellikle senin. Ancak neyden memnun olmadıklarını anlamak için onların konumunda durmak ve

-
onların bakış açısıyla bakmak gerekir. Maharashtra onların ana dilidir ve Marathi onların ana dilidir. Büyükanne ve büyükbabaları, tüm ataları burada Tanrı bilir kaç yüzyıl, üç bin yıl, belki on yıldan fazla yaşadı. Tüm şirketlerin ve işletmelerin başka eyaletlerden insanlara ait olduğunu ve bu insanların en iyi işlerde kafasının karıştığını görünce öfkeleniyorlar. Başa çıkamıyorlar ve bence bu öfke hiç de yersiz değil.

- Ne de olsa Marathi halkının çalışabileceği yeterince iş var, - diye itiraz etti Meta. -

Postane, polis, okullar, devlet bankası ve daha birçok ofis. Ve bundan memnun değiller. Bu fanatikler bizi Bombay ve Maharashtra'dan sürmek istiyor. Ama sizi temin ederim, eğer başarılı olurlarsa, yaratılan her şeyin sebebi olan çok sayıda yetenekli ve zeki insanla birlikte paralarının çoğunu kaybetmiş olacaklar.

Cliff de Souza omuz silkti:

- Kim bilir belki de görmezden gelirler ve her şeye razı olurlar. Elbette onları desteklemiyorum ama bence Uttar Pradesh'ten beş kuruş parasız gelip burada büyük şeyler inşa eden büyükbabanız gibi insanlar az çok devletimize borçludur. Her şeye sahip olanların olmayanlarla paylaşacak bir şeyleri olmalı. Onlara fanatik diyorsunuz ama seslerinin duyulmasını istiyorlar çünkü söylediklerinde gerçek var. Her halükarda, başka yerlerden gelip burada servet biriktirenlere karşı huysuz oldukları biliniyor. Durum

gittikçe kötüye gidiyor sevgili amcamın kayınbiraderi. Bütün bunların neye yol açacağını Tanrı bilir.

- Ne düşünüyorsun Lin? Meta benden destek istedi. - Gelip Marathi konuşmazsan, burada uzun süre kalmaya niyetlisin. Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?

- Bu dili Sunder adlı küçük bir köyde öğrendim, - diye cevap verdim. -O köyün sakinleri Marathi'nin basit bir lehçesini konuşuyor. Hintçeyi kötü konuşuyorlar ve hiç İngilizce bilmiyorlar. Maharashtra en az iki bin yıldır anavatanları. Ataları nesilden nesile burada yaşadı ve yarattı, ekti ve yetiştirdi.

Başkalarının soru eklemesine veya sormasına izin vermek için duraklattım. Ama hepsi yemek yemeyi unutmadan beni dikkatle dinlediler. Devam etmem gerekiyordu:

- Arkadaşım ve rehberim Prabaker ile Bombay'a döndüğümde, büyük çoğunluğu Maharashtra'nın en çeşitli köylerinden gelen yirmi beş bin kişiyle yaşadığı harabelere yerleştim. Oradaki herkes yoksulluk içinde yaşıyor ve bir kase yiyecek alabilmek için ağır işlerden geçmek zorunda. Her gün işkence ve ıstırap. Zaten Hindistan'ın farklı yerlerinden insanlar konforlu, lüks apartman dairelerinde kalırken, kendi memleketlerinde kalabalık, sefil komalarda yaşamak, bataklık sularında yıkanmak onlar için zor.

Bunu söyledikten sonra tabağımdakilerle başladım ve Meta'nın tepkisini bekledim. Birkaç saniye sonra konuştu:

- Bütün gerçek bu değil, Lin. Aslında durum çok kötü.

- Evet ben size katılıyorum. Durum vahim. Gecekondu sakinleri sadece Maharashtra'dan değil, Pencap, Tamil Nadu, Kamatak, Bengal, Assam ve Keşmir'den de insanlar var ve bunların hepsi Hindu değil. Bunların arasında Sihler, Müslümanlar, Hristiyanlar, Budistler, Parsiler, Jainler ve diğerlerini bulabilirsiniz. Sorun Maharashtra eyaletiyle sınırlı değil. Zenginler kadar fakirler de farklı yerlerden Hindistan'a geldi.

Sorun şu ki, çok fazla fakir insan ve çok az zengin insan var.

- Aferin bap! Meta yüksek sesle söyledi. - Kutsal baba! sen her zaman benimsin
Cliff'ten duyduğum saçmalıkların aynısını söylüyorsun, yaar. O iflah olmaz, kahrolası bir komünisttir.

Ben ne komünistim ne de kapitalistim, - gülümseyerek cevap verdim. - Ben sadece bencilim. Demek istediğim şu: "Gittiğin yere git ve beni rahat bırak."

- "Ona aldırma," diye araya girdi Lisa. - Başın belaya girdiğinde daha büyük fedakarlık yapabilecek birini bulamazsın.

Bir an görüştük ve o anda minnettarlığın yanı sıra suçluluk da hissettim.

- Gadirbhai'nin derslerinden birini hatırlayarak ciddi bir şekilde "Fanatizm, yani bağnazlık aşkın karşıtıdır," dedim. - Bir gün, bu arada, Müslüman bir adam bana, Allah'a itaat eden ve fanatik bir Müslüman ile olduğundan daha zeki, sağduyulu düşünen bir Yahudi, Hristiyan, Budist veya Hindu ile ortak yönlerinin, benzerliklerinin

ve ortak düşüncelerinin olduğunu söyledi. Allah'a ibadet eder. Zeki bir ateist bile ona fanatik bir Müslümandan daha yakındır. Ona katılıyorum ve Winston Churchill'in şu sözlerine tamamen katılıyorum: "Bir fanatik, düşüncelerini, bakış açısını değiştirmek istemeyen ve konuşmanın konusunu değiştiremeyen adamdır."

- O zaman fanatik olmayalım ve sohbetin konusunu değiştirmeyelim, - Lisa güldü. - Cliff, ¹⁰²"Eve" filminin setinde geçen romantik hikayenin tüm ayrıntılarını bizimle paylaşmanı içtenlikle umuyorum. Söyle bana, orada ne oldu?

- Evet evet! Rita heyecanla ciyakladı. - Şu yeni kız hakkında konuş. Hakkında skandal söylentiler dolaşıyor, adam adını bile anmaya cesaret edemiyor. Ayrıca, lütfen bana Anil Kapoor'dan bahset. Onu delice seviyorum.

- Sanjay Dut ^{1103 104}hakkında da! - dedi sevgili aktörünün ismiyle çok sarsılan ve onunla heyecanlanan Gita. - Versov'da düzenlediği partiye katıldığınız doğru mu? Aman Tanrım, o etkinlikte olmak için her şeyimi verirdim! Lütfen bana her şeyi anlat!

Bu heyecanlı meraktan cesaret alan Cliff de Souza, Bollywood yıldızlarının hayatlarından çeşitli hikayeler anlatmaya başladı ve Chandra Meta onları sinir bozucu dedikodularla süsledi. Yavaş yavaş, Cliff'in gözünün Rita'da olduğu anlaşıldı ve Chandra dikkatini

¹⁰²"Eve", Hintli yönetmen Abdul Rashid Qardan'ın 1943'te sahnelenen ve ardından birkaç kez çekilen bir filmi.

¹⁰³Anil Kapoor (1959 doğumlu) Hintli bir sinema oyuncusu.

¹⁰⁴Sanjay Dutt (1959 doğumlu) Hintli bir sinema oyuncusu.

-
Geeta'ya çevirdi. Birlikte uzun bir öğle yemeğinden sonra bütün günü ve geceyi birlikte geçirmeyi planladılar. Bu iki gizemli bakış açısını bekleyen Hintli görüntü yönetmeninin anlattığı şakalar ve anekdotlar gitgide duygusallaşıyordu. Hikayeleri eğlenceli ve hatta bazen olağanüstüydü. Sonraki kahkaha patlamalarından birinde Kavita Singh salona girdi. Hala gülen yemek arkadaşlarıma ikram ettim.

- "Böldüğüm için üzgünüm," dedi Kavita kaşlarını çatarak, "Lin ile acil bir görüşmem var."

Bir şeye çok üzüldüğü belliydi.

- "Otur, burada konuşalım," dedim, hâlâ anekdotun etkisi altındaydım. - Kız kardeşler konusu herkesin ilgisini çekecek.

- Ben o konuyla bağlantılı olarak gelmedim, - dedi Kavita oturmadan, - söyleyecekleri Abdullah Taheri'ye ait.

Hemen ayağa kalktım, Lisa'ya beni orada beklemesi için işaret ettim ve Kavita ile otelin küçük koridoruna çıktım.

- Arkadaşın Taheri kavga ediyor.

-Neler oluyor?

- Yanlışlıkla "Times" kriminal dairesinden bir haber duydum. Polis Abdullah'ı kovalıyor ve onu gözaltına aldı. Ateş açma emrinin uyarı yapılmadan verildiğini söylüyorlar. -Evet?!

- Onu herhangi bir şekilde ele geçirmek istiyorlar. Tutuklanması tercih edilse de silahlı olduğundan emindir ve silahını kullanmaya kalkıştığı anda köpek gibi olay yerinde vurulması emredilir.

- Neden? Niye? Sorun nedir?

- Sapna isimli şerefsizin Abdullah olduğuna inanılıyor. İddiaya göre ellerinde bu konuda gizli bilgiler ve hatta deliller var. En azından polisler bundan emin ve onu bugün tutuklamayı planlıyor. Belki de iş bitmiştir. Konu ciddileştiğinde Bombay polisi umursamıyor. Yaklaşık iki saattir arıyorum.

- Abdullah Sapna mı?! Bu saçmalık! - dedim öfkeyle.

Ama saçma olmadığını biliyordum. Söylenenler doğru olabilirdi ve birçok nokta bunu gösteriyordu ama ben tam olarak konsantre olup anlayamadım. Ancak Abdullay hakkında çok fazla karanlık şey ve soracak vaktim olmadığı birçok soru vardı.

- Saçma da olsa, sana neler olduğunu söylüyorum, - Kavita çaresizce omuz silkti. Sesi hafifçe titriyordu. - Her yerde seni aradım, sonunda Didier buradasın dedi. Taheri'nin arkadaşı olduğunu bildiğim için ona haber vermeyi kendime görev edindim.

Evet, Abdullah benim arkadaşım, - diye cevap verdim ve uyanır gibi bir gazeteci ile konuştuğumu fark ettim.

Gözlerimi ayaklarımın altındaki koyu renkli halıya diktim ve bir kasırganın savurduğu kum taneleri gibi zihnimde akan düşünceleri toplamaya çalıştım. Başımı kaldırdı.

Kavita ile yüz yüze geldim:

- Teşekkürler Kavita. Şimdi beni bağışlayın, gitmeliyim.

- Dinle, - dedi nazik bir şekilde, - Hemen bununla ilgili bir rapor hazırladım ve telefonla yazdırdım. Hikayem akşam haberlerinde çıkarsa, belki polisler daha dikkatli olur. Aramızda, kişisel olarak

-
Abdulla'nın Sapna olduğunu düşünmüyorum. inanmıyorum Ondan her zaman hoşlandım, onunla Leopold'a ilk geldiğinizde bile ona aşık olmuştum. Onun Sapna olduğuna ve tüm bu vahşeti yaptığına inanmıyorum.

Kavita, gözlerinde yaşlarla gülümseyerek benden ayrıldı. Masamıza döndüğümde, ayrılmak zorunda kaldığım için özür diledim ve açıklama yapmadan Lisa'nın çantasını sandalyenin arkasından çekip kalkmasına yardım etmeye çalıştım.

- Lin, gitmek gerçekten önemli mi? - Chandra dehşet içinde sordu. - Sonuçta, henüz döküm sözleşmesi konusunu tartışmadık.

- Taheri'yi gerçekten tanıyor musun? diye sitemle sordu Cliff.

Donuk bir bakışla doğrudan gözlerinin içine baktım ve cevap verdim:

- Evet. Nasılım?

- Ayrıca, güzel Lisa'yı da yanında götürüyorsun, dedi Chandra, bir çocuk gibi dudaklarını büzerek. - Bizim için çifte kayıp.

- "Onun hakkında çok şey duydum dostum," diye ısrar etti Cliff. - Onunla nasıl tanıştın?

- "Cliff, Daimi Rahipler Tapınağı'nda onunla ilk karşılaştığımızda hayatımı kurtardı," diye yanıtladım, düşündüğümde biraz daha sert bir sesle.

Lisa ile çıkışa gittim ve kapıyı açınca dönüp arkama baktım. Cliff ve Chandra, kafası karışmış kızları görmezden gelerek birbirlerine doğru eğilmiş ve fısıldaşıyorlardı.

Motosikletime vardığımda durumu Lisa'ya anlattım. Duydukları karşısında dehşete düşse de, çabucak iradesini topladı ve önce "Leopold"u ziyaret etmemiz gerektiğini kabul etti. Abdullah orada olabilirdi veya bize bir mektup veya mesaj bırakabilirdi. Lisa korkmuştu, bunu motosiklete bindiğimde hissedebiliyordum, elleri belimde titriyordu. Motosikletim, Abdulla gibi, duygularla

şansa güvenerek, yavaş yavaş sürünen araçların arasından yüksek hızda gidiyordum. "Leopold'da kasıtlı olarak içmeye ve sarhoş olmaya devam eden Didier ile tanıştık.

- Her şey bitti," diye mırıldandı, büyük viski şişesinden bir yudum daha alırken. - Herşey bitti. Bir saat önce Abdullah'ı vurup öldürdüler. Herkes ondan bahsediyor. Dongri camilerinde merhumun ruhu için dualar şimdiden başladı.

- Nereden biliyorsunuz? - Israrla sordum. - Sana kim söyledi?

- Merhumun ruhu için dualar okunur, - diye mırıldandı, başı göğsüne düştü. - Aptal süslü söz! Sanki bir ölüden başkası için dua edilebilirmiş gibi! Bütün dualar ölüler için okunur.

Gömleğinin yakasından tuttum ve onu sarstım. Benim gibi Didier'e alışkın olan garsonlar kenarda durup müdahale etsek mi etmesek mi diye düşünürken dikkatle bizi izliyorlardı.

- Didier! Beni dinle! Bunları nereden biliyorsun? Kim dedi? Olay nerede oldu?

- Polis buradaydı, dedi aniden çok net ve akıcı bir şekilde. Gölün dibindeki bir şeye dikkatle bakıyormuş gibi başını kaldırdı ve soluk mavi gözleriyle bana baktı. - Lokantanın ortak sahiplerinden Mehmet'e bununla övünüyorlardı. Onu biliyorsun. Abdullah'ın İranlılarından. Yakınlardaki Kolaba şubesinde görev yapan polislerden biri de pusuya katıldı. Crawford Market yakınlarındaki bir çıkmaz sokakta onu çevreledikleri söyleniyor. Onu aradılar ve teslim olmasını emrettiler. Siyah elbisesi içinde tamamen özgür durduğunu ve uzun siyah saçlarının rüzgarda uçuştüğünü söylüyorlar. Polis olayı uzun uzadıya ve ayrıntılı olarak anlattı. Kıyafeti ve saçı hakkında bu kadar detaya girmeleri garip değil mi? Bunun ne anlama geldiğini nereden biliyorsun, Lin? Sonra...sonra cebinden iki tabanca çıkarıp polise ateş etti, dediler. Hemen ateşe karşılık verdiler. Tüm vücudunun kurşun delikleriyle dolu olduğunu söylediler. Neredeyse parçalara ayırdılar.

Lisa ağlayarak Didier'in yanındaki koltuğa oturdu. Didier istemeden ona sarıldı. Elini Lisa'nın omzuna koydu ve sallandı, yalnız olsa kendine sarılır ve üzülürdü.

- Orada birçok insan toplandı, diye devam etti Didier. - Herkesin kafası karışmıştı. Polisler çoktan gidiyordu. Cansız bedenini minibüslerinden biriyle hastaneye götürmek istediler ama kalabalık minibüsü parçaladı. Durum böyle olunca cansız bedeni kaldırıp marketin yanındaki karakola götürdüler. Kalabalık onları küfürler, küfürler ve tehditlerle takip etti. Muhtemelen hala oradalar.

Crawford üssünün yakınındaki polis karakolu. Hemen oraya gitmem gerekiyordu. Cesedini görmem gerekiyordu. Belki de hala yaşıyor...

- "Burada, Didier'in yanına otur ve beni bekle," diye talimat verdim Lisa'ya. Döneceğim. Ya da istemiyorsan taksiye bin ve eve git.

Göğsüme ve kalbime bir ok saplanmış gibi hissettim. Motosikletimle alev alev yanan Crawford Market'e gittim, her nefes kalbimin derinliklerine bir ok gönderiyordu.

Sokakta yüzlerce insan olduğu için karakola varmadan motosikletimi park etmek zorunda kaldım. Her yer heyecanlı ve kafası karışmış insanlarla, özellikle de Müslümanlarla doluydu. Sadece üzgün değil, aynı zamanda kızgın oldukları da açıktı. Abdullah'ın ölümü, şehir yetkilileri tarafından ihmal edilen, çarşının çevresindeki yoksul Müslüman mahallelerde yıllardır birikmekte olan eski küskünlükleri ve küskünlükleri sarstı. Her taraftan şikayetler, şikayetler ve bazen birbiriyle çelişen talepler dile getirildi. Kalabalıktan dua sesleri geliyordu.

Bu mücadelede attığım her adım bu mücadeleye değdi. Birbirini iten kalabalığın arasında ben ileri geri zıplıyordum ve herkes birbirini elleri ve ayakları ile itiyordu. Birkaç kez birinin eteğine, gömleğine veya sakalına tutunmasam neredeyse düşüyordum ve eziliyordum. Sonunda karakolla kuşatma yerine yaklaşmayı

başardım. Başlarında miğfer, ellerinde kalkanlar olan polisler tüm bölüm boyunca dizildi.

Yanımdaki adam yakamdan tuttu ve başıma ve yüzüme vurmaya başladı. Belki bana neden saldırdığını bile bilmiyordu ve benim de ayırt etme şansım yoktu. Yumruklarımı başıma dayayarak kendimi savunmaya çalıştım ama tişörtümü sıkıca tuttu ve bırakmadı. Bu sırada parmaklarımı gözlerine soktum ve çenesine yumruk attım. Gömleğimi bıraktı ve diğerlerinin bana saldırdığı yere düştü. Kalabalık biraz ayrıldı ve ben küçük bir çemberin ortasında durmak ve her taraftan dağılan darbelere karşı kendimi savunmak zorunda kaldım.

Olanların sonunun iyi olmayacağını, er ya da geç gücümün azalacağını ve karşı koyamayacağımı anladım. Ama şanslıydım, insanlar sırayla saldırıyor ve savaş taktikleri yoktu. Ellerini kaldırıp vurdular ve geri çekildiler. Ve yaklaşan herkesi yumrukladım ama bu kadar dar bir çevrede kazanmak benim için zordu. Kalabalığın kavgaya karışması beni ezmelerine izin vermedi.

Bu noktada Halid Ensari liderliğindeki bir grup, kalabalığın arasından kararlı adımlarla yanıma yaklaştı. İstemsiz bir hızla yoluma çıkan herkesi yumruklarken, neredeyse Khalid'e de çarpacaktım, o da önümde durup beni sakinleşmeye davet edercesine ellerini kaldırdı. Adamianı kalabalığın arasından geçmeye başladı ve kendisi de beni arkadan savunmaya başladı. Ancak, yardımına gelenlere rağmen biri kafama vurdu ve kendimi

kalabalığın içine atarak şehrin tüm sakinleriyle göğüs göğüse çarpışmaya hazır bir halde, aklımı kaybedecek kadar Abdullah'ın ölümünün habercisi olarak göğsüme saplanan oku hissedemedim. Ancak Halid ve iki arkadaşı beni tuttular ve kalabalığın arasından çekip çıkardılar.

- O burada değil, - dedi Halid motosikletime vardığımızda cebinden çıkardığı mendille yüzümdeki kanı silerek.

Popomdan kan geliyordu ve alt dudağım morardı. Gözlerim morardı. Herhangi bir acı hissetmedim. Aldığım her nefeste içimi kesen tüm acı, göğsümün merkezindeydi.

- O burada değil, diye tekrarladı Khalid. - Biz buraya gelmeden yüzlerce kişi birliğe saldırdı. Polis onları kovaladıktan sonra tüm kameraların boş olduğunu gördü. Halk tutukluları serbest bıraktı ve Abdullah'ın cenazesi götürüldü.

-Aman Tanrım! - Diye sordum. - Her şeye lanet olsun!

- Bununla gecikmeden ilgileneceğiz, - dedi Halid sakince ve kendinden emin bir şekilde. - Ne olduğunu çözeceğiz ve onu bulacağız... cesedini.

Leopold'a döndüm. Didier ve Lisa çoktan ayrılmışlardı ve Johnny Cigar onların masasında oturuyordu. Lisa'nın birkaç saat önce Didier'in yanındaki koltuğa oturması gibi sabırsızlıkla Johnny'nin yanına oturdum. Dirseklerimi masaya dayadım ve ellerimle gözlerimi ovuşturmaya başladım.

- Bu korkunç, - Johnny bana acıdı.

- Evet, - cevapladım.
- Sonuçta, neden, neden oldu?

Omuz silktim:

- Korkunç bir tesadüf oldu!
- Evet... Ona ihtiyacı olmadığını söylüyordum. Dün zaten yeterince geliri vardı. Ama ters çevirdi ve bir uçuş daha yapmak istedi.
- Neden bahsediyorsun? - Johnny'nin saçma sapan konuşmasına kızarak ona şaşkınlıkla baktım.
- Nasıl veya neden? Bir kazadan.
- Hangi kazadan bahsediyorsun?
- Prabaker'ın kazasından.

-Evet?!

- Aman Tanrım, Lynn! Bildiğini sanıyordum... - dedi Johnny güçlü bir şekilde, rengi beyaza döndü. Öfke onu boğdu, gözlerinden yaşlar aktı. - Bildiğini düşündüm. Seni böyle görünce ne düşünebilirdim ki? Muhtemelen her şeyi biliyorsun dedim. Bir saatten fazla bir süredir seni burada bekliyorum. Hastaneden çıkar çıkmaz seni aramaya gittim.

- Hastaneden... - Tiksinti içinde tekrarladım.
- Evet, St. George Hastanesi'nden. Yoğun bakımda.

Ameliyattan sonra...

- Hangi operasyondan?
- Ağır yaralandı, Lin... Yaşıyor, ama...
- Ama ne?!

Johnny dayanamadı, ağladı. Dişlerini sıktı ve sakinleşmeye çalışarak birkaç derin nefes aldı.

- İki yolcu aldı ve dün gece ayrıldı. Daha doğrusu gece değil, sabah saat üçte. Bir adam ve kızı acilen havaalanına gitmek zorunda kaldı. Yolda önlerinden bir el arabası gidiyordu. Bildiğiniz gibi yasak olsa da insanlar genellikle geceleri karayolunda eşya taşıyor. Ağır bir araba ile uzun dolambaçlı yollardan kaçınmak ve yolculuklarını kısaltmak için otoyolda taşınmak zorunda kalıyorlar, yaar. Araba, ev yapımı için tasarlanmış uzun çelik kirişler içeriyordu. Arabayı dik bir yokuşta durduramadılar ve bırakamadılar. Araba elinden kaydı ve geri yuvarlandı. Prabaker o sırada virajdan çıktığında, o devasa araba arabasının ön kısmına çarptı. Çelik kirişler arabanın bir tarafından girip diğer tarafından çıkıyordu. Arka koltuktaki yolcular anında dünyalarını değiştirdi. Başlangıç bedenlerinden ayırdır. Kesinlikle. Oklar Prabaker'ın yüzüne isabet etti.

Johnny tekrar ağladı ve onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. Komşu masalarda oturanlar bize bakmak için döndüler ama hemen bakışlarını kaçırdılar Johnny kendine geldikten sonra ona bir viski ısmarladım. Onunla tanıştığım ilk gün Prabaker bardağını kafasına kaldırdığında, Johnny bardağını bir yudumda bitirdi. - Şimdi durum nasıl?

- Doktor hayatta kalma ümidi olmadığını söyledi, Lynn, diye hıçkırdı Johnny. - Çelik kiriş dişleriyle birlikte tüm çenesine çarptı

ve yok etti. Şimdi sadece çenesinin ve ağzının olduğu yerde bir çukurluk var... Boynu da kırılmış. Doktorlar yüzünü hiç bandajlamadılar çünkü onu yaşatmak için ağzındaki deliğe çok sayıda tüp yerleştirdiler. Doktorlar genellikle hayatta kalmasına şaşırdılar. Hareket edemedi orada iki saat kaldı. Doktorlar bu gece öleceğini tahmin ediyor. Bu nedenle hastaneden çıkar çıkmaz sizi arayın.

başladım Göğsünde, karnında ve kafasında ciddi yaralar var. O ölüyor, Lin. Ona gitmeliyiz.

Yoğun bakım ünitesinde, Kishan ve Rukhmabai'yi Prabaker'ın başucunda kol kola durup ağlarken gördüm. Parvati, Sita, Citendra ve Kazım Ali kederden bunalmış halde yatağın ayakucunda duruyorlardı. Prabaker bilinçsizdi. Organlarını çalışır durumda tutmak için büyük bir ekipman seti takıldı. Yüze - daha doğrusu yüzün geri kalanına - birkaç boru bağlandı. Muhteşem, eşsiz, ışıltılı gülümsemesi sonsuza dek silindi. O gülümseme gitti...

Birinci katta Prabaker ile ilgilenen nöbetçi doktorla tanıştım. Cebimden bir tomar yüz dolar çıkardım ve ondan tüm masrafları bana yönlendirmesini istemeye başladım. Doktor parayı almadı, umut kalmadı. Prabaker'ın yaşamak için sadece birkaç saati -belki birkaç dakikası- kalmıştı. Arkadaş-tanıdığı koğuşa salınmasının nedeni buydu. Doktor, "Yapabileceğimiz her şeyi zaten yaptık, şimdi sadece o seninle, beklemek zalimce" dedi. Koğuşa döndüm ve üzerimdeki tüm parayı Parvati'ye verdim.

Patikayı buldum ve ellerimi, yüzümü ve boynumu yıkadım. Yüzümdeki morluklar ve sıyrıklar bana Abdullah'ı hatırlattı. Tüm bu düşüncelerin altında beynim zonkluyordu. Dayanılmaz bir acıydı. Çılgın arkadaşımın, arkasını dönünce onu vuran polislerle çevrili olduğunu hayal bile edemiyordum. Gözlerimi yakan yaşları hissedebiliyordum. Kendimi toparlamak için yüzüme tokat attım ve koğuşa döndüm.

Diğer ziyaretçilerle birlikte üç saat boyunca Prabaker'ın yatağının yanında durdum. Sonra kendimi tamamen bitkin hissettim ve ayakta uyuyakalmak üzereydim. Odanın köşesine iki sandalye karşılıklı olacak şekilde oturdum ve hemen uykuya daldım. Rüyamda Sunder köyüne indim. Köye vardığımda, ilk gece Prabaker'ın babasının elini omzuma koyduğu ve yıldızlı gökyüzünün altında dişlerimi sıkarak uyuyakaldığım ilk gece gibi boğuk sesler dalgasında tekrar yüzmeye başladım.

Uyandığımda, Kisha'nın eli omzumda gerçekten yanımda oturduğunu gördüm. Onunla yüz yüze geldik ve çaresizce hıçkırığa ağladık.

Prabaker'ın öleceğine dair hiçbir şüphe kalmadığında ve bu gerçeği anladığımızda, onun yaşayan bir tanığı olduk, daha doğrusu ondan geriye kalanlar - hayata ve acıya yorulmadan tutunan kesilmiş, gülümseyen "yan-Prabaker" dört gün dört gece için. Neden bu şekilde cezalandırıldığını anlamadım ve onu acı içinde görünce

bir an önce ölmesini tüm varlığımla diledim. Onu o kadar çok seviyorum ki bir yığın temizlik malzemem var.

Onu odaya sürükledi, musluktan düzenli olarak su damlayan oluğun yanındaki beton zemine diz çöktü ve Tanrı'ya dua etmesini ve bir an önce ölmesi için dua etmesini sağladı...

ve öldü.

Parvati ile yeni yaşamaya başladıkları kulübenin eşiğinde, eve bakıyorlardı. Annesi Rukhmabai, sırtı yola dönük, uzun saçları yukarıda oturuyordu. Saçları siyah bir gece şelalesi gibi yere uzanıyordu. Eline makası aldı, ensesindeki saç kestti ve yere fırlattı. Ölmekte olan gölgeler gibi yere düştüler.

Birini gerçek aşkla sevdiğimizde en büyük korkumuz onun bizi sevmemesi, bize karşı soğuk davranmasıdır. Aslında o insan öldükten sonra onu bir daha sevemeyeceğimizden, unutacağımızdan korkmalıyız. Seni eskisi gibi seviyorum Prabaker, tüm varlığımla. Sana aşkı veremem ama bu aşk bazen beni boğar, nefesimi keser. Sensiz, yıldızların, kahkaha seslerinin, tesellinin olmadığı yerde, yüreğim hâlâ derin bir hüzne batıyor.

otuzuncu bölüm

Eroin ruhun hissini öldürür, o hissi ruhun içine çeken bir pipodur. Uyuşturucu bağımlılığının ölüm denizinde yüzenler ne acı, ne yorgunluk, ne acı, ne de suçluluk hissederler. Bunalıma girmez, arzusu yoktur. Uyku evreni onun içine girer ve tüm damarlarını harekete geçirir. Rahatlık, hiçbir şeyin bozamayacağı huzur,

korkuyu dağıtır, acılara merhem olur. Düşünceler okyanus yosunları gibi akıp gidiyor, uzaklarda bir yerde, anlaşılmaz, tanımlanamayan gri bir uyku pusunda kayboluyor. Düşük sıcaklıkta olduğu gibi, uyku vücuda hakim olur, tüm yaşam süreçleri uyuşur, kalp şiddetli bir şekilde atar, nefes almak gittikçe zayıflar ve zaman zaman hafif bir fısıltı duyulur. Eller ve ayaklar yorulur, vücut derinlere iner, uyuyan kişi kendinden geçer ve sonsuz bir kolaylıkla mutluluğa ulaşır.

Evrendeki her şey gibi bu kimyasal kurtuluş da ışık pahasına gelir. Uyuşturucu bağımlısı her şeyden önce gözlerindeki ışığı kaybeder. Bir eroin kullanıcısı, tıpkı Yunan heykellerinin, dövülmüş kurşunun ve ölü bir adamın sırtındaki kurşun deliğinin ışıktan mahrum kalması gibi, ışıktan mahrumdur. Sonra coşku ışığı söner. Eroin bağımlıları arzuyu, umudu ve onuru aynı silahla öldürür - feci eğilimlerinin kulübü. Aşkın ışığı, hayatı aydınlatan ve aydınlatan her şey kaybolduktan sonra söner. Er ya da geç, bağımlı aşırı uçlara ulaştığında, sevilen taraf eski yaşama sebebini terk eder. Eroin bağımlısı olanlar er ya da geç kafesteki şeytanlara dönüşürler.

562

Havada süzülüyordum, kaşığı dolduran suyun yüzeyinde süzülüyordum ve bu kaşık oda kadar büyüktü. Beni felç eden afyon salı, kaşığın üzerinde dalgalanan küçük gölü yavaş yavaş geçiyordu ve başımın üstündeki yüksek ahengin kişileşmesi olan sallananlar, cevabı biliyor gibiydi. Cevabın orada olduğunu ve beni kurtarabileceğini bilerek gözlerimi kirişlerden ayırmadım. Ama o

cevabı alamadım çünkü gözlerim ağır kurşun dökülmüş gibi kapalıydı. Ara sıra uyandım. Bazen öldürücü maddenin yeni bir dozunu almak çok geç oldu ve bazen zihnim o kadar net çalıştı ki her şeyi hatırladım.

Abdullah'ın cenazesi bulunamadığından cenazesi kaldırılamadı. Tıpkı Mauricio'nun cesedi gibi, yanan bir yıldız gibi iz bırakmadan ortadan kayboldu. Prabaker'ın cesedinin ghat'a taşınmasına yardım ettim - merhumun ritüele göre yakıldığı yer. Yıkıntıların sokakları kederle doldu: Arkadaşım için ağlayan akraba ve dostların yanında kalmaya daha fazla dayanamadım. Kalabalık, birkaç hafta önce Prabaker'ın düğününde neredeyse durmuştu. Bazı kulübelerin çatılarında hala alyanslar asılıydı. Kazım Ali, Johnny, Citendra ve Kishan Mango ile konuştuktan sonra Dongri'ye doğru yola çıktım. Patronum Abdul Qadir-khan'a soracak sorularım vardı, Hasan Obikwa'nın kuyusuna üşüşen solucanlar gibi beni mahvediyorlardı.

Nebile camiinin yanındaki evin kapısı kilitliydi, evde sessizlik hüküm sürüyordu. Caminin avlusunda ve cadde boyunca uzanan tüm ticaret hattında bulunanlardan hiçbiri ev sahibinin nereye gittiğini ve yakında eve dönüp dönmeyeceğini anlayamıyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın bir şekilde Abdul Gani'ye gittim. Evi açık olmasına rağmen hizmetkarları onun birkaç haftalık tatil için şehir dışında olduğunu bildirdi. Pasaportların yapıldığı atölyeye gittim ve işin içinde olan Krishna ve Villu ile tanıştım. Ayrıca Gani'nin birkaç haftalık çalışma için uygun talimatlarla para

verdiğini ve tatile gittiğini bildirdiler. Oradan Halid Ansari'nin evine gittim, burada dikkatli koruması onun Pakistan'da olduğunu ve sert Filistinlinin ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi.

Kadir'in mafya konseyinin diğer üyeleri de aniden ve başarılı bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Farid Dubai'deydi ve General Subhan Mahmud Keşmir'deydi. Keki Dorabcı'nın kapısını ne kadar çaldıysam da açmadı. Bütün pencereler kapalıydı. Zamanının çoğunu kaledeki ofisinde geçiren Rajubhai, Delhi'deki hasta bir akrabasını ziyarete gitmişti. Hatta ikinci ve üçüncü derecedeki reis ve mebuslar bile ya şehirlerde yoktu ya da bulunamıyorlardı.

Altın satış acenteleri, döviz tüccarları, pasaport kuryeleri ve benzerlerinin hepsi cana yakın ve güler yüzlüydü. Sanki çalışmaları eski akışında ve ahenginde devam ediyordu. Faaliyetim her zamanki gibi kesintisiz ve düzenliydi. Tüm istasyonlarda, döviz merkezinde, kuyumcуда kısacası Kadir'in imparatorluğunun büyüdüğü her yerde samimiyetle karşılandım. Nerede altın tacirleri, sarraflar, dolandırıcılar, hırsızlar, pasaport satıcıları varsa orada bana talimat vardı. Bir mafya konseyinin yokluğunda bu kadar güvenilir bir şekilde faaliyet göstermem benim için bir övgü müydü, yoksa listelediğim kişiler beni genel planda açıklamayı hak edemeyecek kadar önemsiz bir unsur olarak mı görüyorlardı bilmiyorum.

Her halükarda, şehirde kendimi son derece yalnız hissettim. Bir hafta içinde en yakın arkadaşlarım Prabaker ve Abdullah'ı ve

haritada belirli bir yere olan bağılılığımı kaybettim. İnsanın birey olarak kendini anlaması, bir anlamda, bir şehir haritasındaki, dostlukların kesiştiği noktaların işaretlendiği koordinatlar gibidir. Kim olduğumuzu biliyoruz ve kendimizi sevdiğimiz insanlarla ve onları sevme nedenlerimizle ilişkilendirerek tanımlıyoruz. Abdulla'nın kontrol edilemez coşkunluğu ve Prabaker'ın mutlu uysallığıyla zaman ve mekanın kesiştiği nokta bendim. Ve şimdi onları kaybettiğim için kendi halime bırakıldım ve kafa karışıklığım içinde Gadir'e ve onun şefler konseyine ne kadar bağımlı olduğumu fark ederek paniğe kapıldım ve şaşırdım. Çoğuyla ilişkilerimin oldukça yüzeysel olduğunu düşünüyorum ama yine de onların gerekçesine, onların şehirdeki varlığına neredeyse ölmüş arkadaşlarım kadar ihtiyacım vardı.

Ben de sinirleniyordum. Öfkemin özünü anlamam, sebebinin Kadirbhai olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Gadirbha'ya kızgındım. Abdullah'ın ölümünden, onu koruyup kurtarmadığı için Kadir'i suçladım. Kuduz yırtıcı Sapnan'ın sevgili dostum Abdullay ile aynı kişi olduğuna inanamadım. Ve Abdul Qadir Khan'ın Sapna ve onunla ilgili cinayetlerle bir ilgisi olduğuna inanmaya hazırdım. Ayrıca şehri terk ederek bana ihanet ettiğini hissediyorum, sanki yaşananları tek başıma yaşamak zorunda kalmışım gibi. Tabii ki çok anlamsız ve bencilce bir yaklaşım. Gerçekte Bombay'da yüzlerce Qadir çalışanı çalışıyordu ve çoğuyla her gün görüşüyordum. Ama yine de bahsettiğim gibi kendimi aldatılmış ve terk edilmiş

hissettim. Han'a karşı hislerimi, tereddüt ve korkunun sonucu olan soğukluk ve öfke tamamlıyordu.

Onu eskisi kadar istiyordum, ona bir oğul gibi bağıydım ve sevimli, kusursuz bir kahraman imajı çoktan kaybolmuştu gözlerimden.

Bir gün, bir Mücahid savaşçı bana, kaderin insana hayatta üç öğretmen, üç arkadaş, üç düşman ve üç büyük aşk verdiğini söyledi. Ancak bu on iki unsurun hepsi bize farklı görünür ve aşık olup onları bırakıp savaşmadıkça onları ayırt etmemiz imkansızdır. Kader kısmetime düşen on iki unsurdan biriydi ama onun maskesi en maharetli maskeydi. Yalnızlık ve öfke dolu bu günlerde, yası yüreğim sızlamaya başlayınca, Kadir'i bir düşman, aziz bir düşman gözünde görmeye başladım.

Anlaşmalar yapılmaya devam edildi, suçlar işlenmeye devam edildi, günler geçti ve umudum yavaş yavaş tükeniyordu. Lisa Carter, Chandra Meta ve Cliff de Souza ile sözleşme imzalamak için mücadele ediyordu ve dileğini yerine getirdi. Onun iyiliği için, sözleşmenin imzacılarından biri, sözleşmenin yapılmasına ve ortak olarak katıldım. Yapımcılar katılımımı gerekli gördüler: Onlar için, dokunulmaz ve neredeyse tükenmez bir kaynak olan Ghadir Khanm mafyasının suç parasını yakalamanın güvenli bir yoluydum. Hiç bahsetmemelerine rağmen, Liza ile olan sözleşmede benim Kadir-han dünyasına yakınlığım belirleyici rol oynadı. Sözleşme, bizim -

yani Lisa ve benim - üç büyük film stüdyosu için "genç aktörler" dedikleri yabancı figüranları işe almamızı şart koşuyordu. Hizmet bedeli ödeme koşulları iki yıl için kararlaştırıldı.

Bir iş toplantısından sonra, Lisa beni Marine Drive'da, duvarın denize bakan tarafında park etmiş motosikletime götürdü. Birkaç yıl önce onunla oturuyorduk, denizin sesi tüm bedenimi sardığında, Abdullah elini omzuma koydu. Lisa ve ben ikimizdik ve ilk başta, tüm yalnız insanlar gibi, orada burada konuştuk - homurdanarak, ne düşündüğümüzü ve diğer şeyleri tartıştık.

- Bu olayın kaçınılmaz olduğunu biliyordu, - dedi Lisa uzun bir sessizliğin ardından.

- Bu yüzden bana o para dolu çantayı verdi. Onunla bunu konuştuk, bana öldürüleceğini söyledi. İran'daki savaşı biliyor musunuz? Irak ile savaştan. Orada birkaç kez ölümle karşı karşıya kaldı. Eminim aklına şu konu takılmıştır: Abdullah savaştan ve aynı zamanda ailesiyle olan dostluğundan kaçmak için ölmeyi dilemiştir. Ve madde sınırına ulaştığında. akıl yürütmem doğruysa, öyle olduğuna karar verdi.

- "Belki de haklısın," dedim, bakımsız haliyle muhteşem görünen denize dalgın dalgın bakarak. - Carla bir keresinde hepimizin hayatımız boyunca birçok kez kendimizi öldürmeye çalıştığımızı ve er ya da geç bunu başardığımızı söylemişti.

¹ Ekstra - sahnede sözlü olmayan roller oynayan kişi (tercümanın notu).

Lisa güldü, bu örnek onu şaşırttı ama kahkahası uzun sürmedi, derin bir iç çekti ve başını rüzgarın saçlarını savurabileceği tarafa doğru eğdi.

- "Ulla'ya olanlar," diye devam etti sessizce, "beni mahvediyor, Lin." Modena'yı aklımdan çıkaramıyorum. Arayıp bulmasıyla ilgili bir haber çıkar umuduyla her gün bir sürü gazete alıp okuyorum... Gizemli... Mauricio da... Kaç haftadır geledim biliyor musunuz? duyularıma Durmadan ağladım: Sokakta yürürken, kitap okurken, uyumaya çalışırken. Yediğim her şey karnımdan geldi ve hastaydım. Onun cansız bedeni... ve o bıçak hâlâ gözlerimin önündeydi. Acaba Ulla ona bıçak sapladığında neler hissetti... Şimdi, tüm bunlar biraz yatışmış gibi görünüyor ve derinlerde bir yerlerde kök salmış olsa da artık eskisi kadar çılgın değil. Abdullah bile... Şok mu yoksa olanları inkar etme girişimim mi bilemiyorum... ama düşünmemeye çalışıyorum. Sanki... sanki alışmışım gibi, bilmiyorum. Ama Modena meselesi hâlâ alevleniyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

- Ben de onu gördüm, - diye mırıldandım. - O otel odasında olmamama rağmen yüzünü hayal ettim. Bu korkunç.

- Ağzını ve burnunu kırmak gerekiyordu.
- Ullan mı?
- Evet Ullan!
- Neden? Niye?
- Çünkü o katı yürekli bir adam! Modena'yı elleri bağlı bir şekilde odada bıraktı. Sana, bana, Mauricio'ya, hepimize kötülük getirdi. Modena'dan bahsettiğimde ona sarıldım, onu duş odasına

götürdüm ve sanki bana evde beslediği japon balığını beslemeyi unuttuğunu söyler gibi okşadım. Ancak küsmek değil, ağzını burnunu kırmak, çenesine yumruk sokmak, arkadan tekmelemek kısacası ona ders vermek gerekiyordu. Ulla gittiğine göre, hala Modena için deli oluyorum.

- Bazı insanlar yapabilir, - dedim öfkesine acıyarak, çünkü bunu ben de yaşıyordum. - Kendimize ne kadar kızsak da sonradan pişman olsak da kendine karşı merhamet ve şefkat duygusu uyandırabilen insanlar vardır. Gönlümüzün kömür madenindeki sarı bülbüller gibidirler. Onlara merhamet göstermezsek bizi kötü durumda bırakırlar ve sorun çıkarırlar. Ben de o davaya ona yardım etmek için değil, sana yardım etmek için dahil oldum.

- Biliyorum, biliyorum, - dedi Liza. -Aslında o konu Ullan'ın suçu değil. Topraktan rahatsızdır, zihninde tam bir düzensizlik vardır. Madame Jue'da çalışan herkes bir şekilde bozuk. Ulla'yı daha önce tanımamış olman çok yazık, orada ilk çalışmaya başladığında çok harika bir kızdı. Hatta bir anlamda masum ve çekiciydi, diğerlerinde buna hiç sahip değildi, fikrimi iletebilir miyim? Ve orada çalışmaya başladığımda zaten deliydim ama orada da sınıra ulaştım. Hepimiz... böyle bir hokkabazlıktan vazgeçildik, hatırlamak bile istemiyorum...

- "Bana bundan bahsetmiştin," dedim yumuşak bir sesle.

- Yok canım?

-Evet.

- Ne dedim?

- Bir çok şey... Carla'nın evine kıyafetlerimi almaya geldiğim gece. o çocukla

Tarık'la... Çok sarhoştun, uyuşturucunun etkisinden baygındın. - Sana bundan bahsettim mi? -Evet.

- Aman Tanrım! Kesin olarak hatırlamıyorum. O sırada kafam kırılmıştı. Ama o gece o zehri bırakmaya çalıştım ve başardım. Biraz da olsa, o çocuğu hatırlıyorum... ve benimle nasıl yatmak istemediğini...

- Hayır, istedim!

Liza hızla başını çevirdi ve göz göze geldik. Dudaklarında bir gülümseme olsa da kaşları hafifçe çatılmıştı. Pantolonla kırmızı bir takım giymişti. Denizden gelen rüzgarda dalgalanan uzun, bol kırmızı ipek gömlek göğsüne yapışıyor ve vücudunun hatlarını vurguluyordu. Mavi, gizemli gözleri cesaret saçıyordu. Cesur, güçlü ve aynı zamanda zarif bir kızdı. Madame Jun's Place'de içine düştüğü bataklıktan çıkmayı ve eroin bağımlılığını yenmeyi başardı. Kendisinin ve arkadaşının canını savunurken bir insanın katledilmesine ortak olmuştur. Kurşunlarla vücudunun şekli bozulan arkadaşım, sevgilisi Abdullah'ı kaybetti. Bütün bunlar gözlerine, zayıflamış, solmuş yüzüne yansdı. Tüm bunlar, ne aradığınızı bilseydiniz görülebilirdi.

- "Bana Uzaya nasıl gidip geldiğini anlat," diye sordum, konu değiştirmemden biraz ürkerek.

- "Ben de bilmiyorum," dedi Koks. - Çocukken evden kaçtım - Artık orada kalamazdım ve ilk fırsatta evden çıktım. Birkaç yıl

uyuşturucu bağımlısı oldum, Los Angeles'ta fahişe olarak çalıştım ve neredeyse her ay sorumlu olduğum adam tarafından dövüldüm. Sonra Matt adında arkadaş canlısı, sessiz, yalnız ve nazik bir adamla tanıştım. Ona aşık oldum, hayatımda ilk kez gerçekten aşık oldum. O bir müzisyendi, bir veya iki kez Hindistan'a gitmişti. Bombay'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne hurda kaçırabilirsek, birlikte yaşayacak kadar para kazanabileceğimizi söyledi. O yükü taşımayı kabul edersem, yol parasını kendisi ödeyecekti. Buraya gelir gelmez tüm paramız ve pasaportumla birlikte birdenbire ortadan kayboldu. Ona ne oldu bilmiyorum, ya korkup kaçtı, ya bu iş için daha uygun birini buldu ya da bu işi tek başıma hallederim diye aklını kaçırdı. Sonuç olarak, ağır bir eroin bağımlısı olarak Bombay'da beş parasız ve pasaportsuz kaldım. Müşterileri otel odamda ağırlamak zorunda kaldım ve bir iki ay sonra bir polis geldi ve tanıdık bir kadınla çalışmayı kabul etmezsem beni tutuklamakla tehdit etti.

- Bahsettiği kadın Madam Ju muydu? -Evet.
 - Söylesene, o kadını hiç kendin gördün mü? Kendisiyle yüz yüze görüştünüz mü?
 - Hayır. Onu neredeyse hiç kimse görmedi, sadece Radjan ve erkek kardeşi. Doğru, Carla onu görmüş ve ondan nefret etmişti. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Carla ondan neredeyse delice, sürekli, durmaksızın nefret ediyor, hanımefendi.
- Ju'yu düşünüyor ve er ya da geç eli ona ulaşacak.

- Arkadaşı Ahmed ve Christian meselesine gelince, - dedim sessizce, - Carla onların Madam Ju'nun emriyle öldürüldüklerini düşünüyor ve buna izin verdiği için kendini suçlu hissediyor.

- Evet! - Lisa şaşkınlıkla içini çekti, sonra utangaç bir gülümsemeyle kaşlarını çatı. - Bunu sana kendisi mi söyledi? -Evet.

- Çok garip! o güldü. - Carla bundan kimseye bahsetmez. Kimseye. Aslında bu bekleniyor. Onun kalbini açmayı başardın. Haftalarca, sanki onun için kutsal, aşkın bir deneyimmiş gibi, harabelerdeki salgından bıkip usanmadan bahsetti. Senin hakkında konuşmaktan asla bıkmadı. Onu hiç bu kadar... Bilmiyorum... ilham almış görmemiştım.

- Carla benden seni mekandan çıkarmamı istedi, - Soruma Lisa'nın yüzüne bakmadan başladım, - senin için mi yoksa Madame Ju ile hesaplaşmak için mi?

- Carla'nın oyununda piyon olup olmadığımızı açıklığa kavuşturmak ister misin? Sorunuzun amacı bu mu? - Muhtemelen, bu kadar.

- Ne diyebilirim ki, itiraf etmem gerekirse, evet öyle. - Liza, boynundaki uzun eşarby çıkardı ve gözlerini ondan ayırmadan koluna attı. -Elbette Carla beni çok istiyor, bundan hiç şüphem yok. Bana kimsenin, senin bile bilmediği şeyler söyledi. Ben de onu istiyorum. Amerika'da yaşadığını biliyorsun, değil mi? Orası

¹ Aşkincılık - 19. yüzyılda ABD'de oluşan insanların sosyal eşitliği, manevi gelişim, doğaya yakınlık vb. bu tür fikirlerle felsefi-edebi bir hareket (çevirmenin notu).

yıkanır ve o ülkeyi çok sever. Uzayda çalışan tek Amerikalı olabilirim. Ama Carla'nın ana, gizli amacı Madame Ju ile dövüşmekti ve görünüşe göre bizi bunun için kullandı. Ama o kadar önemli değil. Carla, daha doğrusu, beni oradan birlikte çıkardı ve çıkardığıma çok sevindim. Sebebi ne olursa olsun, amacı ne olursa olsun ona darılmadım, umarım siz de alınmazsınız.

- Tabii, - dedim.
- Peki sonra ne oldu?
- Hiçbir şey... Carlisle ve ben anlaşılamadık ve ben...
- Onu hala seviyor musun?

Göz teması kurmak için ona döndüm ama mavi gözlerine bakar bakmaz konuyu değiştirdim:

- Madam Jun'dan bir şey duydunuz mu?
- Kesinlikle hiçbir şey.
- Seni sordu mu?
- Tanrıya şükür, hayır. Garip bir şekilde, Madam Ju'ya karşı kin beslemiyorum. Genel olarak, onun hakkında olumlu ya da olumsuz hiçbir şey düşünmüyorum, sadece ona tekrar aşık olmak istemiyorum... Ve hizmetkarı Rajan'dan gerçekten nefret ediyorum. Mekanda çalışanlarla iletişim halinde olan tek kişiye. Erkek kardeşi mutfaktan sorumlu ve o da kızlara nezaret ediyor. Raja'nın ne kadar aşağılık bir adam olduğunu hayal bile

edemezsin! Bir karatavuk gibi, ensesinde gözleri varmış gibi sessizce yürür. Dünyada ondan korkan kimse yok. Madam Jun'u hiç görmedim, bizimle parmaklıkların arkasından konuştu. Tüm odalarda barlar vardı, bu yüzden Madam Ju, orada olup bitenlere bağlı olarak, istediği zaman hem kızlarla hem de müşterilerle konuşabiliyordu. İnan bana Lin, burası çok korkunç, iğrenç bir yer. Tekrar oraya gitmektense ölmek daha iyidir.

Lisa yine sessizdi. Dalgalar kıyı boyunca kayalara çarparak duvarın dibindeki küçük taşları ıslattı. Martılar rüzgarda yüzerek yakalanması zor avlarını aradılar.

- Abdullah sana ne kadar para verdi?

- Kesin olarak bilmiyorum, hiç saymadım ama çoktur: yetmiş, seksen bin... Mauricio'nun Modena ile paylaşmadığı ve ölümüne sebep olduğu meblağdan çok daha fazlası. İnanılmaz, değil mi?

- O parayı alıp buradan gitmelisin.

- Komik: Görünüşe göre Meta ve şirketi ile iki yıllık bir anlaşma imzaladık. Bu sözleşme bizi yaşadığımız hayata bağlayabilir.

- Sözleşmeyi reddet!

- Dinle Lin...

- O sözleşmeye lanet olsun. Bu skandaldan kurtulmalısın. Orada neler döndüğünü bilmiyoruz, kahretsin. Abdullah'ın neden öldürüldüğünü bilmiyoruz, ne günah işledi, belki de yapması gerekeni yapmadı? Sapna Abdulla değilse işler kötü. Hayır, gerçekten Sapna ise durum daha kötü. O parayı alıp ortadan kaybolmalısın.

- Nereye gitmeliyim? - Her nerede.

- sen de çıkacak mısın

- Hayır. Hâlâ tamamlamam gereken yarım kalmış bir işim var.

Ben kendim, bir anlamda, bitmiş bir insanım. Ve hayatını kurtarman gerekiyor.

- Sanırım beni anlamadın. Asıl mesele para değil: Şimdi gidersem yanımda büyük bir meblağ götüreceğim. Ve daha büyük şeyler yapmaya niyetliyim: burada bir şeyler yaratmaya, bir iş kurmaya çalışıyorum ve başaracağım. Sadece burada aşağı yukarı bir şeyler yapabilirim. Sokakta yürürken insanlar dönüp bana bakıyor çünkü ben onlardan farklıyım.

- Hedefine istediğin yerde ulaşabilirsin, - Gülümseyerek cevap verdim.

- Bana gülme, Lin.

- Hiçbir fikrim yok Lisa. Sen güzel, tatlı bir kızsın ama aynı zamanda çok da samimisin - insanlar sana bunun için bakıyor.

- "Olabilir," diye ısrar etti Liza. -Bütün varlığımla hissediyorum. Eğitilmiş değilim, senin kadar zeki ve eğitilmiş değilim, Lin. Bana hiçbir şey öğretmediler. Ancak buradan önemli bir şey çıkarılabilir. Ben... Bilmiyorum... Bir gün üretmeye başlayabilirdim, faydalı, hayırsever işler yapardım...

- Çok nazıksın. Nereye gidersen git, her yerde yapacaksın.

- Hayır. Bundan faydalanacak kadar şanslı olana kadar eve dönmeyeceğim. ne de başka bir yere gitmeyeceğim. En azından denemezsem, her şey boşa gidecek - Mauricio ve burada olan her

şey. Ama kalırsam helal yoldan çok para kazanmak istiyorum kendi aklımla.

Rüzgar bazen zayıf bazen kuvvetli, bu yüzden hava bazen ılık bazen soğuk, rüzgarı ellerimle yüzümde hissedebiliyordum. Harabelerdeki kumlu limana giden küçük bir balıkçı tekneleri konvoyu yanıımızdan geçti. Birdenbire, bir zamanlar böylesine küçük bir tekneyle Taj Mahal Oteli'nin su basmış avlusundan ve ardından Hindistan Kapıları'nın yankılanan kubbesinin altından geçtiğimi hatırladım. Vinod'un aşk ilişkisini ve Karla'nın yatağıma geldiği geceki yağmuru hatırladım.

Bu sonsuz, sonsuz dalgalara baktığımda, o fırtınalı geceden bu yana tüm kayıplarımı hatırladım - hapishane, işkence, Karla'nın gidişi, Ulla'nın gidişi, Kadirbhaila konseyinin ortadan kaybolması, Anand'ın tutuklanması, Mauricio, Rashid, Abdullah ve Modenan gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor. Ve Prabakeri - bu düşünülemezdi: Prabakeri de ölmüştü. Ben onlardan biriyim ama yürüyorum, konuşuyorum ve çarpan dalgaları izliyorum ve benim kalbim de onların kalpleri kadar ölü.

- peki sen? Lisa'ya sordu.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, sesinde ifade edilen heyecanı hissedebiliyordum: sempatisi, şefkati, belki de aşkı...

- Kalırsam, büyük ihtimalle kalacağım, sen ne yapacaksın?

Bir süre tek kelime etmeden yüzüne baktım, gök mavisi gözlerindeki runa yazılarını okudum. Sonra ayağa kalkıp duvardan uzaklaştım, yanına yaklaştım ve onu öptüm. Uzun bir öpücüktü -

sürdüğü sürece aynı hayatı yaşadık- birbirimizi sevdik, birlikte yaşlandık ve öldük. Dudaklarımız ayrıldığında, sığınabileceğimiz hayat, birbirimizin gözlerinde her zaman gördüğümüz bir ışık kıvılcımına dönüştü.

Onu sevebilirdim. Belki biraz sevdim. Ama bazen bir kadına verebileceğiniz en kötü şey onu sevmemektir. Ve Carla'yı eskisi gibi sevdim. Evet, Carla'yı sevdim.

- Ben ne yapacağım Lisa'nın sorusunu tekrarladım. Ellerimi omuzlarına koyarak yüzüne baktım. - Biraz mutlu ve neşeli olmak istiyorum.

Bunu dedikten sonra arkama bakmadan oradan ayrıldım. Üç aylık kirayı ödedim, otoparktaki güvenlik görevlisine ve binamızın kapıcısına yetecek kadar para verdim. Cebimde geçerli sahte pasaportum ve yedek pasaportlarım vardı ve Enfield bulldog motosikletimle birlikte Didier'e verdiğim çantaya bir tomar para koydum. Sonra bir taksiye atlayıp Shoklaji Sokağı olarak da bilinen Ten Thousand Whores Caddesi yakınlarındaki Gupta'ın eczanesine gittim ve aşınmış ahşap merdivenleri çıkararak üçüncü kata çıktım.

Guptaji, afyon içenlerin kullanması için yirmi şilte ve tahta yastık bulunan büyük bir oda ayırdı. Bu açık salonun arkasında özel ihtiyaçları olan müşteriler için ayrı odalar bulunuyordu. Dar kapıdan geçip arkadaki odalara açılan gizli koridora çıktım. Koridorun alçak tavanı, bir kişiyi neredeyse sürünerek eğilerek ilerlemeye zorladı. benim seçtiğim odada

¹ Runik alfabe - kehanet amacıyla kullanılan sembollerden oluşan, M.Ö. MS 200'de oluşturulmuş eski bir İskandinav alfabesidir (çevirmenin notu).

kapok ¹⁰⁵şilteli bir kanepe, püsküllü bir halı, hasır kapılı küçük bir gardırop, ipek gölgeli bir lamba ve büyük bir toprak sürahi vardı. Duvarlar, üç tarafı ahşap çerçeveli hasırlardan oluşuyordu. Yatağın başındaki dördüncü duvar, Arap ve yerel Müslüman tüccarların ticaret yaptığı kalabalık sokağa bakıyordu, ama pencereler kapatıldığı için parlak güneş odaya yalnızca birkaç açıklıktan giriyordu. Odaların tavanları yoktu, bunun yerine kiremit ve kilden yapılmış bir çatı, ağır, kesişen ve birleştirilmiş kirişlerle destekleniyordu. Bu bakış bana uzun zamandır tanıdık geliyordu.

Guptaji parayla ilgili talimatları aldıktan sonra odadan çıktı ve ben yalnız kaldım. Odanın çatısı alçak olduğu için içerisi çok sıcaktı. Gömleğimi çıkarıp ışığı söndürdüm Bu küçük oda geceleri hapisane hücrelerini andırıyordu. Yatağa oturur oturmaz ağlamaya başladım. Örneğin Bombay'da birkaç kez ağladım. Ranch cüzamlılarıyla görüşmemden sonra, Prabaker'ın babası hastanedeyken Arthur Road hapishanesinde parçalanmış bedenimi bir yabancı yıkadığında... Ama o öfkeyle her seferinde ıstırabın üstesinden gelmeyi başardım, yani bir şekilde başardım. kendimi hıçkırı hıçkırı ağlamaktan alıkoyuyorum. Burada, bu afyon ininde

¹⁰⁵Kapok - şilte içine yerleştirilmiş bitkisel yün; Doğu Hindistan'da yapılmış bir tür pamuklu kumaş (çevirmenin notu).

ölen arkadaşlarım Abdullayla Prabaker'e olan sevgime ağlayarak duygularımı serbest bıraktım.

Bazı erkekler için gözyaşları tekmelerden daha kötüdür: hıçkırıklar onları terliklerden ve sopalardan daha çok incitir. Gözyaşı yürekten gelir ama bazılarımız onun varlığını uzun süre inkar ettiği için ve çoğu durumda söz konusu olduğunda bir büyük acı yüz sancıya dönüşür. Gözyaşlarının doğal ve iyi bir ruhsal tezahür olduğunu ve zayıflıktan çok gücün bir işareti olduğunu biliyoruz. Ama öyle bile olsa gözyaşları, birbirine dolanmış köklerimizi koparır; ağladığımızda kökünden sökülmiş ağaçlar gibi devriliriz.

Guptaji bana yeterince zaman vermişti. En sonunda kapı tarafından sürüklenen sandaletlerinin sesini duyunca yüzümdeki hüznün izlerini sildim ve lambayı yaktım. İstedğim her şeyi getirdi ve odadaki küçük masanın üzerine koydu: çelik bir kaşık, saf su, tek kullanımlık şırıngalar, eroin ve bir paket sigara. Bir kızla geldi. Guptaji, adının Shilpa olduğunu ve bana hizmet edeceğini söyledi. Kız çok gençti, yirmi yaşından küçük olmasına rağmen, sanatının profesyonelliğinin karakteristik özelliği olan yüzünde sert bir ifade vardı. Ve gözlerinde, dövülmüş bir köpek gibi hırlamaya veya sürünmeye hazır bir umut vardı. Guptaji ve Shilpa'dan ayrılımlarını istedim ve kendime biraz eroin hazırladım.

Hazırladığım doz şırıngada yaklaşık bir saat kaldı. En az beş kez elime aldım, iğneyi kalın, güçlü ve sağlıklı damarıma yaklaştırdım ve

kullanmadan tekrar tekrar geri verdim. O bir saat boyunca gözlerimi o şırıngadaki sıvıdan ayıramadım. İşte lanet olası ilaç. Beni aptalca, zalimce, şiddet içeren, suç teşkil eden eylemlere teşvik eden, beni hapse sürükleyen, ailemi ve sevdiklerimi mahrum bırakan büyük dozda zehir. Benim için zehirin hem kurtuluş hem de yıkım oldu: bir insandan her şeyi alır ve karşılığında hiçbir şey vermez. Ama onu kullanmaktan elde ettiğiniz "hiçbir şey", o duygusuz boşluk bazen tek ihtiyacınız olan şeydir.

batırdım, damarın düzgün bir şekilde delindiğini doğrulayan pembe kan lekesini sildim ve zehrin kan dolaşıma girmesine izin vermek için şırınganın ucunu sonuna kadar bastırdım. İğne hâlâ elimdeydi ve zehir çoktan aklımı Sahra'ya çevirmişti. Ilık, kuru, parıldayan, uyuşturan pürüzsüz yokuşlar zihnimin unutulmuş düşüncelerini yuttu ve tüm düşünceleri söndürdü. Her gün, sıcaklık bedenimi doldurdu, uyanırken çektiğimiz veya görmezden geldiğimiz binlerce küçük acıyı, vicdan azabını ve kaygıyı öldürdü . Acı yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve sonra, aklımda hâlâ çöl duygusu olmasına rağmen, bedenimin gittikçe daha derine battığını hissettim; Boğucu gölün üst yüzeyine yardım edin. İlacın ilk dozundan bir hafta mı yoksa bir ay sonra mı bilmiyorum. Salın üzerine çıktım ve yıkım gölünün yüzeyinde yüzmeye başladım ve Sahra kanımda ağılıyordu . Başımdaki sarsıcılar bir bakıma kaderin Kadir, Karla, Abdullah ve benim tanışıp yollarımız kesişsin fetvasının vücut bulmuş haliydi.

Hepimizin hayatları garip bir şekilde derin bir seviyede kesişiyordu ve şifrenin anahtarı çalkalayıcıların elindeydi.

Gözlerimi kapattım ve Prabaker'ın gece yarısına kadar nasıl çalıştığını hatırladım. Tam olarak bir taksi sahibi olduğu ve kendisi için çalıştığı için öldü. Onun için taksi aldım. Ona o taksiyi almasaydım ölmeyecekti. Hapishane hücremde işkence edilip öldürülen, ekmek kırıntılarıyla beslenen ve evcilleştirilen küçük fare teyzeydi. Bazen, uyuşturucu pusundan uzakta, ayık olduğum saatlerde, hafif bir rüzgar esiyordu, bana Abdullah'ın ölümünden bir dakika önce ölüm çemberinde durduğunu hatırlatıyordu. Arkadaşım tek başına duruyor. Yine de onun yanında olmalıydım. Günlerdir onunla birlikteyim, birlikte vakit geçirdik ve o zamanlar yanında olmalıydım. İnsan arkadaşının bu şekilde ölmesine izin vermemeli - kaderi ve ölümüyle baş başa. Sonuçta, cesedi nereye kayboldu? Peki ya o gerçekten Sapna ise? Bu kadar çok sevdiğim arkadaşım gerçekten zalim, dengesiz bir yırtıcı olabilir miydi? Gani nasıl dedi? Majid'in parçalanmış vücudunun parçaları evin her yerine dağıldı. böyle bir hareket yaptım

sevebilir miyim Aklımın küçük ama inatçı bir yanının dehşet içinde Sapna olduğunu sanmasına rağmen onu sevmeye devam etmesi nasıl açıklanırdı?

Gümüş mermiyi tekrar damarıma enjekte ettim ve kendimi tekrar akıntıda yüzen bir salın üzerinde gibi hissettim. Sorularımın yanıtlarının başımın üstündeki çalkalayıcılarda olduğunu

bildiğimden emindim ki dozu biraz, biraz daha artırırsam... Her şeyi çözecektim.

Uyandığımda, öfkeyle anlamadığım bir dilde konuşan bir adam gördüm. Gözlerinden, poposundan ve ağzından dağlar kadar derin çizgiler akan öfkeli, çirkin bir adamdı. Güçlü elleri vardı: Yataktan kaldırıldığımı ve kıvranan bacaklarımın üzerine yerleştirildiğimi hissettim.

- Çıkmak! - Bakan İngilizce kükredi. - Çabuk ol, ayağa kalk!

- Git buradan, - Yavaşça dedim, yüksek bir puan almak için duraksayarak, - git buradan.

- Git! - Nazir bağırmaya devam etti.

Öfke onu heyecanlandırmıştı, her tarafı titriyordu ve ağzı istemsizce açılıp alt çenesinin dişlerini ortaya çıkardı.

- "Hayır," dedim yatağa geri dönerken. - Dışarı çık!

Beni tuttu ve kendisine doğru çevirdi. Bir güreşçinin gücü kollarında hissedilebiliyordu.

Bileklerimi çelik bir kaskaçla sıkıştırmış gibiydi.

- Bu dakika, hadi gidelim!

Zaten üç aydır Guptaji'nin odasında kalıyordum. Bana her gün eroin verdiler, her gün yemek getirdiler, tek yürüyüş tuvalete gidip gelmek için kısa bir yolculuktu. O zamanlar çok az şey biliyordum, oradayken vücudumdaki en iyi kaslardan on iki kilo ve otuz kilo kaybetmişim. Ang, zayıf ve uyuşturucu bağımlısı bir yaratık olmuştum.

- Şey, - dedim gülümsemeye çalışarak. - Pekala, gideceğim. Eşyalarımı toplamalıyım.

Saatimin, cüzdanımın ve pasaportlarımın olduğu masayı gösterdim, ardından Bakan gitmeme izin verdi. Gupta'ji ve Shilpa koridorda bekliyorlardı. Paramı toplayıp cebime koydum ve Bakan'a itaat etmeye hazır bir adam gibi orada dikildim. Doğru an olduğunu düşündüğümde arkamı döndüm ve sağ elimle yere vurdum. Sağlıklı ve ayık olsaydım, bu darbe büyük bir fark yaratırdı. Ama şimdi atışım ıskaladı ve dengemi kaybettim. Nazirduz, kalbimin alt kısmına, solar pleksusuma bir darbe indirdi. Çaresiz, nefes nefese, iki büklüm oldum ama dizlerimin bağı çözülüyordu, sımsıkı ayaklarımın üzerinde duruyordum. O. sol eliyle saçımı tuttu, başımı kaldırdı, sağ yumruğunu lavabonun yanında tuttu ve bir an hareketsiz bana baktı, sonra boynunun, omuzlarının ve sırtının tüm gücünü birleştirerek çeneme ağır bir darbe indirdi. O anda Gupta'ji'nin dudaklarının uzadığını, kısılan gözlerinin yana döndüğünü ve o noktada yüzünde kıvılcımlar çıktığını ve yarasaların yaşadığı mağaralar gibi dünyanın karardığını gördüm.

Hayatımda ilk defa bu kadar derin bir nakavtla karşılaştım. Düşüşüm sonsuz görünüyordu ve dünyanın yüzeyi hayal edilemeyecek kadar uzaktı. Bir süre sonra boşlukta yüzüyormuş gibi hissettim ve hareket ediyormuş gibi hissettim ve "Sorun değil, bu sadece bir rüya, uyuşturucu rüyası ve ne zaman istersem uyanırım ve" diye düşündüm. bir doz daha al."

Ve böylece, gümbürtüyle, kendimi yeniden salın üzerinde süzülüyormuş gibi hissettim. Ve üç aydır içinde yüzdüğüm sal yatağım değişmiş gibiydi - yumuşak ve pürüzsüz hale geldi. Yeni, son derece hassas bir koku vardı - "Coco" kokusu. Bu koku bana Carla'nın teninden çok tanıdık geliyordu. Bakan beni omuzlarına aldı, merdivenlerden indirdi, sokağa sürükledi ve bir taksinin arka koltuğuna attı. Karla da oradaydı. başım dizlerine yaslıydı. Güzel yüzünü görmek için gözlerimi açtım ve yeşil gözlerinde merhamet, şefkat ve başka bir ifade gördüm. İfadesi nefretti - zayıflığıma, eroin bağımlılığımıza, egomun kölesi olmaya, bakımsız bedenimin pis kokusuna duyduğum nefret. Sonra Carla'nın ellerini yüzümde hissettim, parmakları sanki ağlıyormuş gibi nazikçe yanağıma dokundu.

Nihayet taksi durduğunda Nazir beni bir buğday çuvalı gibi omuzlarına aldı ve iki kat yukarı kolayca taşıdı. Tekrar uyandım ve bakanın omzundan sarkan merdivenlerden yukarı bizi takip eden Carla'ya baktım. Ona gülümsemeye bile çalıştım. Geniş, modern bir mutfığa açılan bir arka kapıdan büyük bir eve girdik ve büyük, açık plan bir oturma odasına çıktık: cam duvarlardan biri altın kuma ve yakut mavisi denize açılıyordu. Bakan beni omzundan indirdi ve beklenmedik bir nezaketle cam duvarın dibine yığılmış bir yastık yığınının üzerine yerleştirdi. Beni Guptaji'nin evinden çalmadan önce attığı son zar çok güçlüydü. Hâlâ bayılmamıştım ve bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

Gözlerimi kapatıp mutlu bir esriklığe düşme dürtüsüne karşı koyamadım.

- Ayağa kalkmaya çalışma, - dedi Carla, dizinin üstüne oturup ıslak bir havluyla yüzümü silerek.

Güldüm: Şu anda gerçekten kalkmak istemedim. Gülerken beynim buğulandı ve çenemin ucunda ve yanağımda bir acı hissettim.

- Neler oluyor Carla? - Titreyen sesimin garip geldiğini fark ederek sordum.

Üç aylık tam bir sessizlik ve zihin bulanıklığı konuşmamı tamamen bozmuş, sesimi boğuk ve anlaşılmaz hale getirmişti.

- Burada ne yapıyorsun? - Diye sordum. - Neden buradayım?
- Seni orada bırakmamı mı istedin?
- Nerede olduğumu nasıl bildin? Nasıl buldun?
- Bunu arkadaşın Gadirbhai yaptı, seni buraya getirmemi istedi.
- Sana sordu mu?
- "Evet," dedi, dikkatle bana bakarak ve bakışları, sisin pusunu incelten güneş ışınları gibi bende egemen olan kafa karışıklığını ortadan kaldırdı.

- O nerede?

Carla hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi: kaba bir soruydu. Bunu çoktan anlamaya başlamıştım: İlacın etkisi gitgide zayıflıyordu. Gerçeğin tamamını ya da Carla'nın bildiği bir kısmını öğrenme şansım oldu. Doğru soruyu sorsam her şeyi olduğu gibi

söylerdi, çünkü buna hazırdı, -bakışları o kadar etkiliydi ki... Belki beni seviyordu, -en azından içinde bu duygu yükselmeye başladı. Ve gerekli soruyu sormadım: Onunla değil, Gadirbhai ile ilgileniyordum.

- Bilmiyorum, - ayağa kalktı ve yanımda durdu. - O gelmeliydi. Muhtemelen yakında burada olacak. Ama bekleyemem, gitmeliyim.

- Evet? - Taş gibi ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya çalıştım ki kalkıp onu görebileyim, onunla konuşabileyim ve onu bırakmayayım. "Gitmeliyim," diye yineledi, kararlı adımlarla kapıya doğru yürürken; Bakan onu bekliyordu: güçlü kolları, bir ağacın gövdesinden sarkan dallar gibi şişmiş vücudundan sarkıyordu. - Başka seçeneğim yok. Sen gitmeden önce yapacak çok işim var.

- Sen ayrılana kadar? Ne demek istiyorsun?

- Yine Bombay'dan ayrılıyorum. Bir iş var, çok önemli bir iş ve ben... onun yapılması gerekiyor. Altı ila yedi hafta sonra döneceğim. Belki o zaman buluşuruz.

- anlayamıyorum Eğer gideceksen, beni orada bıraksan iyi edersin.

- Dinle, - dedi sabırla gülümseyerek, - Dün döndüm ve geç kalamam. "Leopold" a hiç gidemedim. Ancak sabah Didier ile tanıştım ve o sadece tanışıp selamlaştı ve o kadar. Burada kalamam. Guptaji'nin evinde kendini mahkûm ettiğin intihar anlaşmasından seni kurtarmak için gelmeyi kabul ettim. Şimdi buradasın, güvenli bir yerdesin ve benim gitmem gerekiyor.

0, Bakana döndü ve Urduca konuşmaya başladı. Konuştukları üç dört kelimeden birini anladım. Bakan ona güldü ve her zamanki gibi bana küçümseyerek baktı.

- 0, ne dedi? - Konuşmalarını ne zaman bitirdiklerini sordum.
- Bunu duyduğuna sevinmeyeceksin.
- Hala bilmek istiyorum.
- Bu "uçurumdan" kurtulamayacağınızı düşünüyor. Ona ilaçları bırakacağını, içerdği acıya katlanacağını ve ben bir iki ay sonra dönene kadar burada kalacağını söyledim. Ve inanmıyor: Ağrı başlar başlamaz hemen eroin aramaya koşacağınızı söylüyor. Bu belanın üstesinden geleceğine iddiaya girdim.

- Bahsinizin değeri ne kadar? - Bin dolar.
- Bin dolar... - Dalgın dalgın tekrarladım.

Toplanan para az değildi ve şans eşit değildi.

- Evet. Bu, sahip olduğu paranın, dedikleri gibi, "ihtiyaçlar" için sakladığı paranın koruyucusudur. Yapamayacağınızı iddia ediyor. Zayıf olduğunu ve bu yüzden eroin aldığını söylüyor.

- Peki ona ne söyledin?

Carla güldü. Kahkahası ender görülen bir olaydı ve yemek, su ve eroin kadar önemli olan bu saf mutluluk seslerini içime çektim. Hasta ve baygın olmama rağmen, bu kahkahanın benim en büyük zenginliğim ve neşem olduğunu anladım - bu kadını güldürmek ve dudaklarından dökülen kahkahayı tüm tizliğiyle duymak benim mutluluğumdu.

- Ona iyi bir erkeğin yanındaki doğru kadının ihtiyaç duyduğu kadar güçlü olduğunu söyledim.

Sonra Karla gitti, gözlerimi kapattım ve bir saat veya bir gün sonra gözlerimi açtığımda yanımda oturan Gadirbhaim'i gördüm.

- Utna hayn, - Bakanın sesi duyuldu. - O uyandı.

Zor uyandım. Kaygı hissettim, titremelerim oldu, eroine ihtiyacım vardı. Ağzıma zehir tadı geldi, tüm vücudum ağrıyordu.

- Hmm, görünüşe göre ağrılar başlıyor? - dedi Gadir sessizce.

Kendimi minderlere dayadım ve odayı inceledim. Akşam oluyordu, gecenin uzun gölgesi pencerenin ötesindeki kumsalı dolduruyordu. Bakan, mutfağın giriş kapısının yanındaki küçük bir halının üzerinde oturuyordu. Kadirbham, patanların giydiği gibi geniş bir pantolon, gömlek ve yelek giymişti. Elbisesi, İslam Peygamberinin sevdiği yeşil renkteydi. Kadir bu birkaç ayda yaşlanmış gibi görünse de her zamankinden daha neşeli, sakın ve kararlı görünüyordu.

¹ Palans - Afgan kabilelerinden birinin Hintçe adı.

577

- Aç mısın? - Diye sordu, söylenmemiş, dikkatli bakışımı görünce. - Belki banyo yaparsın? İhtiyacın olan her şey burada. İsteddiğiniz zaman banyo yapabilirsiniz. Bol miktarda yiyecek de var. Yeni kıyafetler giy, hazır.

- Abdullah'a ne oldu? - Diye sordum.

- Sen kendine gel sonra konuşuruz.

- Allah kahretsin, bana Abdullah'a ne olduğunu söyle?! - Yüksek sesle bağırdım.

Bakanın gözü bendeydi. Dışarıdan sakın görünse de her an atlamaya hazırды.

- Seni ne ilgilendirir? Ne bilmek istiyorsun? - Kadir gözlerini dağıtmaya çalışarak bağdaş kurmuş olduğu halıya baktı ve nazik bir şekilde başını sallayarak sordu.

- Sapna Abdul koydu mu?

- Hayır, diye yanıtladı Gadir, sert bakışlarımdan kaçınmak için başını kaldırarak.

- Biliyorum, insanlar ne istedikleri hakkında konuşuyor ve sizi temin ederim, Abdulla Sapna değil.

Sanki üzerimden bir dağ kalkmış gibi derin bir nefes aldım. Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissettiğimde kendime hakim olmak için dudağımı ısırdım.

- O zaman neden Sapna olduğunu söylediler?

-Abdullah'ın düşmanları polisi bu konuda ikna etti.

- Hangi düşmanlar? Onlar kim?

- İranlılar. Yurttaşları.

Sokak kavgasını hatırladım - Abdullay ile benim bir grup İranlıya karşı yaptığımız gizemli kavga. O günün diğer ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım ama keskin bir vicdan azabı tüm düşüncelerimi bastırdı. Abdullah'a o insanların kim olduğunu ve neden onlarla savaştığımızı sormadığıma pişman oldum.

- Ama gerçek olan. Sapna nerede?

- O öldü. O adamı buldum. Şimdi o öldü. En azından Abdullah'ın hatırı için yapabilirdim.

Rahatladım ve yastığın üzerine uzandım ve bir anlığına gözlerimi kapattım. Burnum akmaya başlıyor, boğazım ağrıyor ve balgamla boğuluyorum. Son üç aydır vazgeçilemez bir alışkanlık geliştirdim -

her gün üç gram saf beyaz Tay eroini. İşten çıkarılma hızla yaklaşıyordu: İki hafta boyunca acı çekeceğimi biliyordum.

- Neden? Niye? - Bir süre sonra sordum.
- Ne demek istiyorsun?
- Neden beni buldun? Neden bakana beni buraya getirmesini emrettin?
- Ne de olsa benim çalışanımsın, diye yanıtladı Gadir gülümseyerek. - Şimdi senin için bir iş var.
- Bu durumda, yakın zamanda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Midem ağrımaya başladı. Yüzümü duvara çevirdim.

- Evet, - onayladı Kadir. - Önce iyileşmen gerek. Ama üç dört ay sonra tamamen normal olacak ve sen benim için bu işi yapabileceksin.
- Onun işi ne?
- Görev. Evet, bir tür kutsal görev - buna öyle diyebilirsiniz. Ata binebilir misin?
- At sürmek?! Atlarla hiç çalışmadım. Dediklerini bir motosikletle yapabiliyorsam, yapabilirim. Bu durumda, aradığınız kişi benim.
- Bakan sana ata binmeyi öğretecek. Bir zamanlar Nangarhar Eyaletinin en yetenekli binicileri köyündeki en yetenekli biniciydi. Yakınlarda bir at ahır ve bir plaj vardır. Orada ata binmeyi öğrenebilirsiniz.

- Ata binmeyi öğrenmek... - Dalgın bir şekilde tekrarladım, bir sonraki saati ve ondan sonraki saati düşünerek, durumum gitgide daha da kötüye gidecekti...

- "Evet, öyle, Linbaba," gülümsedi ve omzuma dokunmak için uzandı.

Avucunun sıcaklığını hissettim, dokunuşu beni ürpertti ama belli etmedim.

- Şu anda Kandahar'a sadece atla gitmek mümkün: tüm yollar mayınlı ve kurşuna dizilmiş. Bu yüzden adamlarımla Afganistan'daki savaşa gitmek için ata binmeyi öğrenmelisin.

- Afganistan?

- Evet.

- Afganistan'a gideceğimden neden bu kadar eminsiniz?

- Oraya gidecek misin bilmiyorum, - diye cevap verdi içten bir üzüntüyle, - ama bunu kendim yapmalıyım, elli yıldan fazla bir süredir görmediğim anavatanım Afganistan'a gitmeliyim. Seni de davet ediyorum, lütfen bizimle gel. Tabii ki siz karar verin. Şüphesiz bu tehlikeli bir iştir. Bizimle gelmeyi reddetsen bile sana karşı tavrım değişmeyecek.

- Neden ben?

- Çok sayıda uluslararası kanunu çiğnemekten çekinmeyen ve Amerikalı olarak damgalanabilecek siyahi bir yabancıya ihtiyacım var. Gideceğiniz yer yüzyıllardır birbirine düşman olan sayısız kabilenin yaşadığı bir yerdir. Eski alışkanlıklarıyla komşularına saldırdılar ve ellerinden ganimet olarak alabildiği her şeyi aldılar.

satın almak ister. Şu anda onları birleştiren sadece iki faktör var - Tanrı sevgisi ve Rus işgalcilere karşı nefret. Amerikan parasıyla satın alınan Amerikan silahlarıyla savaşıyorlar. Yanımda bir Amerikalı varsa, bize dokunmayacaklar ve bizi rahatsız etmeden, makul bir miktardan fazlasını istemeden geçmemize izin verecekler.

- Neden yanına gerçek bir Amerikalı almıyorsun?

- Denedim ama bu riski almaya istekli bir aptal bulamadım

Bunun için sana ihtiyacım var.

- Bu görevi yerine getirirken Afganistan'a götüreceğimiz yük nedir?

- Tipik savaş zamanı kaçak malları - silahlar, patlayıcılar, mühimmat, para, altın, otomobil parçaları ve uyuşturucular. İlginç bir yolculuk olacak, kargomuzu bizden almaya çalışacak güçlü silahlı aşiretlerden koruyabilirsek, şu anda Kandahar'ı kuşatan Mücahid askerlere teslim etmeyi başaracağız. İki yıldır bu şehir için Ruslarla savaşıyorlar ve rezervlerini artırmaları gerekiyor.

Karmakarışık zihnimde yüzlerce soru dönüp duruyordu ama ilaç ihtiyacından başlayan sancılar bilincimi felç etmişti. Tüm vücudum bu içsel mücadelenin sonucu olarak soğuk, yapışkan terle sıırsıklam olmuştu. Nihayet bir süre sonra akıllara gelen şu sözler şaşkın ve düşüncesiz sayılabilir:

- Bunu neden yapıyorsun? Neden Kandahar? Tam olarak neden oraya gidiyorsun?

- Kandahar'ı kuşatan Mücahidler, Bakan'la birlikte köylü arkadaşlarım da dahil olmak üzere benim halkım. Rusları anavatanlarımızdan kovmak için savaşıyorlar - Cihat denen kutsal bir savaş yürütüyorlar. Şimdiye kadar onları elimizden geldiğince destekledik ve şimdi onları silah şeklinde destekleme zamanı ve gerekirse onlara hayatım ve kanımla yardım etmeye hazırım.

Gözlerimden uzanan kırıksıklarla dolu, acıdan titreyen yüzümü izliyordu. Sonra parmaklarını omzuma batırdı ve tekrar gülümsedi ve hissettiğim tek şeyin onun dokunuşu olduğunu anlayana kadar elini omzumdan çekmedi.

- Her şeyden önce, iyileşmen gerekiyor, - dedi, parmaklarının baskısını gevşeterek ve eliyle yüzüme dokunarak. - Tanrı seni korusun oğlum, Tanrı bir aptal!

Kadir gittikten sonra ben banyoya gittim. Mide ağrıları pençelerini ruhuma sapladı ve dayanılmaz bir acıyla bağırsaklarımı kesti. İshal vücudumu titretiyordu. Titremekten dişlerimi fırçaladım. Aynada gözlerimi gördüm: gözbebeklerim büyümüştü ve zar kararmıştı. Kahraman-

Etkisi ve ihtiyaçtan kaynaklanan sancılar başladıktan sonra ışık yine göz yuvalarından fişkırırdı.

Mehraban'ı kemerime doladım ve büyük odaya döndüm. Zayıf ve yorgun görünüyordum. Sırtım bükük, titriyor ve istemsizce ağlayarak dolaşıyordum. Bakan kalın üst dudağını büzdü, nefret dolu bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü, sonra bana temiz

giysilerle sarıldı. Bu elbise, Kadir'in giydiği yeşil Afgan takımının aynısıydı. Titreyerek ve titreyerek kıyafetlerimi giydim. Bakan yumruklarını sıkarak ayağa kalktı ve dikkatle bana baktı. Salyangoz kasesinin kenarları gibi kıvrık dudaklarından alaycı bir gülümseme eksik olmuyordu. Her hareketi bir pandomim kadar anlamlı ve abartılıydı ve siyah, tehditkar gözleri öfke saçıyordu. Birden Japon aktör Toshiro Miftine'e benzediğini fark ettim. 0. trollere benziyordu - Miphime'nin çirkin ve gülünç benzerliği.

- Toshiro Mifune'u tanıyor musunuz? - Acıma ve üzüntüme rağmen gülümseyerek sordum. - Mifune'u tanıyorsun, değil mi?

Bakan cevap vermek yerine evin ön kapısına yaklaştı ve kapıyı ardına kadar açtı. Cebinden birkaç elli rupi değerinde kağıt para çıkardı ve kapının eşiğine fırlattı.

- Yaa, bainchud! - açık kapıyı işaret ederek homurdandı. - Cehenneme git, şerefsiz piç kurusunun oğlu!

Kendimi büyük pencerenin yanındaki yastık yığına doğru zorladım ve üzerine yattım. Dayanılmaz bir öfke ve yoğun uyuşturucu arzusuyla kıvranarak örtüler üzerime çekilerek uzandım. Bakan evin kapısını kapattı, her zamanki gibi küçük halının üzerine sırtını dik bir şekilde oturdu ve bana bakmaya devam etti.

Vücudumuzun ürettiği ve beynimize ilettiği kimyasallardan oluşan bir kokteylin yardımıyla hepimiz kaygı ve korkuyla bir dereceye kadar başa çıkarız. Bu maddeler temel olarak endorfinlerdir - ağrıyı

azaltabilen peptit araçları. Anksiyete, korku, ağrı, doğal bir koruyucu mekanizma olarak endorfin tepkisini harekete geçirir. Herhangi bir uyuşturucu - morfin, afyon, özellikle eroin - aldığımızda vücut endorfin üretemez. İlaç almayı bıraktığımızda, vücut ancak beş ila on dört günlük bir aradan sonra tekrar endorfin üretmeye başlar. Gerçek kaygının, gerginliğin ve acının ne olduğunu derinden anladığımız o karanlık, ıstıraplı, bitmek bilmez haftalar sırasında.

"Nasıl bir duygu" diye sordu Carla bir gün, "eroin almayı bırakmak nasıl bir duygu?" Ona açıklamaya çalıştım. Hayatınızda güçlü bir korkuya sahip olduğunuz bir zamanı hatırlayın. Yalnız olduğunu düşündüğünde, biri

¹ Trol - İskandinav mitolojisinde bir dev, iblis, tavşan vb. Batı, özellikle Danimarka mitolojisinde, dağlarda ve bataklıklarda yaşayan ve insan etiyile beslenen bir yaratık (çevirmenin notu).

arkanızdan gizlice yaklaşır ve sizi korkutmak için yüksek sesle bağırır. Bir grup dolandırıcı etrafınızı sarıyor. Rüyada yüksekten düştüğünü veya kendini sarp bir uçurumun kenarında durduğunu görürsün. Biri sizi zorla suya çeker ve orada tutar, nefesinizin kesileceğini hissedersiniz ve sudan çıkmak için tekmeler atar, kollarınızı savurur ve topallarsınız. Arabanın kontrolünü kaybedersin ve sessiz çığlığına doğru hızla ilerleyen bir duvar görürsün. Tüm bu baskıcı, boğucu, baskıcı dehşetleri bir araya

toplayın ve hepsini aynı anda, saat saat, gün gün deneyimleyin. Üstelik şimdiye kadar çektiğiniz ve hissettiğiniz acılar - kızgın yağ yanığı, keskin bir cam parçasından kesik, kemik kırığı, kışın engebeli bir yolda düşme, çakıl taşlarının, başın, kulakların hışırtısı , diş vb. böyle bir acıyı hayal edin. Hepsini bir araya getirin - kasıkları sıkıştıran akut mide ağrısının sağır edici feryatını ekleyin - ve saat saat, gün be gün, hepsini aynı anda deneyimlediniz. O zaman şimdiye kadar çektiğiniz tüm manevi acıları hatırlayın - sevilen birinin ölümü, sevgilinin reddedilmesi vb. Başarısızlıklardan kaynaklanan hayal kırıklığını, acıyı, vicdanın tarif edilemez derecede acı sancılarını hatırlayın. Onlara yürek burkan talihsizlikleri ve sıkıntıları ekleyin, vesaire. hepsini bir arada, aynı anda, günden güne yaşayın. İşte eroini bıraktıktan sonraki acılar. Uyuşturucu bağımlılığından kurtulurken yaşanan acı, derisi soyularak yaşamakla eşdeğerdir.

Korunmasız bir zihne yapılan saldırı, doğal endorfin üretmeyen bir beyni çalar. Uyuşturucu arzusunun acısını yaşayan herhangi bir uyuşturucu bağımlısı delirir. Bu çılgınlık o kadar acımasız ve korkunç ki, bazıları buna yenik düşmeden ölüyor. Bahsettiğimiz geçici delilik anına ulaşıldığında, insan yaşadığı dayanılmaz dünyanın içine derisi yüzülmüş gibi düştüğünde suç işlemeye başlar. İyileşsek de ölmemiştir ama yıllar sonra, işlediğimiz suçları hatırlamak, sanki işkence altında vatanına, dostlarına ihanet

etmiş insanlarmışız gibi, bizde mutsuzluk ve kafa karışıklığı uyandırır, kin ve nefret duygusu uyandırır. kendimize karşı tiksinti.

İlk iki günü dayanılmaz bir acı içinde geçirdikten sonra daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Mide bulantısı ve kusma neredeyse gitmişti ve ağrılar ve rahatsızlıklar her dakika artmaya ve şiddetlenmeye devam etti. Ama kanımın şiddetli çılgılığı içimdeki ölçülü, ısrarcıydı, "Bütün bunlara son verebilirsin... yolu biliyorsun... buna son verilmeli... parayı al... uyuşturucuyu al.. .bitebilir bu acı.. Sesine hakim olamamıştı.

Bambu ve hindistancevizi liflerinden yapılmış bakanın yatağı odanın diğer köşesine yerleştirildi. Her zamanki gibi kapının yanındaki küçük halının üzerinde oturan tek yüzlü bir Afgan'ın dikkatli bakışları altında bir şekilde yatağı

yaklaştım Titreyerek, inleyerek, inleyerek yatağı sürükledim ve denize açılan büyük pencereye getirdim. Üstündeki pamuklu çarşafı çıkardım ve dışlarındaki bitleri yırtmaya başladım. Çarşaf birkaç yerden yırtılmıştı ve uzunlamasına şeritler halinde yırtmaya devam ettim. Çılgın bir halde yatağın üzerine şilte yerine iki kalın tek kişilik battaniye koyup üzerine uzandım. Yırtık çarşafın iki şeridiyle ayak bileklerimi, üçüncüsüyle de sol bileğimi yatağa bağladım. Tekrar uzandım ve bakanı görmek için başımı çevirdim. Kalan kumaş parçasını ona verdim ve gözlerimle sağ kolumu yatağa bağlamasını istedim. Hiçbir gizli anlam saklamayan berrak gözleriyle onunla ilk kez karşılaşmıştık.

Oturduğu küçük halıdan kalktı ve gözlerini benden ayırmadan yattığım yatağı yaklaştı. Bezi elimden aldı ve sağ bileğimi yatağın kenarına bağıladı. Açık ağzımdan feryat üstüne feryat geldi, kapana kısılmış ve korkmuş insanların feryadı. Dilimi sertçe ısırdım ve yanlardan dudaklarıma kan aktı. Bakan hafifçe başını salladı. Çarşaftan bir şerit daha kopardı, dişlerimin arasına soktuğı tıkaçın spiraline bağıladı ve ardından şeridin uçlarını başımın arkasına bir düğüm şeklinde bağıladı. Çığlık attım, dişlerimi bu şeytanın kuyruğına geçirerek. Sonra başımı çevirdim ve sanki gece pencerenin arkasında kilitli kalmış gibi yansımamı gördüm. Bir süre bekleyen, bağıran, benim gözümde bakan Modena oldum.

İki gün yatalak kaldım. Bakan benimle yorulmadan ve özenle ilgilendi. Yanımdan hiç ayrılmadı. Gözlerimi açar açmaz nasırlı ellerinin alnımdaki teri veya gözyaşlarını sildiğini hissedebiliyordum. Ne zaman bir sarsıntı kolumu ve bacağıımı şimşek gibi sallasa ya da midem ağrımaya başlasa, Nazir ağrıyan yerleri ovuşturur ve ısıtırdı. Ne zaman ulusam ya da ağzımdaki tıkaçı ısırp şakırdasam, gözlerini üzerimde tuttu, acıya sabretti ve bana bu sıkıntıyı aşmamı söyledi. Ne zaman kusmuktan boğılsam veya doldurulmuş serserime sıkışsam hemen ağzımdaki tıkaçı çekti ama adam olduğı için çığlıkıları kimsenin duymasını istemediğimi anlardı. Başımı sallayıp ona işaret ettiğim anda, tıkaçı ağzıma geri koydu ve başımın arkasından sıkıca kapattı.

Sonra, bağı kalacak kadar güçlü ama yine de dışarı çıkacak kadar zayıf olduğumu fark ettiğimde, birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve Bakan'a tıkaçı tek yönlü çıkarmasını işaret ettim. El ve ayak bileklerindeki prangaları birer birer çözdü. Sonra bana baharatsız tavuk çorbası, domates ve arpa getirdi. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli ve doyurucu bir yemek yemedim. Et suyunu ağzıma atıyor ve bana yediriyor.

di. Küçük bir tabak yemeği bir saat içinde bir şekilde bitirdikten sonra bana ilk kez gülümsedi ve bu gülümseme, bir yaz yağmurundan sonra deniz kayalarının üzerinde parlayan güneş ışığı gibiydi.

Uyuşturucu isteğinden kaynaklanan ağrı yaklaşık iki hafta sürer, ancak ilk beş gün en kötüsüdür. İlk beş günü atlatırsanız ve altıncı günün sabahında eroinsiz çıkmayı başarırsanız, zaten temizsiniz ve onları kazandığınızdan eminsiniz. Sonraki sekiz ila on gün boyunca kendinizi nispeten iyi hissedersiniz ve saat başı güç kazanırsınız. Ağrılar azalır, mide bulantısı geçer, titreme, titreme kaybolur. Bundan sonra en tatsız şey uyuyamamaktır. Yatağına uzanıp dönüp duruyorsun, rahat bir pozisyon almak için yılan gibi kıvrılıyorsun ama bir türlü uyku gelmiyor. Uyuşturucu bağımlılığının acısının son günlerinde Ebedi Rahipler gibiydim: Günlerce oturmazdım, yatmazdım, yorgunluktan uyuyana kadar bir aşağı bir yukarı yürürdüm.

Her şey, bu acılar bile geçicidir ve eroin bağımlılığının acısından sonra hissettiğiniz gibi hissedersiniz - sarsılmış, sonsuza kadar yaralanmış ve hayatta olduğu için mutlu.

Bakan, ağrının on ikinci gününde alaycı şakalarımı eğitime başlama işareti olarak aldı. Altıncı günden itibaren onunla temiz havada kısa yürüyüşlere başladık. İlk yürüyüşümüzü oldukça yavaş bir tempoda yaptık, sık sık durduk ve on beş dakikada eve vardık. Ve on ikinci gün, zaten tüm sahil boyunca yürüyorduk, çok yorgundum ve kolayca uyuyabileceğimi umuyordum. Sonunda beni Kadir'e ait atların tutulduğu ahıra götürdü. Başlangıçta bir kayikhaneydi ¹⁰⁶ve daha sonra değiştirildi. onun yerine bir ahır oluşturuldu. Ahır sahilden bir sokak ayırıyordu. Atlar, yeni başlayanların ata binmesi ve mevsimin zirvesinde sahil boyunca turistleri götürmesi için tasarlanmıştı. Beyaz bir at ve gri bir kısrağı sadık ve itaatkar hayvanlardı. Onları mehtardan alıp düz, düz, kumlu plaja götürdük.

Yeryüzünde insanları bir attan daha fazla güldürebilen başka bir hayvan yoktur. Bir kedi bir insanı çirkin, bir köpeği serseri olarak tanımlayabilir ve her ikisini aynı anda yapabilen tek hayvan attır. Sonra neredeyse bilinçsizce kuyruğuyla yavaşça vurur, adamın ayağına basar ve bunu bilerek yaptığı hemen anlaşılır. Bazı insanlar atlarla ilk temaslarından sonra bir tür içsel bağ geliştirirler ve eyere ustaca oturabileceklerini zaten bilirler. Ben asla o insanlardan biri

¹⁰⁶Elling - denizcilikte: geminin gövdesinin kıyıda inşa edildiği yer; uçakların ve hava gemilerinin depolanması için özel bir bina (Çevirmenin notu).

olmadım. Bir arkadaşım, mekanizmalar üzerinde tuhaf bir karşı-manyetik etki gösteriyor:

kollarındaki saatler durur, radyolar cızırdamaya başlar ve yanındaki fotokopi makineleri hemen bozulur. Atlarla olan ilişkim bana bunu hatırlattı.

Geniş omuzlu Afgan, atın sırtına çıkmama yardım etmek için ellerini ayaklarımın altına koydu. Ayağımı avuçlarının arasına alarak beyaz atın sırtına bindim, ama çok geçmeden uysal, uysal, iyi eğitilmiş yaratık, garip bir şekilde kızarak beni sırtından attı. Bakanın omzunun üzerinden uçtum ve gümbürtüyle kumların üzerine düştüm. Eşek tek başına sahilde dörtnala koşmaya başladı. Bakan hayretle izledi. Sanki atın gözleri "beni almamış" gibi, ancak Nazir'in gözlüklü bir çanta getirip başına koymasıyla sakinleşti.

Bununla birlikte Bakan, benim dünyadaki en kötü sürücülerden daha kötü bir sürücü olduğum fikrini yavaş yavaş kabullenmek zorunda kaldı. Aslında, onun hayal kırıklığı beni onun nefret girdabına daha da fazla itseydi bu şaşırtıcı olmazdı ama aslında tam tersi oldu. Sonraki haftalarda Bakan bana karşı daha kibar ve nazik davrandı. İnsanların atlarla ilgili korkunç beceriksizliği, onda ciddi, trajik bir hastalıktan muzdarip biri için hissettiği şefkat ve gönül yarasını uyandırdı. Bu alanda biraz beceri kazandığımda bile -birkaç dakika içinde atın sırtına oturup, iki elimle biniciyi çekerek, atın yanlarına hafifçe vurarak ve onu döndürerek- sakarlığım, yavaşlığım, neredeyse onu gözyaşı noktasına getirdi.

Ancak, her gün eğitimime sebat ettim. Günde beş yüz mekik çektim, beş kilometre yürüdüm ve kırk dakika denizde yüzdüm.

Üç aylık eğitimden sonra sağlığım ve zindeliğim çoktan geri gelmişti.

Bakan, tepelik alanda da biraz binicilik deneyimi kazanmamı istedi. Bunun için Chandra Metal ile görüştüm ve Film Prodüksiyon Merkezi'ne ait binicilik alanında antrenman yapmamız gerektiğine karar verdim. Birçok uzun metrajlı filmde atlar ve biniciler içeren sahneler yer aldı. Bu bölgede tutulan köpeklere, vadilerde ve tepelerde yaşayan ve macera filmlerinin çekimleri sırasında tehlikeli eylemler gerçekleştirmek üzere görevlendirilen özel insanlar - dublörler baktı. Bakan ve ben, mükemmel eğitilmiş atlar arasından iki kahverengi eşek seçip sırtlarına bindirirken, at kanlar içinde beni bir toprak güveç yığınının üstüne attı. Bakan, atımın liderliğini eline aldı ve acınası bir şekilde başını sallayarak eyere oturmaya devam etti.

- Selam sana dahi binici, yaar! - dublörlerden biri bağırdı.

Beş kişiydik ve herkes onun sözlerine güldü. İkisi yardım istemek için bana koştu.

Ondan sonra iki kez attan düştüm ve yorgun bir şekilde tekrar ata bindiğimde arkadan tanıdık bir ses duydum. Arkamı döndüğümde, Emiliano Zapato'ya benzeyen bir adamın önderlik ettiği bir grup atlı gördüm. Sırtındaki bir kayıştan siyah bir şapka sarkıyordu.

- Üzgünüm, sen olduğunu biliyordum! diye bağırdı Vikram.

Atını benimkine yaklaştırdı ve mutlu bir şekilde elimi sıktı. Vikram ve beni yalnız bırakan arkadaşları, Nazir ve dublörlerimize katıldı ve atlarına dört nala gittiler.

- Burada iyi misin?

- Bu kadim yerin sahibi benim kardeşim! Vikram kollarını açtı ve etrafına baktı. - Kuşkusuz, tamamen değil. Letty, Lisa ile ortaklaşa yerin kısmi sahibidir.

- Benim Liza'mla mı?

Vikram şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

- Lisa'nla mı?

- Ne demek istediğimi biliyorsun.

- Tabii ki, - içten bir gülümsemeyle cevapladı. - Her halükarda Letty ile birlikte bir cast ajansları olduğunu biliyorsunuz, sonuçta bu işin kurucularından birisiniz. İşleri yolunda gidiyor, birbirleriyle bir dil bulup yollarına devam ediyorlar. Artık bu çalışmaya katılmaya karar verdim. Arkadaşın Chandra Meta bana

bu dublörlerin ahırının sahibi olduğunu söyledi. Yani bunu yapmam tamamen normal, değil mi? - Elbette, Vikram.

- Evet sonuç olarak bu proje için biraz para bıraktım ve artık her hafta buraya geliyorum. Yarın filmin çekimlerine sessiz oyuncu olarak katılacağım. Sen de kardeşim, hünerimi sergile.

- "Çekici bir teklif," dedim gülerek. - Ama yarın bir süreliğine şehirden ayrılıyorum.

- İmtiyazlı? Uzun zamandır?

- tam olarak bilmiyorum Bir ay, belki daha fazla.

- Yani geri döneceksin, değil mi?

- Kesinlikle. At hileleri ile video çek. Geri döndüğümüzde biraz eğleneceğiz - sizi öldürecekleri sahneleri yavaşlatacağız.

586

- Olsa bile? Yani bir anlaşma mı teklif ediyorsun? O zaman birlikte binelim.

- Hayır hayır! - Yüksek sesle söyledim. - Bu atın sırtında hiçbir yere gitmiyorum, Vikram! Eminim hayatında kötü bir binici görmemiştir. Üç kez attan düştüm. Ama biraz yürümek benim için sorun değil.

- Bir deneyelim, Kardeş Lin! Şimdilik sana şapkamı da vereceğim. Bu şanslı bir şapka, bir insanı asla kötü durumda bırakmaz. Şapka takmadığın için başarısız oldun.

- Bu şapkanın bana yardımcı olacağını sanmıyorum.

- Kahretsin, sana söylüyorum, bu şapka sihir!

- Beni henüz ata binerken görmedin.

-Çünkü o zamanlar bu şapka kafanda değildi. Tüm sorunlarınızı çözecektir. Beyaz adama alınma, yaar ama bu atlar Hint atları. Erkek kardeş Onlarla uğraşırken biraz Hint tarzına ihtiyacın var, hepsi bu.

Onlarla Hintçe konuşun, biraz dans edin ve sonucu kendiniz göreceksiniz.

- Bilmiyorum, emin değilim.

- Kardeşim hiç çekinme. Aşağı gel, birlikte dans edelim.

-Evet?

- Benimle dans et.

- "Ben atlar için dans etmem, Vikram," dedim elimden geldiğince içten ve ağırbaşlı bir şekilde.

- Hayır, dans edeceksin. Atından inip benimle bu büyüğü küçük Hint dansını yapacaksın. Atların, zaptedilemez kale beyazı örtünüzün altında mükemmel bir Kızılderili dolandırıcının gizlendiğini görmesi zorunludur. Yemin ederim, bundan sonra atlar seni sevecek ve kahrolası Clint Eastwood gibi dört nala koşacaksın.

- Lanet olası Clint Eastwood gibi dört nala gitmek istemiyorum.

- Hayır, sen istiyorsun! Vikram güldü. - Herkes bunu istiyor.

- Hayır, bunu yapmayacağım.

- Kabul et kardeşim.

- Kesinlikle hayır.

Atından indi ve bacaklarımı üzengi demirlerinden çekmeye çalıştı. Biraz gergin bir şekilde attan indim ve iki atın karşısında onun yanında durdum.

- Bu kadar! - dedi Vikram, yanlarını sallayarak ve yuvarlak dans ederek, ellerini çırparak ve ritmik olarak şarkı söyleyerek. - Sen de katıl kardeşim! Bu dansa biraz Hindistan ekleyin. Kahrolası Avrupalılar gibi davranmanız yeter.

¹ Cline Eastwood (1930 doğumlu) - Amerikalı film yıldızı, yönetmen, besteci (çevirmenin notu).

Bir Kızılderili üç şeye karşı güçsüzdür: güzel bir yüz, tatlı bir şarkı ve dansa davet. Ben de yarı Hintliydim, kendi tarzımda olsa da, en azından Vikram'ın dansını kenardan tek başıma izleyemezdim. İstemediğim başımı sallayıp gülümseyerek ona katıldım. Sonunda dönüşlerde, adımlarda ve jestlerde eşzamanlılığı elde edene kadar hareketlerimi yönlendirerek yeni dans hareketleri ekledi.

Atlar ara sıra homurdanıyor ve beyaz gözleriyle, olağanüstü çekingenlikleri ve nezaketleriyle bize bakıyorlardı. Çölde bir şenlik ateşinin dumanı kadar kuru ve mavi bir gökyüzü altında, çimenlerle kaplı ıssız tepeler arasında onlar için şarkı söyleyip dans etmeye devam ettik.

Ve dans bittiğinde, Vikram atımın şapkasını koklamasına izin verdi ve onunla Hintçe konuşmaya başladı. Sonra bana şapkasını verdi ve başıma takmamı emretti. Emri yerine getirdikten sonra atlarımıza bindik.

Kahretsin, gerçekten bir etkisi oldu! Atlar yerlerinden alındı ve hafif bir yürüyüşle dört ayak üzerinde yola koyuldular. Hayatımda ilk ve son kez gerçek bir çocuk gibi görünüyordum. Tamı tamına on beş dakika boyunca bu asil hayvanla cesurca karşılaşma karşısında hayretler içinde kaldım. Vikram'a ayak uydurmaya çalışarak hızla dik tepelere tırmandım ve onları fethettikten sonra rüzgar akışı eşliğinde dörtlüde seyrek çalılıklara doğru koştum . Bir süre dört nala koştuktan sonra bitkin bir halde yumuşak çimenlerin üzerine uzandık ve bu sırada diğer atlılarla birlikte dört nala koşan Nazir bize yetişti. Kısa bir süre, belki sadece birkaç dakika, vahşi vahşi atlar gibi karşı konulmaz bir şekilde coşkulu ve özgürdük.

İki saat sonra yalı evinin merdivenlerini çıkarken Nazir'le hala konuşuyor ve gülüyordum. Karlam'ın mutlu bir gülümsemeyle eve girdiğini, tüm duvar boyunca uzanan büyük pencerenin önünde durup denize baktığını gördüm. Bakan onu kaba iltifatlarla karşıladı. Yüzünde hafif ama parlak bir gülümseme görülse de hemen kendini toparladı ve her zamanki sertliğine geri döndü. Sonra mutfaktan bir litrelik şişe su, bir kutu kibrit ve birkaç gazete alarak evden çıktı.

- Bizi yalnız bıraktı, - diye yalvardı Carla.

- Biliyorum. Deniz kıyısında bir şenlik ateşi var. Bazen öyledir.

Yaklaştım ve Karl'ı öptüm. Kısa, hatta utangaç bir öpücük olmasına rağmen ona kalbimin tüm sıcaklığını verdim. Dudaklarımız ayrıldığında bile birbirimize sarılarak denizi izlemeye devam ettik. Kısa bir süre sonra, Bakanın şenlik ateşi yakmak için sahilde yürüdüğünü, dalgaların karaya vurduğu kereste ve kuru

kağıtları topladığını gördük. Buruşuk gazeteyi dalların ve çubukların arasına sıkıştırdı, ocaktan indi ve yüzünü denize çevirdi. oturdu. Hava soğuk değildi: ılık bir geceydi, denizden ılık bir meltem esiyordu. Bu Tongan gecesinin batan güneşi dalgaları kovalarken, bakan bize hâlâ orada, sahilde olduğunu ve yalnızlığımızın huzur içinde tadını çıkarmaya devam edebileceğimizi bildirmek için kaldı.

- Bakan gerçekten istiyorum, - dedi Karla, başını göğsüne koyarak. - Çok nazik ve kibar bir kalbi var.

Haklıydı, biliyordum, sonunda anladım, benim için kolay olmasa da. Ama KarlaNaziri'yi pek iyi tanımadığı halde bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum. Sürgün yıllarımda en büyük yenilgilerimden biri, kör bakışlarım, insanların iyi, olumlu yönlerini göremememdi: Karşılığında verebileceğimin ötesinde minnettar olmadıkça. Nezaket düzeylerini takdir edemedim. Karla, insanların en iyi yönlerini ilk bakışta görüp işiten insanlardan biriydi. Ve ne kadar bakarsam bakayım, Bakanın yüzündeki katılıktan ve gözlerindeki hüzünden başka bir şey göremedim.

Kararan kumsala ve kamp ateşinin yanında sırtı dönük oturan bakana bakmaya devam ettik. Nazir'e zayıf ve fiziksel olarak bağımlıyken, ona karşı küçük avantajlarımdan biri dildi. Ben onun dilini konuşmayı onun benimkini öğrendiğinden daha hızlı öğrendim. Konuşmamın keskinliği onun benimle çoğunlukla Urduca konuşmasına neden oluyordu ve İngilizce konuşmaya çalıştığında cümleler bir şekilde bozuktu, kelimelerin anlamı değişiyordu ve

kaba, donuk bir mantığın kısa bacakları üzerinde sallanıyor gibiydi. . Kaba İngilizcesi karşısında şaşkınlığımı sık sık abartıyor, sitem dolu sözler sarf ediyor, konuşmasının tekrarlanan hatalarla dolu olduğunu ve sürekli olarak şifreli bir cümleden diğerine atladığını iddia ediyordum. Her durumda, bana Urduca veya Peştuca küfretmesi ve ardından genellikle sessiz kalmasıyla sonuçlandı.

Aslında, bozuk İngilizcesi her zaman belagatliydi, genellikle ağır ve hatta şiirseldi. Kuşkusuz konuşması kısıtlı olduğu için, yani ek etkili ifadelerden yoksun olduğu için, adeta sloganlar ve atasözleri arası bir durum gibi benzersiz, saf ve kesindi. Bakan, bazı ifadelerini kendimden bağımsız kullandığımı bilmiyordu. Bir gün boz atını temizlerken şöyle bir cümle söylemiş: "Bütün atlar iyidir ama bütün insanlar iyi değildir." Aradan uzun yıllar geçti ve ne zaman kendi kibrimden doğan zulüm, ihanet ve diğer tezahürlerle karşılaşsam, Sayın Bakanın bu açıklamasını tekrarladığımı fark ettim. Alevlerin kumların üzerinde dans etmesini izlerken, Carla'nın kalp atışlarını yakından duyabildiğim yer burası.

Geceleri, Bakanın sık sık İngilizce olarak tekrarladığı başka bir cümleyi hatırladım: "Aşk yoksa hayat da yoktur."

Acısında şifa bulurmuşum gibi ona sarıldım ve bırakmadım ama o gece geniş pencerenin diğer tarafında gökyüzündeki son yıldızı yakana kadar sevişmedik. Elleri sanki bir öpücükmiş gibi tenime değiyordu. Dudaklarım kalbinin kapalı sayfasını açtı. Boğuk nefesi beni kontrol etti ve ben de eşit ölçüde karşılık verdim, arzularımız

birbirini yansıtıyordu. Sıcaklık bizi dokunma, tatma ve koku seslerinde buluşturdu. Bizim silüetlerimiz, saydam imgeler pencere camına yansıdı - benimki sahilde alevlerle, onunki yıldızlarla doluydu. Sonunda, yansımalarımız eridi ve birleşti, birbirlerinin derinliklerine battı.

Buluşma harikaydı ama beni sevdiğini söylemedi.

BEN:

- Seni seviyorum, - diye fısıldadım, bu sözler dudaklarımdan uçup onun dudaklarına kondu.

- Biliyorum, - görünüşe göre benim için üzölmüş. - Sevdiğini biliyorum.

- Biliyorsun, o geziye çıkmam o kadar da önemli değil.

- O zaman neden gidiyorsun?

- Bilmiyorum. Belki de Gadirbha'ya olan bağılılığımdan dolayı ona hâlâ borçlu hissediyorum. Ama burada daha büyük bir sebep var. Hayatınızda hiç, hangi nedenle olursa olsun, tüm hayatınızın bir başlangıç olduğı, yani daha önce yaptığınız her şeyin sizi bir noktaya götürdüğü ve bir şekilde bir gün orada olacağınızı bildiğiniz hissine kapıldınız mı? ? Çok net anlatmıyorum ama...

- Ne demek istediğini anlıyorum, - Carla sözümü kesti. - Evet, bu duygu bana tanıdık geliyor. Bir keresinde tüm hayatımın, hatta henüz yaşamadığım yılların bile bir ana sığdırdığı bir eylemde bulundum.

- sen ne yaptın

- Senin hakkında, - Karla soruma cevap vermekten kaçındı, bakışlarını benden kaçırdı. - Afganistan'dan ayrılmanın o kadar da önemli olmadığı gerçeğinden bahsediyorduk.

- Evet öyle, - gülümsedim, - Afganistan'a gitmesem daha iyi.

- O halde gitme, - dedi, gece denize bakmak için yüzünü pencereye çevirerek - Gitmemi mi istiyorsun?

- Güvende ve özgür olmanı istiyorum.

- öyle demek istemedim

- Biliyorum, - dedi Carla.

Vücudunun huzursuzca hareket ettiğini hissettim, - görünüşe göre yerini değiştirmek istedi. yerimden ayrıldım.

- "Beni sevdiğini söylersen," dedim usulca, duygularımı kontrol etmeye çalışarak, yanıldığımı bilerek, "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ağzını kapattı ve dudaklarını o kadar sıkı büzdü ki beyaz bir yara izi gibi göründü.

Sanki bedeni, birkaç dakika önce affettiği şeyi yavaş yavaş, hücre hücre geri veriyordu.

- Bunu neden yapıyorsun? O sordu.

Kendimi bilmiyordum. Belki de son aylarda yaşadığım ve hak ettiğimi düşündüğüm yeni hayatım olan eroini bıraktıktan sonraki ağrımdan kaynaklanıyordu. Belki de sebebi Prabaker'in, Abdullah'ın ölümüydü ve Afganistan'da beni haklı çıkarabilecek ölümdü, tek başıma ölmekten korkuyordum. Her neyse, aptalca, anlamsız ve hatta acımasız bir sebepti ama bunu dilemekten kendimi alamadım.

- "Beni sevdiğini söylüyorsan," diye tekrarladım.
- Hoşuma gitmedi, - dedi sonunda sakın bir sesle.

Parmak uçlarımı dudaklarına bastırarak onu durdurmaya çalıştım ve o da gözlerimin içine bakmak için kafasını çevirdi. Sesi daha net ve daha acildi.

- hoşuma gitmedi Yapamam. sevmeyeceğim

Bakan içeri girdiğinde, yüksek sesle öksürerek ve boğazını temizleyerek sahilden döndüğünü anons ettiğinde biz çoktan düş alıp giyinmiştik. Bazen bana bazen de Carla'ya bakar ve yüzünde nadiren görülen bir gülümsemeyle gülümserdi. Ama gözlerimizdeki soğuk hüznün, yüzündeki kırışıklıkları, boynuna sөгüt gibi dolanmış bir çaresizlik çelengi gibi gösteriyordu. Yüzünü çevirdi.

Carla'nın Mighty'nin savaşına gitmeden önce uzun ve yalnız geceyi bir taksiyle terk etmesini izledik ve sonunda Bakan'la yüz yüze geldiğimizde, yavaşça ve ciddiyetle başını salladı. Bakışlarını birkaç saniye tuttum ve sonra yüzümü yana çevirme sırası bana geldi. Gözlerinde daha önce fark ettiğim garip hüznün ve neşe karışımını görmek istemiyordum - bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Evet, Carla gitti ve o gece harika bir aşk ve güzellik dünyasına veda ettik. Yüce Allah'ın askerleri olmaya hazırlandığımız için bu dünyayı geçmişte bırakmayacağız. Olabilecek ama bizim henüz var olmadığımız, bir zamanlar biricik ve sınırsız olan başka bir dünya, her saat bir kurşunun boyadığı kan kırmızısı bir noktaya küçölüyordu.

otuz birinci bölüm

Ben uyanmadan bakan beni uyandırdı. Sabahın ilk güneş ışınları, uzaklaşan geceyi yarıp geçtiğinde evden çıktık. Havalimanına varıp taksiden indikten sonra iç hatlar terminalinin yanında duran Qadirbhai ve Khalid Ansari'yi gördük ama ilk başta onları tanımadık. Qadir bizi dört ana aktarmadan oluşan karmaşık bir rotayla tanıştırdı: Bombay'dan Afganistan sınırındaki Pakistan'ın Quetta kentine sık sık ulaşım aracımızı değiştirmek zorunda kaldık. Gittiğimiz her yerde kendimizi yalnız gezginler olarak göstermek ve birbirimizi tanıdığımızı asla belli etmemek zorunda kaldık. Niyetimiz sınırı yasa dışı bir şekilde geçmek ve Afganistan'ın özgürlük savaşçıları olan Mücahidlerin kudretli Sovyetler Birliği'ne karşı yürüttüğü savaşa katılmaktı. Kadir, üstlendiği mukaddes görevde muvaffak olmayı umsa da, başarısızlığı da dışlamadı. Bombay'a giden yol, yolculuğumuzun herhangi bir aşamasında öldürülmemiz veya yakalanmamız ihtimaline karşı bir dağcının buz baltası kadar soğuk olacaktı.

Uzun yolculuk sessizlik içinde başladı. Kadirbeyi'nin tüm talimatlarını büyük bir titizlikle yerine getiren Bakan, her zamanki gibi güzergahın Bombay-Karaçi bölümünde tek kelime etmedi . "Chandni" otelinin ayrı odalarına yerleştikten bir saat sonra kapının hafifçe vurulduğunu duydum. Bakan yarı açık kapıdan içeri girdi ve arkasından kapattı. Gözleri öfkeyle yanıyordu, son derece heyecanlıydı. Böyle bariz bir korku gösterisi beni rahatsız etti, hatta tiksindirdi. Elimi omzuna koydum.

- Bunu ciddiye almayın, Sayın Bakan. Bu casus şövalyelik teçhizatıyla ilgili saçmalıklar çıldırtıcı.

Bakan, belki de söylediklerimin anlamını tam olarak anlamadan, gülümsememde bir acıma gölgesi hissetti. Öfkeyle kaşlarını çatı, dişlerini sıktı ve yüzü bir yenilmezlik ifadesi aldı. Bakanla zaten arkadaş olmuştuk, bana kalbini açtı . Onun tasavvuruna göre dostluk, insanların mutlu bir günde sevinçlerini paylaşmalarıyla değil, yaptıkları ve birbirlerine hazır olmalarıyla ölçülürdü. Kendini beğenmiş ciddiyetine neredeyse her zaman şakacı yaklaşımım onu hayal kırıklığına uğrattı ve gücendirdi. Onunla olan ilişkilerimizin garip tesadüf, ikimizin de ciddi, hatta biraz somurtkan, amansız insanlar olmamız gerçeği beni bağlıyordu, ama kasvetli sertliği, her zamanki davranışından elimi sıkmama ve kaprisli bir adam gibi onunla alay etmeme neden oldu. çocuk.

- Her yer Ruslarla dolu, - dedi fısıltıyla ama kararlı bir şekilde. - Ruslar her şeyi bilir... herkesi tanırlar... para verip her şeyi öğrenirler. - Rus casusları mı? - Diye sordum. - Karaçi'de mi?

- Pakistan'ın her yerinde, - dedi, başarı mı getireyim yoksa öfkemi mi ifade edeyim bilemiyorum, yüzünü yana çevirerek yere tükürdü. - Çok tehlikeli! Kimseyle konuşamıyorum! Bugün Faludahaus'a gideceksin... Bohri-bazar... bugün... basit çar badje.

- Beş buçuk için tekrarladım. - Beş buçukta Faludahaus'taki Bohri-pazarında biriyle buluşmamı ister misin? Doğru anladım mı? Kiminle tanışmalıyım?

Bakan kasvetli bir gülümsemeyle kapıyı hafifçe açtı. Koridorda yürüdü ve geldiği gibi hızla ve sessizce odadan çıktı. Saate baktım: hala öğleden sonra birdi. Önümüzdeki üç saat boyunca kafamı bir şeyle meşgul etmem gerekiyordu. Pasaport hileleri için Abdul Ghani bana oldukça ilginç bir tasarıma sahip bir kayış verdi. Dayanıklı, su geçirmez vinilden yapılmış olan bu kayış, parası için standart kayışlardan çok daha genişti. Bir kip gibi mideye bağlıydı ve yaklaşık on pasaport ve biraz nakit sığabiliyordu. Karaçi'deki ilk gün içinde dört pasaportum vardı. İlki, İngiliz pasaportu, uçak ve tren bileti alırken ve bir otele giriş yaparken kullandım. Ghadirbhaim'in Afganistan operasyonum için önerdiği ikinci pasaport tamamen Amerikan pasaportuydu, diğer ikisi, İsviçre ve Kanada pasaportları ise acil durumlar için ayrılmıştı. Beklenmedik harcamalar için on bin dolar, üstlendiğim bu tehlikeli görev için ödenecek meblağın teminatı olarak avans olarak verilmişti. Gömleğimin kalın askısını kemerime bağladım, pantolonumun arka cebine yaylı bir bıçak koydum ve şehri keşfetmek için otelden ayrıldım.

Hava sıcaktı, kasım ayında normalde olduğundan daha sıcaktı. Bu mevsime özgü olmayan hafif bir çiselemenin ardından hafif bir sis geldi; hava kalın ve nemliydi. Karaçi o zamanlar gergin ve tehlikeli bir şehir olarak görülüyordu. Birkaç yıl boyunca bölünmüş ülke, o

sırada Pakistan'da iktidarı ele geçiren ve demokratik olarak seçilmiş cumhurbaşkanı Zülfikar Ali Butto'yu idam eden askeri bir cunta tarafından yönetildi. Ordu, anlaşmazlıkları kışkırtmak için etnik ve dini topluluklar arasındaki karşılıklı farklılıkları ve çatışmaları kullandı. Hindistan'ı terk edip yeni kurulan Pakistan hükümetine katılan göçmenlere karşı başta Sindhiler, Peştunlar ve Pencaplar olmak üzere yerel etnik grupları kışkırttılar. Ordu, rakip grupların aşırılık yanlılarına silah, para ve dikkatlice düşünülmüş himaye şeklinde gizli yardım sağladı. Son olarak, ordu tarafından yapay olarak yaratılan ve kışkırtılan ayaklanmalar ortaya çıktığında, generaller

¹ Cunta - İspanyolca'dan "toplantı", "komite" olarak çevrilmiştir. İspanya ve İspanyolca konuşulan ülkelerde kamu yönetiminin adı. Ama temelde, bu isim bir coup d'état (çevirmenin notu) ile iktidara gelen organlara verilir.

polise ateş açma emri verdi. Polis şiddetine yönelik öfke, ordu birliklerinin konuşlandırılmasıyla karşılandı. Böylece örtülü operasyonlarıyla kanlı çatışmalara yol açan ordu, düzen ve hukukun üstünlüğünü sağlayabilecek tek güç olarak algılanmaya başlandı.

İntikam kaynaklı acımasız suçlar artarak birbirini aşarken, adam kaçırma ve işkence yaygınlaştı. Bir grubun fanatikleri diğer grubun taraftarlarını yakalayıp sadistçe işkencelere maruz bıraktı. Kaçırılan tutsakların çoğu korkunç zindanlarda dünyalarını değiştirdi, bazıları iz bırakmadan ortadan kayboldu: cesetleri asla

bulunamadı. Herhangi bir grup bu ölümcül oyunda dengeyi bozacak kadar güçlü hale geldiğinde, generaller o grubu zayıflatmak için içinde huzursuzluk uyandırırđı. Bu sırada fanatikler, etnik topluluklarındaki rakipleriyle ciddi yaralanmalara ve ölümlere yol açarak tartışmaya başladı.

Her yeni şiddet ve intikam döngüsü mevcut durumu güçlendirdi: İktidardaki değışimlere rağmen ordu, giderek güçlenen ve gerçek otoriteyi elinde tutan tek yapıydı.

Bu dramatik duruma rağmen ve birçok yönden tam da bu nedenle, Karaçi iş için çok elverişli bir yerdi. Generaller bir mafya klanı gibi olsa da. kendilerine saygı duyan gerçek paralı suikastçıların cesaret, tarz ve dayanışma kavramlarından uzaktılar. Zorla ülkeyi ele geçirdiler, ülkenin hazinesini yağmaladılar, bütün milleti esir aldılar. Güçlü ulusları ve diğer silah üreticisi ülkeleri Pakistan silahlı kuvvetlerinin ticarete açık olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Gelişmiş ülkeler bunu büyük bir coşkuyla karşıladılar. Karaçi, uzun yıllardır Amerika, İngiltere, Çin, İsveç, İtalya ve diğer ülkelerden gelen silah tüccarlarının iş ve gezi gezileri için gözde bir destinasyon haline geldi. Karaborsa işadamları, silah kaçakçıları, haydutlar ve paralı askerler, kısacası tüm yasadışı faaliyetlerde bulunanlar, General Camarilla ile anlaşmak için can atıyorlardı. Tüm kafeler ve oteller elli ülkeden gelen yabancılarla doluydu - ahlaki açıdan dolandırıcı, suçlu zihniyetli.

Bir bakıma Afganistan'daki savaştan çıkar sağlamaya çalışan o açgözlü yırtıcılardan biriydim ama aralarında olmaktan mutlu

değildim. Üç saat boyunca paragöz yabancıların arasında oturup lokantadan otele, otelden çayhaneye yer değiştirerek onların sıkıcı sohbetlerini dinlemek zorunda kaldım. Çoğu, Afganistan'daki savaşın uzun yıllar süreceğini memnuniyetle tahmin etti. Ancak generalin güçlü etkisi

¹ Camarilla - monarşide: entrikalarıyla devlet işlerini etkileyen bir grup saray mensubu (çevirmenin notu).

kumun içinde olduğunu kabul etmek gerekiyordu. İdam edilen başbakanın kızı Benazir'in Londra'daki sürgünden Pakistan'a dönmeye ve cuntaya karşı demokratik bir ittifak kurmaya niyetli olduğuna dair söylentiler vardı. Spekülatörler başarı ve yetkililerin ihmalini umdular, ordunun ülkeyi birkaç yıl daha kontrol altında tutacağına ve buna bağlı olarak halihazırda kurulmuş olan iş ilişkilerinin bütünlüğünü koruyacağına inanıyorlardı.

Görüşmelerde sık sık "nakit" ifadesi kullanıldı - Pakistan-Afganistan sınırında olağanüstü talep gören kaçak mallar ve karaborsa malları için bir örtmece. Özellikle Amerikan yapımı sigaralar Hayber Geçidi'nde Karaçi'de zaten şişirilmiş olan fiyatlarının on altı katına satılıyordu. Çok çeşitli ilaçlar her ay daha fazla gelir getirdi. Özellikle kışlık giyim ticareti başarılı bir şekilde geliyordu. Yetenekli, zeki bir Alman iş adamı , Münih'ten Peşaver'e dağlık bölgelerde konuşlanmış askeri birliklerin askerlerine yönelik fazla üniforma ² ve termal giysi ³ setiyle dolu bir

kamyon getirdi . Getirilen mallar kargoyla birlikte Batılı hükümet ve CIA dahil ajansların himayesinde bir Afgan genelkurmay başkanına maliyetinin beş katı fiyata satıldı. Ancak Almanya, Avusturya,

Macaristan, Romanya, Bulgaristan, Türkiye, İran ve Pakistan üzerinden binlerce kilometre yol kat eden Afganistan'ın karlı dağlarında savaşan Mücahidlere sıcaklık tutan kışlık giysiler gitmedi. Kışlık üniforma ve sıcak iç çamaşırları, bu malları satın alan ordu komutanına ait Peşaver'deki depolardan birine teslim edildi ve savaşın sonuna kadar orada "uyudu". Ruslarla gerçek savaş bittikten sonra iktidarı ele geçirme girişimi planlayan bu hain, savaş sırasında küçük ordusuyla Pakistan'daki yüksek güvenli kalesinde güvendedi.

CIA tarafından aşırı finanse edilen ve ne pahasına olursa olsun bir ikmal anlaşmasını güvence altına almak için çaresiz olan asker, Karaçi'deki yabancı dolandırıcılar arasında her türlü şaşırtıcı söylenti yaymaya çalışıyor ve sayısız asılsız varsayım üretiyordu. Bir gün içinde dağlarda savaşan askerler için bir kamyon dolusu kışlık kar çantası getiren yetenekli bir Alman iş adamının hikayesinin üç farklı versiyonunu şahsen duydum. Partili yabancılar

¹ Benazir Butto (1953-2007) - 1988-1990 ve 1993-1996 yıllarında başbakanlık yapan Pakistanlı siyasetçi.

Üniforma dünyadır; aynı yapı ve kumaş tipine sahip, giyenin toplum içinde ait olduğu yapının tek tip bir görüntüsünü oluşturmaları amaçlanan özel hizmet giysisi (çevirmenin notu).

¹ Termal giysi - vücudu soğuktan ve sıcaktan korumak, vücut ısını uzun süre korumak için özel giysi. Termal giysiler çoğunlukla yüzücüler, kozmonotlar, jeologlar ve diğer aşırı profesyoneller tarafından kullanılır (çevirmenin notu).

teneke kutular, motor yedek parçaları konteynerleri, keçe yün balyaları, hatta süngülerden el bombası fırlatıcılarına kadar her şey dahil olmak üzere ikinci el alkolle çalışan silahlar zulası - her türden silah için alışverişe ek olarak. Bu haberi "altın hırsı"na benzer bir çılgınlık ve gerilim içinde birbirlerine iletiler. Her tarafta, her konuşmada, sanki umutsuz bir büyü içinde, "savaş bir yıl sürseydi bu işi yapardık" sözleri tekrarlanıyordu.

Aç ve düşünceli bir şekilde Bohri-bazar'daki Faluda Evi'ne girdim ve koyu tatlı bir içecek ısmarladım. Faluda, son derece tatlı sütlü erişte ile gül ve diğer bal sularının karışımıdır. Bombay, Dongri'de, Qadimbhai'nin evinin yakınında bulunan Firni House, haklı olarak lezzetli faluda içecekleriyle tanınır, ancak Karaçi'deki tatlılarla kıyaslanamaz. Uzun bir bardak kırmızı-beyaz, pembe, bal-tatlı süt getirilip sağ koluma konduğunda, garsona teşekkür etmek için başımı kaldırdım ve yerine iki bardak içki getirmiş olan Halid Ansari'yi gördüm.

- Dostum, bundan daha koyu bir içeceğe ihtiyacın var gibi görünüyor, - dudağının kenarında hüzünlü bir gülümsemeyle dedi

ve yanımdaki koltuğa oturdu. - Ne oluyor? Ya da yüzündeki ifadeyi dikkate alarak böyle bir soru soracağım - kalbinize göre olmayan ne?

- Hiçbir şey, - gülümseyerek cevap verdim.
- "Al," diye ısrar etti, "biraz içelim."

Onun dürüst, açık, samimi, yara izi bulaşmış yüzüne baktım ve beni benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşündüm. Acaba yer değiştirseydik ve Halid özenle Faluda-evine gelseydi onun endişesini hisseder miydim? Öyle düşünmüyorum. Khalid sık sık kara kara düşündüğünden, onun endişelerine hiç aldırmış etmemiş olabilirim.

- Belki de bu sadece değerlerin yeniden değerlendirilmesidir. Paralı askerlerin ve karaborsacıların takıldığı çayhanelerde ve lokantalarda oturup yaptıklarımı analiz ediyor ve kalbimi alt üst ediyorum. Etkileyici izlenimlerim var: Buralar savaşın hiç bitmemesini dileyen insanlarla dolu ve kimin öldürölüp kimin öldürölceğini pek umursamıyorlar.

- Parayı kestiler, - Khalid omuz silkti. - Bu savaş onların savaşı değil. Bu savaşın onlara ciddi bir şekilde dokunmasını bile beklemiyorum. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

- Biliyorum biliyorum. Ama mesele para değil, - diye cevap verdim, kaşlarımı kaldırdım ve içimde köpüren duyguları ifade etmek için doğru kelimeleri aradım. - Bu sadece hastalıklı bir hayal gücüne uygun bir açıklama, herhangi bir savaşın hiç bitmemesini dileyenlerden daha tehlikeli, aşağılık, aşağılık bir insan yoktur.

- Dedikleri gibi... enfekte olduğunu, onlardan biri olduğunu düşünüyor musun? - Khalid nazıkçe bardağına bakarak sordu.

- Muhtemelen evet. Bilmiyorum. Bir başkası böyle bir sohbet başlatsaydı buna hiç aldırmaz etmezdim ama burada onlardan biri olsaydım ve onlar gibi davransaydım, bu konu beni asla rahatsız etmezdi.

- Sonuçta onların yaptığını sen yapmıyorsun.

- Hayır, birçok yönden işlerine dahil oluyorum. Kadir bana para veriyor, ben de kâr ediyorum, tıpkı onlar gibi: Ben de kaçakçılık yapıyorum, yani onlar gibi, ben de bu lanet olası kavganın ateşini körüklüyorum...

- ...ama muhtemelen kendinize şunu soruyorsunuz: "Neden bu işlere bulaştım?", değil mi?

- Tabii ki. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama bir cevap bulamıyorum. Açıkçası köpeğimin burada ne kaybettiğini bile bilmiyorum. Kadir onun "Amerikalısı" olmak istedi , ben de onun isteğini yerine getiriyorum. Nedenini hiç anlamıyorum.

Bir süre sessizce oturduk, içeceklerimizi yudumlayarak ve ağzına kadar müşterilerle dolu olan Faluda Evi'nin gürültüsünü dinledik. Küçük Urdu dilinde romantik gazeller yayınlandı. Komşu masalarda oturanlar üç dört dil konuşuyordu. Hiçbir şey anlamadım, ¹⁰⁷Beluci, Özbekçe, Tacikçe, Farsça... dilleri bile bilmiyordum.

¹⁰⁷Baloch dili, İran, Afganistan, Pakistan ve Türkmenistan topraklarında yayılmış bir dildir (çevirmenin notu).

- Bu harika! - Halid bağırdı, bardaktaki erişteleri kaşıkla alıp ağızına götürdü.

- "Bence çok tatlı" dedim ama şekeri yemeye devam ettim.

- "Bazı şeyler tatlı olmalı," bana göz kırptı. -Faluda bu kadar tatlı olmasaydı hiç içer miydik?

İçkilerimizi bitirdikten sonra dışarı çıktık ve sigaralarımızı yakmak için kapının yanında oyalandık , biten günün güneşinin tadını çıkardık.

- Gitmeliyiz, - dedi Halid, sigaram için yaktığı kibriti avuçlarının arasında tutarak. - Gideceğiniz yönde birkaç dakikalığına güneye gidin. gelip seni alacağım Teşekküre gerek yok.

Arkasını döndü ve kaldırımıyla arabaların akışı arasındaki yaya yolundan ayrılmamaya çalışarak benden uzaklaşmaya başladı.

Ters yönde yoluma devam ettim. Birkaç dakika sonra bir taksi aniden yoldan çıktı ve yanımda durdu. Arka kapı açıldı ve hızla hareket edip Khalid'in yanına oturdum. şoförün yanındaki koltukta da bir kişi vardı. Geniş ve açık alnına dökülen kısa, koyu kestane rengi saçları olan, otuz yaşından biraz büyüktü. Kahverengi gözleri karanlıktan siyaha döndü ve ancak güneş ışınları gözünün irisini aydınlattıktan sonra orada kırmızı-kahverengi, toprak tonlarının tonları belirdi. Chatma'nın koyu renk kaşları, güzel, net bir görünümü, düz bir poposu, sıkı dudakları ve keskin bir çenesi vardı. Yüzü son zamanlarda tıraş edilmiş gibi görünse de, özellikle yüzünün alt kısmında

kıvırcık sakalının siyah-mavi gölgesi dikkat çekiyordu. Olağanüstü bir çekiciliği olmasa da yakışıklı, orantılı, geniş yüzlü, güçlü ve yakışıklı bir adamdı.

- Taksi uzaklaşırken Khalid, bu Ahmad Zadeh, dedi. - Ahmed, bu Lin.

El sıkıştık, birbirimizi aynı samimiyetle kabul ettik. Gülümsüyormuş izlenimi veren somurtkan bakışlarının bir sonucu olarak gözlerinin altındaki kırışıklıklar olmasa, erkeksi görünüşü sert olmakla karıştırılabilirdi. Ahmad Zadeh düşünceli ve gergin görünse de aynı zamanda pek çok yabancı arasında bir arkadaş arıyormuş gibi görünüyordu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ve ona sempati duydum.

- "Senin hakkında çok şey duydum," dedi elimi bırakırken.

Düzgün telaffuzunda Kuzey Afrika Fransızcası ve Arapça karışımıyla, yavaş da olsa İngilizce'yi net bir şekilde konuşuyordu.

- Umarım sadece iyi şeyler duymuşsundur, - gülümseyerek cevap verdim.

- Hakkınızda kötü yorumlar duymak ister misiniz?

- Bilmiyorum. Arkadaşım Didier'e göre, birini arkasından övmek büyük bir haksızlıktır: Bir insanın kendini savunamayacağı tek şey, güçsüzdür, övgüdür.

- Anlaşmayın! Ahmet güldü. - Böyle!

- Şeytana lanet olsun! Şimdi hatırladım! - Halid cebini karıştırdı ve bir zarf çıkardı. - Neredeyse unutuyordum. Ayrılmadan bir gün önce Didier ile tanıştım. Seni arıyordu. Sana nerede olduğunu

söyleyemedim, bu yüzden benden bu mektubu sana ulaştırmamı istedi.

Bir zarf aldım ve yalnız kaldığımda okumak için gömleğimin cebine koydum.

- Teşekkür ederim, - dedim içimden. - Peki şimdi ne oluyor ⁰

Yolumuz neresi ?

- Camide, - Halid hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. - Oradan bir arkadaşımızı alıp Kadir'i ve bizimle sınırı geçecek çocukları karşılamaya gideceğiz.

- Toplam kaç kişi olacak?

- Hepimiz toplandığımızda, otuz civarında olacağız. Çoğu zaten sınıra yakın, Quetta veya Chaman'da. Yarın ayrılıyoruz: sen. ben, Gadirbhai, Nazir, Ahmed ve bir kişi daha - arkadaşım Mahmoud. Buna aşina olduğumu sanmıyorum ama birkaç dakika içinde olacaksın.

- Ahmed kendini beğenmiş bir tavırla, "Biz Birleşmiş Milletler'in bir nevi küçültülmüş haliyiz," dedi. - Abdul Qadir Khan Afganistan'dan, Khalid - Pakistan'dan, Mahmud

- İran'dan, sen Yeni Zelanda'dan. Üzgünüm, sen zaten bizim Amerikalısın ve ben Cezayirliyim.

Halid, "Sonuçta herkesin adını anmadın," dedi. - Fas'tan, İran Körfez ülkelerinden bir, Tunus'tan bir, İran'dan bir ve Pakistan'dan iki arkadaşımız var. Geri kalanlar, Afganistan'ın farklı bölgelerinden Afganlar ve aynı zamanda farklı etnik gruplara mensup.

- "Cihat," dedi Ahmed kaşlarını çatarak ve biraz sert bir şekilde.
- Rus işgalcilerine karşı direnmek ve Müslüman topraklarını özgürleştirmek Allah'ın emridir, kutsal görevimizdir.
- "Fazla derine inme, Lin," Khalid kaşlarını çattı. - Ahmed bir komünisttir. Başlarsa, Mao ve Lenin hakkında nutuklar atarak sizi ezer.
- Sosyalist bir devletin ordusuna karşı konuşmak sizi bir şekilde... kötü etkilemiyor mu? - Şansımı denemeye karar vererek sordum.
- Sosyalistlerin konuyla ne ilgisi var?! - Ahmed kızgındı. - Komünistlerin bununla ne ilgisi var? Beni yanlış anlamayın: Rusların Afganistan'da da yararlı işleri oldu.
- O burada, - diye araya girdi Halid. - Pek çok köprü, okul ve kolej inşa ettiler, tüm otoyolları yaptılar.
- Aynı zamanda enerji santralleri ve içme suyu için gerekli barajları da inşa ediyorlar - hepsi faydalı, hayırsever şeyler ve bunu yaptıklarında onları her zaman destekledim. Ama hükümeti değiştirmek için zorla Afganistan'ı işgal ettiklerinde, o zamana kadar buldukları bütün ilkeleri ayaklar altına almış gibiydiler. Gerçek Marksist, Leninist değiller. Ruslar emperyalisttir ve ben onlarla Marx, Lenin, Mao için savaşıyorum...
- Ve Allah aşkına, - Halid alaycı bir şekilde gülümsedi.
- Evet ve Allah aşkına, - Ahmed beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve koltuğun yatırılacağını söyledi.

- Neden yaptılar? - Diye sordum.
- Pek çok savaş görmüş Filistinli bir gazi olarak, - diye yanıtladı Ahmed, - Bunun için en iyi açıklamayı Halid yapacaktır.

- Afganistan bir ödüdür, - Halid kendi bakış açısını açıklamaya başladı. - Ülkenin büyük petrol, altın veya diğer doğal kaynakları yoktur, ancak yine de büyük bir kârdır. Ruslar sınırda olduğu için gözünü dikmişler. Çeşitli yardım programlarından oluşan diplomatik yöntemlerle Afganistan'ı kontrol altında tutmaya çalıştılar. Kendi insanlarını hükümet yapılarına soktular, böylece hükümet bir avuç kuklaya dönüştü. Bütün bunlar Amerikalılar için pek iyi gitmedi: Ne de olsa soğuk savaş devam ediyordu ve dünya uçurumun kenarına demir atmıştı ve bu yüzden Rus uşaklarını istiyorlardı.

takipçilerinden gerçekten nefret edenleri, yani dini liderleri desteklemeye başladılar. Rusların kadınlara çalışma, üniversitelere girme, halk arasında başörtüsüz yaşama hakkı vererek ülkede yarattığı yenilikler, o uzun sakallı mollaların aşırı öfkesine neden oldu. Amerikalıların Ruslara saldırmak için para, silah ve el bombaları teklif etmesi oldukça cesaret vericiydi. Belli bir süre sonra Ruslar ikiyüzlülüklerini bir kenara bırakarak ülkeyi işgal ettiler. Sonuç, devam eden savaştır.

- Pakistan'a gelince, - Ahmad Zadeh konuşmasını bitirdi, - Afganistan onlar için gerekli çünkü Pakistan güçlü bir ekonomik kalkınmaya sahip, çok hızlı geliíyorlar ve topraklarını

genişletmeleri gerekiyor. İki milleti birleştirerek büyük bir devlet yaratmak istiyorlar. Doğrudan generallerin yönetimi altında olan Pakistan, onlara yardım etmesi için tamamen Amerika'ya bağımlıdır. Pakistan'ın medrese denilen bütün medreseleri savaşçı yetiştiriyor.Biz savaşı kazandıktan sonra talib denen o savaşçılar Pakistan'a girecek. Ve bu savaşı kazanacağız, Lin. Ya da bir sonraki savaşta, emin değılim...

Yüzümü pencereye dayadım ve yol arkadaşlarım emir beklercesine hemen Arapça konuşmaya başladılar. Bu hoş, hızlı akan sesleri dinledim ve düşüncelerimin bu müziğin hışırtısında yüzmesine izin verdim. Sokaklar giderek düzensizleşiyor, binalar yıpranmış ve bakımsız görünüyordu. Çamur levhalar ve kumtaşından inşa edilen binaların çoğı tek katlı meskenlerdi, şüphesiz pek çok aileye ev sahipliğı yapmakla birlikte, bitmemiş ve harap yapılar gibi görünüyordu - bunların mesken olarak kullanıldığına inanmak zordu.

Kırsal kesimden hızla genişleyen şehre yerinden edilmiş insanların durdurulamaz akışıyla başa çıkmak için gelişigüzel dikilmiş bir dizi gecekondundan geçtik. Ana otoyolun kenarları da benzer şekilde ufka kadar uzanan garip, benzer binalarla doluydu.

Kalabalık caddelerde hızla ilerlemeye başladıktan yaklaşık bir saat sonra arabayı durdurup arka koltuğı bir kişi daha oturttuk. şoför Halid'in talimatına uyarak taksiyi çevirdi ve o dolambaçlı yola doğru yola koyuldu.

Aramıza yeni katılan yolculardan Mahmoud Melbaf, otuz bir yaşında bir İranlıydı. Yüzüne baktım - kalın siyah saçları, geniş, uzun yüzü, gün batımının kan kırmızısı ışığında çöl kumlarının renginde parlayan gözleri, rahmetli arkadaşımın aşırılıkları.

Abdullah'tan bahsetmesi içimi ısıttı. Mahmud ile birkaç saniye sonra Abdullah'ın pek benzemediği ortaya çıktı: Mahmud'un gözleri sanki keçi sakalı için yapılmış uzun bir çenesi varmış gibi biraz tombuldu ve dudakları Abdullah'ınkiler kadar dolgun değildi. Gerçekten de tamamen farklı bir yüzdü.

Rüyamda Abdullah'ın yüzünü yeniden yaşamaya çalışırken ve bu kaybı düşünürken yoğun bir acı çekerken, birden Halid ve diğerleriyle neden bir dış savaşa gittiğimi kısmen de olsa anladım. Abdullah'ın kendisine doğrultulmuş bir silahla yalnız olduğunu düşündüğümde içime işlemeyen bir vicdan azabı, beni tehlikeye attı. Kendimi bana doğrultulmuş düşman silahlarıyla çevrelenmiş olarak hayal etmeye çalıştım. Söylenmemiş kelimeleri zihnimin gri duvarına karalarken, bedenimi ürperten ölüm rüyasını hemen reddettim. Abdülkadir Han'ın görevini yerine getirmeyi kabul ettiğimden beri aylardır ilk kez, şimdi ve bundan sonra hayatımın avucumun içindeki bir avuç kumdan daha değerli olmadığını anladım.

Arabadan Mescid-i Tuba'dan bir blok önce indik. Yirmi metre arayla yürüyerek camiye ulaştık ve girişin yanında ayakkabılarımızı çıkardık. Caminin yaşlı Müslüman bekçisi, sanki ibadet ediyormuş gibi ilahiler söylüyordu. Halid, yaşlı adamın kemik hastalığından

dolayı şekli bozulan avucuna bir kağıt para sıkıştırdı. Camiye girdim, yukarı baktım ve neşeli bir huşu duygusuyla nefesim kesildi.

Caminin içi serin ve son derece temiz ve derli topluydu. Yivli sütunlar, mozaiklerle süslenmiş tonozlu tavanlar ve mermer ve diğer taş türlerinden yapılmış büyük desenli karo zemin parıldadı. En çok dikkati çeken şey, caminin tamamında yükselen devasa beyaz mermer kubbeydi - gözlerinizi ondan ayırmak imkansızdı. Yüz adım genişliğindeki bu etkileyici tavan, küçük parçalar halinde parıldayan aynalarla süslenmişti. Ben ağzım açık durmuş bu gizemli güzelliğe hayranlıkla bakarken caminin ışıkları yandı ve başımızın üzerindeki devasa mermer kubbe, güneş ışınlarının göl suyundan milyonlarca narin damlaya yansıması gibi parladı.

Halid işini bitirir bitirmez geri döneceğine söz vererek hemen yanımızdan ayrıldı. Ahmed, Mahmoud ve ben nişe girip cilalı karo zemine oturduk. Akşam ayini çoktan başlamıştı - biz daha taksiyle gelirken müezzinin sesi duyuluyordu ama camidekilerin çoğu namaz kılıyordu. Yeterince rahat olduğumdan emin olduktan sonra, Ahmad bu fırsatı değerlendirerek dua edeceğini söyledi. Özür diledikten sonra abdest almak için havuza gitti ve orada şeriat gereği yüzünü, ellerini ve ayaklarını yıkadı, camiye döndü, boş bir yer buldu ve namaz kılmaya başladı.

¹ Cannelure - sütun boyunca uzanan bir oluk (çevirmenin notu).

Yaradan'la bu kadar kolay temasa geçmesini kıskançlıkla izlememe rağmen.

Ona katılmaya meyilli değildim. Ama onun tapınmasındaki samimiyet, garip bir şekilde, yalnız, kimsesiz ruhumun yoksulluğunu daha keskin bir şekilde hissetmeme neden oldu.

Ahmed namazını bitirdi ve bize döndü ve Halid endişeli görünerek hemen onu takip etti. Başlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde bir daire şeklinde oturduk.

- Haberler iyi değil, diye fısıldadı Halid. - Kaldığınız otele polis geldi.
- Şehir polisi mi?
- Hayır, siyasi polis. İç güvenlik hizmeti.
- Ne arıyorlardı?
- sen Daha doğrusu hepimiz. Bir şey öğrendiler. Kadir'in evini de ziyaret ettiler. İkinizin de şansına, gittiklerinde Kadir evde değildi. Oteldeki eşyalarınızdan hangilerini aldınız ve hangilerini orada bıraktınız?
- Üzerimde pasaportlarım, param ve bıçağım var, - diye cevap verdim.

Ahmed gülümsedi.

- "Senden giderek daha çok hoşlanmaya başlıyorum," diye fısıldadı.
- "Diğer her şey orada," diye devam ettim. - Fazla bir şey yok: palpaltar, hijyen malzemeleri, birkaç kitap ve diğer şeyler. Ama uçak ve tren biletleri de orada bırakılıyor. Çantada. Adımın sadece orada geçtiğinden eminim.

- Halid güven verici bir şekilde, "Nazir, polis baskınından bir dakika önce çantayı odandan aldı," dedi. - Ama sadece almak için teslim etti. Otelin müdürü kendi adamımızdır, sırrı bakana söylememeyi bilmiştir. En tatsız konu ise bizi polise kimin ihbar ettiği. Muhtemelen Gadir'in adamlarından biri, ona çok yakın biri. Bu şeylerden su içmem.

- Anlamıyorum, - diye fısıldadım. - Devlet bizimle neden bu kadar ilgileniyor? Ne de olsa Pakistan bu savaşta Afganistan'ı destekliyor. Mücahidler için kaçakçılığımız onların çıkarına olmalı. Aksine bize yardımcı olmaları gerekir.

- Bazı Afganlara yardım ediyorlar ama hepsine değil. Kandahar'a kargo taşıdığımız insanlar Mesud'un adamları. Pakistan, Hikmetyar'ı ve diğer Pakistan yanlısı direniş liderlerini kabul etmedikleri için onlardan nefret ediyor.

Ahmad Shah Mesud (1953-2001) - Afgan saha komutanı, Afganistan Savunma Bakanı (1992-1996).

²Gulbuddin Hikmetyar (d. 1947) - Afgan saha komutanı, Afganistan Başbakanı (1993-1994, 1996), Afganistan İslam Partisi lideri.

Amerika'nın Pakistan ile savaşından sonra Afganistan yönetimi için aday olarak

Hikmetyan destekler. Mesud'un adamları, Hikmetyan'ın adı her anıldığında ona lanet okur.

- Aptal savaş, - diye fısıldadı Mahmud Melbaf, boğuk bir sesle. - Afganlar neredeyse bin yıldır kendi aralarında

savaşıyorlar. Ancak kendi aralarında savaşmak yerine sizin de dediğiniz gibi işgalcilerle savaşsalar daha iyi olur. Hiç şüphe yok ki Rusları yenecekler ama kendi aralarında savaşmaktan da vazgeçmeyecekler.

- Afganların savaştaki zaferinden sonra, Pakistanlılar dünyanın zaferini sağlamak istiyor, - diye devam etti Ahmad. - Savaşı kimin kazanacağı umurlarında değil, asıl amaçları dünyayı kontrol altında tutmak. Ellerinden gelse tüm silahlarımızı, uyuşturucularımızı, her şeyimizi elimizden alır ve...

- Uşaklarına verirlerdi, - diye fısıldadı Halid net bir New York aksanıyla. - Hey, beni duyabiliyor musun?

Hepimiz konsantre olduk ve dinlemeye başladık: caminin yakınında biri şarkı söylüyordu, müzik duyuldu.

- Başladılar, - dedi bir atlet çevikliğiyle yerinden fırlayan Halid.

- Zamanı geldi.

Kalktık, arkasından camiden çıktık ve girişte çıkardığımız ayakkabılarımızı giydik. Giderek artan karanlıkta binanın arkasına giderek müziğin geldiği yere yaklaştık.

- Bu performansı daha önce duymuştum, - Yavaş yavaş Halid'e söyledim.

- Kör şarkıcıları tanıyor musun? Evet, tabii ki biliyorsun. Bizim için Bombay'da sahne aldıklarında sen Abdul Qadir Khan'la birlikteydin. Seni ilk kez orada gördüm.

- O akşam orada mıydın?
- Tabii ki. Hepimiz oradaydık: Ahmed, Mahmud, Siddiqui - onu henüz tanıımıyorsunuz.

Bizimle bu geziye çıkacak insanların çoğu o akşam oradaydı. Afganistan gezisi ilk kez o toplantıda tartışıldı - toplantımızın amacı buydu. Bunu bilmiyor muydun?

Halid, ifadesi her zamanki kadar basit olmasına rağmen, bunu yanıtlarken güldü, "Bunu bilmiyor muydunuz? Bunu bilmiyor muydun?" Sözleri kalbime bir diken gibi saplandı.

"Demek Kadir bu görevi o zamandan beri planlıyor," diye düşündüm, "tanıştığımız günün ilk akşamından." Görme engelli şarkıcıların seçkin izleyiciler için performans sergiledikleri büyük, dumanlı bir oda rüyamda canlı bir şekilde canlandı. Yediğimiz yemekler, aldığımız tedbirler aklıma geldi. Bazıları o akşam gördüm. Yüzleri iyi tanıyordum. "Yani hepsi bu görevde yer aldı ?" Kadirbhai'yi büyük bir saygıyla selamlayan ve giysilerinin kıvrımlarına gizlenmiş tabancasını gösterecek kadar derin bir şekilde eğilen Afgan'ı da hatırladım .

Birçok kişi Khalid'le bana yaklaştığında, o ilk görüşmeyi düşünüyordum, hala cevabını bulamadığım sorular için endişeleniyordum . Yaklaştığımız yüzlerce kişi caminin bitişiğindeki avlunun parke taşlı zemininde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Kör şarkıcılar şarkımı bitirdi ve herkes "Allah! Tanrı! Sübhanallah nidalarıyla onları teselli etmeye başladı. Halid bizi kalabalığın

arasından Kadir, Nazir ve birkaç kişinin daha oturduğu köşeye götürdü.

Gadirbhai ve ben yüz yüze geldik ve onlara katılmam için beni çağırdı . Yanına geldiğimde bileğimi tuttu ve beni yanına oturttu. Birçoğu dönüp bize baktı. Endişeli kalbimde çelişkili duygular çatıştı: birçok insanın adımı çoktan Kadir Han'la ilişkilendireceği korkusu ve bir zamanlar gurur duygusu - ne de olsa beni sadece onunla oturmaya davet etmişti.

- Daire tamamlandı, diye kulağıma fısıldadı, kolumu tuttu. Sizlerle ilk tanıştığımız gün Kor şarkıcıları sahne alıyorlardı ve şimdi görevimize başlamadan önce onları tekrar dinliyoruz.

Sanki düşüncelerimi okuyordu ve bence bunu bilerek yapıyordu çünkü sözlerinin olağanüstü bir etki yaratacağını biliyordu. Birden ona kızdım, elinin dokunuşu bile beni sinirlendiriyordu.

- Kör şarkıcıların bugünkü performansını kasten mi organize ettiniz? - Önüme bakarak öfkeyle sordum. - İlk görüşmemizde her şeyi baştan planladığın gibi mi?

Gadirbhai, ben başımı çevirip doğrudan gözlerinin içine bakana kadar sessiz kaldı. Onunla yüz yüze geldiğimde, birdenbire gözlerimin yanan yaşlarla dolduğunu hissettim. Dişlerimi sıkıca sıktım ve kendimi tutmayı başardım - gözlerim nemli olmasa da zihnim panik halindeydi. Karabuğday tenli ve düzgün beyaz sakallı bu adam beni taciz etti ve tanıdığı herkesi zincirlenmiş köleler gibi kontrol etti. Ve altın gözlerinde, kalbimin derinliklerinde ihtiyacım

olan sevginin gerçek bir işareti sayılabilecek bir ışık gördüm. Nazıkçe gülümseyen, derinden sıkıntılı gözlerindeki aşk, bir baba sevgisiydi - daha önce hiç görmediğim bir aşk.

- Bu andan itibaren bizi bırakmayacaksın, - sakince fısıldadı, gözlerini ayırmadan. - Otele geri dönemezsin: polis işaretlerini biliyor, seni takip edecekler. Bu benim hatam, üzgünüm. Bize yakın insanlardan biri

ihamet etti ama şanslı değildi, kaçmayı başardık. Bu hata onu ifşa etti ve cezasını çekecek. Kim olduğunu ve ona karşı nasıl bir işlem yapacağımızı zaten biliyoruz. Ama görevimizden dönene kadar bu konuyu ertelemek zorundayız. Yarın Quetta'ya gidiyoruz ve orada bir süre oyalanmamız gerekecek. Zamanı geldiğinde Afganistan sınırını geçeceğiz. Bugünden itibaren ve Afganistan'da kaldığınız süre boyunca yakalanmanız için bir ödül var. Ruslar, Mücahidlere yardım eden yabancıların yakalanması için her türlü bedeli ödemeye hazır. Pakistan'da birkaç arkadaşımız var. Bence yerel kıyafetler almalısın, köylülerimden biri gibi görüneceksin, genç Peştunlardan biri. Sarı saçlarınızı gizlemek için bir şapkaya ve geniş bir sırtla göğsünüzü örtmek için bir şala ihtiyacınız var. Alagöz oğlum gibi olacaksın. Onun hakkında nasıl hissediyorsun?

Ona ne cevap verebilirdim? Kör şarkıcılar öksürerek boğazlarını temizlediler ve müzisyenler keman ve tablaların yürek burkan feryatlarını duydular.¹⁰⁸ ¹⁰⁹Canlı bir koro eşliğinde bir sonraki

¹⁰⁸Physharmonia - körükle çalınan bir karni müzik aleti (çevirmenin notu).

şarkıya başladılar. Tabla çalanların uzun ve ince parmaklarıyla çaldıkları enstrümanların perdelerine vurup titreyen tenini okşamalarını izledim ve enstrümanlarının büyüleyici titreşiminin müziğin akışıyla birlikte düşüncelerimi alıp götürdüğünü hissettim. Memleketim Avustralya hükümeti tutuklanmama yol açan bilgiler için bir ödül teklif etti. Ve şimdi burada, dünyanın diğer tarafında, yakalanmam için yeni bir ödül belirlendi. Kör şarkıcılar kendilerini dinleyenleri coşkularıyla büyülediğinde, dinleyicilerin gözlerinde yanan coşkuna baktım, kendimi bu belirleyici ana bıraktım ve kaderimin değiştiğini hissettim.

Khalid'in Didier'in mektubunu iki saat önce verdiğini hatırladım. Birdenbire mektubu acilen okumam gerektiğini fark ettim, tarihin rastgeleliği ve tekrarı hakkında batıl bir heyecana kapıldım. Aceleyle cebimden çıkardım ve çok yukarılarımızda yanan lambaların kehribar rengi ışığında okuyabilmek için yüzüme yaklaştırdım.

Sevgili Lin!

Bu mektupla polise şikayet edip tutuklanmanıza ve acımasızca dövülmenize neden olan kişinin kim olduğunu anlatmak istiyorum. Harika bir etkinlikti! Hala onu hatırladıkça kalbim kan ağlıyor. Yani bunu yapan kadın, Malikanenin sahibi Madame Ju'ydu. Bunu neden yaptığını hala merak ediyorum

¹⁰⁹Tabla - oval şekilli kompakt vurmalı çalgı (çevirmenin notu).

Anlamıyorum, ama onu bu fitneye iten sebepleri anlamasam bile, buna sebep olanın o olduğunu kesinlikle söylüyorum, çünkü elimde buna dair güvenilir kanıtlar vardı.

*Sizden en kısa zamanda haber almak ümidiyle, Sadık dostunuz,
Didier*

Bayan Ju. Neden? Niye? Bu soru aklıma gelir gelmez, cevabı zaten biliyordum.

Aniden rüyamda bana dikkatle ve açıklanamaz bir nefretle bakan adamın -hadımı Raja, Madam Jun'un hizmetkarı- yüzü canlandı. Karla'yı Vinod'un teknesinde takip ettiğimiz günkü bakışını da hatırladım. sel basmak. Shantu'nun taksisiyle ayrıldığımızı görünce bana baktığında Carlisle'ın gözlerindeki öfke ve nefreti hatırladım. Aynı gece, birkaç saat sonra polis beni yakaladı ve hapisanedeki işkencem başladı. Madam Ju, ona meydan okumaya cüret ettiğim ve görünüşe göre Carla'yı Amerikan konsolosluğunun bir çalışanı kılığına girerek Lisa Carter'ı ondan aldığı için sevdiğim için beni cezalandırmıştı.

Mektubu küçük parçalara ayırıp cebime geri koydum. Korku beni çoktan terk etmişti, kendime güveniyordum. Karaçi'deki o uzun günün sonunda Kadir'in savaşına neden gittiğimi ve oradan neden döneceğimi çok iyi biliyordum. Savaşa gidiyordum çünkü babamın boşluğunu dolduran, Gadirbhai'nin gözlerinden sızan aşka susamıştım. Ailem, akrabalarım, Prabaker, Abdulla ve hatta Karar şeklinde birçok kaybım olurken, Kadir'in gözlerindeki sevgi ifadesi bana dünyayı affettirdi.

Belki de aptallık olarak kabul edildi ve aptallıktı - aşk uğruna savaşa gitmek. Kadir ne bir azizdi ne de bir kahraman, bunu çok iyi biliyordum. O benim babam bile değildi. Ama gözlerimiz buluştuğunda birkaç saniyede gözlerinde ifade edilen o aşk uğruna, onun yanında her türlü mücadeleye, savaşa körü körüne gitmeye hazırdım. Üstelik katışıksız nefretten ilham alan bu coşkunluk, intikam için geri dönme arzusundan pek de farklı değildi. Kısacası, Ghadirbha'ya olan aşkım hayatımı riske atmaya, Madame Ju'ya duyduğum nefret ise savaştan sağ çıkıp onun intikamını almak için geri dönmeye yetti. İntikam alacağımı kesin olarak biliyordum: Kadir'in savaşından dönüp o kadını öldürecektim.

Bu düşünceler, bir hançerin kabzasına sıkılmış bir el gibi, zihnime sıkıca oturdu. Kör şarkıcılar, Tanrı'ya olan yakıcı aşklarının acısını ve sevincini söyleyerek şarkı söylemeye devam ettiler. Bu duyguları paylaşan çevremdeki insanların morali doruklara çıktı. Gadirbhai bana döndü, göz göze geldik, o kafasını salladı. Kıvılcımlarla, sırlarla ve olağanüstü bir performanstan doğan kutsal coşkuyla dolu altın gözlerine baktım ve gülümsedim.

otuz ikinci bölüm

Quetta'da aralıksız bir ay geçirdik - yanlış hesaplanmış bir girişimin hayal kırıklığıyla noktalanan uzun bir ay. Gezimizin son durağı olan Kandahar yakınlarında yaşayan Achaqzai kabilesinin

reisi ve Mücahidlerin komutanı Asmatulla Achaqzai Muslim'e göre gecikme yaşandı. Achagzailer, bir zamanlar Durrani adı verilen daha prestijli bir kabileye ait olan koyun ve keçi çobanlarından oluşan bir kabiledir. 1750'de modern Afganistan'ın kurucusu Ahmad Shah Abdali , Acagzaileri Durranelerden ayırdı ve onları bağımsız bir kabile ilan etti. ¹¹⁰Bu tür bir dallanma, ana kabileden ayrılmamak için herhangi bir kabilenin büyümesine ve güçlenmesine izin veren Afgan geleneğine uygundu. Bacanlı bir savaşçı ve ulusun kurucusu olan Ahmad-shah, Acagzailerin saygı ve dikkate değer bir güç haline geldiğini itiraf etti. Achagzai'lerin gücünün yanı sıra itibarları da iki yüzyıl boyunca arttı. Haklı olarak cesur savaşçılar olarak biliniyorlardı, kabilenin her bir üyesinin liderlerine sadık itaatinden şüphe edilemezdi. Ruslarla savaşın ilk yıllarında Asmatullah Achaqzai Muslim, kendi halkından oluşan son derece organize ve disiplinli bir milis oluşturdu. Bağımsızlık için savaşan ve bölgenin önde gelen ordusu haline gelen bu örgütün yegâne amacı, Sovyet işgalcileri kovmaktı.

1985'in sonunda, Quetta'dayken, Afganistan sınırını geçmeye hazırlanırken, Asmatullah savaşa katılmaya devam edip etmeyeceği konusunda şüpheye düşmüştü. Ordusu çok güçlüydü, savaşçılarına arkaya çekilme emri verdi ve Kabil'de Ruslar ve Afganistan'ın kukla hükümeti ile gizli barış görüşmeleri başlattı, Kandahar bölgesindeki tüm askeri operasyonlar sona erecekti. Şehrin kuzeyindeki dağlık

¹¹⁰Ahmad-shah Abdali (1722-1772) - Durrani hanedanının kurucusu, saltanat dönemi 1747-1772 yıllarına denk geliyor.

bölgelerde konuşlanmış, Kadir Adamyan gibi Asmatulla'ya tabi olmayan diğer Mücahid birlikleri mevzilerinden izole edildi: ikmal yolları, her an Rusların saldırısına uğrayabilecekleri ölçüde zayıfladı. Durumun belirsizliği bizi bekletti: Asmatulla'nın cihada devam edip etmeyeceği veya düşman tarafına geçip geçmeyeceği bilinmiyordu. Bu kaplanın ne zaman saldıracığı bir muammaydı.

Hepimiz endişeli ve sabırsızdık çünkü hepimiz bekliyorduk ama günler haftalarca uzuyor gibiydi ve ben bu zamanı iyi değerlendirerek Farsça , Urduca ve Peştuca cümleler kurmayı öğrendim. Hatta Tacikçe ve Özbekçe birkaç kelime ezberledim . Her gün ata binerdim. Atı durdurmaya veya belirlediğim bir yöne hareket ettirmeye çalışırken palyaço göğüs göğüse tavrımdan kurtulamasam da, at tarafından fırlatılıp yere çarpmak yerine ara sıra kendi başıma başarılı bir şekilde inmeyi başardım. .

Khan'ın eklektik koleksiyonundan sofistike bir tarzda yazılmış kitaplar okudum . Ayoub, kamp kurduğumuz şehrin eteklerindeki at çiftliğinden ayrılmamın benim için çok tehlikeli olduğunu düşünerek , merkez kütüphaneden benim için kitaplar getirdi. Bu kitaplar arasında çok sayıda İngilizce eser vardı - İngiliz yönetimi döneminden az bilinen ancak oldukça ilginç eserler . Quetta şehrinin adı , "tahkimat", "tahkimat" anlamına gelen Peştunca kwatta kelimesinden türetilmiştir . Quettanm'ın Afgan yolu üzerindeki Chaman ve Hint yolu üzerindeki Bolan vadileri yakınlarındaki konumu , şehrin binlerce yıldır askeri ve ekonomik

önemini belirlemiştir. Eski kaleyi ilk kez 1840 yılında işgal eden İngilizler, İngiliz ordusunda bir salgın hastalık patlak vermesi ve sömürgecilerin şiddetli Afgan direnişiyile zayıflaması üzerine geri çekilmek zorunda kaldı . 1876'da şehir ikinci kez işgal edildi ve Hindistan'ın kuzeybatı sınırında İngiliz egemenliği ilan edildi. Burada İngiliz Hindistan ordusunda hizmet için subayların yetiştirildiği Imperial Staff College kuruldu ve Quetta'yı çevreleyen gizemli sıradağların kalbinde büyük bir ticaret merkezi inşa edildi. 1935 Mayıs ayının son günü meydana gelen deprem şehrin büyük bir kısmını yerle bir edip yirmi binden fazla insanı öldürse de Quetta yeniden inşa edildi ve yeniden inşa edildi. Geniş, temiz bulvarları ve ılıman iklimi sayesinde Quetta, Pakistan'ın kuzey bölgesindeki en ünlü tatil beldelerinden biri haline geldi.

Kamptan dışarı çıkamadığım için asıl eğlencem Eyyub'un şans eseri seçip getirdiği kitapları okumaktı. Birkaç günde bir gelir ve işime yarayacağını düşündüğü kitapların da beni kazı sırasında ortaya çıkarılan hazine kadar sevindirmesini umardı. Gündüzleri, beş bin fitin üzerinde ve geceleri seyrek havaya alışmaya çalışarak at sürdüm.

¹ Ayak - 30.479 cm'ye eşit Rusça ve İngilizce uzunluk ölçüsü (çevirmenin notu).

Aydınlanmış dünyayı çoktan terk etmiş kaşiflerin günlüklerini ve seyir defterlerini, Yunan klasiklerinin eski baskılarını, Shakespeare'in alışılmadık yorumlarla dolu eserlerini ve Dante'nin

büyüleyici ve coşkulu bir dans olan "İlahi Komedyâ" tertetlerini okumakla meşguldüm.

- Bazıları senin kutsal metinleri derinlemesine inceleyen bir alim olduğunu düşünüyor, - Abdul Qadir-khan bir akşam kapıma geldi ve bana bir rica ile dedi.

O zamanlar neredeyse bir aydır Quetta'daydık. Okuduğum kitabı hemen kapattı. Onu selamlamak için ayağa kalktım. Kadir elimi ellerinin arasına aldı ve bir fısıltıyla beni kutsamaya başladı. Sonra önerdiğim koltuğa oturdu, ben de kumaşı ona doğru çekip yanına oturdum. Kolunun altında ten rengi süetle sarılmış bir bohça vardı . Gadir onu yatağa yatırdı ve daha rahat oturdu.

- Benim ülkemde okumak, paniğe ve batıl inançlara neden olan gizemli ve gizemli bir eylem olarak anlaşıyor, - dedi yorgun bir tavırla, elini bir deri bir kemik kalmış karabuğdayın üzerine çekerek. - On erkekten sadece dördü okuyabilir ve on kadından sadece ikisi okuyabilir.

- Ve sen... tüm bilgiyi nereden aldın? - Diye sordum. - Mesela İngilizceyi bu kadar akıcı konuşmayı nasıl öğrendiniz?

- "Öğretmenim asil bir İngiliz centilmeniydi," diye yanıtladı gülümseyerek. Yüzü hoş anılardan yumuşadı. - Tıpkı benim küçük Tarık'ıma öğrettiğin gibi.

Parmaklarımın arasında tuttuğum iki sigarayı kibritle yaktım ve birini ona uzattım.

- Babam aşiretin reisiydi, -Kadir devam etti hikâyesine. - Çok katı ve asabi olmasına rağmen, adil ve bilge bir adamdı. Afganistan'da, yalnızca kişisel değerleri ile öne çıkan insanlar liderliği hak eder - örneğin iyi hatipler, parayı nasıl düzgün dağıtacağını bilenler ve aynı zamanda savaşmaları gerektiğinde cesaret gösterenler vb. Liderlik nesilden nesile miras yoluyla geçmez ve eğer bir liderin oğlu bilge, cesur veya insanlara iyi davranabilen yetenekli bir hatip değilse, liderlik hakkı bu niteliklere sahip başka bir kişiye verilir. Babam, insanlarımızı cehaletin karanlığından çıkarıp refahlarını sağlamak için işine devam etmemi istedi. Doğduğumda ülkemizde evliya sayılan göçebe yaşlı mutasavvıf bir baba, babama büyüyünce milletimizin tarihinde parlayan bir yıldız olacağımı söylemiş. Babam buna tüm varlığıyla inandı ama maalesef bende ne liderlik vasıfları ne de bu vasıfları kazanma arzusu vardı. Kısacası oğluyla ilgili tüm umutları boşa çıkmıştır. beni buraya getir -

¹ Tercet - genellikle kafiye tarzında yazılmış üç satırlık kıtalar (çevirmenin notu).

■ Süet - yumuşak geyik derisi (çevirmenin notu).

Beni Quetta'ya gönderdi ve buranın tanınmış tüccarlarından olan amcam, gelecekte öğretmenim ve akıl hocam olacak bir İngiliz beyefendisine emanet etti.

- O zaman kaç yaşındaydın?

- Kandahar'dan ayrıldığımda on yaşındaydım ve ardından beş yıl boyunca Esquire Iain Donald McKenley'in yanında çıraklık yaptım.

- İyi bir öğrenci olmalısın, diye tahmin ettim.

- "Belki de öyledir," dedi dalgın bir şekilde. - Kuşkusuz, Esquire Mackenzie çok iyi bir öğretmendi. Ben ondan ayrıldıktan sonra, İskoçların asık suratlı ve sert olarak tanındıklarını birçok kez duydum. Çoğu , güneşli sokağın gölgeli kısmında yürümeyi tercih eden karamsar, karamsar insanlar olduklarını söylüyor . Söylenenlerde doğruluk payı olsa da bana göre İskoçlar aslında gerçekçi insanlar. Yaverim Mackenzie'nin gözlerinde her zaman bir gülümseme vardı, bana karşı sert davrandığında bile. Onu her düşündüğümde, gözlerindeki o mutlu ifadeleri hatırlıyorum. Ayrıca Quetta'da yaşamayı da severdi: dağları ve soğuk kış havasını severdi. Sanki kalın, güçlü bacakları dağ yamaçlarında tırmanmak ve yürümek için özel olarak yaratılmış gibiydi ve vadilerde ve tepelerde yürümediği bir hafta bile geçmedi. Çoğu zaman tek yol arkadaşı bendim. O. gülebilen ve mutlu olabilen mutlu bir adam ve dahi bir öğretmendi.

- Peki eğitim kursu bittikten sonra ne oldu? - Diye sordum. - Yine Kandahar'a döndün mü?

- Evet ama bu dönüş, babamın hayalini kurduğu mutlu, mutlu dönüş değildi. Gerçek şu ki, sevgili Esquire Mackenzie'm Quetta'dan

ayrıldıktan sonraki gün, amcamın deposunun yakınındaki pazarda bir adam öldürdüm.

- O zamanlar on beş yaşında mıydın?
- Evet, ilk kez on beş yaşındayken birini öldürdüm.

Gadir derin düşüncelere dalarak sustu ve "İlk defa..." ifadesini düşünme ve değerlendirme fırsatım oldu.

- Bu olayın net bir nedeni yoktu - kaderin bir tesadüfö, sebepsiz yere çıkan bir tartışmaydı. O adam çocuğu - kendi çocuğunu - dövüyordu, benim müdahale etmem uygun değildi. Ama çocuğunu acımasızca dövmesi sabrımı tüketti. Bir köy kabile reisinin oğlu ve Quettan'ın başarılı tüccarlarından birinin yeğeni olarak benim saygın, önemli biri olduğumu düşünerek çocuğu dövmeyi bırakmasını emrettim. Elbette bu hareketim sana pek yakışmadı.

¹ Esquire - kelimenin tam anlamıyla "koruyucu" anlamına gelen Latince "scutarius" kelimesinden türetilmiştir, bu kelime Büyük Britanya'da fahri bir unvan olarak kabul edilir. Başlangıçta, Orta Çağ'da, bu unvan silahlı şövalyelere verildi ve daha sonra hükümetin güvenini kazanan yüksek rütbeli yetkililere verildi.

"Esquire" terimi genellikle "centilmen" (çevirmenin notu) terimiyle aynı anlamda kullanılır.

Bunun üzerine konu küfürle başladı ve kavgayla son buldu. Ve uyandığımda, göğsüme saplamaya çalıştığı hançerle onu ölü gördüm.

- Bu nefsi müdafaadır.
- Evet. Yeterince tanık vardı. Olay, çarşının orta sıralarında meydana geldi. O zamanlar oldukça nüfuzlu sayılan amcam beni

hükümet nezdinde savundu ve sonunda Kandahar'a dönmeme izin verildi. Ne yazık ki, öldürdüğüm kişinin ailesi amcamın fidyasını kabul etmedi ve adamlarından ikisini beni aramaları için Kandahar'a gönderdi. Amcamın uyarısını alır almaz önlerine gitmeye karar verdim ve o iki adamı amcamın eski tüfeğiyle vurarak öldürdüm.

Kadir dalgın dalgın ayaklarına baktı ve birkaç dakika daha sustu. Kampın sonundan belli belirsiz müzik sesleri geliyordu. Sayısız odanın pencerelerinin açıldığı iç avlu, Kadir'in Bombay'daki evinin avlusundan çok daha büyüktü ama onun kadar temiz ve düzenli değildi. Yakındaki odalardan, akan su sesine benzer boğuk sesler ve davul sesine benzeyen kahkaha sesleri duyuluyordu. Khalid Ansari'nin kaldığı yan odadan AK74 - Kalaşnikof saldırı tüfeği temizlenip tetiği çekilip fitili takıldığında emsalsiz vurma sesleri duyuldu.

- Bu cinayetlerin ardından başlayan kan davasıyla beni öldürme girişimleri iki ailenin de parçalanmasına yol açtı, - Kadir bariz bir soğukkanlılıkla sohbetini bitirdi. Dilkhor, sanki konuşurken ruhu ve yaşam gücü, yere bakan gözlerinden görünmez bir şekilde akıyordu. - İki kişi onlar tarafından, bir kişi de bizim tarafımızdan öldürüldü. Daha sonra ikimiz ve onların adamlarından biri öldürüldü. Babam bu kanlı kan davasına bir çok kez son vermeye çalıştıysa da çabaları boşa çıktı. Sanki kabile üyelerinin ruhlarına şeytan girmiş gibiydi: sanki akıllarını kaybetmiş ve kana susamış gibiydiler. Bu

geçimsizliğin sebebi ben olduğum için evden çıkmak istedim ama babam beni bırakmadı ve onun isteğine karşı gelemedim. Düşmanca cinayetler yıllarca devam etti. İki erkek kardeşimi kaybettim, iki amcam öldürüldü. Babam saldırıya uğradığında ciddi şekilde yaralandı ve bu nedenle beni durduramadı. Sonra akrabama cinayetim hakkında dedikodu yayması talimatını verdim ve babamın evinden ayrıldım. Bir süre sonra kan davası sona erdi ve iki hanedan arasında barış sağlandı. Bana gelince, annemin yanına dönmemeye yemin ettiğim için akrabalarım arasında ölü sayılırdım.

Akşamdan beri demir parmaklıklı pencereden içeri giren serin rüzgar birdenbire soğudu. Kalkıp camı kapattım, ardından bardaktan bir bardak suyu dolaba döküp Kadir'e uzattım. Bir dua fısıldadı ve suyu içti ve

bardağı bana geri verdi. Bardağı tekrar doldurdum ve acele etmeden küçük yudumlarla suyu içmek için ocağın üzerine oturdum. Yanlış soru soracağımdan ya da uygunsuz bir fikir beyan edeceğimden ve sonra Kadir'in benimle konuşmadan çekip gideceğinden korkarak sustum. Sakin, kendinden emin, hatta biraz soğuk görünmesine rağmen gözlerindeki gülümseme kaybolmuştu. Hayatıyla ilgili bir şeyi açıkça itiraf etmesi alışılmadık bir durumdu, hatta endişeye neden oluyordu. Benimle saatlerce Kuran'dan, Hz. Sessizlik uzun sürdü. Gözlerimi onun bir deri bir kemik kalmış, anlamlı yüzünde tuttum, rahatsız etmemek için nefesimin sesini bile kontrol etmeye çalıştım.

İkimiz de uzun ve geniş bir gömlek ve geniş askılı pantolonlardan oluşan geleneksel Afgan kıyafetleri giymiştik. Elbisesi uçuk yeşildi ve benimki mavi-beyazdı. İkimiz de ev terliği yerine deri sandaletler giymiştik. Qadimbhaidai'den daha iri olmama rağmen boy ve sırt ölçülerimiz aşağı yukarı aynıydı. Sakalı beyazdı ve kısa kesilmiş saçları vardı ve benim kısa saçlarım sarıydı. Cildim parlak Afgan güneşi altında tamamen yanmış ve Kadir'in cildi gibi doğal bir tarçın rengine dönmüştü. Gözlerimdeki renk farkı, gökyüzü gibi grimsi mavi ve onun nehir kumu gibi altın rengi olmasaydı, baba oğul gibi görünecektik.

- Kandahar'dan Bombay'a, mafyaya nasıl geldin? - Sonunda, uzun süren sessizliğimin sorularımdan fazlasını bırakmasına neden olacağından korkarak sordum.

Bana döndü, ben onunla konuşurken yüzünde daha önce hiç görmediğim yeni, uysal, saf, parlak bir gülümseme belirdi.

- Kandahar'daki evimden ayrıldıktan sonra Pakistan ve Hindistan'dan geçerek Bombay'a vardım. Milyonlarca insan gibi - tekrar ediyorum, milyonlarca insan - Hint filmlerinin kahramanlarının yaşadığı şehirde servet biriktirmeyi ve zengin olmayı hayal ettim. Şimdi sahip olduğum harabelere benzer şekilde Dünya Ticaret Merkezi'nin yanında bir yerde yaşıyordum. Her gün Hintçe konuşarak kısa sürede ustalaştım. Bir süre sonra insanların sinemalarda popüler filmlere bilet alıp uygun fiyata satarak para kazandığını "Tüm biletler satıldı" duyurusu sonrası

fark ettim. Bir şekilde biriktirdiğim azıcık parayla Bombay'ın en ünlü filmine bilet almaya karar verdim. Biletlerin tamamının satıldığı ve satışta bilet kalmadığının açıklanmasının ardından aldığım biletleri büyük bir kârla satmayı başardım.

- Biletleri karıştır, dedim. - Biz öyle diyoruz. Ülkemde en popüler futbol müsabakaları sırasında böyle bir iş karaborsada önemsiz değildir.

- Evet, ilk haftamda iyi bir kar elde ettim. Nispeten nezih bir daire, kaliteli giysiler ve hatta bir araba almayı çoktan düşünmeye başladım. Ancak bir akşam, elimde biletlerle sinemanın önünde dururken yanıma iki yakışıklı çocuk geldi, hançer ve et bıçağından oluşan silahlarını bana gösterdiler ve onlarla gitmemi istediler.

- Yerel haydutlar - serseriler - Güldüm.

- Evet ahmaklar, - Gadir-khan gülerek onayladı.

Onu Bombay yeraltı dünyasının hükümdarı Don Qadir Khan olarak tanıyanlar için, onu iki sokak haydutunun eşlik ettiği on sekiz yaşında ürkek bir çocuk olarak hayal etmek zordu.

- Beni Chota Gulab - Little Rose'a getirdiler. Yüzüne darbe aldığı, dişlerinin çoğunu kırdığı ve kurduğunda güle benzeyen bir yara izi bıraktığı için Gulaba'ya bu lakap verildi. O sırada tüm bölgeyi kontrol eden Gulab, mülküne saygısızca giren kibirli genci öldüresiye dövmeden önce diğerlerine örnek olarak görmek istedi... Çok kızmıştı. "Benim bölgemde bilet satmaya nasıl cüret edersin?" karışık İngilizce ve Hintçe sordu; İngilizcesi berbattı ama o dilde konuşarak beni mahkeme önündeymişim gibi korkutmak

istedi. - "Şehrin bu bölgesindeki tüm sinema biletlerinin karaborsasının kontrolünü ele geçirmek için kaç kişiyi öldürmek zorunda kaldığımı ve kaç kişinin hayatını feda ettiğimi biliyor musunuz?" Kabul ediyorum, panik içindeydim, yaşamak için sadece birkaç dakikam kaldığını düşündüm. Bu yüzden, tüm önlemleri bir kenara bırakarak, onunkinden çok daha üstün bir İngilizceyle açıkça cevap verdim: "O zaman bir engeli daha aşman gerekecek Gulabji, çünkü benim ailem yok, başka para kazanma yolum da yok. Kaybedecek bir şey yok. Tabii sadık ve zeki bir gence uygun bir iş bulursan o başka mesele." Gulabji yüksek sesle güldü, soğukkanlılığım için bana iltifat etti ve İngilizceyi bu kadar iyi konuşmayı nerede öğrendiğimi merak etti. Ona hikayemi anlattıktan sonra hemen bana bir iş teklif etti. Sonra ağzını kocaman açtı ve yaralanma nedeniyle kaybettiği dişlerinin yerine altın takma dişlerini çıkardı.¹¹¹ ¹¹²gösterdi. Gulab'ın yakın çevresi arasında onun ağzının içini görmek büyük bir onur olarak görülüyordu ve hatta Kundalanlarından bazıları o ünlü ağızla daha ilk karşılaşmada yakından tanıştığım için beni kıskanıyordu.

ateş aldılar. Gulab benden hoşlandı ve bir bakıma onun Bombay oğlu oldu ama onunla ilk el sıkıştığımız andan itibaren pek çok düşman edindim. Yumruklar ve tekmeler, baltalar ve çekiçler dahil

¹¹¹Don - bazı Avrupa ülkelerinde onursal bir isim. Örneğin İspanya'da başlangıçta sadece kral ve prenslere ait olan bu ad, artık "efendim", "beyefendi" (çevirmenin notu) anlamına gelen yaygın bir hitap şekli haline gelmiştir.

¹¹²Protez - vücuttaki yapay bir parça (çevirmenin notu).

tüm varlığımla Gulab'ın gücünü ve otoritesini korumak için ayağa kalktım. O dönem hala zor bir dönem olarak görülüyordu, mafya meclisi çalışmıyordu, gece gündüz kavgalar ve isyanlar oluyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra Gulabji'nin yakınlarından biri bana karşı ön yargılı davranmaya başladı. Gulab ile olan yakınlığımdan memnun olmadığı için kavga etmek için bir bahane buldu. Onu da öldürdüm. Bunun üzerine yakın arkadaşı saldırdı. Onu da öldürmek zorunda kaldım. Sonra Chota Gulaba'nın emriyle bir tane daha öldürdüm. Bir başkası, bir başkası...

Kadir Han gözlerini zeminin kil tuğladan yapılmış duvarla buluştuğu yere dikmişti. Sonra tekrar konuştu: - Bir tane daha.

Etrafımızdaki sessizlikte bu cümleyi tekrarlardı ve bana öyle geldi. bu kelimeleri yanan gözlerime bastırmaya çalışıyor.

- Bir tane daha.

Gözleri parlayarak geçmişinin çığına tutunmasını izledim ve aniden anıları kovup gerçeğe döndü:

- Geç. Dinle, sana bir hediye vermek istiyorum.

Getirdiğı süet kaplı paketten kemerinin yanında taşımak için kılıflı bir tabanca, birkaç tabanca tırağı, bir kutu mermi ve başka bir metal kutu çıkardı. Metal kutunun kapağını açarak içinden madeni yağ, grafit tozu, küçük bıçaklar, fırçalar ve namluyu temizlemek için yeni bir kısa zincir dahil olmak üzere bir dizi silah temizleme malzemesi çıkardı.

- Bu bir APS, otomatik bir Stechkin tabancası, - dedi Gadir-khan, silahı eline alıp tırağı çekerek. Namluda mermi kalıp kalmadığını

kontrol ettikten sonra tabancayı bana verdi. - Rusya'da yapılmıştır. Ruslarla savaşmak zorunda kalırsanız, cesetlerinde çok fazla cephane bulabilirsiniz. Yirmi yuvarlak taraklı 9 mm kalibrelik bir tabanca. Bir kez veya otomatik olarak ateşlenmesini ayarlayabilirsiniz. Doğru, mükemmel olmasa da oldukça güvenilir bir silah. Gideceğimiz yerdeki en hafif ve bol mermili silah Kalaşnikof saldırı tüfeği. Bundan sonra hep tabanca taşımanı istiyorum. Ne yapıyor olursanız olun - yemek yerken, uyurken, hatta yıkanırken bile, bu silah her zaman yanınızda olmalıdır. Bizimle gidecek olanların ve bizimle buluşacak olanların bu silaha sahip olduğunu görmelerini istiyorum. Anlıyor musun?

- Evet, - Elimdeki tabancaya bakarak cevap verdim.
- Mücahidlere yardım eden her yabancının yakalanması için belli bir miktar ödül verildiğini size daha önce söylemiştim. Bu ödülü aklınızın bir köşesine koyacak ve onu başınıza almaya âşık olan herkesin yanına asacaksınız.

"Stechkin" hakkında düşünmeni istiyorum. Otomatik silah temizlemeyi biliyor musun?

- Numara.
- Sorun değil, öğretirim. Şimdi biraz uyumaya çalış. Şafak vakti, sabahın beşinde Afganistan'a doğru yola çıkıyoruz. Bekleme aşaması sona erdi. Şimdi harekete geçme zamanı.

Gadirbhai bana bir Stechkin tabancasını nasıl temizleyeceğimi öğretti. Bu iş düşündüğümünden daha zordu: Silahın kullanımı, bakımı ve onarımı ile ilgili tüm kuralları bana alıştırması tam olarak bir

saatini aldı. Gergin bir saatti; hayatlarında şiddete başvurmak zorunda kalan insanlar ne demek istediğimi anlıyorlar: Sanki zevkten sarhoş gibiydim. Tereddütsüz itiraf etmem gerekirse, Gadir'in bana Stechkin'in otomatik tabancasını nasıl kullanacağını ve nasıl temizleyeceğimi öğrettiği bir saat, onun felsefesini anlamaya çalışarak geçirdiğimiz yüzlerce saatten daha fazla zevk verdi bana. Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

O gittikten sonra yatağıma uzandım ama uyuyamadım. Zihnim gecenin zifiri karanlığında sanki kafeine çarpmış gibi gergin ve uyanıktı. İlk başta Kadir'in bahsettiği olaylar aklıma geldi. Başka bir zaman diliminde rüyamda çok iyi bildiğim bir şehrin sokaklarında ilerliyordum. Khan'ın genç, güçlü ve tehlikeli bir savaşçı, yanağında gül şeklinde küçük bir yara izi olan bir mafya babası olan gangster Chota Gulabm olduğu zamanı hayal ettim. Kadir'in hikayesinin diğer ayrıntılarını da biliyordum - Bombay'da onun için çalışan gangsterlerden çok şey öğrenmiştim. Yaralı gangster Gulab'ın Gulab tarafından kontrol edilen sinemalardan birinin yakınında nasıl öldürüldükten sonra, Gadirbhai'nin küçük imparatorluğunun kontrolünü nasıl ele geçirdiğini, şehirde başlayan gangster savaşlarını, Gadir'in gerektiğinde acımasızlığını anlattılar. cesaretiyle düşmanı yok etmek. Kadir'in, hayatta kalan gangsterler arasında toprakları ve ganimetleri adil bir şekilde dağıtarak şehre düzeni yeniden sağlayan mafya konseyinin kurucularından biri olduğunu da biliyordum.

Karanlıkta yatıp tabancayla madeni kokuyu içime çekerken (cılalı zemin ve ıslak giysiler kokuyordu) Gadirbhai'nin neden savaşa gittiğini düşündüm. Aslında buna ihtiyacı yoktu: onun için ölmeye hazır yüzlerce insanı vardı. Chota Gulaba ile ilk karşılaşmasını anlatıyor.

bunu yaparken, onun garip, ışıldayan gülümsemesini hatırladım. Bana silahı nasıl temizleyeceğimi ve kullanacağımı öğretirken, ellerinin ne kadar hızlı ve genç görüldüğünden de etkilendim. Belki de gençliğinin coşkulu, çalkantılı günlerini özlediği için bizimle hayatını riske attığını da düşündüm. Bu düşünceler beni rahatsız etti: Hipotezimin en azından kısmen doğru olduğuna ikna olmuşum. Ancak bu kararın kaynağına ilişkin hipotez beni daha çok düşündürdü: Sürgünü sonlandırmak için doğru zamanı seçmiş ve memleketini ve akrabalarını ziyaret etmek istemiş olabilir. Ne dediklerini unutamıyordum: Bir çok insanın hayatına son veren ve memleketinden kovulmasına neden olan kan davası, annesine bir daha asla eve dönmeyeceğine dair yemin etmesiyle sona erdi.

Bir süre sonra düşüncelerim başka bir yöne kaydı: Hapishaneden kaçmadan önceki gecenin bitmeyen anlarını yeniden yaşıyordum. O zaman bile uyuyamadım, korkularımın yerini iyimserlik aldı ve sonra birden içim yeniden heyecanla doldu. Şimdi, yıllar sonra, tıpkı o gece olduğu gibi, karanlıkta, şafaktan çok önce yatağımdan kalktım ve gitmeye hazırlandım.

Şafakta Ceman Darı trenine bindik. Grubumuz on iki kişiden oluşuyordu, birkaç saat süren yolculukta hiçbirimiz tek kelime konuşmadık.Yol boyunca neredeyse yalnız olmamıza rağmen yanımda oturan Bakan taş sessizliği bozmadı. Gözlerimi koyu camlı camların altına sakladım ve pencereden izlediğim güzel manzarada eriyip yok olma arzusunun büyüüne kapıldım.

Ünlü demiryolu hattının Quetta-Chaman bölümü gerçekten gizemli. Bu yol derin ve dar geçitlerden geçer ve inanılmaz güzellikteki nehirlerden geçer. Birdenbire geçtiğimiz yerlerin isimlerini bir şiir dizesi gibi tekrarladığımı fark ettim.

Guslag'dan Bostan'a, küçük bir nehri geçerek Tara-Garez'e, ardından yokuş yukarı Shadiza'ya. Gülistan'da bir başka yokuş, ardından Gila-Abdulla'daki eski, kurumuş gölün eteklerinde uzanan düz bir yol. Çelik ikiz hatların baş tacı, şüphesiz İngilizlerin on dokuzuncu yüzyılın sonunda birkaç yıl boyunca inşa ettiği Hojag tüneliydi. Sal kayalığının içinden geçen dört kilometrelik bir yolu kapsayan bu tünel, kıtanın bu bölgesindeki en uzun tünel olarak kabul ediliyordu.

Khan-Kili'de, tren bir dizi keskin dönüş yaptıktan sonra, Chamen'e varmadan önce tozlu giysiler içindeki birkaç yerliyle birlikte son trafo istasyonunda trenden indik. Egzotik desenlerle boyanmış üstü kapalı bir kamyon bizi karşılamaya geldi ve trafo merkezinin platformu boşaldıktan sonra doldurduk ve Chaman

yönüne giden otoyola doğru yola çıktık. Ancak şehre varmadan taraf boş bir patika ile bitiyor.

yola döndük. Etrafta birkaç çalılık otlak ve birkaç ağaç vardı. Karayoluyla Chaman vadisinin yaklaşık otuz kilometre kuzeyindeydik.

Adrese varır varmaz kamyonundan inip ana grubun bizi beklediği ağaçların gölgesine sığındık. İlk kez tüm gücümüzle toplanmıştık - hepsi erkek olan otuz kişi ve bir an için mahkumların yürüyüş için hapisane bahçesinde toplandığı izlenimine kapıldım. Erkeklerin çoğu zayıf olsa da hepsi güçlü, kararlı, sağlıklı ve dinç görünüyordu.

Güneş gözlüğümü çıkardım. Herkese bakarken gölgelerin derinliklerinden bana dikkatle bakan bir adamla göz göze geldim. Elli yaşlarında olan bu adam, Gadirbhai'den sonra grubumuzun en yaşlı üyesi gibi görünüyordu. Tıpkı kafamdaki gibi - kısa saçları, kıvrık kenarlı kahverengi bir afgan şapkasının altında beyazdı. Düz ve kısa bir poposu, çökük yanakları, yarasa kanadı gibi kalkık kaşları ve bıçak yarası gibi derin kırışıklarla dolu dikdörtgen bir yüzü vardı. Gözleri şişmişti. Asıl dikkat, akıl hastası bir kişinin gözlerini anımsatan gözlerine çekildi.

Onunla göz göze geldiğimizde bana doğru yürümeye başladı. Birkaç adım süründükten sonra hızını artırdı, sonra hafifçe eğildi ve kedi gibi zıplayarak koşmaya başladı. Kemerimin yan tarafında bir tabanca olduğunu unutarak, bilinçsizce elimi bıçağın üzerine koydum ve bir adım geri gittim. Bakışları tanıdıktı, daha önce böyle

gözler görmüştüm. Bu adam benimle dövüşmek, belki de beni öldürmek istiyordu.

Anlaşılmaz bir dille bağırarak yanıma yaklaşıncı Bakan birden önümde belirdi, önümü kesti, ona yüksek sesle bir şeyler söyledi ve o da Bakanın başının üzerinden bana bakarak sorusunu yüksek sesle tekrarladı. Bakan aynı sesle bağırarak cevabını tekrarladı. Öfkeden çılgına dönen Mücahidler, bakanı ağacı hareket ettirmek için kullanacağı aynı güçle kenara itmeye çalıştı. Yekaper Nazir sanki yere çivilenmiş gibi kıpırdamadı ve bununla delinin gözlerini benden ayırmayı başardı.

İnsanlar etrafımızda toplandı. Bakan, sert bakışlarına rağmen daha yumuşak, yalvaran bir tavırla konuşmaya başladı. Her an kavga etmeye hazır, son derece gergin bir pozisyonda durmuş ve kendi kendime "Henüz sınırı geçmedik, neredeyse adamlarımızdan birini bıçaklayacaktım" diye düşünüyordum.

- Arkamda duran Ahmed Zadeh, "Bu adam Rus olup olmadığınızı soruyor" dedi.

"r" harfini yanlış telaffuz etti ve "Rus" kelimesini Cezayir lehçesiyle söyledi.

Eliyle kemerimi işaret ettiğini gördüm:

- Bir tabanca var. Ve sen bir aptalsın. Senin Rus olduğunu düşünüyor.

Gadירbhai yaklaştı ve elini delinin omzuna koydu. Adam hemen arkasını döndü ve dikkatle Gadir'in yüzüne baktı, neredeyse ağlayacaktı. Kadir, Bakanın söylediklerini aynı yatıştırıcı tavırla

tekrarladı. Ne dediğini anlamasam da. İşin özü açıktı: "Hayır. O Amerikan. Amerikalılar bize yardım ediyor. Ruslarla savaşmak için bizimle birlikte. Onları öldürmemize yardım edecek. Bize yardımcı olacak. Birlikte birçok Rus'u öldüreceğiz."

Gadir'in söylediklerinden sonra bana dönen adamın yüzündeki ifadeyi görünce az önce kalbini bıçaklamaya hazır olduğum adama üzüldüm. Hala doğal olmayan bir şekilde şişmiş, kahverengi irisin etrafındaki beyaz gözlerindeki acı ve ıstırap ifadesi, bana yol boyunca karşılaştığımız birçok taş evin yıkıntılarını hatırlattı. Tekrar Kadir'e baktı ve yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi, yüz hatları elektrik çarpmışçasına hızlandı. Arkasını döndü ve kalabalığın arasından uzaklaşmaya başladı. Dikkatle yoldan çekilen adamların gözlerinde hem acıma hem de korku vardı.

- "Özür dilerim, Lin," dedi Abdul Qadir yumuşak bir sesle. - Adı Habib. Habib Abdurrahman. O bir okul öğretmeni, daha doğrusu dağların öte yakasındaki bir köy okulunda öğretmendi. Küçük çocuklara öğretti. Yedi yıl önce Ruslar orayı işgal ettiğinde, bu adam hâlâ karısı ve iki güçlü oğlu olan mutlu bir adamdı. Yurdunun bütün gençleri gibi direniş hareketine katıldı. İki yıl önce askerlik görevinden döndüğünde Rusların köyüne saldırdığını ve kendisini zehirli gazla katlettiklerini öğrendi.

- Ahmad Zadeh, bunu kendileri inkar ediyorlar, dedi. - Ama bu savaşta, en yeni silah türlerini test ediyorlar - mayınlar ve roketler, daha önce hiçbir savaşta kullanılmamış her türlü deneysel silah.

Habib'in köyüne saldıkları gaz gibi. Böyle bir katliam ve soykırım hiç olmamıştır.

- Habib köyü tek başına dolaştı, - diye devam etti Kadir, - köyde tek bir kişi sağ kalmadı. Kadın-erkek, genç-yaşlı herkes öldürüldü. Her iki tarafta da büyükanne ve büyükbabası, kendisinin ve karısının ebeveynleri, teyzeleri, amcaları, amcaları, erkek ve kız kardeşleri, karısı ve çocukları - hepsi öldürüldü. Hepsi bir günde, bir saatte. Koyunlar, keçiler, tavuklar, kuşlar ve böcekler bile ölmüştü. Hareket yoktu, yaşam belirtisi yoktu, hayatta kalan tek bir kişi bile yoktu.

- Bakan, tüm erkek, kadın ve çocuklar için mezarlar kazdığını da sözlerine ekledi.

- Hepsini gömdü, - onayladı Kadir. - Tüm aile üyelerini, çocukluk arkadaşlarını, komşularını, akrabalarını - herkesi gömdü. Bu işi tek başına yaptığı için uzun sürdü. İşini bitirdikten sonra silahını aldı ve Mücahid ordusuna döndü. Ancak bu kayıp onun ruhunu sarstı ve onu tamamen değiştirdi. Artık bir Rus ya da Ruslar adına savaşan bir Afgan askerini yakalamak için hiçbir çabadan kaçınmıyor. Olanlardan sonra pek çok düşman yakaladı ve onlara işkence etme konusunda şimdiden çok iyi. Eline düşen düşmanı sivriltilmiş bir peştamalla eziyet edip öldürür. Tüm akrabalarını gömmek için yeri kazdı. Bu silah hâlâ yanında, seyahat çantasının üstüne yapıştırılmış durumda. Esirlerin kollarını arkadan bellerinin sırtlarına dayanan sapına bağlar. Yorgun olduklarında, bellerinin

keskin bıçağı vücutlarını deler ve midelerini deler. Habib üzerlerine eğilip gözlerinin içine bakar ve çığlık atan ağızlarına tükürür.

Khalid Ansari, Nazir, Ahmed Zadeh ve ben derin bir sessizlik içinde Qadir'in devam etmesini bekledik.

- Bu dağları ve buradan Kandahar'a kadar olan tüm bölgeyi Habib'den daha iyi tanıyan başka kimse yoktur, - Kadir yorgun bir iç çekişle hikayesini bitirdi. - O en iyi rehberdir. Yüzlerce görevi başarıyla tamamladı ve bizi Kandahar'da halkımızla buluşacağımız yere götürecektir. Ondan daha sadık ve güvenilir kimse yok çünkü Afganistan'da Habib Abdur Rahman kadar Ruslardan nefret eden kimse yok. Fakat...

- Ama o aklını kaybetmiş bir deli, diye ekledi Ahmad Zadeh ve aniden ona sempati duyduğumu hissettim ve aynı zamanda arkadaşım Didier'i özledim. Böylesine kesin ve acımasızca dürüst bir sonuca varabilecek olan Didier'di.

- Evet, - doğruladı Kadir, - Habib deli. Acı beynini mahvetti. İhtiyacımız olduğu için gözümüzü ondan ayırmamalıyız. Herat'a kadar birçok mücahit gruptan kovuldu. Ruslara hizmet eden Afgan ordusuyla savaşıyoruz ama onların da Afgan olduğunu unutmamalıyız. Bilgilerin çoğu, Rus efendileri yenmemize yardım etmek isteyen Afgan ordusunun askerlerinden geliyor. Habib bu tür detayları fark edemez. Savaş anlayışı kesindir, amacı her şeyi yavaş yavaş veya anında yok etmektir. Yavaş yavaş yapmayı tercih ediyor. Yüksek derecede acımasız şiddet, bırakın düşmanlarını, arkadaşları

tarafından dışlanmasına neden oldu. Bu nedenle, bizimle olduğu sürece göz ardı edilemez.

- Onu kontrol edeceğim, - dedi Khalid Ansari kararlı bir şekilde.

Hepimiz dönüp Filistinli dostumuza baktık. Yüzünde acı, öfke ve kararlılık ifadesi vardı. Kaşlarını çatmıştı, derin düşüncelere dalmıştı ve savaşmaya hazırdı. - Pekala, -Kadir konuşmaya başladı belki devam edecekti ama bunu söyler söylemez Halid Ensari aramızdan ayrıldı ve herkes tarafından terkedilip köşeye sıkıştırılan talihsiz Habib Abdurrahman'ın yanına gitti.

Gidişini izlerken, istemsizce onu arayıp durdurmak istedim. Belki de onu - başka bir arkadaşı - kaybetme korkusu anlaşılmaz, mantıksız bir korkuydu. Ayrıca, onu çağırmam kıskançlık olarak yorumlanabilirdi, bu yüzden kendimi tuttum ve hiçbir şey söylemedim, katilin istemsizce kanepeye indirilmiş olan kafasını kaldırmak için uzanmasını sessizce izledim. Habib başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Artık tam olarak anlayamasam da Halid'i sonsuza kadar kaybettiğimizi biliyordum.

Bütün gün oltayla gölün dibinde batık bir tekne arayan bir kayıkçı gibi hissederek yüzümü diğer tarafa çevirdim. Dilim ve dudaklarım kurumuştı. Dört duvar arasına hapsolmuş bir mahkumun duvarlara çarpması gibi atan kalbimin sesi kafamda yankılanıyordu. İsyan kurşunla dolmuş gibiydi, utanç ve korku onları yere çiviledi. Gözlerimi dik, geçilmez dağlara kaldırdığımda,

geleceğin ruhumu bir fırtına altında titreyen bir söğüt ağacının dalları gibi bir titreme ile doldurduğunu hissettim.

otuz üçüncü bölüm

O yıllarda ana Chaman yolu, Dhari Nehri'nin koluyla kesişti ve Kandahar otoyolundan çıkmadan önce Spin-Baldak, Dabrai ve Melkarez'den geçti. Yolun uzunluğu yaklaşık iki yüz kilometreydi ve oraya arabayla gitmek birkaç saat sürdü. Görünüşe göre rotamız bir araba yolundan geçmiyordu, bu yüzden araba kullanamıyorduk. At sırtında yüzden fazla dağ vadisini geçmemiz bir aydan fazla sürdü.

Gezimizin ilk gününde dinlenmek için bir ağacın gölgesinde kamp kurduk. Afganistan'a naklettiğimiz kargo ile kişisel eşyalarımız yakınlardaki bir otağa atıldı ve yukarıdan sığır sürüsü izlenimi verecek şekilde koyun ve keçi derileri ile kaplandı. Bu tayların yanında birkaç gerçek keçi de bağlanmıştı. Karanlık çöktükten sonra kampa heyecanlı bir fısıltı yayıldı. Çok geçmeden boğuk ayak sesleri duyuldu: yirmi binek ve on iki yük atı getirildi. Binmeyi öğrendiğim atlar gibi iri yapılı atlar değillerdi ve onlarla daha kolay başa çıkabileceğime dair bir umudum vardı. Adamların çoğu hemen atları yüklemeye gitti. Onlara katılmak istedim ama faytonun yanında bir ata önderlik eden Nazir ve Ahmad Zadeh beni durdurdu.

- Bu benim atım, - dedi Ahmed. - O senin.

Bakan dizginleri bana verdi ve ince Afgan eyerinin kayışlarını kontrol etti. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra başıyla onayladı.

- O iyi bir at, - sanki ağzında küçük taşlar yuvarlanıyormuş gibi, tuhaf bir nezaketle mırıldandı.

"Bütün atlar iyi," diye yanıtladım onu alıntılayarak. Bütün insanlar iyi değildir.

- Harika bir at, - diye onayladı Ahmed, bana ayrılan ata hayranlıkla bakarak. Atım, güçlü, tıknaz ve nispeten kısa bacakları, canlı ve korkusuz gözleri olan geniş göğüslü bir kısraktı. - Bakan, sahip olduğumuz atlar arasından bu özel atı sizin için seçti. İlk beğenen kişi

Bakan olmasına rağmen onu seven başkaları da vardı, bu yüzden bazıları hayal kırıklığına uğradı. Bakan gerçek bir uzmandır.

- "Hesaplamalarıma göre otuz kişiyiz ve binicimiz daha az," dedim, atımın boynunu okşayarak ve onunla ilk temasımı kurmaya çalışarak.

- Evet, bazıları atlarla gidecek, bazıları da yaya gidecek, - diye yanıtladı Ahmed. Sol ayağını üzengi üzerine koydu ve kolayca eyere atladı. - Arada yerimizi değiştireceğiz. On keçimiz var, çobanlar onlarla gidecek. Yolda bazı insanları kaybedeceğiz. Atlar, Kandahar yakınlarındaki Kadir adamianına vazgeçilmez bir hediye iken, develer daha uygun olur. Ancak eşekler dar vadiler için daha uygundur. Her durumda, atlar özellikle yüksek statülü hayvanlardır.

Kanaatimce Kadir'in atlara binmemizde ısrar etmesinin nedeni, bizi öldürmek ve silahlarıyla ilaçlara el koymak niyetinde olabilecek barbar aşiretlerin gözünde klas görünmemizi istemesiydi. Atlar itibarımızı artıracak ve Yüce için büyük bir hediye olacak. Atlan, Kandahar'dan döndüğünde halkını affetmeyi düşünür. Bu nedenle Kandahar'a giden yolun bir kısmını atla gideceğiz ve döndüğümüzde tüm yolu yürümek zorunda kalacağız.

- Sanırım yanlış duydum? Yolda bazı insanlarımızı kaybedeceğimizi mi söylediniz?

- Evet! - Ahmed güldü. - Bazıları bizi bırakıp köylerine dönecek. Yolculuk sırasında birinin ölmesi de mümkündür. Ve güvende olacağız - umarım sen ve ben. Atlarımız iyi, bu yüzden iyi bir başlangıç olacak!

Ahmed ustaca atının başını çevirdi ve bizden yaklaşık elli metre ötedeki Gadibhai çevresinde toplanmış bir grup atlıya doğru ilerledi. Bakana baktım. Bakan, bir gülümseme ve anlaşılmaz bir şekilde okuduğu bir kutsama ile beni cesaretlendirdi ve beni ata binmeye çağırdı. İkimiz de atın beni sırtından atmasını bekliyorduk. Bakan, düşeceğimden emin olarak gözlerini bile kıstı. Sol ayağımı üzenliğe koyup sağ ayağımla kendimi itip ata bindim. Eyere düşündüğümünden daha sert binmeme rağmen, at biniciyi iyi karşıladı ve hatta gitmeye hazır olduğunu belirtmek için başını iki kez eğdi. Bakan tek gözünü açtı ve yeni atın sırtında oldukça rahat olduğumu gördü. Çok mutluydu, içtenlikle gurur duyuyordu.

neredeyse parlıyordu. Sonuç olarak, o ender gülümsemesiyle beni ödüllendirdi. Atımın kafasını çevirmek için dizginleri çektim ve ayaklarımla çakmağa tekme attım. Atın tepkisi sakindi, hareketleri nazik, güzel ve gururluydu. Hemen lohram yürüyüşüne geçti, hiç acele beklemeden Gadirbhai ile birlikte etrafında toplananlara doğru dört nala koştu.

Bakan bizimle birlikte biraz arkamızda, atımın solunda yürüyordu. Omzumun üzerinden ona baktım: gözleri kocaman açılmıştı ve o da benim kadar endişeli görünüyordu. Ama terbiyeli bir şekilde atın arkasında durdum. "Her şey güzel olacak," diye fısıldadım kendi kendime ve bu sözleri zihnimdeki hazır umutların yoğun sisini yırtarak bir tür pişmanlık olarak tekrarladığımı fark ettim. "Mağlubiyetten önce kibir kaybolur... - Süleyman Hadis Kitabı 16. Sûre 18. Fıkranın yaklaşık ayrıntılı anlamı budur. "Ölümden önce gurur, yenilgiden önce kibir gelir." Süleyman bunu gerçekten söylediye atları benden daha iyi biliyor demektir. Ve Gadir'in yanındaki grubun yanına vardığımda, sanki biri eyerde ne yaptığımı gerçekten anlamış gibi, küstah bir surat takınıp atı durdurdum.

Kadir, mevcut görevlerini Peştunca, Urduca ve Farsça olarak verdi. Ahmad Zadeh ile konuşmak için eyerin üzerine eğildim:

- dere nerede? - Diye sordum. - Karanlıkta göremiyorum.
- Hangi dere? - fısıldayarak sordu.
- Dağ geçidi.
- Çim vadisini mi kastediyorsun? - sorum Ahmed'in kafasını karıştırdı. - Otuz kilometre arkamızda.

- Hayır, ben bu dağları nasıl aşacağımıyla ilgileniyorum, - dedim, bizden bir kilometre ötede, kara gece göğünde yükselen sarp kayalıkları işaret ederek.

- Dağlardan geçmeyeceğiz, - diye yanıtladı Ahmed atın koşumlarını çekerek, - onları geçeceğiz.

- aşacak mıyız? - Qui.

- bu akşam? - Qui.

- Karanlıkta?

- "Qui," diye tekrarladı Ahmed ciddi bir şekilde. - Sorun değil. Fou' Habib, ormana giden yolu biliyor. Bize rehberlik edecek.

¹ Çılgın (Fransızca).

- Bunu sen söyledin. Açıkçası çok endişelendim ama şimdi rahatladım.

Ahmed gülümsedi ve beyaz dişlerini gösterdi. Halid'in işaretiyle, neredeyse yüz metre uzunluğunda bir sıra halinde ağır ağır dizildik ve yola koyulduk. Adamlardan on tanesi yaya, yirmisi at sırtında, on beş atın sırtında yük vardı ve onları on kişilik bir keçi sürüsü takip ediyordu. Bakanın yayaların arasına düştüğüne üzüldüm. Onun kadar becerikli ve yetenekli bir binici yayayken, ata binmek benim için çok tuhaf ve tuhaftı. Onu karanlıkta ağır, çarpık bacaklarla önümüzde yürürken gördüm ve ilk anda onu benimle yer değiştirmeye ve ata binmeye ikna etmeye çalışacağıma söz verdim.

Bunu yapmayı başardım ama Nazir isteksizce eyere oturdu ve bana öfkeyle baktı. Ancak tekrar yer değiştirdikten sonra morali düzeldi ve parke taşlı yolda yürürken bana tepeden bakmaya başladı.

Kuşkusuz, bir insan dağlara tırmanırken atının üzerinde dörtnala gitmez, sadece onu iter ve çeker ve bu arada dağın zirvesine çıkmasına yardımcı olur. Afganistan'ı Pakistan'dan ayıran Chaman sıradağlarını oluşturan sarp kayalıkların dibine yaklaştığımızda, dağların arasında ve üzerinde yarıkların, geçitlerin ve patikaların gerçekten var olduğu ortaya çıktı. Uzaktan pürüzsüz görünen taş çitler, daha yakından incelendiğinde dalgalı, sığ ve katmanlı dağ geçitleri olduğu ortaya çıktı. Dağın yamaçları boyunca kayalık çıkıntılar ve kalkerli bir kabukla kaplı çorak arazi vardı. Bu çıkıntılar, bazı yerlerde düz ve geniş olup, insanlar tarafından yapılmış düzgün bir yolu andırıyordu. Bazı yerlerde dar ve engebeli olduğu için her adımı heyecanla ve temkinli atmak zorundaydık. Kendisi de gecenin koyu karanlığında sıradağlardaki bu boşluktan geçerci: birinin ayağı takıldı, biri kaydı ve birisini bir at sürükledi.

Kervanımız, bir zamanlar Türkiye'yi Çin ve Hindistan'a bağlayan İpek Yolu boyunca yürüyen çeşitli kabilelerin büyük alaylarından çok daha küçük olmasına rağmen, bu savaş zamanında müfrezemiz oldukça etkileyiciydi. Sürekli havadan fark edilme korkusu yaşıyorduk. Qadimbhai, yolda ışık yayan sigara, fener, lamba ve diğer nesnelerin kullanılmasını kesinlikle yasakladı. Yolumuz öncelikle ay tarafından aydınlatılıyordu, ancak bazen kaygan yol bizi dar

geçitlere götürüyor ve etrafımızdaki kaya salları arasında karanlığa gömülüyorduk. Bu siyah duvarlı koridorlarda yüze yaklaştırılan eli bile net göremiyorduk. Grubumuz, kayalardaki fark edilmeyen yarıklardan yavaşça ilerledi: adamlar, atlar, keçiler - hepsi bir araya toplanmış ve dolaşmış.

Bu karanlık vadilerden birinde, gittikçe yükselen boğuk bir uluma duydum. Sağ elimle dizginleri, sol elimle önümde yürüyen atımın kuyruğunu tutuyordum.

Sarılmıştım. Yüzüm neredeyse mermer duvara sürtünüyordu ve ayaklarımızın altındaki yol bir inçten daha geniş değildi. Uğultu yükseldikçe yükseldi ve istemeden korkan atlar kornaya binip ayaklarını yere vurmaya başladılar. Sonra aniden bir kükremeye dönüşen uluma dağlara yayıldı ve sağır edici ve ürkütücü bir feryatla başlarımızın üzerinde kükredi.

Önümde yürüyen at tekmeleyip dala çıktı ve kuyruğu elimden çekildi. Onu durdurmaya çalışırken karanlıkta dengemi kaybettim ve dizlerimin üzerine düştüm, yüzüm kayalara sürtündü. Atım da çok korkmuştu ve istemsiz koşma dürtüsüne teslim olarak dar patika boyunca ileri atıldı. Hala elimde sımsıkı tuttuğum dizginlerle ayağa kalktım ama at başıyla beni itti ve ben izden kaydığımı hissettim. Karanlık boşluğa düştüğümde, korku göğsümü kavradı ve kalbimi salladı. Elimde tuttuğum dizginlerden vücudumun tüm uzunluğunun sallandığını hissettim.

Kara yarığın boşluğuna inerken, öne doğru yalpaladığımı hissedebiliyor ve dar yoldan çıkarken elimden kayan dizgin derisinin gıcirtısını duyabiliyordum. Uçurumun yukarısında, başımın üstünde insanlar bağıırıyordu. Hayvanları sakinleştirmeye çalıştılar ve birbirlerine adbaad dediler. Atlar kişnedi ve isyan etti. Vadinin havası sidik, at pisliği ve kapana kısılmış adamların terinin keskin kokusuyla doluydu. Çığlık atan engebeli zeminde dengesi o kadar zayıf olan ve her an benimle birlikte uçuruma düşme tehlikesi olan atımın gıcırdayan ayak seslerini net bir şekilde duyabiliyordum.

Karanlıkta sol elimle dizginleri körü körüne buldum ve parmak uçlarımla taşlı yolu kavrayarak kendimi yukarı çekmeye başladım ama sonra boşuk bir çığlıkla karanlık vadiye geri düştüm. Dizgin beni hâlâ tutuyordu ve uçurumdan sarkıyordum. Umutsuz bir durumdaydım. At, uçuruma düşeceğini hissederek tüm gücüyle başını sallıyordu. Zeki hayvan, yükten yüzerek kurtulması gerektiğini anladı. Ve her an başaracağını biliyordum. Çaresizce dişlerimi sıktım ve kendimi tekrar yukarı çektim. Yolun kenarına geldiğimde dizlerimin üstüne çökerek baştan ayağa ter içinde açgözlülükle nefes almaya başladım ve ardından zor, tehlikeli anlarda vücutta adrenalin üretiminin yarattığı sezgiye uyarak ayağa kalktım. Hızlı bir hareketle vücudumu sağa çevirdim. Aynı anda arkamdaki adamın atı kör gecede tekmelemeye başladı. Herhangi bir harekette bulunmaz ve olduğum yerde kalırsam, tekme

bacağıma gelecek ve bu savaşımın sonu olacaktı. Kendimi kenara atmaya iten istemsiz hareket hayatımı kurtardı: Darbe yan tarafıma ve kalçama vurdu ve beni atın başının yanında duvara fırlattı. Sakinleşmek ve yaralı kalçamı morarmış bacağımla desteklemek için ata bindim.

Boynundan tuttum. O pozisyonda kalmaya devam ederken ayak sesleri duydum ve birinin ellerinin duvardan kaydığını ve sırtıma konduğunu hissettim.

- Lin, sen misin? - Khalid Ansari karanlıkta sordu.
- Halit! Evet benim. İyi misin?
- Tabii ki. Lanet savaş uçakları. İkisi. Tam başımızın üzerindeler, yaklaşık yüz metre uzaktalar. Şeytana lanet olsun! Bütün gürültüyü çıkaran onlar. sese bak! - Ruslar mı?

- Öyle düşünmüyorum. Rusların sınırda takıldığına inanmıyorum. Büyük ihtimalle Pakistanlı savaşçılar, daha doğrusu Rusları tetikte tutmak için Afganistan hava sahasına zorla giren Amerikan uçaklarını kullanan Pakistanlılar. O kadar uzağa uçmuyorlar. Rus MIG pilotları çok yeteneklidir. Pakistanlılar da onlara ayak uydurmaya çalışıyor, bu yüzden burada takılıyorlar. İyi olduğuna emin misin?

- "Evet, elbette," diye yalan söyledim. "Bu lanet karanlıktan çıktığımda daha iyi olacağım." Beni sisli bir akciğer olarak düşünsen bile. On katlı bir bina yüksekliğindeki ata binerken ayaklarımın altını net görebilmeyi tercih ederim.

- Bu sözler benim için de geçerli, - diye yanıtladı Halid gülerek. Gülüşü yavaş ve hüzünlüydü ama beni cesaretlendirdi. - Seni kim takip ediyordu?

- Ahmed, - Cevap verdim. - Ahmed Zadeh. Arkamdan Fransızca konuştuğunu duyabiliyordum. Bence iyi olmalı. Bakan takip etti. İranlı Mahmud da yanımızdaydı. İki keçi çobanını saymazsak yaklaşık on kişi beni takip etti.

- "Gidip kontrol edeyim," dedi Halid, beni rahatlatmak için elini omzuma koyarak. - Ve yolunuza devam edin, duvarın dibinde yavaşça ilerleyin, yaklaşık yüz metre kaldı. Fazla değil. Bu vadiden çıktıktan sonra Ayışığı görünecektir. Sana iyi şanslar!

Ay ışığının soluk vahasına ulaştığım birkaç dakika için bir rahatlama ve güven duygusu hissettim. Sonra geçidin soğuk, gri duvarlarına dayandık ve birkaç dakika sonra yeniden karanlığa gömüldük: elimizdeki tek şey inanç, korku ve yaşama isteği.

Daha çok gece yola çıktığımız için körler gibi parmak uçlarımızla yol arayarak Kandahar'a gidiyorduk. Körlerin rehberine güvendiği gibi biz de Habib'e kayıtsız şartsız güvendik. Grubumuzdaki Afganların hiçbiri sınır bölgelerinde yaşamıyordu, bu yüzden onlar da benim gibi

¹ Yard - 91.44 santimetreye eşit bir İngiliz uzunluk ölçüsü (çevirmenin notu).

Habib'in gizli patikalar ve görünmez dağ geçitleri hakkındaki bilgisine güveniyorlardı.

Ancak Habib, rehberlik etmediği zamanlarda daha az güvenilirirdi. Bir gün dinlenmek için kamp yaptığımızda, gözden uzak bir tuvalet aramak için yakındaki bir kayaya tırmanırken ona rastladım. Habib diz çökmüş, başını sallıyor, yassı bir taşa çarpıyordu. Yanına koştum ve ağladığını gördüm. Yüzündeki kesik alnından akan kan, gözyaşlarına karışmıştı. Eşarbımın ucunu rahibin suyuyla ıslattım, başındaki kanı temizledim ve yaralarına baktım. Yaraları açık ve yırtık olmasına rağmen yüzeyseldi, yani derin değildi. Habib, kampa gitmesine yardım etme isteğime karşı çıkmadı. Kampa varır varmaz Khalid hemen kendine yardım etti ve Habib'in yaralarını sarmama yardım etti.

- Onu yalnız bıraktım, - dedi Halid heyecanla. - Dua ettiğini biliyordum. Bana dua etmek istediğini söyledi. Ama ben...

- "Bence gerçekten dua ediyordu," dedim.

- Khalid, "Habib için endişeleniyorum," diye itiraf etti. Hüzünlü gözleri endişeli bir korkuyla doluydu. - Her yere patlayıcı teller çekiyor ve omzunun altında en az on iki el bombası var. Ona bu tel tuzakların onursuz silahlar olduğunu açıklamaya çalıştım: Her an yerel göçebe çobanlardan biri veya bizden biri, tıpkı bir Rus veya bir Afgan askerinin bunlara düşebileceği gibi, onlara düşebilir. Ve 0 ne dediğimi anlamıyor gibi görünüyor. Beni süzdü ve işine devam etti ama daha gizli bir şekilde. Dün birkaç ata patlayıcı yerleştirdi. Atların Rusların eline geçmemesini sağlamak istediğini açıkladı. Ona "Peki ya biz?" diye sordum. Rusların eline geçersek, biz de kendimizi el bombalarıyla doldurmak zorunda mıyız?" 0, her zaman Ruslar

ellerine geçmeden önce ölmemiz gerekip gerekmediği ve biz öldükten sonra mümkün olduğu kadar çok düşmanı nasıl yok edebileceği sorusuyla ilgilendiğini belirtti. - Kadir biliyor mu?

- Hayır. Bir şekilde Habib'i kontrol etmeye çalışıyorum. Nerede doğup büyüdüğünü biliyorum, Lin. Orada olduğum için şanslıyım. Ailem öldükten sonraki ilk iki yıl deliydim. İçinden geçenleri çok iyi anlıyorum. Habib'in kalbi ölü dost ve düşmanlarla o kadar dolu ki, Rusları öldürme fikri aklına perçinlenmiş ve o bu fikirden kurtulana kadar elimden geldiğince yanında olmalı ve gözden kaybetmemeliyim. akılsızca davranmasın diye.

- Bence Gadir'e tüm bunları anlatsan daha iyi olur, - Başımı salladım ve başımı salladım.

¹ Mehtarah - burada: omuzdan sarkan bir su tası (sıvı taşımak için de büyük bir kap) (çevirmenin notu).

- Diyeceğim, - dedi Halid kokları uzatarak ve cevap verdi. - Yakında. Yakında onunla konuşacağım. Habib'in aklı başına gelecektir. Bir öncekine kıyasla, durum önemli ölçüde iyileşti. Artık onunla normal ve zevkle konuşmak mümkün. Umarım anlarsın.

Ziyaretimizin ilerleyen haftalarında Habib'i daha yakından takip ettik ve onun Mücahid grubundan ihraç edilme nedenini anladık.

Dağ sınırından Pathan-Khela'ya gece ve bazen gündüzleri hem içimizdeki hem de etrafımızdaki tehlike duygusuyla hareket ettik. Khelanm, yani köy yakınlarında, kuzeybatıya, birçok soğuk su

kaynağının bulunduğu dağlık bölgeye doğru döndük. Habib'in rotası, yerel halkın kullandığı yollar boyunca mümkün olduğunca küçük kasabalar ve büyük köylerden geçti. PathanKhela'dan Qiro-Thana'ya, Humay-Gariza'dan Haji-Agha-Muhammad'a kadar olan mesafeyi zar zor kat ettik, Loye-Gariza ve Yani arasındaki nehirlerin sığılıklarından geçtik ve Molla-Mustafa ile küçük köy arasındaki dolambaçlı yollarda ilerledik. Abdülhamid'in.

Yolda üç kez yerel haydutlar yolumuzu kestiler ve haraç istediler. Her seferinde önce yükseklerde net bir görüşle belirdiler, bizi silahlarının hedefinde tuttular ve "kara kuvvetleri" kapalı sığınaklarda saklanarak ilerlememizi ve geri çekilmemizi engelledi. Onlarla her karşılaştığımızda Kadir beyaz-yeşil sancağını Kur'an-ı Kerim'in "İnna lillahi ve inna ileihi raciun" sözleriyle Mücahidlerin üzerine slogan olarak kaldırdı. Ayet-i kerimede, "Şüphesiz biz Allah'a aidiz ve O'na döneceğiz" denilmektedir.

Yerel aşiretler Kadir'in bu sancağını kabul etmese de savaşçı ruhuna saygı duyulmuştur. Ancak Kadir, Nazir ve Afgan Mücahidler, biz onlara grubumuzun Amerika'nın koruması altında birlikte hareket ettiğini açıklayınca kadar bizimle tartışmalarını sürdürdüler. Yerel soyguncular pasaportumu tanıdılar ve mavi-gri gözlerime dikkatlice baktıktan sonra, bizi silah arkadaşları gibi karşıladılar, çaylarını içmek ve yemeklerini tatmak için masalarına davet ettiler. Ancak bu davet, bir bakıma, her halükarda haraç ödememiz gerektiğine dair bir ipucuydu. Ancak karşımıza çıkan

korsanların hiçbir ABD destekli konvoyla saldırmak ve onları uzun savaşta güvenliklerini sağlayan son derece önemli Amerikan desteğinden mahrum bırakmak istemedi. Bu amaçla Kadir, altın ipliklerle kesilmiş mavi ve yeşil parlak ipekli kumaşlar, hediyelik baltalar, kalın ağızlı bıçaklar, dikiş takımları ve benzeri hediyelik eşyaları stoklamıştır. Ayrıca hediyelik eşyalar arasında

Zeiss (dürbün)

Bir tanesini Kadir'in bana hediye ettiği ve her gün kullandığım dürbünler, Kuran okumak için büyüteçler ve Hint yapımı büyük kol saatleri de vardı. Kabile reisleri için, her biri yaklaşık bir tola (yaklaşık on beş gram) ağırlığında, Afganistan'ın görkemiyle kazanmış küçük altın paralar sağlandı.

Kadir, eşkıya saldırılarının kaçınılmaz olduğunu bilmekle kalmamış, hatta bu saldırıların olmasını ummuş, kendisi istemiştir. İşin resmi kısmı bittikten sonra Kadir, kervanımızın erzakını artırmak için yerel aşiret reislerinin her biri ile ayrı ayrı görüşerek yol boyunca erzak ve yönetimin altındaki köylerde yiyecek ve hayvan temin etmemizi sağlıyordu. aşiret reislerinin kontrolü.

Gıda arzımızı artırmak son derece önemli bir konuydu. Taşıdığımız mühimmat, erzak, makine parçaları ve ilaçlar birinci derecede önemliydi ve ek kargo için çok az yer vardı. Bu nedenle atların iki gün yetecek kadar yiyeceği vardı ve bizim yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Bizi ve atımızı görmek için her birimizin elinde birer su kabı olmasına rağmen, hepimiz bunun dokunulmaz tedarik için tasarlandığını ve son derece tasarruflu kullanılması gerektiğini

biliyorduk. Gün içinde sadece bir bardak su ve küçük bir atıştırma ile yetindiğimiz günler oldu. Bu geziye çıktığımda, fanatik bir şekilde olmasa da birkaç yıl vejeteryandım ve mümkün olduğunca meyve ve sebze diyeti uyguladım. Gezinin ikinci haftasından üçüncü haftasına kadar, atları dağların üzerinden geçirdikten ve buz gibi nehirleri geçtikten sonra açlıktan titredim ve hırsızların sunduğu yarı pişmiş kuzu ve keçi etini kemiklerinden ayırarak yedim. dişlerimle

Bu bölgedeki sarp dağ yamaçlarının çorak olmasına ve şiddetli kış rüzgarlarının dünyayı dondurmasına rağmen, arazinin küçük bir kısmı bile düz ve düzdür. Orada gök mavisi başlıklı yabani kırmızı yıldız şeklindeki çiçekler, keçilerimizin sevdiği küçük sarı yapraklı alçak çalılar ve atlarımızın yediği kuru tohumları olan dokunaçlı, tüy şeklinde çeşitli yabani otlar büyüdü. Kayaların çoğu, yabani limonlar kadar yeşil olan yosun ve sazlarla kaplıydı. "Timsah sırtları" gibi uçsuz bucaksız çıplak kayalardan sonra, bu narin yeşil halılar son derece güzel, nispeten pürüzsüz ve bitki örtüsünün bol olduğu yerlerden daha pitoreskti. Yumuşacık bir halıyla kaplı her yeni yokuşu, salkımlar halinde büyüyen kalın yapraklı süpürge çalılarını hayranlıkla karşıladık. Belki de bu, bilincin derinliklerden gelen yeşil renge verdiği tepkiydi. Atlarının yanında yorgun bir şekilde hareket eden kaba, gaddar savaşçılar şişmiş elleri ve toplanmış kırmızı çiçek demetleri arasında bir güzellik hissetmek için eğildiler.

Bir Amerikalı olarak Kadir'le olan konumum, yerel eşkıyalarla müzakerelerde sona erdi, ancak üçüncü ve son kez saldırıya uğradığımızda bir haftalık gecikmeyle sona erdi. Abdul-Hamid adlı küçük bir köyden geçmeye çalışırken, rehberimiz Habib bizi üç veya dört atının yan yana binebileceği kadar büyük olmasa da derin bir vadiye götürdü. Kanyonun her iki tarafında, yaklaşık bir kilometre uzunluğunda geniş bir vadiye açılan dik kayalık duvarlar yükseliyordu. Burası pusuya son derece müsaitti, bunu önceden tahmin eden Qadir beyaz-yeşil bayrağı açtı ve grubumuzun önüne geçti.

Ancak dar geçit yüz metreye kadar derinleştikten sonra pusu kuranlardan haber geldi. Yukarıdan korkunç bir uluma geldi - kulakları sağır eden kadın çığlıkları ve onların çanlarını taklit eden erkek sesleri. Aniden küçük çakıl taşları düşmeye başladı: önümüzde küçük bir çığ belirdi. Herkes gibi eyerde oturmaya devam ederken, arkama yaslandım ve bir grup yerel kabile üyesinin arkamızda pozisyon aldığını ve bize çeşitli silahları doğrulttuğunu gördüm. Gürültü başlar başlamaz hareket etmeyi hemen bıraktık. Ancak Kadir, iki yüz metre kadar ağır ağır ilerleyip durdu ama eyerden inmedi. Bayrak kuvvetli ve soğuk rüzgarda şiddetle dalgalandı.

Silahların üzerimize doğrultulduğu ilk dakikada saniyeler bitmedi. Üstümüzde kayalar yükseldi. Çok geçmeden Kadir'e doğru ilerleyen büyük bir devenin sırtında yalnız bir figür belirdi. Afganistan çift

hörgüçlü develere ev sahipliği yapıyor ve bu binici, Taciklerin yaşadığı ülkenin kuzeyindeki aşırı soğuk havalarda çok uzaklara seyahat eden çobanlar arasında yaygın olan tek hörgüçlü bir Arap devesinin sırtında geldi. Kalın bir kafası, boynunda kalın yünü, uzun ve güçlü bacakları vardır. Bu güçlü heybetli canavarın sırtındaki uzun boylu ve beyaz adam, altmışın üzerinde görünen Kadir'den en az on yaş büyük olmalıydı. Beyaz bir afgan pantolonu, uzun beyaz bir gömlek ve dizlerine kadar uzanan kolsuz siyah bir raja sabahlığı giymişti. Kafasında lüks beyaz bir ammam duruyordu. Düzgünce kırpılmış beyaz sakalı çenesinden göğsüne doğru sarkıyor, üst dudağını ağzının yanından geçiriyordu.

Bombay'daki bazı arkadaşlarım bu tür sakalı Vahhabi sakalı olarak değerlendirdiler - Suudi Arabistan'ın geleneksel Müslümanları, mesleklerinde sebat eden ve sakallarını Peygamber'in sözde sevdiği şekilde tıraş eden Vahhabiler olarak kabul edildi. Biz kanyondakiler için, bu kişinin etkili, belki de kibirli bir otoritenin temsilcisi olduğu anlamına geliyordu. Kalçasında dik tuttuğu uzun, antika tip silah da bunun bir işareti sayılabilir. Ağızdan doldurmalı silahının namlusu, göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parlatılmış bakır ve gümüş sikkelerden eşkenar dörtgenler, desenler ve eşkenar dörtgenlerle süslenmişti.

¹ Sarja - astar kumaşı (çevirmenin notu).

Adam Gadirbha'ya yaklaştı ve yüz yüze durdu. Gururlu duruşundan, genel saygı görüyor gibiydi. Aslında Abdülkadir Han kadar saygı gören, hatta kıskandığım, gururlu yapısını ve yerini

bulmuş bir insanın gücünü ehlileştirebilen tanıdığım birkaç kişiden biriydi. hayatta.

Uzun bir tartışmadan sonra Gadirbhai ustaca atını çevirdi ve bize doğru yöneldi.

- John Bey! - beni sahte Amerikan pasaportumdaki isimle İngilizce aradı. - Lütfen yaklaşın.

Ayakkabılarımın topuklarıyla atımın yan tarafına hafifçe vurdum ve cesaret verici bir hareketle ona doğru yöneldim. Altta ve uyuyan tarafta toplanmış tüm insanlar bana bakıyordu, bunu açıkça anladım. O birkaç saniye içinde atın beni belinden yere -ayaklarımın altına- fırlattığını gördüm Kadir. Ve güzel ve zarif bir yürüyüşle kalabalığın arasından yürüdü. Kadir'in yanında durdu.

- Bu adam Hacı Muhammed, - dedi Kadir muhatabına saygıyla elini uzatarak. - Buranın hanı, tüm yerel halkın, ailelerin ve aşiretlerin başıdır.

- Merhaba, - dedim, saygı göstergesi olarak elimi göğsüme koyarak.

Beni kâfir sayan kabile reisi selamıma cevap vermedi. Hz.Muhammed (sav), müritlerini daha güzel ve kibar bir şekilde selam almaya davet etmiş, bu nedenle "Selamün aleyküm" (Allah sizden razı olsun) kelimeleri en azından "Ve alaykümüs-selam ve rahmetullah" şeklinde değiştirilmelidir. (Allah'ın selamı ve rahmeti üzerinize olsun) sözleriyle cevap vermek gerekir. Bunun yerine, yaşlı binici devenin arkasından bana baktı ve tatsız bir soruyla cevap verdi:

- Stinger'ları ne zaman savaşmamız için göndereceksin?

Bu, ülkelerine geldiğimden beri her Afgan'ın sorduğu soruydu. Kadirbhai benim için tercüme etse de, kabile reisinin sözlerini zaten anlamıştım ve cevabım önceden hazırды:

- Allah'ın izniyle gökyüzü dağlar gibi berraksa en kısa zamanda göndeririz.

Başarılı cevabım Hacı Muhammed'i tatmin etti ve aslında soru umutlu yalanımdan daha fazlasını hak ediyordu. Mezar-ı Şerif'ten Kandahar'a kadar tüm Afganlar, eğer Amerikalılar onları savaşın başında iğneli füzelerle donatırsa, Mücahidlerin işgalcileri birkaç ay içinde ülkeden kovabileceklerini düşündüler. "Stinger'lar" iğrenç, ölümcül bir Rus silahıdır

¹ "Stinger" - Amerikan taşınabilir uçaksavar füzesi kompleksi (çevirmenin notu).

helikopterlerin yerden havalanabileceğinin garantisiydi. Kudretli MIG savaş uçakları bile elle fırlatılan iğneli füzelere karşı güçsüz. Hava gücü üstünlüğü olmasaydı, Ruslar ve onların Afgan köleleri, savaşı kazanma şanslarını sıfıra indirecek olan direniş güçleri Mücahidlerle bir kara savaşı yapmak zorunda kalacaklardı.

Bazı şüpheli Afganlar, Amerikalıların silahlı çatışmanın ilk yedi yılında iğneleri tedarik etmeyi reddettiklerini çünkü Rusların Afganistan'daki savaşın herhangi bir aşamasında kazanmasını ve böylece kızışmasını ve yorulmasını istediklerini iddia etti. "Stinger'lar" geldikten sonra, Ruslar ağır bir yenilgiye uğrayacak ve

insan ve kaynak kayıplarının ölçeği tüm Sovyet imparatorluğunu yok etmeye yetecekti.

Karşı çıkanlar haklı mıydı bilmiyorum ama ölümcül oyunun geliştirdiği senaryo tam olarak buydu. Kadir'in bizi Afganistan'a götürmesinden birkaç ay sonra nihayet fırlatılan Stinger füzeleri olayların gidişatını gerçekten değiştirdi. Rusların savaştan tamamen zayıflaması ve köylülerin ve milyonlarca Afgan'ın onlara karşı direnişı, şanlı imparatorluklarının çöküşüyle sonuçlandı. Ancak tüm bunlar milyonlarca Afgan'ın hayatına mal oldu. Nüfusun üçte biri anavatanını terk etmek zorunda kaldı - bu bir zafer işaretiydi. İnsanlık tarihindeki en kitlesel zorunlu göçlerden biriydi: üç buçuk milyon mülteci Hayber Geçidi'nden Peşaver'e geçti ve bir milyondan fazlası İran, Hindistan ve Sovyetler Birliği'nin bazı Müslüman ülkelerine sığındı. Ayrıca elli binden fazla erkek, kadın ve mayınlara düşerek ömür boyu sakat kalan çocuklar da bu savaşın kurbanı sayıldı. Bu savaş Afganistan'ın kalbine ve ruhuna mal oldu.

Ve ben, mafya patronu için çalışan aranan bir suçlu olarak, onlar için bir Amerikalı figürü olarak, onların gözlerinin içine baktım ve getiremeyeceğim silahlar hakkında yanlış sözler verdim.

Hacı Muhammed'in cevabımı beğenmesi ve Kadir, Bakan ve beni oğlunun yaşadığı köydeki düğününe davet etmesiyle sonuçlandı. Yaşlı şefi reddederek gücendirmek istemeyen ve bu kadar içten bir nezaketten etkilenen Kadir, daveti memnuniyetle kabul etti. Ancak dediklerine göre şartı bozmuşlar: Hacı Muhammed büyük bir haraç

istemiş, kişisel bir hediye olarak da Kadir'e ait olan atı almak istemiş ve sonunda muvaffak olmuş.

Grubumuz geniş otlakları ve bol içme suyu olan bir vadide kamp kurdu. Yürüyüş sırasında verilen zorunlu mola, atlarımızın temizlenip dinlenmesini sağladı. Yük atları sürekli gözetim gerektiriyordu: yüklerimiz güvenli bir mağarada saklanıyordu ve yüksüz hayvanlar özgürce dolaşıp eğleniyorlardı.

fırsatı yakaladı. Kadir'in adamları bir ziyafet hazırlıyorlardı: Hacı'nın köyü bize cihada katıldığımız için teşekkür olarak dört adet kızarmış kuzu, güzel kokulu Hint pirinci ve yeşil çay verdi. Antlaşmanın resmi kısmı bittikten, haraç alındıktan sonra, yolculuğumuz sırasında karşılaştığımız diğer tüm şefler gibi. Hacı Muhammedin köyünün ileri gelenleri bizleri ortak bir hedefin savaşçısı ilan ederek, imkanları ölçüsünde yardımlarını teklif ettiler. Kadir, Nazir ve ben geçici kampımızdan ayrılıp khela'ya - köye - gittiğimizde, bize şarkıların ve kahkahaların tuhaf yankısı eşlik etti. Gezimizin yirmi üçüncü gününde ilk kez insanımızın yüreğinin açıldığını hissettik.

Hacı Muhammed'in köyünde kutlamaların doruk noktasıydı. Silahlı grubumuzla yaşanan çatışmanın kansız olmasının yanı sıra kazançlı geçmesi de beklenen düğün heyecanını artırdı. Yolda Kadir bize aylarca süren Afgan düğün töreninin geleneklerini anlattı. Gelin ve damadın ailelerinin birbirlerinin evlerine resmi ziyaretleri çoktan gerçekleşti. Tüm bu ziyaretlere, güzel mendiller veya nefis,

güzel kokulu şekerlemeler gibi hediye alışverişi eşlik ediyor ve gerekli tüm geleneklere sıkı sıkıya uyuluyordu. Gelinin çeyizinde herkesin görebileceği şekilde teşhir edilen, hayranlık uyandıran girift işlemeli kumaşlar, yabancı ipekler, parfümler ve süs eşyaları vardı. Daha sonra bütün bunlar damadın ailesine emanet edildi. Gelenek ayrıca damadın gelini gizlice ziyaret etmesini de içeriyordu: görüşme sırasında damat gelinle konuşarak ona çeşitli hediyeler verdi. Geleneğe göre bu ziyaret sırasında gelinin ailesinin erkek üyelerinin damadı görmesi kesinlikle yasaktı ve gelinin annesi çocuğa gerekli yardımı sağlamak zorundaydı. Kadir, şefkatli annenin sevgili çiftin ilk buluşmasına baldızı olarak katıldığına beni ikna etti. Tüm bu işlemler yapıldıktan sonra gelin ve damat en önemli aşama olan üç gün sonra yapılması planlanan düğün törenine hazırdır.

Gadir beni törenlerin en ince ayrıntısına kadar tanıştırdı, her zamanki uysal, öğretmen tavrıyla bir an bile kendimi kara yakalı gibi hissettim. Sanırım kendisi de elli yıllık uzun sürgünden sonra halkının gelenekleriyle yeniden tanışıyordu. Kadir, bayramları gençliğinin tüm sahneleriyle hafızasında yeniden yaşıyor, eskisi gibi Afgan olduğundan emin olması gerekiyordu - tüm varlığıyla. İlerleyen günlerde de derslerine eski ciddiyetiyle devam etti. Sonunda, tüm bu uzun hikayelere ve ayrıntılı açıklamalara benden daha çok ihtiyacı olduğunu anladım. Kadir bana muhtemelen öleceğim ve ebedi huzuru bulacağım ülkenin kültürü hakkında bir ders verdi. Hayatının benlik kısmını ve benim olası ölümümü bildiği

tek şekilde kavrıyordu ve ben de onu anlıyor, artık konuşmuyor, dikkatle dinliyor ve daha fazlasını öğrenmeye çalışıyordum.

O günlerde Hacı'nın köyüne akraba, arkadaş, tanıdık ve diğer davetlilerin akını giderek arttı. Çitlerle çevrili alanda Hacı Muhammed'e ait bir sarayı andıran uzun, büyük, kare planlı dört ana bina tuğladan inşa edilmişti. Sadece erkekler için yapılan bu binalara kale adı verildi. Aynı adı taşıyan kadınlara yönelik binalar, daha yüksek çitlerle çevrili ayrı binalardan oluşuyordu. Erkekler kampında yerde yattık ve kendi yemeğimizi pişirdik. Gadir, Nazir ve benim kaldığımız evde zaten çok insan vardı ve uzak köylerden yeni misafirler gelince daha da kalabalıklaşmak zorunda kaldık. Odanın her yerinde yan yana, baştan ayağa yerde yattık. Uykuda horlamanın bir tür bilinçaltı koruyucu refleks olduğuna dair bir teori var. Bu teoriye göre, erken Paleolitik dönemde atalarımız mağaralarda uyumak için uzanırken vahşi hayvanları korkutmak için horluyorlardı. Bizimle aynı eve sığınan Afgan göçebeler, deve çobanları, koyun çobanları, köylüler ve Mücahidler bu teoriyi doğruladılar: Uzun, soğuk gece boyunca amansız bir yoğunlukta horlama, aç aslan sürüsünü ürkütebilir ve onları korkmuş fareler gibi koşturabilirdi. Gün boyunca aromatik ve baharatlı beyaz şarap, keçi ve koyun sütünden yapılan biberli peynirler, buğday unundan pişmiş havuç, hurma, kuruyemiş ve doğal bal, keçi sütü yağıyla pişirilen kurabiyeler ve tabii ki tavuklu sebze pilavı hazırlarlar. et Çeşitli yiyecek türlerinin hazırlanmasıyla uğraşıyorlardı. Mehtarın,

ayakla çalıştırılan büyük bir pomza taşıyla süslü, büyük bir hançeri bileyerek bir saat harcadığını izledim. Gelinin babası, olayları dikkatli gözlerle izledi. Silahın lmcl bir tehlike için hazır olduğundan emin olduktan sonra, asık suratlı genç adamdan bir hediye olarak kabul etti.

- Damat, karısına kötü davranırsa müstakbel kayınpederinin ona öğreteceği hançeri bilemeyi yeni bitirmiştir.
- Güzel bir gelenek, - dedim düşünceli bir şekilde.
- Bu bir gelenek değil, - Gadir güldü ve hatamı dzelitti. - Bu fikir gelinin babasına aittir. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Ama geçerliyse gelenek haline gelebilir.

Erkekler her gün özel olarak davet edilen müzisyenler ve şarkıcılarla törensel danslar yaptılar ve diğer hazırlıklara ek olarak el kutlamasını uygun hale getirdiler. Bu danslarda Nazir'in başka bir yönüyle karşılaştım. O, büyük bir coşku ve beceriyle dans edip şarkı söyleyen adamlara katıldı. Kısa bacaklı arkadaşım, dolgun bir göğsü ve omuzlarından bir ağaç gövdesinden çıkan dallar gibi uzanan kolları ile, kendi boyunda kalabalığın en yetenekli dansçısı olduğu için herkesin sempatisini kazandı. Bu danslarda gözleri bir tuhaf diyorsun

gizli i hayatı, tüm yaratıcı ve ruhsal nitelikleri gizlidir. Yine de yüzünü görmem gerekiyordu! Daha önce onun kadar kaşlarını çatmış biriyle hiç karşılaşmadığımı ve dansta zgn yüzünün

düzeldiğini ve yüzünün samimi, parlak ve derinden hareket eden bir ışıkla dolduğunu söyledim.

- Abdul Qadirkhan, gözlerinde muzip bir gülümsemeyeyle, "Konuşmanı göreyim," dedi. Duvarın yanındaki gölgede rahatladı ve dansçıları izledi.

Güldüm ve arkamı döndüğümde onun da güldüğünü gördüm.

- Konuş, - ısrar etti, - iyi vakit geçirelim.
- Yaklaşık yirmi kez tekrarladım. Belki soruma cevap verebilirsin?
- Bana ne dediğimi söyle, ben de sorunuzu cevaplayayım.
- İyi. İşte bu kadar. Yaklaşık on beş milyar yıl önce oluşan Evren, başlangıçta oldukça basitti, ancak giderek daha karmaşık hale geldi. Evrenin dokusunun bir parçası olan basitten karmaşığa doğru olan bu harekete karmaşık olma eğilimi denir. Kuşlar, anlar, ağaçlar, yıldızlar ve galaksiler gibi bizler de bu bileşimin ürünleriyiz. Bir asteroitle çarpışmadan sonra kozmik bir patlama veya benzeri bir şey bizim açımızdan yok olursa, karmaşıklık seviyemizin yeni bir düzenlemesi yaratılacaktır - Evren bununla ilgili. Bu süreç büyük olasılıkla Evren boyunca gerçekleşecektir. Böyle abartılı sonuçlar çıkarabilir miyim?

Bir an sustum ve soruma cevap alamayınca devam ettim.

- Nihai ve nihai karmaşıklık, tüm ayrı karmaşıklıkların bir araya geldiği yer veya kişidir - Tanrı, Tanrı diyebileceğimiz varlık. Allah'a doğru harekete sebep olan, kuvvetlendiren ve hızlandıran her şey iyidir, yani iyidir. Buna mani olan, engelleyen, geciktiren şeyler de

kötüdür, yani kötüdür. İyiyi kötüden ayırmak, örneğin mücahit isyancılara yönelik savaşların, cinayetlerin veya kaçak silahların iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmek için kendimize şunu soruyoruz: "Ya herkes yapsaydı?" Tanrı? Bundan sonra şu ya da bu işin iyi ya da kötü olduğunu yeterince anlayacağız. En önemli şey şu ya da bu işin neden iyi ya da kötü olduğunu bilmemizdir. Evet, nasıl?

- Çok iyi, - diye yanıtladı Gadir yüzüme bakmadan.

Onun kozmolojik modelini kısaca özetlediğimde, gözlerini kapadı, gülümseyen insanlar gibi dudaklarını büzdü ve başını salladı. Bitirdiğimde gerçekten gülümsedi, gözleri neşe doluydu.

¹ Kozmoloji - Evrenin yapısı hakkında genel bir teori (çevirmenin notu).

- Bakın, isterseniz bu fikri benim gibi yorumlayabilirsiniz - tüm detaylarıyla. Ve neredeyse hayatım boyunca bunu düşündüm, geliştirdim. Teorimi kendi sözleriyle açıkladığında ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

- Sözlerin yazarı sensin sanırım Kadirci. Beni yeterince uyardın. Ama birkaç sorum var. Onları şimdi verebilir miyim?

- Evet.

- İyi. Dünyada cansız varlıklar da vardır, örneğin taşlar, ağaçlar, balıklar, insanlar ve diğerleri ise canlılardır. Kozmolojiniz, yaşamın ve bilincin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir şey söylemiyor. Taşlar, insanlarla aynı maddeden yaratıldıysa, nasıl oluyor da taşlar cansız, insanlar ise canlı oluyor? Yani, hayatın yaratılmasıyla ilgileniyorum.

- Bu soruya dürüst ve özlü bir cevap istediğini bilecek kadar seni iyi tanıyorum.

- "Evet, herhangi bir soruya dürüst ve kısa bir cevap isterim," dedim gülerek.

Anlaşılan, sözümü sallantılı ve utanmaz bulan Kadir tek kaşını kaldırıp başını iki yana salladı:

- İngiliz filozof Bertrand Russell'ı tanıyor musunuz? Eserlerini okudunuz mu?

- Evet, üniversite yıllarımda ve cezaevinde biraz okudum.

- O benim sevgili akıl hocam Mackenzie'nin en sevdiği filozoftu, Gadir gülümsedi. Bertrand Russell'ın vardığı sonuçların çoğuna katılmıyorum ama bu sonuçlara varma şeklini seviyorum. En azından vardığı sonucu örnek olarak aktarayım: "Kısaca anlatılabilen her şey uzun uzun açıklamaya ihtiyaç duymaz." Buna kesinlikle katılıyorum. Sorunuzun cevabı şudur: Her şeyin mülkü candır. İngilizcede en sevdiğim kelimelerden biri olan feature diyebiliriz. İngilizce ana diliniz değilse, sıfat kulağa çok tuhaf geliyor - bir davulun sesi veya kamp ateşi için yarılan odunların çıtırtısı gibi. Yukarıdakilerin devamı olarak, Evrendeki her atom, yaşam özelliği taşımaktadır. Yaşam kalitesi, atomların uyumunun karmaşıklığına bağlıdır. Yani atomların uyumu ne kadar karmaşıksa, canlılığın özelliklerini ifade etmek o kadar zordur. Bir kayadaki atomların durumu son derece basit olduğu için, oradaki yaşam da inanılmaz derecede basittir. Bir kedideki atomların durumu oldukça karmaşıktır, bu nedenle içindeki yaşam tamamen

açıktır. Ama hayat her şeyin içindedir, taşa bile ve onu göremediğimiz zamanlarda bile.

¹ Bertrand Russell (1872-1970) - İngiliz filozof, matematikçi ve yayıncı, Nobel Ödülü sahibi.

- Bu fikri nereden aldın? Kur'an'dan mı?

- Bu kavram birçok büyük dinde şu ya da bu şekilde mevcuttur. Son birkaç yüzyılda dünya hakkında öğrendiklerimize uyması için onu biraz değiştirdim. Bu araştırmayı yapmam için bana ilham veren kutsal kitap Kuran'dır, çünkü Kuran

Allah'a kulluk etmek için her şeyi öğrenmeyi ve ilim öğrenmeyi emrediyor.

- Bu yaşam kalitesi nereden geliyor? - Kafasını karıştırdığımdan emin olarak, onu her şeyi basitleştirme eğiliminde olan indirgemecilerin düştüğü çıkmaza soktuğumda ısrar ettim.

- Evrene yaşam, bildiğimiz çağların başında, var olan her şeyin - örneğin bilinç, özgür irade, suç ortaklığı ve hatta aşk- özelliği olduğu gibi ışık biçiminde verildi.

- Büyük patlamanın bir sonucu olarak mı? Bunu mu diyorsun?

- Evet. Bu arada, büyük patlama tekillik denen bir noktadan çıkıyordu. tekilliğin kendisi, İngilizcede en sevdiğim kelimelerden biridir. Böylece Big Bang, neredeyse sonsuz yoğunlukta, sonsuz derecede sıcak ve yine de bildiğimiz kadarıyla zaman ve uzay kavramlarına tabi olmayan bir noktadan çıktı. Bu nokta, kaynayan bir ışık enerjisi kazanıdır. Bir şey onun yayılmasına, genişlemesine neden oldu - hala ne olduğunu bilmiyoruz. Tüm parçacıklar,

atomlar, uzay ve zaman ve bildiğimiz tüm kuvvetler bunun sonucunda yaratılmıştır. Böylece Evrenin başlangıcında bu ışık her bir küçük parçacığa bir dizi özellik vermiş ve bu parçacıklar giderek daha karmaşık bir şekilde birbirleriyle birleştikçe, özelliklerin ifadesi de değişmektedir.

Gadir duraksadı ve aklımda dönüp duran fikirleri, heyecanı ve soruları yüzümde seyretti. "Yine de reddetti," diye düşündüm, aniden sorumu yanıtlayabildiğim için ona hem öfke hem de hayranlıkla eşit miktarda saygı duydum. Mafya babası Abdülkadir'in bazen daha çok vaaz ve öğüt niteliğindeki hikmetli derslerinde her zaman korkunç bir uygunsuzluk vardı. Burada, neredeyse taş devrine saplanmış, bir sürü yasadışı silah ve antibiyotikle çevrili bu Afgan köyünde, onun iyi ve kötü, ışık, yaşam ve bilinç hakkındaki rahat ve derin yargıları arasındaki tutarsızlıktan özellikle şiddetli bir rahatsızlık ve öfke duydum. -Sana şuur ve maddenin etkileşiminden bahsediyordum- dedi Kadir, tepkimi kontrol edip devam etti. - Bu bir tür test, zaten biliyorsun. Hayatın anlamını anladığını iddia eden herkes bu sınava tabi tutulabilir. Karşına çıkan her öğretmen,

¹ Azaltma - karmaşık bir sürecin basit bir sürece aktarılması veya aktarılması. Genel olarak sadeleştirme (bazı durumlarda küçültme, küçültme, hafifletme) anlamlarına gelmektedir. İndirgemeciler de bu teorinin destekçileridir (çevirmenin notu).

Öğretmen, guru, ¹¹³peygamber ve filozof iki soruyu yanıtlamalıdır: "İyinin ve kötünün tarafsız, evrensel olarak kabul edilen tanımı nedir?" ve "Bilinç ve madde arasındaki ilişki nedir?" Bu soruları cevaplayamayanlar söz konusu testi geçemezler.

- Bütün bu fiziği nereden biliyorsun? - Diye sordum. - Parçacıklardan, tekiliklerden ve Büyük Patlama'dan bahsediyorum.

Sorduğum soruda gizlice "Senin gibi bir Afgan haydutu nerede, bilimsel ve yüksek bilişsel bilgi nerede?" sanki aşağılayıcı bir anlam arıyormuş gibi gözlerini üzerimde tuttu. Yüz yüze geldiğimizde, harabelerde Johnny Cigar'la karşılaşmamızı ve onun fakir olduğu için cahil olduğunu düşünmekle ne kadar yanıldığımı hatırladım.

- Bir atasözü vardır: "Öğrenci hazır olduğunda öğretmen bulunur" - duydunuz mu? - Gadir gülerek sordu. Benimle gülmek yerine bana gülüyor gibiydi.

- Evet, - Sert bir şekilde cevap verdim.

- Böylece felsefe ve din ilimleri okurken, özel bir bilgiye ihtiyaç duyduğumda, bana bu bilgiyi verecek bir bilim adamı ortaya çıktı. Birçok sorunun cevabının kimya gibi bilimlerde olduğu kadar yaşam ve yıldızlarla ilgili bilgilerde de saklı olduğunu biliyordum. Ne yazık ki sevgili hocam Mackenzie bana en temel kavramlar dışında bunları öğretmedi. Aynı zamanda Bombay'daki Bhabha Nükleer Araştırma Merkezi'nde çalışan bir fizikçiyle tanıştım. Çok iyi bir insandı ama o zamanlar kumara yatkındı. Başına bir felaket geldi:

¹¹³Guru - 1. İşinin ustası, maharetli, uzman; burada: 2. "Mürşid" Hinduizm ve Budizm mistisizminde "usta" anlamına gelir (çevirmenin notu).

İyi tanıdığım ve gerektiğinde işlerimi yapan bir adamın sahibi olduğu kulüplerden birinde bir yabancıya büyük miktarda para kaybetti. Bilim adamının başka sorunları vardı, bir kadına aşık olmuştu ve onun yolunda pek çok aptalca şey yapmıştı - yani o taraftan tehlike bekleniyordu. Bilim adamı bana sığındığında, zorluklarında ona yardım etmeye karar verdim ve işleri öyle bir şekilde ayarladım ki, tüm bunlar aramızda kalacaktı: kimse onun deliliğini ya da benim katılımımı bilmiyordu. onun işleri. Karşılığında beni eğitmeye başladı. Adı Wolfgang Persis'tir. Eğer istersen, döndükten sonra seni onunla tanıştırirım.

- O bilim adamı size bu bilimsel bilgiyi ne kadar sürede verdi?
- Son yedi yıldır kendisi ile haftada bir kez buluşup bilim okuyorduk.
- Aman Tanrım! - Dedim ki, hikmetli ve güçlü Kadir'in istediğini elde edebilmesi karşısında hayranlık ve kıskançlıktan donakaldım. Ama çok geçmeden, o

Düşüncemden utandım. Ne de olsa Kadir'i o kadar çok istiyordum ki, onun yanına düştüm ve savaşa gittim. Bahsettiği bilim adamının da kendisine sempati duymasına şaşırmamak gerekirdi. O an hiç tanımadığım ve belki de hiç tanışmayacağım bir bilim adamını, Kadir'i kıskandığımı fark ettim. Kıskançlık da, çözülmeye başlayan aşk gibi, ne zaman, ne mekan bilir, ne hikmeti hesaba katar, ne de ölçülü delilleri. Kıskanç bir kişi, ölü bir kişiye bile saldırabilir veya tamamen yabancı birinin adını duyduğunda öfkelenebilir.

- Hayat konusuyla ilgilenmenizin sebebi, dedi Kadir, sohbetin konusunu değiştirerek, yumuşak bir sesle, - ölümü dşnmenizdir. Ateş etmek gerektiğinde bir insanın canına kıymanın ne kadar yanlış olduğunu merak ediyorsun. Doğru anladım mı?

- Evet, - Başımı eğerek cevap verdim.

Haklıydı ama dşncelerime hakim olan cinayetin Afganistan'la hiçbir ilgisi yoktu. Satın almak istediğim ruh, Bombay'ın Bina denen çirkin genelevinin gizli odasında tahtında oturan Madam June'un içindeydi.

- Unutma, - diye devam etti Kadir ısrarla, söylediklerini pekiştirmek için elimi tutarak, - bazen insan daha büyük amaçlar uğruna kötü işlere başvurmak zorunda kalır. En önemlisi hedeflerimizin doğruluğundan emin olmamız ve yasa dışı eylemlerde bulunduğumuzda doğruyu kabul etmemiz, kendimizi kandırmamız ve eylemlerimizi haklı çıkarmaya alışmamamızdır.

Daha sonra düğün bitip grubumuzla birleşip tüm imkanlarımızı toplayıp yeni dağları aştığımızda, Kadir'in "daha yüceler için yapılmış kötülükler" diyerek kalbime diktiği dikenli elenkten kendimi kurtarmaya çalıştım. amaçlar..." Bir keresinde bu ifadeyle bana eziyet etmişti. Bu cümleyi kafamda sürekli "iğniyordum", tıpkı bir ayının pençesine bağlı deri bir kayışı çiğnediği gibi. Hayatımda yaptığım kötü şeylerin neredeyse tamamı yanlış nedenlerle oldu. Doğru şeyi yaptığımda bile, niyetim her zaman iyi değildi.

Moralim bozuktu, içimdeki o ıstırap verici tereddütten kurtulamıyordum. Ziyaretimiz kış mevsimindeydi ve sık sık kenar mahalle komşum Anand Rao'yu, Arthur Road Hapishanesi'nin ziyaret odasındaki demir parmaklıkların arkasından bana gülümseyen nazik, yakışıklı, nazik yüzünü düşünürdüm. İyi niyetle de olsa yanlış bir şey yaptığını düşündü. Hak ettiği cezayı kabul etmek kişisel hakkı veya seçimiymiş gibi kabul etti. Ama düşünerek geçen uzun günlerden sonra Anand'a lanet okudum. Onu aklımdan çıkar.

Panb atmaya lanet ettim çünkü içimdeki ses, belki de babamın sesi bana asla iç huzuru bulamayacağımı, cezayı kabullenmenin, doğruyu ve yanlış tanımanın, beni uzaklaştıran o ruhani cennetine asla ulaşamayacağımı söylüyordu. yalnız yüreğin çorak çölünde taşlarla yığılmış dertler.

Geceleri, Had Dağları'ndaki dar Guss Gorge'u geçmek için tekrar kuzeye yöneldik. Bizim için otuz kilometrelik ana yol neredeyse yüz elli kilometrelik iniş çıkışlara dönüştü. Sonra yayla boyunca elli kilometre yürüdük, uçsuz bucaksız gökyüzü başımızın üzerinde uzanıyordu. Sonra Argastan nehrini ve üç kolunu geçerek Shahbad vadisine ulaştık ve burada, aklım hala doğru ve yanlış fikirlerle meşgulken, ilk kez bir bombardımana tutulduk.

Kadir'in kamp kurmadan Shahbad vadisine tırmanmaya başlama emri o soğuk gecede benimki de dahil birçok kişinin hayatını kurtardı. Açık ovada dört nala koşmaktan yorulmuştuk. Hepimiz

vadinin girişinde dinlenmeyi umarken, Kadir sıra halinde ilerlememizi söylüyordu. İlk atışlar ileri atılmamıza neden oldu. Bir ses duydum - sanki birisi boş bir benzin deposuna bir parça bakır boruyla vuruyormuş gibi boğuk bir demir çingirak. Aptallığımdan, önce bu sesleri kurşun seslerine benzetmeden atın dizginlerine tutundum ve yorgun argın ilerlemeye devam ettim. Sonra mermiler yolumuza, hattımıza ve etrafımızdaki taş duvarlara doğru dağılmaya başladı. İnsanlar barınak bulmak için kayalara tırmandı. Yüzümü taş patikanın tozuna gömerek yere düşerek, kendimi her şeyin yolunda olduğuna, kurşunun önümde duran adamın sırtına isabet edip onu paramparça edip ona neden olduğunu görmediğime inandırmaya çalıştım. tökezlemek ve halkalı uçuruma düşmek. Etrafımdaki adamlar ateşle karşılık verdi ve ben korkudan kuruyup ciğerlerime toz çekerken savaşta olduğumu anladım.

Atım olmasaydı, kalbim sismik dehşetini yere iletiyormuş gibi çarparak çamurda yüz üstü yatmaya devam edecektim. Atın dizginlerini kaybetmiştim ve o korkmuştu. Ayaklarının altında kalacağımdan korkarak bir şekilde ayağa kalktım ve atı dizginlemek niyetiyle havada sallanan dizginleri yakalamaya çalıştım. O zamana kadar oldukça uysal bir hayvan izlenimi veren at, beklenmedik bir şekilde kervanın en yaramaz atına dönüştü. Shaha ayağa kalktı, beni tekmeledi, geri çekti ve ardından daha güçlü bir tekme atmak için uygun bir yer arayarak giderek daralan daireler çizdi. Hatta üç kat giysinin arasından beni sertçe ısırıldı.

Sağa sola bakarak, yakındakilerin dizginlerini bırakmadan, kendilerine ve hayvanlarına kayaların arasına sığınmak niyetiyle aceleyle koştular.

Onu dereye doğru koşarken gördüm. Hemen önümdekiler ve arkamdakiler bir şekilde atlarını sakınleştirmeyi başardılar ve yanlarına uzandılar. Sadece binekli atım açıkça görülüyordu. Binicilik becerisi olmayan birinin savaş alanında atını yere indirmesi çok zor bir iştir. Diğer hayvanların ciyaklamaları atımı daha da korkuttu. Onu kurtarmaya, kolay bir hedef olmasın diye yere sermeye çalışıyordum ama aynı zamanda hayatım için de korkuyordum. Dört bir yandan vızıldayarak durmadan kayalara çarpan düşman mermilerinden dikenli tellere çarpmış geyik gibi zıplıyordum.

Garip, vurulmayı beklemek uzaya uçup paraşütün açılmasını beklemek gibi sanırım. Ağızdaki tat kıyaslanamaz. Bir insanın cildi çok tuhaf kokar ve gözlerinde sanki soğuk demir sertliği ve sertliği belirir. Atın canı pahasına dizginleri bırakır bırakmaz eğildi ve ellerimi uzatıp dizginine yaslanmamı izledi. Dolu karnını kalkan gibi kullanarak atı sürükledim ve yere düştüm. Sakinleştirmek için hayvanın yelesini okşamak için uzandığımda elim kanla dolu yaraya battı. Yukarı baktım ve atımın iki kurşun yarası aldığını gördüm - biri sırtın üst kısmından ve biri karın bölgesinden. Göğsü her nefeste inip kalkarken, yaralarından kan sızdı ve ağladı - bunu kelimelere dökemiyorum, çünkü çıkardığı sesler gerçekten iniltili

hıçkırıklara benziyordu. Başımı yelesine yaklaştırdım ve boynuna sarıldım.

Birliğimizin askerleri, bizden yaklaşık yüz elli metre uzağa - dağın zirvesine ateş açtı. Tüm gücümle yere yapışarak başımı biraz kaldırdım ve kurşunların yere çarparak bir toz bulutu oluşturduğunu gördüm.

Sonra her şey bitti. Kadir'in üç dilde ateş etmeyi kes emrini verdiğini duyabiliyordum. Uzun bekleyişin sessizliğinde sadece inlemeler, hıçkırıklar ve homurtular duyulabiliyordu. Yakınlarda taşların çıtırtılarını duydum, yukarı baktım ve Khalid Ansari'nin bana doğru koştuğunu gördüm.

- Nasılsın Lin?

- Evet, - Yaralı olup olmadığımı merak ederek cevap verdim. Elleriyle kollarımı ve bacaklarımı kontrol etti ve "Güvendeyim gibi görünüyor. Daha önce olduğu gibi, ben tek parçayım. Ama atım yaralı. Görünüşe göre o..." dedim.

- Ben insanları sayarım! - beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. - Gadir, senin durumunu öğrenmek ve sana insan gibi davranmak için beni buraya gönderdi. Kısa bir süre içinde döneceğim. Burada kal, hiçbir yere kıpırdama. - Ne de olsa atım...

- O yaşıyor! Khalid dişlerini gıcırdattı ve sonra sakinleşti. O artık kötü durumda, Lin. Not edilecekler. Yaralanan sadece senin atın değil: Habib hepsini vuracak. Hareket etmeyin, başınızı kaldırmayın. Döneceğim.

Hat boyunca koştu, bazen eğildi, bazen durdu ve yoluna devam etti. Atım ağır ağır nefes alıyordu, her üç dört nefeste bir hırıltı çıkarıyordu. Kan yavaş ama istikrarlı bir şekilde akıyordu. Midesindeki yaradan kandan daha koyu bir sıvı sızıyordu. Boynunu okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım ve aklıma atım için hiç isim vermemiş olduğum geldi. İsimsiz ölmesine izin vermenin affedilemez bir zulüm olduğunu düşündüm. Düşünerek, hafızamın kara bulutlu derinliklerinden parlak ve net bir isim çıkardım.

Atımın kulağına, "Sana Claire adını vermek istiyorum," diye fısıldadım. - Çok güzel bir kızdı. Nereye gidersek gidelim, yakışıklı görüldüğüm hep not edildi. Seninleyken, her zaman ne yaptığımı bildiğimi düşündüm. Ama onu gerçek bir aşkla sevedim ve sonra kesin olarak gitti. Bir gün bana her şeye ilgim olduğunu ama kendime ciddi bir meslek bulamadığımı söyledi. Haklıydı. Kesinlikle doğru.

Sayan adamlar gibi, hala şokta konuşmaya devam ettim. Teyakkuz belirtilerine zaten tanık oldum: Başkalarının bombalandığını görmek zorunda kaldım. Sadece birkaçı ne yapacaklarını biliyordu: Vücutları istemsiz bir şekilde bükölüp yıkanmadan önce silahları ateşlendi. Birisi irkildi ve sebepsiz yere gülmeye başladı. Ağlayanlar, analarını, eşlerini çağırınlar, ağlayarak taptıkları Allah'a yalvaranlar, için için büzölünler, uzun sessizlikleriyle dostlarını, silah arkadaşlarını ciddi şekilde endişelendirenler de vardı. Bazıları benim ölü atımla konuştuğum gibi durmadan konuşuyordu.

Habib etrafımdan koşarak yanıma geldiğinde kulağına eğilerek onunla konuştuğumu gördü. Kurşun olup olmadığını kontrol etmek için atın yaralarını ve damarlı derisini elleriyle inceledi. Kaseden köpek dişli uzun bir bıçak çıkardı, boğazına götürdü ve tuttu. Delisov gözlerini yüzüme dikti. Güneşin altın parıltısı gözbebeklerinde belirirken, gözleri dönüyor ve zonkluyor gibiydi. Büyümüş gözlerinde her an patlamaya ve beyninden dışarı akmaya hazır bir delilik vardı. Ama buna rağmen, benim acıklı çaresizliğimi anlayacak ve bıçağı bana verecek kadar düşünceliydi.

Belki de bıçağı ondan alıp atımı kendim öldürmeliydim. Böyle bir rütbeyi hak eden yiğit, yiğit bir adam tam olarak bunu yapmalıdır. Ve yapamadım. Bıçağı ve atın zonklayan boğazına bakamadım. Başımı salladım ve ayrıldım. Habib bıçağı Onu atın boğazına yaklaştırdı ve bileğini hızlı bir şekilde savurarak işini bitirdi. At ayağı kalkmasına rağmen sakinleşmesine izin verdi. Habib bıçağı boğazından çeker çekmez, titreyen kalp kasının tesiriyle atın göğsüne ve yere doğru fışkıran kanlar akmaya başladı. Hayvanın gerilen çenesi gevşedi, gözleri donuklaştı, kocaman kalbi durdu.

Habib'in deli gözlerine baktım . Onunla yüz yüze geldiğimiz an yeterince heyecan verici ve yaşadığım hayata olağanüstü yabancıydı, bu da elim istemsizce vücudumdan tabancamın kılıfına doğru kaymasına neden oldu. Habib çirkin ve anlamsız bir tavırla dişlerini gıcırdattı ve sıradaki yaralı ata doğru koştu. - İyisin?

- İyisin?

- İyisin? -Evet?

- iyi misin diyorum - Halid tekrar sordu, kıyafetlerimi tuttu ve yüzümü ona dönene kadar beni sarstı.

- Evet. Tabii ki.

Elimi atımın kesik boğazına bastırıp ne kadar süredir orada olduğumu kavramaya çalışarak düşüncelerimi onun üzerinde yoğunlaştırdım. Başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Gece yaklaşıyordu.

- Kayıplarımız çok mu?

- Buranın sakinlerinden biri olan Majidi'yi kaybettik.

- Onu gördüm, önümde yürüyordu. Bıçak kutuyu delip geçerken mermiler sırtını delip geçti. Lanet olsun! Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu! Biraz önce süt sağdı ve aniden sırtı bir volkanın ağzı gibi yarıldı ve kökünden baltalanmış bir ağaç gibi yere düştü. Büyük ihtimalle ruhu dizleri yere değmeden ruhunu terk etti, her şey çok ani oldu.

- İyi olduğuna emin misin? Nefes almak için ara verdiğimde Khalid tekrar sordu .

- Tabii ki iyiyim, bana da lanet olsun! - Dişlerimi gıcırdatarak cevap verdim ve net bir Avustralya aksanım vardı.

Khalid'in gözlerindeki parıltı beni yeniden korkuttu. Onunla neredeyse bağıırıyordum ve gözlerindeki nezaket ve iltifatları görünce gülmeye başladım. O da rahatlayarak güldü.

- "Beni sorgulamayı bırakırsan," diye devam ettim, "daha iyi olacağım." Ben sadece... son derece kibirliyim, hepsi bu. İzin vermek.

kendime geleyim Aman Tanrım! Kısa bir süre önce yanımda bir adam öldürüldü, diğeri de vuruldu. Büyülendim mi yoksa sadece şanslı mıyım bilmiyorum...

- Halid aceleyle ve ciddi bir şekilde, "Şanslı," diye yanıtladı, ama gözleri hâlâ gülümsüyordu. - Tatsız ama daha kötü olabilirdi. - Bundan daha kötü?

- Henüz havan topları ve makineli tüfekler gibi ağır silahlar kullanmadılar. Böyle silahlara sahip olsalardı kullanırlardı ve durum şimdikinden daha kötü olabilirdi. Ateş açanlar büyük olasılıkla küçük bir devriye grubuydu, belki Ruslar değil, ya bizi denemek için ya da bunun gibi - tesadüfen ateş açan Afganlardı. Her neyse, üç yaralımız var ve dört atımızı kaybettik.

- Yaralılar nerede?

- İleride, vadide. Benimle incelemek ister misin?

- Tabiki tabiki. Eyer kayışıyla başa çıkmama yardım et.

Dizginleri ölü atın altından sevinçle çektik ve vadinin dar girişinin önünde toplanmış adamlara doğru aceleyle koştuk. Yaralılar dağın eteklerine uzandı. Kadir kaşlarını çatmış yanlarında dikilmiş, dikkatle arkamdaki yaylaya bakıyordu. Ahmad Zadeh, yaralılarından birinin giysilerini hızlı ve dikkatli bir şekilde çıkardı. Gökyüzüne baktım: hava kararıyordu.

Yaralılarından birinin kolu kırılmıştı (vurulmuş ve üzerine düşmüş bir at) ve bileğinde humerusta açık bir kırık vardı. Korkunç derecede alışılmadık bir açıyla çıkıntı yapan kemiğin değiştirilmesi gerekiyordu, ancak cilt zarar görmedi. Ahmad Zadeh ikinci yaralı adamın gömleğini çıkardığında bu adama iki kurşun isabet ettiğini gördük. Her iki mermi de vücudunun derinliklerine saplanmıştı ve ameliyat olmadan çıkarılması imkansız görünüyordu. Kurşunlardan biri göğsün üst kısmına isabet ederek köprücük kemiğini parçalamış, ikincisi gama girerek böbrekte geniş ve şüphesiz ölümcül bir yara açmıştır. Siddiqi adlı üçüncü bir köylü, ciddi bir kafa travması geçirdi. Atı şaha kalktı ve onu kayalara çarptı ve başının tepesi sağlam taşlara çarptı. Yarası kanıyordu ve kafasında bir çatlak açıkça görülüyordu. Parmaklarımı kanla yapışmış kırığın kenarlarında gezdirdim. Kafatası üç büyük parçaya bölünmüştü. Parçalardan biri bir tele asılı gibiydi ve hareket ettirirsem elimde kalacağından hiç şüphem yoktu. Kafatasının parçalanmasını engelleyen tek şey birbirine dolanmış saçlarıydı. Kafatasının boyunla birleştiği yerde büyük bir tümör oluşmuştu. Siddiqui bilinçsizdi ve açıkçası bir daha gözlerini açacağından şüpheliydim.

Başımı tekrar kaldırıp gökyüzüne baktım. Hava kararıyordu ve çok az zamanım kalmıştı.

Bir karar vermem gerekiyordu: birine yardım ederken diğeri ölecekti.

yol verirdim. Ben doktor değildim ve daha önce hiç vurulmamıştım.

Bu sorumluluk muhtemelen bana düştü çünkü diğerlerinden daha

bilgiliydim ve bunu yerine getirmek istiyordum. Hava çok soğuktu, çok üşüdüm. Kalın, yapışkan bir kan havuzunda dizlerimin üzerinde dururken pantolonuma sızdığını hissedebiliyordum, Kadir'e baktığımda aklımı okuyormuş gibi başını salladı. Korku ve suçluluk duygusuyla midem bulanarak Siddiqi'nin üzerine bir battaniye örttüm ve kolu kırık yaralı adama yaklaştım. Khalid yanımdaki büyük ilaç kutusunu açmıştı. Yere, Ahmed Zadeh'in ayaklarının yanına bir şişe antibiyotik, antiseptik solüsyon, bandaj ve makas attım ve yaraların nasıl temizleneceğine dair kısa talimatlar verdim. Yaralı adam heyecanla bir şeyler söylüyordu. Onu sima olarak iyi tanıyordum. Yaramaz keçileri gütmeye becerisine sahipti, birçok kez bu huzursuz yaratıkların kampımızda özgürce dolaştığını izledim.

- Anlamıyorum, ne dedi?
- Kolunun acıyıp acımayacağını merak ediyor, diye yanıtladı Halid, yüzündeki cesaret verici ifadeyi ve sesindeki sakinliği korumaya çalışarak.
- Benim de başıma böyle bir şey geldi, o yüzden bu acıyı biliyorum. Bu acı sırasında silahın ondan olabildiğince uzakta olması daha iyidir.

-Tabii, - dedi Halid, - görüşürüz...

Gülümseyerek dizinin üstüne oturdu ve Kalaşnikof'u dikkatlice omzundan çıkarıp yerine koydu. Gecenin karanlığında, beş arkadaşı yaralı adamın üst bacağını tuttu ve tüm güçleriyle onu yere bastırdı, ben de bir zamanlar sağlıklı olan ama asla iyileşmeyecek olan kırık

kolu çekip bükmeye başladım. uygun şekle girene kadar tamamen restore edildi.

- Tanrı! Tanrı! sıkıdığı dişlerinin arasından tekrar tekrar bağırdı.

Ahmed Zadeh'in yardımıyla kırığı güçlü plastik plakalar ve bandajlarla düzelttikten ve diğer Mücahidlerin kurşun yaralarını sardıktan sonra, bilinci yerinde olmayan Sıddıki'nin başını alelacele sardım ve vakit kaybetmeden dar vadiye doğru yola çıktık. . Yükümüz hayatta kalan atlar arasında paylaştırıldı. Kurşun yarası alan adam atın sırtında yürüyordu ve yaya iki arkadaşı ona yardım ediyordu. Siddiqui, saldırı sırasında ölen Majid'in vücudunun yanı sıra kargo atlama tellerinden birinin arkasına bağlandı. Geri kalanlar yürüyordu.

Tırmanış dik ama kısıydı. Seyreltilmiş havayı derin derin soluyarak, iliklerimi ürperten soğuktan titreyerek, diğerleriyle birlikte ters dönen aygırı itip çektim.

Kimse bir kez bile şikayet etmedi veya şikayet etmedi. Tırmanışlardan biri aşırı derecede dikti ve sonunda biraz derin nefes almak için durdum. Önden yürüyen iki kişi benim geri döndüğümü görünce durdular ve gittikleri yolun bir kısmında geri dönmeyi düşünmeden patikadan kaydılar ve bana doğru geldiler. Gülümseyerek ve cesaret verici bir şekilde omzuma vurarak atımın tepeye çıkmasına yardım ettiler, sonra öndekilerin yardımına koştular.

- Bu Afganlar birlikte yaşamak için pek uygun insanlar değiller ama onlarla birlikte ölecek kadar cesurlar! - tepeyi tırmanmaya çalışırken önümde yürüyen Ahmed Zadeh dedi.

Beş saatlik yokuş yukarı yollardan sonra hedefimize vardık - Mücahidlerin hava saldırılarından korunmak için Shahri-Safa dağlarında büyük bir kayanın altına kurdukları bir kamp. Kampın alt kısmının toprağı kazıldı ve bir dizi başka mağaraya açılan büyük bir mağara oluşturuldu. Nispeten küçük boyutlu birkaç gizli mahzen mağarayı çevreledi ve düz, çentikli dağ platosunun kenarına ulaştı.

Gadir dur emri verdi. Hilal gökyüzünü süsledi. Grubun istihbarat görevlisi Habib geleceğimizi haber verdi ve Mücahidler sabırsızlıkla getirdiğimiz kargoyu bekliyorlardı. Sıranın ortasındaydım, Kadir'in beni aradığını duyunca hemen onun olduğu yere koştum.

- Kampa bu şekilde gideceğiz - Khalid, Ahmad, Nazir, Mahmoud ve birkaç kişi daha. Şu anda kampta kimlerin olduğunu bilmiyoruz. Asmatulla Akhagzai'nin Shahbad vadisindeki saldırıdan sonra Rusların tarafına geçtiğinden şüpheleniyorum. Üç yıl boyunca o vadinin kontrolü onun elindeydi ve bizi orada hiçbir tehlike beklememeli. Habib, şu anda kampta bulunanların müttefikimiz olduğunu ve bizi beklediklerini ancak grubumuzu selamlamak ve karşılamak için siperden dışarı çıkmayacaklarını söyledi. Amerikalı dostumuzun beni takip etmesi ve bizimle cephenin önüne gelmesi sorun değil. Bunu bir emir olarak değil, rica olarak kabul etmeni istiyorum. Bizimle gelir misin?

- Evet, - Cevabımın belirleyici geleceğini umuyordum.
- İyi. Bakan ve diğer halkımız şimdiden bir sıçrama hazırladı.

Vakit kaybetmeden ayrılıyoruz.

Bakan birkaç atı dizginlerinden tuttu ve onları ileri götürdü ve biz de yorgun bir şekilde onlara bindik. Şüphesiz Kadir benden daha yorgundu, benden daha ciddi acılar ve fiziki zorluklarla mücadele etmesi gerekmesine rağmen beyaz-yeşil bayrağı elinde sımsıkı tuttu ve eyere dimdik oturdu. Ona bakarak dik oturmaya çalışarak, Tacı atın yanlarına vurdum. Küçük grubumuz, kayaların üzerine anlamsız gölgeler düşüren ayın güçlü gümüş ışığında ağır ağır ilerliyordu.

Kampın güney girişine giden yol, hafifçe sağa ve sola dönen dik, taşlı bir patikadan oluşuyordu. Yolun sol tarafında, yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki sarp bir uçurumun dibinde birçok kayanın ufalandığı görülüyordu. Sağ taraf sarp kayalardan oluşuyordu. Hem adamlarımızın hem de kamptaki mücahitlerin dikkatli gözetimi altında yolun yaklaşık yarısını kat ettikten sonra sağ bacağıma kramplar girmeye ve şiddetli bir şekilde ağrımaya başladı. Onu görmezden gelmeye çalışmama rağmen. gittikçe kötüleşiyordu. Sağ bacağıma üzengiden çıkarmaya çalıştım. Tüm ağırlığımı sol bacağıma vererek eyerde ayağa kalkmaya çalıştım. Aniden ayakkabım üzengiden kaydı, sol ayağım dengesini kaybetti ve kendimi eyerden düşüp derin, kayalık bir vadiye uçmak üzere hissettim.

Kendimi koruma içgüdüsüne uyarak ayağa fırladım, ellerimle atın boynunu tuttum ve sağ bacağımı üzerine koymayı başardım. Bir an sonra başım aşağıda, atın boynuna sarılmış bir pozisyona düştüm. Hayvanı durdurmak için bağırmama rağmen at dar yolda sürünmeye devam etti. Ellerimi ayıramıyordum: patika dardı ve uçurum dikti ve ellerimi birazcık bile bırakırsam uçuruma düşeceğimi biliyordum. At durmak istemedi. Yüzüstü, başım atın başı hizasında asılı durdum.

Önce, çete üyelerimizin sonraki birkaç gün kaburgalarımı ağrıtan kararsız ve boğuk kahkahalarını duydum. Bu, insan bir sonraki canlandırıcı nefesi yakalayamazsa, öldürücü bir güçle gülmek anlamına gelir. Sonra kamptaki mücahitlerin gülüştüğünü duydum ve bir şekilde başımı çevirdiğimde eyerde oturan ve arkasını dönen Kadir'i gördüm, diğerleri gibi gülüyor ve ben de gülmeye başladım. Atın boynunu tutan ellerim gülmekten gevşemiş olsa da yeni bir kahkaha nöbeti başladı. "Tr!" Kaydedin!", "Band karo!" ¹¹⁴Bunu söylediğimde kahkahalar doruk noktasına ulaştı.

Mücahid kampına aynen böyle girdim. Hemen etrafımda toplanan insanlar en sonunda ellerimi atın boynundan çekip beni yere indirdiler. Grubumuz dar yoldan kampa doğru ilerledi, herkes dostça ve cesaret verici bir şekilde sırtımı ve omuzlarımı sıvazlamak için uzandı. Bu kadar doğallığı gören mücahitler grup üyelerimize

¹¹⁴"Arabayı durdur!" (Hint dili).

katıldı, ancak on beş dakika sonra oturup jöleye dönüşen bacaklarımı dinlendirebildim. - Allah belanı versin zorlamanın pek başarılı bir fikir olmadığını söyledi. Oturduğu kayadan kayarak yanıma oturdu ve arkasına yaslandı. - Ama Allah canımı alsın kardeşim, yalan söylüyorsam böyle bir numarayla ünlü oldun . Hiç şüphe yok ki bu manzara , hayatlarında gördükleri en komik ve en komik şey .

- İyi, görelim bakalım! - İstemedem gülerek dedim. - At sırtında yüzlerce dağa tırmandım, yaklaşık on nehri geçtim, çoğunlukla geceleri, - bütün bir ay boyunca her şey yolunda gitti. Bir daldan sarkan yavru maymun gibi atımın boynundan sarkarak kampa vardım.

- Tekrar başlama! - Halid karnını tuttu ve mırıldandı.

Onunla güldüm ama tüm sataşmaları itaatkar bir şekilde kabul etsem de gülemeyecek kadar yorgundum. Sağa döndüğümde, birkaç kişinin yaralılarımızı kamuflaj renkli bir branda çadırına yatırdığını gördüm . Birkaç kişi daha çadırın gölgesindeki atların sırtındaki yükü indirerek mağaraya taşıdı. Habib, işçilerin arkasında uzun ve ağır bir nesneyi mağaranın derinliklerine doğru sürüklüyordu.

- Habib... - diye sordum hala gülerek. - Habib'in burada ne işi var?

Her zaman tetikte olan Khalid hemen ayağa kalktı. ona katıldım Birlikte düz dağ yamacının kenarlarından birini oluşturan kayalıklara doğru koşup arkamızı döndüğümüzde, Habib'in birinin

cesedinin yanında diz çökmüş olduğunu gördük. Bu adam Siddiqui'ydi. Herkesin kafasının merakla beklenen kargo ile meşgul olduğu bir zamanda. Habib, bilinci yerinde olmayan Sıddık'ı muşambanın altından çıkardı. Yanlarına koştuğumuzda uzun bıçağını boğazına sapladı ve biraz çevirdi. Siddiqui'nin bacakları seğirdi ve titredi ve sonsuz bir uykuya daldı. Habib bıçağı bıraktı ve bize bakmak için döndü. Gözlerindeki yaramaz parıltı, korku ve öfke duygumuzu artırdı. Dişlerini beyazlattı.

- Yetenekli! Halid bağırdı. Renk ve ruh, etrafımızdaki kayalar gibi bozuldu . - Kadirbay! Idkhar-ao! Buraya gel!

Aşağıdan bir cevap duydum ama hareket etmedim. Gözlerim Habiba'ya takıldı. Bana döndü, cesedin üzerinden bacak bacak üstüne attı ve üzerime atlamaya hazırlanıyormuş gibi çömeldi. Yüzünde sapkın bir adam vardı ve kararmış gözlerinde ya korku ya da hile ifadesi belirdi. Gecenin uzaklarından hafif bir sesi kasvetli bir gerginlikle dinliyormuş gibi garip bir şekilde başını çevirdi. Ve aşağıdaki kampın seslerinden ve vadiler, vadiler ve gizli patikalardaki rüzgarın hafif uğultusundan başka hiçbir şey duymuyordum.

Kamuflaj - bir binayı, topu, uçağı, insanları vb. kamuflle edin. onları gizlemek için özel renklere boyama yöntemi (çevirmenin notu).

Bir ses duymadım. O anda, Afganistan'ın tamamı - toprağı, dağları ve her şeyi - bana Habib'in ahlaksızlığı ve deliliğı gibi terk edilmiş,

gölgeden, çekicilikten ve zarafetten yoksun göründü. Kendimi bilinçaltının taş labirentinde hissettim.

Habib gözlerini benden ayırıp bir hayvan gibi uzanıp gergin bir şekilde sesleri dinlerken kılıfımı açıp tabancamı çıkardım. Derin bir nefes alarak, bilinçsizce Kadir'in tüm talimat ve talimatlarına uydu, emniyeti çıkardım, tabancaya bir kurşun sıktım ve yayı çekip tetiği kaldırdım, çıkardığım ses Habib'in dikkatini çekti. Ayağa kalktı ve göğsüne doğrultulmuş silaha baktı. Yavaş, hatta ilgisiz bir bakışla gözlerimin içine baktı, uzun bıçağını eskisi gibi elinde tuttu. Ay ışığında yüzümde ne gördü bilmiyorum, bence iyi bir şey görmeliydi. Ve çoktan kararımı vermişim: Bana doğru bir milim bile hareket ederse, tetiği çekmeye ve ölmesi için ne kadar gerekiyorsa ateş etmeye hazırdım.

Dişlerini beyazlatma şekli bir gülümsemeye benziyordu ya da en azından izlenim buydu: ağzı hareket etti, başı sallandı ama ses çıkmadı. Halid'i tamamen görmezden gelerek, sanki benim gözlerimden bir mesaj göndermek istercesine gözlerini yüzüme sabitledi. Aynı zamanda onun sesini duydum: "Gördün mü? - dedi gözleri. -Hiçbirinize güvenmemekte haklıyım... Beni öldürmek istiyorsunuz... Hepiniz... Ölmemi istiyorsunuz... Şey... Umurumda değil... İzin verdim ... bunu senin yapmanı istiyorum...»

Bu sırada arkadan gelen ayak sesleri duyduk. Kenara atladık ve Qadir, Nazir ve Ahmad Zadeh'in bize doğru koştuğunu gördük. Tekrar döndüğümüzde Habib çoktan ortadan kaybolmuştu.

- Ne oldu? Kadir sordu.
- Bu Habib, - diye yanıtladı Halid, karanlıkta delinin izlerini arayarak. - Ah, o bir deli... Aklını kaçırmış... Sıddık'ı öldürmüş... buraya sürüklemiş ve boğazını kesmiş.
- O nerede? Bakan öfkeyle sordu.
- Bilmiyorum, - diye yanıtladı Halid, başını sallayarak. - Lin, nereye gittiğini gördün mü?
- Hayır. Seninle Kadir'e döndüm, arkama baktığımda çoktan gitmişti. Büyük olasılıkla, vadiye atladı.
- Geçide atlayamazdı, en az elli yarda derinliğindeydi. Oraya atlayamazdı.

Abdülkadir, Sıddık'ın cansız bedeninin yanında diz çökmüş, avuçlarını birleştirmiş dua ediyordu.

- Onu yarın arayabiliriz. Ahmed onu sakinleştirmek için elini Halid'in omzuna koydu. Başını kaldırdı ve gece gökyüzüne baktı. - Ay ışığı olduğunda görevlerimizi yapmalıyız. Üzülmeyin. Hâlâ buralardaysa, yarın onu ararız. Eğer bulamazsak... gitmişse... belki de böyle olmamız bizim için daha iyidir?
- Halid, "Geceleri onu gözden kaçırmamak için bir bekçi atamak gerekiyor," diye emretti. - Korumalar yerel mücahitler değil, Habib'i iyi tanıyan kendi insanlarımız olmalıdır.
- Oui, - Zadeh'i onayladı.

- Habib'i vurmalarını istemiyorum, mümkünse buna izin verilmemeli, - diye devam etti Halid. - Ancak, yok yere tehlikeye girmeleri caiz değildir. Ona ait olan her şeyi kontrol edin: atı, bagajı. Yanında hangi patlayıcıları taşıdığına bakın. Ona daha önce pek dikkat etmemiştim ama sanırım ceketinin altında bir şey taşıyor. Lanet olsun, ne hale geldiğimize bir bak!

- Endişelenme, dedi Zadeh, elini tekrar Khalid'in omzuna koyarak.

- Bunu tek başıma yapamam, - tekrarladı Filistinli karanlığa bakarak. - Oldukça gereksiz bir başlangıç. Bence bu saat yakınlarda bir yerde bizi izliyor.

Kadir namazını bitirdikten sonra Sıddık'ın naaşını alıp çadıra getirdik, kefenledik ve sabah defn için bir kenara koyduk. Sonra birkaç saat daha yük taşındık ve mağarada yan yana uyumak için uzandık. Mağarayı sağır edici bir horlama doldurdu, yorgun adamlar bir sağa bir sola dönerek huzursuzca yatıyorlardı ama uyuyamamamın nedeni bu değildi. Habib'in kaybolduğu ve ay ışığının düştüğü koyu karanlık gözlerimi terk etmiyordu. Halid haklıydı: Kadir'in savaşı daha en başından ters gitti ve "Oldukça gereksiz bir başlangıç..." sözleri uyanık bilincimde yankılandı.

O belirleyici gecede hayali bir şekilde zihnimi gökyüzünde parıldayan güzel yıldızlara odaklamaya çalışsam da hiçbir şey işe yaramadı: her fark ettiğimde yaylanın karanlık köşesine dikkatlice baktığımı fark ettim. İnsan birdenbire ve sözsüz olarak aşkın bittiğini ya da bir arkadaşın sahte olduğunu anlıyor ve aynı şekilde

Yüce'nin savaşının hepimiz için başladığımızdan daha kötü biteceğini anladım.

otuz dördüncü bölüm

İki aydır Mücahidlerle birlikte Şehr-i Safa dağlarının mağaralarında yaşıyoruz. Zor bir dönem olmasına rağmen dağ istihkâmlarımız bir kez bile doğrudan ateş altına girmedi ve nispi emniyet devam etti. Kampımız Kandahar'ın sadece elli kilometre yukarısında, Kabil'e giden ana karayolundan yirmi kilometre ve Argandab bariyerinin yaklaşık elli kilometre güneydoğusundaydı. Ruslar Kandahar'ı işgal etmelerine rağmen, güney başkentini zar zor tuttular ve düzenli olarak kuşatıldılar. Şehrin merkezi roket ateşine maruz kaldı ve mücahitlerin sınırlarda yürüttüğü çatışmalar yeni kayıplar verdi. Ana yol bir dizi iyi silahlanmış gerilla çetesi tarafından kontrol ediliyordu. Her ay Rus tankları ve kamyonları, Kandahar'a yiyecek ve cephane taşımak için çok sayıda sokak siperinden geçmek zorunda kalıyordu. Kabil'in kukla hükümetine sadık Afgan düzenli ordu birlikleri, stratejik açıdan önemli Argandab barajını korudu, ancak barajlara yapılan çok sayıda saldırı, hayati tesis üzerindeki kontrollerini tehdit etti. Dolayısıyla, kabaca, sürekli yeni asker ve silah tedariki gerektiren üçlü bir silahlı çatışma bölgesinin ortasındaydık. Shahr-i-Safa sıradağlarının dağları düşmana herhangi bir stratejik avantaj sağlamadı, bu nedenle dağların yükseklerinde örgütlenmiş gizli mağaralarımız doğrudan askeri hareket sahasının dışındaydı.

Haftalar geçti, kış geldi. Sert rüzgarlar ve kar fırtınaları esti ve çok katlı benekli üniformalarımız sık sık ıslandı. Bazen dağların üzerine donmuş cam gibi beyaz, soğuk bir sis düşüyordu ve dağlar saatlerce hareketsiz kalıyor, böylece göz görmüyordu. Zemin her zaman ya çamur ya da buzdu. Yaşadığımız mağaraların taş duvarları sanki etrafa buz gibi bir çınlama yayıyor ve soğuktan titriyordu.

Qadir'in taşıdığı yükün bir kısmı el aletleri ve makineler için yedek parçalardan oluşuyordu. Geldiğimiz ilk günlerde, uzun kış haftalarında yorulmadan çalışan iki atölye kurduk. Ev yapımı bir tezgaha vidaladığımız tabanca başlı küçük bir torna tezgahımız vardı. Bu makine dizel ile çalışıyordu. Mücahidler, yakınlarda düşman olmadığından emin olmalarına rağmen, motorun sesini duymaması için egzoz borularını açık tuttuk ve gerisini çuval bezine sardık. Parlatma makineli yüksek hızlı bir matkap da aynı motordan güç alıyordu.

¹Verstak - marangoz, çilingir masası (çevirmenin notu).

650

Bu teçhizat sayesinde silahları tamir etme imkanı bulduk ve bazen başka amaçlar için kullandık. Afganistan'da, uçaklar ve tanklardan sonra, Rusların seksen iki milimetrelik havanları en etkili silahlar olarak görülüyordu. Gerillalar onları satın aldı, çaldı, bazen hayatlarını riske attı ve göğüs göğüse çarpışmada yakaladı. Bundan sonra bu silah, ülkeyi işgal etmek için ülkeye getiren

Rusların kendilerine karşı çevrildi. Atölyelerimizde havan topları söküldü, onarıldı ve batı bölgesindeki Zaranj ve kuzey bölgesindeki Kunduz gibi uzak bölgeler de dahil olmak üzere savaş bölgelerine gönderilmek üzere mumlu torbalarda paketlenildi.

Gadir'in kargosunda çeşitli tipte fişek penseleri, cepbane ve patlayıcıların yanı sıra Peşaver üssünden satın alınan Kalaşnikof saldırı tüfekleri için yeni yedek parçalar da vardı . Rus AK'si, Almanya'nın kırklardaki silah yeniliklerine yanıt olarak Mihail Kalaşnikof adlı bir adam tarafından yaratıldı. II. Dünya Savaşı'nın sonunda, Alman askeri generalleri , Adolf Hitler'in emirlerine karşı otomatik bir saldırı silahı üretmekte ısrar ettiler . Erken dönem Rus ilgisinden yararlanan mühendis silah ustası Hugo Schmeisser, gerçek hızı dakikada yüz mermiden fazla olan otuz mermilik bir şarjöre sahip kısa namlulu hafif bir tabanca icat etti. Bu buluştan son derece etkilenen Hitler, o zamana kadar yasakladığı silaha Sturmgewehr (saldırı tüfeği) adını verdi ve acilen üretiminin organize edilmesini emretti . Bu, Nazi askeri gücünü büyük ölçüde artırmada gecikmiş bir adım olsa da, Schmeisser'in saldırı tüfeği, yüzyılın sonuna kadar otomatik silahlar arasında önemli bir yer tuttu.

AK-47, ateşlenen mermi tarafından üretilen gazların bir kısmını namlunun üzerinde bir silindire ayırmak için kullanan popüler ve yaygın olarak kullanılan saldırı silahlarından biridir. Serbest bırakılan gaz tetiği yaya geri döndürür, pistonu hareket ettirir ve

tetiği bir sonraki kartuş için hazır hale getirir. Saniyede yedi yüz metre hıza ve üç yüz metreden fazla mermi menziline sahip otuz parçalı 7.62 milimetrelik kartuş penye otomatik makinenin ağırlığı yaklaşık beş kilogramdır. Otomatik modda dakikada yüzden fazla, otomatik olmayan modda kırka yakın mermi atma kabiliyetine sahiptir.

Bu silahın kendi sınırlamaları var ve Mücahidler bunu bana memnuniyetle açıkladılar. 7.62 kalibrelik ağır merminin düşük hızı, ¹¹⁵parabolik bir yörünge belirler ve üç yüz metre veya daha fazla mesafedeki bir hedefi yok etmek için karmaşık ayarlamalar gerektirir. Özellikle yeni 74. seri AK silahın namludan çıkan merminin yarattığı güçlü sinyal, atış sırasında atıcının gözlerini kamaştırıyor ve pozisyonunu netleştiriyor. Namlu hızla ve hatta dokunulduğunda ısınır ve eli yakar. Bazen kovan içindeki kartuş aşırı ısınır ve patlar,

atıcının yüzünde ciddi yaralanmalara neden oluyor. Tüm bu özellikler, gerillaların çoğunun savaş sırasında saldırı tüfeklerini neden kendilerinden veya başlarının üstünde tuttuklarını açıklıyor.

Buna rağmen, silah soğutmak için suya, çamura veya karanlığa yerleştirildiğinde bile çalışıyor ve şimdiye kadar yapılmış en mükemmel öldürme aleti olmaya devam ediyor. AK'nin kurulmasından sonraki kırk yıl içinde, bu silahlardan elli milyona

¹¹⁵Yrnge - burada: ateşlenen merminin izlediği çizgi (tercümanın notu).

kadar üretildi - dünyadaki diğer tüm silah türlerinden çok daha fazla. "Kalaşnikof", düzenli olarak güncellenen devrimcilerin, düzenli ordu askerlerinin, paralı katillerin ve soyguncuların favori silahıdır.

Daha önce AK-47 dövme ve haddelenmiş çelikten yapılıyordu. 70'lerde üretilen AK-47, damgalı metal parçalardan monte edildi. AK-47'nin dayanıklılığını tercih eden bazı kıdemli Afgan savaşçılar, 5.45 kalibrede daha düşük olan ve turuncu plastik fişek ibriği olan yeni silahı kabul etmediler. Genç savaşçılar daha ağır eski silahı reddettiler ve "yetmiş dördüncü" modeli tercih ettiler. AK'ler Mısır, Suriye, Rusya ve Çin'de üretildi. AK-47 ve AK-74 temelde aynı olsa da bazen ikisinden biri tercih edilmekte ve hatta bir tipi başarılı ve verimli bir şekilde ticarileştirilmektedir.

Qadir'in atölyeleri, yeni gereksinimleri karşılamak için tüm AK serilerini yenilemek ve yenilemekle ünlendi: Afganlar, silah ve kullanımı hakkında daha fazla bilgi ve yeterlilik kazanmakla çok ilgileniyorlardı. Bu, Büyük İskender'in, Hunların, Sakaların, İskitlerin, Moğolların, Moğolların zulüm ve ahlaksızlıktan doğan önemsiz ilgisinden daha fazlasıdır. Safevilerin, İngilizlerin, Rusların ve daha nicelerinin zorla işgal ettiği bir ülkede silah kullanmanın kurallarını öğrenmek gerekiyordu. Boş zamanlarında bile, silah araştırmak ve işçilere yardım etmekle meşgul olmadıklarında, erkekler bu tür atölyelerde ateş lambalarının

üzerinde demlenmiş çay içmek, sigara içmek veya sadece akrabaları hakkında konuşmak için toplanırlardı.

Tam olarak iki ay boyunca her gün onlarla çalıştım: küçük bir demirhanede kurşun ve diğer metalleri eritmek, soba için yakacak odun toplamaya yardım etmek ve yakındaki bir vadinin dibindeki bir kaynaktan su taşımak. Karda zar zor hareket ederek yeni atıklar kazdım ve kuyular dolduğunda onları gizlemek için sağlam bir örtü yaptım. Tabanca üzerinde yeni yedek parçalar taşıyordum ve yeni bir parti için spiral metal talaşlarını eritiyordum. Sabahları altımızdaki mağarada tutulan atların bakımını üstleniyordum. Keçileri sağma sırası bana geldiğinde sütü karıştırır ve kecinin pişirilmesine yardım ederdim.

Kesik, cilt yaralanması veya ayak bileği burkulması olan birine bakmam gerekirse, ilaç dolu seyahat çantamı açar ve yardım etmeye çalışırdım.

Birkaç şarkının mısralarını ezberledim ve akşamları şenlik ateşleri söndükten sonra ısınmak için bir araya toplanıp herkesle yumuşak bir şekilde şarkı söyledim. Karanlıkta fısıldadıkları hikayeleri dinledim ve Khalid, Mahmoud ve Nazir bu hikayeleri benim için tercüme etti. Her gün erkekler dua ederken yanlarında diz çökerdim. Ve geceleri uyumak için yattığımızda, nefeslerini ve horlamalarını dinlerken, odun dumanı, silah yağı, ucuz sandal ağacı sabunu, idrar, dışkı, ter, berrak eyer merhemleri ve yumuşatıcıları, askerlerde yaygın olan kimyon, kişniş ve nane

atlarıyla birlikte kirli saçlarına daldım, salça, çay, tütün ve daha yüzlerce kokuyu içime çektim ve onlarla birlikte memleketimizin ve yeniden görmek istediğimiz her şeyin tatlı rüyalarına daldım.

Görevimizin ikinci ayı bitmek üzereydi. Son silahımız tamir edilmiş ve iyileştirilmişti ve yanımızda getirdiğimiz cephane bitmek üzereydi. Tam o sırada Gadirbhai, eve dönüş uzun yolculuğuna hazırlanma emri verdi. Ailesine birkaç at teslim etmek için batıya, Pakistan sınırının tersi yönündeki Kandahar'a dolambaçlı bir yoldan gitmeyi planlamıştı. Daha sonra sadece seyahat çantalarımıza birkaç hafif silah alıp Pakistan sınırını geçmek ve güvenli bölgelere ulaşana kadar gece yürümek zorunda kaldık.

- Atlar neredeyse doldu, - Eşyalarımı topladım ve Kadir'e haber verdim. - Halid ve Nazir her şeyi düzene koyduktan sonra geri döneceklerdir. Bunu sana getirmelerini istediler.

Kandahar yönünde dağların eteğinden ufka kadar uzanan vadileri ve ovaları net bir şekilde gören pürüzsüz bir dağın tepesindeydik. İlk kez sis, tüm manzarayı görebileceğimiz ölçüde incelmışti. Doğuya doğru yoğun bulutlar toplanıyordu, yağmur ve kanın habercisiydi ve hava soğuk ve nemli olmasına rağmen o an tüm dünya gözümüzün önündeydi ve biz bu güzelliğin tadını çıkarıyorduk.

- 1878 yılının Kasım ayında ayrıldığımızda, İngilizler Hayber Geçidi'ni geçti ve ardından ikinci İngiliz-Afgan savaşı başladı, - dedi Kadir kendince, benim bilgilerimi görmezden gelerek.

Dikkatle ufuktaki sise, Kandahann'ın için için yanan şenlik ateşlerine bakıyordu. O titreyen sinyallerin muhtemelen bir zamanlar o şehirde öğretmen veya tüccar olan insanlar tarafından şehre atılan roketlerden kaynaklandığını biliyordum. Rus işgalcilere karşı yürüttükleri savaş sırasında, memleketlerini, okullarını ve büfelerini ateşe veren sürgündeki malunlara dönüştüler.

- Diğerleriyle birlikte İngiliz İmparatorluğu'nun en saygın, cesur ve acımasız savaşçılarından biri Hayber Geçidi'nden geçti. Adı Roberts'dı, Lord Frederick Roberts'ın. o

Kabil'i işgal ederek oradaki savaş döneminin acımasız yönetimini dayattı. Bir gün içinde merkez meydanda seksen yedi Afgan askeri idam edildi. Evler ve pazarlar yıkıldı. Köyler yakıldı, yüzlerce Afgan öldürüldü. Haziran ayında Afganistan Prensi Ayub Khan, İngilizleri kovmak için cihat ilan etti. On bin kişilik bir orduyla Herat'tan yola çıktı. Eyyub Han benim atalarımın biriydi, ailemdendi ve akrabalarımın çoğu onun ordusunda savaştı.

Gadir duraksadı ve gümüşü gri kaşlarının altından altın rengi gözleri parlayarak bana baktı. Gözleri gülümsüyordu ama çenesi hareket etmiyordu ve dudakları sımsıkı büzülmüştü. Görünüşe göre onu dinlediğimden emindi, parlayan ufka baktı ve devam etti:

- Kandahar'ın komutanı olarak atanan Burroughs adlı bir İngiliz subayı o zamanlar altmış üç yaşındaydı, şimdi benimle aynı yaşıyordu. Bin beş yüz İngiliz ve Hintli askerden oluşan ordusu Kandahar'dan çıktı. Ordu, Mayvan denilen bir yerin yakınında Prens Eyyub ile karşılaştı. Hava güzel olduğunda oturduğumuz yerden o bölge net bir şekilde görülüyor. Savaş sırasında her iki ordu da toplardan yararlandı ve yüzlerce insanı en korkunç şekilde öldürdü. Yüz yüze geldiklerinde çok yakın mesafeden birbirlerine ateş ettiler, kurşunlar birinin vücudunu delip diğerinin vücuduna isabet etti. İngiliz ordusunun yarısından fazlası ve iki bin beş yüze kadar Afgan askeri öldürüldü. Ancak Afganlar kazandı ve İngilizler Kandahar'a doğru geri çekilmek zorunda kaldı. Prens Eyyub hemen şehri kuşattı ve Kandahar kuşatması başladı.

Güneş alışılmadık derecede parlak bir şekilde parlıyor olsa da, rüzgarın süpürdüğü kayalık zirvede tüyler ürpertici bir soğuk vardı. Bacaklarımın ağrıdığını hissettim, kalkıp biraz dolaşmak istedim ama Kadir'i rahatsız etmekten korktum. Onun yerine iki sigara yakıp birini ona uzattım. Teşekkür edencesine kaşını kaldırdı, sigarayı benden aldı ve devam etmeden önce iki nefes çekti.

- Lord Roberts... Ancak konuyu dağıtmak zorunda kalacağım. biliyor musunuz İlk öğretmenim Lynn, en sevdiğim koçum Mackenzie'nin sık sık kullandığı bir sözü vardı: "Bobs bebek gibidir." Konuştuğunda hep bu benzetmeyi tekrarlardı ve ben de onun konuşma tarzını taklit ederek bu ifadeyi kullanmaya başladım.

Frederick Slay Roberts (1832-1914)- İngiliz general.

Bir gün Mackenzie bana atasözünün Lord Frederick Roberts'ın takma adından geldiğini söyledi. Yüzlerce Afgan'ı katleden bu adamın İngiliz askerlerine gösterdiği yüksek nezaket ve ilgi, kendisine "Bobs amikan" diye hitap edilmesine neden olmuş ve onun liderliğinde "Bobs amikan'da olduğu gibi" her şeyin düzeleceğini söylemişler diyebilirsiniz. iyi ol Mackenzie'nin açıklamasından sonra, o meselden bir daha bahsetmedim. Bir de garip bir gerçek var: sevgili akıl hocam Mackenzie, Lord Roberts'ın ordusunda savaşan bir adamın torunuydu. Büyükbabası ve atalarım, ikinci İngiliz-Afgan savaşında birbirleriyle savaştı. Mackenzie'nin ülkemizin tarihiyle son derece ilgilenmesinin ve bu savaşlar hakkında yeterli bilgiye sahip olmasının nedeni buydu. İnsanların her iki atamızın da verdiği savaşların yaralarıyla yaşadığı bir zamanda böyle bir dostum ve akıl hocam olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum.

Kadir yine sustu. Kar tanelerinin soğukluğunu tenimizde hissettik ve Bamyan'ın uzak bir tarafından esen ve dağlardan Kandahar'a kar, buz ve ayaz hava getiren kuvvetli rüzgarın sesini dinledik.

- Böylece Lord Roberts, Kandahar kuşatmasını hafifletmek için on bin kişilik bir orduyla Kabil'den yürüdü. Ordusunun üçte ikisi Hintli askerlerden oluşuyordu - bu sepoylar iyi savaşçılar olarak görülüyordu. Robert onları Kabil'den Kandahar'a, iki günde üç yüz

millik bir mesafeye götürdü; bu, Çam'dan bu yerlere gittiğimizden çok daha uzun bir mesafeydi ve bildiğiniz gibi, iyi atlarımızın olduğu yerlerde seyahat ettik. ve tanıştığımız köylerden yardım aldık, bir ayı geçtik. Donmuş dağlardan ve güneşin kavurduğu çöllerden geçtiler ve yirmi gün süren bu inanılmaz ve korkunç yürüyüşün ardından Prens Eyüp Han'ın ordusuyla şanlı bir savaşa girdiler ve bir zafer kazandılar. Roberts, şehirde kuşatılan İngilizleri kurtardı ve o günden itibaren İngiliz İmparatorluğu'nun tüm askerlerine komuta eden mareşal rütbesine terfi etti. O her zaman Kandahar'lı Roberts olarak anılırdı.

- Prens Ayub öldürüldü mü?
- Hayır. O kaçtı ve İngilizler yakın akrabası Abdul Rahman Han'ı tahta çıkardı. O aynı zamanda, ülkeyi büyük bir beceri ve bilgelikle yönetmesi, İngilizlerin Afganistan'da gerçek bir güç elde etmesini engelleyen bir atamdır. Büyük savaşçı ve katil "Bobs Amican" bu savaşı başlatmak için Hayber Geçidi'ni geçmeden önce de durum aynıdır.

'Sipahiler - Avrupalı sömürgeciler, özellikle İngilizler tarafından sömürge Hindistan'ın (XVIII-XX) yerel nüfusu arasından askere alınan askerler (çevirmenin notu).

² Mil - eski Roma'da kullanılan ve 7420 metreye eşit bir mesafe ölçüsü (çevirmenin notu).

olduğu gibiydi. Ŗu anda burada oturmak, Ŗehrimin yanmasını izlemek bana bunları söyleten Ŗeydi. Kandahar, Afganistan'ın aıcısıdır. Ülkenin kalbi Kabil olsa da, Kandahar ulusun ruhudur: Kandahar'a sahip olan, Afganistan'ın tamamına sahiptir. Ruslar ancak benim Ŗehrimden kovulduktan sonra yenilecekler.

- Tüm bunlardan nefret ediyorum, - dedim içimden, yeni bir savaşın hiçbir işe yaramayacağına inanarak, savaşlar genellikle herhangi bir değişiklik veya yenilik getirmez.

"En ağır yaralara savaş değil, barış verin" diye düşündüm. O zamanlar bile bunun "bir konuşma sırasında kullanmaya değer, akıllıca bir fikir" olduğunu düşündüm. O gün tüm ayrıntılarıyla hafızama kazınmıştı: Her kelimeyi ve o aptalca, boş, umursamaz düşünceleri sanki kader yüzüme vurmuş gibi hatırladım.

- "Bütün bunlardan nefret ediyorum," diye tekrarladım, "ve döndüğümüz için mutluyum."

- Burada kimlerle arkadaş oldun? Kadir sordu.

Sorusu beni şaşırttı, neden sorduğunu anlayamadım. şaşkınlığımı gördü ve sorusunu tekrarladı:

- Burada dağlarda tanıştığın insanlarla arkadaş oldun mu?

- Muhtemelen, Halid ve Bakan...

- Yani Bakan şimdi senin arkadaşın mı?

- Evet, arkadaşım, - Gülerek cevap verdim. - Ahmad Zadeh'i de severim.

Ayrıca İranlı Mahmoud Melbaş'tan. Ve Celaled'in köylüsü Süleyman'ın vahşi çocuğu Zahir Resul.

Arkadaşlarımı listelerken Qadir başını salladı ama yorum yapmadı, ben de devam edeyim dedim:

- Bence hepsi iyi insanlar. Hepsi burada. Adımı andıklarında çok samimi bir ilişki içindeyiz. Bunu bilmek istiyor muydun?

- Burada yaptığınız işle ilgili en çok neyi seviyorsunuz? - tombul arkadaşı Abdul Ghani gibi beklenmedik ve hızlı bir şekilde sohbet konusunu değiştirerek sordu.

- En sevdiğim... Belki saçma gelecek, bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama en sevdiğim iş muhtemelen at bakmak.

Gadir gülmekten kendini alamadı. Her nasılsa, kucağında atımla kampa gittiğim geceyi hatırladığından emindim.

- İtiraf ediyorum, - gülümsedim, - Usta bir binici olmadığımı inkar etmiyorum.

Daha da yüksek sesle güldü.

-Ama buraya geldiğimde ahırın aşağı mağarada olmasını emrettikten sonra atları özlemeye başladım. Kulağa komik gelse de, onların etrafta olmasına alışkınım ve atı temizlemeye ve beslemeye gittiğimde rahatlamış hissediyorum.

- Anlıyorum, - dedi dalgın bir şekilde gözlerime bakarak. - Ama cemaat namaz kılıp onlara katıldığında -bazen seni onlardan biraz uzakta, arkada diz çökmüş görüyorum- o sırada ne dersin? Dua ediyor musun?

- dikkatimi dağıtmak ve parmaklarımı biraz ısıtmak için iki sigara daha yaktım, sigara içmek istediğimden değil .

- Konuşmadığın zaman ne düşünüyorsun? - diye sordu, ilk sigaranın geri kalanını atıp ikincisini benden aldı.

- Bunun için dua edemem. Zihnimde çoğunlukla insanları düşünürüm. Annem hakkında, kızım. Sana Abdullah'tan bahsetmiştim... ve düşmüş arkadaşım Prabaker'dan. Arkadaşlarımı, sevdiğim insanları hatırlıyorum.

- Anneni düşündüğünü söylemiştin. Peki ya baban?

- Numara.

Cevabım hemen geldi, belki de beni izlediğini hissettiğim için, fazla aceleyle cevap verdim.

- Baban yaşıyor mu, Lin?

- Muhtemelen yaşıyor. Yine de emin değilim. Hayatta olup olmaması umurumda değil.

- Babanın kaderine kayıtsız kalmamalısın, - dedi gözlerini benden çekerek.

Sözlerini nazik bir uyarı olarak aldım - babamın ve onunla olan ilişkimizin farkında değildi. O zamanlar eski ve yeni kırgınlıklarına çok kapılmıştım, bu da sesindeki acıyı ve acıyı duymamı engelliyordu. O zamanlar onun da sürgünde bir evlat olduğunu ve acısını paylaştığını fark etmemiştim.

- Bana karşı ondan daha babacansın, - dedim ve söylediklerim kulağa kasvetli, neredeyse sert geldi, her ne kadar samimi bir itiraf olsa da.

- Bunu söyleme! - Kadir öfkeyle sözümü kesti.

Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum ve beklenmedik öfkesinden irkildiğimi söylemek doğru olurdu. Ama yüzündeki ifade hemen yumuşadı ve elini omzuma koydu:

- Peki ya rüyalar? Burada nasıl rüya görüyorsun?
- Nadiren rüya görürüm, - Rüyalarımı hatırlamak için elimden geleni yaptım. - Garip bir şey, hapishaneden kaçtığımndan beri kabuslar ve kabuslar görüyorum. Kendimi kovalanırken veya biriyle kavga ederken buluyorum, yakalanmamaya çalışıyorum. Buraya geldikten sonra havanın nasıl olacağını bilmiyorum.

soğuktan mı yoksa yatarken yorgunluktan mı ya da üşüdüğüm için mi, yoksa düşüncelerim tamamen savaşla ilgili olduğu için mi, - Artık kabus görmüyorum. Burada hiç böyle rüyalar görmedim ama bir iki güzel rüya gördüm.

- Devam et.
- Devam etmek istemedim: Rüyalarım Carlisle hakkındaydı.
- Sadece... aşkla ilgili mutlu rüyalar...
- "Tamam," dedi başını sallayarak ve elini omzumdan çekti.

Cevabım onu tatmin etmiş görünse de yüzü üzgün ve kasvetliydi. - Benim de burada hayallerim vardı. Peygamberi gördüm. Biz Müslümanlar, Peygamberimizle ilgili rüyalarımızı kimseye anlatmamız yasaklanmıştır. Bu tür rüyalar görmek çok güzel bir işarettir, bu nimet sadece müminlere verilir ama rüyada gördüğümüzü kimseye söylememeliyiz.

- Neden? Niye? - Soğuktan titreyerek sordum.

- Özelliklerini anlatmak veya nasıl görüldüğü hakkında konuşmak kesinlikle yasaktır. Bu bizzat Peygamberimizin arzusudur: Ne erkek ne de kadın ona secde etmesin, erkek dini şevkini sadece ve sadece Allah'a yöneltmelidir. Peygamber'in resimlerinin veya heykellerinin olmamasının nedeni budur. Ama onu gerçekten rüyamda gördüm. Size bunu söylemek benim gerçek Müslümanlığımı sorgulatıyor. Rüyamda peygamber yaya olarak yürüyordu ve güzel beyaz atımla yanından geçtim ve yüzünü görmesem de onun bir peygamber olduğunu biliyordum. Attan indim ve ona atımı verdim. Saygı göstergesi olarak başımı eğdim. Sonra batan güneşin ışınlarında uzaklaştığını görmek için yukarı baktım. Böyle bir rüya gördüm.

Konuşurken kendinden emin görünse de onu yeterince tanıdığım için gözlerindeki hüznü hissedebiliyordum. Gözlerinde hüznün yanı sıra yeni ve alışılmadık bir ifade vardı. Bunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Buna korku deniyordu. Abdul Qadir Khan korku içindeydi ve gergin tenimin karıncalandığını hissettim. Bununla yüzleşmek zordu: O zamana kadar tüm varlığımla Gadirbhai'nin hiçbir şeyden korkmadığına inandım. Heyecan ve endişeyle sohbetin konusunu değiştirmek için acele ettim.

- Kadirci, konuyu değiştirdiğim için özür dilerim, sana bir sorum olacak. Bir sohbetimizde hayatın, bilincin vs. bir ışık, Big Bang'in bir tezahürü olduğunu söylemişsiniz. Bunu çok düşünüyorum, o ışığın Tanrı'nın kendisi olduğu söylenebilir mi?

- Hayır, - diye cevapladı ve bir süre önce ona hakim olan korku yüzünden kayboldu ve yerini nazik bir gülümseme aldı. - Ben ışık tanrısıyım

Öyle düşünmüyorum. Bence daha mantıklı cevap, ışığın Tanrı'nın Kendisi değil, O'nun dili olduğudur. Tanrı bu ışık aracılığıyla Evrenle ve bizimle konuşur.

Sohbeti başarılı bir şekilde değiştirmeyi başardığımı düşünerek kendimi tebrik ettim. Donan kanımı canlandırmak için ayağa kalktım ve ayaklarımı yere vurmaya ve ellerimi ovmaya başladım. Kadir benim yaptığımı tekrarladı ve donmuş ellerimizi birbirine sürterek kampa doğru yol aldık.

- Bence bu ışık tuhaf bir ışık, - Buhar memelerini yutarak, - Söylemeye devam ettim. - Güneş parlıyor olmasına rağmen hava soğuk. İçinde sıcaklık yok ve insan kendini soğuk güneş ile daha soğuk bir gölge arasındaki ölü boşluğa düşmüş gibi hissediyor.

- "Bir işaretler ağı içinde kıyıya atıldık..." - Kadir alıntı yaptı ve birden boynum ağrıyarak ona döndüm.

- ne dedin

- Bu bir alıntı, - dedi Kadir kısa bir duraksamadan sonra, bunun benim için önemli olduğunu anlayarak. - Bir şiirin mısrasıdır.

Cebimden kumbaramı çıkarıp karıştırdım ve içinde buruşuk, katlanmış, tamamen ovuşturulmuş ve kat yerleri yırtılmak üzere olan bir kağıt parçası buldum. Kağıtta iki yıl önce Tarık'la "kuduz köpekler" gecesinde Karla'nın evine geldiğimizde günlüğünden

kopyaladığım bir şiir vardı. O zamandan beri bu şiiri yanımda taşıdım. Arthur Road Hapishanesinde, polis memurları onu benden aldı ve parçalara ayırdı. Vikram gelip beni rüşvetle hapisten çıkardıktan sonra, zaten ezberlediğim şiiri kağıda kopyaladım ve her zaman yanımda taşıdım.

- Bu şiir, dedim heyecanla, onun görebileceği şekilde rüzgarda uçuşan yırtık pırtık kağıdı tutarken, Karla Saamen adında bir kadın tarafından yazılmıştı. Beni düştüğüm kuyudan kurtarmak için Bakanla birlikte Gupta'ın evine gönderdiğiniz kadından bahsediyorum. Bu şiirden haberdar olmana şaşırdım. Çok garip.

- "Hayır, Lin," diye yanıtladı Gadir yumuşak bir sesle. - Bu şiirin yazarı, ¹¹⁶Sadık Han adında bir mutasavvıf şairidir. Şiirlerinin çoğunu ezbere biliyorum: o hem benim hem de Carla'nın en sevdiği şair.

Sözleri kalbimi dondurdu.

- Carla'nın en sevdiği şair?
- Bence de.
- Sen... Carla'yı ne kadar iyi tanıyorsun?
- Onu çok iyi biliyorum.
- Ve ben... Carlisle'la beni Gupta'nın evinden çıkardığında tanıştığını sanıyordum. Carla'ya onu ilk kez o zaman gördüğünü söyledi.

Aslında, bana öyle geliyor ki, söylediği buydu. - Hayır, Lin, bu doğru değil. Karla'yı uzun zamandır tanıyorum. O da benim için

¹¹⁶Sadık Han (1861-1917) - İranlı şair.

Çalışanlardan biri. En azından Abdul Ghani ile alışıyor. Abdul Ghani benim adamım. Sonuçta, sana bundan bahsetmesi gerekirdi. neden söylemedi Yani bunu bilmiyor muydun? Çok şaşır mıştıım. Bunu sana Sağır'ın söylediğinden emindim. Ayrıca, elbette, onunla senden çok bahsettim.

Zihnimde, su olukları akan bir vadide olduğu gibi, kükreyen ve kapkara bir korku hissi vardı. Carla'nın kolera salgını sırasında uykusunu aşmaya çalışmak. Yan yana yatarken söylediklerini hatırlamaya çalışıyordum. "Sonra uçakta Hintli bir iş adamıyla tanıştım ve ondan sonraki hayatı sonsuza dek değişti..." Acaba bahsettiği kişi Abdul Gani miydi? Hintli iş adamı derken onu mu kastetmişti? Sonuçta neden Carla'nın işi ve mesleği ile ilgili detayları öğrenmek istemiyordum? Neden bana her şeyi olduğu gibi söylemedi? Abdul Ghani için ne yapıyordu?

- Carla sen ve Abdul Ghani için ne yapıyor?
- O çok iş yapar. O yetenekli bir kız.
- Yetenekli olduğunu biliyorum! - dedim gergince. - Senin için ne yapıyor? - Her şeye ek olarak, - Gadir yavaş ve akıcı bir şekilde konuşmaya başladı, - senin gibi yetenekli ve faydalı yabancılar arıyor. Gerekirse bizimle çalışabilecek kişiler.
- Evet?! - Bağırdım.

Aslında buna benim sorum demek doğru olmaz. Tüm varlığım - donmuş yüzüm - kalbim kırılıyor ve ayaklarıma düşüyormuş gibi hissettim.

Gadir tekrar konuşmaya başladı ve sözünü kestim:

- Carla'nın beni bilerek senin yanında çalışmam için işe aldığını mı söylüyorsun? - Evet. Yaptığı için çok mutluyum.

Soğukluk bir anda bedenimi ele geçirmiş, damarlarımda dolaşp tüm vücuduma yayılmış, gözlerim bile karla kesilmişti. Kadir yoluna devam ediyordu ve benim ayakta durduğumu görünce durdu. Bana döndüğünde hala gülümsüyordu. O sırada Khalid Ansari el sıkışarak yanımıza geldi.

- Yetenekli! Lin! - dedi, çok hoşuma giden hüzünlü yarım bir gülümsemeye bizi selamlayarak. - Bir karar verdim. Nasihat ettiğin gibi Qadirji. Düşündüm ve kalmaya karar verdim. En azından bir süreliğine. Muhafız askerlerimiz dün gece Habib'i burada görmüşler. son iki haftadır

o Kandahar yolunda Rus ve hatta bazı Afgan mahkumlar öldürüldü... Korkunç bir durum! Aslında çok hassas bir insan değilim ama yaptığı zulümlerden ürken halk harekete geçmeye hazırlanıyor ve büyük ihtimalle onu gördüklerinde ateş edip öldürecekler. Vahşi bir hayvan gibi avlanması gerektiğini söylüyorlar. Ona yardım etmeye çalışmalıyım... Burada kalıp onu bulmak ve benimle Pakistan'a dönmesi için ikna etmek istiyorum. O yüzden bu gece bensiz gitmeyi düşün, yaklaşık iki hafta sonra gelip sana geleceğim. Tüm söylemek istediğim bu.

- Ama Abdullay ve seninle tanıştığım gece hakkında ne söyleyebilirsin? diye sordum, dişlerimi gıcırdatarak, soğuktan

titreyerek ve bir acı spazmı gibi tüm varlığımı ele geçiren korkunç bir korku duygusuyla.

- "Hatırlamıyorsun," diye yanıtladı Gadir Khan.

Yüzü ciddileşti, kaşları çatıldı ve ifadesi en az benim kadar kararlıydı. O anda aldatılmış ve ihanete uğramış hissettiği aklımın ucundan bile geçmemişti. Karaçi'yi, polis teftişlerini ya da yakın çevresinden bir hainin gizlice onu ve beni yakalayıp öldürmek için plan yaptığını hatırlamıyordum. Gözüm, kasvetli soğukluğunda kendi duygularıma karşı acımasız bir kayıtsızlıktan başka bir şey seçemedi.

- Gadirkhan, "Abdullay ile ilk kez, benimle tanıştığın gecedен çok önce tanıştın," dedi. - Olay, Daimi Rahipler Tapınağı'nda oldu, değil mi? O gün Carla'yı izlemesi için gönderildi. Carla henüz seni iyi tanı mıyordu ve bu kadar garip bir yerde sana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Carla... gereksiz düşüncelere kapılırsan sana yardım edecek birine ihtiyacın vardı.

-Abdulla onun korumasıydı, - "Demek bana güvenmiyordu..." dedim dalgın dalgın, düşünerek.

- Evet, Lin aynı zamanda mükemmel bir korumaydı. Eğer doğru anladıysam o gün ciddi bir sorun vardı ve Abdullah Karla'yı ve belki de seni kurtarmak için bir şeyler yaptı. Öyle mi değil mi? Abdullah'ın işi halkımı korumaktı. Bu yüzden sen ve yeğenim Tarık harabeye gittiğiniz gün Abdullah'ı yanınıza gönderdim. Daha ilk gece kuduz köpeklerle başa çıkmaya yardım etti, değil mi? Tarık seninle kalsa da Abdullah'tan seni bırakmamasını istedim.

Artık Kadir dinlemiyordum. Zihnimin öfkeli anıları geçmişime yönelmişti. Carla'yı arıyordum, tanıdığım ve sevdiğim Carla ama onunla geçirdiğim her an gizli bir anlamla zihnimde parladı.

Ya da yalanını ifşa ederek tehlikeliydi. Carlisle ile ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum, beni durdurmak için elini uzatmıştı: Neredeyse otobüsün altında kalıyordum. Olay, Arthur-Bander-yolu üzerinde, Causeway yakınlarındaki çıkmaz sokakta, turist pazarının merkezindeki "Indian Hotel"in yakınında meydana geldi. Belki de orada durmuş, gerekirse Kadir'e çalışacak faydalı askerler, benim gibi yabancılar arıyordu. Hiç şüphe yok ki öyleydi. Ben de harabelerde yaşarken benzer işlerle uğraşıyordum, - O bölgelere yerleşmiş, şehre yeni gelmiş ve para bozdurması veya çare bulması gereken yabancıları kovaladım.

Bakan yanımıza geldi. Ahmed Zadeh, Qadimbhai ve Khalid ondan birkaç adım ötede, yüzleri bana dönük halde duruyorlardı. Bakan kaşlarını çatmış, güneyden kuzeye gökyüzünü izleyerek, ne zaman bir kar fırtınasının bizi vuracağını tahmin ederek durdu. Ayrılmak için toplanan her şey kontrol edildi, paketleni ve bağlandı, Bakan sabırsızlıkla gitmemizi bekliyordu.

- Peki ya "klinik" konusuna verdiğiniz destek, tiksinierek ve pes ettiğim an düşeceğimi bildiğim halde dizlerimin üzerine çöküp rahatça ayağa kalktım.

Kadir dinlemiyordu ve ben sorumu tekrarlardım.

- "Klinik" konusuna ne dersiniz? Neden bu konuda bana yardım ettin? Planının bir parçası mıydı? Bu plan?

Durduğumuz platoda dört bir yandan esmekte olan şiddetli rüzgar yüzümüze kırbaç gibi vurur, iliklerimize kadar işlerdi. Gökyüzü hızla kararıyordu, dağların üzerinden uzaktaki ovaya ve canlı gibi görünen titrek şehre doğru bir puslu gri bulutlar dizisi hareket ediyordu.

- Burada iyi iş çıkardın, - dedi Kadir soruma cevap vermek yerine, sana onu sormuyordum.

- Bu tür şeyleri konuşmanın ne yeri ne de zamanı bence, Lin.

- Doğru yer ve zaman, - Ben inancımı değiştirmedim.

- Anlayamayacağın bazı nedenler var, sanki defalarca düşünmüş gibi belirtti.

- En azından bu nedenleri dile getirin.

- İyi. Bu kampa, bu savaşa getirdiğimiz tüm ilaçlar ve antibiyotikler Ranjit cüzzamlıların organizasyonu tarafından elde edildi. - Aman Tanrım! - inledim.

- Elçilikle hiçbir bağlantısı olmayan yalnız bir yabancı olan senin, sahip olduğum harabelerde bir "klinik" açmandan, önüme çıkan bu fırsattan yararlandım. O ilaçları harabelerdeki insanlar üzerinde dene.

Mag için kaçırılmayacak bir fırsattı. Biliyorsun, onları savaşa götürmeden önce faydalı olduklarından emin olmalıydım.

- Allah aşkına Kadir! - Homurdandım.

- Başka seçeneğim yoktu.

- Bunu ancak lanet olası bir manyak yapabilir!
- Dilini tut Lin! - dedi Halid arkamdan; geri kalanlar gergin bir bekleyiş içinde Gadir'in yanında duruyorlardı, sanki ona her an saldıracığımdan korkuyorlardı. - Sınırı tamamen aştınız!
- Limitimi aştım! - Bağırđım, öfkeden boğuldum, dişlerimin takırdamasını duydum ve uyuşmuş ellerimle bacaklarımı kontrol etmeye çalıştım. - Senin saçma sınırlarını aştım! Haddini aşan, harabelerdeki insanlar üzerinde deney hayvanı gibi deneyler yapan, Zahrimara'ya bırakılan antibiyotiklerin ne kadar etkili olduğunu test eden, beni eline oyuncak yapan, insanları kesin olarak kandıran ben miyim? bana inandıkları için mi?!
- Sonuç olarak, kimse zarar görmedi! Halid arkamdan bağırđı. - Bütün ilaçlar faydalıydı ve insanlar kendilerini iyi hissettiler. İşini hakkıyla yaptın.
- Ahmed Zadeh aceleyle, uzlaşma sağlamayı umarak, bu buz evinden çıkmalı ve her şeyi ayrıntılı olarak konuşmalıyız, dedi. - Kadir, gitmeden önce bu kasırganın bitmesini beklemeliyiz. Şubeye gidelim.
- Anlayış göstermelisin, - dedi Kadir onu duymazdan gelerek kararlı bir şekilde. - Bu karar savaş döneminin bir gereğıydi: Bin kişiyi kurtarmak için yirmi kişi, milyonları kurtarmak için bin kişi öldürölüyor. Bana inanmalısın: dövüşün iyi olduğunu biliyorduk. Ranjit cüzamlıların işe yaramaz ilaçlar sağlaması pek mümkün

değildi. İlaçları size teslim ettiğimizde güvenli olduklarından neredeyse emindik.

- Bana Sapna'dan bahset. - Sonunda ona ve yakınlığına dair en derin korkum açığa çıktı. - Bu seni ilgilendirir mi?

- Ben Sapna değilim. Ama o cinayetlerden ben sorumluyum. Sapna benim emrimle cinayetler işliyordu, bu yüzden ve bilmek istiyorsanız Sapna'nın kanlı faaliyetlerinden çok yararlandım. Sapna var olduğu, korkulduğu ve onu bulup durdurmaya kararlı olduğum için, politikacılar ve polis Bombay'dan Karaçi'ye, Quetta'ya ve ötesine - bu savaşa tüfekler ve diğer cephaneleri getirmeme izin verdiler. Sapna'nın tarafından öldürülen insanların kanı çarklarımızın yağıdır. Bunu yapmaya devam edeceğim: Davamıza fayda sağlayacaksa, onun suçlarından faydalanacağım ve kendi ellerimle yeni cinayetler işleyeceğim. Hepimizin ortak bir yanı var Uğruna savaşacağımız ve belki de öleceğimiz bir hedefimiz var Lin. Bu savaşı kazanırsak tarihin akışı burada, bu yerde ve gelecekteki tüm savaşlarda sonsuza kadar değişecek. Bu bizim hedefimiz: tüm dünyayı değiştirmek. Hedefiniz, amacınız , yaşam mottonuz nedir ? Bakalım, senin neyin var, Lin?

İlk kar taneleri çoktan havada uçuyordu ve ben zaten tamamen donmuştum, dişlerim dişlerime değmiyordu, tamamen titriyordum.

- Ama... ya Madam Ju... Carla bana Amerikalıymışım gibi davrandığında? Bu. onun fikri miydi yoksa planınızın bir parçası mıydı?

- Hayır. Carla'nın Madam Julie'ye karşı kişisel bir önyargısı var, nedenleri. Ama kız arkadaşını Malikaneden çıkarmak için senin yardımını kullanma planını destekledim . İşe yarayıp yaramadığını görmek istedim. Afganistan'da benim Amerikalım olacağın fikri o zamandan beri aklıma geldi . Ve iyi bir iş çıkardın, Lin. Jun'u malikanesinde herkes idare edemezdi.

- Bir sorum var Kadir, - dedim kendi kendime. - Hint hapishanesine düşmemde senin parmağın var mı?

Ağır bir sessizlik vardı, sadece nefeslerin duyulduğu, hafızada en keskin sestten daha derin bir iz bırakan bir sessizlik.

- Hayır, - diye yanıtladı sonunda Gadir. - Ama dürüst olmak gerekirse, isteseydim, oraya indikten bir hafta sonra seni serbest bırakırdım. Kısa süre sonra tutuklandığınızı öğrendim ve sizi serbest bırakma yetkim vardı ama elimde olmasına rağmen bunu yapmadım .

Döndüm ve Nazir ile Ahmad Zadeh'e baktım: rahat bir şekilde ayakta duruyorlardı. Khalid Ansari bana acı ve gerginliği birleştiren bir yüz ifadesiyle cevap verdi - yüzünün derisi gerildi, yüzünü ikiye bölen diş izi daha belirgindi.

Yani herkes biliyordu. Kadir'in beni orada yalnız bıraktığını biliyorlardı. Peki, diyelim ki Kadir'in bana karşı bir yükümlülüğü yoktu, beni tutuklayan o değildi ve beni serbest bırakmak da onun görevi değildi. Er ya da geç oldu ve hayatımı kurtardı. Diyelim ki ben böyle bir dayaağı hak ettim ama mektubumu ona ulaştırmaya çalışan

diğer insanlar da benim yüzümden inanılmaz derecede dayak yediler. Mektubu muhatabına ulaştırsak bile Kadir'in umurunda olmayacak ve o harekete geçene kadar hapiste kalacaktım. Ne garip, boş umutlarım boşa çıksın. İnsan güvendiği ve bulduğu birine duyduğu güvenin boşuna olduğunu anladığında, güveninin parlak, seilmeye muhtaç bir parçasını öldürmek ve yok etmek demektir.

- Minnettar olacağımdan, sana hayatımı borçlu olduğumu derinden anlayacağımdan emin miydin? Bu yüzden mi beni orada yalnız bıraktın? sebebi bu mu?

- Hayır, Lin. O zamanlar sadece şanslıydın, kader. Madame Juil ile bir anlaşmamız vardı: Politikacılarla görüşmemize yardım edecek ve aynı zamanda iyi tanıdığı nüfuzlu bir Pakistanlı generalin gözüne girmemizi sağlayacaktı. Aslında, o general, Carla'nın özel müşterisiydi: onu Madame Ju'nun malikanesine ilk getiren Carla'ydı. O generalle temas kurmak benim için özellikle önemliydi, planlarımda çok önemliydi. Ve Madam Ju senden o kadar nefret ediyordu ki bu öfkeyi ancak senin tutuklanmanla söndürebilirdik. Orada öldürülmeni istedim. Ama işimi bitirdiğim gün hemen arkadaşın Vikram'ı senin peşinden gönderdim. İnan bana: Sana asla kin beslemedim. Senden çok hoşlanıyorum. BEN...

Ben tabancama uzanırken Kadir birden sustu. Halid, Ahmed ve Nazir hemen hazırlandılar ama onlar da bana bir sıçrayışta ulaşamayacaklarını biliyorlardı.

- Kadir, hemen gözümün önünden gitmezsen Allah'a yemin ederim ki ikimiz için de hayır olmaz. Kaderim beni hiç rahatsız etmiyor, seni bir daha görmesem, duymasam, yüzüne bakmasam yeter.

Yavaş, neredeyse istemsiz bir adım atan bakan, Kadir'in önüne geçti ve onu vücuduyla korudu.

- Vallahi şu anda benim için ölüm kalım farkı yok.
- Kar fırtınası durduktan sonra Chaman'a gideceğiz, - dedi Kadir ve ilk defa dilini büken, kekeleyen ve titreyen sesini duyabiliyordum.

- Seninle gelmeyeceğimi söylüyorum. Burada kalıp tek başıma döneceğim. Ya da burada kalacağım, fark etmez. Sadece gözümün önünden çekil. Seni göreceğiz gözlerim yok!

Kadir birkaç saniye hareketsiz kaldı ve ben öfke ve nefretle titreyerek neredeyse tabancamı çıkarıp onu vuracaktım.

- "Sen," dedi sonunda, "iyi ya da kötü, attığım tüm adımların doğru hedefler için olduğunu bilmelisin." Kanaatimce, ben seni hiçbir zaman dayanabileceğinden daha şiddetli imtihanlara maruz bırakmadım. Sana her zaman arkadaşım, öz oğlum gibi davrandığımı bilmelisin.

- Ve sen, Kadir Bey, - diye cevap verdim, karın saçlarımın omuzlarıma dolduğunu hissederek, - bilmelisin ki senden bütün varlığımla nefret ediyorum! Bilgeliğinizin tek bir açıklaması var: İnsanların kalplerini nefretle dolduruyorsunuz. İnançlarımla ve

yaşam tarzımla ilgilendin. Tüm eylemlerimin tek nedeni kişisel özgürlüğüm. Şu anki durumda senden, köleliğinden sonsuza dek kurtulmak istiyorum.

Gadir'in yüzü soğuktan kurumuştu ve ifadesini ayırt etmek imkansızdı: sakalı ve bıyığı karla kaplıydı. Ve altın gözleri gri-beyaz siste parıldadı: eski aşk onları henüz terk etmemişti. Sonra döndü ve gitti. Diğerleri onu takip etti ve kar fırtınasında yalnız kaldım. Hala kılıfın üzerinde olan donmuş elim titriyordu. Kılıfı açtım, Stechkin'in tabancasını çıkardım ve Gadir'in öğrettiği gibi hızla ve ustaca tetiği çektim. Tabancayı namlusu aşağıda olacak şekilde elimde tuttum.

Onun peşinden koşabileceğim ve onu ve kendimi öldürebileceğim ölümcül uzun dakikalar geçti. Tabancayı düşürmeye çalıştım ama buz gibi parmaklarım tabancayı sıkıca kavradı. Sol elimle sağ elimden çekmeye çalıştım ama parmaklarım o kadar yıpranmıştı ki pes ettim ve beyaz kar örtüsünün altında durup bir zamanlar yaptığım gibi ellerimi bu beyaz sağınağa uzattım. Prabaker'ın köyündayken hafif yağmura. yalnız kaldım.

Yıllar önce hapishanenin çitine tırmandığımda, çitin dünyanın kurtuluşunun çiti olduğunu hayal ederdim. Çitin üzerinden özgürlüğe inerken, bildiğim dünyayı, bildiğim dünyayı ve onu dolduran aşkı kaybettim. Bombay'da, farkında bile olmadan, bana önceki dünyamı hatırlatan ve hatta onun yerini alabilecek yeni bir aşk dünyası yaratmaya çalıştım. Kadir babamdı, Prabaker ve

Abdulla kardeşlerimdi, Karla sevgilimdi. Sonra birbiri ardına ortadan kayboldular. Yarattığım dünya da yok oldu.

Aniden aklıma net, beklenmedik bir fikir geldi ve hafızamda bir şiirin mısraları gibi belirdi. Khalid Ansari'nin neden Habib'e yardım etmeye bu kadar kararlı olduğunu şimdi anlıyorum. Halid'in gerçek amacını anladım: "Kendini kurtarmaya çalışıyor" sözlerini birkaç kez tekrarladım, donmuş dudaklarımda titreyerek ama zihnime yansıdı. Bu sözleri anlayıp söyledikten sonra Kadir ve Karla'dan nefret edemeyeceğimi anladım.

Duygularımın neden bu kadar ani ve radikal bir şekilde değiştiğini bilmiyordum. Belki de bunun nedeni elimdeki tabancaydı: Güç, onun verdiği yetki - bir insanın hayatına son verme ya da onu affetme, suçunu affetme gücü. - ve tabancamı ateşlememe engel olan bazı derin duygular. Bunu belki de Gadirbhai'yi kaybettiğimi fark ederek açıklayabilirdim: Ne de olsa dönüp gittiğinde kanımla her şeyin bittiğini anladım, yoğun beyaz havada bu kanın kokusunu aldım, tadını ağzımda hissettim. Bu ani değişikliğin nedeni, birkaç dakika önce beni içine çeken nefret girdabından hiçbir iz bırakmadan üzerime bir sağanak gibi çöktü.

Kadir'i evlat sevgisiyle sevdiğim ve tüm delillere rağmen onun sevgisini kazanmaya çalıştığım için hâlâ kendime kıızıyordum.

Bana yalnızca kişisel hedeflerine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu işe yaramaz bir nesne gibi davrandığı için ona kızdım. Beni hayatımın tek tesellisinden, en azından benim hayal gücümde, günahlarımın

başılanmasına ve iğrençliklerimin kefaretime yol açabilecek bir doktorluk işinden mahrum bıraktığı için de kızgındım. Bu küçük iyilik bile pislik içindeydi. İçimdeki öfke bir bazalt taşı gibi güçlü ve ağırdı, yıllarca dinmeyeceğini biliyordum ama yine de Gadir ve Carla'dan nefret edemiyordum.

Aldatmışlar, kendilerine olan güveni kırarak bana ihanet etmişlerdi, artık onları sevmek, saymak, hayran olmak istemiyordum ama yine de çok istiyordum. Başka seçeneğim yoktu, bembeyaz çölün ortasında dururken bunun açıkça farkındaydım. Aşk öldürülemez. Nefret bile onu öldüremez. Vurgu, titizlik ve hatta zafer sevincini bastırmak mümkündür. İnsan tüm bunları öldürebilir ya da kurşuni bir pişmanlığa dönüştürebilir, ama aşkın kendisini - asla! Aşk, kişinin kendi kişisel hakikatinden farklı bir hakikati tutkuyla aramasıdır ve hayatında bir kez, kendini kandırmadan, onu en gerçek anlamıyla hissettiği andan itibaren sonsuza dek ona adar. Sevginin her anı ve kalbin ona doğru uçuğu her an, en derin, evrensel iyinin veya Tanrı'nın veya Tanrı dediğimiz ilahi gücün bir parçasıdır ve bu ilahi güç ölümsüzdür.

Hava biraz açıldıktan sonra Halid'den uzakta durdum ve Qadirbhai, Nazir ve onlarla birlikte gelenlerin atlayıp kamptan ayrılmasını izledim. Babam mafyanın başı olan asilzade han, elinde ağaçta bir bayrakla eyerde dimdik oturmuştu. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Kadirbeyi terk edip kampta Halid'le kalma kararım korkularımı pekiştirdi: Han'dan uzaklaşınca daha zayıf ve daha kırılgan olurđum. Onun gidişini izledikten sonra Pakistan'a tek başıma gidemeyeceğimi anlamam mantıklı olurdu. İstemeden de olsa kendi kendime "Yapamam... Yapamam..." diye tekrarladım.

Ancak patronum Abdul Qadir-khan sisle kaplı karda dışarı çıktığında hissettiğim duygunun adı korku değildi. Kaderimle korkusuzca yüzleştim ve hatta onu selamladım. "Sonunda" diye dışındım, "hak ettiğimi yaşayacağım." Bu dışınceler, garip bir şekilde dışıncelerime ačíklık ve netlik getirdi. Korkunun yerini Kadir'in hayatta kalacağı ve yaşayacağı umudu aldı. Bitmiřti, bitmişti ve onu bir daha asla görmek istemiyordum ama onun beyaz gölgeler vadisine doğru yürüyüşünü izlerken hayatta kalmasını umdum. Bunun için dua ettim. Onu derin bir üzüntüyle dışındım, dua ettim ve onu çok istedim. Evet, gerçekten istiyordum.

otuz beşinci bölüm

Erkekler savaşlara çıkar elde etmek veya ilkelerini savunmak için katılırlar ve savaşmalarının asıl nedeni toprakları ve kadınlarıdır. Kısa sürede diğer tüm sebepler kana bulanır ve önemini kaybeder. Sonuç olarak, belirleyici faktörler tüm ölüm ve hayatta kalma nedenlerini ortadan kaldırır. Er ya da geç tek mantık hayatta kalmak olur ve ölüm görünür ve duyulur. Bu kanlı cehennemde, en yakın

dostlar ölürken feryat ederken, insanlar acıdan, öfkeden akıllarını yitirirken, bu dünyanın bütün hukuk, adalet ve güzellikleri, kardeşlerin, babaların, oğulların mayınlara düşen uzuvlarıyla paramparça olurken. , her yıl yüzlerce, binlerce, milyonlarca insanın topraklarını terk etmesi, kadınları bunun için savaşmaya ve ölümü göze almaya iten yegane sebeptir. •

Savaş öncesi konuşmalarını dinleyerek anlayabilirsiniz. Memleketlerinden, kadınlarından ve aşklarından bahsediyorlar. Öldüklerini gördüğünüzde, bunun doğru olduğunu bilirsiniz. İnsan ömrünün son anlarında yerde yatıyorsa elini uzatır ve avuçlarının arasında yeri sıkar. Gücü yetiyorsa başını kaldırıp son kez dağlara, çayırlara, vadilere bakar. Evi uzaktaysa orayı düşünür ve konuşur. Doğup büyüdüğü şehir veya köyden bahsediyor. Günün sonunda önemli olan tek varlık arazidir. Son anda insanın ilkeleri gözüne görünmez - Allah'a sığınır ve ablasının veya kızının, annesinin veya sevgilisinin adını fısıldar veya haykırır. Son, başlangıcın ayna görüntüsüdür. Sonunda kadın veya memleketi belirtilir.

Gadirbhai'm'in kamptan ayrılmasından üç gün sonra, hafif yağan karda at sırtında uzaklaşmasını izledim, kampın güney Kandahar tarafındaki gözlem noktasında görevli gardiyanlar bağırdılar ve bir grup adamın yaklaştığını bildirdiler. Aceleyle güney karakoluna gittik ve sarp kayalara tırmanan iki üç adamın bulanık gölgelerini görünce hepimiz aynı anda dürbünümüze uzandık. Adamın yavaşça dizlerinin üzerinde sürünerek iki kişiyi beraberinde sürüklediğini

görebiliyordum. Yakından bakınca bu adamın güçlü omuzlarını, kıvrımlı bacaklarını ve mavi-siyah kıyafetlerini tanıdım. Dürbünümü Khalid Ansari'ye vererek yokuşun kenarından aşağı kaydım ve onlara doğru koştum.

- O bir Bakan! Bağırdım. - Görünüşe göre o bir bakan!

Onlara en hızlı yetişenlerden biriydim. Bakan derin derin soluyarak ayaklarıyla karı hissetti, tutunacak bir yer arıyordu ve diğeri kollarını iki adamın yakalarından sıkıca tutmuş, yerde yatıyordu. Sırt üstü yatan her birini bir eliyle sürükledi. Katedilen mesafeyi belirlemek mümkündür

dedi, büyük olasılıkla yol uzun ve çoğunlukla dikti. Sol eliyle ağır yaralı Ahmed Zadeh'i, sağ eliyle Abdülkadir Han'ı tutuyordu. Gadirbhai öldü.

Bakanın parmaklarını ayırmak üç kişinin çabasını gerektirdi. Tamamen donmuş ve bitkindi, konuşamıyordu. Ağzı açılıp kapandı ama boğazından yalnızca uzun ve kesik kesik homurdanmalar çıktı. Mücahidlerden ikisi koltuk altlarını tutuyor. onu kampa götürdüler. Kadir'i hayata döndürmek için kıyafetlerini çıkarıp göğsünü açtım ama vücuduna dokunduğumda derisinin buz gibi olduğunu gördüm. Birkaç saat önce, belki bir günden fazla ölmüştü ve vücudu tamamen kurumuştı. Bacakları ve kolları hafifçe kavuşturulmuş, parmakları kenetlenmiş, yüzü ince bir kar tabakasıyla kaplı, huzurlu ve temizdi. Ağzı ve gözleri tatlı bir uykudaymış gibi

kapalıydı: Ölüm onu pek değıştirmediği için, Kadir'in artık hayatta olmadığına inanmak zordu.

Khalid Ansari beni omzumdan tutup sarstığında, gardiyanlar alarmı çalıştırdığı andan itibaren uyanık olduğumu bilmeme rağmen, uyanmış gibi hissettim. Karların üzerinde, Gadir'in cansız bedeninin yanında diz çökmüş ve güzel kafasını kollarımda göğsüme yaslamış olmama rağmen oraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyordum. Ahmad Zadeh kampa götürüldü. Halid ve Mahmud ile birlikte Kadir'in cesedini bir şekilde sürüye, büyük mağaraya getirdik.

Ahmad Zadeh'in başında toplanan üç kişiye yaklaştım. Giysileri, göğsündeki donmuş kan nedeniyle kurumuştı. Vücudundaki açık yaralara ulaştığımızda gözlerini açtı ve bize baktı.

- Önce Fransızca, sonra Arapça ve son olarak da İngilizce olarak "Yaralandım" dedi.

- Evet, dostum, - Onunla tanıştığında gülümsemeye çalışarak cevap verdim, ama zorla gülümsememin onu rahatlatacağına dair hiçbir umudum yokmuş gibi dudaklarım dondu.

Kesin olarak bilmek imkansız olsa da en az üç yerinden yaralandı. Karnındaki korkunç derin yara büyük olasılıkla bir mayın patlamasının sonucuydu. Muhtemelen omurgada metal bir şarapnel kalmıştır. Ayrıca kasıklarında ve baldırında büyük yaralar vardı. İç organlarındaki hasarın derecesini belirlemek zordu. Güçlü bir şekilde idrar ve dışkı kokuyordu. Hala hayatta olması ve

ölmemiş olması bir mucizeydi ama ne yazık ki yaşamak için sadece birkaç saati vardı ve benim hiçbir şey yapacak gücüm yoktu.

- İşler çok mu kötü?

- Evet dostum, - Titrek bir sesle cevap verdim, kendime hiç hakim olamadım. - Hiçbir şey yapamam.

Şimdi bu sözleri söylediğime nasıl pişmanım! Bu pişmanlık, günahkar hayatım boyunca işlediğim ve vicdan azabı çektiğim eylemlerdir ve söylenmelidir.

eksik kelimeler listesinin başında, ilk sıralardan birinde duruyor. Ahmed'i hayata bağlayan telin kurtulacağı umudunu hesaba katmadım. O. sözlerimi duyar duymaz, sanki kara bir gölün dibine inmiş gibi. Aniden yüzü soldu ve sadece iradesiyle pürüzsüzlüğünü kaybetmeyen cildi gevşedi ve kırıştı. Ona morfin iğnesi hazırlamak istedim ama son anlarını yaşadığını bildiğim için kendime hakim olamadım ve elimi elinden çektim.

Yaralı adamın gözleri genişledi ve sanki mağarayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı . Mahmud ve Halid bir tarafta duruyorlardı, ben de diğer tarafta yanlarında diz çöküyordum. Bize baktı, gözleri korkuyla açıldı - bu. İlahi gücün ondan yüz çevirdiğini ve ölümün zaten içinde olduğunu, bir zamanlar sahip olduğu yaşam dünyasını genişletip, şişirdiğini ve doldurduğunu fark eden insanın sınırsız gaddarlığıydı . Sonraki haftalarda ve yıllarda bu cümleye çok aşına oldum . Ve sonra, o gün, bu ifade benim için yeni, yabancı bir

ifadeydi ve o anda onun korku hissine benzer bir dehşetin başımı deriden çekiştirdiğini hissettim.

- Eşeklerle gitmeliydik, - dedi Ahmed kırık sözlerle.

-Evet?

- Kadir eşeklerle gitmeliydi. Bunu ona en başından söyledim. Duydun.

Hepiniz duydunuz.

- haklısın dostum

- Eşekler bunun için var... Ben dağlarda büyüdüm. Dağları biliyorum.

- Evet arkadaşım.

- Eşeklerle gitmek gerekiyordu.

- Evet, - Başka ne söyleyeceğimi bilmeden tekrarladım.

- Ve çok gururlu Kadir Han. Ulusal kahramanın...dönüşünü...ihtişamını duymak istiyordu. Onlar için atlar... bir sürü güzel at.

Ahmed bu noktada boğuldu ve sustu, karnındaki yaradan gelen gümbürtüler göğsüne doğru yükseliyordu. Burnunun ve dudağının kenarından kan ve safrayla karışık koyu renkli bir sıvı akıyordu. Ve bunu hissetmiyor gibiydi.

- Sırf halkına at vermek için bizi ölüme götürdü. Pakistan'a doğrudan değil dolaylı olarak dönmemizin tek nedeni buydu. - Ahmed inledi ve gözlerini kapattı, sonra hızla açtı. - O atlar olmasaydı... güneye, sınıra doğru, sınırın hemen yanında gidecektik. Bu onun için bir onur meselesiydi, anlıyor musun?

Halid ve Mahmud'la birbirimize baktık. Halid hemen gözlerini ölmekte olan arkadaşına dikti. Biz başımızı sallayıp birbirimizi işaret edene kadar Mahmud gözlerini benden ayırmadı. Dışarıdan biri birbirimize yaptığımız görünmez hareketi göremedi ve ikimiz de hafif bir baş sallamayla bunu düşündük.

ne hakkında konuştuğumuzu ve neyi kabul ettiğimizi biliyorduk. Evet, Ahmed haklıydı, diğerlerinden farklı olan o adamın hayatını gurur bitirmişti. Kulağa ne kadar garip gelse de. işte o an o gururun felaketini anladım ve Gadirbhai'nin öldüğünü tam olarak anlamaya başladım ve onun ölümünün ruhumda yarattığı boşluğu hissettim.

Ahmed biraz daha konuştu: köyünün adından bahsetti ve yakındaki kasabadan oraya nasıl gidileceğini anlattı, anne babasından, kardeşlerinden bahsetti. Ölürken, ailesine ne düşündüğünü söylememizi istedi. Arkadaşını hep yabancılar arasında arar gibi görünen bu cesur, neşeli Cezayirli, aslında ölürken ailesinden, ruhunun bedeninden ayrıldığından ve annesine olan sevgisinden bahsediyordu. Son nefesinde söylediği kelime Allah'ın adıydı.

Ahmed ölünceye kadar kımıldamadan yanında durduk, donup kaldık. Birkaç Mücahid, Müslüman geleneklerine göre ölü bedenini yıkama ve arındırma görevini üstlendi. Halid ve Mahmud ile Nazir'i ziyaret ettim. Yaralanmamıştı ama müthiş bir şekilde boyun eğmişti - komadaki bir adam gibi yatıyordu: ağzı açık, gözleri yarı kapalı, gözlerinin beyazı görünüyordu. Vücudu sıcaktı, görünüşe

göre kaderinde olan şiddetli çileden yavaş yavaş iyileşiyordu. Ondan ayrıldık ve merhum Hanımızın naaşına yaklaştık.

Tek kurşun Kadir'in kaburgalarının altından - yan tarafından ve görünüşe göre kalbine isabet etti. Mermi vücudundan çıkmamıştı: göğsünün sol tarafında büyük bir kan pıhtısı ve deri altı hematom vardı. Ruslann AK-74'ten atılan mermi o yıllarda içi boştu. Çelik çekirdeğin ağırlığı alt uçta olduğu için mermi dönüyordu. Vücuda çarptığı zaman onu delmek yerine parçalayıp dağıtırdı. Bu tür imha yöntemleri uluslararası hukuk tarafından yasaklanmış olsa da, çatışmada ölen hemen hemen her Afgan, bu barbarca kurşunlardan korkunç yaralar aldı. Aynı şey bizim Han'ın başına da geldi: Yan tarafında kalp bölgesine kadar uzanan büyük bir yara, kadife çiçeğini andıran mavi-siyah bir yara, diğeri ise göğsündeydi.

Bakanın Gadirbhai'nin cenazesıyla bizzat ilgilenmek isteyeceğini bildiğimiz için hanın cesedini battaniyelere sardık ve mağaranın girişinde karda kazdığımız küçük bir hendeğe koyduk. İşimizi bitirir bitirmez, kuşların cıvıltısına benzeyen güçlü bir sesle konuşmamız yarıda kesildi. Korku ve şaşkınlıkla ayağa fırladık ve birbirimize baktık. Turuncu bir ışığın eşlik ettiği güçlü bir patlama yeri salladı ve ardından gri bir duman bulutu geldi. Maden bizden yüz metre ötede düşüp patlasa da - kampın diğer tarafında çok iğrenç bir koku ve duman her yere yayıldı. Sonra ikinci ve üçüncü mermiler

patladı Mağaranın girişine koştuk ve bizden önce siper almış insan kalabalığının arasına düştük. Havan topları taşlı zemini çürümüş tahta gibi parçaladığında, çömelmiş, ellerimizi ve ayaklarımızı bir arada tutuyorduk.

O günden sonra işler daha da kötüye gitti. Yangın saldırısının ardından kampın ortasında bıraktığı deliğe ve bıraktığı siyah çatlaklara baktık. Ölen iki kişiden biri, kampa varmadan önceki gece kırık kolunu değiştirdiğim Karim'di. İki kişi daha ağır yaralandı, hayatta kalmaları için umut yoktu. Özel bir öneme sahip olan fırın ve jeneratör yakıtıyla dolu tanklar da dahil olmak üzere erzaklarımızın çoğu imha edildi. Su ve yakıt stoklarımız neredeyse tamamen tükenmişti ve seyahat çantamdaki ilaç yanarak kül oldu. Çöp toplama işleminin ardından kalan eşyalar büyük mağaraya taşındı. Halk korku ve düşünce içinde sustu ve bunun da kendine göre nedenleri vardı.

Diğerleri bu işlerle meşgulken ben yaralılarla ilgilendim. Birinin bacağı vücudundan dizinin altından kopmuş, boynuna ve koluna şarapnel saplanmıştı. Biz gelmeden altı ay önce, bu on sekiz yaşındaki çocuk, ağabeyiyle birlikte Mücahidlere katılmıştı. Kardeşi, bir Rus muhafız birliğine düzenlenen saldırı sırasında Kandahar yakınlarında öldürüldü. Ve şimdi bu bebek ölüyordu. Aletlerimin arasında bulduğum bir çift paslanmaz çelik kerpeten ve kerpeten yardımıyla metal şarapneli vücudundan çıkardım.

Çocuğun parçalanmış bacağına yapabileceğim küçük yardım, yarayı yıkayıp temizlemek ve ezilmiş bacak kemiğinden pense ile elimden geldiğince çok kıymık çıkarmaktan başka bir şey değildi. Oğlan sağır edici bir sesle bağıırıyordu, ben heyecandan ve gerginlikten terliyordum ve soğuk rüzgarda titriyordum. Bacak derisinin nispeten sağlam sarkan kısmına da dikişler attım, yarayı tamamen kapatmak imkansızdı. Yırtilan etinden büyük bir kemik parçası çıktı. Testereyle kesip daha düzgün bir şekle sokmayı düşündüm ama yaranın daha da kötüleşmesinden korktuğum için yapmadım. Emin değildim... İnsan ne yaptığından emin olmadığında çarpışma gereksiz ıstırap ve acıya neden olabiliyor... En sonunda yaranın üzerine antibiyotik tozu serpip bandajla sardım.

İkinci yaralı adamın boğazı patlayan bir mayın tarafından parçalandı. Her iki gözünden de geçmişti ve burnunun ve ağzının çoğu eksikti, Ranjit ona bir cüzamlıyı hatırlattı, ancak yaraları taze ve kanlıydı ve dişlerinin çoğu dökülmüştü, bu da cüzamlının sakatlığının onunkine kıyasla küçük görünmesine neden oluyordu. yaralanmalar. Şarapneli boğazından, gözlerinden ve kafa derisinden çıkardım. Boğazı ciddi şekilde hasar gördü.

Nispeten düzgün nefes almasına rağmen, durumunun kötüleştiğine hiç şüphe yoktu.

Yaralıların yaralarını temizledikten sonra onlara hem penisilin hem de morfin iğnesi yaptım.

En büyük sorun çok kan kaybetmeleri idi. Son haftalarda görüştüğüm Mücahidlerin hiçbiri kendi kan gruplarını veya diğer grup üyelerinin kan gruplarını bilmediğinden, uyumluluk kontrolü yapma ve donör kanı rezervi oluşturma fırsatım olmadı. Kendi kanım sıfır tip olduğundan ve bağış için evrensel olduğundan, kan nakli için tek kaynak vücudumdu, bu yüzden tüm çetenin gezici kan bankası oldum.

İnsan vücudunda yaklaşık altı litre kan vardır. Genellikle donörden tek seansta yarım litre kan alınır yani toplam miktarın onda birinden daha az kan alınır. Gadir'in getirdiği kargoyla birlikte kaçak mallar arasında damardan nakil amaçlı damlama cihazları da vardı. Her yaralıya yarım litreden biraz fazla kan verdim. Kip, kapalı paketlerde saklanmak yerine kaplara yığılmış iğnelerle yaralı savaşçıların damarlarını deldiğinde, bu iğnelerin Ranjit cüzamlıları tarafından kullanılan iğneler olup olmadığını dehşet içinde merak ettim. Kan nakli sonucunda kanımın yüzde yirmi kadarını kaybetmiştim. Benim için çok fazlaydı: Baş dönmesi ve mide bulantısının gerçek semptomlar olup olmadığından şüpheliydim, çünkü beni saran bilinmeyenin korkusundan kaynaklanmış olabilir. Belli bir süre kan veremeyeceğimi biliyordum ve bu çaresizlik, göğsümde bana baskı yapan keskin ağrılara yansdı.

Bu korkunç, kirli işi yapmak için eğitilmedim. Gençliğimde katıldığım ilk ilk yardım kursu başlı başına kapsamlıydı ama savaş yaralanmaları hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Harabelerdeki "klinikte" kazandığım deneyim burada da pek önemli değildi - dağların tepesinde. Öncelikle bilinçaltı içgüdüme güvendim - yardım etme ve iyileştirme arzusu, bana bir ömür önce memleketimdeki aşırı dozda eroin bağımlılarını kurtarma fırsatı verdi. Elbette, Khalid Ansari'nin Habib'e yardım etme niyeti gibi, ben de esas olarak yardım etme, kurtarma ve dolayısıyla kendimi kurtarma arzusuyla hareket ettim. Tüm çabalarımın rağmen, elimdeki alet ve ilaç eksikliği seçeneklerimi ciddi şekilde sınırladı, ağlamamı bastırmak, böhürlenmemi yenmek, korkumu gizlemek ve sonra kanlı ellerimi karla temizlemek için elimden geleni yaptım.

Bakan biraz sakinleştikten sonra, Abdülkadir Han'ın Müslüman geleneklerine sıkı sıkıya bağlı kalınarak gömülmesi konusunda ısrar etti ve tören

bütün bu süre boyunca diline bir lokma yemek koymadı, su bile içmedi. Halid, Mahmud ve Nazir'in kıyafetlerini temizlemesini, dua etmesini ve ardından Kadirbhai'nin cenazesini cenazeye hazırlamasını izledim. Han'ın beyaz ve yeşil bayrağı kayboldu, ancak Mücahidlerden biri kefen için bayrağını bağışladı. Basit beyaz bayrağın üzerinde La ilahe illallah (Allah'tan başka ilah yoktur) yazıyordu.

Gözlerim, Karaçi'deki unutulmaz taksi yolculuğumuzdan beri tanıdığım bir İranlı olan Mahmoud Melbaf'la dalga geçiyordu. Huzurlu ve heybetli yüzü, merhuma karşı güçlü bir sevgi ve sadakat yaydı ve kendi oğlumun bile onu daha fazla zarafet ve saygıyla gömmeyeceğini düşündüm. O dakikalardan itibaren ona karşı dostça duygular beslemeye başladım.

Cenazenin sonunda Bakan'la göz göze geldiğimde başımı eğdim ve donmuş toprağa baktım. Bakan, keder ve utanç okyanusuna daldı: Sonuçta, hayatının anlamı, Yüce Olan'a hizmet etmek ve onu korumaktı. Ama han ölmüştü, yaşıyordu ve iyiydi. Onun için hayatı ve varlığı bir ihanetti, kalbinin her atışı vefasızlık demekti, bu acı, ruh ve güç eksikliği ciddi bir hastalığa yol açtı. Bakan on kilodan fazla verdi, yanakları çökük, gözlerinin altında kara delikler oluştu, dudakları çatlayıp soyulmaya başladı. Ellerini ve ayaklarını dikkatli bir şekilde inceledikten sonra endişelendim: doğal renkleri ve tahrişleri henüz tam olarak düzelmemişti. Görünüşe göre karda sürünürken donmuş.

Ancak o zamanlar hayatına anlam katan bir konu vardı ama ben bunun farkında değildim. Kadirbhai, Afgan misyonunun icrası sırasında vefat etmesi durumunda Bakan'a yapması gereken son görevi vermiş, Kadir ona öldürmesi gereken kişinin adını söylemiş ve merhumun vasiyetini yerine getirmeye çoktan başlamıştı. kendisine verilen cinayeti işlemek için hayatta kalmak. Onun için karanlık bir düşünceydi ve onu yaşamaya iten teldi. Cenazeden

sonraki o soğuk haftalarda Kadir'in son isteğini bilmiyordum, kudretli ve sadık Bakan'ın aklını kaçıracığından endişeliydim. Kadir'in ölümü Halid Ensari'yi çok kötü etkilese de onda meydana gelen değişiklikler pek fark edilmedi. Yaşananlar çoğumuzu tamamen günlük bakımın girdabına kaptırarak sarstı. Aksine Halid'in çalışkanlığı faaliyetiyle arttı. Hepimizin sevdiği bir insanı kaybetmenin acısını sık sık hissederken ve kendimi acı-tatlı anılar selinin içinde bulurken, Khalid kendini tamamen ortak davaya adadı ve her geçen gün daha ağır sorumluluklar üstlendi. Birkaç savaşın gazisi olarak, Mücahid komutanı Süleyman Şahbadi'nin danışmanı olarak çalıştı - daha önce Gadirbhai

meşguldü. Filistinli işini ibadet olarak, ciddiyetle yerine getirdi. Yaptığı her şeyde açgözlülük, yorulmazlık ve muhakeme ifade edildi. Halid'de bu nitelikler daha önce vardı ama Kadir'in ölümünden sonra onda görmediğim iyimserlik ve zafer coşkusu da arttı. Öne çıktı ve halkı ibadete çağırdı, donmuş taş üzerinde uzun süre dua etti, dua etti ve en son ayağa kalktı.

Yaralılar da dahil olmak üzere yirmi kişilik grubumuzdaki en yaşlı Afgan olan Süleyman Shahbadi, bir zamanlar bir köy muhtarıydı - Gazni yakınlarındaki birkaç köyü içeren bir topluluğun reisiydi. Oradan Kabil'e giden yolun yaklaşık üçte biri kadardı. Alli, elli iki yılının beş yılını savaşlarda geçirerek, kuşatmalardan gerilla

atışmalarına kadar her türlü muharebede deneyim kazandı. Ruslara karşı ulusal savaşın gayri resmi lideri Ahmed-shah Mesud, Süleyman'ı Kandahan'ın güneyinde askeri operasyonlar yürüten grupların komutanı olarak atadı. Ordumuzun farklı etnik yapıya sahip tüm savaşları, Mesud'a abartısız sevgi denilebilecek derin bir saygı duyuyordu. Süleyman'a yetki veren kişinin Pensar Aslanı Mesud olması doğrudan onun daha fazla saygı görmesine neden oldu.

Bakan, olanları tam olarak anlatacak kadar iyileştikten sonra -biz onu karda bulduktan sonraki nc gün- Süleyman Shahbadi bir toplantı düzenledi. Süleyman uzun boylu, uzun bacaklı, yüzünde hüzünlü bir ifade olan bir adamdı. Enli'nin alnında, bir çiftçinin toprakta açtığı izlere benzeyen yedi derin oluk vardı. Kel kafasında sarmal beyaz bir ammam duruyordu. Ağzının çevresinde, beyazlaşmaya başlayan bir sakal çenesini çevreliyordu. Kulaklarının sivri ucu ona biraz komik bir görünüm veriyordu. Bu, beyaz bıyıklarının arka planında daha belirgindir ve geniş dudaklarıyla birlikte, bir zamanlar kaba bir mizah anlayışına sahip olabileceğini düşündürür. O zamanlar dağlarda, gözlerinde dile getirilemeyen, yaşlarla dolu ve dışarı çıkamayan hzn dolu bir acı ifadesi vardı. Yüzü hoş olmasına rağmen sempatik değildi ve bilge, cesur ve uysal bir adam izlenimi vermesine rağmen, derin üzüntüsü, davetsiz olarak onunla sohbet etmekten alıkoyuyordu.

Süleyman'ın başındaki mağarada toplanan 14 kişi, kampın etrafındaki mevzilerde bulunan dört muhafız ve iki yaralıyı saymazsak. Hava soğuktu, sıcaklık sıfıra yakındı, herkes ısınmak için birbirine yakın oturdu.

Quetta'da geçirdiğim süre boyunca Dari ve Peştuca'yı yeterince iyi öğrenemediğime pişman oldum. Toplantıda bulunanlar sırayla her iki dilde de konuştu. Mahmoud Melbaf, Mahmud'u dinlemek için önce sola dönen, sonra sağa dönüp benim için Arapçadan İngilizceye çeviren Khalid için Dari'den çeviri yaptı. Yavaş ve uzun bir süreç oldu herkes sabırla anlattı

Benim için çevrilmeyi beklemekten şaşırđım ve bıktım. Avrupa ve Amerika'daki Afganistan halkının kana susamış vahşiler olarak kendini beğenmiş karikatürü, onlarla her temasta gerçekte çelişiyordu: Afganlar bana karşı çok nazik, kibar ve cömertti. O ilk görüşmede ve sonraki toplantılarda tek kelime konuşmasam da bu kişiler benim için söylediklerinin her kelimesini tercüme edip açıkladılar.

Bakanımızın hanımımızın ölümüyle ilgili söyledikleri ciddi endişe yarattı. Gadir kamptan ayrıldığında, tamamı at sırtında, binicilikte ve yük atlarında yirmi altı adam ona eşlik etti. Rotanın tamamen güvenli olması gerekiyordu. Yolculuklarının ikinci gününde, Gadirbhai'nin doğduğu köyden bir günlük uzaklıktayken yolları kesildi. Muhtemelen, geleneğe göre yerel kabilenin başına haraç ödenmesi bekleniyordu.

O görüşmede Habib Abdurrahman hakkında tatsız bir şekilde sorguya çekildiler. Habib, zavallı Siddiqui'yi öldürdükten sonra aramızdan ayrılalı iki ay oldu ve bu süre zarfında Shahr-i-Safa dağlarının yeni belirlenen cephesinde tek başına bir terör savaşı yürütüyordu. Önce bir Rus subayına işkence edip öldürdü, ardından aynı adalet ölçüsünü Afgan askerlerine ve hatta yeterince güvenilir bulmadığı Mücahidlere uyguladı. Bu korkunç olayların haberi etrafa yayıldı ve paniğe neden oldu. Habib'in insanların bedenlerini parçalamak, derilerini soymak ve gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak için yeryüzüne inen bir hortlak, bir iblis ve hatta bir iblis olduğu söyleniyordu. Eskiden savaşılan bölgeler arasında nispeten barışçıl bir koridor olan bu koridor, şimdi iblis Habib'i bulup öldürmeye kararlı, öfke ve korkudan deliye dönmüş silahlı adamlarla doluydu.

Habib'e kurulan bir tuzağa düştüğünü anlayan ve yolunu kapatanların önyargılarını hisseden Gadirbhai, yine de onlarla bir dil bulmaya çalıştı. Yanında götürdüğü atlardan dördünü haraç olarak onlara verdi ve gitmek için adamlarını topladı. Düşman bölgesinden çıkışta, küçük bir dağ geçidinden ateş açıldı. Yarım saat süren şiddetli çatışmanın ardından Nazir, Kadir'in grubunda 18 ceset olduğunu tespit etti. Ölenlerin bir kısmı yaralandıklarında başları vücutlarından ayrılmıştı. Nazir ve Ahmad Zadeh, yalnızca at ve insan cesetleri arasında kayboldukları için öldü kabul edildi.

Bu mücadeleden atlardan biri ağır yaralı olarak çıktı. Bakan bir şekilde atı kaldırdı ve ölmekte olan Ahmed Zadehi'yi Kadir'in

cesediyle sırtına yükledi. At bir buçuk gün karda süründü ve kampımıza üç kilometre kala düşerek öldü. Bundan sonra tarafımızdan bulununcaya kadar Kadir'in naaşı ile

Ahmad Zadehi karda sürüklenmek zorunda kaldı. Yapabilmek grubunun diğer üyelerinin akıbetini bilmiyordu, ya kaçtıklarını ya da yakalandıklarını tahmin etti. Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Afgan ordusunun kıyafetlerini ve öldürülen düşmanların kıyafetlerinde Rusların yeni üniformasını görmüştü.

Süleyman ve Halid Ansari mevzilerimize yapılan havan topu saldırısının Abdülkadir'i öldüren savaşla ilgili olduğunu tahmin ettiler. Görünüşe göre bir grup Afgan ordusu yeniden toplanıp Nazir'i kovaladı veya yakalanan Mücahidlere işkence yaptı ve kampın yerini onlardan öğrendi. Süleyman bu saldırıların devam edeceğini tahmin etse de mevzilerimizin geniş çaplı bir cepheden saldırıya maruz kalacağını düşünmüyordu. Böyle bir saldırı büyük kayıplara neden olur ve istenilen hedefe ulaşılamazdı. Afgan askeri birliklerinin Ruslar tarafından desteklendiğini hesaba katmazsak, helikopter saldırısının açık havalarda gerçekleştirilmesi daha olasıdır. Her halükarda ağır kayıplar vermemiz ve büyük olasılıkla kampın tamamen yok olması kaçınılmaz görünüyordu.

Birkaç olası seçenek üzerine uzun bir tartışmanın ardından Süleyman, kendi havan toplarımızı kullanarak iki karşı saldırı başlatmaya karar verdi. Bunun için düşmanın mevzileri ve savaş yetenekleri hakkında doğru bilgilere ihtiyacımız vardı. Süleyman keşfe göndermek üzere olduğu Celalad isimli yörük gence hemen

görevlerini vermeye başladı ama birden mağaranın girişinde durup dilini yutarcasına sustu. Geri döndük ve yerinde donduk: girişin girintisinde, oval bir çerçeve şeklinde, paçavralar içinde vahşi bir adamın silueti duruyordu. Bu Habib'di. Gardiyanlardan kaçmayı başardı, gizlice kampa girdi ve şimdi bizden iki adım uzakta duruyordu. Silahıma uzandım, neyse ki bunu yapan tek kişi ben değildim.

Halid içten bir gülümsemeyle ona doğru koştu ve ben ona ve ona bu neşeyi yaşatan Habib'e kızgındım. Deliyi mağaraya sürükleyip şaşkın Süleyman'ın yanına oturttu. Sonra Habib tamamen sakin ve anlaşılır bir şekilde konuşmaya başladı.

Düşman mevzilerini gördüğünü ve savaş kabiliyetlerini belirlediğini bildirdi. Kampımızın havan topu ateşiyle vurulduğunu gözlemlediğini ve ardından akşam yemeğinde ne pişireceklerini tartıştıklarını duyacak kadar düşman mevzilerine yeterince yaklaştığını söyledi. Düşman kampına havan topu saldırısı yapmayı, onu yok etmeye uygun net gözlem alanlarını bize göstermeyi taahhüt etti ve bu hizmetleri karşılığında saldırıdan sağ kurtulanların kendisine teslim edilmesini talep etti.

Habib'in teklifi hemen yanında tartışıldı. Bazıları, savaşın kampımıza ulaşmasına neden olan çılgınlığa kendimizi adamaya niyetli olduğumuzdan endişeliydi. Habib'e katılmanın başarı getirmeyeceğini ve onda var olan kötülüğün talihsizliğe yol

açacağını iddia ettiler. Diğerleri, düzenli asker olan birçok Afgan'ı öldüreceklerimizden endişe ediyorlardı.

Bu savaşın garip zıtlıklarından biri, Afganların birbirleriyle savaşma konusundaki isteksizliği ve ölen her Afgan için içten pişmanlık duymalarıydı. Afganistan'daki aşiret ve etnik grupların bölünmesine olan husumeti oldukça eskilere dayanmaktadır ve belki de Rus safında savaşan Afganlardan Habib kadar nefret eden başka kimse olmamıştır. Ve KHAD olarak bilinen Afganistan Devlet Güvenlik Komitesi gerçek bir nefret kaynağıydı. Halkına ihanet eden ve bunun sonucunda iktidarı ele geçiren ve kendisini ülkenin başına atan Necibullah, sayısız ciddi suç işleyen bu kötü şöhretli polis teşkilatının başında uzun yıllar görev yaptı. Afganistan'da Necibullah'ı darağacına asmak istemeyen tek bir direniş askeri bulamazsınız. Afgan ordusunun askerlerine ve subaylarına karşı tutum tamamen farklıydı: çoğu ya Mücahidlerle akrabaydı ya da ölmek için seferber edilmiş ve emirlere uymaya zorlanıyordu. Ayrıca gerillalar, Afgan düzenli ordusundan Rus birliklerinin hareketleri ve amaçlanan saldırıların hedefleri hakkında sıklıkla hayati bilgiler aldı. Aslında bu savaşta onların gizli desteği olmasaydı zafer mümkün olmazdı ve Habib'in istihbaratı tarafından keşfedilen Afgan ordusunun iki mevziinin ani havan atışının çok sayıda can kaybına yol açacağına şüphe yoktur.

Uzun tartışmalardan sonra savaşın başlamasına karar verildi. Durumumuz oldukça vahimdi, başka seçeneğimiz yoktu: bir karşı

saldırı başlatmamız ve düşmanı yükseklerden indirmemiz gerekiyordu.

Planımız umut vericiydi, işe yarayacak gibi görünüyordu ama bu savaşta çok sık olduğu gibi sadece şans eseri ölümlere yol açtı. Kampı korumak için dört nöbetçi bırakılırken, ben yaralılarla ilgilenmek için kampta kaldım. Saldıran grubun on dört savaşçısı iki takıma ayrıldı: Birincisi Halid ve Habib, ikincisi ise Süleyman tarafından yönetildi. Habib'in talimatlarına göre, havan topları, maksimum etkili hasar menziline çok daha küçük bir mesafeye - düşman kampından yaklaşık bir kilometre uzağa yerleştirildi. Mekanın yıkılması ile birlikte hemen başlayan yangın yarım saat sürdü. Saldırı ekibi imha edilen kampa girdiğinde, sekiz Afgan askerinin cansız bedenleriyle karşılaştılar.

¹ Muhammed Najibullah (1947-1996) - Afgan askeri yetkili, 1986-1992'de Afganistan cumhurbaşkanı
bazıları hala hayattaydı. Habib, hayatta kalanlarla hemen ilgilenmeye başladı. Onun rıza gösterdiği vahşeti izlemeye dayanamayan askerlerimiz, bu deliyi bir daha görmemek ümidiyle kampa döndüler.

Dönüşümüzden bir saat sonra kampımız kükreme, ıslık ve patlama sesleri eşliğinde karşılık ateşi altına girdi. Ölümcül saldırı yatıştıktan sonra siperlerimizden çıktık ve garip, titreşen bir uğultu duyduk. Khalid benden birkaç metre uzaktaydı. Zaten yaralı olan yüzünde bir korku ifadesi gördüm. Elini kaldırıp onu takip

etmemi işaret etti ve mağaranın karşısındaki taş duvardaki boşluğa doğru koştu. Ona doğru bir adım atmaya çalıştığımda olduğum yerde donup kaldım: kampın üzerinde kocaman bir böcek gibi bir Rus helikopteri gezindi. Bu tekniğin ateşine maruz kaldıklarında ne kadar büyük ve yırtıcı göründüklerini kelimelerle ifade etmek imkansızdır. Bu dehşet insanın o anda gördüğü ve anladığı tek şey haline gelir: Sonsuz birkaç saniye boyunca dünyada metalden başka bir şey olmadığını düşünürsünüz, sağır edici bir kükreme ve dehşet.

Helikopter göğe yükseldi, bize ateş etti ve avını arayan bir şahin gibi havada daireler çizdi. İki roket havayı yararak mağara yönüne gönderildi. Bu roketler o kadar inanılmaz bir hızla uçtular ki gözlerim hareketlerini takip edemedi. Döndüm ve roketlerden birinin mağara girişinin tepesine çarptığını ve patlayarak kaya, duman, alev ve metal yağmuru saçtığını gördüm. Hemen ardından ikinci roket mağaranın boşluğuna çarparak içeride patladı.

Darbenin gücünü tüm vücudumla hissettim: Bir havuzun kenarında durmak ve birinin elleri sırtınızda sizi havuza ittiğini hissetmek gibi. Boğuldum, ağzımdan nefes almaya çalıştım, sırt üstü düştüm. Mağaranın girişinin hemen önündeydim: hem yaralılar hem de saklanmaya çalışanlar - herkes oradaydı. Bazıları koşarak bazıları sürünerek mağaradan çıktı, siyah duman ve alevler çıkmaya başladı. Bu adamlardan biri, Alef adında bir Peştun tüccarıydı. Kadirbhai, kibirli mollalar ve Afgan politikacılar

hakkında esprili şakaları nedeniyle onu seviyordu. Derisi sırtının her yerinde yırtılmıştı, giysileri derisiz etini yakıyordu ve alevler içindeydi. Pelvisi ve kürek kemiği açıkça görülüyordu: Emeklerken açık yaranın içinde hareket ediyorlardı.

Alef yardım için ağlıyordu. Dişlerimi sıktım ve ona doğru atlamak istedim ki, helikopter yeniden belirdi ve daha uygun bir saldırı açısı seçmek için yüksek hızda ve yüksek bir kükreme ile etrafımızda iki kez tur attı. Ve sonra, garip bir kayıtsızlıkla sığınacağımız yaylanın kenarında havada hareketsizce.

kaldı. Ben ileri doğru adım atarken, helikopter peş peşe mağaraya dört roket fırlattı. Bir an için, mağaranın tüm içi patlamanın ışıyla yıkandı, anında ateş topundan eridi ve karda yuvarlanan kırmızı-sıcak metal hurdaları. Parçalardan biri benden bir inç uzağa indi, siyaha çarptı ve birkaç saniye öfkeyle tısladı. Halid'in saklandığı yere sürünerek kayaya ulaştım ve kendimi dar vadiye attım.

Helikopterden makineli tüfek ateşi açıldı: Mermiler açık alandaki karı göğe uçurdu, ölü ve yaralıları vurdu ve yere fırlattı. Sonra farklı bir tonda bir ses duydum ve adamlarımızın elimizdeki Rus makineli tüfeklerinden biri olan PK ile helikoptere ateş ettiğini fark ettim. Bunu, başka bir PK'den başka bir kurşun mermisi izledi. Savaşçılarımızdan ikisi zaten helikoptere ateş açmıştı. O anki tek amacım, bu etkili öldürme tekniğinden saklanmaktı, bu sırada o iki

adam, acımasız yırtıcıya konumlarını açıkça belirtmişler ve vurulmalarına rağmen ona meydan okumuşlardı.

Arkadan bir çığlık duyuldu ve bir roket ısıklık çalarak saklandığım deliğın yanından helikoptere doğru ilerledi. Savaşılarımızdan biri onu terk etti. Ne bu ne de onu takip eden diğerk iki füze helikoptere isabet etmemiş olsa da, geri dönüş ateşik çoktan hedefi vurmuş ve pilotu en iyi hareket tarzının canı istediğinde geri çekilmek olduğuna ikna etmişti.

Halkımız yüksek sesle: "Allahu Ekber!" Allahü ekber! Allahü ekber!" - bağırıldılar. Khalid ve ben taş zeminin pençelerinden kurtulduğumuzda, helikoptere ateş eden ve peşinden koşan dört savaşçı gördük. Helikopter hızla uzaklaşmaya başladığında, siyah paslı bir duman bulutu çoktan arkasından geliyordu ve motoru ağır bir vuruşla kükredi.

Helikopter ateşine ilk müdahale eden gencin adı Celaladd, göçebe bir Hazara idi. Celalad, ağır PK'yi arkadaşına teslim etti, iki mermi kovanlı bir AK-74 aldı ve bir helikopterin koruması altında kampa yaklaşabilecek düşman askerlerini aramaya başladı. İki genç adam, tökezleyerek ve karlı yokuştan aşağı kayarak peşinden koşuyorlardı.

Hayatta kalanların hesabını vermek için kampı inceledik. Saldırıdan önce iki yaralı olmak üzere yirmi kişiydik ve saldırıdan sonra on bir kişi kaldık: Rus askerlerini veya Afgan düzenli ordusu askerlerini aramakla meşgul olan Celalad, Juma ve Hanif adlı iki

kişi. savunma çemberimiz; Halid, Nazir, Ala-ud-Din adında çok genç bir savaşçı, üç yaralı adam, Süleyman ve ben. Dokuz askerimizi kaybetmiştik - havan toplarıyla ateş ettiğimiz Afgan askeri sayısından bir fazla.

Yaralılarımızın durumu içler acısıydı. Birinin çok kötü yanıkları vardı, parmakları yengeç kısıacı gibi birbirine yapışmıştı ve yüzü

tamamen sakattı. O yüzünün kırmızı derisindeki bir delikten nefes alıyordu. Belki o titreyen delik ağzıydı ama kesin olarak bilinmiyordu. Ağır nefes alışını, yavaş yavaş çıkan seslerini dikkatle dinliyordum.

Ona şekli verdim ve bir sonraki yaralı olan Gazni köyü sakinlerinden Zahir Rasul'a yaklaştım. Günlüğümü okumakla veya notlar almakla meşgulken Zahir sık sık bana yeşil çay getirirdi. Kırk iki yaşında kibar, kültürlü bir adamdı ve erkeklerin ortalama olarak kırk beş yaşına gelmeye zorlandığı bir ülkede artık genç sayılmıyordu. Kurşun kolunu vücudundan ayırdı ve göğsünün sağ tarafını paramparça etti. Yaralardaki taş ve metal parçalarının incelenmesi mümkün olmadı. O duaların isimlerini okumaya devam etti:

Tanrı büyüktür,
Tanrım beni affet
Tanrı merhametlidir
Tanrım beni affet!

Mahmoud Melbaf, Zahir'in kolundaki açık yarayı kol kemiğinin hemen altından lastikle sarmaya çalışıyordu. Kayışı bıraktığında sıcak kanı üzerimize sıçradı. Mahmud kayışı tekrar çekti ve sıktı. gözlerinin içine baktım

"Bu bir atardamar," dedim, önümdeki işin ağırlığından bunalmışım.

- Kolun alt kısmında bulunur. gördün mü

- Evet. Onu inşa etmek, sıkıştırmak ve çözüm haline getirmek gerekiyor. Kanamayı durdurmak zorundayız. Zaten çok fazla kan kaybetmiş.

Kül kaplı seyahat çantasındaki ilaçlar ayağımın dibindeki muşambaya yığılmıştı. İğne, paslı bir pense ve bir yarayı dikmek için ipek iplik aradım. Karlı zeminde donmuş parmaklarımla sıcak, kırmızı kanı kesmeye çalıştım ve etrafını Zahir'in damarıyla dikmeye başladım. Kol birkaç kez kırıldı. Nasırlı parmaklarım titriyordu. Yaralı adam, bilinci kapalı olduğu için korkunç bir acı içindeydi. Çığlık atıp ağlamasına rağmen tekrar tekrar namazına döndü.

İliklerimi ürperten soğuğa rağmen alnımdan aşağı terler gözlerime akıyordu. Mahmud'a lastik kayışı çıkarmasını işaret ettim. Dikişlerin altından kan sızıyordu. Güçlü kan akışı biraz zayıflamış olsa da bu akışın sonunda Zaheer'i öldüreceğini biliyordum. Üzerine bir kompresyon bandajı koymak için yaraya bandaj parçaları sokmaya başladığında. Mahmud kana bulanmış elleriyle bileklerimi sıkıca sıktı. Gözlerimi kaldırdım ve Zahir Resul'ün artık namaz kılmadığını gördüm. Kan artık akmıyordu - o ölmüştü.

681

Yorulmuştum ve nefes alamıyordum. Birkaç saattir yemek yemediğimi ve çok acıktığımı fark ettim. Açlığı ve yemeği düşünürken ilk kez mide bulantısı hissettim: Başımı salladım ve

sıcak bir dalga üzerimden geçmeye çalışırken ondan kurtulmaya çalıştım.

Yaralıya yanıklarla yaklaştık, çoktan ölmüştü. Donmuş vücudunu bir parça kamuflaj muşambasıyla kefen gibi örttüm. Kömürleşmiş, özelliksiz, neredeyse erimiş yüzüne son bakışım da bir şükran duasıydı. Bir askeri doktorun acı itiraflarından biri, yardımına ihtiyacı olan yaralıların hayatta kalması için dua ettiği kadar, ölümler için de dua etmesi gerektiğidir. Mahmoud Melba'ın kendisi üçüncü yaralandı. Sırtına, boynuna ve başının arkasına metal ve erimiş plastiğe benzeyen küçük grimsi siyah parçalar saplanmıştı. Neyse ki bu şarapnel parçaları derinin üst tabakasına diken gibi saplanmıştı. Ancak onlardan kurtulmamız yaklaşık bir saatimizi aldı. Yaraları yıkadım, üzerlerine antibiyotik tozu serptim, mümkünse bandaj yaptım.

Daha sonra gıda stoklarımızı gözden geçirdik. Eskiden iki keçimiz vardı. Bunlardan biri saldırı sırasında kaçtı ve onu bir daha hiç görmedik, ikincisi ise yüksek kayalık bir yokuşta çıkmaz bir delikte kapana kısılmış halde bulundu.

Bu keçiden başka hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Un, pirinç, rafine yağ ve şeker stoklarımız kül oldu. Yakıt rezervleri tamamen tükendi. Çelik tıbbi aletler doğrudan bir hedefti ve çoğu işe yaramaz bir metal yığınınına dönüştü. Hurdaların arasına dağılmış bir miktar antibiyotik, dezenfektan, merhem, bandaj, dikiş iğnesi, iplik, şırınga ve birkaç ampul morfin buldum. Biraz fişek ve ilaçlarımız kalmıştı,

karı eritip ondan su yapabiliyorduk ve yiyecek kıtlığı ciddi endişelere neden oluyordu.

Dokuz kişiydik. Süleyman ve Halid kamptan ayrılmayı kabul ettiler. Dağda, güney yönünde yaklaşık on iki saat uzaklıkta, güvenli bir sığınak olacağını umduğumuz başka bir mağara vardı. Ruslar şüphesiz birkaç saat içinde yeni bir helikopteri havaya uçuracaktı. Askerleri de yakınlarda bir yerdeydi.

- İki su kabını doldurup geçiş sırasında elbiselerinin altına saklayacak, Halid Süleyman'ın emrini benim için tercüme etti. - Yanımıza silah, cephane, havai fişek, battaniye, biraz yakıt, yakacak odun ve bir keçi alacağız. Bu kadar. Hadi gidelim! Aç kaldık ve dört haftayı yeni bir dağ mağarasında çömelerek geçirdik. Celalad'ın genç arkadaşlarından biri olan Hanif, doğduğu köyde kasaptı. Mağaraya vardığında keçiye kesti, temizledi ve içti.

kili çıkardı ve onu dört parçaya ayırdı. Yıkılan kamptan yanımıza aldığımız odunlarla şenlik ateşi yaktık ve iyi yanması için içine biraz kandil alkolü döktük. Hayvanın Müslümanlara haram olan diz altı kısmı dışında tek bir et parçası dahi zarar görmemiştir. Et iyice kızartıldı ve günlük porsiyonlara bölündü. Etin geri kalanının çoğunu, karlı bir çukurun dibindeki buz kayasında soğutucu olarak kullandığımız bir oyukta sakladık. Sonra dört hafta boyunca o kuru eti kemirdik ve karnımız doyana kadar onu yemeyi hayal ettik.

Sadece disiplinemiz ve karşılıklı dostane desteğimiz sayesinde bir keçi eti, dokuz kişiyi dört haftada açlıktan kurtardı. Kamptan

defalarca ayrılmamıza ve küçük bir erzak bulmak için çevredeki köylere yaklaşmaya çalışmamıza rağmen, her yer düşman ordularıyla doluydu - geniş bir dağ silsilesi, Rusların önderliğindeki Afgan ordusunun muhafızları tarafından çevrelenmişti. Habib'in yaptığı vahşete bir de hasar verdiğimiz helikopter eklendi - tüm bunlar Rus ve Afgan düzenli ordu askerlerinin bizi yok etme niyetini körükledi. Bir gün yiyecek bulmak için yola çıkan izcilerimiz komşu bir köyden bir anons duymuşlar. Rus markası "Jeep" askeri aracına bir hoparlör yerleştirildi. Bir Afgan bizden haydut ve suçlu olarak bahsetti ve bizi tutuklamak için özel bir grup oluşturulduğunu iddia etti. Başımıza yüklü miktarda para konuldu. İzciler o aracı ateşe vermek istediler ama daha sonra bunun bizi sığınaktan çıkarmak için tasarlanmış bir tuzak olduğunu düşündüler. Ve avcılarının hırlayan kurt sürüsünün uluması gibi sarp kayalarda yankılanan konuşması devam etti.

Çevre köylerde konuşlanan Rusların, ya yanlış bilgi vererek ya da Habib'in kan izini takip ederek, dikkatlerini kuzeyimizde bulunan başka bir dağ sırasına çevirerek orada arama yaptıkları anlaşılmaktadır. Uzaktaki mağaramızda güvende olmamız gerekiyordu ve yılın en soğuk dört haftasında uzak durmaktan başka çaremiz yoktu. Kapana kısıldık, soğuktan ve açlıktan ölesiye saklandık, gündüzleri gölgelik alanlarda sürünerek, geceleri de bir arada, ışıktan ve ısıdan mahrum kaldık. Bu şekilde buzlu saatler dayanılmaz derecede yavaş geçti. Savaşın kılıcı tüm hayallerimizi ve

umutlarımızı ruhlarımızdan yontmuş, ısınmak için birbirimize sarıldığımız anlarda sadece yaşama irademize sığınmıştık.

otuz altıncı bölüm

Rüyalarımda baba Gadirbhai'nin ölümüyle baş edemedim. Allah şahit, herkesle birlikte onu da kendi ellerimle gömdüm ama onun için acı çekmedim, ağlamadım. Derinden yas tutamamamın nedeni kesinliğin olmamasıydı: Kalbim onun ölümüyle uzlaşamıyordu. Ona olan aşırı sevgim, onun o kanlı kışta basit bir ölümle vefatını sindirmeme izin vermedi. Aşkın böylesine dev bir vücut bulmuş hali olarak toprağa gömüldüğünde, bir daha asla konuşamayacak ya da gülümseyemeyecek kadar aşk bir hiçtir. Ve kaçınılmaz bir ödül beklememe rağmen buna hiç inanamadım. O zamanlar, şu an olduğum kafada değildim henüz: aşk tek yönlü bir sokaktır. Aşk da, tıpkı saygı gibi, kazanmak değil, vermek demektir. O zor haftalarda haberim olmadı, düşünmedim, hayatımın aşk ve umutla dolu kısmında oluşan boşluğa sırtımı döndüm ve bu kaybın acısını yaşamayı reddettim. Karın her şeyi gizleyen soğuk kamuflajıyla taş kayalara büzülmüş, keçi etinin kalan parçalarını çiğniyor ve her dakika kalbi açlıktan çarpıyor, beni hüznle gerçeklerden uzaklaştırıyor.

Söylemeye gerek yok, bir gün etimiz bitti. Bundan sonraki adımların detaylarını görüşmek üzere bir toplantı düzenlendi. Celalad ve diğer genç Mücahidler, düşmanın engellerini aşarak bu

tuzaktan kurtulmayı ve bir an önce Pakistan sınırına yakın Zabul vilayetinin boş bölgelerine kaçmayı düşünüyorlardı. Süleyman ve Halid, başka çıkış yolu olmadığını isteksizce kabul etmelerine rağmen, baskının tam yerini belirlemek için düşmanın düzeninin ayrıntılı bir şekilde araştırılmasında ısrar ettiler. Bu amaçla Süleyman, genç Hanife'ye kapalı hendeğimizin güneybatısından kuzey ve güneydoğuya uzanan kıvrımlı yol boyunca bölgeyi incelemesini, araştırmasını, en geç yirmi dört saat içinde geri dönmesini ve sadece geceleri hareket etmesini talimat verdi.

Uzun süre aç ve donmuş olarak Hanif'i beklemek zorunda kaldık. Ara sıra içtiğimiz su, kısa bir süre için acılarımızı hafifletti ve ardından açlık hissi daha da şiddetli hale geldi. Hanif'e verilen yirmi dört saat iki güne ulaştı, üçüncüsünü çoktan geçtik ve ondan bir haber gelmedi. Üçüncü günün sabahı ya öldürüldüğü ya da yakalandığı sonucuna vardık. Afganistan

¹ Taran - burada: düşman cephesini yarıp içine girmeyi içeren bir askeri operasyon (çevirmenin notu).

Güneybatıda İran yakınlarında bulunan küçük Tacik yerleşim bölgelerinden birinden gelen Juma adlı bir deve çobanı Hanif'i aramaya çıktı. Cuma, Hanif ve Celaled'in koyu renk saçları, güzel yüz hatları, kurban gagası gibi bir gagası ve güzel dudakları vardı. kelimeler veya eylemler.

Juma'nın ait olduğu ve ticaret kervanlarına eşlik etmekle uğraştığı Tacik çoban kabilesi ile Hanif ve Celalad'ın ait olduğu Hazara kabilesi arasında geleneksel bir rekabet vardı. Afganistan'ın hızlı gelişimi sırasında, bu gruplar arasındaki rekabet özellikle yoğunlaştı. 1920'de her üç Afgan'dan biri göçebeydi. İki nesil sonra, 1970'lerde, göçebeler nüfusun sadece yüzde ikisini oluştuyordu. Juma, Hanif ve Celalad rakip kabilelerin temsilcileri olmalarına rağmen savaş onları birleştirdi ve ayrılmaz dostlar haline getirdi. Askeri operasyonların yoğun dönemleri arasındaki yorucu aylarda, dostlukları güçlendi ve savaş alanında birçok kez sınandı. En önemli ortak başarılarından biri, savaşlardan birinde bir Rus tankını mayın ve mermi kullanarak havaya uçurmaktı. Üçü de havaya uçurdıkları tanktan aldıkları küçük bir hurda metal parçasını hatıra olarak boyunlarında taşıyorlardı.

Juma'nın Hanif ve Celalad'ı aramaya çıkma niyetinin sarsılmaz olduğuna şüphe yoktu. Akşam olmasını beklemeyi reddederek makineli tüfeğini omzuna attı ve ormandan sürünerek çıktı. Hepimiz gibi o da üç gündür açtı ve son kez dönüp bize baktığında Celala'ya hitaben gülümseyişinde hem güç hem de cesaret vardı. İnce gölgesinin üstümüzdeki güneşli karlı yamaçlarda hareket ederek uzaklaşmasını izledik.

Günlerce aç kaldığımızdan daha çok üşüdük. Dağlarda geçirdiğimiz o çetin ve uzun kış boyunca neredeyse her gün kar yağdı. Öğleden sonra hava sıcaklığı sıfırın biraz üzerine çıksa da

hava kararmaya başladığı andan itibaren sabaha kadar sıfırın epey altına düştü ve ürperdik. Ayazda bacaklarım ve kollarım ağrıyor ve kaşınıyordum. Üzümün kabuğu, Prabaker'ın köylülerinin ayakları gibi buruşmuş ve çatlamıştı. Kısa bir süreliğine de olsa ellerimizin hissini geri kazandıran yakıcı soğuktan kurtulmak için ellerimizin üzerine işerdik. Ancak işlemek bile bir sorun haline gelmişti: Birincisi, o madende insanın pantolonunun önünü açma zorunluluğu ürkütücüydü ve ikincisi

Yerleşim bölgesi - bir eyaletin toprakları, bir veya daha fazla eyaletin topraklarıyla çevrilidir (çevirmenin notu).

ve ılık sıvı mesaneden boşaldıktan sonra daha çok üşüdük. Bu ılık sıvı salgılandıktan sonra vücut ısısı keskin bir şekilde düştü. Bu işi hep uzatmaya çalıştık , dayanabildiğimiz kadar dayandık.

Cuma o akşam dönmedi. Soğuktan ve heyecandan uyuyamadık, karanlıktan boğuk bir ses gelir gelmez hemen fırladık, sesin geldiği yöne yedi silah doğrulttu. Hayal ettiğimizden daha yakın duran adamın yüzüne hayretle baktık. Gelinin Habib olduğunu gördük .

- burada ne yapıyorsun kardeşim? diye sordu Halid yumuşak Urduca. - Bizi çok korkuttun.

- Buradalar, - diye yanıtladı Habib, tamamen zeki ve sakin bir tavırla.

Sanki başka bir yerden konuşan başka bir kişinin sesini ya da göklerden bir ruhun sesini duyuyor gibiydik. Yüzü kir içindeydi.

Biz de uzun zamandır yıkanmamıştık, yüzümüz bıyık ve sakalla kaplıydı ve Habib'in yüzündeki kalın iğrenç kir tabakası hepimizi korkuttu. İltihaplı bir yaradan akan irin gibi , yüzündeki kir de deri gözeneklerinden dışarı akıyordu.

- Her yere akın ediyorlar, yarın veya sonraki gün falan, hepinizi yakalayıp öldürmek için buraya doğru hareket edecekler, - diye devam etti Habib. - Fazla kalmadı. Yerinizi biliyorlar. Hepinizi öldürecekler. Buradan çıkmanın tek bir yolu var.

- Kardeşim, söyle bana, bizi nasıl buldun? - Halid, Habib'in sesi gibi mesafeli ve rahat bir sesle sordu.

- seninle geldim Ben her zaman senin yanında oldum. Hiç hissettin mi ?

- Cuma ve Hanif arkadaşlarımı gördünüz mü? - Celalad'a sordu. Habib cevap vermedi. Celaled sorusunu daha kararlı bir şekilde tekrarladı:

- Onları gördün mü? Rusların kampındalar mı? Ruslar tarafından mı yakalandılar?

Habib'in iğrenç çürüme kokusuyla dolu karanlıkta durup cevabını bekledik. Görünüşünden bir şey düşündüğü ya da sadece duyduğu sesleri dinliyormuş izlenimi veriyordu.

- Söyle bana kayınbiraderi, - Süleyman, yakın akrabaların yeğenine hitap etmek için kullandıkları kelimeyi kullanarak yumuşak bir tonda Habib'e hitap etti, - buradan tek çıkış var derken ne demek istiyorsun?

- Her yerdeler, - diye yanıtladı Habib.

Habib'in yüz hatları, çirkin bir tavırla akıl hastası bir kişinin dikkatli bakışlarından tanınmıyordu. Mahmud Melbaf benim için söylenenleri alçak bir fısıltıyla tercüme etti: -Adamyan azdır. Tüm ana kayaları dağlardan çıkardılar. Sadece güneydoğuya giden yol boş: senin o tarafa gitmeyi deneyeceğini düşünmüyorlar. Buraya geldiler ve seni yakalamak için yedek olarak tuttular.

- Habib sustuktan sonra, Mahmud kulağıma o yoldan gidemeyiz, diye fısıldadı. - Ruslar güneydoğumuzdaki vadiyi kendileri için tutuyorlar - bu onların Kandahar'a giden yolu. Bizi yakalamak için o taraftan gelecekler. O yönde hareket edersek hepimiz yok oluruz, bunu çok iyi biliyorlar.

- Şimdi güneydoğudalar. Habib, yarın, sadece bir gün, hepsi dağın diğer ucunda - kuzeybatı kesiminde olacaklar - dedi. Sesi hâlâ sakindi ama yüzü öfke doluydu ve bu çelişki sinirlerimizi bozuyordu. - Sabah olduğunda, o yolda sadece birkaç kişi kalacak, geri kalanlar kuzeybatı yamacındaki son mayınları yerleştirmek için gidecek. Yarın aniden o tarafa gidip güneydoğuda onlara saldırırsanız, kendinize bir yol açıp kaçabilirsiniz.

- Toplam kaç kişi var? - Celalad'a sordu.
- Altmış sekiz kişi. Havan topları, roketler ve altı ağır makineli tüfek var.

Geceleri yanlarından geçmek imkansız, birçoğu var.

- Nasıl geçtin? - dedi Celalad bir tür meydan okumayla.

- Beni göremiyorlar, diye yanıtladı Habib aynı soğukkanlılıkla. - Onlar için görünmezim. Boğazlarına bıçak dayayana kadar beni görmüyorlar.

- Aptal olma! - Celaled dişlerini gıcırdattı ve dedi. - Onlar asker, siz de askersiniz. Fark edilmeden yanlarından geçmeyi başardıysanız, biz de yapabiliriz.

- İzcileriniz geri döndü mü? - Habib genç dövüşçüye ilk kez baktı ve sordu.

Celalad ağzını açtı ve cevap vermek istedi ama kelimeler yüreğinin çağlayan denizinde boğulmuş gibiydi. Aşağı baktı ve başını salladı.

- Benim yaptığım gibi görünmeden ve duyulmadan kamplarına gizlice girebilir misin? diye sordu Habib. - Onları geçmeye çalışırsan, arkadaşların gibi yok olursun. Ben yapabilirim ama sen yapamazsın.

- Yani bir taarruz savaşından sıyrılabilceğimizi varsayıyorsun, öyle mi? - Halid'e nazik ve sakın bir şekilde sordu, ancak bu sorunun cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu hissettik.

- Evet yapabilirsin. Mümkün olan tek yol bu. Bütün dağları dolaştım, düşmana o kadar yaklaştım ki fısıltılarını bile duydum. Bu yüzden şimdi buradayım: Size nasıl özgürleşebileceğinizi anlatmak için buradayım. Ama bu hizmet için bir ödül istiyorum: yarın bana öldürmediğin her şeyi vereceksin.

- "Tamam, tamam," diye yanıtladı Süleyman, onu sakinleştirmeye çalışarak. - Gel.

bac-i-keka, bize bildiğın her şeyi anlat. Her şeyi senden duymak istiyoruz. Yanımıza otur ve her şey hakkında konuş. Üzgünüm, seni yemeğe davet edemeyiz, elimizde bir şey yok.

- Yiyecek var, - Habib sözünü kesti ve kampın yan tarafındaki gölgeyi işaret etti. - Yemek kokusu alıyorum.

Müslümanlara haram olan kestiğimiz keçinin uzuvları küçük bir yığın halinde karın üzerine atıldı. Soğuğa ve yağın kara rağmen ham parçalar çoktan çürümeye başlamıştı. Habib o mesafeden bizim alamadığımız pis kokuyu alabiliyordu.

Deli adamın söyledikleri, şeriata göre haram yemenin mümkün olup olmadığı konusunda uzun bir tartışmaya yol açtı. Askerler dini talimatlara sıkı sıkıya uymadılar: Her gün dua etmelerine rağmen Şiiler için üç, Sünniler için beş kez dua etme şartına uyulmadı. İyi Müslümanlardı ama inançlarını gösteriş yapmadılar. Savaş sırasında sayısız tehlikeye maruz kaldıklarında, özellikle Allah'ın iradesine karşı gelmekten çekindiler. Cihadda çarpışan ve muharebede şehit olan, şehitlik mertebesine yükselen ve ebedî cennete kavuşacakları ümidiyle yaşayan mücahitler, şehitlere vaat edilen cennet bu kadar yakinken kendilerini kirletmek istemediler. yasak yemekle. İnançları gerçekten takdire şayan ve imrenilecek: Bir ay yarı tok yaşadık ve ondan sonra, dilimize bir lokmanın bile değmediği beş gün boyunca haram etten söz edilmedi.

Bana gelince, Mahmoud Melbaf'a son günlerde attıkları eti düşündüğümü itiraf ettim. Müslüman olmadığım için o et bana

haram olmadı. Ama Mücahidlere çok yakın olduğum ve zor haftalarda yanlarında olduğum için kaderimi onlarla birlikte belirledim. Onlar açlıktan ölürken ben bir lokma lokma yiyemedim. Bunu ancak benimle yemek yemeyi kabul ederlerse yapabilirdim.

Bu konuda belirleyici sözü söylemek Süleyman'a düştü. Haramın gerçekten de Müslümanlar için günah sayıldığını, ancak bir insanın yemek yeme imkanı varken açlıktan ölmesinin daha büyük bir günah olduğunu belirtti. Bu nedenle, çürüyen etten tane çıkarılincaya kadar çorba pişirilmesine karar verildi. Daha sonra biraz güçlenerek, Habib'den gelen bilgilerden yararlanarak bir taarruz muharebesiyle dağ esaretinden kurtulmalıydık.

O uzun günlerde, saklanıp beklediğimiz, soğuktan ve açlıktan kıvrandığımız günlerde birbirimize türlü türlü hikâyeler anlatarak eğlenirdik. O dün gece, onca hikâye anlatılıp dinlendikten sonra sıra bana geldi. Birkaç hafta önce ilk konuşmamı yaptım: Yoldaşlarıma hapisten kaçışımı anlattım. Suçlu olmama ve suçlu olarak tutuklanmama şaşırmalarına rağmen hikayemi ilgi ve dikkatle dinlediler ve ardından beni sorguya çektiler. İkinci hikayem "katillerin gecesi"ne adanmıştı: Onlara Abdullah ve Vikram'ın Nijeryalı katilleri pusuya düşürdüğünü, savaştığını ve kazandığını ve ardından onları ülkeden sürdüğünü anlattım; Tüm bunların sebebi olan Mauricio'yu bulup dövmekten, hatta onu öldürmek istemekten, ama merhamet edip fikrimi değiştirmekten

ve Lisa Carter'a saldırdığını öğrendiğimde onu kendi ellerimle öldürmediğime pişman olmaktan bahsettim. ve sonunda Ulla'nın onu öldürmesi.

Bu hikayem de ilgi gördü, üçüncü hikayemi çevirmek için Mahmud Melbaf yanıma oturduğunda, arkadaşlarımın ilgisini çekecek hangi hikayeyi anlatsam diye düşünüyordum. Hayali kahramanlar listesine göz gezdirdim: Cesaretleri ve fedakarlıkları anılarıma ilham veren annemden başlayarak pek çok erkek ve kadın vardı. Konuşmaya başlayınca Prabaker'dan bahsettiğimi fark ettim. Davetsiz bir misafir gibi kalbimin derinliklerinden akan sözler yargısız bir dua gibiydi.

Onlara Prabaker'ın cennetini - memleketi köyünü - çocukken şehir için terk ettiğini, vahşi bir sokak çocuğu Raju ve diğer arkadaşları olarak silahlı soygunculara direnmek için eve döndüğünü, Prabaker'ın annesi Rukhmabai'nin köyün erkeklerine ilham verdiğini, genç Raju'yu anlattım. amirinin karşısına çıkıp onu öldürdüğü, Prabaker'ın festivalleri, dansları ve müziği sevdiği, sevdiği kadını kolera salgınından kurtarıp onunla evlendiği; Yas tutan arkadaşları ve akrabalarıyla çevrili bir hastane yatağında öldüğünden bahsetmiştim.

Mahmud hikayemi tercüme etmeyi bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oldu: Dinleyiciler ne dediğimi anlamaya çalışıyorlardı. Arkadaşımın hikayesinden en az benim kadar etkilendiklerine kendimi inandırmaya çalışırken, soru yağmuruna tutuldum.

- Köylerinde kaç tane keçileri vardı? Süleyman kaşlarını çatarak sordu.

- Kaç keçi... - Mahmud tercümeyle başladı.

- Anladım, gülümsedim. - Yaklaşık seksen kafa, belki yüz. Her bahçede iki ila üç keçi vardı ve bazılarında altı ila yedi keçi vardı.

Bu bilgi, Mücahidler arasında düzenli olarak ortaya çıkan çeşitli siyasi ve dini tartışmalardan daha canlı ve ilginç bir tartışmaya yol açtı.

- O keçiler ne renkti? - Celalad'a sordu.

- Renk, - diye sordu Mahmud ciddi bir ifadeyle. - Keçilerin rengini sorar.

- Bilmiyorum beyazdı, kestane rengiydi, siyahı da vardı.

- İran'daki gibi, büyük keçiler ha? - Mahmud Süleyman'a tercümanlık yapıyordu - Yoksa Pakistan'daki gibi sisgai miydiler?

- Bu boy hakkında, - Elimle keçilerin yaklaşık boyunu göstererek dedim.

- Ne kadar süt vardı? - Sayın Bakan sohbete katıldı. - Günlük ne kadar süt verdiler?

- Ben keçiler konusunda uzman değilim...

- Çalış, - Bakan ısrar etti. - Hatırlamaya çalışmak.

- Şeytana lanet olsun! Kabaca hatırlıyorum, yanılmıyorsam günde bir iki litre... - Çaresizce omuz silkerek cevap verdim.

- O arkadaşın taksi şoförü olarak ne kadar kazandı? - Süleyman'a sordu.

- Arkadaşınızın düğünden önce kadınlarla ilişkisi oldu mu? Celalad'ın sorusu herkesi güldürdü, hatta bazıları ona küçük taşlar atmaya başladı.

Böylece, katılımcıların ilgilendiği konuların ele alındığı toplantı bu ruhla devam etti ve ben de soğuk, puslu gökyüzünü izlemek için nispeten تنها bir yer bularak onlardan ayrıldım. Boş midemde beliren ve kaburgalarımın arasında kafeslenmiş kalbimi pençeleyen korkuyu bastırmaya çalıştım. Yarın. Düşmana saldıracağımız ve aylar süren uzun sürgünden kurtulacağımız gündür. O söylemese de herkesin yarın öleceğimizi düşündüğünü biliyordum. Herkesin bu kadar mutlu ve kendinden emin olması şaşırtıcıydı. Dövüşmeye karar verdiğinde sanki son birkaç haftanın gerilimi uçup gitmişti. Bu. insanlar serbest bırakıldıklarını öğrenince rahatlamış gibi görünmüyordu. Hapishaneden kaçışımın arifesinde hücredeki aynada ve benimle birlikte kaçacak kişinin gözlerinde o duyguyu gördüm. O duygu, canını feda etmeye hazır, ölümle burun buruna gelmiş insanların neşeli dirilişiydi. Ertesi gün bir noktada ya özgür olacaktık ya da ölmüş olacaktık. Beni hapishane duvarına tırmanmaya iten aynı kararlılık şimdi bizi düşmanın silahına götürüyor: Fare gibi bir tuzağa düşerek ölmektense savaşıp ölmek daha iyidir. Benim gibi özgürce öl Hapishaneden kaçtım ve tadabilecek insanlara katılmak için dünyanın öbür ucuna geldim.

Ama yine de yaralanacağımdan, bir kurşunun sırtımdan geçip beni felç edeceğinden, canlı yakalanıp yeni bir hapishanede yeni gardiyanlar tarafından işkence göreceğimden korkuyordum. O anda, Carlisle Gadirbhai'nin korkumla ilgili akıllıca bir şeyler söyleyeceğini düşündüm. Onları hatırladıkça o andan, o dağdan ve benden ne kadar uzakta olduklarını anladım. Artık onların parlak zekasına ihtiyacım olmadığını fark ettim: bana hiç yardım edemezlerdi. Dünyanın hiçbir hikmeti beni böylesine bunaltıcı bir korku altında ezilmekten alıkoyamadı. Kişi öleceğini bildiğinde, bilgi rahatlatıcı değildir. Son geldiğinde, taşın anlamsızlığını ve zihninin etkisizliğini fark edersin. Ve teselli, bilgelik dediğimiz anlamda zaman ve mekanın mermer gibi soğuk karışımında bulunabilir. Belirleyici savaşın arifesinde annemin sesi, arkadaşım Prabaker'in yaşamı ve ölümü beni teselli etti... Tanrı sana merhamet etsin Prabaker. Seni eskisi kadar seviyorum, seni düşündüğümde kalbime hüznün hakim oluyor ve gözlerimde bir yıldız gibi parlıyor... Prabaker'in yüzündeki gülümseme ve annemin "Cesaretini kaybetmeden yaşa, eğer istersen" diyen tatlı sesinin anıları. yaparsın, kötülüklerden korunursun" sözü bu soğuk sıradağlarda bir teselli oldu. ..

"Al, al," dedi Halid aşağı kayarak yanıma çömeldi ve avucunda tuttuğu sigara artıklarından birini bana uzattı.

- Aman Tanrım! - Şaşkınlıkla ağzım açık dedim. - Nereden buldun? Uzun zaman önce her şeyin bittiğini sanıyordum.

- Öyle, - dedi Halid, gaz çakmağını şingirdatarak. - Bu ikisi dışında hepsi hayatta kaldı. Bunları büyük gün için sakladım. Bence o gün geldi. Kalbim sıkıntılı, Lynn. Bu çok rahatsız edici. İçimde bir şey oturuyor ve onu sallayamıyorum.

Kadir'in aramızdan ayrıldığı geceden beri ilk defa Halid'in bir iki önemli sözü eksikti. Onunla gece gündüz yan yana çalıştık, yan yana yattık ama bir kez bile göz göze gelmedik ve o susana kadar onunla konuşmaktan kaçındım.

- Dinle Khalid... Kadir ve Carla hakkında... sen bilmiyorsun... Ben bile...

- Hayır, - sözümü kesti. - Kızmak için yeterince sebebin vardı. Kendimi senin yerine koydum. Olaylara her zaman dışarıdan bakabilirim. Haksızlığa uğradın ve bunu sana Kadir'e gittiğin akşam anlattım. O sana güvenmeliydi. Dünyadaki herkesten çok güvendiği kişinin, bizi bir keçi fiyatına satan akılsız bir deli olması garipti.

Arap aksanlı New York aksanı ruhumda sıcak köpüklü bir dalga gibiydi ve o an ona uzanıp sarılmak istedim. Yüzünde her zaman hissettiğim o güvene ve yara izinin çarpıttığı yüzündeki saf acıya ihtiyacım vardı. Dostane tavrından duyduğum sevinç, Gadirbhai hakkında söylediklerini öğrenmeme engel oldu. Konuyu tam anlamadan Abdullah'tan bahsediyor sandım. Ama bunun hakkında konuşmadı ve ben yaklaşık yüzüncü kez konuştum. Bir konuşma sırasında tüm gerçeği öğrenme şansımı kaybettim.

- Abdullah'ı iyi tanıyor muydunuz? - Diye sordum.

- "Yeterince yakın," diye yanıtladı ve yüzündeki hafif gülümsemenin yerini hoşnutsuz bir şaşkınlık aldı, "Ne demek istiyorsun, konuya gel."

- Hoşuna gitti mi?

- Çok değil. - Neden?

- Abdullah hiçbir şeye inanmadı. Hakiki sebepler için isyan edenlerin olmadığı bir dünyada amaçsız, sebepsiz bir isyana girişmişti. Kendine güveni olmayan insanları sevmem ve onlara güvenmem.

- Ben onlardan biri miyim?

- Hayır, - Khalid gülerek cevapladı. - Birçok şeye inanıyorsun, bu yüzden seni çok seviyorum. Kadir seni bu yönünle çok sevdi. Evet, seni çok sevdi, bunu biliyorsun. Hatta birkaç kez bana bundan bahsetmişti.

- Aklımda, neye inanıyorum? Gülümseyerek sordum.

- Halid hiç tereddüt etmeden, "İnsanlara inanıyorsun," diye yanıtladı. - Örneğin, harabe "klinik" konusu. Dün bahsettiğin köyle ilgili hikaye. İnsanlara güvenmeseydin, bu saçmalığı uzun zaman önce unutmuş olurdun. Kolera salgını başladığında harabelerdeki hareketliliğiniz hem Kadir'i hem de beni çok etkiledi. Kahretsin, Carla muhtemelen bir süre sana inandı. Anlamalısın Lin, Gadir'in başka bir çıkış yolu, yaptığı şeyi farklı şekilde yapma fırsatı olsaydı, bunu kaçırmazdı. Her şey planlandığı gibi tamamlandı. Kimse seninle dalga geçmek istemedi.

- Carla'yı da mı? - diye sordum keyifle içmek üzere olduğum sigarayı söndürürken.

- Ne diyebilirim ki, Karla'dan bu beklenebilir, - diye yanıtladı Halid, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. - Ne de olsa o Karla. Bana göre küçük düşürmediği tek erkek Abdullah'tı.

- Birlikte miydiler? - diye sordum, yüzümü bulandıran ve tatsız görünmesine neden olan kıskançlık duygusundan kurtulamamama şaşırarak.

- Tam olarak birlikte oldukları söylenemez, - dedi Halid, gözlerimin içine bakarak. - Onunlaydım. Onunla bir süre aynı evde yaşadık. - Ne... sen?!

- Altı ay birlikte yaşadık.

- Sonra ne oldu? - Kendimi aptal gibi hissederek dişlerimi gıcırdatarak sordum.

Kızmaya ve kıskanmaya hakkım yoktu. Carla'dan sevgilileri hakkında hiç rapor almamıştım ve bana hiç böyle sorular sormamıştı.

- bilmiyor muydun?

- Bilseydim, sormazdım.

- Beni çöplüğe attı, - diye yanıtladı Halid yavaşça, - siz ortaya çıkmadan hemen önce. - Lanet olsun!

- Peki bundan sonra ne anlamı var... - Halid gülümsedi.

İkimiz de sessizdik, geçmiş yıllara hafızamızda bakıyorduk. Hacı Ali Camii'nin kıyısındaki sedirin yanında Abdulla ve Qadirbhai ile ilk karşılaştığım akşamı hatırladım. Abdullah'ın bu hikmetli sözü

İngilizce bir kadından öğrendiğini söylediğini hatırladım. Görünüşe göre o kadın Carla'ydı. Elbette, Carla yaptı. Bir de Halid'in ilk görüşmemizdeki soğukkanlılığı aklıma geldi: Birden onun o dönemde neler yaşadığını hayal ettim, belki suçlu olduğumu düşünmüştür. Daha tanışmamızın ilk yıllarında bana karşı samimi ve samimi olmasının onun için ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştım.

- Biliyorsun," dedi Khalid bir duraklamanın ardından tekrar, "Carlisle konusunda gerçekten dikkatli olmalısın. Çok kızgın, çocukken tecavüze uğramış. Tam olarak kendisi değil. Ayrıca, Hindistan'a gelmeden önce Amerika Birleşik Devletleri'nde ruhunu olumsuz etkileyen bazı işlerle uğraştı.

- O ne yapıyor?

- Bilmiyorum. Bir şey ciddi. Bundan asla açıkça bahsetmedi, şikayet etmesini bilirsin. Bence Gadirbhai her şeyi biliyordu. ne de olsa Carla ile ilk kez tanışmıştı.

- Ve bütün bunları bilmiyorum, - dedim, uzun zamandır sevdiğim kadın hakkında tamamen cahil olmamın hayal kırıklığına uğramasıyla. - Sonuçta, neden... bana neden Gadirbhai'den bahsetmediğini nereden biliyorsun? Ne de olsa Carla'yı uzun zamandır tanıyorum, ikimiz de Gadirbha'da çalışıyorduk ve Carla bana onun hakkında tek bir kelime bile söylemedi. Bir şey söyledim ama Karla sessiz kaldı. Kadir'in adını bir kez bile anmadı.

- Sadece bağı kal, biliyor musun? Bunun sana karşı bir komplo olduğunu düşünmüyorum, Lin. Mesele şu ki, Carla ona son derece sadıktı ya da daha doğrusu öyleydi. Büyük ihtimalle babası onu gözlerinde gördü - sonuçta, kendi babası Karla daha çocukken öldü ve o da gençken babalığını kaybetti. Gadir tam zamanında hayatına girmiş ve babasının yerini almıştır.

- Yani, Karla ile ilk tanışanın Gadirbhai olduğunu mu söylüyorsun?

- Evet, uçakta. Karla garip bir hikaye anlatıyordu: uçağa nasıl bindiğini hatırlamıyordu. Başı bir tür belaya girdi: Yaptığı şeyden kaçmak ve saklanmak istedi. Birkaç gün boyunca farklı havaalanlarından çeşitli uçuşlara binmeye çalıştı. Gadir ile buluştuğu uçakta Singapur'dan bir yere gidiyordu... Hatırlamıyorum. Sinir krizi veya benzeri bir şey geçirdi - kısacası aklı karıştı. Tek hatırladığı Hindistan'da Kadirbhai ile gittiği o mağaraydı. Sonra Kadir orayı Ahmed'e emanet etti.

- Bana Ahmed'i anlattı.

- Yok canım? Nadiren onun hakkında konuşuyor: o adamdan hoşlanıyordu. Ahmed, bilinci yerine gelene kadar - yaklaşık altı ay - onunla ilgilendi ve not aldı. Ahmed onu hayata döndürmüş görünüyor. O kadar yakındılar ki, Carla'nın ona bir kardeş gibi davrandığını düşünüyorum.

- Onunla birlikteydin... Ahmad'i öldürdüğünde, Karlayia ile birlikte miydin?

- Ahmed'in öldürüldüğünü bilmiyordum, - dedi Halid kaşlarını çatarak, anılarını hafızasında canlandırmaya çalışarak. - Karla, Ahmed ve o kızın Madam Ju'yu öldürdüğünü iddia ediyor...

- Christina?

- Evet Christina. Ancak Ahmed'i çok iyi tanıyordum. Çok iyi bir çocuktu - basit, kibar, filmlerdeki gibi, kaderinde onunla birlikte olmayacaksa sevgilisiyle kolayca zehir içip ölecek olanlardan biriydi. Ahmed, Kadir'in yakın arkadaşlarından biriydi ve ölümü onu çok kötü etkiledi ama Madam Ju'nun onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Kadir şüpheden o kadını aldı.

- Ama Carla onunla aynı fikirde değildi, değil mi?

- Carla buna inanmadı. Ahmed'in ölümü sabrını taşımıştı. Sana hiç seni sevdiğini söyledi mi?

Cevap vermekte tereddüt ettim, kısmen Halid Carla'nın aşkını itiraf ettiğine inanırsa avantajımı kaybedebileceğim için, kısmen de sonuçta Carla'ya duyduğum saygı nedeniyle, aşk itirafları mahrem bir konu olduğu için. Sonunda soruyu cevapladım: Bu sorunun neden sorulduğunu bilmeliydim.

- Numara.

- Yazık, - dedi Halid ifadesizce. - En azından ben öyle düşündüm. yapabilirsiniz...

- Ne?

- İçinde bulunduğu durumdan çıkmasına yardımcı olmak için. O kadının hayatında talihsiz bir şey oldu, çok sıkıntı çekti. Kadir durumu daha da kötüleştirdi.

- Nasıl ağırlaştı?

- İşine girerek. Carla ile karşılaştı ve onu kurtardı ve orada, Amerika Birleşik Devletleri'nde kurtardığı şeyden korudu. Sonra Carla o politikacıyla tanıştı ve ona aşık oldu. Kadir'in o çocuğa ihtiyacı vardı. Khan, Karla'yı onun için çalıştırdı. Bana göre bu konu bugüne kadar devam ediyor.

- O iş nedir?

- Ne kadar güzel olduğunu biliyorsun: parlak gözlü, beyaz tenli...

- Allah hepsini kahretsin! - Bir keresinde, Kadir'in günahın içindeki suç ve günahın suç içindeki payı konusundaki nasihatini hatırlayarak, dedim.

- Kadir'in neden böyle davrandığını anlayamıyorum, diye tamamladı Halid, düşünceli düşünceli başını sallayarak. - O rol Karla'ya hiç yakışmadı. Herhalde Kadir nasıl yok ettiğini anlamadı. Sanki kızın içi buzla kaplıydı: sanki gerçek babası onu kirli işler yapmaya zorluyor gibiydi. Bana göre Kadir'i affedemedi ama yine de son derece sadık kaldı. hiç anlayamadım. Ama her halükarda onunla iyi anlaştık: Neler olduğunu görebiliyordum, onun için üzüldüm. Zaman geçtikçe olaylar birbirinin yerine geçiyor ve ruhuna ulaşamıyordum. Sen de yapamadın. Kimseyi içeri alacağını sanmıyorum. Hiçbir zaman.

- Asla - uzun süre.

- Her şeyi kendin anlıyorsun. Sadece seni uyarmaya çalışıyorum. Senin acı çekmeni istemiyorum kardeşim. Zaten birçok sorunumuz vardı. Onun da acı çekmesini istemiyorum.

Halid sessiz kaldı. Birbirimizden uzağa baktık ve kayalarla donmuş yere baktık. Birkaç dakika daha soğuktan titreyerek oturmaya devam ettik, sonra Halid derin bir iç çekerek ayağa kalktı ve ısınmak için ellerini ve ayaklarını çırdı. Ona katıldım ve ağrıyan ayaklarımı yere vurmaya başladım. Biz ayrılırken Khalid birdenbire arkasını döndü, sanki havadaymış gibi üzerime atıldı ve bana sımsıkı sarıldı. Bir an çocuk gibi başını benimkine yasladı.

Sonra benden ayrıldı ve yüzünü yana çevirdi, gözlerini göremedim. O gitti, ben de ellerimi koltuk altlarıma koyup ağır adımlarla onu takip ettim. Yalnız kaldığında şöyle dedi: "Kalbim sıkıntılı, Lin. Çok endişeli..." - Dediğini hatırladım. Onunla bu konuyu konuşmayı düşündüğüm an, Habib birden yanımdan ayrıldı ve beni korkuttu.

- Şeytana lanet olsun! Dişlerimi gıcırdattım. - İnsanları korkuttuğun yeter Habib, lanet olsun!

- Sakin ol, her şey yolunda, - Mahmud Melbaf delinin ardından beni sakinleştirmeye çalıştı.

Habib bir şeyler söylüyordu ama aceleci ve şaşkın konuşması ne dediğini anlamamı engelliyordu. Gözlerinin altındaki ağır siyah torbalar, alt göz kapağını aşağı çekerek beyazların çoğunu ortaya çıkardı ve gözlerinin dışarı çıktığı izlenimini verdi.

-Evet?

- Her şey yolunda, - diye tekrarladı Mahmud. - Bugün herkesle, her birimizle yüz yüze konuşmak istiyor. Bana yaklaştı ve sözlerini

sizin için İngilizceye çevirmemi istedi. Yalnız kalırsın ve sonunda Khalid onunla konuşmak ister.

- Evet, ne diyor?

Mahmud ondan söylediklerini tekrar etmesini istedi. Sanki gözlerimden bir düşman ya da ejderha çıkacakmış gibi Habib bana baktı ve son derece hızlı ve kafası karışmış bir şekilde konuşmaya başladı. Gözlerimi ondan ayırmadım ve dinledim: Onun gibi şiddet yanlısı adamlarla bir hücrede çok kaldım ve gözlerimi ondan ne zaman ayırmam gerektiğini biliyordum.

- "Güçlü insanların başarıyı çektiğini söylüyor," diye tercüme etti Mahmud.

- Evet, ne demek istiyor?

- Güçlü insanlar... kendileri için başarı yaratırlar.

- Güçlü insanlar kendi başarılarını mı yaratırlar? Bunu mu demek istiyor?

- Evet, aynen öyle diyor, diye onayladı Mahmud. - Güçlü bir insan kendisi için başarı yaratabilir.

- Bunun anlamı ne?

- Bilmiyorum, - diye yanıtladı Mahmud sakın bir gülümsemeyle.
- Sadece bunu söylüyor.

- Herkesin yanına gidip bunu mu söylüyor? - Merak ettim. - Güçlü bir insanın kendi başarısını yarattığını mı?

- Hayır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in dâhi bir koç olmadan önce dahi bir asker olduğunu anlattı. Celalada, yıldızların sırlarla dolu oldukları için parladığını söylemiştir. Herkese bir söz söylüyor. Söylemek istediğini söylemek için acelesi var - bu onun

için son derece önemli. Onu anlamıyorum, Lin. Muhtemelen bunun nedeni yarın bizi bekleyen mücadeledir.

- Belki söyleyecek bir şeyi vardır? - Mahmud'un söyledikleri ilgimi çekerek sordum.

Mahmud, Habib'e söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını sordu. Habib dikkatle gözlerimin içine baktı ve Peştuca ve Farsça bülbül gibi şarkı söylemeye başladı.

- Sadece başarının seçimle gelmediğini söylüyor. Ona inanmanı istiyor. Ancak güçlü bir insan...

- Başarısını kendi yarattığını söylüyor, - Onun için cümleyi ben tamamladım. - Ne söylüyorum, sözlerine değer verdiğimi söyle.

Mahmud yüzünü Habib'e çevirip tercüme etmeye başlarken, Habib ona veremediğim onayla daha kararlı bir şekilde gözlerime sempati arayarak baktı. Sonra döndü, neredeyse yere kadar eğildi, sırtını kamburlaştırdı ve topallayarak uzaklaştı - beni gözlerindeki delilikten daha çok korkutan bir tavidı.

- Peki, şimdi ne yapacak? - Mahmud'a sordum, Habib gitmiş diye rahatladım.

- Muhtemelen Halid'i arayacak, - diye cevap verdi Mahmud.

- Soğuğa bak, lanet olsun şeytana! - dedim titreyerek.

- Ben de dondum. Bütün gün bu soğğun sonunu düşünüyorum.

- Mahmud, Bombay'da Kor şarkıcılarını dinlediğimiz akşam, sen Qadir bhai'nin oğluydun, değil mi?

- Evet, o gün hepimizin bir araya geldiği ilk gündü ve seni ilk kez orada gördüm.

- Üzgünüm, o gece seninle tanışmadım, seni orada gördüğümü sanmıyorum. Qadir-bhay ile nasıl tanıştığınızı sormak istedim.

Mahmud güldü. Yüksek sesle güldüğünü görmek çok nadirdi ve kendimi istemsizce gülümserken buldum. Gezimiz sırasında hepimiz gibi çok kilo kaybetmişti. Çökmüş yüzünü kalın siyah bir sakal kaplıyordu. Gözleri soğukta bile bronz gibi parlıyordu.

- Bombay'da sokakta duruyordum, arkadaşım ve ben pasaportlarımızla ilgili bir sorunla uğraşıyorduk. Aniden biri elini omzuma koydu. Diyeceksiniz ki bu elin sahibi Abdullay'dır. Kadir Han'ın beni görmek istediğini söyledi. Arabasına bindik Gadir'in resepsiyonuna gittik yolda konuştuk ve bu kadar yakın arkadaş oldum.

- Neden seni seçti? Ona bunu yaptıran neydi, onunla çalışmayı hemen kabul etmenizi sağlayan neydi?

Mahmud, sanki ilk kez böyle bir sorunun cevabını düşünmek zorundaymış gibi kaşlarını çattı.

- "Şah Pehlevi'nin muhaliflerinden biriydim" diye söze başladı. - Şah'ın gizli polisi SAVAK ² çok sayıda insanı öldürdü ve bunların çoğu işkence gördüğü hapishanelere atıldı. Babam ve annem Şah'a karşı savaştıkları için hapishanede öldürüldüler. O zamanlar henüz küçük bir çocuktum. Büyüdüm ve Şah'a karşı mücadeleye katıldım. İki kez tutuklandım. Bana iki kez işkence yaptılar ve bana elektrik verdiler, çok acı vericiydi. İran'da devrim için savaştım. Devrimin

lideri Ayetullah Humeyni idi. o iktidara geldi ve kral Amerika'ya kaçtı. Gizli polis SAVAK eskisi gibi faaliyetlerine devam etti ve halen Humeyni için çalışıyor. Tekrar tutuklandım, dövüldüm ve elektrik verildi. Şah zamanında bunu yapan aynı kişiler aynı amirlerdi ama onlar zaten Humeyni'nin hizmetinde çalışıyorlardı. Bütün arkadaşlarım hapiste ve Irak'la savaşta öldü ve ben Bombay'a kaçtım. Diğer İranlılarla birlikte karaborsada ticaret yapıyordum. Sonra Abdul Qadir Khan beni grubuna aldı. Hayatı boyunca sadece bir dahiyle tanıştım, o da Gadir'di. Ve şimdi o gitti...

Mahmud öfkeden boğularak son sözlerini söyledi ve ceketinin koluyla gözyaşlarını sildi.

Çok konuştu. İkimiz de katı bir soğuk algınlığı geçirmiş olsak da daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Her şeyi öğrenmem gerekiyordu: Kadirbhai'nin söyledikleriyle Halid'in ifşa ettiği sırlar arasındaki boşlukları doldurmam gerekiyordu. Ancak bu sırada sağır edici ve korkunç bir çığlık duyuldu. Sonra ses, makasla kesilen bir iplik gibi aniden kesildi. Mahmud ve ben birbirimize baktık ve istemeden ellerimizi silahlarımıza koyduk.

- Burada! - Mahmud bağırdı ve kaygan karlı yolda hızlı ama dikkatli adımlarla koştu.

Duyduğumuz feryat herkesin dikkatini çekti. Bakan ve Süleyman koşarak yanımızdan geçtiler. Herkesle aynı anda sesin geldiği yere vardık ve Habib, Halid Ansari'yi Abdur Rahman'ın cansız bedeninin önünde diz çökmüş halde görünce donakaldı.

- ¹ Mohammad Reza Pehlevi (1919-1980) - 1941-1979'da İran Şahı.
- ² SAVAK (Ulusal İstihbarat ve Ulusal Güvenlik Teşkilatı), Mohammad Reza Pehlevi (çevirmenin notu) döneminde Amerika Birleşik Devletleri Merkezi İstihbarat Teşkilatının (CIA) yardımıyla kurulmuş gizli bir polis, iç güvenlik ve istihbarat teşkilatıdır.
- ³ Ruhullah Humeyni (1902-1989) - Ayetullah, İran'ın siyasi ve din adamı, Şah'a karşı devrimin lideri. İran İslam Cumhuriyeti'nin 1. yüce lideri ve kurucusu.

yerimizde kaldık. Habib sırtüstü yatıyordu. Ölmüştü. Daha birkaç dakika önce başarıdan bahseden birinin boğazına bıçak saplandı. Atlarımıza ve Sıddık'a yaptığı gibi bıçak boğazına saplandı. Gözümüzü alamadığımız bu bıçak, denizle buluşan bir nehir kolu gibi kirli, damarlı bir gırtlığa saplanan Habib'in kendi bıçağı değildi. Boynuz saplı bu bıçağı herkes bilirdi, defalarca görmüştük. Halid'in bıçağıydı.

Bakan ve Süleyman, Halid'in kollarından tutup ayağa kaldırdılar. Halid önce direnmedi ama sonra onları görmezden gelerek Habib'in cesedinin yanında tekrar diz çöktü. Merhumun göğsüne bir pattu' adyah yerleştirildi. Halid, ölü adamın zırhlı yeleğindeki deri kayışlardan sarkan iki metal parçasını çıkardı. Celalad ileri atıldı ve onları Halid'in elinden aldı. Celalad'ın Hanif ve Juma ile birlikte imha ettikleri tanktan aldığı hatıralardı - arkadaşlarının boyunlarında taşıdığı metal parçaları.

Halid ayağa kalktı, döndü ve gitti. Yanımdan geçtiğinde elimi omzuna koydum ve onunla birlikte yürüdüm. Arkadan kızgın bir

kükreme duyuldu: Celalad, silahının desteğiyle Habib'in cesedine vuruyordu. Yüzü solmadan önce arkamı döndüm ve Habib'in deli gözlerine son kez baktım. Merhametli bir kalbin Habib için yas tutması garipti. Defalarca Habib'i öldürmeyi düşünmüş olmama ve onun ölmesine sevinmeme rağmen, sanki bir dostumu kaybetmiş gibi kalbimde bir hüznün vardı. "O bir öğretmendi," diye hatırladım aniden. Hayatımda tanıdığım en kontrol edilemez ve tehlikeli insan, küçük çocuklara ders veren bir öğretmendi. Sanki o an önemli olan tek gerçek buymuş gibi bu düşüncelerden kurtulamıyordum.

Sonunda, kalabalık Celalad'ı cesetten ayırdı: Hayatın aşağıladığı bilincin olduğu yerde şimdi sadece kanlı kar, saç ve kırık kemikler vardı.

Halid mağaraya döndü. Alçak sesle Arapça bir şeyler mırıldandı, gözleri başkalarının görmediği bir şeyle parladı ve yaralı yüzünde tehlikeli bir kararlılık ifadesi belirdi.

Halid mağaraya girdiğinde su kabının bağlı olduğu kayışı çözerek onu yere düşürdü. Kafasından çıkardığı kovan da yere düştü. Sonra ceplerini karıştırdı ve sahte pasaportlar, para, mektuplar, bir kumbara, bir silah, mücevherler ve hatta uzun zaman önce ölmüş akrabalarının buruşuk resimlerini çıkardı.

- O ne diyor? - Mahmud'a üzgün bir şekilde sordu.

¹ Pattu - kenarlarında Himalaya desenli, mor renkli büyük bir yün şal.

Son bir aydır Halid'in arkadaşına olan ilgisini soğukkanlılıkla reddediyor ve onunla yüz yüze görüşmekten kaçınıyordum. Birdenbire onu kaybetmek üzere olduğumdan korktum, belki şimdiden.

- Elindeki Kuran, - dedi Mahmud fısıltıyla. - Kuran okur.

Halid mağaradan çıkıp bizim kampın olduğu yokuşun kenarına gitti. Arkasından koşarak önüne geçtim ve ellerimle onu geriye ittim. Direnmedi ve tekrar bana doğru yürüdü. Ona sarıldım ve onu birkaç adım geri çekmeyi başardım. Sanki gözlerini sadece kendisinin görebildiği bir şeye dikmiş ve aklını meşgul ediyormuş gibi, büyüleyici bir sesle karşı koymadan Kur'an okuyordu. Onu bırakır bırakmaz yokuşun kenarına geri yürüdü.

- Lütfen yardım et! Bağırđım. - Görmüyor musun? O gider! Gider!

Mahmud, Nazir ve Süleyman koştular ve Halid'i durdurmama yardım etmek yerine kollarımdan tutup onu yoldan çektiler. Ellerinden kurtuldum ve tekrar Khalid'e doğru koştum. Sonra kendini güvende hissetmesi için bağırır ve yüzüne tokat atardım. Halid direnmedi ve eskisi gibi tepki vermedi. Gözyaşları donmuş yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, çatlamış dudaklarımı yaktı ve hıçkırıklar kıyıya çarpan dalgalar gibi tekrar tekrar göğsümü parçaladı. Halid'i bir elimle boynuna, diğer elimle beline sardım.

Son haftalarda zayıflamış ve zayıflamış olsa da Bakan'a doyamadım. Çelik elleriyle bileklerimden tuttu ve beni Halid'den ayırdı. Mahmud ve Süleyman ona yardım ediyorlardı ve ben

onların ellerinden çıkıp Halid'in ceketini almaya çalışıyordum. Sonra durup bir şekilde hepimizi mahveden kışa doğru gidişini izledik.

- görmedin mi Mahmud, Halid uçurumda kaybolduktan sonra sordu. - Yüzünü görmediniz mi efendim?

- Görüyordum, görüyordum, ne olmuş yani? - Hıçkırarak cevap verdim ve yalnızlığa çekilmek ve kendi acımda boğulmak için ayaklarımı mağaraya doğru sürdüm.

Pis, aç, uykusuz ve kızgın, saatlerce orada yattım. Kalbim kırıldı - Vücudumu hissedemedim bile, kafa karışıklığından ölmek istedim ama yemeğin aroması beni hayata döndürdü. Grubumuzun hayatta kalan üyeleri çürüyen etten çorba yapmaya karar vermişler ve battaniyelerle ateşin sönmesini engelleyerek dumanı elleriyle sallayarak tencerede uzun süre pişirmişler.

Çorba şafaktan çok önce hazırды. Herkes bir tabağa, bardağa veya kaseye yiyecek döktü ve yedi. Ama boş midelerimiz çürük et ve pis kokuları gidermedi.

hepimiz yediğimiz mide bulandırıcı sıvıyı kustuk. Ve açlığın, bilincin anlamadığı özel bir iradesi vardır. Yemekten vazgeçmeyi kabul etmedik, kimisi üçüncü, kimisi beşinci denemeden sonra bu kokuşmuş sıvıyı yutmak için kendini zorladı. Midemizdeki sıcak çorbanın verdiği ağrı olta iğnesiyle karnımızı dolduracak gibiydi ama bu acı geçti ve herkes bu korkunç yemekten üç kase daha içip kauçuğa benzeyen çürümüş et parçalarını yemek zorunda kaldı.

Sonraki iki saat boyunca, sırayla kayaların arkasından pisuarlara koştuk: Yiyecekler, elimizden alınan bağırsaklarımızdan zar zor geçiyor, bazen orada sıkışıp kalıyor, bazen aniden dışarı fışkırıyor.

Sonunda bunun üstesinden gelinip, dualar ve dualardan sonra ve her şey hazır olduktan sonra, saldırı yönümüz olarak Habib'in tavsiye ettiği gibi kampımızın güneydoğu tarafında toplandık. Bize bu dik inişin savaşta tek özgürlük şansımız olduğuna dair güvence verdi ve kendisi de saldırıya katılmaya hazırlanırken, onun tavsiyesini sorgulamak için hiçbir nedenimiz yoktu.

Yanımda sadece altı kişi kalmıştı - ben, Süleyman, Mahmud Melbaf, Nazir, Celalad ve çocuksu bir gülümseme ve yaşlı bir adam gibi yeşil ama donuk gözlerle yirmi yaşındaki Alaud-Din. Benimle göz teması kurdu ve cesaret verici bir şekilde başını salladı. Cevap olarak gülümsedim, dişlerini gıcırdattı ve daha sık başını salladı. Yüzümü çevirdim: Bunca ay boyunca onunla bir kez bile konuşmadığım için utandım. Belki ikimiz de savaş alanında ölürdük ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey.

Dan'in yeri yıkılıyordu. Sabah güneşinin ilk dokunuşuyla kızaran, uzak ovanın üzerinde hızla hareket eden bulutlar alev alıyor gibiydi. El sıkıştık, sarıldık, silahlarımızı tekrar kontrol ettik ve dik yokuşlardan aşağı sonsuzluğa baktık.

Bir şey sona erdiğinde, çok çabuk gelir. Yüzümdeki deri, boynumdaki ve çenemdeki kasların gerginliğiyle gerilmişti ve

kaslardaki gerginlik, sırayla, omuzlarımdan, kollarımdan ve sanki mücadele ediyormuş gibi silahı sımsıkı kavrayan donmuş parmaklarımdan geçti.

Süleyman emir verdi. İçimde bir şeyler kırıldı, kapandı ve dondu, ayaklarımda altındaki zemin gibi katılaştı. İlk adımı attım ve hep birlikte yokuştan aşağı indik. Oldukça güzeldi, ayların en açık günü. Birkaç gün önce vardığım sonucu hatırladım: Afganistan'da - bu taş dağ kafesinde, tıpkı bir hapishanede olduğu gibi, ne gün doğumu ne de gün batımı vardı. O sabah hayatımın en Muhteşem gün doğumlarından birine tanık oluyordum. Dik iniş nispeten yumuşak bir yokuşa geçerken, arkamızda uçuk pembe kar izleri bırakarak hızımızı artırdık ve engebeli, yeşilimsi gri toprağa adım attık.

İlk patlama sesleri çok uzaklardan geldiği için bizi pek korkutmadı. başladı. İşte burada...» - Düşündüm ama sanki başka biri - beni sona hazırlayan bir koç - söyledi. Daha sonra patlama sesleri daha yakından duyulmuş, düşman havan topları inceleme ateşi açmıştı.

Arkadaşlarıma baktım - benden daha hızlıydılar. Geriye sadece Bakan kaldı. Hızımı artırmaya çalıştım ama donmuş bacaklarım donmuştu ve taşa dönmüştü: Hareket ettiğimi görebiliyordum, her adımımı görebiliyordum ama bacaklarımı hissedemiyordum. İrademi toplayarak ayağıma "Çabuk ol" talimatı gönderdim ve talimat kabul edildi.

Yakınımda iki mayın patladı. Kaderin ölümcül bir şaka yapmasını, bacaklarımdaki hissin geri gelmesini bekleyerek koşmaya devam ettim. Kalbim sık sık çarpıyordu, nefesim daralıyordu ve soğuk havayı hırıltılı bir şekilde içime çekiyordum. Düşman mevzilerini göremiyordum. Havan topları bir kilometreden fazla menzile sahip olsalar da genellikle daha yakına yerleştirilirler. Ardından düşmanın ve AK.-74'lerimizin ilk silah sesleri duyuldu. Düşmanın bizi öldürebilecek kadar yakın olduğunu ve bizim de onları öldürebileceğimizi biliyordum.

Bir sığınak bulmayı umarak önümdeki engebeli araziye tekrar taradım - bir çukur ya da kaya, en güvenli yol. Benden yüz metre ötede - solumda - bir kişi düştü. Bakanla birlikte koşan Celaladdy idi. Mayın tam önünde patlayarak genç adamın vücudunu parçalara ayırdı. Ayağımın altına baktım, kayaların ve taşların üzerinden atladım, takıldım ama düşmedim. Yaklaşık elli metre önümde Süleyman'ın yerde bir şey arar gibi boğazına yapıştığını, eğildiğini, birkaç adım koştuğunu, sonra yere düşüp yan döndüğünü gördüm. Yüzü ve boynu yırtılmış ve kanla kaplıydı. Yanından geçmeye çalıştım ama taşlarla doluydu, bu yüzden üzerinden atlamak zorunda kaldım.

Bu sırada düşman makineli tüfeklerinin ilk işaretlerini gördüm. Hayal edebileceğimden daha uzaktaydılar - iki yüz metreden daha uzaktaydılar. Solumda, benden bir adım ötede, arkasında bir ışık izi

birakan bir kurşun tısladı. "Bizden kurtulmanın bir yolu yok. Yapamayacağız...»

Çok fazla değildi: sadece birkaç makineli tüfek ateşlendi, ancak bizi görmek ve vurmak için yeterli zamanları oldu. "Hepimizi öldürecekler." Aniden, düşman mevzilerine ateş açıldı. "Aptallar. Pozisyonlarına ateş açtılar!" - Düşündüm ve etrafımdaki tüm dünya bir makineli tüfek sesine boğuldu. Her taraftan ateş edildi - havai fişek gibiydi.

Bakan makineli tüfeğini omzuna attı ve hızla ateş etti. İleride - sağ tarafta, Süleyman'ın biraz önce olduğu yerde, Mahmud Melba'ın koşarak ateş ettiğini gördüm. Silahımı kaldırdım ve ateş etmeye başladım.

Yakınlarda bir yerden korkunç, insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu. Bu sesin bana ait olduğunu anlasam da kendime hakim olamıyordum. Ateşe göğüs geren ve benimle koşan yakışıklı ve yiğit adamlara baktığımda, Tanrı beni bu tür düşünce ve ifadeler için bağışlasın, izzet ve şeref duygusuyla bunaldım. Aşk, günahın kefareti bile olsa, aynen böyle olmalı! Müziğin öldürme gücü varsa böyle olmalı! Böylece, her adımda hapisane çitinde daha da yükseğe tırmandım.

Sonra çevredeki dünya birden sustu, denizin dibi gibi ayaklarım durdu ve sıcak, kumlu, çamurlu toprak ayaklarımın altında patlayarak ağızımla gözlerimi doldurdu. Ayağa ağır, sıcak, keskin ve öfkeli bir şey çarptı. Karanlıkta devrilmiş, gövdesine takılan bir

ağaç gibi yere düştüm. Havan ateşi. Metal kırıkları. Gümbürtü gibi sağır edici bir sessizlik. Yanan cilt. Göz kamaştıran bir arazi. şiddetli nefes alma girişimleri. Kokusu tüm varlığımı doldurdu. Bu benim ölümümün kokusuydu - kan, deniz suyu, ıslak toprak, yanan odun külü - ruh bedenden ayrılmadan bir an önce bile ölüm kokuyor. Düşlerin olmadığı derin bir kuyuya düşmüş gibi ağır bir darbeyle yere çarptım. Düşüş sonsuzdu, bir ışık parıltısı bile görünmüyordu.

KISIM X

otuz yedinci bölüm

Kameranın soğuk, cansız gözüne dikkatlice baktığınızda, kendinizi kesinlikle gülünç bulacaksınız. Siyah-beyaz fotoğrafta - Kadirbhai'nin resmi grup portresi diyorlar- Afganlar, Pakistanlılar ve Kızılderililer donuk gözlerle kaşlarını çatmış, sert ve resmi görünüyorlardı, aslında öyle değillerdi. Bu resme bakınca çoğu zaman gülümsediklerini ve konuşmayı ve gülmeyi sevdiklerini hayal etmek zor. Ben hariç hiçbirisi doğrudan merceğe bakmadı, tüm gözler hafifçe yukarı, aşağı veya merceğin yan tarafına baktı. Sargılı elimde tuttuğum fotoğraftan gözlerinin içine bakan tek kişi bendim, kamera önünde toplanan insanların isimlerini hatırlamaya çalışıyordum.

Adı "işçi" anlamına gelen Banna Mazdur Gül. Yıllardır mermerle çalışan elleri sonsuza dek beyaz-griydi... Adını David'in İngilizce versiyonu olarak telaffuz etmeyi tercih eden ve harika New York'ta lüks bir restoranda yemek yemek isteyen Daud... Garanti, bu "saf" dır. Gururlu gülümsemesinin arkasında Peşaver yakınlarındaki Jalojai mülteci kampında açlık ve sefalet içinde yaşayan ailesi ve yakınlarının utancı gizliydi... Grubumuzun doktorluğuna Kabil

hastanesinde iki ay yatmak zorunda kalan Hacı Ekber getirildi. Gelip görevini devralmayı kabul ettiğimde Allah'a şükretti ve Afgan dervishi neşe dansı yaptı. Karda sırtından açık yara ve elbiseleri alev alarak hayatını kaybeden Peştun tüccarı Alef... Habib'in öldürdüğü iki genç, Cuma ve Hanif... Son çatışmada ölen korkusuz genç arkadaşları Celaled. saldırı... Ala-ud-Din veya Bildiğimiz gibi - Aladdin - neyse ki hayatta kaldı...

Süleyman Shahbadi, kaşlarını çatarak ve üzgün bir şekilde bizi düşmana saldırmaya yönlendirirken öldürüldü.

Ortada, Abdülkadir Han'ın çevresinde birkaç kişi daha sıkı sıkıya toplanmıştı: Bir eliyle donmuş zemine tutunarak ölen Cezayirli Ahmed Zadeh, diğer eliyle kolum... Çılgın Habib'i öldüren Halid Ansari ve kar fırtınası denen, sonsuzluğa ulaşmış... Ala-ud - Son muharebeyi bir din gibi atlatan Mahmud Melbaf, aldığı onca yaraya aldırış etmeden.

Beni ateşten çıkaran Nazir... Ve ben... Gadirbhai'nin sol tarafında, biraz geride duruyordum, kararlı ve havalı görünüyordum. Bazıları kameranın aldatici olduğunu söylüyor.

Bakanım kurtardı. Saldırıya geçtiğimizde tam önümüzde patlayan mayın havayı yarıp kulaklarımı deldi. Patlama dalgası sonucunda sol kulak zarım delindi. Aynı zamanda, sıcak havan şarapnelleri bir dolu fırtınası gibi uçtu. Büyük taşlar bana çarpmadı ve birkaç küçük parça dizimin altına saplandı - beşi tek ayak üzerinde, üçü diğerinde. İkisi de göğsüme ve mideme vurdu. Çok katlı paltoyu,

içinde para olan kalın askıyı ve hatta tıbbi çantanın askılarını delip vücuduma sapladılar. Sol gözümün üstünde alnıma bir metal parçası gömüldü.

Aslında hepsi hurda metaldi ve en büyüğü Abe Lincoln'ün bir Amerikan kuruşunun üzerindeki yüzü kadardı. Ama bu şarapnel beni devirebilecek kadar yüksek bir hızla uçu. Üzerime düşen toprak yüzünden çevremi göremiyor, nefes alamıyordum. Düşerken uzanıp yüzümü yan tarafa tutabildim ama sol kulağımla yere çarptığım için zaten hasarlı olan kulak zarım daha da hasar gördü. Bütün dünya gözümde karanlığa gömüldü.

Bakanın kendisi bacaklarından ve kollarından yaralanmış olmasına rağmen beni bilinçsizce küçük bir sipere sürükledi. Orada bayıldı ve üzerime düştü ve yangın bitene kadar vücudunu benimkiyle örttü. Kollarında uzanırken sağ omzuna beklenmedik bir şarapnel isabet etti. O olmasaydı, şarapnel bana isabet edecek ve muhtemelen beni öldürecekti. Sakinleştikten sonra Nazir beni güvenli bir yere sürükledi.

- O Saeed'di, değil mi? diye sordu Mahmud Melbaf.
- Hangisi?
- Fotoğrafları Saeed mi çekti?
- Evet! Evet, üzümdü.

Mahmud da ben de genç Peştun'u hatırladık. Gadirbhai, onun için cesur bir komutanın vücut bulmuş haliydi. Said gözlerini ondan ayırmadı ve Han onlara baktığında utanarak başını eğdi. Çocukluğunda suçüçeğı geçirdiğı için tüm yüzü kahverengi lekelerle

kaplıydı. Tüm grubun gözdesiydi, savaşçılar ona Kuru Üzüm adını takmışlardı. Herkesin yanında durmaktan utanarak fotoğrafımızı çekmeyi kendine görev edindi.

- Gadir'le birlikteydi, - Kalbim kırılmıştı.

- Evet, sonuna kadar onunlaydı. Bakan, Kadir'in cansız bedeninin yanında cansız bedenini gördü. Bence pusuya düşüp öleceklerini önceden bilse bile yine de Gadir'in yanında giderdi. Bence o tür bir ölüm diledi. Ve sadece o değil. - Bu resmi nerden aldın?

- Khalid'in bir filmi vardı, unuttun mu? Kadir, yanına sadece fotoğraf makinesi almasına izin verdi. Son gün cebinden boşalttığı şeyler arasında bu film de vardı. Onu aldım ve resimlerinin çekilmesi için geçen hafta laboratuvara götürdüm. Bugün resimleri verdiler. Gitmeden önce bu resimlere bakmak isteyebileceğini düşündüm.

- Neresi?

- Eninde sonunda buradan gitmeliyiz. Nasıl hissediyorsun?

- Yalan söyledim.

Mobil yatağıma oturdum ve ayaklarımı yere koydum. O sırada baldırlarımda başlayan ağrıya dayanamadım. Ayrıca alnımda keskin bir acı hissettim. Bandajlı ellerimle başımı mumya gibi süsleyen bandajın altındaki valfi kontrol ettim ve aynı anda sol kulağım zonklamaya başladı. Kollarımdan art arda üç ağrı yükseldi. Ayaklarım belki dört çift çorap içinde yanıyordu. Ayrıca atın birkaç ay önce üstümüzden uçan uçaklardan korkarak tekmelediği sol

uyluğumda da keskin bir ağrı vardı. O darbenin yeri uzun süre acıdı, kemiğimi kırmaktan korktum. Dahası, atım ürküp beni ısırıdıktan sonra dirseğim sık sık yaralanırdı. Bu olay da birkaç ay önce yaşandı.

Yanmış uyluğuma yaslandım ve karnımdaki ve bacaklarımdaki kasların gerildiğini hissettim. Dağlarda açlıkla geçen haftalarda çok kilo verdim. Tamam, üzüldüm. Dedikleri gibi, tek kelimeyle iç açıcı birbirinden daha iyi bir şey yoktu. Tamamen işe yaramazdım. Bu sırada ellerimde ki kalın bandajlar dikkatimi çekti ve paniğe kapıldım.

- Ne yapıyorsun? Mahmud bağırdı.
- Bu acıdan kurtulmak istiyorum, - Dişlerimle bandajları yırtmaya çalışarak cevap verdim.
- Bekle, sana yardım etmeme izin ver.

Mahmud bandajları yavaşça çözene kadar kaşlarımdan yanaklarıma ter aktığını hissedebiliyordum. Bandajlar nihayet çıkarıldıktan sonra sakat ellerime sarıldım ve parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Ellerimin derisi dondan çatlamıştı, bu mavimsi-siyah yaralar çok çirkin görünüyordu ama şükürler olsun ki bütün parmaklarım sağlamdı.

- Bakana teşekkür ederim, - dedi Mahmud ellerimin çatlamış ve soyulan derisine dikkatle bakarak.
- Doktorlar parmaklarınızı kesmek istediler ama Bakan izin vermedi. Kalaşnikofunu ve tabancanı onlara doğrulttu ve yüzünün donmuş kısımları da dahil olmak üzere tüm yaraları temizlemeyi bitirene kadar bırakmadı.

Bu arada, tabancanı geri vermemi istedi. Al, bu kadar.

Mahmud eski Stechkin tabancamı çıkardı ve bana verdi. Almaya çalıştım ama parmaklarım paketi tutamadı.

- Şimdilik bende kalsın, dedi Mahmud hüzünlü bir gülümsemeyle.

- Ama o nerede? - Diye sordum. Ağrının eşlik ettiği baş dönmesi henüz geçmemişti ama gittikçe azalıyordu ve yavaş yavaş kendime geliyordum.

- İşte bu kadar, - Mahmud başıyla yan tarafı işaret etti; Arkamı döndüm ve Bakanın benimkiyle aynı yatakta uyuduğunu gördüm. - Şimdi dinleniyor ama gitmeye hazır. Arkadaşlarımız istedikleri zaman bizi ziyaret edebilirler.

Etrafa bakındım. Büyük, kum rengi bir çadırdıydık. Yere saman serildi ve içine yaklaşık on beş katlanır mobil yatak yerleştirildi. Geniş afgan pantolonlar, üzerlerine gömlekler ve uzun, kolsuz yelekler giymiş birkaç adam yatakların arasında gidip geliyordu; giysilerinin tüm parçaları aynı soluk yeşildi. Bu adamlar yaralılarla ilgilendiler - onları yelpazelerle yelpazelediler, eldivenlerini ve yaralarını kovalardaki sabunlu suyla yıkadılar, çadırın girişinde kapı yerine asılı olan muşamba perdesinden çıktılar ve kapıları temizlediler. idrar, dışkı ve diğer salgılarla. Yaralılardan bazıları bilmediğim dillerde yüksek sesle bağırıyor ve şikayet ediyorlardı. Afganistan'ın Garh dağlarında havanın ardından Pakistan'ın ovalarında da hava sert ve sert geçti. O havada her türlü keskin koku

vardı. serseri onları kabul etmeyi reddetti ve sadece bir tanesiyle sınırlı kaldı - çadırın yakınında hazırlanan basmati 'adlı Hint pirinci.

- Kardeşim, açıkçası, açlıktan ölüyorum.

- Merak etme birazdan karnımızı doyururuz, - Mahmud gülümsedi.

- Neredeyiz? Burası Pakistan mı?

- "Evet," tekrar güldü. - Hiçbir şey hatırlamıyor musun?

- Hatırlıyorum kaçmıştık, uzaktan bize ateş etmişlerdi... Her yerde makineli tüfekler vardı... Yaralandığımı hatırlıyorum... - Ellerimi dizlerimden ayak bileklerime kadar kalın sargılarla vurdum. - Düştüm... Sonra bir kamyon ya da cip geçti. Gerçekten oldu mu?

- Evet, bizi aldılar. Mesut'un adamları.

- Mesut mu?

- Evet. Panjshar Aslanı, Ahmed Şah. Baraja saldırdılar, Kabil ve Quetta'ya giden iki ana yolu ele geçirdiler ve Kandahan'ı kuşattılar. Ve şimdi o şehri kuşatma altında tutuyorlar. Savaş bitmeden gideceklerini sanmıyorum. Askeri operasyonların tam merkezindeydik.

- Bizi kurtardılar...

- Ve... Araçlar nelerdi? En azından bunun için onlara teşekkür edin.

- Neden "asla"?

¹ Basmati - beyaz veya kestane renginde uzun taneli bitki.

- Çünkü bize ateş ettiler.

-Evet?!

- Evet evet. Aşağı indiğimizde bizi düşman olarak gördüler ve üzerimize havan topu attılar.

- Kendi arkadaşlarımızın ateşi altındaydık, değil mi?

- Evet. Hatta her taraftan aynı anda ateş açıldı. Afgan ordusu da bize ateş açtı ama sanırım bize ulaşan Mesud'un havan toplarıydı. Bu arada Afganları ve Rusları geriletenler de onlardı. Kaçtıklarında ikisini ben öldürdüm. Şimdi Mesud'un zaten "iğneleri" var - Amerikalılar onları Nisan'da geri verdi. Bu nedenle, Rus helikopterleri artık başlarını kaldıramıyor, Mücahidler onları her yönden vurup yok ediyor. Umarız, umarım savaş iki veya üç yıl içinde biter.

- Bana bak, şimdi hangi aydayız? - Mayıs.

- Ne zamandır burada uyuyorum?

- Dört gün oldu, Lin.

- Dört gün... - Bana sadece bir gece geçmiş gibi geldi ve kesintisiz uyudum. Döndüm ve bakana baktım. - Bakan güvende mi?

- Ayrıca iyi bir yarası var ama ayakta ve hareket edebiliyor. İyileşir, umarım. O sabırlı ve inatçı, gerçek bir nişancı ¹¹⁷! Mahmud güldü. - Aklına bir şey takılırsa kimse onu geri çeviremez.

Ve onunla güldüm - uyandığımdan beri ilk kez güldüm ve kafama çekiçle vurmaya başladılar, ellerimle başımı tuttum.

- Evet, denemezdin bile.

¹¹⁷Shotor - nar, deve (Farsça).

- Ben de, dedi Mahmud. -Bakan ve sen yaralanınca seni Mesud'un askerleriyle alıp güzel bir Rus arabasına bindirdik. Sonra onu Chaman'a giden kamyonu koyduk. Pakistanlı sınır muhafızları çimenlerde Nazir'in silahına el koymak istediler, Nazir onlara kemerine sakladığı parayı verdi ve onlar da makineli tüfeğini geri verdiler. Seni bir battaniyeye sardık ve iki ölü askerin cesetlerinin altına sakladık. Sınır muhafızlarına onları şeriata göre gömmek istediğimizi söyledik. Sonra Quetta'ya, bu hastaneye geldik. Buradaki insanlar da Bakanın silahını almak istediler, biz de onlara para ödemek zorunda kaldık. Ve pis kokudan parmaklarını kesmek istediler.

Ellerimi poposuna yaklaştırdım ve kokladım. Çürümenin iğrenç kokusu hâlâ tanınmaz haldeydi. Kokusu hafif olsa da bana dağlarda yediğimiz son yemeği, çürüyen keçi ayağından yapılan çorbayı hatırlattı. Midem tiksintiyle iki katına çıktı. Mahmud hızla metal kaseyi aldı ve ağzıma getirdi. Siyahımsı yeşil bir sıvı kustum ve yorgunluktan dizlerimin üzerine çöktüm.

Bulantım geçtikten sonra yatağıma oturup Mahmud'un benim için yaktığı sigarayı minnetle aldım ve içmeye başladım.

- Ve daha sonra? - Diye sordum.
- Ne "sonrası"?
- Bakan ne yaptı?
- Evet Sayın Bakanım... Eteğinin altından "Kalaşnikof"unu çıkarıp onlara doğrulttu ve sizi kesmeye başladıkları anda onları vuracağını söyledi. Kampta görev yapan polisi aramak istediler

ama Bakan çadırın girişinde duruyordu ve onu geçmenin hiçbir yolu yoktu. Sonuç olarak tedavi görmeden bırakıldılar ve yaralarını yıkayıp temizlemek ve sarmak zorunda kaldılar.

- Bak, burada silah zoruyla tedavi görüyorum.

- Evet, - tüm ciddiyetiyle Mahmud'u onayladı. - Sonra Bakanı incelemeye başladılar. Bundan sonra Nazir uzandı ve uyudu çünkü kendisi birkaç yerinden yaralandı ve iki günden fazla uyumadı.

- Ve Bakan yattıktan sonra gardiyanları çağırmadılar mı?

- Hayır. Buradaki doktorlar, yaralılar ve gardiyanların hepsi Afgan. Sadece polisler Pakistanlı. Pakistanlılarla her zaman başları belada olmuştur. Kimse Pakistan polisini sevmiyor. Bu yüzden Afganlar Bakanın silahını alıp sizi kontrol etmeme izin verdiler. Durmama izin ver! Görünüşe göre bizimki geldi!

Çadırın girişindeki perde kalkmış, güneş gözlerimizi kamaştırmış ve içeriye dört kişi girmişti. Afganistan savaşının gazileriydiler ve bana silah doğrultmuş gibi sert bir bakış attılar. Mahmud ayağa kalktı ve onlara bir şeyler fısıldadı. İki kişi Bakanı uyandırdı. Bakan derin bir uykuda olmasına rağmen ilk temasta ayağa fırladı, dokunanların elinden tuttu, neredeyse yere düşüyordu. Ancak arkadaş olduklarını anlayınca sakinleşti ve hemen bana baktı. Bilincim beni hiç gülmeyen yüzümde biraz ürkütücü görünen bir gülümsemeyle yatağımda otururken gördü.

Afganlar ona yardım etti. Bakan onlara yaslanarak çıkışa doğru topalladı. Diğer ikisi kalkmama yardım etti. Bir adım atmaya çalıştım ama bacaklarım çok zayıftı, beni dinlemediler. Tek

yapabildiğim ayaklarımı sürümekti. Afganlar bu garipliği seyretmek niyetinde olmadan kollarını kavuşturup beni oraya oturtular ve kolayca kaldırdılar.

Eve dönmemiz altı haftamızı aldı. Olaylar şöyle gelişti. Birkaç gün çadır, kulübe, gizli odalardan birinde veya harabe gibi yerlerde saklandık ve fırsat buldukça hızla yerimizden atlayıp biraz daha ileri gittik ve yine bir tanesine saklandık. yukarıda listelenen yerlerden ve bekledi. Pakistan'ın siyasi polisi, savaş sırasında bilgisi dışında Afganistan'ı ziyaret eden tüm yabancılara acımasızca zulmetti. O heyecanlı günlerde Mahmud Mel-

baf koruyordu ve onun için asıl zorluk, onu koruyan sürgünlerin ve mültecilerin maceralarımızla derinden ilgilenmeleri idi. Saçlarımı siyaha boyatmıştım ve siyah güneş gözlüğü takmıştım ama tüm önlemlerimize rağmen uğradığımız tüm harabelerde ve kamplarda mutlaka beni tanıyanlar vardı. Mücahidlerle birlikte savaşan ve çatışmada yaralanan Amerikalı kaçakçının hikayesi son derece ilgi çekiciydi. Hiçbir polis ya da istihbarat görevlisi bu hikayeyi görmezden gelemezdi ve eğer beni yakalarsa Amerikalının aslında Avustralyalı bir kaçak olduğu ortaya çıkacaktı. Bu gerçeğin tespit edilmesi, birçok kıdemli subayın terfi etmesine yol açacak ve alt rütbeler, beni Avustralya hükümetine teslim etmeden önce bana uygun bir ders verecekti. Bu nedenle, yalnızca kaderine güvenebileceğimiz insanlarla iletişim kurarak sık sık ve hızlı hareket ettik.

Yavaş yavaş dağlardaki savaşımızın ve sonraki kurtarmamızın tüm ayrıntılarını öğrendim. Tırmandığımız yükseklik, bir yüzbaşı liderliğindeki bir grup Rus ve Afgan askeri tarafından kuşatılmıştı. Habib Abdurrahman'ı yakalayıp etkisiz hale getirmekle görevli olarak Şehr-i Safa dağlarına gönderildiler. Başına yüklü miktarda para konuldu, fakat yaptığı mezalimlerin halkı nezdinde yarattığı dehşet, karşılıksız da olsa ders vermek arzusu uyandırdı. Tüm dikkatlerini Habib'i aramaya vermiş olan askerler, onun yırtıcı öfkesinin büyüüne kapılmış ve Ahmed Şah Mesud'un ordusunun sinsice yaklaşmasını gözden kaçırmış gibiydiler. Habib, Rus ve Afgan askerlerinin her yere mayın döşediğini ve bizim saldırdığımızı haber verince, boşalmış düşman kampında görevli askerler korkudan ayırım gözetmeden ateş açtılar. Belki de Habib'in kendisinin saldırdığını düşündüler. Görünüşe göre kampı ele geçirmeyi planlayan Mücahidler, bu yangını Rusların önleyici bir saldırısı olarak değerlendirerek saldırma kararı aldı. Saldırı sırasında mevzilerine ateş açan Rus topçuları olduğunu düşündüğüm kampta gördüğüm patlamalar, aslında Mesud'un havan toplarının doğrudan hedefiydi. Ancak attıkları mayınların hepsi hedefi tutturamadı ve arkadaşlarımızın attığı birkaç top mermisi bizi yakaladı.

Onlarca insanın hayatına son veren müttefiklerimizin yanlış hedefe hedeflenmesi, savaşın hararetinde şeref ve kahramanlığın timsali olduğunu düşündüğüm o sorumlu anın asıl sebebiydi. O

savaşta konuşulacak bir şeref ya da şan yoktu. Aslında hiç kavga etmezler. Sadece cesaret, korku ve sevgi vardır. Savaş hepsini yok eder. İzzet ve izzet Allah'ındır, dünyamızın özüdür. Tanrı'ya silahlı ellerle hizmet edilemez.

O tepede yenildiğimiz zaman, Mesud Adamian, düşmanı dağın etrafından takip eden ve dağ eteklerine mayınlar döşeyen bir bölük ile karşılaştı. Çatışma, daha doğrusu katliam başlamıştı. O birimden canlı tek bir kişi kalmamıştı. Habib Abdurrahman'ın ruhu şad olsun, yaşasaydı çok mutlu olurdu. Bir an ağzı şaşkınlıkla açıldı ve acı ve nefretle dolu gözleri hafızamda canlandı.

O soğuk günden geceye kadar, Nazir ve ben donmuş ve titriyorduk. Düşmanı yendikten sonra Mücahid grubumuzun hayatta kalan üyeleri karanlıkta bize ulaştı. Mahmud ve Ala-ud-Din, boşalan tepeden Süleyman ve Celalad'ın cesetlerini getirdiler.

Mesud'un adamları, Achakzai'nin birkaç müfrezesiyle birlikte, tüm bölge boyunca - geçitten Kandahar'a elli kilometre uzaklıkta bulunan Rusların savunma hattına kadar - Chaman yolunun kontrolünü ele geçirdi. Daha sonra kısa sürede ve hiçbir engel olmadan Chaman'a, oradan da Pakistan'daki kontrol noktasına tahliye edildik. Bir ay boyunca at sırtında gittiğimiz dağ yolunu kamyonla birkaç saatte kat ettik. Birçoğunun cesetleri geri dönmesine rağmen.

Bakan yavaş yavaş iyileşiyor ve kilosunu geri alıyordu. Sırtındaki ve kolundaki yaralar kapanmıştı ve endişe yaratmıyordu ama sağ

uyluğunda kemikler ile kaslar ve tendonlar arasındaki bağların hasar gördüğü ve bacağı dizden itibaren morardığı görülüyor. Bu yüzden yürürken sağ bacağım herkesinki gibi değildi, bir şekilde yana doğru adım atıyor ve topallıyordum.

Ama moralini yüksek tuttu ve Bombay'a geri dönmek için acelesi vardı. Geç iyileşmemin onu rahatsız etmesi de sinirlerimi bozdu. Bir veya iki kez: "Bugün nasılsın?" İyisin? Gidebiliriz?" - bu tür sorulardan sonra sinirlendim ve acı bir cevap verdim. O zamanlar, Kadir'in son arzusunu yerine getirmek için Bombay'da onu bekleyen acil bir mesele olduğundan hâlâ haberim yoktu. Sahibinin ölmüş olmasının ve kendisinin hayatta olmasının acısına ve utancına, önündeki o görev sayesinde dayanabilmişti. Gün geçtikçe gecikme onun için daha katlanılmaz bir hal almış, yaptığı ihmalle görevini yerine getirememeye duygusu onun dünyasında affedilmez bir hal almıştır.

Bir yandan kendi zorluklarım bana huzur vermiyordu. Bacaklarım iyileşiyordu, derisi yüzülmüş ön kemiğimin üzerine deri gelmişti ve kulak zarıma bir enfeksiyon girerek sürekli ve dayanılmaz bir ağrıya neden olmuştu. Bir yudum su içsem, bir kelime söylesem veya bir ses duysam, içeriden akrep sokmasına benzer keskin bir acı, yüzümdeki ve boynumdaki sinirler vasıtasıyla hemen beynime gidecek. Başımı hareket ettirip biraz döndüğümde, sanki ezici bir darbe yemiş gibi hissettim. Derin bir nefes alıp öksürdüğümde ve hapşırdığımda da aynı durum vardı.

Uykumda hareket eder etmez kulağımı yastığa vurup yerimden fırlayıp bir çığlık attım ve herkesi deli gibi uykumdan elli metre kadar uyandırdım.

Sonunda, üç haftalık zihin uyuşturan işkenceden, büyük dozlarda penisilin almak ve kulağımı sıcak antiseptik solüsyonla yıkamak gibi kendi kendine tedaviden sonra, yara iyileşti ve ağrı geçmişte kaldı, hayattaki her şey gibi bir anı oldu. .

Eklemlerime yeni bir deri geldi. O yıllarda vücudumda açılan onulmaz yaralardan biri olan derin dondurma işleminden sonra cilt dokusu hiçbir zaman tam olarak yenilenemiyor. Gadir'in karlı dağında yaşanan sıkıntılar sonsuza dek ellerime kazınmıştı, savaştan önce ellerimde hissettiğim acı, soğuk, ayaz günlerimde hâlâ beni geçmişime götürüyor. Pakistan'ın sıcak havası parmaklarımın bükülmesine ve açılmasına yardımcı oldu. Aklımdaki intikam eylemini gerçekleştirmeye hazırdım. Çektiğim çileden sonra kilo vermiş olmama rağmen vücudum, Kadir'in savaşına gitmeden önceki bereketli aylara göre daha sıkı ve sıkıydı.

Nazır ve Mahmud'un Bombay'a tren üstüne trenle kısa yolculuklar yaparak gitmelerinin daha uygun olacağına karar verdiler. Pakistan'da Bombay'a kaçırmayı planladıkları bir silah stoğu topladılar. Silahı kumaş sargılara saran ve akıcı bir şekilde Hintçe konuşan üç adam, onu Afgan'ın kontrolüne emanet etti. Farklı vagonlarda seyahat etmemize ve Afganlarla temasa geçmememize rağmen yükümüz aklımızdan çıkmadı. Trenin birinci

sınıf kompartımanında seyahat ederken, silahları Afganistan'a götürdüğümüz zulmü hatırladım - ve şimdi onları geri götürüyorduk. Aklıma bu gariplik gelince gülmeye başladım, yol arkadaşlarım şaşkınlıkla bana bakıp yüzlerini başka tarafa çevirdiler.

İki günlüğüne Bombay'a gittik. Pakistan'a döndüğümde İngiliz pasaportumdaki isimle dönüyordum. Pasaportumdaki vizemin süresi dolduğundan, hem Pakistanlı hem de Hintli gümrük görevlilerine, çekim gücümü kullanarak ve Kadir'in bana verdiği son birkaç doları bağışlayarak sorunsuz bir şekilde geçmemi sağladım. Sonunda, gün doğumundan bir saat önce, Bombay'dan ayrıldıktan sekiz ay sonra, bir kez daha büyülendiğim bir şehrin hareketli iş dünyasının hararetli atmosferine daldık.

Nazir ve Mahmoud dışarıda durup ölümcül kargomuzun boşaltılmasını denetlediler. Bakana akşam Leopold'da buluşacağımıza dair söz verdim ve onu istasyonda bıraktım.

Megalopolis'in kıyılarında ve sokaklarında lüks bir şekilde akan hayatın seslerinin ve gölgelerinin tadını çıkarıyordum. Ama rahatlama zamanı değildi. Neredeyse param bitiyordu. Bir taksi çevirdim ve kaçak para toplama merkezimiz olan Fort'a doğru yola çıktım. Şoföre beni beklemesini söyledim ve dar ahşap merdivenlerden ikinci kata çıktım. "Eskiden Khalid'le bu merdivenleri tırmanırdım..." aklımdan bir an geçti ve yaralı bacaklarımdaki keskin ağrıyla birlikte yaralı bacaklarımdaki nahoş

hissi kontrol altına almak için dişlerimi sıktım. muhasebeci kapısının yanında

ciddi yüzlü kaptanlarımızdan ikisi eğleniyorlardı. Beni tanıyorlardı, onlarla el sıkıştım, selam verdim.

- Kadirbay nasıl? diye sordu.

Genç yüzüne baktım. Adı Amirdi idi, yiğit ve güvenilir, Kadir Han'ın sadık evlatlarındandı. İlk başta Gadir'in ölümüyle ilgili böyle aptalca bir şaka yaptığını düşündüm ve şakasını kafasına sokmak aklımdan geçse de bir anda neler olduğunun farkında olmadığını fark ettim. "Nasıl olabilir? - Düşündüm. - Neden haber yok? İçimden bir ses, sorusunu yanıtsız bırakmanın daha iyi olacağını söyledi. Amir'e kısaca gülümsedim ve muhasebecinin kapısını çaldım.

Beyaz pamuklu bir gömlek ve bir kuşak giyen, kel kafalı, kısa boylu bir adam kapıyı açtı. Beni görünce iki eliyle elimi tuttu ve titremeye başladı. Bu adam Rajubhai, mafya konseyinin elindeki para birimini toplamaktan ve muhafaza etmekten sorumluydu. Beni içeri çekti ve kapıyı kapattı. Muhasebe, günün yirmi dört saatinden yirmisini geçirdiği hem iş hem de özel hayatının merkeziydi. Gömleğinin altında, omzunun üzerinden sarkan dar, solmuş pembe ve beyaz bir kravat vardı; bu, Abdülkadir'in çoğunluğu Müslüman olan kalabalığındaki Hinduizm'in epeyce takipçisinin işaretiydi.

- Linbaba! Seni gördüğüme çok sevindim! - dedi heyecanla. - Qadirbhai kakhan hayn? Ama Gadirbhai nerede?

Kendimi zorladım ve havalı olmaya çalıştım. Mafyanın üst düzey üyelerinden biri olan Rajubhai, konseyin tüm toplantılarına katıldı. Kadir'in öldüğünü o bilmiyorsa kimse bilmiyor demektir. Eğer durum buysa Mahmud ve Nazir bu haberin kimsenin kulağına gitmesini tavsiye etmemiş demektir. Ama beni neden bu konuda uyarmadıklarını anlamadım. Her neyse, sırrı açıklamamalıydım.

- Kham akela hain, - Gülümseyerek cevap verdim. - Yalnız geldim.

Sorusunun cevabı bu değildi ve Rajubhai gözlerini kıstı.

"Akela..." diye tekrarladı. - Yalnız geldin...

- Evet Rajubhai, - Cevap verdim ve konuşmanın konusunu değiştirmek için acele ettim. - Bana hemen biraz para verebilir misin? Aşağıda bir taksi bekliyor.

- Bir dolara ihtiyacınız var mı?

- Dolar nesi. Saf rupi, diye yanıtladım. - Dolar değil, rupi.

- Ne kadara ihtiyacın var, Lin?

- Do-do-tin hazır. İki veya üç bin, - Genellikle üç anlamına gelen ortadaki kelimedenden yararlanarak cevap verdim.

- Hazırlanmak! - her zamanki gibi dedi ama sokak satıcıları ve gecekondu sakinleri için önemli bir miktar sayılan üç bin rupi bu kaçak mal.

para birimi, diyarda gülünç bir miktar olarak görülüyordu; Rajubhaim gün içinde bunun yüzlerce katını harcıyordu ve bazen ücretli işçilerimizin maaşları ve hizmetleri için bana altmış ila yetmiş bin veriyordu. - Abhi, yaşa. Abhi! Bu saat kardeşim, bu saat.

Yardımcılarından birine döndü ve tek kaşını kaldırdı. Çalışanı hemen Rajubha'ya parayla birlikte bana verdiği bir deste kullanılmış ama oldukça iyi fatura verdi. Yukarıdan iki bin dolar alıp gömleğimin cebine koydum ve gerisini yeleğimin nispeten derin bir cebine sakladım.

- Teşekkürler chacha. Main cata hu, - Gülümseyerek teşekkür ettim. - Çok teşekkür ederim, gün-gün. Gittim.

- Lin! - dedi Rajubhai, kolumu tutup beni durdurarak. - Hamara beta Halid, kaysa hayn? Oğlumuz Halid nasıl?

- "Khalid bizimle değil," diye yanıtladım duygularımı sesime ve yüz ifademe yansıtmamaya çalışarak. - Geziye çıktı yatra, onunla bir daha ne zaman buluşuruz bilmiyorum.

Merdivenlerden ikişer ikişer indim, her indiğimde baldırlarım keskin bir acıyla zonkluyordu. Şoför arabayı çalıştırdı ve ondan Causeway'deki giyim mağazasına gitmesini istedim. Bombay'ın sybaritlerinin bir başka armağanı da, Hint ve yabancı modaya göre sürekli güncellenen sayısız çeşitte ucuz ve kaliteli giysiler satan dükkanların bolluğuydu. Mülteci kampında Mahmoud Melbaf bana grimsi mavi uzun bir yelek, beyaz bir gömlek ve kaba kumaştan kestane rengi bir pantolon verdi. Bu kıyafet seyahat için uygun olmasına rağmen Bombay sıcaklığına uygun değildi ve aynı zamanda dikkat çekici bir şekilde tuhaftı, bu yüzden diğerlerinden sıyrılmamak için modern kıyafetler almak zorunda kaldım. Mağazada büyük cepli iki kot pantolon, uzun beyaz ipek bir gömlek

ve spor ayakkabılar seçtim, eski botlarım tamamen işe yaramazdı. Soyunma odasında üzerimi değiştirdim, yeni kıyafetlerimi giydim ve kını bıçakla kemerime bağlayıp gömleğimi çıkardım.

Kasada sırada beklerken aynada birinin kaba, sert yüzünü gördüm ve onun ben olduğumu hemen anlamadım. Kishim'in çektiği fotoğrafı hatırlayarak yansımama dikkatlice baktım. Aynadaki yüz soğuk bir kayıtsızlık ve sert bir kararlılık ifadesi sergiliyordu, ancak tabloya bakan gözlerde bundan eser yoktu. Güneş gözlüğümü çıkarıp gözlerime taktım. "Ne kadar kötü değiştim!" Düşündüm. Sıcak bir duş alıp gür sakalımı kazıdıktan sonra sert görünümümün biraz yumuşamasını umdum. Ama sertlik, dışımdan çok içimde kökleşmişti ve bunun sertlik mi, sebat mı yoksa daha acımasız bir şey mi olduğundan emin değildim.

¹ Sybarite - flört etmeye alışkın, çalışmayan ve her zaman kendine bakan, çapkın (çevirmenin notu).

"Leopold'un yanında taksi şoförüne para ödedim ve kalabalığın arasında bir süre durup restoranın Karla ve Gadirbhai ile ilgili tüm olayların başladığı geniş kapılarını izledim. İnsan bir kapıdan girerken hem mekan hem de zaman olarak yeni bir dünyaya girer. Her kapı sadece o yere değil, geçmişine ve bize doğru ilerleyen geleceğine giden bir yoldur. İnsanlar bunu eski zamanlardan beri - büyük anlayışları ve büyük hayal güçleriyle - anladılar. Bugüne kadar İrlanda'dan Japonya'ya - dünyanın herhangi bir yerinde insanlar yaşadıkları yerin girişlerinin dekorasyonuna büyük önem

veriyorlar. Kadere selam vererek ve benimle bu salona giren dost ve düşmanımın ebedi hatırasını anarak merdivenlerden çıktım, kapının büfesine ve sonra kalbime dokundum.

Her zamanki gibi Didier Levy, sırtı girişe dönük oturan ve hem salondakileri hem de yoldan geçenleri kolayca görebildiği Kavita Singh ile konuşuyordu. onlara doğru gittim. Didier yukarı baktı ve beni gördü. Önümüze atılan taşların büyüğü anlamını anlamaya çalışan kahinler gibi ikimiz de birbirimizin gözlerindeki düşünce akışını okumaya çalışıyorduk.

- Lin! - Didier bana koştu, sıkıca sarıldı ve iki yanağımdan öptü.

- Seni tekrar görmek ne güzel, Didier!

- Vay! - dedi eliyle dudaklarını silerek. -Eğer bu sakal Tanrı'nın askerlerinin gerekli bir özelliğiye, beni ateist ve korkak yaptığı için Yaradan'a veya her kimse, şükrediyorum!

Yakasına kadar gelen saçlarının biraz ağarmış olduğunu gördüm. Soluk mavi gözleri daha da kızardı ve bakışlarındaki yorgunluk ifadesi arttı. Kaşları eskisi gibi sinsi bir şekilde kalkıp iniyordu ve üst dudağı çok sevdiğim alaycı bir gülümsemeye seğiriyordu.

Didier aynı yerde aynı kişiydi, kendimi evimde gibi hissettim.

- Merhaba Lynn! - Kavita, Didye'yi itti ve bana sarıldı.

O her zamanki gibi güzel ve çekiciydi. Koyu kestane rengi saçları toplanmıştı ve bir tutam tutam gözlerinin üzerine düşüyordu. Aradan yıllar geçmesine rağmen Afganistan'ın karlı ve kanlı vahşetinden sonra elinin sıcaklığını dostane bir şekilde boynuma değdirdiğini hâlâ hissediyorum.

- Gel, gel, otur, görelim! - Didier garsona bir içki getirmesini işaret etti ve yüksek sesle söyledi. -Merde, savaşta öldü dediler ama ben inanmadım! Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin! Pekala, bugün olması gerektiği gibi yiyip içeceğiz, baba?

- Özür dilerim, - dedim, beni masanın arkasına oturmaya zorlama girişimine karşı koyarak. Gözlerindeki acı sesimi biraz yumuşattı ama kararlılığımı sarsmadı. - Bu tesadüf değil... Hâlâ yapacak önemli işlerim var.

- Şey, - dedi Koks. - En azından bir bardak içmelisin. Yılmaz bir askeri az da olsa yanıltma fırsatından beni mahrum etme, olmaz. Arkadaşlarla kutlamadan öldürülmenin ne anlamı var?

"Tamam" dedim ama masaya oturmadım. - Ama sadece bir kez duble viski.

Bu senin saptırma arzun için yeterli mi?

- Hey, Lin, - diye homurdandı, - bu tatlı yapışkan dünyada yeterince çirkinlik var mı?

- İstek yapıldığında, bulunacaktır. Umut en son ölür.

- Kutsal gerçek, diye kabul etti Didier ve ikimiz de güldük.

- Seni terk ediyorum, - dedi Kavita, beni yanağımdan öperek. - İşe geri dönmeliyim. Lin, yakında buluşalım. Etkileyici, yırtıcı bir görünümü var, yaar. Yaşayan bir efsaneye bu kadar çok benzeyen biriyle hiç tanışmadım.

- Efsaneyi anlatamam ama bir iki hikaye paylaşabilirim - kesinlikle basın için değil. Bir öğle yemeği için yeterli.

- Dört gözle bekleyeceğim, dedi Kavita, vücudumun birçok yerini etkileyen uzun bir bakışla beni süzerek. Yüzünü Didier'e çevirdi. - Didier, umarım Lee'nin dönüşü senin dövüşünü kaybetmeni etkilemez, yaar. Benim için ne yaptığına dikkat et.

Kavita'nın arkasına baktım. Garson içeceklerimizi getirdi ve Didier oturmam için ısrar etti.

- Arkadaşım, mecbursan ayakta yemek yiyebilirsin, imkanın varsa ayakta sevişebilirsin ama ayakta viski içemezsin. Bu. acımasızdır. Daha yüksek bir dileğin şerefine kadeh kaldırırsanız, o başka bir mesele. Diğer durumlarda, yalnızca gözleri bağlı bir vahşi ayakta viski içebilir.

oturmak zorunda kaldım Didier hemen kadehini kaldırdı ve ciddiyetle şöyle dedi:

- Hayatta kalanların şerefine!
- Ama ölülerin anısına? - Bardağıma dokunmadan sordum.
- Ölenlerin anısına dostça bir gülümsemeyle kabul etti.

Bardaklarımızı tokuşturup içindekileri bir yudumda boşalttık.

- Ve şimdi, - Didier gülümsemesini bastırdı ve kararlı bir sesle, - konuşalım bakalım ona ne olmuş?

- Hikayeme nereden başlamalıyım? - Alaycı bir şekilde gülümsedim.

- Mevcut sorundan bahsediyorum. Bence yüzündeki sertlik sebepsiz değil.

Cevap vermeden ona baktım, düşüncelerimi gözlerimden okuyabilen biriyle temas halinde olduğum için mutluydum.

- Lynn, çok endişeli görünüyorsun. Seni ne rahatsız ediyor? Benimle paylaş. Herhangi bir tavsiyeniz varsa, Afganistan'dan başlayın.

- Gadir öldü, - İfadesiz bir şekilde bardağıma bakarak cevap verdim.

- Numara! Didier korku içinde bağırdı.

- Üzgünüm, evet.

- Hayır, olamaz! bilirdim. Bütün kasaba onun hakkında konuşurdu!

- Diğer insanlarla birlikte cenazesini kampa getirdim ve cenazesine katıldım. Gadir öldü, Didier. Hepsi öldü. Oradan sadece üç kişi döndü: Nazir, Mahmud ve ben.

- Abdul Qadir öldü... İnanılmaz...

Didier'nin yüzü solgundu, ağzı açıktı ve hatta gözleri bile parlıyordu. Boynunu bükerek, yana doğru eğilmiş gibiydi. Sandalyeden düşeceğinden ya da Allah korusun felç olacağından korktum.

- "Bu kadar heyecanlanma," dedim nazikçe. - Sadece bayılmak yetmez. Kendini aş!

Yavaşça başını kaldırdı ve üzgünce bana baktı:

- Bazı şeyler, Lin, imkansız. On iki, neredeyse on üç yıldır Bombaylıyım ve tüm bu süre boyunca Bombay Abdülkadir Han tarafından kontrol edildi...

Düşüncelerinin ve duygularının etkisiyle başı istemsizce hareket ediyor, dudağı titriyordu. Durum hiç iç açıcı değildi. Böyle bir durumda olan insanlar gördüm. Utançları ve korkuları nedeniyle hücre hapsinde ölen mahkumlar vardı. Ama benim söylediğim günler, haftalar, aylar süren uzun soluklu bir aşk ilişkisiydi. Ve Didier göz açıp kapayıncaya kadar morali bozuldu ve gözlerimin önünde bir mum gibi eridi.

Masanın diğer tarafına gitti, yanına oturdum ve ona sarıldım.

- Didier! diye fısıldadım. - Gitmek zorundayım. Beni duyabiliyor musun Bakanın evinde uyuşturucudan ayılırken evinize bıraktığım şeyleri öğrenmek istiyordum. Hatırlıyor musun? Sana motosikletimi, Enfield'i, pasaportumu, paramı ve başka şeyler verdim. Şimdi ihtiyaçları var. Bu çok önemli.

- "Evet, tabii ki," diye yanıtladı, kendini toparlayarak ve öfkeyle çenesini sallayarak. - Eşyalarınız koyduğunuz gibi yerinde ve güvende. Üzülmeyin. "Merewether Yolu'ndaki evinizde mi?"

-Evet?

- Tanrı aşkına, Didier! Bakalım! Saçımı kazıtmak, duş almak ve kendimi toparlamak için senin evine gitmeliyim. Çok önemli bir işim var. Yardıma ihtiyacım var. Sana bu kadar ihtiyacım varken beni reddetme.

0 sık sık gözlerini kırıştırdı ve her zamanki alaycı ifadesiyle bana baktı.

- Sözlerini nasıl anlamalıyım?! diye sordu öfkeyle. - Didier Levy asla kimseyi reddetmedi! Sabahın erken saatleri olabilir. Bilirsin, sabahın gözü

Açılmayan ve insanları fazla çalıştırmaya çalışan insanlardan hoşlanmadığımı biliyorsun, Lynn. Polisleri ne kadar sevmesem de. O zaman hadi gidelim!

Didier'in evinde duş aldım, saçımı kazıttım ve üzerimi değiştirdim. O, dondurmamı yemekte ısrar etti ve o dondurmayı hazırlarken ben de yaklaşık on bin dolar nakit, motosiklet anahtarlarım ve en başarılı sahte pasaportum için evindeki iki kutuyu karıştırdım. Bu belge, vizesi dolmuş bir Kanada pasaportuydu. Vizenin acilen uzatılması gerekiyordu. Aklımdaki iş başarısız olursa, paraya ve mükemmel bir pasaporta ihtiyacım olabilir.

- Pekala, söyle bana, şimdi nereye gidiyorsun? - Yemeğimi bitirip bulaşıklarımı yıkadıktan sonra sordu.

- Öncelikle pasaportumda bazı düzeltmelerin yapılması gerekiyor. Sonra Madam Ju'ya. - Neresi?

- Bazı konuların açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Eski borçları öde. Halid ben...

- Dilim burada dolaştı. Halid'in adının anılması bütün düşüncelerimi karıştırdı, beni onun gittiği gecenin kar fırtınasının heyecan girdabına attı. Kendimi tuttum ve hislerimi dizginledim. - Halid mektubunu verdi. sana minnettarım Ama hala Madam Jun'un midesindeki sorunun ne olduğunu ve beni neden tutukladığını

anlamış değilim. Ona karşı kişisel bir önyargım yoktu. Ve şimdi var. Arthur Road'da geçirdiğim dört ayın ardından faturayı halletmeliyim. Bu yüzden bir motosiklete ihtiyacım var. Taksiyle gitmek istemiyorum. Ayrıca pasaportumu polise ibraz etmem gerektiğinden düzenli olması gerekiyor.

- bilmiyor musun Madam Jun'un Malikanesi bir hafta önce yıkıldı ve yok edildi - hayır, on gün önce. Shiv Sena taraftarları ona saldırdı, içine girdi, tahrip etti ve ardından ateşe verdi. Duvarlar tamamen yıkılmamış, birkaç merdiven ve üst katlardaki odalar zarar görmemiş ama genel olarak bina yıkılmış ve bir daha kullanılamayacak. Büyük olasılıkla tamamen yıkılacak. Bina meselesi bitti, Lin, hanımınız da öyle.

- Öldürüldü mü? - Dişlerimi sıkarak sordum.

- Hayır, o yaşıyor. Hala konakta olduğu söyleniyor. Ama tüm güçlerini kaybetti. Her şeyden mahrum, dilenci oldu. O harabelerde oturup binanın çökmesini beklerken, hizmetkarları ona yiyecek bir parça bulmak için şehirde dolaşırlar. Kitabı kapandı, Lin.

- Henüz tamamen kapanmadı.

Kapıya yöneldim ve Didier tuhaf bir kurnazlıkla üzerime atıldı, elimde olmadan gülümsedim.

- Lynn, aklını başına topla, lütfen! Evde oturup bir iki şişe içelim. Evet? Sakinleşecek ve kendinize geleceksiniz.

- "Ben gayet iyiyim," diye yanıtladım, ilgisinden dolayı minnetle gülümseyerek. - Hala tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim buna bir son vermem gerektiği, Didier. Olan bitene göz

yumamam. Her şeyi unutmak istiyorum ama yapamıyorum. O Bina... Bilmiyorum... Çok fazla dağınıklık var.

Beni oraya gitmeye iten gerçek sebebin ne olduğunu bilmiyordum ama bu sadece intikam değildi. Madame Jun, Gadirbhai, Karla ve beni birbirimize bağlayan o yapışkan ağda yeterince çirkin muamma, sır ve ihanet vardı ki, ne olana ayık bir şekilde bakabildim, ne de arkadaşşıma duygularımı açıklayabildim.

- Bien, - dedi Didier, fikrimi değıştirmenin anlamsız olduğunu anlayarak. - Oraya gitmen senin için bu kadar önemliyse, seni yalnız bırakamam. - Kesinlikle hayır... - Ağzımı açar açmaz, Didier öfkeyle sözümü kesti:

- Lin! Seni o korkunç şeylere maruz bırakanın o olduğunu sana bildirdim. Bu nedenle, şimdi birlikte gitmemiz şart, yoksa olacıklardan ben sorumlu olacağım. Polislerden nefret ettiğim kadar sorumluluktan da nefret ettiğimi biliyorsun.

otuz sekizinci bölüm

Didier Levi kadar endişeli bir yolcuyla hiç tanışmadım. Bana yapıştığı için motosikleti kontrol etmem zordu. Bir sonraki arabaya her yaklaştığımızda sızlandı ve yanından geçtiğimizde ciyakladı. Dar virajlarda, motosiklet fizik kanunlarına göre yana yattığında, Didier arabayı tekrar dik konuma getirmeye başlardı. Dört yolun ağzında durduğunda bacaklarını açıp yere koymak için kendini zorladı. Yanımızdan geçen arabaların bize çok yaklaştığını

düşündüğünde onlara tekme atıyor ve yumruğuyla sürücüyü tehdit ediyordu. Hesaplarıma göre, Didier ile motosiklette yarım saat geçiren bir sürücünün tehlike düzeyi, Afganistan'da yaklaşık bir aydır ateş altında kalan bir kişinininkiyle hemen hemen aynı.

Motosikleti, Sri Lankalı arkadaşım Krishnau ve Villu'nun çalıştığı atölyemizin yakınına park ettim. Ancak atölye tuhaf görünüyordu. Kapı ardına kadar açıktı ve üzerinde yeni bir tabela asılıydı. İçeri girdim ve sahte pasaport yerine çiçek örgüsü yapıldığını gördüm.

- Bir şey oldu mu? Dönüp motoru çalıştırdığımda Didier sordu.
- Evet. Bir yere taşınmışlar. Açıklığa kavuşturmak için Abdul'a vurmamız gerekecek.
- Yani! Didier sanki yüksekte paraşütle iniyormuşuz gibi sımsıkı sarıldı bana. - Belaya devam et!

Birkaç dakika sonra onu Abdul Ghani'nin evinin yakınında bir motosiklete bindirip oradan ayrıldım. Kapıda duran bekçi beni tanıdı ve şaka yollu elini kaldırarak selam verdi. Diğer eline yirmi rupi bastırdım, kapıyı açıp beni içeri aldım ve geniş koridorda iki uşak beni karşıladı. Onlar da beni iyi tanıyorlardı, dostça gülümsüyorlar, uzun saçlarım ve görünüşüm hakkındaki duygularını el hareketleriyle belli edip beni ikinci kata geçirdiler. Birisi Gani'nin ofisinin kapısını çaldı ve kulağını kapıya dayayarak bir cevap bekledi.

- Ey! Abdül seslendi. - Hadi!

Hizmetçi içeri girdi ve kapıyı kapattı ve birkaç saniye sonra geri geldi ve beni odaya davet etti. Yüksek kemerli pencerelerden

içeriye parlak gün ışığı giriyor ve cilalı zemine gölgeler düşürüyordu. Abdul pencereye bakan bir sandalyede oturuyordu. Tek görebildiğim, bir kasap dükkanındaki hamsiler gibi sarkan tombul kollarıydı. - Yani söylenenler doğru.

- Hangileri? - Sandalyeyi daire içine alıp önünde durarak sordum. Gadir'in eski arkadaşının sadece dokuz ayda bu kadar yaşlanmış olmasına şaşırdım. Gri saçlarının ve kaşlarının çoğu griydi. Burnunun kenarlarından çenesine kadar iki derin kırışık vardı. Bir zamanlar benzersiz bir canlılık ifade eden dudakları, karlı bir zirvedeki Bakanın dudakları gibi çatlamıştı. Gözlerinin altındaki şişlikler, deli Habib'in gözlerini anımsatarak inmişti. Gülümseyen kehribar gözleri boştu, önceki gurur ve eşsiz neşe onları terk etmişti.

- Gerçekten geri döndün," dedi her zamanki Oxford aksanıyla. - Kadir nerede?

Gani'yi belirsiz bir cevapla geçmek imkansızdı.

- Kadir öldü Abdul, - diye cevap verdim. - Ruslar onu... bir atı memleketine götürürken vurdu.

Abdul kalbini tuttu ve anlaşılmaz feryatlar ve hıçkırıklarla bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar düştü. Kendini tuttu ve ağzı açık bir şekilde bana baktı.

- Seninle kim geri döndü? O sordu.

- Bakan Mahmud ve Ala-ud-Din adında genç bir çocuk. Dördümüz döndük.

- Ya Halid? Halid nerede?

- Ve Halid son günün akşamı şiddetli bir fırtınada dışarı çıktı ve onu bir daha hiç görmedik. Bizimkiler çok uzaklardan silah sesleri duyduklarını söylediler. ancak vurulup vurulmadığı bilinmiyor. Khalid'in kaderini bilmiyorum.

- Demek Bakan olacak... - dedi alçak sesle.

Abdul etli elleriyle yüzünü kapattı ve tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Biraz utandım ve onu nasıl teselli edeceğimi bilmeden ona baktım. Karlı dağda Gadir'in cesedini kollarıma aldığım andan itibaren onun ölümüyle yüzleşemedim. Ona olan kızgınlığım henüz geçmemişti ve bu öfkeyi ona olan sevgimle üzüntümü bir nevi kalkan olarak kullandım. Kızgın olduğum sürece Abdul gibi cesaretim kırılmadı, üzüntü ve gözyaşlarıyla savaşabildim. Kızgın olduğum sürece işime konsantre olabiliyordum ve Krishna, Villu ve atölye hakkında düşünebiliyordum. Abdul'a atölye hakkında bir şey sormak istediğimde şöyle konuştu:

- Elbette Kadir istisnai bir adamdı ama kaderin seçtiği bir kahraman rolünü üstlenmenin bize nelere mal olduğunu biliyorsunuz. milyonlara. Onun savaşına milyonlar harcadık. Birkaç yıldır bu savaşa farklı şekillerde katılıyoruz. O savaşa çok fazla harcanmadığı izlenimi edinilebilir. Ama öyle değil. Hiçbir örgüt, liderini kaderin çağrısıyla körü körüne hareket ettiremez. Onu caydırmak imkansızdı. Ayrıca kurtarmak için. Para onun için artık önemli değildi. Paranın değerini bilmeyen biriyle nasıl çalışılır?

Para, tüm medeni insanları birleştiren bir araçtır, kabul edin. Paranın değersiz olduğu yerde kültür olmaz. Hiçbir şey yok.

Konuşması anlaşılmaz bir karalamaya dönüştü. Gözyaşları gün ışığına sel gibi karışarak yanaklarından dizlerine kadar aktı.

- Abdulbhai... - Biraz bekledim ve ona döndüm.
- Evet? Nedir?.. Zamanı geldi mi? - sanki uyanmış gibi dedi.

Gözlerinde ani bir korku vardı ve alt dudağı onda hiç görmediğim ve olabileceğine de inanmadığım bir öfkeyle kıvrıldı.

- Abdulbhai, Krishna ve Villu şu anda nerede çalışıyor? Onları eski yerlerinde bulamadım. Pasaportta bir veya iki düzeltme yapılmalıdır. Atölyenin nereye taşındığını söyleyebilir misiniz?

Gözlerindeki korku, gözbebeklerinde siyah noktalara dönüştü. Yüzünde her zamanki şehvetli gülümsemeye benzer bir ifade belirdi; garip bir açgözlülükle bana odaklandı.

- Tabii ki, tabii ki Lin! - gülümsedi, gözyaşlarını elleriyle sildi. - Atölye zaten burada, bu evde. Bodrumu yeniden donattık ve bir atölye açtık, şimdi çocuklar orada çalışıyor. Mutfaktaki delikten oraya inebilirsin. İkbal sana yolu gösterecek.

- Çok teşekkür ederim, - dedi ve bir süre sonra: - Şimdi gitmem gerekiyor... Ama akşam veya yarın sizinle tekrar iletişime geçeceğim, yakında görüşürüz, - diye ekledim.

- Umarım, - Abdul tekrar pencereye baktı ve sakın bir sesle cevap verdi.

Mutfağa girdim, ağır demir kapağı kaldırdım ve merdivenlerden aşağı parlak bodruma indim. Krishna ve Villu beni gördüklerine çok

sevindiler ve hemen pasaportum üzerinde çalışmaya başladılar. Onlara karmaşık bir pasaport sahteciliği kadar zevk verecek başka bir iş hayal etmek imkansızdır, bu nedenle çocuklar coşkuyla sorunu daha etkili bir şekilde çözmenin yollarını tartışmaya başladılar.

Onlar çalışırken ben de yeni atölyeyi inceledim. Harika bir yerdi. Abdul Cheni'nin evinin kapladığı alandan çok daha büyüktü. Güvenlik kameraları, matbaa makineleri, fotokopi makineleri ve dolaplar ve malzeme depolamak için diğer ekipmanlarla donatılmış yeni atölyenin derinliği kırk metreye ulaşacaktı. Görünüşe göre atölye alanı komşu evin bodrum katını da kapsıyordu. Muhtemelen Ghani bu amaçla satın almıştır. Bu durumda, bodrumun komşu eve giden başka bir çıkışı olmalıydı. O çıkışı aramaya başladığımda, Krishna beni aradı ve vizemin hazır olduğunu söyledi. Binanın yerleşim planını detaylı incelemek için ilk fırsatta buraya dönmeye karar verdim.

- "Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim," dedim Didier'e motosiklete yaklaşarak. - Bu kadar geç kalacağımı düşünmemiştim. Ama vizem hazır, artık Madame Ju'yu ziyarete gidebiliriz.

- "Acele etme, Lin," diye cıvıldadı Didier, yeni bir coşkuyla bana sarılarak. İntikam eylemi de tıpkı seks eylemi gibi duygularla, ayık bir kafayla ve bir planla yapılmalıdır.

- Carla mı? Hızlı akan trafikte omzumun üzerinden sordum.

- Hayır, sanırım bana ait! diye yüksek sesle cevap verdi. - Ama... dürüst olmak gerekirse, emin değilim.

Carla'nın anılarına ısınarak ikimiz de güldük.

Motosikleti binadan bir blok ötedeki bir apartmanın önüne park ettim. Durumu analiz etmek için binanın karşısındaki caddeyi ziyaret ettik. Genel olarak binanın cephesi olduğu gibi bırakılmış ancak saldırıya uğradığı metal ve ahşap kepenklerle kapatılan ahşap kapı ve pencerelerden anlaşılmıştır. Geri döndük ve içeri girmenin daha uygun bir yolunu bulmaya çalışarak binanın yanından tekrar geçtik.

- Didier, "Eğer Madam Ju gerçekten buradaysa, hizmetkarları ona dışarıdan yiyecek getiriyorsa, o zaman başka bir girişi kullanıyorlardır" dedi.

- Evet, şüphesiz.

Yakınlarda, ana caddeyle keşişen ve büyük ihtimalle binanın arkasına giden bir çıkma sokak bulduk. Kirli ve temiz ve iyi görünümlü

ana caddeden önemli ölçüde farklıydı. ıkma sokağa girdik, pisliğin ve kokuşmuş su birikintilerinin arasından dikkatle yürüyerek, nereden geldiği bilinmeyen yağlı çöp yığınlarından olabildiğince uzağa gittik. Didier'nin yüzündeki ifade, bu kokudan kurtulmak için kaç bardak viski içmesi gerektiğini hesapladığını söyleyebilirdi. Açıklığın her iki tarafında, yıllarca yosun ve sarmaşıkla büyümüş bütün bir duvar haline gelen tuğla, beton ve taş çitler uzanıyordu.

Ara sokağa dönüp birkaç binanın yanından geçtikten sonra binayı çevreleyen taş çite yaklaştık. Çitin içinde ilk dokunuşta açılan küçük bir ahşap kapı vardı. Saldırıdan önce hiç şüphesiz güzel ve bakımlı olan geniş bir avluya girdik. Dev toprak kaplar devrildi ve kırıldı ve içlerinde büyüyen bitkiler bahçenin her yerine dağıldı. Bahçedeki mobilyalar küçük parçalara ayrıldı. Avluya döşenen taş levhalar bile çekiçle dövülmüş gibi yer yer ovuşturulmuştu.

Eve giden karartılmış kapıyı aradık. Kapı itilmiş gibi arkadan kilitlenmemişti, yanık pas gıcirtısıyla açıldı.

- Beni burada bekle, - Didier'e itirazları kabul etmeyen bir tonda ısmarladım . Eğer gelirse, yavaşlatmaya çalış ya da bana haber ver.

- Başına, - Didier başıyla onayladı. - Çabuk geri gel. Burada sıkışıp kalmak istemiyorum . İyi şanslar.

Binaya girdim. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve etrafım karanlıktı, yanıma fener almadığıma pişman oldum. Yer, kırık tabaklar, tencere ve tavalar, bardaklar ve yanmış mobilya enkazıyla birlikte düşmüş kirişlerin arasına dağılmış diğer mutfak gereçleriyle doluydu. Mutfaktan çıktım, koridorda yavaşça yürüdüm, yangın belirtileri olan birkaç odanın yanından geçtim ve evin önüne doğru ilerledim. Odalardan biri yangında ağır hasar gördü: zeminden geriye kalan tek şey, devasa bir hayvanın iskeletindeki kaburgalara benzeyen küle dönüşmüş kirişlerdi.

Sonunda birkaç ay önce Carlisle ile çıktığımız merdivenlere ulaştım. William Morris'in kreasyonlarına özgü desenli duvar

kağıtları ateşe verildi ve şişkin duvar kaplamasından aşağı sarkıtıldı. Merdivenin kendisi yandı, ayakların altındaki halı kül yığınınına döndü . Her adımdan önce kontrol ederek, dikkatli bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladım . Merdivenlerden biri ağırlığımı taşıyıp uçup gittiği için bir şekilde ikinci kata çıktım.

Burası tamamen karanlıktı ve gözlerime alışmak için bir süre durdum . Binanın bazı bölümleri yangında tamamen yıkılıp hasar görürken, bazı bölümlerin sağlam kalması korkunç manzarayı artırdı . Sanki bir şekilde yanmış geçmişle acı şimdiki zaman arasında duruyor ve hafızamda yangından önceki farklı anları yeniden yaşıyordum.

Ayağımı kaygan zemine çarptım ve savrularak duvara çarptım. Diğerleri kadar sağlam görünen bu duvar, rüzgarda uçup gitti . Düşüyor ve aşağı uçuyormuş gibi hissettim ve tutunacak bir şey bulmaya çalışırken garip bir şekilde kollarımı sallamaya başladım. Ancak uçuşum uzun sürmedi ve bölme parçalarıyla birlikte yere düştüğümü ve Binanın gizli geçitlerinden birine düştüğümü fark ettim.

Önümde binanın tüm iç odalarını çevreleyen dar ve eğri büğrü bir koridor açılıyordu. Odaların duvarlarına çeşitli yüksekliklerde metal çubuklar yerleştirildi - bazıları zeminle neredeyse aynı seviyedeydi ve diğerlerine korkuluklu merdivenlerden çıkılarak ulaşılması gerekiyordu. Kalp şeklinde delikleri olan bu parmaklıkların birinden çatlak bir ayna, yanmış ve kırık bir yatak ve yanında isten kararmış

bir dolap gördüm. Madam Ju'nun burada saklandığını, nefesini tuttuğunu ve gözlerini devirdiğini hayal ettim. Bu dolambaçlı koridorda yolumu kaybettim ve binanın ön ve arka bölümlerinin yönünü belirleyemedim. Aniden, geçit tüm kontrol çubuklarını aşağıda bırakarak dik bir şekilde yokuş yukarı çıktı ve ayaklarımın altında merdivenler keşfettim. Kör edici karanlıkta ayaklarını kontrol ederek merdivenlerden yukarı çıktım ve bir kapıda durdum. Kapı, bir oyuncak evin kapısı gibi çok küçük ve derli topluydu. Kolu tutup çevirdiğimde açıldı ve parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Burası bir çatı katı. Işık, küçük kiliselerde olduğu gibi, binanın dış duvarlarının üzerinde bir seviyedeki bir dizi vitray pencereden içeri giriyordu. Yangın tavan arasına ulaşmasına rağmen neredeyse hasar görmemişti . Keçe duvarlarda siyah çizgiler görülüyordu; zemin birkaç yerde yanmış ve katlar arasındaki çok katmanlı kaplama sıyrılmıştır. Çatı katının bazı bölümleri tamamen sağlamdı. Bu bölümlerin zemini egzotik desenli bir halıyla kaplanmış, mobilyalar sağlam kalmıştır. Zalim dünyadan uzaklaştırılmış olan Madame Ju tahtı andıran bir sandalyede oturuyordu. Yüzünde donup kalan kanepeye bir bakış, korku içinde eğildi.

Ona yaklaştım ve kızgın bakışının bana yönelik olmadığını fark ettim. Sapkınlık ve nefret dolu gözleri geçmişin bir hatırasına, başka bir yere, kişiye veya olaya sabitlenmişti. Yüzünde kalın bir makyaj vardı - son derece yapay ve etrafındakileri fena halde aldatan bu maske, sadece gülünç değil, aynı zamanda trajik görünüyordu. Ruju

dudaklarından belirgin bir şekilde çekilmişti, bu da ağzının olduğundan daha büyük görünmesine neden oluyordu, dağınık, koyu renkli kaşları aşırı uzun ve kalındı ve yanakları kızarıklıktan kızarmıştı. Ağzından salyalar akıyor ve dizine damlıyordu. Koyu renkli romun dumanları, kötü kokulara karışarak kalbi bulandırdı. Kafasına pompadour tarzında kalın siyah kıvrıcık bir peruk takılmıştı ve gri saçları bir tarafa kıvrılmıştı. Giydiği jonsam adındaki yeşil ipek Çin giysisinin yakası çenesine kadar geliyordu. Bacaklarını çaprazladı ve önündeki sandalyeye koydu. Yumuşak ipek terlerle kaplı ayakları, bir çocuğun ayakları kadar küçüktü. Dudakları pirinç gibiydi ve ifadesiz kolları dalgaların boş kıyıya fırlattığı tahta parçaları gibiydi.

Yaşı ve milliyeti belirlenemedi. Madam Ju, damarlarında Çin ve hatta Yunan kanı dolaşan İspanyol veya Rus da olabilirdi. Karla haklıydı: Bir zamanlar bu kadın şüphesiz güzeldi, ancak bu güzellik şu veya bu belirli yönlerle ifade edilmiyor, dış bileşenlerin toplamından oluşan, kalpleri fethetmeyen ve çünkü olmadığı için bir güzellik. içeriden nezaketle beslenir, çirkinliğe dönüşür . Onu gördüğüm an çirkindi, güzel değildi ve Didier haklıydı, Madame Ju yenildi ve mahvoldu. Yakında onu yutacak olan kara suların akışına düştü. Ölü bilinci artık kurnaz, sinsî planlar yapamazdı, derin bir boşluk vardı.

Madam Ju beni görmedi ve o anda öfke ya da intikam hissetmediğimi, ona karşı utanç duyduğumu fark ettim. Onunla

hesaplaşmak istediğim için utanıyordum. Onunla ne yapmalı? Gerçekten öldürmek mi? Evet, bunu yapmayı düşünen Madam Jun'du . İzledikçe, kendimi onun suretinde gördüğümü fark ettim - nefret ve intikam açgözlülüğünden kurtulmazsam kendimi içinde bulacağım durum. Ve Pakistan'da geçirdiğim haftalarda hayata geri döndüğümde, Kadir'in ölümü için sadece Madame Ju'dan değil, kendimden de intikam almak istediğimi fark ettim. Ben onun Amerikalısıydım , onu düşmanlardan ve haydutlardan korumam gerekiyordu. Doğduğu köye at götürürken yanında olsam bile vurulmaz diye düşündüm.

Kuşkusuz bu, vicdan azabının özelliği olan aptallıktı, gerçeğe tam olarak uymuyordu. Bakan bana, Gadir'in cesedinin yanında Rus üniformalı ve Rus silahlı birkaç ceset olduğunu söyledi . Orada olmamın muhtemelen bir faydası olmayacaktı. Beni ve Qadiri'yi öldürürlerdi. Ama onun karla kaplı ölü yüzünü gördüğümde, kalbimin derinliklerinde hissettiklerim yargılarıma boyun eğmedi . Utanmış hissediyordum ve bunu üzerimden atamıyordum. Ama yavaş yavaş vicdan azabıyla birlikte bu kayıp duygusu beni garip bir şekilde değiştirdi. Şimdi bile, intikam aşkıyla dolu tarafım bu taşı düşürmeye hazırlanıyordu . Bir ışığın içimi doldurduğunu ve bu ışığın beni yukarı kaldırdığını hissettim . Madam Ju'ya acıyıp bağışlayacak kadar özgür hissettim kendimi. Bu sırada bir çılgılık duydum.

Domuzun ciyaklamasına benzeyen sağır edici bir ciyaklamayla ırkıldım. Geri döndüğümde, Madame Ju'nun hadım uşağı Raja'nın deli gibi bana doğru koştuğunu gördüm. Rajan üzerime atladı ve beni kollarının arasına aldı. Dengemi kaybettim ve ikimiz de neredeyse pencereden düşüyorduk. Raja'nın sapık yüzü ve çatı tahtası başımın üzerinde yükselirken, sırtımda pencere pervazında asılı bırakıldım. Kırık pencere camlarının kestiğı başımın arka ve üst kısımlarından kan aktığını hissettim . Rajan ve ben güreşirken pencere çerçevesinden cam kırıkları düşmeye devam etti ve onları gözlerime kaçırmamaya dikkat ettim.

Kafamı oraya buraya çeviriyordum. Rajan bana yapışmıştı, garip bir şekilde bacaklarını birbirine sürtüyordu ve duvara yaslanarak kaçmaya çalışıyordu. Beni pencereden dışarı ittiğini ve benimle aşağı atlamaya çalıştığını fark ettim. Dileğine kavuşmak üzereydi. Ayaklarımın yerden ayrıldığını hissedebiliyordum ve onun ağırlığı altında öne doğru sürünüyordum.

Tüm gücümü toplayarak pencere çerçevesini tuttum ve yüksek bir kükreme ile ikimizi de içeri ittim. Rajan düşmesine rağmen garip bir çeviklikle ayağı fırladı ve tekrar üstüme atıldı. Kaçacak yerim yoktu, yine el eleydik. Boğazımı tuttu ve sol elimle gözüne ulaşmaya çalışıyordum. Bir kartal pençesi gibi uzun ve kıvrık tırnakları boynumun derisini kaşıdı. Acıyla haykırdım, sol elimle kulağını tuttum ve kafasını kendime doğru çekerek sağ elimle yüzüne

vurmaya başladım. Altıncı ya da yedinci darbeden sonra kulağı ikiye bölünmüş olarak elimden çıktı.

Bir adım öteye sıçradı, ağzından nefes aldı ve bana korkusuz, yargılayıcı bir nefretle baktı. Tıraşlı kaşlarından birinin üzerindeki kesikten yüzünden aşağı kan akıyordu ve yırtık dudağının arkasında kırık bir diş görünüyordu. Kafasında çok sayıda cam kesikleri vardı. Bir gözü kanla dolmuştu ve muhtemelen bum kırılmıştı. Zeki herhangi bir insan bununla yetinebilirdi ve Rajan zeki bir insan değildi.

Sağır edici ve vahşi bir hırlamayla tekrar üzerime atıldı. Kenara bir adım attım ve sağ elimle yan tarafından sertçe vurdum. Düştü ve pençeli eliyle pantolonumun eteğini tuttu ve beni de kendisiyle birlikte çekti. Hızla bir yengeç gibi üstüme tırmandı ve tekrar boynumu ve omzumu tuttu.

Çok zayıf olmasına rağmen uzun boylu ve güçlüydü. Kadir'in savaşı sayesinde ben de kilo verdim ve Rajan ile aynı kiloya ulaştım. Birlikte yere çarptık ve onu üzerimden atmaya dayanamadım. Yüzüne vurmayayım diye kafasını göğsüme bastırdı. Isırdığını boynumda hissettim, uzun ve keskin tırnakları tekrar tenime saplandı.

Bir şekilde bıçağımı kınından çıkardım ve baldırına sapladım. Rajan başını kaldırdı ve acı içinde uludu ve bu sefer bıçağı boynunun köküne sapladım. Bıçak kemiğe ulaştı ve kıkırdağa yumuşak dokularla zarar verdi. Rajan boğazını tutarak benden

uzaklaştı ve duvara yaslandı. Yenildi, benimle tartışmanın bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti. Bu sırada bir çığlık duydum.

Geri döndüğümde, Raja'nın aşağıdaki kattan çatı katındaki delikten güvenli bir şekilde yukarı çıktığını gördüm. Kel bir kafası, tıraşlı kaşları, ela gözleri ve kurbağa rengine boyanmış uzun tırnakları ve ayak tırnakları vardı. Hızla başımı geri çevirdim ve kavga ettiğim Raja'nın duvarın dibinde yatıp eskisi gibi ölmekte olduğundan emin oldum. "Benzer! Karışıklık içinde düşündüm. - İkizler. Ama merak ediyorum neden bu bana söylenmedi?" İkinci Rajan boğuk bir inlemeyle üzerime atıldı. Bir bıçak tutuyordu.

Bıçağının kıvrık ucunu bir kılıç gibi göğsüme saplamak istedi. Yanına atladım ve bıçağımı lavabonun altından ona saplayarak omzunu ve kolunu yaraladım. Ama aynı zamanda hızlı hareket etti ve beni dirseğimin altından yaraladı. Yaradan fışkıran kan; Sinirlendim ve sol elimdeki bıçağı kullanarak sağ yumruğumla Rajan'a vurmaya başladım. Bu sırada beklenmedik bir şekilde başımın arkasına kanlı bir ağrı saplandı . Hızla ikinci Raja'nın yanından atladım ve ilk Raja'nın vücuduna yapışmış kanlı bir gömlek ve elinde büyük bir kütük ile ayakta durduğunu görmek için geri döndüm. Başım ve boynumdaki darbeden başım dönüyordu . Omzumdaki ve kolumdaki yaralardan kan geliyordu. İkizler tekrar kükrediler, üzerime saldırmaya hazırlanıyorlardı. Bu sapkın çatışma başladığından beri ilk kez, benim için her şeyin kötü sonuçlanacağına dair bir şüphem vardı.

Bir ayağımı öne attım, yumruklarımı sıktım, dövüş pozisyonu aldım ve ikizlere inat dişlerimi gösterdim. Çınlayan çığlıklarla üzerime atladılar. Rajan elindeki sopayı kaldırdı ve bana vurmak istedi. Sol elimle kendimi korudum, darbe omzuma indi. O anda, sol yumruğumla yüzüne yumruk attım . Bacaklarını büktü ve tekrar düştü. Bu sırada kardeşi bıçağı kaldırdı ve yüzüme doğrulttu. Kaçmak için eğildim ve bıçak boynumun üzerinden kafama saplandı . Doğru, bıçağı göğsüne saplamak istedim ama bu darbe oldukça etkiliydi - kolu hemen sudan çıkmış bir yosun gibi sallandı ve bir takırtıyla benden uzaklaştı.

Yıllarca hapishanelerde birikmiş, iradeyle bastırılmış, sığ bir mezara gömülmüş öfkem alevlendi. Başımdaki yarıklardan ve çentiklerden yüzüme akan kan, bilincimin ürettiği seyrelmiş öfkeyle öfkeye dönüşmüştü. Nefret kollarımı, omuzlarımı ve sırtımı sapkın bir güçle doldurdu. Hem Rajanlara hem de sandalyede oturan deliye baktım ve "Hepsi öldürülmeli" diye düşündüm. Sıktığım dişlerimin arasından bir hıçkırık ve ıslık sesi çıkardım. "Hepsini öldüreceğim" düşünceleri kafamın içinde çalıyordu.

Bu sırada birinin, Habib ve diğerlerinin atıldığı uçurumun kenarından geri çekilmem için beni çağırđığını duydum. -Lin! Neredesin Lin?

- Buradayım, Didier, - diye cevap verdim, - tavan arasında! Sari bana çok yakın .

duyuyor musun

- Evet, duyuyorum! Didier seslendi. - Geliyorum!

- Ama dikkat et! - Uyardım. - Burada pek iyi niyetli olmayan iki çocuk var.

Didier'nin karanlıkta merdivenlerden inip çıktığı duyulabiliyordu. Sonra kapıyı açıp çatı katına girdi. Elinde, gördüğüme çok sevindiğim bir tabanca tutuyordu. Rajan ikizleri ve ben kan içindeydik ve onun hareketsiz göbeği sandalyedeydi.

görünce dehşete kapıldı. Sonra sert bir kararlılıkla dişlerini gıcırdattı. Bu sırada sessizliği yine bir çığlık bozdu.

İkinci Rajan elinde bıçakla kulakları sağır eden bir çığlıkla Didier'e saldırdı ve Didier hemen tetiği çekerek onu kasığından vurdu. Rajan iki büklüm oldu ve acı içinde inleyerek yan tarafına düştü. Diğer Rajan, metresinin oturduğu taht-sandalyeye doğru emekledi, vücudunu korudu ve öfkeyle Didier'e baktı. Didier öne doğru bir adım attı, tabancayı kaldırdı ve Raja'nın kalbine nişan aldı. Kaşlarını çatmasına rağmen, berrak gözlerinde haklı olduğuna dair sarsılmaz bir kesinlik ve rahatlık vardı. Gerçek bir adamdı, eski, paslı bir kının içinde yatan çelik bir kılıçtı. Didier Levi, Bombay'ın en zeki ve tehlikeli adamlarından biriydi.

- Onları ben mi doğurdum? soğukça sordu. - Numara.

- Numara? gözlerini Rajan'dan ayırmadan tekrar sordu. - Kendine bir bak. Bak seni ne hale getirdiler. Onları vurarak öldürmelisin, Lin. - Numara.

- Acı çekmek istemiyor musun? - Numara.

- Onları canlı bırakmak tehlikelidir. Sana olan nefretleri sınır tanımıyor. - Olsun, - dedim.

- Belki en azından birini öldürürsen, baba? - Numara.

- İyi. O zaman senin yerine onları vuracağım.

- Hayır, -> tekrarladım.

Didier'ye iki kat minnettar olmalıydım - birincisi, beni öldürmelerini engellemek için zamanında geldiği için ve ikincisi ve en önemlisi, onları öldürmemi engellediği için. Üzerimi bir rahatlama dalgası kapladı, kanlı bir kırmızıya kadar ısınmış olan bilincimden öfke ve hiddet kalıntılarını silip süpürdü. Gözlerimde mahcubiyetin son gülümsemesi yanıp söndü.

- Onu öldürmek istemiyorum, - dedim. - Senin de öldürmeni istemiyorum. Kavga etmeye hiç niyetim yoktu çünkü üzerime atladılar, buna zorlandım. Sadece sahiplerini koruyorlar. Onu onlar kadar isteseydim, ben de aynısını yapardım. Bana karşı kişisel önyargıları yok. Benimle hiçbir ilgileri yok, onlar sadece kadının kaydı için. O yüzden onları rahat bırakın.

- Peki ya karısı?

- "Haklısın," dedim sakince. - Kitabı kapandı. Bu bir ceset. Tavsiyeni duyduktan sonra buraya hiç gelmemeliydim. Ben sadece... emin olmak istedim.

Elimi Didier'in hazır tuttuğu tabancanın önüne koydum. Rajan çömelerek kendini ateşten korudu. Ağabeyi acı içinde haykırdı Yılan, duvarın dibinde bizden uzaklaşmaya başladı. Didier'nin tabancayı tutan elini dikkatlice indirdim. Rajan ve ben yüz yüze

geldik. Gözlerinde şaşkınlık belirdi, korkunun yerini rahatlama aldı. Bir süre baktıktan sonra yavaşça kardeşine doğru yürüdü.

Arkamı döndüm ve gizli koridordan yanan merdivene ulaştım. Didier beni takip ediyordu.

- Ben misafirim Didier, - dedim gülümseyerek.
- "Tabii" diye cevap verdi ve o anda zemin çöktü ve kırık tahtalarla birlikte bir kattan aşağı düştük.

Bir toz ve kül sisi içinde öksürerek ve boğularak, Didier'in altından sürünerek çıktım ve duvara oturdum. Boynum ağrıdı ve dönemedim, üzerine düştüğüm kolumun kasları gerilmişti. Geri kalanım güvende görünüyor. Üzerime düşen Didye ağlıyordu.

- Güzel bir uçuş sayılabilir, - dedim. - Nasılsın, güvende misin?
- Bu saatte geri gelip kanı vuracağım, - dedi Didier.

Köşk'ün enkazından gülerek topallayarak çıkarken, Didier'in banyosunda üzerimizdeki kirleri yıkayıp yaralarımızı temizlerken yine de sakinleşemedik. Didier bana temiz bir gömlek ve pantolon verdi. Didier akşamlarını eski ve çirkin üniformasıyla "Leopold" da geçirdi ve gardırobunda birçok modaya uygun ve modaya uygun kıyafet bulunabilir. Çoğunun eski sevgililerinin kıyafetleri olduğunu söyledi. Didier bunu söylerken, Carla'nın bir keresinde bana sevgilisinin elbisesini verdiğini hatırladım.

Birlikte "Leopold" a döndük, bol bol atıştırmalık ısmarladık ve kutlamaya devam ettik. Didier bana son romantik felaketlerinden bahsetti. Bu sırada restoranın kapısında Vikram belirdi ve beni görünce kollarını açtı ve bize doğru koştu: - Lin!

- Vikram!

Ayağa kalktım, üzerime atladı ve bana sıkıca sarıldı. Omuzlarımdan tutarak beni tepeden tırnağa süzdü ve yüzümdeki kesiklere kaşlarını çattı.

- Vay! Bugün seni kim bıraktı kardeşim?

Her zamanki kovboy stilini giymişti ama eskisinden daha sade siyah bir takım elbise giymişti. Letty'nin emeği açıkça görülüyordu ve sonuç yeterince iyiydi ve şapkasının eskisi gibi geriye sarkıp sırtına atılmış olduğunu görmek beni memnun etti.

- Keşke o iki kişiyi görebilseydin, - diye cevap verdim Didier'e bakarak.

- Neden bana geri döndüğünü söylemedin?

- Bugün geldim ve birkaç küçük şeyi halletmek istedim. letty nasıl

- Bir çiçek gibi, yaar! - Vikram masamıza oturarak mutlu bir şekilde cevap verdi. - Kafası, Karla ve yeni tanıdığı ile multimedya projesine dahil oldu. Ancak başlangıçların umut verici göründüğünü itiraf etmeliyim.

Didier'e baktım, o da sorumlulukla omuz silkerek Vikram'a baktı.

- Şeytana lanet olsun! Üzgünüm kardeşim! - Vikram şaşkınlık içinde çığlık attı. - Haberin var sanıyordum. Didier sana söylerdi sanmıştım, yaar.

- "Carla Bombay'a geri döndü," diyen Didier başka bir kızgın bakışla Vikram'ın sözünü kesti. - Yeni bir tanıdığı var. Adı Ranjit ve kendisine Jit denilmesini tercih ediyor.

- Kötü bir adam değil, Lin. Beğeneceğini düşünüyorum, - Vikram beni neşelendirmeye çalışıyordu. "Dilin, Vikram..." Didier dişlerini gıcırdattı.

- Merak etmeyin çocuklar, ikisine de gülümsedim ve garsona bir şişe daha içki getirmesini işaret ettim.

İçeceğimiz gelip bardaklara süzöldükten sonra bademimi kaldırdım ve merhaba dedim:

- Carla'nın şerefine! Allah ona on kız evlat ve hepsine layık bir eş nasip etsin! - Carla'nın şerefine! - Didya ve Vikram yanıma geldi, kadehlerimizi boşalttık.

Karlı tepelerde gözleri savaşı yansıtan Mahmoud Melbaf, Ranjit'in küçük köpeği onuruna içtiğimizde güröltölü ve kaygısız bir atmosfere sahip olan restorani ziyaret etti. Kalktım ve ona doğru yürüdüm.

- Sana ne oldu? - taze kesimlerime bakarak hemen sordu.

- Hiçbir şey, saçmalık, - gülümsedim.

- Bunu kim yaptı? Mahmud ısrar etti.

- "Madam Jun'un amcasıyla biraz tartıştık," diye açıkladım.

Mahmud sakinleşti. - Burada iyi misin?

- Bakan büyük olasılıkla burada olacağını söyledi, kaşlarını kaldırarak kulağıma fısıldadı. - Seni bulduğum iyi oldu. Bakan ona birkaç gün hiçbir yere gitmemesini ve hiçbir iş yapmamasını emretti. Gruplandırılmalar iç içe geçmiş durumda. Kadir'in ölümünün ardından iktidar mücadelesi başladı. Bu yüzden, işimizle henüz bir yere gitmeyin. Tehlikeli.

- Birdenbire ne oldu?

- Hain Gani öldürüldü, - diye yanıtladı Mahmud itidalle, ama gözlerinden kararlılık ve acımasızlık yayılıyordu. - Halkı da.

- Ne?!

- Evet. Paran var mı?

- Evet, elbette, - Abdul Ghani'yi düşünerek cevap verdim.

"Sonuçta Pakistanlıydı. Belki de mesele budur. Görünüşe göre Pakistan gizli polisiyle temasa geçen oydu . Evet elbette. Karaçi'de yakalanmak üzere olmamızı ayarlayan Ganimliydi. Savaşın önceki gece Halid Abdullah ile ilgili değil, Abdul Ghani ile ilgili.

yapıyordu..."

- Bir süre gözden uzak durabileceğiniz güvenli bir yeriniz var mı?

- Benim yerim? Evet var.

- Pekala, - dedi Mahmud, elimi sıkarak. - O zaman üç gün sonra öğlen birde burada buluşuruz inşallah.

- İnşallah, - diye cevap verdim ve Mahmud gururlu ve sarsılmaz bir yürüyüşle, başı dik yürüyerek restorandan çıktı.

Masaya döndüğümde, gözlerimdeki korku ifadesi kaybolana kadar arkadaşlarımin gözlerinin içine bakmaya özen gösterdim.

- Bir şey oldu mu? diye sordu.

- "Hayır, önemli değil," diye yalan söyledim yapay bir kayıtsızlıkla. Sonra badem ağacından ayrıldı ve "Evet, neredeydik?" diye sordu. - Diye sordum.

- Ranjit'in köpeğinde Vikram gülerek cevap verdi. - Ama izninizle bu sağlığa atını da eklemek isterim.

- Ne de olsa bir atı olup olmadığını bilmiyoruz, - diye itiraz etti Didier.

- Köpeği var mı bilmiyoruz ama şerefine içiyoruz. Ranjit'in köpeğine şerefe !

- Ranjit'in köpeğinin sağlığına! - Didye ile birlikte sağlığı birleştirdik.

- Ve atının sağlığı! Vikram'ı ekledi. -Komşunun atının sağlığına.

- Komşunun atının sağlığına!

- Genel olarak, tüm atların sağlığına!

- Ve tüm tanıdıkların sağlığı! Didier kendini beğenmiş bir şekilde söyledi.

- Evet, tüm tanıdıkların sağlığına! - Tekrarladım.

O an içimdeki aşkın garip bir şekilde ve anlaşılmaz bir nedenle öldüğünü hissettim. Bunu çok net hissettim. Carla'ya olan hislerim geçmemişti. Hala benimleydi. Ama Ranjit'e karşı daha önce hissetmiş olmam gereken kıskançlığı hissetmedim. Ona karşı hiçbir kızgınlık ve Karla'ya karşı bir kırgınlık hissetmiyordum. Bir lokantada arkadaşlarımla duygusuz bir şekilde oturuyordum, içimde bir boşluk oluşmuştu, sanki savaş, Kadir ve Halid'in kaybı, Madame Ju ve ikiz korumalarıyla tanışması kalbime uyuşturan merhem serpmişti.

Abdul Gani'nin ihanetine karşı herhangi bir kızgınlık hissetmedim, ona karşı duyduğum hisler daha çok şaşkınlık ve şaşkınlık olarak

adlandırılabilirdi. Çünkü onun ihanetinin ve ihanetinin bizi sürüklediği kanlı istikbal, çorak, taşlık toprağa çoktan çökmüştür. kuraklıktan kurumuş bir kırmızı gülün beklenmedik bir şekilde açması gibi, hayatımıza bulaşmaya başlamıştı.

otuz dokuzuncu bölüm

Abdul Ghani'nin evinden ayrıldıktan bir saat sonra Madame Ju'nun Malikanesine gittim. Bakan ve üç yakın yardımcısı, komşu evin kapısının kilidini kırarak Gani'nin uzun kilerli mutfağının demir kapısına ulaştı. Ben harap olmuş binanın harap koridorlarında Madam Jun'u ararken. Bakan ve yardımcıları siyah başlıklı kumaş maskeler takarak demir kapağı açarak mutfığa gitti. Aşçı, depo çalışanı, iki hizmetçi ve iki Sri Lankalı - Krishna ve Villu - bodrumdaki küçük bir odaya kilitlendiler. Tavan arasına ulaştığımda Madame Ju'yu bulduğumda, Nazir Abdul'un büyük ofisine gitti ve onu bir sandalyede oturmuş ağlarken gördü. İntikamdan vazgeçip, sandalyesine tüküren yenilmiş düşmanım Madame Ju'yu affettiğimde, Nazir haini öldürerek hem Abdülkadir Han'ın hem de kendisinin intikamını almıştı.

Yardımcılarından ikisi Abdul'ün kollarını tuttu ve üçüncüsü başını kaldırıp onu gözlerini açmaya zorladı. Bakan maskesini çıkarıp Abdül'ün gözlerine baktı ve hançeri kalbine sapladı. Görünüşe göre Abdul onların geleceğini biliyordu, oturmuş katillerini bekliyordu. Ancak onlara göre çılgınlıkları ve feryatları cehennemin

derinliklerinden geliyor gibiydi. Abdul'un cesedini sandalyeden cilalı zemine düşürdüler. Şehrin diğer ucunda, ben Rajan ve kardeşiyle kavga ederken, Nazir ve yardımcıları, tıpkı Sapna ve yandaşlarının oynadığı oyun gibi, Abdul'un kafasını, kollarını ve bacaklarını kasap baltalarıyla kesip evin her yerine dağıttılar. Abdul'un emriyle sadık Majid'in kafasına oynadı. Yıllardır kalbimi kemiren intikam ateşinden kurtulmuş olma duygusuyla binadan ayrıldığımda, Nazir Abdul'un ihanetiyle hiçbir ilgisi olmayan Krishnayla Villu ve diğer hizmetliler odadan serbest bırakıldı. Kilitlendikleri yerde ve yardımcılarıyla birlikte Gani'nin taraftarlarının puanını kırmak için araya girdiler.

- Ghani uzun zaman önce yolunu kaybetti, yaar, Sanjay Kumar Nazir'in sözlerini Urduçaya çevirdi. - Gani, Gadir'in aklını kaçırdığını, mafyanın bütün parasını kara yakalı amaçlar için harcayacağını ve bütün işleri bozacağını iddia etti. Kadir'in Afganistan'daki savaşa çok fazla ilgi gösterdiğine inanıyordu ve Sri Lanka ve Nijerya'da eylemler planladığını biliyordu. Kadiri'yi yolundan döndürmeye çalışsa da başaramadı ve ardından Sapna adına o cinayetleri işlemeye başladı.

Gani, tüm bu vahşetlerin organizatörüydü.

- Sadece kendisi mi? - Diye sordum.
- Kuşkusuz Sapna, polis ve hükümetin kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmesini sağlamak için bir araya getirildi.
- Polisin ve hükümetin desteğini nasıl almayı düşündüler?

- Gani bunun için ortak bir düşmanın gerekli olduğuna karar verdi - Sapna. Bunun üzerine Sapna kendini hırsızların ve katillerin krah'ı ilan ederek halkı devrime çağırmaya ve şehrin her yerindeki zenginleri biçmeye başladı ve hükümet de paniğe kapıldı. Bu isyanların arkasındaki güç bilinmiyordu. Onlara Sapna'yı yakalama sözü verdik, bu yüzden onlarla bir tür gizli anlaşma yaptık. Gani tüm bunları Kadir'in aleyhine çevirmek istemiştir.

- Başından beri böyle bir niyeti olduğundan emin değilim, - Salman Mushtan dalgın dalgın başını sallayarak arkadaşının sözünü kesti. - Sanırım her zamanki gibi başta Kadir'i destekledi. Ama kanlı ve bence anormal Sapna dolandırıcılığından sonra aklını kaçırmış olmalı.

- Her ne olduysa, sonuç belliydi, - dedi Sanjay omuz silkerek. - Gani, Sapna ve sadece onun emirlerine uyan diğer haydutlardan oluşan bir çete topladı. Gani'nin ortadan kaldırmak istediği iş rakiplerini birer birer yok etmeye başlamışlardı, bundan eminim. Her şey planına göre gidiyordu yaar. Böylece, tüm şehir Sapna'yı ele geçirmek ve etkisiz hale getirmek için el ele verirken, Kadir'in uzun süredir düşmanları, Sapna'nın kendilerini cezalandırmalarına yardım etmesi umuduyla ona Bombay'dan silah, patlayıcı ve diğer kaçak malları kaçırmak için ellerinden geleni yaptılar. Elbette aptalca bir plandı ama işe yaradı yaar. Bir gün Patil adında bir polis Gani'ye gelir. Onu sen de tanıyorsun Lin, Müfettiş Yardımcısı Suresh Patil. Bu onursuz bir bacak, yaar.

- Ama o kafatası olan bir polis, - dedi Salman, sesinde saygı belirtileri hissedildi.

- Evet, evet, kafası var. İşte bu kurukafa suratlı şerefsiz Ganiya, Sapna'nın adamlarının son cinayeti işledikleri yerde Kadir'in mafyasına işaret eden izler bıraktıklarını söyler. Komplonun ortaya çıkmak üzere olduğunu duyunca korkuya kapılan Gani'nin aklına Kadir'in bir yakınıni kurban etme fikri gelirken Sapna'nın yandaşlarının mafya meclisi üyelerinden birini doğrayıp doğramasının polisin kafasını karıştıracığını ve Sapna bizim düşmanımız olduğuna inanacak.

- Böylece kurban olarak Majid'i seçti, diye devam etti Salman. - Niyetini başarıyla yerine getirdi. Aynı Patil, Majid'in cinayetiyle ilgili soruşturmayı yürütüyordu ve adamları, Majid'in evine dağılmış parçaları topladı. Patil, Majid'in Gadirbhai'nin en yakınlarından biri olduğunu biliyordu. Bu arada Patil'in "sert" polislerden olan babasının da Gadir'e karşı kişisel bir önyargısı vardı ve Gadir'i hapse atan oydu, evet...

- Gadirbhai hapiste miydi? - Bunu o sırada Gadir'in kendisine sormadığıma pişman olarak sordum, - Ne de olsa onunla cezaevi hakkında çok sohbet ettik.

- Evet, - Salman güldü. - Arthur Road'dan bile kaçmayı başardı.

- Şaka yapıyorsun?!

- Lin, bilmiyor musun? - Numara.

- Bu eşsiz bir hikaye, - dedi Salman heyecanla başını sallayarak.

- Bakandan bir gün size anlatmasını isteyin. Nazir, Qadira'nın

hapishaneden kaçmasına yardım etti. Nazir ve Gadirbhai o zamanlar kaçak bir çiftti.

Bu sözleri onaylayan Sanjay, Nazir'in sırtına kalbiyle bir tokat attı ve onun hala tam olarak iyileşmemiş yarasına dokundu. Bakan kaşlarını bile çatmadı. Bana dikkatlice bakıyordu. Abdul Ghani'nin ölümü ve altı insanımızın hayatını sona erdiren ve aynı zamanda gücü Nazir'e ve diğer Kadir destekçilerine geri veren iki haftalık iç mücadeleden sonra, mafya ile ilk kez tanıştırıldım. işler. Bakanla burun buruna geldim ve önünde eğildim. Sert, çatık kaşlı yüzü bir an yumuşadı ama hemen her zamanki yenilmez durumuna geri döndü.

- "Zavallı Majid," dedi Sancay. - Lanet oyalama numarasına gitti. Polisler - o şerefsiz Patilla çetesi, Gadirbhai'nin mafyasının Sapnai ile bağlantılı olmadığına gerçekten inandılar, bu yüzden onu başka yerlerde aramaya başladılar. Gadirbhai'nin Majid'i çok istediğini biliyorlardı. Gani odaklarından çıktı ve bir süre sonra haydut çetesi balta oyununa devam etti.

- Kadir bu konuda ne hissetti?
- Ne için? Sanjay sordu.
- Salman, Majid'in öldürülmesini kastettiğini açıkladı. "Öyle mi Lin?" -Evet.

Nazir, Sanjay ve Salman şüpheyle birbirlerine baktılar. Yüzlerinde sanki kaba bir soru sormuşum gibi üzgün ve neredeyse kızgın bir ifade vardı. Sırlar ve yalanlarla dolu gözleri pişmanlık ve üzüntüyü de ifade ediyordu.

- Kadir onun ölümüyle hesaplaşmıştı, diye yanıtladı Salman ve kalbim acıyla buruştu.

Limanın yakınında bir kahve barı olan Mokambo restoranda oturuyorduk. Mekanın temizliği ve düzeni insanın içini okşadı, servis üst düzeyde organize edildi, atmosfer zarif ve doğaldı. Sinema dünyasıyla birlikte hızla gelişen bu bölgenin büyük işadamları, eşkıyalar, ünlü avukatlar ve televizyon temsilcileriyle kaynaşarak vakit geçirirdi. Mokambo'yu çok sevdim ve Sanjay'in randevu için bu restoranı seçmesinden mutlu oldum. Doyduk ama mide için Çok ağır olmayan ve ¹¹⁸kulfi denen bir tatlıyla desteklenen öğle yemeğimizi bitirdik ve ikinci kez kahve ısmarladık. Nazir solumda oturuyordu, sırtı restoranın köşesine dönük, çıkışa dönük, yanında antrenman sırasında sık sık ringe çıktığım Sanjay Kumar oturuyordu. Şimdi çoktan zirveye ulaştı, mafya konseyinin, daha doğrusu Gadirbhai'nin konseyinden kalan ittifakın üyelerinden biri oldu. Bandralı otuz yaşında bir Kızılderili olan Sanjay, güçlü yapılı, yakışıklı bir kuzeyli ve asık suratlı bir hayduttu. Saçları bir film yıldızı gibi fön çekmişti. Geniş alnının altında, kahverengi gözlerinde bir gülümseme ve güven saklıydı. Poposu büyüktü, çenesi derindi ve dudakları gülümsemeye hazır gibiydi. Her zaman hoş, arkadaş canlısı ve bulaşıcı bir etkiye sahip olan sık sık güldü. Sanjay çok cömertti, kimsenin garsonlara ve barmenlere çay için para

¹¹⁸Kulfi - dondurmaya benzer, ancak ondan daha az kalorili bir tür sütlü tatlı.

Cizvitler - gerici Katolik din adamlarından oluşan bir topluluk (çevirmenin notu).

vermesine izin vermedi - bunu birçok insanın düşündüğü gibi gösteriş yapmak için değil, paylaşma, paylaşma doğası gereği yaptı. Henüz cesareten bahsetmiyorum. Hem tehlikeli anlarda hem de günlük meselelerde güvenilir bir insandı. Kendini sevdirmeyi başardı ve ben onu çok istedim, bu yüzden Abdul Gani'nin sadece ellerini ve ayaklarını değil, kafasını da baltayla kesenlerden biri olduğuna inanmak oldukça zor.

Yakın arkadaşı Salman Muştan her zamanki gibi yanındaydı. Yoğun nüfuslu Bandra'da doğup büyüyen aynı yaşta olacaktı. Salman'ın çocukken çok yetenekli ve yetenekli olduğu ve ilkokul günlerinden itibaren tüm konularda mükemmelleşerek fakir anne babasını mutlu ettiği söylenir. Başarısının bir başka nedeni de, beş yaşından itibaren babasına tavuk yolmada yardım etmeye başlaması ve haftada yirmi saate kadar tavuk çiftliğinde çalışmasıydı.

Onun hakkında ne başkalarından ne de kendisinden çok az şey biliyordum ve spor salonundaki antrenmanlarımız arasında ara sıra hayatından bahsediyordu. Ailesine yardım etmek için okulu bırakıp işe başlaması gerektiğini açıklayınca Abdülkadir Han'ı tanıyan öğretmenlerinden biri ondan Selman'ın kaderine kayıtsız kalmamasını istedi ve Selman, Kadirbhai'nin koruması altına alındı. harabelerdeki tıbbi muayenehanemin danışmanı Dr. Hamid de öyle. Salman'ın avukatlık yapmasına karar verildi ve Kadir onu Cizvit ² Koleji'ne gönderdi. Gecekonduya yaşayan bir çocuk, her gün temiz,

beyaz bir okul forması giyerek zenginlerin çocuklarıyla üniversiteye gitti. O kolejde eğitim üst düzeydeydi, Salman akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyordu, doğa bilimleri, tarih, coğrafya, edebiyat ve sanat alanlarında geniş bilgiye sahipti. Ancak, güçlü eller ve eğitimcilerin güçlü elleri bile bu çocuğun asi ruhunu ve macera tutkusunu yenemedi.

Salman, Cizvitlerle savaşırken Sanjay Gadirbhai mafyasına bulaştı. Bir kurye olarak hareket etti ve bir mafya kalesinden diğerine mektuplar ve kaçak mal taşıdı. Bir gün rakip çetelerden birinden hırsızlar Sanjay'i soymaya çalıştı. Sanjai onlarla kavga etmeye başlamasına ve yaralanmasına rağmen kaçak paketi Gadirbha'ya teslim edebildi. Yara oldukça ciddiydi, iyileşmesi iki ay sürdü. O sırada arkadaşının yanında olmadığı için kendini suçlayan Salman kısa sürede okulu bıraktı ve Gadirbhai'yi kendisini mafyaya alması için ikna etti. O zamandan beri Salman ve Sanjay, mafya konseyi tarafından düzenlenen tüm eylemlere birlikte katıldı.

Gadir'in teşkilatında çalışmaya başladıklarında on altı yaşındaydılar. Mokambo'daki karşılaşmamızdan kısa bir süre önce ikisi de otuz yaşına girmişti. İyi uyuyamayan çocuklar, yakınlarına her türlü ikramı yapan, gururlu ve ciddi adamlara dönüşmüştü bile. Kız kardeşlerini varlıklı ailelerle evlendirmelerine rağmen. Hint geleneğine göre bekârlık, vatana ihanet ve hatta sadakatsizlik kadar günahken, kendileri hâlâ bekârdı. Bir sohbetimizde Salman bana ikisinin de evlenmeyi düşünmemelerinin sebebinin genç yaşta

öldürüleceklerini hissetmeleri olduğunu anlattı. Böyle bir kader onları hiç korkutmadı ya da hayal kırıklığına uğratmadı, adil bir kader anlaşması olarak gördüler: güç, çıkar dolu bir hayat ve sevdiklerinin huzuru karşılığında erken bir bıçak ya da tabancayla tanışmaya hazırdılar. . Bakan ve arkadaşları Abdul Ghani ve destekçileri ile anlaştıktan sonra Salman ve Sanjai mafya konseyinin üyeleri olarak kabul edildi.

- Bence Gani, Gadirbha'yı niyeti konusunda uyarmaya çalıştı. Salman saf İngilizce dedi. - Haydutları toplamadan tam bir yıl önce, kahramanın trajik kaderi hakkında konuşarak herkesi sinirlendirmesi tesadüf değildi.

- Cehennem olsun! - dedi Sancay öfkeyle. - Neden Gadirbkha'yı uyarmaya cesaret etsin ki? Hepimizi Patil tula çöplüğüne bulaştırmaya ve kendini temize çıkarmak uğruna Majid'i öldürmeye ne hakkı vardı? Üstüne üstlük, hepimizi o lanet Pakistanlı polislere teslim etti. Cehennem ateşinde yanayım! Onu mezardan çıkarıp tekrar öldürmek mümkün olsaydı, bunu hiç düşünmeden tekrar tekrar yapardım. Bu mesleği hobiye çeviririm.

- Sonuçta, Sapna kim? - Diye sordum. - Abdul'un planladığı tüm cinayetlerin faili kimdi? Gadirbhai bana, Abdullah öldürüldükten sonra Sapna'yı ortaya çıkardığını ve yok ettiğini söyledi. Ama kim olduğunu söylemedi. Ve Sapna mafya için çalışıyorsa onu mahvetmeye ne gerek vardı?

Salman ve Sanjay, bu soruyu kendileri cevaplayabilecekken, sözü yaşlıya vermek için Nazir'e baktılar. Sanjay ona Urduca hitap etti. Bakan ona aynı dilde cevap verdi ve söylediği hemen hemen her şeyi anlamama rağmen Sanjay'ın tercüme etmesine engel olmadım.

- Adı Citendra veya yaygın olarak hitap edildiği şekliyle Cituda'dır. O Delhi'den. Gani onu ve diğer dört soyguncuyu buraya getirip beş yıldızlı bir otele yerleştirmiş ve neredeyse iki yıl boyunca tüm masraflarını karşılamış. Aşağılık, şerefsiz! Kadir, devrim sırasında Mücahidlere çok fazla para harcadığını ve o çılgınları iki yıl boyunca beş yıldızlı bir otelde ağırladığını söyleyip durdu!

- Abdullah öldürüldüğünde ve herkes Sapna'nın öldürülmesine sevindiğinde, Jeetuda harap oldu, diye ekledi Salman. - O zamanlar zaten iki yıldır Sapna adı altında çalışıyordu ve bu konuda bir fikri vardı. Sapna adına vaaz ettikleri saçmalıklara kendisi de inanıyordu.

- Ne aptalca bir isim - Sapna! - Sancay şok oldu. - Bu bir kadın adı. Kendime Lucy ya da daha kötüsü bir kadın ismi dememle aynı şey. Bir kadının adını alan bir kişiye ne denir, yaar?

Salman, "Muhtemelen bunun için 11 kişinin öldürülmesi ve cezalandırılmaması gerekiyor" dedi. - Evet, yani Sapna olduğu varsayılan Abdulla öldürüldükten sonra Jituda'da köpek gibi sarhoş sarhoş içti, her adımda Sapna'nın aslında kendisi olduğuyla övünmeye başladı. Bir gün sanıklarla birlikte, "Cumhurbaşkanlığı makamındayken bütün cinayetleri kimin düzenlediğini ve kendisine yüklü miktarda para ödeyenlerin kim olduğunu bağırmaya başladı.

- Pis kan, - Sanjai sokak küfürleriyle lanetlendi. - Bütün o piçlerin ağızları yırtılmış, yaar.

- Nitekim o sırada barda bulunanların çoğu yabancıydı ve ne dediğini anlamıyorlardı. Ayrıca çocuklarımızdan biri oradaydı ve Jitudaday'a yaklaşıp çenesini kapalı tutmasını söyleyince, Abdülkadir Han'dan korkmadığını, ona karşı kişisel bir önyargısı olduğunu haykırarak deli bir tabancayla tehdit etmeye başladı. ve Majid'in ona yaptığıнын aynısını yapacağını. Adamımız bunu hemen Kadir'e ve o da Bakan Halid, Farid, Ahmed Zadeh'e bildirdi. Andrew Ferreira ve birkaç kişi daha adamımızla birlikte gelip o deliye bir ders verdiler.

- Sanjay, "Kahretsin, orada olmadığım için pişmanım," diye yakındı.

Ellerim o alçağı yok etmek için uzun zamandır can atıyor, özellikle de Majid öldürüldükten sonra. Ancak o sırada bir görevle Goa'ya gönderildim. Kadir bu işi bensiz yaptı.

- Tula'larıyla Cituda'da otelin önündeki otoparkta buluştular. Haydutlar direndi ve ateş açıldı. Bu kavgada iki arkadaşımız yaralandı.

Onlardan biri Hüseyin, onu tanıyorsun, artık Ballard'dasın. muhasebeci olarak da çalışmaktadır. Goshalula'nın kolu, yakın mesafeden tüfekte vurulması sonucu vücudundan koptu. Ahmad Zadeh onu hemen hastaneye götürmemiş olsaydı, otoparkta kan kaybından ölecekti. Jitudaday ve üç tula arkadaşı hemen oracıkta yok edildi. Qadirbhai, dört belirleyici kurşunu bizzat kafalarına sıktı.

Ama çetesinin bir üyesi o durakta yoktu, ortadan kaybolmuştu. Onu bulamadık. Delhi'ye kaçtı ve ortadan kayboldu.

- Ahmed Zadeh'i çok sevdim, - dedi Sanjai, sanki ölen yoldaşı için dua ediyormuş gibi.

- Evet, iyi bir çocuktı, - Kalabalığın içinde arkadaşını arıyormuş gibi görünen Ahmed'i hatırlayarak onayladım. Öldüğünde eli benim elimdeydi.

Bakan, herkese sövüyormuş gibi tehditkar bir tonda devam etti.

- Pakistan tulası Qadimbhai'm'i avlamaya gittiğinde Sanjay tercüme etti. - Onlara rehberlik eden kişinin Abdul Gani olduğu zaten belliydi.

Tereddüt etmeden başımı salladım. Gerçekten de, başka kimse yapmazdı. Abdul aslen Pakistanlıydı ve burada üst kademelerde - her yerde kapsamlı bağlantıları vardı. Bunu bana birçok kez söyledi. Karaçi'de bir otelde polisler bize saldırdığında, anlamadığıma şaşırdım. Görünüşe göre Abdul'den şüphelenmememin nedeni ona olan sempatiimdi. Bir diğer sebep de bana olan sempatisiydi. Hemen, o sırada başka düşünceler zihnimi işgal etti. Khalid ve Qadimbhai ile camide oturup Kor şarkıcılarını dinlerken intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordum. Tapınak lambalarının titrek sarı ışığında Didier'nin gazelinesi okuduğumda Madame Ju'yu öldürmeye karar vermiştim. Bunu düşünürken. Kadirbhai'm'in sevgi dolu bakışlarıyla karşılaştığımı da çok iyi hatırlıyorum. Görünüşe göre, bariz olanı

görmemi, Gani'nin ihanetini anlamamı engelleyen şey bu iki duyuydu - aşk ve nefret -. Ama belki bir şey kaçırdım?

- Salman, Abdul Ghani Pakistan'dan canlı dönmeyeceğinizi umuyordu - Qadimbhai, Khalid, Nazir ve siz - dedi Salman. - Bu savaşın kendisiyle aynı fikirde olmayan tüm meclis üyelerini birlikte ortadan kaldırmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü. Ancak Qadimbhai'nin Pakistan'da arkadaşları vardı ve onların uyarıları sayesinde tuzaktan kurtuldunuz. Bence Abdul o andan itibaren kitabının kapandığını anladı. Ama herhangi bir işlem yapmadı. Muhtemelen Gadir ve diğerlerinin savaşta öldürüleceğini umuyordu...

İngilizceden rahatsız olan Nazir, Salman'ın sözünü kesti. Sözlerini anladığımı sanıp tercüme ettim ve Sanja'ya baktım:

- Kadir, Nazir'e Abdul Gani'nin ihanetinden kimseye bahsetmemesini ve kendisi savaşta ölürse geri dönüp ondan intikam almasını söyledi, bu doğru mu?

- Evet, - doğruladı Sanjay, - doğru anlıyorsunuz. Gani'den sonra çetesinin diğer üyelerinin işini bitirmek zorunda kaldık. Şimdi Delhi'ye kaçan sadece bir kişi var ve geri kalan herkes diğer dünyada.

- Bu tam olarak seninle konuşmak istediğimiz şeydi, - dedi Salman gülümseyerek.

Alışılmadık olsa da dostça bir gülümsemeydi - yorgun, kaskatı, pek de mutlu olmayan bir adamın gülümsemesi. Uzun yüzü çarpıktı:

yıllar önce kırılan bir patlama düzgün bir şekilde yerine oturmamıştı, bir gözünü diğerinin bir santimetre altında bırakmıştı ve ağzı, bir zamanlar güçlü bir yumrukla yırtılan dudağının yanından sarkmıştı. Kaşlarının üzerinde düz bir çizgi halinde kesilmiş kısa saçları, hafif büyük kulaklarının üzerine yerleştirilmiş bir saç bandını andırıyordu.

- Pasaport işinin liderliğini devralmanı istiyoruz, diye devam etti Salman. Krishnayla Vilu bunda ısrar ediyor. Onlar biraz...

- Sadece biraz korkmuyorlar, tamamen korkuyorlar, - Sanjay onun sözünü kesti. - Bombay'da işlenen cinayetler yüzünden zaten korku içindeydiler ve Gani'nin gözleri önünde neredeyse doğranıp öldürülmesinden sonra paniğe kapıldılar. Tüm skorlar bitmiş ve biz kazanmış olsak da onlar hala tutsak. Onları kaybedemeyiz, Lin. Bunu yapmanızı ve kendilerine getirmenizi istiyoruz. Sürekli soruyorlar, senden başkasıyla çalışmayı reddediyorlar. Sana aşık oldular kardeşim.

Salman ve Sanja'ya ve ardından Nazir'e baktım. Eğer doğru anladıysam çok cazip bir teklif aldım. Gadir'in grubunun zaferinden sonra meclisin bileşimi yenilendi. Resmi olarak liderlik Subhan Mahmud'a emanet edildi. Bakan ve Mahmud Melbaf konseyin tam üyesi oldular. Bunların dışında Salman, Sanjay, Farid ve Bombay'dan üç kişi de meclise dahil edildi. Bu altı kişiden altısı Hintçe, Marathi ve İngilizce bilmektedir. Aralarında Marathi konuşan ve Arthur Yolu'nun kelepçe filtresini geçen tek yabancı

bendim ve Yüce Tanrı'yla savaşa girip hayatta kalan birkaç kişiden biriydim. Bana sempati duydular ve bana güvendiler. Onlar için değerli bir çalışandım. İç çatışmalar geçmişte kaldı. Kontrolleri altındaki bölgede yeni bir Rakh Mafyası yaratmışlardı ve yeniden büyük paralar kazanmak mümkündü. Paraya ihtiyacım vardı. Son zamanlarda, elimde kalan parayla koşuyorum ve stoklarım tükeniyor.

- İşim nelerden oluşacak? Sanjay'den cevap alacağımı bildiğim halde Bakan'a sordum.

- "Kitapçıların, pulların, lisansların, kredi kartlarının ve diğer çeşitli belgelerin hazırlanmasından sorumlu olacaksınız," diye yanıtladı genç haydut hemen.

¹ Mafya dünyası (lat. dil).

verilmiş. - Tüm bu işler sizin kontrolünüz altında olacak, Gani'nin yetkisi size devredilecektir. İhtiyacınız olan her şey size sağlanacaktır. Hiçbir zorluk olmayacak. O işten elde edilecek gelirin yüzde beşi senin olacak. Bunun yeterli olmadığını düşünüyorsanız önerinizi yapın.

- Salman, konsey toplantılarına - dedikleri gibi gözlemci olarak - katılma hakkınız da olacak, diye ekledi. - Tamam, ne diyorsun?

- Atölyenin Gani'nin bodrumundan başka bir yere taşınması gerekiyor. - dedim sakince. - O bodrumda tüylerim diken diken olur. Krishna ve Villu'nun orada titremesini garip bulmuyorum. - Harika, sorun yok, - dedi Sanjay gülerek, elini masaya vurarak. - O evi zaten

satmayı düşünüyoruz Lin Kardeş. O şerefsiz Gani o evi ve yanındaki evi kayınbiraderi adına satın almış. Normaldir, hepimiz yaparız. Ama o evler crore değerinde. Onlar bela evleri, dede. Biz o kişiyi paramparça ettikten sonra, kayınbiraderi birden söze girdi ve evleri bize teslim etmek istemediğini, polis ve avukatlarla irtibata geçeceğini söyledi. Onu büyük bir zehirli madde deposu yüzünden asmak zorunda kaldık, yaar. Ondan sonra ipeğe yöneldi ve o evleri bize bağışlamak için acele etti. Tüm belgeleri imzalaması için Faridi'yi gönderdik. Ama Farid çok kızmıştı çünkü o alçak bize karşı saygısızca davrandı ve onu o tankı ellemeye zorladı. Tüm işlerin sorunsuz ve engelsiz yapılmasını sever. Kayınbiraderleri tankın üzerine asmak gibi maceralar onun doğasında yok. Selman bu konu hakkında ne dedi?

- Hoş olmadığını söyledi.
- Ha-ha. Tatsız olduğunu söyledi. Farid kendisine saygılı davranılmasını sever, aksi takdirde tek kelime etmeden saldırganı anında vurabilir. Uzun lafın kısası, Farid o alçağın imkansızlığına kızmış ve bize evini verdiği dair belgeyi de imzalamaya zorlamış. Sonuç olarak, zengin cahilin kayınbiraderi hiçbir şey almadı ve bizde satılık bir değil üç ev var.

Gayrimenkul anlaşmazlıkları her zaman dedikodu, çekişme ve kan dökülmesini içerir. Salman alaycı bir gülümsemeyle söyledi. - Bir an önce bu konuyu kontrolümüz altına almalıyız. Büyük ajanslardan birini almayı düşünüyoruz. Farid bununla ilgilenecek. Ve sen, Lin, Gani'nin malikanesini istemiyorsan, nerede çalışmak istersin?

- Tardeo'da olsa iyi olur. Hacı Ali Camii yakınında bir yer.
- Neden Tardeo? - Sanjay'e sordu.
- O semti seviyorum, sakın ve düzenli. Camiyi ben de çok seviyorum, çok güzel anılarım var.

¹ Crore - on milyon Hint veya Pakistan rupisi.

- Thik hain, Lin, diye kabul etti Salman. - Farid'den sana uygun bir yer bulmasını isteyeceğim. Başka ne yapabilirsin?

- Güvenebileceğim iki kuryeye ihtiyacım olacak. Aklımda iki kişi var.

- Onlar kim? Sanjay sordu.

- Onları tanımıyorsun. Biri mafya üyesi değil. Ama güvenilir çocuklardır. İsimleri Johnny Cigar ve Kishore'dur . Onlara tamamen güveniyorum.

Salman ve Sanjay önce birbirlerine, sonra da Nazir'e baktılar. Bakan başıyla onayladı. - Biz de anlaştık, - dedi Salman. - Yine söyleyecek bir şeyin var mı?

- Evet, bir ricam var. Bakan aracılığıyla meclisle temasa geçmek istiyorum. Yani bir sorun ortaya çıktığında önce Bakan ile görüşmeyi tercih ederim.

Bakan yine başıyla onayladı ve gözlerinin derinliklerinde gülümsemeye benzer bir ifade hissedildi.

Anlaşmamızı onaylamak için üçünün de elini sıktım. Özel bir törenle yaptıklarına güldüm. Aramızdaki temel fark, bu tokalaşmaya

son derece ciddi yaklaşmalarında ve benim asi gülümsememi saklamak için kendimi zorlamamda ortaya çıktı. Salman ve Sanja'ya sempati duymama ve Nazir'i sadece sevmeme ve ona hayatımı borçlu olmama rağmen, mafya benim için sadece bir araçtı, hepsi bu. Onlar için mafya, hayatlarının her dakikasında son nefeslerine kadar birbirine kenetlenen bir aile demekti. El sıkışmanın onlar için önemi, karşılıklı akrabalık sorumluluklarını teyit etti. Ve ben bu kavramlardan çok uzaktaydım, anladıklarını biliyordum . Beni kendi dünyalarına kabul edip beyaz bir yabancıyla, Abdülkadir Han'la savaşa giden siyahi bir gençle iş birliği yapmalarına rağmen er ya da geç onlardan ayrılıp kendi dünyama, kendi dünyama döneceğimi çok iyi biliyorlardı. çocuklarıma

Vatanıma döneceğime ben kendim inanmıyordum çünkü hayatımın o kısmıyla ilgili tüm köprüleri yakmıştım . Mafya göreve başlama törenine karşı alaycı tavrıma rağmen, bu aslında profesyonel suçluların saflarına katıldığımı resmi bir teyidiydi. O zamana kadar işlediğim tüm suçlar, onun çalışanı ve infazcısı olarak Gadir Khan'ın emriyle işlendi. Bu itiraf birilerine garip ve inanılmaz gelse de dürüstçe söyleyebilirim ki ben o suçları tamamen Kadir Han'a olan sevgim ve sempatim nedeniyle işledim. Mafya saflarına katılmamın ilk nedeni kişisel güvenliğimi sağlamaktı ama her şeyden çok Gadir Khan'da bulmayı umduğum baba sevgisiydi. Kadir'in ölümünden sonra mafya ile bağını keserek oradan ayrıldı.

Başka bir şey yapabilirim. Ama bunu yapmadım. Para, güç ve koruma uğruna suç dünyasına katıldım ve kaderimi onlara bağladım.

Kendimi tamamen suçtan para kazanmaya adanmışım ve çok işim olduğu için kalbimdeki duyguları az da olsa bastırmayı başardım. Mokambo'daki olağanüstü karşılaşmamızın ardından olaylar hızla gelişti. Farid, bir hafta boyunca atölye için, daha önce Bombay belediyesinin departmanlarından birinin arşivi olan Hacı Ali camisinden iki adım ötede iki katlı bir konak buldu. Yeni, modern ve daha ferah bir binaya taşınan belediye, eski eşyalarıyla birlikte bank, çalışma masası, evrak saklama rafları, dolap ve benzeri eşyalarla birlikte satışa çıkardı. Listelenenlerin hepsi atölyemize uygundu, liderliğimdeki geniş bir işçi grubuyla birlikte temizlik çalışmaları yaptık, ekipmanlarımızı yerleştirmek için mobilyaların yerini değiştirdik ve binayı uygun duruma getirdik.

Bir akşam, ekipmanımızı tüm makinelerimizle birlikte üstü kapalı bir kamyonu yükledik ve yeni atölyeye taşımak için karanlıktan faydalandık. Kamyon ana girişin çifte kapısının önünde durduğunda, sokak alışılmadık şekilde boştu, uzaktan kilise çanları ve yangın alarmları çalıyordu.

- Bir yerlerde güçlü bir ateş var gibi görünüyor, - dedim Sanja'ya, yükü indirilen arabanın yanında dururken.

Sanjay yanıt olarak hafifçe güldü.

- Salman, Farid'in eğlendiğini açıkladı. - Dikkati dağıtmak için ateş yakmasını söyledik. Bu yüzden sokak çok boş. Herkes yangını izlemek için toplandı.

- Sancay gülerek "Yangını bir yerde çıkarmadı, rakip şirketimizi yaktı" derdi. - Bundan sonra emlak acentemizin konumu güçlenecek: bugünkü yangından sonra ana rakibimiz temizlik yapmak zorunda kalacak. Yarın buraya yakın bir yerde çalışmalara başlayacağız. Elindekini topla ve dikkat çekmeden bu konağa taşın. Görünüşe göre Farid bir kibritle iki kuş vurmuş, ha?

Böylece işçiler, bizden bir kilometre uzakta, alevleri gece gökyüzünü aydınlatan bir ateş yürüyüşünün seslerine tüm ekipmanımızı yeni binaya taşıdı. Krishnayla ve Villu hemen işe koyuldu.

Gani, benim olmadığım aylarda tavsiyem üzerine yayınladığımız ürün yelpazesini genişletti ve çeşitli sertifika, izin ve çıkış belgeleri, diploma, lisans, vekaletname ve benzeri belgelerin hazırlanmasını organize etti. Bu sektör, Bombay'ın gelişen ekonomisinin oldukça hızlanan bir kolu haline gelmişti. Talebi karşılamak için çoğu zaman sabaha kadar çalışmak zorunda kalıyorduk. Aynı zamanda işimiz kendini kanıtladı: lisanslama yetkilileri ve diğer kuruluşlar bizimle savaşıyor

belgelerin karmaşıklığını iyileştirdikçe, ek bir ücret karşılığında girilen düzeltmeleri anında taklit edebildik.

- Bu bir Kara Kraliçe yarışması gibi, dedim Salman'a atölyemizde altı aylık başarılı çalışmanın ardından bir gün. - Lal ka Rani mi? Selman tekrar sordu. - Kara Kraliçe mi?

- Evet. Ya da hastalığa neden olan mikroorganizmaların sahipleri olan insan vücudu ile sonsuz mücadelesine benzer. Bunu harabelerdeki "klinikte" çalışırken okumuştum . Vücudumuz ve içinde yaşayan virüsler sürekli olarak birbirleriyle etkileşim halindedir. İnsan vücuduna yeni bir virüs girdiğinde, vücut ona karşı savaşmak için bir mekanizma üretir. Virüs bu mekanizmayı aşmak için şekil değiştirir ve vücut yeni bir mekanizma üretir ve tıpkı Kara Kraliçe'nin rekabeti gibi mücadele her zaman devam eder. Bu cümle "Alice Harikalar Diyarında" kitabındandır.

- Evet, evet biliyorum, diye yanıtladı Salman. - Okulda o işi geçtik. Ama özünü anlayamadım.

- Onu kimse anlayamaz, merak etme. Önemli olan, Kara Vezir çok hızlı koşarken hiçbir yere gitmemesidir. Alice'e kendisinin de söylediği gibi, onların topraklarında olduğunuz yerde kalmak için hızlı koşmanıza gerek yok . Artık dünyanın her yerinde çeşitli pasaport ve lisans türleri sağlayan bankalar ve kuruluşlarla bağlantı halindeyiz. Bizim tahrifatlarımızdan kurtulmak için belgelerin düzenini değiştiriyorlar, biz de onların değişikliklerini tahrif ediyoruz. Sonra yine belge hazırlama tekniğini değiştiriyorlar ve biz de onlara uyum sağlıyoruz. Bu yüzden kımıldamadan birbirimizin peşinden koşuyoruz.

- Salman, yerinde durduğunu düşünmüyorum, çok hızlı hareket ediyorsun, diye yalanladı . - Harika bir iş çıkarıyorsun, Lin. Bu evrak işi son derece karlı . Ne kadar belge hazırlarsak hazırlayalım insanlara yetmiyor. Kalitesinden kimsenin şüphesi olmasın . Belgelendirdiğiniz kişilerin hiçbirinin bir sorunu olmadı. sahtecilik hiçbir yerde ortaya çıkmadı, yaar. Bugün yemeğe davet edilmesinin sebeplerinden biri de bu . Size bir sürprizimiz var. Eminim beğeneceksin. Harika çalışan için seni ödüllendirmek istiyoruz, yaar .

Konuşma sırasında ona bakmadım. Mahatma Gandhi Bulvarı boyunca Regal-Syorkl'a doğru yürüyorduk. Açık ve sıcak bir gündü. Sık sık sokak alışverişçileri tarafından engellendik ve onları geçmek için sürekli bir araba akışıyla yolun karşısına geçmek zorunda kaldık . Salman'a bakmamamın nedeni , son altı ayda onun karakterini yeterince tanımam ve Salman'ın beni övdüğünde utanmasıydı. Liderlik etme yeteneğine sahip olmasına rağmen, bu yeteneğe sahip birçok insan gibi o da başkalarına hükmetmek zorunda hissediyor.

yapamadı. Doğası gereği utangaç ve gururluydu, bu onu benim gözümde daha da yükseltti.

Bir gün Letty, hırsızlar, suçlular ve katiller hakkında onların onurlu ve onurlu olduklarını söylememi tuhaf ve saçma bulduğunu söyledi. Mantıksızlık onun hayal gücündeydi, benim

değil. O, onur ve erdem arasındaki farkı bilmiyordu. Erdem eylemlerimizin tezahürüyse, onur da bu eylemleri gerçekleştirme yeteneğimizdir. Yani erdem yaptığımız şeydir ve onur yaptığımız şeyi nasıl yaptığımızdır. Savaşta şerefle savaşmak mümkündür. Cenevre Sözleşmesi'nin amacı tam olarak budur - barışa onursuzlukla ulaşılabilir. Onur, esasen alçakgönüllü, ağırbaşlı olma yeteneğidir ve tıpkı polisler, politikacılar, askerler, mimarlar ve diğerleri gibi gangsterler ancak onurlu olduklarında profesyonel olarak kabul edilebilirler.

- Biliyorsunuz, - dedi Salman, üniversite kampüsünün kemerlerine yaklaştığımızda, - iyi ki arkadaşlarınız o dönemde kurye olarak çalışmayı kabul etmediler.

Yanında yürürken kaşlarımı çattım. Johnny Cigar ve Kishore pasaport ofisinde kurye olarak çalışmayı reddederek beni hayal kırıklığına uğratmışlardı. Hayal ettiklerinden daha fazla para kazanma fırsatını kaçırmayacaklarından emindim. Nadir bir fırsat olan benimle suç faaliyetlerine katılma teklifimi bu kadar kaba ve hatta hakaret olarak kabul etmelerini beklemiyordum. Mafyayla ve mafya için çalışmayı reddedeceklerini hiç düşünmemiştim.

Kasvetli yüzlerini ve şaşkın gülümsemelerini çok iyi hatırlıyorum. O sırada onlardan yüz çevirdim ve aklımda yakıcı bir soru belirdi: "Dürüst insanları anlama yeteneğimi mi kaybettim?" Şimdi, altı ay sonra bile bu soru bana hâlâ huzur vermiyordu ve

cevabı, yanından geçtiğimiz dükkânların aynalı vitrinlerine yansımıştı.

- Tanıdıklarınız kabul etseydi, Ferit'i yardımcınız olarak atayamazdım. Salman devam etti. - Bunu yaptığım için son derece mutluyum. Farid yeniden doğmuş gibiydi, sinirleri yatıştı, şimdi sadece mutlu. Seni çok seviyor, Lynn.

- Ben de onu seviyorum, - diye cevap verdim.

Gerçekten öyleydi, Ferid gönlüme göreydi, iyi ki onunla arkadaş olmuştuk.

İlk kez üç yıl önce bir mafya meclisi toplantısında gördüğüm utangaç ama becerikli genç Ferid, kendini özverili bir şekilde işine ve arkadaşlarına adayan acımasız, sert bir adama dönüşmüştü. Kishore ve Johnny Cigar teklifimi geri çevirdiğinde, Salman

¹ Cenevre Sözleşmesi - 1949'da Cenevre'de kabul edilen, savaş zamanında sivil toplumun korunmasına ilişkin uluslararası bir anlaşma.

Yardımcılarım olarak Farid ve Andrew Ferreira'yı atadı. Andrew neşeli ve konuşkan bir çocuk olmasına rağmen akranları arasında kendini daha rahat hissediyordu ve bu yüzden onunla fazla yakınlaşamıyorduk. Ve Farid mutlu bir şekilde benimle gecesini gündüzünü geçirdi, onunla iletişim kurabildik.

- Salman bir gün, Kadir'in ölümünden sonra Gani ve yandaşlarıyla hesaplaşmak gerektiğinde Farid'in neredeyse delirdiğini söyledi. - Hatırlarsanız, çok acımasız davranmak ve bize özgü olmayan pek çok eylemde bulunmak zorunda kaldık. Ve Farid'in ruhu şeytan tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Bazen işimizde acımasız olmamız gerekiyor, başka yolu yok. Ama bu, zulmün zevkli olmaya başladığına dair şimdiden bir uyarı işareti, değil mi? Onunla konuşmak zorundaydım. "Farid" dedim, "o saatte kalabalığı kesmeye gerek yok." Bu ancak istisnai durumlarda yapılabilir." Ama söylediklerim onu etkilemişe benzemedi ve sonra onu asistanınız olarak atamaya karar verdim. Sonuçlar ortada, yaar. Şimdi, altı ay sonra, önemli ölçüde sakinleştiğini görüyorum, daha sakin. Görünüşe göre tüm delileri sana göndermem gerekecek, sen onları kendine getir.

- 0. Kadir öldüğünde yanında olmadığı için vicdan azabı çekiyordu, - "Cihangir" adlı kubbeli sanat galerisinin bulunduğu sokağa döndüğümüzde dedim.

Trafik akışında hafif bir azalma görür görmez "Regal" sinemasına doğru meydanı geçmeye çalıştık.

- Bu yüzden hepimiz kendimizi suçlu hissettik, dedi Salman yavaşça sinemaya vardığımızda.

Söylediği basit ve kısa sözde benim için yeni bir şey yoktu, zaten biliyordum. Ancak sözleri bana şimşek gibi çarptı; orada bu taş gibi keder kımıldamaya ve titremeye başladı. Neredeyse bir yıl boyunca Gadirbha'ya olan öfkem o kayanın sarsılmaz kalmasını sağladı. Geri kalanlar ezildi ve umutsuzluğa kapıldı. Ben de kızdım, kederim birikip Kadir'in öldüğü dağda kalın bir kar tabakasının altına gömüldü. Tabii ilk kaybın acısını da çekiyordum. Nefret duymadım, onu eskisi kadar sevdim ve sevmeye Salman'la sinemanın yanında arkadaşlarımızı beklerken de devam ettim. Ama Prabaker veya Abdullah'ın yasını tuttuğum gibi onun yasını tutmadım, onların yasını tuttuğum gibi onların yasını tutmadım. Salman'ın "Kadir ölürken yanında olmadığımız için hepimiz acı çekiyorduk" sözleri donmuş duygularımı sarstı ve özgürleştirdi.

- Görünüşe göre vaktinden çok önce geldik, - dedi Salman, sanki beni uyandırıyor ve beni gerçeğe geri getiriyormuş gibi. -Evet...

745

- Arabayla geliyorlar, biz yürüyerek onlardan önce geldik.
- Ama iyi yürüdük. Geçit üzerinde Victoria'ya giden yolu seviyorum ve özellikle geceleri burada sık sık yürüyorum.

Salman badem şeklindeki kahverengi gözleriyle gülümsedi ve hafif kaşlarını çatarak bana baktı.

- Burayı gerçekten seviyor musun? - tereddütle sordu.
- Tabii ki! - Biraz kaba cevap verdim. - Bu, buradaki her şeyi sevdiğim anlamına gelmez. Ama bu bölgeyi gerçekten çok seviyorum. Genel olarak. Bombay'ı seviyorum ve bu aşk muhtemelen sonsuza kadar sürecek.

Salman gülümsedi ve arkasını döndü. Duygularımı kontrol etmeye, yüzümden endişe ve pişmanlık ifadesini çıkarmaya çalıştım ama tam olarak yapamadım, üzüntü beni ele geçirdi.

O zamanlar bana eziyet eden, beni ezeceğinden korktuğum duygunun ne olduğunu şimdi anlıyorum. Didier bu kısma bir isim bile verdi: pusuda saklanmak, aniden acımasızca bir kişinin üzerine ölümcül bir öfke salmak. Yıllardır beklediğim ve sonra insanın en mutlu gününde sebepsiz yere bir anda ayağa fırlayan ve onu kökünden yok eden bu öfkenin gücünün canlı tanığı oldum. O zamanlar, Gadir'in ölümünden bir yıl sonra, beni hâlâ etkisi altına alan, uzun süredir bastırdığım keder ve hüznü gündeme getiren o duygunun ne olduğunu ayırt edemiyordum. Bu duygunun ne olduğunu anlamadan onunla mücadele ettim çünkü insan her zaman acı ve umutsuzlukla mücadele ediyor. Öldürücü öfke irademize uymayan bir kavramdır. Bu düşman, kişinin attığı her adımı önceden hesaplar ve tek başına onun peşine düşer. İnsanın kederli yüreği olan bu yağın vurduğu darbeden kaçış yoktur.

Salman kehribar rengi gözleri düşüncelerle dolu bir şekilde tekrar bana döndü.

- Biz Gani'nin adamlarını kovalarken, Farid Abdullah'ı taklit etmeye çalışıyordu. Abdullah'ı öz kardeşi gibi severdi. Bana göre Farid, bu savaşı kazanmak için yeni bir Abdullah'a ihtiyaç olduğunu düşündü ve Abdullah olmaya talip oldu. Ama bu imkansız, değil mi? Ona açıklamaya çalıştım. Bunu her zaman tüm gençlere, özellikle de birileri gibi olmaya çalışan gençlere aşılamaya çalışıyorum. İnsan kendinden başkası olamaz. Başkası gibi olmaya çalıştıkça kendini kaybediyorsun. Sonunda geldiler!

Farid, Sanjay, Andrew Ferreira ve Bombay'dan Amir adında cesur bir Müslüman çocuk yanımıza park etmiş beyaz "büyükelçi" arabadan indi. Herkesle selamlaştık ve el sıkıştık, araba hareket etti.

- Faysal'ı bekleyelim, arabasını bir yere park edip gelsin gelsin, diye önerdi Sanjay.

Amir ile birlikte zenginlere patronluk taslayarak dolandırıcılığa bulaşan Feysah'ı gerçekten beklemeliydik. Ama Sanjay'in kalbinden ve bizim tarafımızdan

geçerken sessizce bize bakan kızlara kendini gösterdi. Bizi gören hemen hemen herkes bizim kunda, yani haydut olduğumuzu anladı. Lüks ve pahalı kıyafetlerimiz vardı. Mesafeli ve kendini beğenmiş görünüyorduk. Silahlıydık ve oldukça tehlikeliydik.

Faysal çıkmaz sokaktan çıktı ve arabasını park ettiğini işaret etti. Arka arkaya ona katıldık, insanlarla dolu büyük bir meydandan geçtik ve Tac Mahal'e doğru yola çıktık. Ancak kalabalık bizi durdurmadı, karşımıza çıkan herkes yol vermek için kenara çekildi. Arkamızdan kim bakıyor, kim fısıldıyor...

Beyaz mermer merdivenlerden yukarı çıktık ve birinci katta bulunan "Shamiana" restoranına girdik. İki garson bizi avluya açılan uzun bir pencerenin yanında bizim için özel olarak yapılmış uzun bir masaya oturttu. Masanın sonuna, çıkışın yanına oturdum. Salman'ın sapanının da etkisiyle üzerimde hakim olan bilinmez gerilim daha da güçleniyordu. Bu nedenle disiplini bozmadan her an dışarı çıkabilmek için bilinçli olarak dışarıda oturdum. Garsonlar beni köylü anlamına gelen gaolai ile karşıladılar ve kibarca gülümsediler. Marathi bilen bir Gora olan beni iyi tanıyorlardı ve onlarla dört yıl önce Sunder köyünde öğrendiğim basit lehçeyle birkaç kelime alışverişinde bulunduk.

Yemekler masaya geldi, herkes afiyetle yemeye başladı. Acıktım ama yiyemedim ve kaba görünmemek için çatalımla tabağımı kazıdım. İki fincan kahve içtikten sonra genel tartışmaya dürüstçe katılmaya çalıştım. Amir, akşam izlediği, soyguncuların acımasız haydutlar olarak tasvir edildiği, yalnız ve silahsız kahramanın hepsini kolayca alt ettiği, Hint yapımı bir aksiyon filminin içeriğinden bahsetti. Filmdeki dövüş sahnelerini tüm detaylarıyla anlatırken seyirciler de kahkahalarla güldü. Amir'in yassı yüzü ve başı yara bere içindeydi, kalın kaşları vardı ve dolgun dudaklarını süsleyen bıyığı bir gemi omurgasına benziyordu. Konuşkan bir çocuk sayılırdı, farklı hikayeler anlatmayı severdi, yumuşak ve ahenkli sesi dinleyicilerin dikkatini çekerti.

Ayrılmaz arkadaşı Faysal, bir zamanlar gençler arasında düzenlenen boks müsabakalarının şampiyonuydu. On dokuz yaşında, diğer profesyonellere karşı bir dizi zaferden sonra, koçunun yarışmalarda kazandığı tüm parayı zimmetine geçirdiğini öğrendiğinde, onu cezalandırmak için aradı ve ancak nefesi kesildiğinde uyandı. . Böylece Faysal, sekiz yıl hapis cezasına ek olarak, bokstan da sonsuza kadar men edildi. Hapishane saf ve genç bir genci soğukkanlı ve temkinli bir adama çevirmişti. Yetenekli gençleri aramakla meşgul olan Gadir'in yardımcılarında birinin dikkatini çeken Faysal, cezaevinin son üç yılında mafya üyesi aday muamelesi gördü. Serbest bırakıldıktan sonraki dört yıl boyunca, gelişen koçluk işinde Amir'in sağ kolu ve vurucu kolu oldu. Kararlı ve acımasız davranmak, neden?

, sol kaşında ise yara izi vardı .

Onlar yeni kan, yeni mafya başkanları, şehrin yeni sahipleriydi: Sanjai , bir film yıldızı görünümünde çevik bir katil; mafya konseyinde bir koltuk hayal eden Goa'dan neşeli Andrew; Amir, kır saçlı ve yetenekli bir hikaye anlatıcısı: iş için gönderildiğinde , kısaca: "Parmak, kol, bacak, kafa?" Soruyu soran soğukkanlı genç hırsız Faysal ; Her türlü zorluğun üstesinden cesurca geldiği için Hesabdar lakabını kazanan ve ebeveynleri bir salgın sırasında harabelerde öldükten sonra altı küçük kardeşini tek başına büyüten Farid : ve son olarak aslen Bombay'dan yüzlerce arkadaşı parçası

oldu Kişiliği tarafından miras alınan ve kontrol edilen küçük bir imparatorluğun.Tanıdıklarıyla ilgilenen , liderlik vasıflarına sahip, ölçülü ve kibar olan Salman.

Hepsi benim arkadaşımdı. Bir arkadaştan bile daha fazlası - silah arkadaşlarım. Kan bağları ve kırılmaz karşılıklı bağlılığımızla birleştik. Onlara ihtiyacım olduğunda, ne yapıyor olursam olayım ya da onlardan ne tür bir yardım beklersem bekleyim, her zaman yanımda oldular . Bana ihtiyaç duyduklarında, hiçbir tereddüt veya çekince olmadan tamamen onların emrindeydim. Bana her zaman güvenebileceklerini biliyorlardı . Bunu Kadir'in beni savaşa götürdüğü , ben de onunla kurşunlara göğüs gerdiğim andan beri biliyorlardı. Aynı şekilde onlara güveneceğimi ve güveneceğimi biliyordum. Mauricio'nun öldürülmesinden sonra izini kaybetmem gerektiğinde Abdullah'a döndüm. Ve cesedin izini kaybetmek için yardım istemek çok önemli bir sınavdı. Herkes bu testi geçemezdi . Masamıza oturanların hepsi, hatta bazıları birden fazla , bu imtihandan başı dik çıktı. Avustralya hapishanemizin sözleriyle, onlar yargılanmış kişilerdi. Benim gibi bir kanun kaçağı için mükemmel bir şirket. Gadirbhai'nin koruması altında bile kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ve onlarla asla yalnız hissetmemeliydim.

İki nedenden dolayı kendimi yalnız hissettim. Birincisi, benim değil. onların mafyasıydı. Organizasyon herkes için öncelikli bir endişe kaynağıydı. Her şeyden önce mafyaya değil, halka, mafya

kardeşliğine değil, insanlık kardeşliğine sadıktım . Mafya için çalışmama rağmen, onların arasında kendimi bir yabancı gibi hissettim ... Doğası gereği bir yabancıyım. Hiçbir kulüp, dernek, sendika veya fikir benim için katılımcılarından daha önemli olmadı .

beni onlardan farklı kılan başka bir yönüm daha vardı ve bu engeli aşmak için arkadaşlık ilişkileri bile yeterli olmazdı. Bu masada oturan ve kimseyi soğukkanlılıkla ya da etki altında öldürmemiş tek kişi bendim . Hatta arkadaş canlısı ve konuşkan Sanjay'e göre Andrew, köşeye sıkıştırılmış düşmanına - Abdul Gani'nin haydutlarından biri olan Beretta'dan ikinci, üçüncü ve daha fazla kez ateş etti, ölene kadar silahın tüm tarağını göğsüne boşalttı.

O zamanlar aramızdaki bu farklılıklar, bizi birleştiren yetenek, eğilim ve aidiyet duygusundan daha ağır basıyordu bana. Tac Mahal'deki o uzun masaya oturduğumuzda bana daha da yabancılaştılar. Amir hikayelerini anlatırken, içten çabalarımdeki herkesle birlikte gülümser, başımı sallar ve gülerdim , ama gittikçe daha derin bir umutsuzluğa batıyordum. Oldukça başarılı başlayan ve iyimserliğiyle diğerlerinden farklı olmayan bir gün, Salman'ın sözleriyle çarpışarak alt üst oldu. Restoran salonu sıcak olmasına rağmen yükten titriyordum . Acıktım ama boğazımdan bir lokma bile alamıyordum. Büyük ve kalabalık bir restoranda arkadaşlar arasındaki bir savaşın arifesinde yüksek bir dağın zirvesinde nöbet tutan bir mücahit gibi yalnız hissettim.

Tam o sırada Lisa Carter'ın salona girdiğini gördüm. Uzun sarı saçlarını , güzel ve tatlı yüzüne çok yakışan kısa bir saç kesimi yapmıştı . En sevdiği uçuk mavi bol üstünü ve haki pantolonunu giymişti ve gür saçlarının arasına elbisesiyle aynı renkte olan açık mavi güneş gözlükleri gizlenmişti. Lisa mavi gökyüzünde saf ışıktan kesilmiş bir varlığa benziyordu.

İstemedен ayağa kalktım, arkadaşlarımdan özür diledim ve ona doğru yöneldim . Lisa beni gördü, kollarını iki yana açtı ve bana sarıldı, yüzünde parlayan gülümsemesi, coşkulu bir kumarbazın umudu kadar eşsizdi. Bu kız benim derin ve düşünceli olduğumu hemen anladı . Parmaklarını , eli yükseltilmiş noktalara dokunarak okuyan kör bir adam gibi yara izlerimin üzerinde gezdirdi, sonra koluma girdi ve beni lobiye çıkardı. Gözden uzak bir yere oturduk.

- Bak seni kaç haftadır görmedim, - dedi Lisa. - Sana ne oldu?
- Hiçbir şey, ona yalan söyledim. - Akşam yemeğine geldin mi?
- Hayır, bir fincan kahve istedim. Buranın eski kanadındaki pencereleri kapıya açılan odalardan birinde yaşıyorum. Büyük bir oda ve pencereden görünen manzara milyonlarca dolar değerinde. Letty ünlü yapımcılarından biriyle pazarlık yaptığı sürece burada üç günlüğüne kiralandı . Bu lütuf sağırlığı ondan kopardı . Kısacası sinema sektörü...

- Bu alandaki başarılarınız nerede?

Büyük başarılar var. Letty kanatlarını açar ve neşeyle uçup gider. Çeşitli stüdyo ve yapımcılarla anlaşmalar imzalıyor. Bunu benden çok daha iyi yapabilir. Giderek daha avantajlı ve karlı sözleşmeler

yapmayı başarıyor. Turistlerle ilgileniyorum . Onlarla tanışmayı ve çalışmayı da seviyorum.

¹ Impresario - özel tiyatro sahipleri, ayrıca çeşitli maşalar, konserler vb. çevirmenin notunu düzenleyen adam).

Ve ne kadar harika olurlarsa olsunlar, sonunda ayrılmaları iyi,
değil mi?

- Evet, kesinlikle haklısın.

- Ve Vikram nasıl? Onu en son sen ve Letty ile birlikte görmüştüm.

- Onu özleyiyor. Onu biliyorsun. Şimdi çok fazla boş zamanı var. Tehlikeli hokkabazlık becerilerini özleyiyor. Ancak Letty'nin durumu, Vikram geçip camları kapalı diğer engellerin üzerinden atladığında daha da kötüleşti. Bu nedenle çok endişelendi ve sonunda kocasını bu mesleği bırakmaya ikna etti.

- O şimdi ne yapıyor?

- Letty, Kavita, Carlyle Chit ve benim oluşturduğumuz ortak girişimin başkan yardımcısı veya başkan yardımcısı . - Liza biraz tereddüt ettikten sonra ekledi: - Seni soruyordu.

Bir şey söylemeden ona baktım.

- Karla, - sözlerini açıkladı. - Anlaşılan seninle tanışmak istemiş. Kızın kusursuz çizgili yüzünde parıldayan heyecanı zevkle izleyerek susmaya devam ettim.

- Ama onun tehlikeli rollerini izledin mi? Lisa'ya sordu.

- Vikram'ın mı?

- Evet. Letty, emekli olmadan önce bu tür birçok rolde yer aldı.

- Hayır, görmedim. Başka şeylerle meşguldüm. Ama onunla tanışmak isterim.

- Öyleyse neden buluşmuyorsun?

- Buluşacağım. Kolaba pazarının yakınında takıldığını duydum ama uzun zamandır Leopold'a gitmemiştim. Çok işim var, geceleri bile çalışıyorum ve sadece ... kafam karıştı.

- Biliyorum, - dedi Lisa nazik bir sesle. - Belki de kafan olması gerekenden daha karışıktır , Lin. Bana iyi görünmüyorsun.

- "Formda kalmaya çalışıyorum," diye kıkırdadım, kendimi gülmeye zorlayarak. Her gün boks veya karate antrenmanına giderim. Daha fazla ne olabilir ?

- Öyle demek istemediğimi biliyorsun.

- Evet, evet, biliyorum... Muhtemelen zamanınızı alıyorum... - Hayır.

- Aynen öyle? Sahte bir gülümsemeyle sordum.

- Vaktinizi kazanmak isterdim ama burada değil, odanızda. Kahveyi hemen oraya söyleyeceğim. Hadi gidelim.

Lisa haklıydı, pencereden manzara şaşırtıcı derecede güzeldi. Elephant Island'a turist taşıyan tekneler dalgaların üzerinde gururla yüzüyordu. Onlardan nispeten küçük yüzlerce gemi , tüylerini yolan kuşlar gibi başlarının üzerinden geçiyor.

Uzakta pruvası suya daldırılmış, ufka demirlemiş devasa yük gemileri, körfezin sakin sularıyla sınırda zaman zaman sallanıyordu. Hindistan Kapıları'nın yüksek taş kubbesinin altında ve çevresinde, kalabalık bir turist akışı kaynıyordu.

Lisa bacaklarını dışarı attı, yatağa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Yatağın ucuna yanına oturdum ve yerdeki fayanslara baktım.

Deniz rüzgarının odaya getirdiği sesleri dinleyerek sessizdik. Perdeler bir yelken gibi yükseldi ve hemen hafif bir hışırtıyla tekrar indi. Sonra Lisa derin bir nefes aldı ve konuştu: - Bence seninle birlikte yaşamalıyız.

- Hm... Yani...

- Lütfen beni sonuna kadar dinleyin! - dedi ellerini yıkayarak ve sözümü keserek.

- sadece bilmiyorum...

- Lütfen!

- Şey, - gülümsedim, yatakta rahatladım ve duvara yaslandım.

- Uygun bir ev buldum. Tardeo'da. Tardeo'yu sevdiğini biliyorum. Ben de bayıldım ve daireyi seveceğinize eminim çünkü ikimiz de birlikte yaşamayı seviyoruz. Genel olarak Lynn, seninle aynı şeyleri sevdiğimizi düşünüyorum. Düşüncelerimiz ve zevklerimiz ortak. İkimiz de uyuşturucu bağımlısıydık ve bu sorundan kurtulmayı başardık. Bunu herkes yapamaz. Ve biz - sen ve ben - yaptık ve bu da bizimle sizin aranızdaki başka bir benzerlik. Ödeşmemiz iyi, Lin. Biz... iyi yaşayacağız. Biliyor musun Lisa... Uyuşturucuyu tamamen bıraktığımdan emin değilim.

- Gittin, Lin.

- Bir daha onların yanına gideceğimden emin değilim.

- Yani özellikle yanında birine ihtiyacın var, anlamıyor musun? dedi. dedi neredeyse ağlamaklı, yalvaran bir tavırla. - Seni o belaya girmekten koruyacağım. Güvensizim, uyuşturucudan nefret

-
ederim. Birlik olursak, birbirimize değer veririz, birbirimizi koruruz, Bollywood'da birlikte çalışırız ve birlikte dinleniriz.

- Bakın bazı sorunlar var...
- Avustralya polisi için endişeleniyorsan seni bulamayacakları bir yere gidebiliriz. - Sana bunu kim söyledi? - Dürüstlüğüme korumaya çalışarak sordum.

- "Carla," diye yanıtladı sessizce. - Kayıtlarınızda tutmamı söylediğinde bunu söyledi.

- Notlarımı almamı Carla mı istedi?
-Evet.

- Ne zaman?

Uzun zaman önce. Bir keresinde ona seni sormuştum - ilişkisi ve seninle evlilik planları ilgimi çekmişti.

-Neden?

- Nasıl niçin"?
- Bununla neden ilgilendin? - Elini tutup yavaşça tekrarlayarak dedim.

- Çünkü sana aşığım aptal! - hemen cevap verdi, gözlerimin içine bakarak. - Abdullay'a yaklaşmamın sebebi seni kıskandırmak ya da en azından benimle ilgilenmeni sağlamaktı. Ayrıca Abdullah senin arkadaşın, bu yüzden seni daha sık görebilirim.

- Aman Tanrım! - Bağırdım. - Beni affet Lisa.
- Carla yüzünden mi diyorsun? diye sordu perdelerin rüzgarda dalgalanışını izleyerek. - Ona hala aşık mısın? - Numara.

- Ama yine de seviyorsun.

-Evet...

- Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

Cevap vermedim çünkü gerçeği bilmesini istemiyordum. Ben de gerçeklerden kaçıyordum. Sessizliğin giderek arttığını ve üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

- "Heykeltıraş olan bir arkadaşım var," dedi sonunda Liza. - Adı Jay-son.

Onu tanıyor musun?

- Hayır, onunla tanıştığımı hatırlamıyorum.

- O İngiliz, tamamen İngiliz bir bakış açısı var, yani biz Amerikalılardan farklı düşünüyor. Juhu'da büyük bir stüdyosu var. Zaman zaman oraya giderim.

Lisa yine sustu. Bazen deniz melteminin getirdiği serinliğe bazen de sokaktan yükselen sıcağa dalarak susmaya devam ettik. Bakışı beni utanç gibi terletti. Yatakta çapraz ellerimize baktım.

-Jason'ı en son ziyaret ettiğimde yeni bir fikir üzerinde çalışıyordu. Boş bir kabı alçıyla doldururdu - bu kabarcıklı selofan, yani oyuncakların televizyonların içine veya etrafına sarıldığı strafor kütlesini kastediyorum. Bu paketlere negatif boşluk diyor ve bunları heykelleri için ambalaj olarak kullanıyor. Yumurta

-
kartonlarından, diş fırçalarına sarılmış selofan ambalajlardan, kulaklıklardan ve diğer şeylerden yapılmış yüzlerce heykeli var...

Lisa'ya baktım. Gözlerinin semalarında küçük şimşekler birikmeye başladı. Dudakları gizli düşüncelerini toplamış ve mahrem gerçeği söylemeye hazırlanmış gibiydi.

-

Stüdyosunda yürürken ve tüm o beyaz heykellere bakarken, o paketler gibi negatif bir boşluk olduğumu düşündüm. Hep öyleydim, hayatım boyunca. Her zaman bir şeyin ya da birinin beni hayatıma anlam katacak gerçek bir duyguyla doldurmasını bekleyen bir form oldum...

Onu öptüğümde, gözlerinin mavisini dolduran şimşekler dağlarımıza yağmur yağdı, limon kokulu yüzünden akan yaşlar, Momdevi'nin yasemin bahçelerinde kutsal anların ürettiği ballardan daha tatlıydı. Ağlamasına izin verdim ve ikimiz için de havalandım. Bedenlerimizin uzun ve yavaş hikayesinde ikimiz için yaşamasını ve ölmesini mümkün kıldım. Gözyaşları dindikten sonra, cesur kalbi Lisa'dan doğan sarsılmaz ve akıcı güzelliğe, sevgisiyle bedeninin hakikatinde vücut bulan ikimiz de ikimiz de daldık. Bunun etkisi hemen hemen açıktır.

Ayrılmaya hazırlandım ve tekrar öpüştük - o ve ben gerçek arkadaşlar gibiydik, birbirlerini vücutlarının okşayışında bulmuş, ancak henüz tam olarak iyileşmemiş, tam olarak canlanmamış aşıklar gibiydik. Daha işimiz bitmedi...

- Hala onu unutamıyorsun, değil mi? - diye sordu, pencereden gelen esintinin önünde bir battaniyeye sarılı durarak.

- Bugün doğru yerdeymişim gibi hissetmiyorum, Lisa. Nedenini anlamıyorum. Çok şey oldu... Ama bizimle alakası yok. Aramızda her şey yolunda, en azından ben mutluyum.

- BEN. Ama yine de onu düşündüğünü hissediyorum.

- Numara. Gerçeği söyledim. Artık ona aşık değilim. Afganistan'dan gelen emir üzerine nakledildim. Belki de orada değiştim. Sanki bir şeyler... bitti, tükendi...

- Sana bir şey söylemeliyim, - Liza somurttu, sonra yüzünü bana çevirdi ve bülbül gibi yüksek ve net bir sesle şarkı söylemeye başladı: - Onun hakkında. Söylediklerine inanıyorum ama bence onunla işin bittiğine karar vermeden önce bunu bilmen gerekiyor. - Bunun için zamana ihtiyacım yok...

- Lin, dur! Beni anlamıyorsun, kadın değilsin. Ama eminim ki bunu sana söylemeliyim çünkü tüm gerçeği, onun kalbinden geçenleri öğrenmeden adil bir karar veremeyeceksin. Şimdi söyleyeceklerimden sonra senin için bir şey değişmezse, duyguların karışmazsa, o zaman emin olabilirsin ki özgürsün.

- Ya değişirse?

- O zaman muhtemelen ona bir şans daha vermelisin. Bilmiyorum. Tüm bunları Carla'ya anlatana kadar tam olarak anlayamadım. Konuştuktan sonra anlamaya başladım. Bu yüzden bilmen gerektiğini düşünüyorum. Seninle bir ilişkimiz varsa, herhangi bir yanlış anlama veya gizli sorun istemiyorum, geçmişi kastediyorum.

Şey, - Kapının yanındaki kanepede oturarak kabul ettim. - Konuş, dinliyorum.

Daha önce olduğu gibi battaniyeye sarınmış olan Lysa yatağa oturup gevşedi ve dizlerini kavuşturup çenesini üzerlerine dayadı. Değişmişti ve değişiklik göze çarpıyordu. Hareketleri... daha açık

-
görünüyordu ve gözlerindeki önceki sertliğin yerini neredeyse nazik bir kayıtsızlık, doğallık aldı. Bu değişiklikler aşktan doğdu ve onun güzelliği de buydu. Gözlerimde aynı duyguyu görüp görmediğini merak ettim.

- Carla neden Birleşik Devletler'den ayrıldığını söyledi mi? Lisa, onun hakkında hiçbir şey söylemediğini bilerek sordu.

- Hayır, diye yanıtladım, Khalid'in karlı gecede kaybolmadan önce verdiği ipucunu hatırlamamayı seçerek.

- Ve sana bundan bahsetmek istemediğini söyledi. Sana bunun aptalca olduğunu söyledim, sana samimi bir konuşma yapman gerektiğini söyledim. Ve iki ayağını tek ayakkabıya soktu, hayır dedi. Bu garip, değil mi? O zamanlar, belki ondan ayrılırsın diye bunları söylemesini istiyordum. Ve şimdi, eğer istersen onun için bir şans olabilir diye düşünerek kendi kendime konuşuyorum. Her neyse, uzun lafın kısası, Carla Birleşik Devletler'den ayrılmak zorunda kaldı. Oradan kaçmak zorunda kaldı... çünkü bir adamı öldürdü.

Güldüm. İlk başta kısaca gülsem de, kahkahalarım daha da güçlendi ve oturduğum koltuğa iki büklüm olmamı sağladı.

- "Burada komik bir şey göremiyorum Lynn," Lisa kaşlarını çattı.

- "Hayır, tabii ki," dedim gülmemi bastırmaya çalışarak. Bunda komik bir şey yok. Ama konu bu değil... Lanet olsun şeytana! Şımarık geçmişimi ona açmaya cesaret edemediğim için kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi bir bilsen! Kaçak bir mahkumken, yorulmadan

-
kendime onu sevmeye hakkım olmadığını söyledim. Komik, değil mi?

Lisa yatakta sallanıyordu, bana bakıyordu ama gülmüyordu.

- "Tamam," dedim kendimi toparlayarak. - Devam et.

- Carla'nın kendisi daha genç bir kızken, - diye devam etti Lisa, sesi bu konuda ciddi idi, - bir evde dadı olarak çalışıyordu.

Öldürdüğü adam, Carla'nın baktığı çocuğun babasıydı.

- Bana bundan bahsetti.

- Evet? Çok iyi. Bu nedenle, kimse konuyu araştırma zahmetine girmedim. Karla öfkeyle kendini kaybetti. Bir gün adam evde yalnızken bir yerden tabanca alıp oraya gitti ve onu vurdu. Carla'yı ikisi göğsünden ve dördü kasıklarından olmak üzere altı kez vurduğunu söyledi.

- Carla'nın bunu yaptığını duyan oldu mu?

Kesin olarak bilmiyor. Parmak izi bırakmadığından ve evden çıkarken kimsenin onu görmediğinden emin oldu. Oradan çıkar çıkmaz tabancadan kurtuldu ve kısa sürede ülkeyi terk etti. Asla geri dönmedi ve bir ceza davası açılıp açılmadığını bilmiyor.

Koltuğa yaslandım ve derin bir iç çektim. Liza gözlerini kıstı ve bana yıllar önce Carla'nın evinde baktığı gibi baktı.

- Bu konuda tekrar bir şey söyleyecek misin?

- Hayır, - Lisa gözlerini benden ayırmadan başını salladı. - Bütün söylemem gereken bu.

- Peki, - dedim, elimi yüzüme koydum ve ayağa kalktım. Lisa'ya yaklaştım, önünde diz çöktüm ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. -

Bunları söylediğine sevindim, Lisa. Bunlar... her şeyi açıklığa kavuşturuyor. Ama duygularımı hiçbir şekilde değiştirmiyor. Elbette ona elimden geldiğince destek olmaya hazırım ama aramızda olanları unutamam ve... bağışla... İsterdim ama yapamam. Yapabilseydim, bu kadar zor olmazdı. Affedemeyeceğiniz birini sevmenin iç açıcı hiçbir yanı yoktur.

- Daha da kötüsü, tanışamayacağın birini sevmektir, diye yanıtladı Lisa ve ben onu öptük.

1 numaralı girişe indim . Arkadaki ve yanlardaki aynalardaki birçok yansımam dışında kafede kimse kalmamıştı. Tüm ciddi ve amansız düşüncelerim benden kaçıyordu. Cam kapılardan sokağa çıktım, mermer basamaklardan aşağı indim ve Hindistan Kapılarının önündeki geniş meydandan ünlü kubbenin gölgesinde sahilde duran deniz yolculuklarından dönen turistleri izlemeye başladım. gemilerde ve sahil yolunda birbirlerinin fotoğraflarını çekmek. "Acaba," diye düşündüm, "kaç tanesi mutlu, tasasız ve sadece özgür?" Kaç tanesi yas tutuyor? Kaç tane?.."

Burada uzun süredir direndiğim öfke bir dalga gibi üzerime çöktü. Birden dişlerimi sıkarak uzun bir süre ayakta durduğumu fark ettim. Gözüm Mukul adında çok iyi tanıdığım bir sokak çocuğuna takıldı. Yirmili yaşlarının başında bir yabancıyla konuşuyordu. Mukul arkasını döndü ve aceleyle yabancıya beyaz bir paket uzattı. Genç adam uzun boylu, yakışıklı ve geniş omuzlu, atletik bir yapıya sahipti. Turistleri yeterince tanıdığım için onun Bombay'a yeni

gelmiş bir Alman öğrenci olduğundan emindim. Cebinde iyi parası ve onu harcamak için sayısız fırsatı vardı. Çocuk, cebindeki zehirle arkadaşlarının yanına yürüdü. Bu zehir onu otellerinin birinde hemen öldürmese de hayatına girip varlığının her saniyesini zehirleyecekti, tıpkı bir zamanlar hayatıma bir yılan gibi süründüğü gibi.

! Giriş holü - kamu binalarının girdiği geniş bir alan, bir koridor (çevirmenin notu).

de kendimin farkındaydım - dünya umrumda değildi . O anda tek istediğim o beyaz tozdu. Cildim ipeksi kıvılcımı ve korkuyu, insanı ılık gibi sarsan bir ürperti ile hatırladı. Serserimin eroin kokusunun hızla emilmesiyle midem bulandı . Sarhoş olma, acıdan, suçluluktan, hayal kırıklığından ve vicdan azabından kurtulma dürtüsü, omurgamdan kollarımdaki şişmiş damarlara kadar tüm bedenimi sarsarak tüm bedenimi sarıyordu.Uzun, kurşuni bir gecenin altın hatırasına susamıştım . eroin.

Mukul ona baktığımı gördü ve her zamanki gibi gülümsedi ve ardından gülümsemesini tatmin eden bir fotoğraf çekti . Bu sırada keskin gözleriyle beni anladı. Sokakta yaşıyor ve insanları bir bakışta anlayabiliyor . Tekrar gülümsedi ama bu sefer farklı bir şekilde. Bu gülüşte "İstediyin bende var... Sen yanımdaydın... İyi ki... Al, utanma" ve "Benden daha iyi değilsin... sen " gibi çağrılar. zayıflar... Er ya da geç yalvaracaksın ..." ciddi kötülük söylendi.

Gün bitmek üzereydi. Körfezin yüzeyinde parıldayan ve kan kırmızısı bir zayıflığa gömülen parlak elmaslar solgunlaştı ve solgunlaştı. Mukul'a bakıyordum, gözlerimden ter damlıyordu. Çenem ve dudaklarım onu işaret etme ya da ona seslenme dürtüme direnerek titredi . Aniden geçmişten bir ses duyuldu: "Tek bir işaretle tüm acıların sona erecek..." İnatçı acı gözyaşları, deniz kestanesinin kıyı kayalıklarına çarpan dalgaları gibi içimde birikti . Ama onları haykıramıyordum , hüznü bastırmaya çalışan yürekten

büyük bir hüzne boğuluyordum . Sanki şehre tutunuyor ve kaçmak istiyormuş gibi iki elimle korkuluğun taş sütununa tutunuyordum .

Öte yandan Mukul... Mukul güven verici bir şekilde gülümsemeye devam etti. Vaat ettiği konforu elde etmenin birçok yolu vardır - bir sigara ile içinize çekebilir , tozu bir pakete sarabilir, tütsüleyebilir, damara enjekte edebilir veya sadece yutabilir ve ağrı kesici keimain'in tüm ağrıları dindirdiğini hissedebilirsiniz. gezegenimiz _ _ Mukul, gözlerimdeki bu mücadeleyi kirli bir kitabın sayfalarından okur gibi nemli korkuluk boyunca bana yaklaşmaya başladı . O ne yaptığını biliyordu. Her şeyi biliyordu.

Birisi elini omzuma koydu. Mukul vurulmuş gibi sendeledi ve geri çekilmeye başladı; ölü gözleri küçüldü, batan güneşin altın ihtişamında eridi. Başımı çevirdim ve önümde bir rüya gördüm. Birkaç ay önce polis tarafından pusuya düşürölüp acımasızca öldürölün arkadaşım Abdullah'ın, benim Abdullah'ın hayaliydi bu... Hayatta uzun olan saçları bir film yıldızı gibi kısa kesilmiş ve ayrılmıştı. Her zaman giydiğı siyah kıyafetler yerine beyaz bir gömlek ve şık gri bir pantolon giymişti. Bu elbise ona garip göründü, gerçi bir hayaletten ne beklersin ki? Ama bu Abdullah Taheri idi, Omar Sharif'in otuzuncu doğum günü kadar güzeldi .

gün batımından yarım saat önce koruda kum rengi gözlü bir hayalet sinsice yaklaşan kara panter kadar ölümcül... Abdullah.

- seni görmek ne güzel kardeşim Beraber oturup çay içelim.

Bu kadar.

- Hayır... Bence gerekli değil.

- Neden? - kaşlarını çatdı.
- En azından... - Ellerimi batan güneşin kamaştırdığı gözlerime götürerek cevap verdim, - en azından rüyalarla çay içmeye alışık olmadığımndan.
- Ben hayalet değilim, kardeşim.
- İyi, görelim bakalım!..
- Vallahi doğru söylüyorum. Salman sana bir şey söylemedi mi?
- Selman mı?
- Evet. O bir restoranda buluşmamızı istedi, sana bir sürpriz hazırlamışlardı.
- Evet...Salman sürpriz hakkında bir şeyler söyledi...
- O sürpriz benim kardeşim, - dedi Abdullah gülümseyerek. - Benimle tanışmalıydın. Ama sen bir yere gittin. Herkes bekledi ama sen geri dönmedin ben de seni aramaya başladım. Ve artık karşılaşmamız sürprizden çok korku ve paniğe dönüştü.
- Bunu söyleme! - dedim, Prabaker'ın korku hakkında söylediklerini şaşkınlıkla hatırlayarak, hala tam olarak iyileşmedim.
- Neden?
- Bu gerekli değil. Kahretsin Abdullah... Bu bir rüya... olamaz...
- Döndüm, - dedi sessizce, hafifçe kaşlarını çatarak. - Yine Bombay'dayım. Polis tarafından vuruldum. Sen kendin biliyorsun.
- O, akıllıca konuşuyordu. Etrafımda neler olduğunu görmedim: ne başının üzerindeki soluk gökyüzü, ne de yoldan geçenler - ondan başka bir şey yok. Khayal gömleğini kaldırarak vücudundaki birçok

yara izini ve iyileşmekte olan yaraları, kararmış dizlerini ve cildindeki leke ve sıyrıkları ortaya çıkardı.

- Bak kardeşim, vücuduma çok kurşun isabet etti ama ben hayatta kaldım. Arkadaşlarımız beni karakoldan kaçırdılar ve önce Thana'ya, iki ay sonra da Delhi'ye götürdüler. Yaklaşık bir yıldır hastanedeydim. Orada, Delhi yakınlarında özel bir klinikte. Birkaç kez ameliyat oldum. Zor bir yıldır Lin. Ve sonra tamamen iyileşmem bir yıl daha aldı, çok şükür ¹.

- Abdullah... - Ona sarılarak ağladım.

Vücudu güçlü ve sıcaktı. sağılan Kollarımı ona doladım ve ona sıkıca sarıldım. Kulağının yüzüme bastırıldığını ve teninden yayılan sabun kokusunu hissedebiliyordum. Abdullah'ın sesi, sahilin yoğun ve ıslak kumlarında okyanus dalgalarının yankısı

Tanrı'ya şükretme (Urdu dili).

Sanki onun göğsünden doğruca benimkine gitti. Onsuz yaşadığım bu yıllarda hem onun hem de ikimiz için çektiğim öfkenin kara sularında yüzüyordum gözlerimi kapatıp. Kalbim deliriyorum korkusuyla burkuldu, rüya görüyordum, kabus görüyordum. Ellerini omuzlarımdan çekmeden yavaşça yataktan kalkana kadar ona tutundum.

- Her şey yolunda Lin, - Abdullah gülümsedi. Gülüşünde aşk. okuduklarından gözlerimde bir cesaret ve endişe. - Her şey yolunda.

- Hiçbir şey iyi değil! - Ondan ayrılarak dedim. - Bu iş nedir? nerelerdeydin Kahretsin, neden bana söylemedin?

- yapamadım

- Bu saçmalık! Nasıl yapamazsın? Ne saçmalığından bahsediyorsun?

- "Bilmiyordum," dedi Abdullah, saçlarını karıştırdı, gözlerini kıstı ve sert bakışlarıyla beni sakinleştirmeye çalıştı. - Bir gün motorsiklet sürerken bir grup insan gördüğümüzü hatırlıyor musun? İran'dan gelenler. Sana motosikletin yanında bekle dedim, sen yanıma düştün ve o adamlarla kavga ettik. Hatırlıyor musun? - Evet.

- Onlar benim düşmanımdı. Ve Kadir Han'ın düşmanları. İran gizli polisi ve SAVAK ile bağlantıları vardı.

- Dur bir bakayım... - Sözünü kestim, arkamda elimle dayanabileceğim korkuluk aradım. - Bir sigara yakalım.

Sigara tabakamı açıp ona uzattım.

- Unuttun mu? Abdullah gülümsedi. - Ben sigara içmem kardeşim. Ben de sana tavsiye etmiyorum. Ben sadece ot içerim. Biraz vardı. sen istemiyorsun' ¹

- "Hayır, minnettarım," diyerek güldüm ve sigaramı yaktım. - Bir rüyayla sarhoş olamam!

- Kavga ettiğimiz o insanların burada bir işi vardı. Çoğunlukla uyuşturucuyla ilgiliydi ama pasaport ve silah konuları da işin içine girdi. Onlar da bizi, İran savaşından kaçanları gözetleyip takip ettiler. İran-Irak savaşı sırasında oradan kaçtım. Binlerce İranlı

buraya, Hindistan'a kaçtı ve binlerce İranlı Ayetullah Humeyni'den nefret ediyor. O casuslar yeni SA-VAK için çalışıyor. Bize ve Afgan Mücahidlere yardım ettiği için Kadir'le savaştılar. Bu işlerden haberin var mı kardeşim?

Haberim vardı. Bombay'daki İran diasporası büyüktü, anavatanlarını ve ailelerini terk edip hayatta kalmak için İran'dan kaçanların çoğunu tanıyordum. İran gizli polisinin, kaçakları kontrol altına almak için ellerini kirletmekten korkmayan casusları saflarına aldığını biliyordum.

- Aha, devam et, - dedim sigara dumanını içime çekerek.
- O casuslar bizim hakkımızda SAVAK'a haber vermeye başlayınca İran'daki ailelerimiz zulüm ve eziyete maruz kaldı. Polis, kaçakların çoğunun anne babasını ve kardeşlerini tutukladı. Cezaevlerinde insanlara işkence ediyorlar. Çoğu orada öldü. Beni öğrendikleri için kız kardeşime tecavüz ve işkence yaptılar. Ailem para toplayıp rüşvet veremediği için amcamı öldürdüler. Bunu öğrendiğimde Abdul Qadir Khan mafyadan ayrılıp SAVAK ile mücadeleye başlamak istediğimi söyledi. Kadir gitmememi istedi ve onlarla savaşacağımızı söyledi. Hepsini öldürmeye söz verdi.

- Kadirbhai... - dedim dumanı içime çekmeye devam ederek.
- Farid ve ben o casuslardan bazılarını Gadir'in yardımıyla bulduk. Dokuz kişi. Altı tane bulduk ve işlerini bitirdik. Üç tane kaldı. Bu üç kişinin bizim hakkımızda bazı bilgileri vardı - Gadir Khan'ın mafya konseyindeki yakın arkadaşlarından birinin hain olduğunu biliyorlardı.

- Abdul Ghani.

- Evet, - Abdullah doğruladı, şerefsizin adı geçtiği için yüzünü yana çevirip tükürdü. - Aslen Pakistanlı olan Gani'nin Pakistan'ın "ISI" adlı gizli polisinde birçok arkadaşı vardı. Bu örgüt, İran'ın yeni teşkilatı SAVAK, CIA (Merkezi İstihbarat Teşkilatı) ve MOSSAD ile gizli iş birliği yapmaktadır.

Abdul Ghani'nin bir keresinde "Bütün ulusların gizli servisleri birbiriyle işbirliği yapıyor Lin ve bu onların en büyük sırrı" dediğini hatırlayarak başımı salladım.

- Bu nedenle Pakistan istihbaratı, Abdülkadir Han'ın meclisinde yaşananlarla ilgili elde ettiği bilgileri İran istihbaratına iletti.

- Evet, Ganin aracılığıyla. İran, altı değerli casusun kaybı konusunda çok endişeliydi. Cesetleri bulunamadı. Hayatta kalan üç casus, Abdul Gani ile temasa geçti. Gani onlara beni yakalamamanın yolunu gösterdi. O zamanlar bildiğiniz gibi Sapna'nın Gani'nin adamı olduğunu ve bizimle savaşmaya hazırlandığını bilmiyorduk. Bilseydim onu kendi ellerimle parçalara ayırır, Hasan Obikwa'nın kuyusuna atardım. Ama bilmiyordum. Orada, Crawford'un pazarının yakınında, İranlı casuslar pusuda saklanıyorlardı ve bana yakın oldukları için polisler ateş açtılar. Polisler ateşin benim tarafımdan açıldığını düşündüler ve karşılık olarak ateş açtılar. Direnmezsem beni öldüreceklerini anlayınca tabancamı çektim ve ateş ettim. Gerisini biliyorsun.

- Tam olarak bilmiyorum, - dedim, - Yeterince bilmiyorum. O akşam karakol önünde toplanan büyük bir kalabalık

Ben de oradaydım. Kalabalık çıldırıyordu. Herkes yüzünün tanınmayacak kadar vurulduğunu söyledi.

- Vurulduktan sonra vuruldum, su yerine kan aktı ama Kadir'in adamları beni tanıdı . Kasıtlı olarak halk arasında huzursuzluk yarattılar, karakolun önüne koştular, beni hastaneye götürdüler. Kadir Hamid doktoru arabayla oraya gönderdi - Halid'i hatırlıyor musun? - ve beni kurtardılar.

- Halid'i orada gördüm. Seni oradan Khalid mi çıkardı?
- Hayır - Ferit. Halid kalabalığın arasında durup onları kışkırttı.
- Muhasebeci seni dışarı çıkardı mı? - Aylardır işbirliği yaptığım Farid'in bana bu konuda tek kelime etmediğini öfkeyle sordum. - Farid bunca zamandır nerede olduğunuzu biliyor muydu ?

- Evet, Lin. Sırrını biriyle paylaşman gerekiyorsa kalbini Ferid'e aç. Ferid artık benim kardeşim, Kadir'den sonra en iyisidir. Tabii ki, Bakan'dan sonra. Bunu unutma Lin. Ferid, aralarındaki en yiğit ve en ağırbaşlı kişidir.

- Siz vurulduktan sonra hayatta kalan üç İranlı casusa ne oldu? Onlardan intikam alabilir misin?

- Hayır. Abdul Qadir, Sapnaila'nın yandaşlarını ortadan kaldırdıktan sonra casuslar gizlice Delhi'ye kaçtı.

- Sapna'nın haydutlarından biri kaçmayı ve saklanmayı başardı. Onun hakkında bilgin var mı?

- Evet. O da Delhi'ye kaçtı. İki ay önce kalktığımda tam olarak iyileşmemiş olmama rağmen savaşabilecek durumdaydım ve o dört kişiyi aramaya başladım ve İranlılardan birini buldum. Ben

öldürdüm. Yani şimdi üç kişi kaldı - iki İranlı casus ve Sapna'nın haydutlarından biri.

- Nerede olduklarını biliyor musun?

- Burada, şehirdeler.

- Emin misin?

- Eminim. Bu yüzden geri döndüm. Ve şimdi kardeşim, seninle otele dönmeliyiz. Salman ve diğerleri bizi bekliyor. Buluşmamızı kutlamak istiyorlar, seni bulduğum için çok mutlu olacaklar. Birkaç saat önce beni güzel bir kızla çıkarken gördüler ve seni bulamayacağımı söylediler.

- O kız Lisa'ydı, dedim istemsizce, yerdeki yatak odası pencerelerine bakarak. - Sen... onunla tanışmak ister misin?

- Hayır, Abdullah gülümsedi. - Kaderimi başka bir kıza bağladım

- Farid'in kuzeni Amina. Amina benimle bir yıldan fazla ilgilendi . Onunla evleneceğiz.

- İyi, görelim bakalım! - Yeniden doğuşunun mucizesiyle birlikte evlenmeye hazır olmasına sevinerek yüksek sesle bağırdım .

- Evet, evet, - güldü ve tarafımı gagaladı. - Hadi gidelim, çocuklar bizi bekliyor. Çalo!

760

- Sen devam et, - Mutlu bir gülümsemeye cevap verdim, - Ben de geliyorum.

- Hayır, birlikte gidelim.

- Sadece bir dakikam var, diye ısrar ettim. - Birazdan gelip size ulaşacağım.

Biraz tereddüt ettikten sonra Abdullah gülümsedi ve kabul etti ve kapıdan geçerek "Taj-Mahal"a doğru yürüdü.

Akşam, öğleden sonranın ateşli parıltısını söndürmek üzereydi. Ufku puslu bir buhar kapladı, sanki gökyüzü dünyanın uzak ucunda sessizce ıslık çalıyor, körfezin sularına karışıyordu. Gemilerin ve feribotların çoğu, demirlemelerle limana sıkıca bağlandı. Bazıları çapa zincirleriyle bloke edildi ve su yüzeyinde yüzdü. Yüksek dalga, kıyı kayalıklarına çarpıyordu. Yükselen dalgaların köpüğü son nefeste korkulukları aşıp beyaz kaldırıma sıçramış gibiydi. Yoldan geçenler yanlarından geçtiler ya da gülerek aniden yolda beliren ve yollarına devam eden çeşmeye atladılar. Gözlerimin küçük göllerindeki, gri-mavi okyanuslardaki yaşlar da irademle diktiğim çite çarpıyordu .

"Onu sen mi gönderdin?" - Rahmetli hanıma - babama hayalimde sordum . Ölümcül öfke beni çocukların eroin sattığı parmaklığa getirdi ve bu yerde son anda Abdullah belirdi. "Beni kurtardın mı?"

Batan güneş, gökyüzünde yanan bu cenaze ateşi gözlerimi kuruttu. Okyanusa yansıyan gecenin yakutunda kırmızı kuyruksallayanların son danslarını izliyordum. Hafifçe pul pul dökülen dalgalara bakarken, duygularımı düşünce ve gerçek çerçevelerine oturtmaya çalıştım. Aynı gün, aynı saatte garip, olağanüstü bir şekilde Abdulla ile karşılaştım ve yine Gadirbhai'yi kaybettim. Bu gerçeklik, kaderin bu belirleyici düzeni yaşadıklarına açıklık getirdi. Onu bırakamadığım için öfkemi ve

üzüntümü uzun süre bastırdım. Abdullah'a sarılıp kucağıma aldığım gibi , kalbimin derinliklerinde Kadirbha'ya tutunuyordum. Hayal gücü hala orada. Yüksek bir dağın zirvesinde, karda diz çöktüm ve babamın başını göğsüme bastırdım.

Gökyüzünün sessiz sonsuzluğunda yıldızlar birbiri ardına belirmeye başlarken, kederimi dizginleyen son ipi de baltaladım ve kendimi kaderin hakim akışına bıraktım. Gitmesine izin verdim ve son sözlerimi söyledim: "Seni affediyorum...".

Tek doğru karar buydu. Geniş beyaz yolda taş çitlere çarpan kanlı dalgalar gibi, babamın aşkına karşı kalbimi kırdım...

kırkıncı bölüm

"Mafya" kelimesi Sicilya kökenlidir ve "haydut" anlamına gelir. Herhangi bir suç uzmanına sorarsanız, kibir ve gururun bizim avımız olduğunu söyleyecektir. Görünüşe göre, yasayı çiğnemekle övünmemek imkansız. Hukukun dışında yaşamaktan gurur duymamak elde değil gibi görünüyor. Kuşkusuz Gadirbhai'nin yarattığı, yönettiği ve yönettiği eski kardeşlik olan eski mafyanın varlığının son aylarına kibir ve gurur eşlik etti. Gerçekte, Bombay'ın suç faaliyeti şubesinin, her üyenin gangster varlığından gurur duyabileceği son ayları yaşadığını kabul etmek zorundayız.

Kadir Han'ın ölümünün üzerinden yaklaşık iki yıl geçmesine rağmen, kurduğu konsey günlük faaliyetlerinde hala onun öğretilerine dayanıyordu. Kadir eroinden nefret ederdi, onunla hiçbir ilgisi olmazdı ve Bozhajan, kontrolü altındaki bölgede bu belaya düşen uyuşturucu bağımlıları dışında herhangi bir kişiye eroin satılmasını veya satın alınmasını kesinlikle yasakladı. Ayrıca fuhuş, görececek gözleri yoktu. Fuhuşun kadını aşağıladığını, erkeğin ahlakını bozduğunu ve toplumu çökerttiğini söyledi. Etki alanı içindeki tüm caddeler, parklar ve binalar ile birkaç kilometrekarelik bir alana sahipti. Bu alanda ciddi ve açık fuhuş veya pornografi ticaretine teşebbüs eden herhangi bir kişi, ne kadar hafif olursa olsun, ağır cezalarla karşılaştı. Salman Mushta başkanlığındaki yeni konsey bu kurallara uydu. Mafyanın kağıt üzerindeki resmi başkanı yaşlı adam Subhan Mahmud'du ama sağlık sorunları onu işten uzaklaştırdı. Gadir'in ölümünden bu yana geçen iki yıl içinde iki kalp krizi geçirdi ve hareket etme ve konuşma yetisini kısmen kaybetti. Bakanın gözetiminde uyuşturucu tedavisi gördüğüm Versov kıyısındaki Gadir'in malikanesine nakledilmesine karar verildi. Konsey ona yüksek kaliteli tıbbi bakım sağladı ve akrabaları ve hizmetkarları da orada ona katıldı. Kadir'in yeğeni genç Tarık'ın yetiştirilmesinde yer alan Nazir, meclis üyelerinin çoğunluğunun onayıyla onu yavaş yavaş mafya babası rolüne hazırladı. Ama şimdilik, asaletine, yaşının ötesindeki bilge karakterine ve çok ciddi tavrına rağmen -sertliği ve ölçülü taşkınlığı Halid kadar başka bir

adam tanımadım- Tarık kaçınılmaz olarak hala meclis toplantılarına katılmak için çok gençti. Konsey. Bunun yerine Bakan ona çeşitli görevler verdi ve bazı işler yapması için gönderdi ve Tarık bu işleri yaparak gelecekte yönetmesi muhtemel olan dünyayı yavaş yavaş tanıdı. Şimdilik Kadirbhai'nin meclisiyle birlikte mafyanın liderliği bir bütün olarak aslında bu dünyanın yeni hanı sayılan Salman Mušta'nın elindeydi. Bu adam herkesin gözünde

Gadirba'ya bağlılığıyla biliniyordu. Salman Mushtan, imparatorluğu sanki ak saçlı imparator hala hayatta ve sağlıklıymış gibi yönetiyor, özel toplantılarda onu yönlendiriyordu.

Mafya üyelerinin çoğu kayıtsız şartsız Salman'ı destekledi. Faaliyetlerinin dayandığı ilkeleri anladılar ve takdir ettiler. Bizim bölgemizde "gunda" ve "haydut" kelimeleri aşağılayıcı ifadeler olarak görülmedi. Buranın sakinleri, mafyamızın herhangi bir polisten daha üst düzeyde eroin ve ahlaksızlığı temizlemekle uğraştığını biliyordu. Aksi takdirde polisin rüşvet alma olasılığı yüksekti. Salman, mafya üyeleriyle birlikte, komisyoncular ve uyuşturucu satıcıları tarafından yeni rüşvet verilen polislere, çocuklarımızın masum bir eroin satıcısını tuğla bir çite çarpmasına veya bir pornografin parmaklarını elleriyle ezmesine göz yummaları için rüşvet verdi. bir çete

Bölgemizdeki göreli sakinliği ve düzeni komşu bölgelerdeki koşuşturmaca ile karşılaştıran eski nesil, memnuniyetle kabul etti, çocuklar genç soyguncuları en sevdikleri kahramanlara dönüştürdüler, onlara hayranlıkla baktılar ve dişlerini beyazlattılar. Restoran ve bar sahipleri, mekanlarında düzen ve edep sağlamaya yardımcı olan kişiler olarak Salman ve arkadaşlarına içten bir saygıyla davrandılar. Ve polisle gönüllü olarak işbirliği yapan chugulchus'un (muhabirlerin) sayısı - şüphesiz bir popülerlik faktörü veya tersine, popüler hoşnutsuzluk - çalkantılı Bombay'ın herhangi bir yerinde olduğundan önemli ölçüde daha azdı. Bundan gurur duyduk, katı kurallara dayanarak, neredeyse düşündüğümüz kadar onur ve haysiyetle yaşadık ve çalıştık.

Ama ister istemez aramızda homurdanmalar oluyor, ara sıra şikayetler dile getiriliyor ve meclis toplantılarında mafyanın geleceğiyle ilgili tartışmalar bazen hararetli tartışmalara dönüşüyor. Bazı çeteler eroin ticaretinden para kazandı. Eroin kralları, egzotik arabalarla sokaklarda dolaştı, en pahalı ve seçkin mekanlarda boy gösterdi, ısmarlama yapılmış şık kıyafetlerini ve en son elektronik müzik ekipmanlarını sergiledi. En adisi de, afyon tarlalarında yetiştirilen bitmez tükenmez serveti, kendi çıkarlarını en çirkin ve acımasız yollarla savunacak kiralık suçlular olan yeni insanları dolandırıcılıklarına çekmek için harcamalarıydı . Yavaş yavaş bu haydutlar, rakipleriyle girdikleri çatışmalarda birçok yiğit çocuğu öldürüp çoğunu yaralayarak etki alanlarını genişletirken, polisler

şehrin tapınaklarına saklanıp hayatta kalmaları için tanrılarına övgüler düzdüler.

Nispeten daha az karlı bir sektör, yeni yaratılan sert pornografydi - yabancı yapım filmlerin ticareti. Rakip çetelerimizin çoğu, herhangi bir suç örgütünün en önemli güç göstergesi olan büyük bir silah stoğu elde etmek için pornografiden elde ettikleri paraları kullandı. Salman Mushta'nın örgütü, bu grupların ve onların servetinin topladığı serveti kısıkanıyor

Üyelerinden birkaçı, güçleneceklerinden ve etki alanlarını genişleteceklerinden korkarak, dayandığı ilkeleri değiştirmesi için onu ikna etmeye çalıştı. Bu korodaki en yüksek ses, Salman'ın en yakın ve kadim dostu ve silah arkadaşı Sanja'ya aitti.

- Sanjay, Farid, Salman ve dördümüz, Maulana Azad Yolu üzerindeki Mahalakshmi hipodromunun yeşilliklerinin çöldeki bir serap gibi görüldüğü küçük bir kafede otururken, Chuhai ile tanışsan iyi olur, dedi.

Chuha veya Mole Walidlalla mafyasının etkili liderlerinden biri, takma adı Ashok Chandrashekann'dı.

- O şerefsiz adamla tanıştım, yaar, - diye yanıtladı Salman gülümseyerek. - Onunla düzenli olarak görüşüyoruz. Uşaklarından biri bizim bölgemizde patlamasını yapar yapmaz, yanlış anlaşılmayı çözmek için buluşuyoruz. Bir de bizimkilerden biri ehli ile kavga edip dersini verdiğinde görüşüyoruz. Ayrıca mafyaya katılmamızı

önerdiklerinde. Chuhay ile gereğinden fazla görüşüyorum ve sorun da burada yatıyor.

Validlal ile komşu bölgeye sahipti. Gruplarımız arasındaki ilişkiler tam olarak dostane olmasa da genel olarak kötü değildi. Mafya liderleri Walid Gadirbhai'nin yakın arkadaşıydı ve birlikte bugüne kadar var olan mafya konseyleri sistemini organize ettiler. Velid, Kadir gibi eroin pornografisini kabul etmese de, sonunda bunun ticaretine başlamak zorunda kaldı, ancak elinden geldiğince Salman'ın konseyiyle herhangi bir çatışmadan kaçındı. Walid'in "sağ kolu" ve son derece gururlu bir adam olan Chuha, eski mafya patronunun otoritesi altında olmayı zorlukla sindirebiliyordu. Gruplarımız arasında tartışmalara ve hatta çatışmalara yol açan ve Salman'ın Chuhai ile tarafsız bir alanda, örneğin beş yıldızlı bir otelin lüks bir odasında oturmasına neden olan onun inatçılığıydı.

- Tanışmış olsanız bile, bir arada kalan parayı kazanma konusunda onunla yüz yüze, dürüst bir konuşma yapmamışsınızdır. Kardeşim bu konuyu birlikte tartışmış olsaydınız, makul önerilerde bulunduğunu görürdünüz. Bu adam eroinden milyonlar kazanıyor. Ve bağımlıları için ne kadar çok zehir o kadar iyi. Bu zehir kervanlarla Çuhaya'ya gelir. Pomofilmler şah damarıdır, inan bana. Film olayı korkunç bir şey, yaar. Her filmin beş yüz kopyasını çıkarıyor ve sonra bir tanesini beş yüz kopyaya satıyor. Bu iki buçuk milyon lak¹¹⁹ ¹²⁰öyle Salman tek bir filmde çok para alıyor!

¹¹⁹Mahalakshmi - Büyük Lakshmi (Hintçe).

Cinayetlerden bu kadar çok para kazanılabilseydi, Hindistan'ın demografik sorunu bir ayda çözüldü! Bu konuyu onunla kesinlikle konuşmalısın kardeşim.

- Ondan hoşlanmıyorum, - dedi Salman. - Ona inanmıyorum, ona güvenmıyorum. Görünüşe göre yakında bu şerefsizden sonsuza kadar kurtulmam gerekecek. Böyle bir olay ortak iş kurmak için pek uygun değil değil mi?

- İş o noktaya gelirse, senin için onu bizzat vurmaktan büyük mutluluk duyarım kardeşim. Ama işimiz bitmeden birlikte iyi para kazanabilirdik.

- Ben öyle düşünmüyorum.

Sancay kalabalığa baktı ve benden destek istedi:

- Peki sen ne düşünüyorsun, Lynn?

- Bunlar benim elimde değil Sanju, - Endişeli bakışına karşılık olarak gülümsedim. - Bu tür konuların çözümü kurulun takdirindedir.

- Bu yüzden sana soruyorum Linbaba. Bu konuda bağımsız uzman olarak hareket edebilir misiniz? Chuhan'ı biliyorsun, eroin işinde dolaşan paranın boyutunu biliyorsun. Para hakkında çok yargılayıcı fikirleri var, değil mi?

- Arrey, ona sorma! Ferit araya girdi. - Yoksa gerçeği mi duymak istiyorsun?

- Hayır, bırak o söylesin, diye ısrar etti Sanjay. Gözleri yanıyordu. Beni çok seviyor ve sevgisinin karşılıklı olduğunu

¹²⁰Lac - yüz bin rupi.

biliyordu. - Doğruyu söyle Lin. Chuha hakkında ne düşünüyorsun?
Salman'a baktım, Kadir gibi başını salladı.

- Bence Chuha ve onun gibi şerefsizler tüm suç cemiyetinin
adına kara bir lekedir, - diye cevap verdim.

Salman ve Ferit gülerek mendillerini çıkarıp masaya döktükleri
çayı sildiler.

- Pekala, - Sanjay kaşlarını çattı ve gözleri hala yanıyordu. -
Chuha'da sevmediğiniz özellik nedir?

Tekrar Salman'a baktım. Salman gülümsedi ve "Özür dilerim"
diyerek ellerini kaldırdı.

- Chuha bir shachi, - Cevap verdim. - İftiracılardan hoşlanmam.
- Ne demek istiyorsun?
- Kendisinden daha zayıf olanlara, ona meydan okuyamayanlara
yem olur. Benim ülkemde onlara shachis diyorlar, çünkü arkası
olmayan insanların yardımından para alıyorlar.

Salman bariz bir şaşkınlıkla Salman ve Farid'e baktı.

- Ben bunda anormal bir şey görmüyorum dedi.
- Pek çok insan gibi senin de bunu görmediğini anlıyorum.
Bilinir.

Herkesin benim gibi düşünmesini beklemiyorum. Birçoğu bu
şekilde para kazanıyor. Anlıyorum ama bu hiç hoşuma gitmediği
anlamına gelmiyor. Onun gibi insanlarla hapishanede tanıştım.
Birkaç kez beni soymaya çalıştılar ama sonuç olarak direnişimi

bıçakla karşıladılar ve bir daha benimle uğraşmadılar. Hapishanede bu tür haberler çok çabuk yayılır. Herkes birbirine, birine veya bir şeye vurmaya kalkarsan parçalanacağını söyler. Böylece benden vazgeçtiler ve bu yüzden onlardan nefret ettim. Zayıflıklarını kabul etmeselerdi, yağmalarını üzerimde kullanmaya devam etselerdi, onları kesmeye devam ederdim ama bunu saygıyla yapardım. Geçen hafta arkadaşlarıyla buraya geldi, yiyip içerken eğlendi ve hesabı öderken elli doları eksik bıraktı.

Bombay argosunda sadece ABD doları değil, Hint rupileri de "dolar" olarak adlandırılır.

Sanjay'ın garsonlara ve taksi şoförlerine elli dolar bahşış verdiğini biliyordum.

- Bu şerefsizin sözlerine inanılacaksa, altın içinde yüzüyor, yine de namuslu işçiye saldırmaktan çekinmiyor, - dedim. - Tüm bu aşağılamalardan sonra ona saygılı davranamıyorum. Bence de sensin, Sanjay. Bu konuya karışmak gibi bir niyetim yok. Ne yapmam gerek? Chuhan'ın halkı yağmalayarak zengin olduğu bilinen bir gerçektir. Ama bana karşı böyle davranmaya karar verirse bıçağı kullanırım ve bunu büyük bir zevkle yaparım.

Sessizlik vardı. Sanjay dudaklarını büzdü, omuz silkti ve Salman ile Farid'e baktı. Üçü de güldü.

- Boynun zaten kaşınıyor. Cevabını al! dedi Ferit gülerek.
- Güzel güzel. Ona sormadım, kabul ediyorum. Lin, çarpık bir zihne ve çarpık bir hayal gücüne sahip bir çocuktur. Gadir Afganistan'a gitti! Bu deliye sormanın bir anlamı yok. Harabelerde

böyle bir "klinik" yaratan ve oradan bir kuruş kazanmayan kişi sizsiniz. Kardeşim, sana hayırlı bir iş hakkında danışmak istediğimde bana bunu mutlaka hatırlat.

- Bir şey söylemek istiyorum, - hiçbir şey olmamış gibi devam ettim - Ya Bhagwan! Sanjai inledi. - Henüz sözleri tükenmedi!

- Sloganımızı hatırlarsanız belki ne demek istediğimi anlarsınız.

- Senin parolan? Hangi slogandan bahsediyorsun? - Sanjay öfkeyle dedi ve Salman ve Faridi tekrar gülmeye başladı.

- Ne hakkında konuştuğumu biliyorsun. Validlal, "Pahili shahad, tab cum" sloganı altında hareket eder, yani. "Önce yağla, sonra saldır", - Muhtemelen ana özü aktarmayı başardım. Bu cümleyi sık sık tekrarlamıyorlar mı?

- Evet, bu onların en sevdiği söz.

- Ama sloganımız nedir, Yüce'nin sloganı?

Üçü de birbirine bakıp gülümsedi.

- "Satch aur himmat," diye hatırlattım. - "Doğruluk ve cesaret".

Biliyorum, Chuhan'ın şarkısı birçok insanın kalbine yakın. Chuhan'ı bilge ve zeki bir adam olarak görüyorlar. Шьян санбал sesleri. Kadir'in sloganını tercih ederim.

Sokaktan bir motosiklet sesi duyuldu. Pencereden dışarı baktığımda Abdullah'ın motosikletini kafenin yanına park ettiğini gördüm. Bana dokundu. Gitme zamanı gelmişti.

Düşündüğümü, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söylüyordum. Ama kalbimin derinliklerinde, Sanjay'in argümanlarının yanlış olmasına rağmen benimkinden daha güçlü olduğunu biliyordum.

Chouhan'ın baskısı altında Walidlalla'nın başına gelenler gelecekte başka grupların da başına gelebilirdi, bunu hepimiz anladık. Walid resmi olarak hâlâ benim adımı taşıyan mafyanın başı olarak görülüyordu ama bunak ve çok hastaydı. Yetkilerinin önemli bir bölümünü genç halefine devretti ve neredeyse tüm işler Chu tarafından yönetiliyordu. Chuha inatçı ve saldırgan bir karaktere sahipti, her ay kaba kuvvet ve baskı yoluyla yeni bölgeler elde etti. Salman, Walidlal ile uzlaşmazsa, Chouhan'ın grubunun etkisi kesinlikle açık çatışma ve savaşa yol açacaktı.

Elbette Salman'ın kazanacağını umuyordum ama aynı zamanda zaferimizin bir sonucu olarak onların eroin ticareti, fuhuş ve pornografi alanlarının kontrolünü ele almamız gerektiğini de fark ettim. Bu işlerin arkasında son derece büyük bir gelir vardı. Ve fazladan para bir siyasi parti gibidir: yarardan çok zarar verir, belirli bir gruba çok fazla güç verir ve onlarla ne kadar çok bağlantı kurarsan o kadar çok pislige bulaşırsın. Belki Salman, Chuha ile çatışmaktan kaçınmayı başarırdı, çarpışmak zorunda kalsaydı, onu yener ve kendisi Chuha olurdu. Uzun zamandır tanıdığım Akrep George, "Kader insana her zaman iki çıkış yolu verir," dedi, "biri seçmen gereken yol, diğeri ise seçtiğin yol."

- Ama kelime yok. Sadece konuşuyoruz, -ayağa kalkarak konuşmamı tamamladım. - Ne olursa olsun seninleyim, seninleyim. Görüşürüz.

Sokağa çıktım ve genel kahkahaların eşlik ettiği Sanjay arkamdan yüksek sesle şunları söylüyordu:

- Baichud!' Kanlı! İsteddiğini söyledi ve ortadan kayboldu! Geri dön!

Abdullah ayağını marş pedalına koydu.

- Spor salonuna gitmek için aceleniz mi var? - Arkasında oturarak sordum. - Rahatlamak. Neden acelen var? Nasıl olsa seni yeneceğim.

Elefanta Geçidi'nin Ballard Bridge tarafındaki küçük, kirli, terli bir spor salonunda dokuz ay antrenman yaptık. Sapna'nın haydutlarıyla girdiği kavgada kolunu kaybeden Kadir'in mafya üyelerinden Hüseyin tarafından kurulan bu spor salonu sadece eşkıyalar için yapılmış. salon farklı

Yaramaz! (Hint dili).

Disk şeklindeki demir kollar, halterler, judo minderleri ve bir boks ringi ile donatılmıştı. Deri eldivenlere, kemerlere ve hatta halterlerin yüzüklerine sızan eski ve yeni terin keskinliği adamın gözlerini yaktı. Görünüşe göre bu nedenle spor salonu, bölgede farelerin ve hamamböceklerinin yaklaşmadığı tek yer olarak görülüyordu. Salonun duvarları ve zemini kan lekeleriyle kaplıydı, burada eğitim gören gençler hafta boyunca "acil durum" tugayının sıcak bir Cumartesi günü uğraşmak zorunda kaldığından çok daha fazla değişen derecelerde yaralar almıştı.

- Abdullah omzunun üzerinden gülerek, "Başka zaman," dedi ve trafiğin hızlı akışına karıştı. - Bugün kavga etmeyeceğiz. Bugün sana bir sürprizim var. Bu çok iyi bir sürpriz.

- Adamı korkutma! - Yüksek sesle cevap verdim. - Sürpriz nedir?

- Seni doktor Hamid'e götürdüğümü hatırlıyor musun? Senin için bir sürprizdi.

- Tabiki hatırlıyorum.

- Bugünün sürprizi bundan çok daha iyi.

- Evet? Bu cevaptan hala tatmin olmadım. Biraz daha açık konuşamaz mısın?

- Sana sarılması için bir ayı gönderdiğimi hatırlıyor musun?

- Hatırlamayayım! Kano'yu unutmak mümkün mü?

-Teşekkür ederim. Bugünün sürprizi daha da güzel.

- Biliyor musun, doktor ile ayı arasındaki bağlantıyı çözemedim, bu yüzden o yorumun da bir faydası olmadı kardeşim! - diye bağırdım, motorun uğultusunu bastırmaya çalışarak.

- Ha! - Abdulla dört yolun kesiştiği noktada motosikletini durdurarak bağırdı. - Bu sürpriz sayesinde, öldüğümü sandığınız anda yaşadığınız acılar için beni affedeceksiniz.

- Abdullah, ben seni çoktan affettim.

- Hayır, affettin mi, affetmedin mi kardeşim. Boks ve karate egzersizlerinde var gücünle beni dövüyorsun, yaralarım iyileşiyor.

Doğruyu söylemiyordu, ben ona karşı onun bana olduğundan daha dikkatliydim. Abdullah kısa sürede toparlansa da polis tarafından vurulmadan önce sahip olduğu olağanüstü güç ve çevikliği tam olarak geri kazanamamıştı.Antrenmandan önce

gömleğini çıkardığında vücuduna bir dağ bastırılmış ya da bir yırtıcı hayvan avlanmış gibi hissetti . pençeleriyle parçalıyor. Bu nedenle, onunla mümkün olduğunca dikkatli davrandım. Ama bunu kendime asla itiraf etmeyecektim .

- Peki, peki, - dedim gülerek, - eğer böyle diyorsan, ben de seni affetmedim!

- Birazdan göreceğiniz sürprizden sonra beni tamamen affedeceksiniz! dedi yüksek sesle. - Şaşırmayı bir kenara bırakalım, söyle bakalım Salman o şerefsiz Chuhay hakkında Sanja'ya ne cevap verdi?

- Chuha hakkında konuştuğumuzu nereden biliyorsun?

- Birincisi, bunu Salman'ın yüzünden okudum, ikincisi, Sanjay bu sabah bana Salman'la tekrar konuşacağını ve onu Chuhai ile işbirliği yapmaya ikna etmeye çalışacağını söyledi. Peki soruyorum, Salman ona ne cevap verdi?

- Hani, - Sakin bir sesle cevap verdim çünkü yine yolun köşesinde duruyorduk.

-Evet? Tanrıya şükür!

- Chuha'dan bu kadar mı nefret ediyorsun?

- Hayır, bundan nefret etmiyorum, dedi Abdullah, diğer arabalarla birlikte ilerlerken. - Onu öldürmek istiyorum.

Ilık esintiyi içinize çekti, aşına olduğumuz sokakların hareketli karaborsa ticaretine baktık ve bir süre sessiz kaldık. Her dakika irili ufaklı yüzlerce işbirliği ve dolandırıcılık inşa ediliyordu. Hepsinin farkındaydık.

Trafiğe takılıp büyük bir otobüsün arkasında dururken, kaldırımda genellikle Hindistan Kapısı bölgesinde yankesicilik yapan bir Taj Raj gördüm. Yıllar önce biri ona palayla saldırdı ve neredeyse kafasını vücudundan ayırdı. Bu olaydan sonra Taj gıcırtılı bir fısıltıyla konuştu, başı tamamen bir yana eğilmişti ve başını sallamak zorunda kaldığında neredeyse dengesini kaybediyordu. Hırsızlığın çarpma ve düşme hilesini kullanarak Indra adlı bir arkadaşıyla yankesiciliğe karıştı. Kafiye takma adı verilen Indra, neredeyse tüm sözlerini şiir biçiminde söyledi. Bunu çok iyi başarıyordu ama ilk dizelerinin güzelliği dinleyenleri etkilese de giderek saçmalığa

dönüşen saçmalıkları, yüzünü gören erkekleri bile tiksindiriyordu. Bir gün Kolaba pazarındaki bir festival sırasında Indra'nın mikrofona şiir okumaya aşık olduğu ve başladıktan iki dakika sonra pazarcıların, hatta satıcıların dağılıp kaçtığı söylenir. Çarşıdaki polislerin kafası karışmış, Rhymer soluklanmak için saçmalıklarına ara verir vermez onu bir köpek gibi kovalamışlar. Bu çiftin iki üyesiyle de tanıştım, onlara karşı normal bir tavrım vardı ama onlardan uzak durmaya çalıştım. Sonunda, önümüzdeki otobüs kükreyerek canlandı ve yavaşça hareket etti ve o anda Indra'nın kendini kör ettiğini gördüm - bu seferki taklidi o kadar ideal değildi, bunu daha ustaca yaptığı zamanlar vardı - bir yabancıya, Taj'a çarparak Rajin şefkatli bir vatandaş gibi davranıyor ve onun ikisini de düşmekten kurtardığını ve aynı zamanda turisti cebinde ağır bir şekilde duran cüzdanından kurtardığını gördüm. - Bu isteğin sebebi nedir?

- Hangisini istersin?
- Chuhan'ı öldürme arzusu.

¹ Pala - 50 cm'den daha uzun bir bıçak ve 3 mm'ye kadar geniş bir bıçak kalınlığı (çevirmenin notu).

Bazı para meseleleri için İranlı casuslarla görüştüğünü biliyorum, Sanja bunun tamamen iş meselesi olduğunu söylüyor. Sanmıyorum, bence Çuha, Gadir'in mafyası olan bize karşı açılan davada onlarla işbirliği yapıyor. Bu yüzden onu öldürmelisin, Lin.

- Açık, - çılgın arkadaşımın Chuha'ya güvenmeme konusunda benimle aynı fikirde olmasına sevinsem de, onun için de endişelenmeye başladım. - Ama bensiz bir şey yapma, tamam mı?

Cevap olarak Abdullah başını bana doğru çevirdi ve gülümsedi.

- Ben ciddiym Abdullah. Bana söz ver!

- Thik hayn, kardeşim! İyi! - yüksek sesle cevap verdi. -Zamanı gelince sana haber vereceğim.

Kahvaltı yapmayı sevdiğim Strand kahvesinin yanında motosikleti durdurdu ve beni Colaba pazarına götürdü.

- İşte sürprizin? Güldüm. - Neredeyse her gün buradayım.

- "Biliyorum," diye yanıtladı gizemli bir gülümsemeyle. - Bunu bilen tek kişi ben değilim.

- Ne demek istiyorsun?

- Yakında her şeyi anlayacaksın kardeşim. Bunlar senin arkadaşların.

Vikram Patel ve kardeşleri George, bakkal tezgahının yanına dizilmiş bahis dolu çantaların üzerine oturmuş bardaklarda çay içiyorlardı.

- Hoşgeldin kardeşim! Vikram mutlu bir şekilde bağırdı. - Çantalardan birini al, yanına otur, rahatla.

Abdullay ve ben üçüyle el sıkıştık ve çuvalların üzerine oturduk.Akrep George çay dağıtıcısına iki bardak çay getirmesini işaret etti. Sık sık geceleri pasaport meseleleriyle uğraşmak zorunda kalıyorduk çünkü Krishna ve Villu öğleden sonra aileleri ve akrabalarıyla en azından biraz iletişim kurabilmek için vardiyalı

çalışıyorlardı. Ayrıca Salman başkanlığındaki konseyin diğer işleriyle meşgul olduğum için "Leopold"a çok nadiren gidebiliyordum. Bu yüzden sık sık Vikram ve Chorlar çiftiyle Kolaba pazarında buluşmaya çalışırdım, oradan iki adım ötede yaşayan Vikram, Letty ile neredeyse her gün öğle yemeğinden sonra oraya gelirdi. Georges, Kolaba sokaklarında olup bitenleri haber yapıyordu, Vikram, Didier'in yeni sevgilisi Carla'nın yeni erkek arkadaşı Ranjit'in tanıdıklarımız ve bu tür büyük olaylar arasında giderek daha popüler hale gelmesi hakkında haber yapıyordu.

- Vikram, "Bugün gelmesini beklemiyorduk" dedi.

- Abdullah sağolsun getirdi ama yol boyunca trafik sıkışıklığına saplandık. Ancak trafik boşuna değildi - Taj Raj ve Indra'nın karşı sıralardan bir turistle hokkabazlık yapmasını izleyecek kadar şanslıydım.

"Bizim Tac Raj'ımız artık Tac Raj değil," dedi İkiz George, sahtekarın adını karakteristik Güney Londra aksanıyla söyleyerek. - Artık eski esnekliğine ve canlılığına sahip değil. Kazadan önce verdiği tepki zayıfladı. Bu beklenebilir, değil mi? Kafa vücuttan ayrılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldıktan sonra artık eskisi gibi düşünemez ve hareket edemez hale geldi.

- Bu bakımdan,' diye sözünü kesti Akrep George, dinleyenleri ürkünlen kendine özgü bir ciddiyetle, - bize sadece başımızı sallamak, dua etmek ve şükretmek kalıyor. - Daha sonra söylediklerini onaylarcasına başını eğdi.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Bundan kaçınmak imkansızdı. Ayrılmak için çok erkendi ve Akrep George bunu biliyordu. Bize çıkış yolu bırakmadı.

- Ey Yüce Rabbim! dedi Akrep George.

-Aman Tanrım! - İkiz George dedi.

- Ve sen, ey Tanrı'nın Annesi! - devam etti Akrep. - Sonsuz göksel gücünüzün önünde alçakgönüllülükle eğiliyor ve Akrep, İkizler, Abdulla, Vikram ve Lee formunda geçici olarak dünyaya indirdiğiniz beş ruhun dualarını kabul etmenizi istiyoruz.

- Neden "geçici"? Vikram bana fısıldayarak sordu.

Cevap olarak omuz silktim.

- Lütfen bize yardım et, Lordum! - gözlerini kapattı, yüzünü boyadı, saçını boyadı ve dördüncü kattaki Vijay Premnath'ın güzellik salonunu işaret ederek bir sesle konuştu. - Cömertliğine yemin ederiz, bizi hatalardan ve günahlardan koru, bizi dosdoğru yolun yolcuları eyle ve sakıncası yoksa İkiz George ve Belçikalı bir çiftle bu akşam çözmek istediğimiz işe başla. Bombay'da bir müşteriye yüksek kaliteli kokain tedarik etmenin ne kadar zor ve tehlikeli olduğu konusunda size şikayet etmem gerekmiyor Bay ve Bayan. Ancak nezaketiniz sayesinde on gram yüksek kaliteli "kar" elde etmeyi başardım ve izninizle profesyonel hayranlığımı ifade etmek ve bu işi yapmanın sizin açınızdan büyük bir beceri olduğunu belirtmek isterim. olumsuz hava koşulları göz önüne alındığında. İkizlerle akşam için plan yaptık

-
anlaşmanın gelirini amaca uygun bir şekilde harcayabilirdik ve eşsiz lütfunuza başvurarak dövülmemizi, soyulmamızı veya sakatlanmamızı veya öldürülmemizi sizden rica ediyoruz. Onun için Rabbim, lütfen yolumuzu aç ve sevginle kalplerimizi nurlandır. İzninizle, kayıtlıyız, ancak her zaman iletişime açık olacağımıza söz veriyoruz. Amin!

- Amin! diye tekrarladı İkiz George, bugünkü duanın Akrep George'un Cennete yaptığı tipik yakarışlarından daha kısa olmasına sevinerek.

- Amin! - dedi Vikram, yumruğuyla gözyaşlarını silerek.
Estağfurullah, dedi Abdullah. - Tanrım beni affet!

- Bir şeyler atıştırmaya ne dersin? diye önerdi İkiz George neşeyle. - Bedensel zevklere uygun bir şekilde dalmak için dini bir başlangıçtan daha iyi bir şey yoktur, değil mi?

Bu sırada Abdullah kulağına bir şeyler fısıldamak için bana doğru eğildi.

- Şuraya bak, ama gizlice, başını çabuk çevirme, - dedi. - Oraya bak. Tenekedeki fındık tezgahının arkasındakini görüyor musun? Bu senin sürprizin, kardeşim.

Onu görüyor musun?

Adamın barakanın gölgesinde biraz yan durmuş bizi izlediğini gördüm.

- Her gün buraya geliyor, - diye devam etti Abdullah fısıltıyla. - Sadece burada değil, gittiğiniz her yerde. Seni kovalıyor. Sürüyor ve bekliyor.

- Vikram! - Gördüklerimi doğrulamak için başka bir kişi için Vikram'ı aradım. - Oraya bak. Tina, görüyor musun?

- Neye bakmalıyım?

Fark edildiğini anlayan saklanan adam sendeleyerek uzaklaştı ve ardından güçlü bir şekilde topallayarak koşmaya başladı, görünüşe göre vücudunun sol tarafı tamamen hasar gördü.

- Onu gördün mü?

- Numara! Kimden bahsediyorsun? - diye sordu Vikram, yanımda durup işaret ettiğim yöne dikkatlice bakıyordu.

- Modena'ydı! - dedim topallayan İspanyol'un peşinden koşarak. Abdulla's, Vikram's ve Georges takımyıldızından ayrıldım ve arkama bakmadan kaçtım. Vikram'ın sesine dikkat etmedim. Ne yaptığımı ve birini kovaladığımı kendime rapor etmedim. Aklımda tek bir düşünce, tek bir görüntü ve tek bir kelime vardı: Modena...

Oldukça hızlı koşardı ve buraları iyi bildiği bilinirdi. Bombay'da kimse bu bölgeyi Modenay ve benden daha iyi bilmiyordu. Ondan sonra, kapalı kapılara ve binalar arasındaki görünmez boşluklara yönelerek takibime devam ettim. Hırsızlar, dolandırıcılar ve uyuşturucu bağımlıları dışında çoğu Kızılderili bile onun zekasıyla kıyaslanamaz. Koşmaya devam ediyor, bir sokaktan diğerine geçmek için taş duvarlarda açılmış deliklerden atlıyor, bazen resimli tuğla bir çitin arkasında kayboluyor, bazen ticari tezgahların sıralandığı tonozlu tavanlara doğru koşarak yolunu kesiyor, bazen de rengarenk sarilerin asılı olduğu yerlerden geçiyor. çamaşır iplerinden, yarattığı labirentlerde gözden kaybolmuş.

-

Ama sonunda büyük ailelerin yaşadığı, evsiz kaldığı ve apartmanlarından atıldığı çıkmaz sokağa dönerek hata yaptı. Orayı biliyordum. Bina ara

yüzlerce erkek, kadın ve çocuk bu pasaja yerleşti. Çatı katına benzeyen bir yapı inşa ettiler ve bunun üzerinde dönüşümlü olarak uyudular ve zamanlarının geri kalanını aşağıdaki karanlık koridorda geçirdiler. Modena ayakta ve çömelmiş insanların, mutfak fayansları, duş kabinleri ve battaniyeler üzerinde oturan ve iskambil oynayan insanların yanından koşarak geçti. Sonra koridorun sonunda yüksek çitlerle çevrili bir çıkmaz sokağa girdi. Bu sokağın sonunda, binalardan birinin içinde üstü kapalı başka bir sokak vardı. Tek çıkışı olan ve karanlık olan bu çıkmaz sokağı zaman zaman güvenmediğimiz uyuşturucu tacirleriyle uğraşırken kullanırdık. Modena'dan birkaç adım geri çekildim ve arkamı dönüp dikkatle karanlığa baktım ve nefesimi tuttum. Hiçbir şey görmesem de orada olduğunu biliyordum.

- Modena, - Usulca seslendim, - benim, Lin. Korkma, ben... Ben sadece seninle konuşmak istiyorum. Çantamı yere koyup senin ve benim için iki sigara yakacağım, tamam mı?

Yanımdan koşarak geçmesinden korkarak çantamı yavaşça yere koydum ve gömlek cebimdeki kutudan iki bidi sigara çıkardım. Tüm fakir insanların yaptığı gibi kalın ucu içe gelecek şekilde üçüncü ve dördüncü parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve bir kibrit çıktı ve bir tane yaktım. Alevler sigaraların uçlarında titreşirken karanlığa baktım ve onu gördüm. Sahanın en karanlık köşesinde saklanıyordu. Maç söndükten sonra yanan sigaralardan birini uzattım. 2-3 saniye

sonra parmaklarının çok dikkatli bir şekilde benimkine değdiğini ve sigarayı aldığımı hissettim.

Durmadan sigaralarımızı içtik ve sigaranın parlayan ucunun loş ışığında sonunda onu bir şekilde görebildim. Harika bir manzaraydı. Mauricio, görülecek hiçbir şey bırakmadan onu tamamen parçalara ayırmıştı. Modena gözlerimdeki dehşeti gördüğünde, gözlerindeki alaycı gülümsemeyi hissedebiliyordum. Acaba, - diye düşündüm, - çevresindekilerin gözlerindeki bu dehşeti - ona bakanların, kendisini onun yerine koyabilen ve onun ıstırabını hissedebilenlerin yaşadığı o kara paniği kaç kez görmesi gerekti? Acaba benim gibi kaç kişi cerahatli yaralardan dikilmiş gibi istemsizce yaralarından dikildi? Kaç kişi, "Bu zavallı böyle bir cezayı hak etti?" kendine sormak zorunda mıydı?

Mauricio'nun stiletto'su her iki gözünün altındaki deriyi kesti ve alt göz kapaklarından aşağı gözyaşı izleri gibi kama şeklindeki yara izleri indi. Gözlerinin alt kapaklarında henüz tam olarak iyileşmemiş volkan benzeri kırmızı yaralar gözbebeklerini açığa çıkarmıştı. Bumun'un tüyleri kemiğe kadar parçalanmıştı. Yüzgeçlerdeki deri kaba kıvrımlarla kaplıdır ve ortadaki kesik çukuru andıracak kadar derindir ve her biri

nefes aldığında domuz sesi gibi genişledi. Ayrıca gözlerinin, yanaklarının ve alnının etrafındaki çok sayıda yara izi, açık bir insan avucunu anımsatan bir görüntü oluşturunuyordu. Sanki Mauricio bu yüzün tüm derisini soymayı kendine hedef koymuş gibi. Büyük

olasılıkla, vücudu da yara izleriyle kaplıydı. Modena, sanki dirseği, omuzu ve diz eklemleri hâlâ iyileşmemiş yaralarla çevrelenmiş gibi taşlaşmış gibi sol koluyla bacağını zorla hareket ettiriyordu.

Bu öfkeli yırtıcılık, önyargılı gaddarlıkla sakatlama karşısında dilim tutulmuştu. Ağzının zarar görmemiş olmasına, kaderin o güzel, anlamlı dudakları korumuş olmasına şaşırsam da, daha sonra Mauricio'nun ağzına bir tıkaç koyduğunu ve tıkaçı ancak bir cevap istediğinde çıkardığını hatırladım. Modena'nın pürüzsüz, kusursuz dumanı tüten dudakları o anda bana tüm yaraların en kötüsü gibi geldi.

Sigaralarımızı durmadan içtik. Bu süre zarfında gözlerim karanlığa alıştı ve küçüldüğünü, vücudunun sol tarafındaki yaraların vücudunu burktuğunu fark ettim. Onun yanında bir kule gibiydim. Çantamı aldım, ışığa doğru bir adım attım ve beni takip etmesi için işaret ettim.

- Siyah çay içer misin? - Diye sordum. - Gidip biraz sıcak çay içelim mi?

- Thik hain, - diye yanıtladı Modena. - Hadi içelim.

Evsizlerin yaşadığı sokaktan geçerek komşu değirmen ve fırın işçilerinin vardiya aralarında çay içmeye geldikleri çayevine girdik. Bankta oturan birkaç adam toplanıp bize yer açtı. Tepeden tırnağa unla kaplı bu işçiler, ya dinlenen uykulara ya da dirilmiş alçı heykellere benziyordu. Sürekli unla temas etmekten rahatsız olan gözleri, ekmek pişirdikleri fırındaki korlar kadar kırmızıydı. Tabaklardan çay içen ıslak dudakları, badana üzerinde sürünen

sülükleri andırıyordu. Kızılderililere özgü içten bir merakla bize baktılar ama Modena kömür kırmızısı yaralı gözlerini kaldırdığı anda yüzlerini başka tarafa çevirdiler.

- Yanlışlıkla senden kaçmaya başladım, - dedi Modena sessizce, dizlerinin üzerindeki ellerine bakarak.

Devam etmesini bekliyordum ama dudaklarını büzdü ve burun delikleri genişleyip daralırken yüksek sesle nefes alıyordu.

- nasılsın...her şey yolunda mı? - Çayımız ne zaman geldi diye sordum.

- Carur, - diye hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. - Tabii ki. Nasılsınız?

Alay ettiğini düşündüm ve sert bir bakışla yüzüne baktım.

- Onu incitmek istemedim, - gülümsedi.

Dudaklarındaki mükemmel gülümseme, ölü yanaklarının derisini aşağı çekti, harika görünüyordu ve gözlerindeki ıstırabı açığa çıkarıyordu.

- Ciddi soruyorum çünkü gerekirse yardım ederim, - dedim.

- Yanımda on bin rupi var.

- Nasıl nasıl?

- diyorum kendi kendime...

- Evet, anladım. - Alçak sesle konuşmasına rağmen, değirmencilerin onu duymasından korkarak etrafına baktım. - Neden beni pazarda kovaladın?

- Seni sık sık, neredeyse her gün takip ediyorum. Ayrıca Karla, Lisa ve Vikram'ın peşinde.

- Neden? Niye?

- Senin aracılığınla bulmak için. - Kime?

- Ullan. Ne de olsa geri döndüğünde beni nerede arayacağını bilemeyecek. Artık "Leopold" a ve eskiden birlikte vakit geçirdiğimiz yerlere gitmiyorum. Senden duyacak. Sonra onu görecek ve tekrar birlikte olacağız.

Kendinden emin ve kendinden emin bir şekilde konuşması, sözlerinin anlamsızlığını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Onu kanında ölüme terk eden Ullan'ın Almanya'dan döneceğine inanmak mümkün mü? Bombay'a dönse bile, onun parçalanmış yüzünü, bir keder maskesini görünce dehşetten başka ne hissedecekti?

- Ulla... Almanya'ya, Modena'ya gitti.

- Biliyorum, gülümsedi. - Buna çok sevindim.

- Geri gelmeyecek.

- "Hayır, hayır," diye yanıtladı Modena kendinden emin bir şekilde. - Geri dönecek. Beni seviyor ve kesinlikle geri dönecek.

- Neden... - Sorgulamaya başlamak istedim ama fikrimi değiştirdim. - Ne yapıyorsun?

- Çalışıyorum. Bu iyi bir iş ve iyi para ödüyorlar. Arkadaşım Ramesh ile ortak olarak çalışıyorum. Onunla... bu başıma geldiğinde tanıştım. Hafızamda kaldı ve benimle ilgilendi. Zengin bir adamın evinde bir erkek çocuk doğduğunda oraya birlikte gideriz. takım elbisemi giyerim

Gergin ve alaycı bir şekilde söylediği son sözler kulağa korkunç geliyordu. Saçlarım yanıyordu.

- Hangi takım elbise? diye sordum.

Evet. Uzun bir kuyruğum ve sivri kulaklarım var ve boynumdan şeytanı taklit eden küçük iskelet kafalardan oluşan bir kolye sarkıyor. Ve Ramesh kutsal bir adam gibi giyinmiş - bir sadhu ve sözde beni o evden atıyor. Ve sessizce döndüm.

Sadhu - Hint kültürüne göre münzeviler ve yoga yapanlar, meditasyon ve Tanrı'yı idrak etme yoluyla dünyadan vazgeçip kendilerini tamamen dine adarlar (çevirmenin notu).

sanki bebeği çalmak istiyormuşum gibi. Kadınlar korku içinde çığlık atıyor. Ramesh beni tekrar kovalıyor ve ben tekrar geri geliyorum ve o beni tamamen kazanana kadar böyle devam ediyor . Ölmüş taklidi yapıyorum ve gidiyorum. Halk bu gösteri için iyi para ödüyor .

- Hiç böyle bir gelenek duymadım.

- Ramesh ile kendimiz icat ettik. İlk kez gösteri yaptıktan ve performanstan iyi bir kazanç elde ettikten sonra müşterilerimizin sayısı arttı ve şimdi diğerleri bebeklerinin kötü güçten sonsuza kadar kurtulmasını istiyor. Yeterince kazanıyoruz, bir ev bile kiraladım - sonsuza kadar değil ama bir yıllık kirayı peşin ödedim. Daire küçük olmasına rağmen konforludur ve gerekli her şeyle donatılmıştır . Ulla ile orada rahat yaşayabileceğiz. Deniz dalgaları pencereden görülebilir. Ulla denizi sever. Hep denize yakın yaşamak isterdi.

kelimelere değil, genel olarak söylediklerine de hayretle Modena'ya baktım. Çok konuşmayan ve asla dinlemeyen tanıdığım

birkaç kişiden biriydi. Onunla "Leopold"da sık sık görüşürdük ve haftalarca tek kelime konuşmadığına şahit oldum. Dirilen ve sakatlanan yeni Modena, bir konuşma konusu oldu. Onu konuşturmak için köşeye sıkıştırmak zorunda kaldığım doğru ama o sessizliği bozar bozmaz susmadı, ben ise karşımdaki imajını değiştirip kasap Modena'yı dinledim ve alışmaya çalıştım. İspanyol aksanı, Hintçe ve İngilizcenin birleşiminden oluşan konuşmasına özel bir ahenk katarak yeni bir melez - kendi dili diye düşündüm. Hoş konuşmasıyla sarhoş olarak, Ulla ve Modena'yı birbirine bağlayan gizemli bağların bu rahibeyle bağlantılı olup olmadığını merak ettim . Belki saatlerce baş başa konuştular ve onları birbirine bağlayan bu kelime müziğiymiş?

Modena beklenmedik bir şekilde çay fincanını masaya koydu, kalktı, hesabı ödedi ve beni beklemek için dışarı çıktı.

- "Gitmem gerekiyor," dedi gergin bir şekilde etrafına bakınarak, sonra bana baktı . - Ramesh, Ulla'nı "Başkan"a götürür. Ulla'nın en sevdiği oteldir, mutlaka orada duracaktır. Genel olarak Bek-Bey semtini seviyor. Bugün sabah saatlerinde "Lufthansa" firmasının uçağı Almanya'dan indi. Belki Ulla da gelir.

- Her uçak uçuşundan sonra gelip gelmediğini kontrol ediyor musunuz?

- Evet, ama otele kendim girmem. - Bana dokunmak ister gibi elini kaldırdı ama bana dokunmadı, sadece kırlaşan kısa saçlarını düzeltti. Bunun yerine Ramesh gider ve Ulla Falkenberg'in gelip

gelmediğini öğrenir. Bir gün Ramesh, adını kesinlikle müşteriler listesinde görecektir. Ulla kesinlikle orada kalacak.

Mojena gitmek üzereyken elimi omzuna koydum ve onu oyaladım.

- Dinle Modena, benden kaçma tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa, sana yardım edebileceğim bir şey olursa, lütfen bana haber ver. Oldu mu?

- Senden bir daha kaçmayacağım, - ciddiyetle söz verdi. - Bugün herkesten kaçmaya alıştığım için koştum. Senden korkmuyorum. Sen benim arkadaşısın.

Arkasını dönecekken onu tekrar durdurdum ve kulağına eğilerek fısıldadım:

- Modena, o kadar para taşıdığını kimseye söyleme.
- Senden başka kimseye söylemedim," dedi kendinden emin bir şekilde çarpık bir gülümsemeyle. - Ramesh bile bilmiyor. Bir evim olduğunu bile bilmiyor. Kazandığım parayı uyuşturucuya harcadığımı düşünüyor. Ve ben uyuşturucu kullanmam, Lin, bunu biliyorsun. Hiç kullanmadım. Ama Ramesh böyle düşünmeye devam etsin, onu tersine ikna etmeye çalışmıyorum. Ve sen farklı birisin Lin, dostum. Sana gerçeği söyleyebilirim. Sana güveniyorum, sana güveniyorum. Şeytanı kendisi öldüren birine güvenmemek mümkün mü?

- Hangi iblis?
- Kan düşmanım Mauricio diyorum.
- Mauricio'yu ben öldürmedim, dedim, gözlerinin kırmızı çukurlarına bakarak.

Şüphesle gülümsedi. Gülümserken alt gözkapaklarından aşağı kama şeklindeki yara izleri iniyordu ve parlayan göz yuvaları loş ışıkta korkunç görünüyordu ve elini göğsüme koyduğunda ayağa kalktım.

- Endişelenme, Lin. Bu sırrı kimseye söylemeyeceğim. Onu öldürdüğün için çok mutluyum. Ve sadece kendim yüzünden değil. Onu iyi tanıyordum. Ben en yakındım - tek arkadaş. Bana oynadığı oyundan sonra yaşaması, kötülüğün sınır tanımadığı anlamına gelir. İnsan, kötülüğün en uç sınırına vardığında nefisini mahveder. Bana işkence edip beni terk ettiğinde ona baktım ve ruhunu kaybettiğini anladım.

Yaptığı hareket, üzerimde oynadığı oyun ona... ..ruhuna mal oldu.

- Bunun hakkında konuşmaya gerek yok, Modena.
- Hayır, bunun hakkında zaten konuşabiliriz. Mauricio korkmuştu. Her zaman bir şeylerden korkmuştur. Tüm hayatını... her şeyden korkarak yaşadı. O zalim bir adamdı. Zalimliği ona güç verdi. Hayatımda birçok güçlü insan gördüm ve hepsi bir şey yüzünden zalim oldular, bu yüzden biliyorum... Onları güçlü yapan korku ve gaddarlığın birleşimiydi. Ne korkak ne de zalimdim. Gücüm bile yoktu. Ben... bilirsin, Wu Hai hakkında hissettiklerim gibi - Mauricio'nun gücünden, gücünden büyülenmiş gibiyim. O otel odasından ayrıldıktan sonra, içeri girdiğinde Ullan'ın gözlerinde korku gördüm. Mauricio, Ulla'yı korkuttu. Ulla bana oynadığı oyunu görünce çok korktu, beni bırakıp kaçtı, ben de onun çıkıp kapıyı kapattığını görünce...

Modena öfkeden boğulmuştu, dili dolanıyordu; dolgun dudakları titredi. Onu durdurmak ve o ağır anılardan, hatta belki ondan uzaklaştırmak istedim. Ağzımı açtığımda Modena konuşmam için elini göğsüme daha sıkı bastırdı ve gözlerimin içine baktı:

- Mauricio'dan ilk kez o gün nefret ettim. İspanya'da nefretten uzak durmaya çalışıyoruz çünkü bir insandan nefret edersek bunu tüm varlığımızla yaparız ve bir daha asla affetmeyiz. Ve Mauricio'dan nefret ediyordum ve lanetleyip ölmesini diledim. Bana oynadığı oyun yüzünden değil, insanlığını kaybettiği için. Ulla'ya yaptıkları yüzünden. Bu yüzden endişelenme, Lin. Onun katili olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Onu öldürdüğün için çok mutluyum ve sana çok minnettarım.

İçimden bir ses, ona hikayenin nasıl olduğunu anlatmam konusunda ısrar etti. Gerçeği bilmeye hakkı vardı. Onu sarsmak, incitmek, anlamadığım bir duyguyla, belki Ulla'ya duyduğum öfkeden, belki de Ulla'ya olan körü körüne inancımdan, doğruyu haykırmak istiyordum. Ama yapamadım. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Tek kelime etmeden başımı salladım, kızarmış gözlerinden akan yaşlara ve yüzündeki yaralara baktım. Modena yanıt olarak yavaşça başını eğdi. Büyük ihtimalle beni doğru anlamadı. Belki de onu doğru anlamadım. Bunu bir daha asla öğrenemeyeceğim.

Şair Sadiq Khan, "Bazen sessizlik bir kırbaçtan daha fazla acıtabilir" dedi. Ama bazen gerçeği söylemenin tek yolu sessizliktir.

Modena'nın topallayarak uzaklaşıp elini göğsüme bastırdığı ve beyaz gözlerinin benimkilere baktığı anın ikimiz için de ayrı dünyamızdaki soğuk, kayıtsız gerçeğimizden daha değerli olacağını kesinlikle biliyordum.

"Belki de haklıdır. "Belki de asıl gerçek onun Mauricio ve Ulla ile ilgili anılarıdır," diye düşündüm. Bir keresinde başıma gelen olay sırasında, benim aksime kesinlikle onların darbesiyle baş edebildi. Ailem dağıldığında, ihanet ve kederle baş başa kaldığımda teselliyi ilaçlarda buldum. Aşkın öldüğünü ve beklenmedik bir şekilde mutluluğun küle döndüğünü düşünmek benim için dayanılmazdı. Birçok masum insanı yanımda sürükleyerek, hayatımı uçuruma sürükledim. Modena kalbini kaybetmedi, çalıştı, para biriktirdi ve aşkının geri dönmesini bekledi. Abdullay ve diğer arkadaşlarımla yürürken, yolda bunu, Ullay ve Mauricio'nun ihanetinden sonra Modena'nın nasıl yaşadığını düşünürken, onun gibi benim de en başından anlamam gereken gerçeği fark ettim. Anlaması çok kolay olsa da Modena'nın çektiği acıyı görmek bile sarsılmış gibi uyanmamı gerektirdi. Kısmen suçlu olduğunu anladığı için bu darbeye başa çıkabildi. O ana kadar ailemin dağılmasından kendimi asla sorumlu tutmadım ve bu yüzden çektiğim acıyı hak etmediğimi düşündüm. Benim şüphem

bu acıyla baş etmemi engelledi. Bunu şimdi bile, pazarın gürültülü, alevli vuruşlarında fark ettim. Suçluluğumu kabul ettikten sonra, kalbimin dünyaya açık olduğunu hissettim, ağır yüklerden,

kırgınlıklardan ve kendimden şüphe etmekten kurtuldum. Kalabalık pazar tezgahlarının yanından geçip Abdulla, Vikram ve George'a yaklaşırken gülümsüyordum. Modena ile ilgili sorularını yanıtladım ve sürpriz için Abdullah'a teşekkür ettim. Haklıydı - bu sürprizden sonra onu gerçekten tamamen affettim. Kendimdeki değişimi anlatacak kelime bulamasam da sanırım o zaten yüzünde farklı bir şekilde gülümsediğimi hissetmiş ve bunun o gün içimde büyümeye başlayan bir rahatlık ile açıklandığını anlamıştı.

Duyguların biçtiği geçmişin perdesi, görünmez iplerle her saat dikilir. Çoğu durumda, yapabileceğimiz tek şey ya kendimizi içine sarmak ya da ilerlerken onu da yanımızda sürüklemektir. Ancak her şeyin kendi nedeni ve amacı vardır. Her hayatın, her aşkın, her hareketin, duygu ve düşüncenin insan hayatında kendine has bir nedeni ve tanımlanmış rolü vardır. Bazen onları anlamamız gerekir. Bazen geçmiş ile ayrı parçaları arasındaki bağlantıyı açıkça görüyoruz, onları birbirine bağlayan her bağlantı belirli bir anlamı ifade ediyor ve böylece içindeki şifreli çekiciliği okumayı başarıyoruz. İster dolu ister kasvetli olsun, herhangi bir hayatta başarısızlıktan daha akıllıca ve üzüntüden daha net bir şey yoktur. Korktuğumuz ve nefret edilecek düşmanlar olarak gördüğümüz acı ve yenilgi, bilgeliğimizi artırdığı için var olma hakkına sahiptir.

kırk birinci bölüm

Para kokuyor. Yeni bir tomar banknot, parmak izi alan bir karakol gibi mürekkep, asit ve klor kokuyor. Umutları ve arzuları ruhuna sindirmiş olan eski para ise bayağı bir romanın sayfaları arasında uzun süre bırakılmış kuru çiçekler gibi küf kokar. Çok sayıda yeni ve eski paranın olduğu yerden bir koku yayılmaya başlar - birçok kez sayılan ve lastik bantlara sarılmış milyonlarca rupi. Didier bir gün "Parayı çok seviyorum ve kokusunu almıyorum" dedi. Onları ne kadar çok beğenirsem, ellerimi o kadar çok yıkamam gerekiyor." Mafyamızın döviz bozdurmasından elde edilen gelirlerin toplandığı muhasebede, -Sahte parayı tespit etmek için lambaların son derece kuvvetli yandığı ve yukarıdaki fanların senetlerin masadan uçmasını engelleyecek kadar yavaş döndüğü, Mezar kazıcısının terden ıslanmış ve mezarlık çamuruna bulanmış çizmelerinin kokusu, Fort bölgesindeki havasız odadaki paralardan geliyordu.

Modena ile görüşmemizden birkaç hafta sonra Rajubhai'nin ofisinden çıktım, koridorda sıralanan muhafızları kenara ittim - bu bizim en sevdiğimiz eğlenceydi - ve koridorun görece temiz havasını rahatlıkla içime çektim. Merdivenlerden aşağı inmeye başladığımda biri beni çağırdı ve arkamı döndüğümde Kadir'in daha doğrusu Selman'ın mafyasının muhasebecisi Rajubhai'yi gördüm. Tombul, ağarmış ve kısa bacaklı Rajubhai, her zamanki peştamalını ve uzun beyaz gömleğini giymişti. Gece yarısı kapıyı kapatmadan odasından çıkmadığı için, beni aramak için sadece kafasını kapıdan dışarı uzatmıştı. Odasında olmadığı zamanlarda neler olup bittiğini

görebilmesi için odasında özel olarak döşenmiş özel koridorun kapısına tek yönlü ayna yerleştirildi. Doğuştan bir muhasebeci olarak kabul edilen Rajubhai'yi mafyanın para meselelerinde en yetenekli adamı olan muhasebecilerin kitaplarına çeken sadece nitelikleri değildi. Muhasebe dışında içine kapanık, şüpheli ve sinirli bir ihtiyardı. Adalet dünyasına girer girmez çiçek açtı ve güvenle doldu. Sanki muhasebecinin ruh hali ile yaşam aktiviteleri üzerinde özel bir etkisi varmış gibi, paraya yaklaştığı anda hayat aşkla doluyordu.

- Linbaba! - Rajubhai'nin üst kısmı beni aradı. - Düğünü unutmadın mı? Gelecek misin

- Tabii ki geleceğim, - gülümseyerek cevap verdim.

Merdivenlerden üç tur indikten sonra giriş kapısında sıra bekleyen iki adamımızın önüne çıkan korumaları döverek gülümsemelerine karşılık verdim. Haydutların çoğuyla aram iyiydi. Bombay'ın yeraltı dünyasına karışan başka yabancılar da vardı - Bandra'nın mafya konseyindeki bir İrlandalı gibi; uyuşturucu işinin yükselen yıldızı, Amerika Birleşik Devletleri'nden serbest çalışan bir sanatçı; Khara'nın çeteleriyle işbirliği yapan bir Hollandalı ve diğerleri, - Salman'ın mafyasındaki tek siyah bendim. Sömürgecilik sonrası kavrulmuş topraklarda milli gurur bir salkım üzüm gibi yeşeriyordu ve bu dönem, görünüş ve telaffuz bakımından İngilizlere benzeyen yabancıların biraz ilgi ve sempati uyandırdığı son yıllar olarak kabul ediliyordu.

Yani Rajubhai'nin beni kızının düğününe davet etmesi önemli bir olaydı: mafya saflarına yabancı olmadığımı gösterdi. Uzun bir ay oldu Salman,

Sanjai, Farid, Rajubkhai ve konseyin diğer üyeleriyle yakın bir şekilde çalıştım. Genelde döviz gelirimizin yarısı başkanlığını yaptığım pasaport dairesinden geliyordu. Sokak tüccarlarıyla olan bağlantılarım ortak hazineye altın, nakit ve diğer maddi mallar şeklinde katkıda bulundu. Salman ve Abdullay ile her gün spor salonuna gittik ve boks yaptık. Hasan Obikwai ile kişisel ilişkim sayesinde siyahi gettoyla ilişkiyi güçlendirmiştım. Oldukça yararlı görülen bu ilişki, yeni insanları, satış pazarlarını kendine çekiyor.

hazinenin genişlemesine ve artmasına neden oldu. Bakanın ricası üzerine Bombay'da yaşayan Afgan mültecilerle görüşmelere katıldım. Afganistan-Pakistan sınırına yerleşen ve görece bağımsızlık kazanan aşiretlerin bize silah gönderecekleri konusunda onlarla bir anlaşma yaptık. Gangster arkadaşlarım arasında saygı ve otoriteye sahip olmama ve harçayabileceğimden daha fazla para kazanmama rağmen, ancak Rajubhaim'in kızının düğününe davet edildikten sonra mafyanın tam teşekküllü bir üyesi olduğuma inandım. Konseyin yaşlılarından biri olan Rajubhai'nin bu daveti, konseyin seçilmiş üyeleri arasına kabul edildiğimi bir şekilde doğruladı. Onlarla işbirliği yapmak, onlar için çalışmak ve sempati kazanmak işin bir tarafıysa, evlerine davet edilmek ve çocuklarını öpme şerefine nail olmak benim doğduğumu gösteriyordu.

Limanın konvansiyonel sınırını geçtim ve Flora çeşmesine yaklaştım. Yanımda boş bir taksi durdu, şoför el işaretleriyle beni oturmaya davet etti. Ona hizmetlerine ihtiyaç olmadığını belirttim. Ve benimle yavaş ve hızlı bir şekilde yürümeye devam etti ve Hintçe ne dediğimi anlamadan kafasını pencereden dışarı çıkardı ve yüksek sesle bana hitap etti.

- Hey, beyaz domuz, taksinin boş olduğunu görmüyor musunuz, efendim? Bu sıcakta kaybolmuş koyun gibi sokaklarda ne işiniz var?

- Kay paycei tum? Marathi dilime başladım. - Ne istiyorsun?

- Kay paycei? - kafa karışıklığı içinde sürücüyü tekrarladı.

- Ne oldu? Dil sorunuz mu var? - Bombay'ın loru Marathi'sinde devam ettim. - Sen de Marathi bilmiyor musun? Peki Bombay'ın nesi var? Domuzun kafasındaki koyun beyni mi?

- Dizi! homurdandı ve İngilizceye geçti. - Baba, Marathi biliyor musun?

- Gora cherra, kala mann. Beyaz yüz, kara kalp, diye yanıtladım, vücudumun karşılık gelen bölgelerine tokat atarak. Sonra onu memnun etmek için nispeten kibar başvuru formundan yararlandım ve Hintçe'ye geçtim. - Dışım beyaz olsa da kardeşim, özümde Hintliyim. Boş zamanlarımda sadece yürüyüşe çıkarım. Neden yabancı turistleri müşteriniz olarak aramıyorsunuz ve benim gibi gururlu Hintli aptalları rahat bırakmıyorsunuz?

Şoför güldü ve elini camdan dışarı çıkardı, elimi sıktı ve uzaklaştı.

Kalabalığın nispeten seyrek olduğu kaldırım boyunca yoluma devam ettim. Derin bir nefes aldım ve muhasebecinin havası

ciğerlerimden çıkana kadar şehir havasını içime çektim. Didier ile tanışmak için Leopold'a gittim. En sevdiğim yerlerden geçmek istedim. Mafyadaki işim beni Mahalakshmi'den Malad'a, Cotton Green'den Thanu'ya, Santa Cruz'dan Andheri'ye ya da sinema kasabasına giden göl bölgesi gibi görkemli şehrin her yönüne götürdü. Tam sahibi olduğumuz alan, körfez boyunca Marin Drive'ın güneyindedir.

köşesinden Dünya Ticaret Merkezi'ne kadar bir yatak gibi kıvrılan uzun bir yarımada'yı kapsıyordu. Denizden birkaç otobüs durağı ötedeki cıvıl cıvıl sokaklara gönlümü verdim.

Korkunç sıcaklık, şarjlı beynimin derinliklerinde saklı olan düşünceler dışında her şeyi yakıp kavuruyordu. Birçok Bombaylı ve Bombaylı gibi ben de Flora Çeşmesi ile Kozey arasındaki bu yoldan defalarca geçmiştım ve hangi tarafta serin esinti ve gölgelik olduğunu iyi biliyordum. Güneş batır batmaz, ikindi yürüyüşlerinin kaçınılmaz adeti olduğu üzere, hemen tepeden tırnağa terledim, gölgede ve esintili yerlerde serinleyerek terimi kuruttum.

Trafiğin ve alışveriş yapanların arasından geçerken, geleceğimle ilgili düşünceler içinde kayboldum. Bombay yaşamının özüne yaklaştırıldıktan sonra şehri terk etme arzumun şimdi ortaya çıkmasına şaşırdım. Belki de doğamda olan bir hokkabazlıktı. Bilmiyorum ama aynı zamanda başka bir karşıt gücün etkisini de hissettim. Bir yandan Bombay'a olan sevgim, orada yaşayan insanların - Karla, Prabaker, Qadimbhaim, Khalid Ansari ve

diğerlerinin - kalplerinde, zihinlerinde ve sözlerinde somutlaştı. Hepsi farklı şekillerde şehri terk etseler de her tapınakta, sokakta, sahil şeridinde kısacası her yerde onların acıklı anıları vardı. Öte yandan yeni sevgi ve cesaret pınarları akmaya, kayıp ve çaresizliğin harap ettiği topraklarda yeni umut tohumları filizlenmeye başlıyordu. Salman mafyasının üst kademelerinde etkili bir konuma sahiptim. Bollywood stüdyolarında, televizyonda ve diğer multimedya alanlarında gerçek fırsatlar doğdu ve her hafta işbirliği teklifleri aldım. Pencereleeri Hacı Ali Camii'ne açılan lüks bir dairem ve çok param vardı. Lisa Carter benim için günden güne daha değerli hale geldi. Sevdığım yerlere sinen hüznün beni şehri terk etmeye itti ve yeni ilgi alanları beni şehre daha da bağladı. Şimdi bile Flora Çeşmesi'nden Kozue'ye giderken kararımı veremiyordum. Geçmişimin trajedilerini, bugünümün acılarını ve vaatlerini ne kadar düşünsem de geleceğimi belirleyecek kadar kararlılığım, güvenim ve inancım yoktu. Sanki hayatımı net bir şekilde görebilmek için doğru bilgiye, tartışılmaz bir gerçeğe ya da belki de dışarıdan birinin bakış açısına ihtiyacım vardı. Eylemlerimden emin olmama rağmen, onları tam olarak anlamadım. Artık turistler ve alışveriş yapanlar, arabalar, otobüsler, motosikletler ve at arabaları arasında dolaşırken, düşüncelerimi sokak kalabalığına bıraktım.

- Lin! - Leopold'a girerken ve birleştirilmiş masaların arkasında oturan gruba yaklaşırken Didier mutlu bir şekilde bağırdı. - Antrenmandan mı geliyorsun?

- Hayır, yürürken düşünüyordum. Buna zihinsel egzersiz veya ruhsal merhem diyelim.

- Her gün böyle bir tedaviyle uğraşıyorum. Ya da en azından her gece. -Garsona içkiyi getirmesini işaret etti. - Biraz daha otur Arturo, bırak Lin yanıma otursun.

Napoli polisiyle girdiği karışık bir ilişkiden sonra Bombay'a kaçan genç bir İtalyan olan Arturo Didyen'in bir sonraki macera nesnesiydi. Bu kompakt ve zarif genç adam, birçok kızın imreneceği bir yüze sahipti. Kibarca sorgulandığında bile neredeyse İngilizce konuşmuyordu, kaşlarını çattı. Sonuç olarak, Didier'in arkadaşları birkaç hafta, hatta birkaç aylığına yeni tutkusundan vazgeçmesi umuduyla Arturo'yu ilgi odağından uzak tuttular.

- Didier, "Carla biraz önce buradaydı. - Geleceğini bilirse pişman olur.

Seninle...

- Biliyorum. Benimle konuşmak istedi.

Masaya bir içki geldi. Didier ile kadehimi tokuşturup bir yudum aldım ve bardağı masaya koydum.

Masamızın arkasında Lisa ile işbirliği yapan Bollywood grubunun birkaç temsilcisi ve Kavita Singh'in çevresinden gazeteciler vardı. Letty ve Vikram, Didier'in yanında oturuyorlardı. Son derece güzel ve mutlu görünen çift, birkaç ay önce Colaba'nın göbeğinde, çarşıya yakın bir yerde yeni bir daire satın aldı. Bu satın alma işleminden sonra aile bütçesi zayıflasa da çift, Vikram'ın ebeveynlerinden borç para almak zorunda kaldı, ancak satın aldıkları daire sadece

birbirlerine olan güvenleri değil, aynı zamanda büyüyen film işlerinin parlak geleceğinin garantisiydi. Olan biten her şeyden heyecan duyuyorlardı.

Vikram beni gördüğüne sevindi ve ayağa kalktı, sarıldı ve beni selamladı. Letty'nin etkisi ve Vikram'ın kendi ince zevki altında, şık kıyafeti yavaşça düştü ve geriye sadece siyah kovboy çizmeleri ve gümüş bir kemer kaldı. En sevdiği şapkası, tehlikeli oyuncularla karşılaşmak yerine büyük şirketlerin akın ettiği yönetim kurullarında olmak zorunda olduğu zamanlardan beri isteksizce bıraktığı odamdaki bir kancaya asılıydı. Bu şapka sahip olduğum en değerli şeylerden biriydi.

Letty ile tanıştığında Letty'yi öpmek için eğildiğinde gömleğimin yakasından tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

- Esrarengiz bir şekilde, "Kendine hakim ol genç adam," diye fısıldadı, "kendine hakim ol."

Cliff de Souza ve Chandra Meta, Letty'nin yanına oturdu. Sanki yakın arkadaşmış gibi zaman zaman çevrelerini değiştirmişler. Cliff biraz kilo vermişti ve Chandra da onun kadar kilo almıştı. Ancak görünüş bakımından birbirlerinden farklı olmakla birlikte diğer hususlarda hemfikir ve ortak kabul edilirdi. Kırk saat ara vermeden birlikte çalışarak birbirlerinin konuşmalarına, mimiklerine, tavırlarına hakim olmuşlar ve bunun sonucunda birbirlerini daha iyi tanımışlardı.

büyük ölçüde tekrarlandılar, çekim yerlerinde Gönbul amıcan ve Skelet amıcan olarak hitap edildiler.

Yanlarına yaklaştığımda ikisi de aynı sevinçle ellerini uzattı ama bu sevincin başka bir nedeni daha vardı. Clifford de Souza, benim aracılığım ile tanıştığı Kavita Singh'e delicesine aşıktı. Onu yakınlaştıracığımı umuyordu. Ve Kavita'yı yeterince uzun zamandır ve iyi tanıdığım için, onun istek ve niyetine uygun olmayan hiçbir şeyi, hiçbir etki altında kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum. Ancak Clift ile ilişkisi oldukça samimiydi ve pek çok ortak noktaları vardı. İkisi de otuzlu yaşlarına yaklaşıyordu, ikisi de evli değildi. O yıllarda Hint toplumunun zengin tabakalarında o yaşa kadar evlenmemek olağandışı ve kabul edilemez bir şey olarak görüldüğünden, takvimi dolduran bayram günlerinde akrabalar bir araya toplanır ve bıkmadan usanmadan onları azarlamaya devam ederlerdi. Her ikisi de basında çalıştı, bağımsızlıklarından gurur duydular ve yaratıcı yönlerini geliştirmeye devam ettiler. Her ikisi de zaptedildi, her iki tarafa da istem dışı herhangi bir yanlış anlaşılma veya anlaşmazlıkta söz hakkı verdi ve adil bir karar vermeye çalıştı. Sonunda ikisi de sevimli ve çekici görünüyordu. Kavita'nın ince çerçevesi ve çekici bakışları, Cliff'in kuru sertliğini ve çocuksu içten gülümsemesini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

İkisini de çok istediğim için gönülden bir elçi yaptım ve aralarını düzeltmeye çalıştım. De Suzanne'i herkesin önünde övdüm ve Kavita ile yüz yüze geldiğimde her fırsatta onun olumlu

yönlerinden bahsettim. Birbirleri için mükemmel olduklarını düşündüm ve içtenlikle mutlu olmalarını istedim.

Chandra Meta'nın beni gördüğüne sevinmesi, öncelikle onunla karaborsa arasındaki tek yakın ve barışçıl aracı olmamdan kaynaklanıyordu. Salman Mushtan, Qadirbhai gibi sinema dünyasıyla ilişkilere bazı avantajlar sağladı. Hem federal hem de eyalet düzeyinde kabul edilen yeni yasalar, para takası düzenlemelerini sıkılaştırarak kara para aklamayı giderek daha zor hale getirdi. Pek çok nedenden ve aynı zamanda film endüstrisinin önlenemez parlaklığından dolayı, finans ve yatırımı kontrol eden politikacılar bu alana sempati duydular ve geniş fırsatlar yarattılar. O yıllar ekonominin suni canlanma yıllarıydı, Bollywood filmlerinin rönesansı popüler oldu, daha kaliteli yapıldı ve tüm dünyaya yayıldı. Ancak, yukarıda belirtilen tüm gelişmelerle birlikte, maliyetler de arttığı için geleneksel finansman kaynakları yeterli değildi. Bu nedenle birçok film yapımcısı, mafya hakkında filmlerin yapımı için fon sağlayan garip bir mafya yapıları birliği yarattı. Bu başarıdan elde edilen gelir, mafyanın finansmanı sayesinde oluşturulan yeni senaryolarla filmlere konu olacak yeni suçlara harcandı.

Tüm bu davalara Chandra Meta ve Salman Mushtan arasında arabulucu olarak dahil oldum. İlişkileri karşılıklı faydaya dayanıyordu. Mafya

yönetim kurulu, Metaila de Suzanne'in film prodüksiyonuna crore, yani crore rupi yatırım yapıyordu ve sonunda kendi gelirini

temizliyordu. Benden rupileri dolara çevirmemi istediği Chandra Meta ile ilk temasım, oldukça görkemli görünen yönetmenin sıkı sıkıya sarıldığı bir dizi kazançlı sözleşmeye yol açtı. Zengin oldu ve zengin olmaya devam etti. Ancak şirketine para harcayan insanlardan korkuyor, onlarla görüşürken güvensizlik hissediyordu. Bu yüzden Chandra benimle tanıştığında mutlu bir şekilde gülümsedi ve beni ağına çekmeye can attı.

Aldırmadım. Bollywood filmlerine, Chandra Metha'ya karşı iyi bir tavrım vardı ve beni hesaplamaya dayalı çalkantılı arkadaşlık dünyasına sürüklemesine izin verdim.

Meta'nın yanında oturan Lisa Carter'dı. Uzun, gür sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Berrak mavi gözleri ateşli bir kararlılıkla parlıyordu. Bronz teni, gizemli görünüşüne çok yakışıyordu. Kilodaki hafif artıştan kendisi dehşete düşse de, diğer tüm erkekler gibi ben de değişikliği memnuniyetle karşıladım. Tavrında yepyeni bir tarz belirmişti: Gülüşünde sıcak ve yavaş bir zarafet, özgür ve çekici kahkahasıyla insanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarabilecek samimi bir sadelik. Bu değişiklikleri haftalarca, aylarca gözlemledim ve ilk başta ona olan aşkımdan kaynaklandığını düşündüm. İlişkimizi resmileştirmemiş ve aynı çatı altında yaşamamış olsak da sevgiliydik ve birbirimize karşı dostluktan daha yüce duygular besliyorduk. Bir süre sonra değişiminin benimle ilgili olmadığını ve tamamen kendi isteğiyle olduğunu anladım. Ayrıca aşk çeşmesinin derinliğini gördüm ve mutluluğun

ve güvenliğin sevgilinizle açıkça paylaşma fırsatına bağı olduğunu anladım. Aşk onu güzelleştirdi. Gözleri insanlara gökyüzünü ve gülümsemesi bir yaz sabahı verdi.

Lisa beni yanağımdan öptü. Ben de aynısını yaptım ve kaşlarının arasında oluşan ve mavi gözlerine yansıyan kasvete şaşırdım.

Ondan sonra masanın arkasında Anwar ve Dilip isimli iki gazeteci oturuyordu. Üniversiteden yeni mezun olan bu gençler, Bombay'ın günlük gazetesi "Nundey"de hâlâ gizli imzalı yazılar yazıyorlardı. Akşamları, Didier'nin "saray kulübünde" sansasyonel haberleri, sanki bu olaylarda önemli bir rolleri varmış veya bağımsız bir gazetecilik soruşturmasıyla meşgullermiş gibi bir tonda tartıştılar. Coşkuları, sıcaklıkları, taşkınlıkları ve büyük ölçekli planlamaları tüm grubun dikkatini çektiği için Kavita'yla Didye ara sıra alaycı şakalarla onlarla dalga geçiyordu. Gençler buna oldukça ihtiyatlı bir şekilde cevap verdi ve cevaplar herkesi güldürdü.

Aslen Pencaplı olan uzun boylu Dilip'in badem gözleri ve sarı saçları vardı, iri başlı Anwar ise ondan daha kısa, koyu saçlı ve ciddiydi. "Taze kan," diye seslendi Letty onlara. Bombay'a ilk geldiğinde benim için de aynı şeyi söylerdi. Bu hedefe yüksek bir şevkle adım atın

Komşu gençlere baktım ve eroinden ve tüm suçlardan önceki günlerde onlar gibi olduğumu hatırladım. Onlar gibi ben de gençtim, mutluydum ve umut doluydum. Şimdi onlara bakıp, masada oturanların güzel ve umutlu olduğunu düşünmek beni mutlu

ediyordu. "Leopold" a gelişleri tamamen yasaldı, tıpkı Ulla, Modena, Mauricio'nun yokluğu gibi ve bir gün ben de burada olmayacağım.

Genç gazetecilerle el sıkıştım ve yanlarında oturan Kavita Singh'e yaklaştım. Kavita bana sarılmak için ayağa kalktı. Bir kadın ancak güvendiği bir erkeğe sarılabilir ve kalbinin başka bir kadında olduğunu bilir. Bombay'ın yabancı hanımlarında bile bu korku ifadesi nadiren görülüyordu, ama Hintli kadınlar için bu tür bir özgürlük yakın ilişkilerin göstergesiydi ve onlarda böyle bir davranış hiç gözlemedim. Kavita Singh'in bu arkadaşı kucaklaması büyük önem taşıyordu. Uzun yıllardır Bombay'da yaşamama ve orada yaşayanlarla Hintçe, Marathi ve Urduca konuşmama ve hatta bana samimiyet ve saygıyla davranan gangsterler, gecekondu sakinleri ve Bollywood aktörleriyle etkileşimde bulunmama rağmen, benim için çok nadirdir. Kavita'nın bu eylemi gibi Kızılderililer arasında eve geliyordum.

Bu koşulsuz güvenin benim için ne kadar önemli olduğunu kendime hiç söylemedim. Sürgün yıllarında duygularım çoğu zaman dile getirilmedi, yüreğim yüksek korku çitleri, bir umut kafesi ve bir utanç yatağıyla bir hapisane hücreesine hapsedildi. Parlak, sevgi dolu anları iki elinizle tutmanın ne kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum çünkü tekrarlanmama tehlikesi var. Yerinde, zamanında, doğru zamanda dile getirilmeyen, yaşanmayan, yürekten kalbe aktarılmayan samimi ve gerçek duygular, gecikmiş anılarla kendisine uzanan ellerde kurumaya, solmaya mahkumdur.

Gri-pembe akşam duvağı şehrin üzerine düştüğü o gün Kavita'ya hiçbir şey söylemedim. Nezaketinden kaynaklanan gülümsemeyi gereksiz bir oyuncak gibi fırlatıp attım. Elimi tuttu ve beni yanında oturan adamla tanıştırdı.

- Lin, Rajit ile henüz tanışmamış olmalısın, dedi Kavita yanıma gelip elimi sıkarken. - Ranjit... Karla'nın arkadaşı. Ranjit Chowdhury, bu Lin.

Letty'nin beni kendine bakmam için aradığında kaşlarının arasındaki çatmanın sebebini o an anladım.

- "Bana Jit de," dedi Ranjit gülümseyerek.

- Şey, - Ciddi bir tonda cevap verdim. - Tanıştığıma memnun oldum Cit.

- Bombay'ın en iyi okul ve üniversite mezunlarının ahenkli akıcılığıyla yanıtladı; Bu telaffuzu, İngiliz dilinin diğer tüm olası telaffuzlarından daha çok beğendim. - Senin hakkında çok şey duydum.

- Acha mı? - Kızılderililere özgü istemsiz bir tepki gösterdim.

Söylediğim kelimenin gerçek çevirisi "iyi" anlamına gelse de, benim durumumda ve bu tonda "gerçekten" anlamına geliyordu.

- Evet, gerçekten, - diye yanıtladı Ranjit gülererek. - Carla sık sık senden bahsediyor. Onun gözünde gerçek bir kahramansın. Muhtemelen bunu bensiz de biliyorsundur.

- "İlginç," dedim samimiyetinin gerçekliğini test ederek. - Sohbetlerimizden birinde Carla bana sadece üç tür kahraman olduğunu söyledi - ölü, mağlup ve esrarengiz.

Ranjit başını geriye attı, bembeyaz Kızılderili dişlerini gösterdi ve kıkırdadı. Gözlerimin içine baktı ve hayranlıkla başını salladı.

"Carla'nın şakalarını anlıyor," diye düşündüm. - Kelime oyunları oynamayı sevdiğini biliyor ve bu oyuna o da katılıyor. Carla'nın onun sempatisini kazanmasının nedenlerinden biri de bu."

Diğer nedenler daha açıktı. Jit de benim gibi orta boylu, şişman, mavi ve kıvrak bir adamdı. Bu güzellik sadece uzun bir yüz, geniş bir alın, topaz rengi ifadeli gözler, düz bir burun, gülen dudaklar ve güçlü bir çene gibi bireysel özelliklerden ibaret olmayıp, bir zamanlar söylendiği gibi, güzelliğin kendisiydi. "cesur bir çocuk" - bir yatçı ¹²¹, bir dağcı, bir gezgin. Saçları kısa kesilmişti ve alnı geri çekilmeye başlamıştı ama bu ona yakışıyordu, sanki bu stili biraz da kendi iradesiyle seçmiş gibiydi. Hatta Sanjay, Andrew, Farid ve diğer mafya üyeleriyle gittiğim şehirdeki dükkanlarda satılan en pahalı kıyafetlerden biriydi. Bombay'da kendine saygısı olan hiçbir gangster, Ranjit'in kostümünden hoşlanmazdı.

Masanın sonunda Metaila de Suzanne'ın şirketinde birinci yönetmen yardımcısı olarak çalışan ve bağımsız yönetmen olmaya hazırlanan Kalpana Ayer oturuyordu. Ranjit'ten ayrılıp ona doğru geldiğimi görünce bana göz kırptı.

- Bir dakika bekle! Ranjit kibarca aradı. - Ben seninle...

Hikayeleriniz hakkında sohbet etmeyi çok isterim.

Omuz silkip arkasını dönen Kavita'ya baktım.

¹²¹Yatçı - yatta su sporları yapan bir atlet (çevirmenin notu).

- Kavita onları bana okumam için verdi ki bence harika hikayeler.

- Teşekkür ederim, - aceleyle cevap verdim, ondan tekrar uzaklaşmaya çalıştım.

- Hayır, hayır, doğru, hepsini okudum ve çok beğendim.

Belki de bir insanı önyargılı olduğu bir kişinin ciddi bir gerekçe olmaksızın aniden içtenlikle övmesi kadar aptallaştıran ikinci bir sebep yoktur. Utancın terinin ruhuma işlediğini hissettim.

- Teşekkürler, - Zaten kalbimden söyledim. - Bunu duyduğuma çok sevindim, ancak Kavita bu hikayeleri asla açıklamadı.

- Biliyorum, - aceleyle yanıtladı Ranjit. - Bence tam tersine bunları mutlaka ifşa etmeli ve ilgililere okutmalısınız. Üzgünüm, tür ve konu kriterlerine göre gazeteme uygun değil ama "Nundey" için bence tamamen uygun. Ve Nundey onlar için sana iyi bir ücret ödeyecek. Gazetenin genel yayın yönetmeni Anıl benim arkadaşımdır. Onun zevkini biliyorum ve hikayelerinizi beğeneceğine inanıyorum. İzniniz olmadan kesinlikle ona hikayeler vermiyorum. Ama hoşuma gittiğini söyledim, Anıl sizinle tanışmak istiyor. Onunla bir dil bulacağınızdan hiç şüphem yok. Tüm söylemek istediğim bu. Elbette karar sizin, kendisi bu görüşmeden memnun kalacak, başarılar diliyorum.

Sonunda Ranjit oturdu, Kalpanay'ı bir insan gibi selamladım ve Didier'in yanındaki yerimi aldım. Aklım Ranjit'in söyledikleri arasında dolaşsa da, Didier'nin Arturoy ile İtalya'ya bir gezi planladığını da duydum. Sonra Didier "üç ay boyunca" ekledi ve o üç

ayın üç yıla dönüşebileceğini ve onu kaybedebileceğimi düşündüm. Oldukça aptalca bir varsayımdı ve hemen reddettim. Didier'siz bir Bombay, "Leopold"suz bir Bombay veya Hacı Ali Camii ve Hindistan Kapıları'sız bir Bombay demektir. Hayal etmek imkansızdı.

Konuşan, gülen, yiyip içen, bademlerimi dolduran, sağlık, başarı ve hayallerinin gerçekleşmesini dileyen, duygularımı gözlerimle ifade eden arkadaşlarıma bakardım. Sonra dikkatimi Karla'nın sevgilisi Ranjit'e çevirdim. Geçen aylarda bu konuda biraz araştırma yapmıştım. Ranjit, kasırga vuran Bangladeş'in kıyı kentlerine ağır kayıplar verirken kamyonla yiyecek ve diğer temel ihtiyaçları teslim ederek servet kazanan eski bir sürücü olan Rasprakash Chowdhury'nin ikinci ve en sevdiği oğluydu. Bu işin başında devlet kendi ihaleleriyle finanse edilen küçük erzakların taşınmasıyla uğraşırken, daha sonra bu taşımaların ölçeği kamyon, anlaşmalı uçak ve gemileri de işin içine katarak genişletildi. Böylece Ramprakash Chowdhury, ulaşım ve kitle iletişim alanında faaliyet gösteren daha büyük profilli bir şirketle birleşerek küçük bir Bombay gazetesinin sahibi oldu. Gazetenin yönetimini, kendi kuşağında anne veya baba tarafından yüksek öğrenim gören ilk kişi olan oğlu Ranjit'e emanet etti. Ranjit, gazetenin adını "Günlük Posta" olarak değiştirdi ve sekiz yıllık başarılı yönetimin ardından kendi bağımsız televizyon kanalını açmayı başardı.

Zengin, oldukça ünlü ve nüfuzu yüksek olan Ranjit, yorulmadan ve şevkle gazete yayıncılığı, televizyon ve film yapımcılığı yapmaya

devam etti ve multimedya dünyasının parlayan yıldızı oldu. Ramprakash'ın, Ramprakash'ın diğer torunları gibi, çocukluğundan beri babasının ticaretiyle uğraştığı için özel bir okulda okuma fırsatından mahrum bırakılan ağabeyi Rahul'u kıskandığı söylenir.

Ayrıca kendisinden küçük iki erkek kardeşinin çılgın bir hayat sürmesi.

skandal toplantılar düzenledikleri ve Ranjit'in akrabalarını bir sonraki tartışmadan kurtarmak için sık sık büyük rüşvet vermek zorunda kaldığı söylentileri vardı. Kendisinden herhangi bir pislikte bahsedilmemişti, kardeşlerinin neden olduğu baş ağrısını hesaba katmasaydı, hayatı tamamen mutlu sayılabilirdi.

Letty, Ranjit'in imrenilen ve çekici bir hedef olarak görüldüğünü söyledi. Masada konuşmaktan çok dinler, kaşlarını çatmaz, sık sık gülümser, kendisiyle övünmez, kibar ve kibar davranır ve tüm bunları görünce çekici olduğunu kabul etmekten kendimi alamadım. her yol. Ama nedense onun için üzüldüm. Birkaç yıl hatta birkaç ay öncesine kadar herkesin "korkunç yakışıklı çocuk" dediği bu adam beni kıskandırır. Belki ondan nefret ederdim. Ranjit Chowdhury'ye karşı böyle bir duygum yok. Nefret ve kıskançlık yerine, Karla'ya ve onunla olan ilişkimize net bir şekilde bakarak, yıllardır ilk kez bu zengin ve yakışıklı medya oligarkına üzüldüm ve içtenlikle iyi dileklerde bulundum.

Lisa ve diğerleriyle yarım saatlik sohbetin ardından gözlerim birden restoranın giriş kapısında durup işaretlerle ve el hareketleriyle beni arayan Johnny Cigar'la dalga geçiyordu.

Masadan kalktığım için mutluydum ama gitmeden önce Didier'yi kolundan çekerek bana doğru döndüm.

- Dinle, eğer İtalya gezisi konusunda ciddiysen...

- Tabii ki ciddiylim! "Ben..." Didier konuşmaya başlamak istediğinde sözümü kesti.

- ...ve siz yokken dairenize göz kulak olmak isterseniz, bunun için mükemmel iki adamım var.

- Hangi çocuklar?

- "George," diye yanıtladım. - Georges, İkizler ve Akrep'i imzalayın.

Görünüşe göre bu fikir Didier'e pek ilham vermemiş.

- Peki ya Georges... nasıl diyebilirim ki...

- Tamamen güvenilir insanlar, - Onun için tamamladım. - Dürüst, temiz, kibar ve cesurdurlar. Kendi hallerine bırakıldıklarında, evinizde olması gereken süreden bir dakika bile fazla kalmak istemeyeceklerdir. Aksine onları yola çıkarıp evinize yerleşmeye ikna etmem bana pahalıya patlayacak. Sokakta yaşamayı tercih ediyorlar. Geçici olarak evinizde kalarak bana bir iyilik yaptıklarını söylemeliyim, belki kabul ederler. Evinize göz kulak olacaklar ve en az üç ay nezih bir evde yaşayacaklar.

- Düzgün bir evde mi? - dedi Didier hoşnutsuzlukla. - Evim hakkında böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edersin? Bombay'ın tamamında benimki gibi bir ev bulamazsınız!

Bunu biliyorsun, Lin! "Muhteşem", "tekrarlanamaz" dersiniz, anlıyorum.

Buna "terbiyeli" demek, balık pazarının nezih bir köşesine saklanıp her sabah orayı hortumla suladığımı söylemeye benzer.

- Al-garaz, teklifime ne dersin? - Diye sordum.
- Terbiyeli! - hala coşkuluydu.
- Unut gitsin! Gitmek zorundayım.
- Ne diyorum ben? Belki de öyle olması daha iyidir. Georges'a karşı hiçbir şeyim yok. Kanadalı Akrep George biraz Fransızca bile biliyor. nedir diyorum. Evet. Onlara umursamadığımı söyle. Beni görsünler, ben onları yerli olarak anlarım.

Herkesi gülerek karşıladım ve Johnny'ye yöneldim. Johnny sabırsızca üzerime atıldı.

- Şu anda, bu saatte benimle gelebilir misin?
- gidebilirim Yürüyerek mi yoksa taksiyle mi gidelim?
- Muhtemelen taksiyle gitsek daha iyi olur.

Yaya trafiğini yararak ilerledik ve bir taksi çevirdik. Arabaya bindiğimizde memnuniyetle gülümsedim. Birkaç aydır, George'lara arada bir ceplerine para koymaktan başka pratik yardım sağlamanın yollarını düşünüyordum ve Didier'in İtalya'daki tatili bu fırsatı sağladı. Onun muhteşem ve eşsiz evinde, sokak dertlerinden ve kaygılarından uzakta, ev yemekleri yiyerek rahat bir şekilde yaşayacakları yerde, sağlıklarına kavuşacak ve ömürlerini uzatabileceklerdi. Öte yandan, evinin Georges'a emanet edildiğini hatırlayan Didier, teselli bulamayacak ve aceleyle geri dönecekti.

- Adresi söyle, nereye gidiyoruz? Johnny'ye sordum. "Dünya Ticaret Merkezi," dedi Johnny şoföre, bana gülümseyerek ama açıkça endişeliydi.

- Orada ne oldu?

- Aynen öyle... harabelerde küçük bir sorun var.

- Anlıyorum, - Kendisi sorana kadar net bir cevap almayacağımı fark ederek cevap verdim. - Oğlun nasıl?

- Harika, - Dedikleri gibi Johnny'nin yüzü aydınlandı. - Bütün gücüyle parmağıma yapışıyor! Büyük ve güçlü olacak, kesinlikle benden daha büyük. Prabaker ve Parvati'nin çocuğu da çok güzel. Prabaker'a çok benziyor... onun gibi gülümsüyor...

Ölen arkadaşım hakkında konuşmak benim için çok zordu.

- Peki Sita nasıl? kızlar nasıl - Diye sordum.

- Harikalar Lynn, her şey yolunda.

- "Dikkatli ol Johnny," diye uyardım iyi niyetle. - Üç yıl geçti ve sen şimdiden üç çocuk babasısn. Gözlerini kapatacaksın ve yaşlı bir adama dönüştüğünü ve bir çocuğun tepene tırmandığını göreceksin.

- Mutlu bir gülümsemeyle "Heyecan verici bir gelecek," dedi.

- Ama örneğin iş nasıl? İyi kazanabilir misin?

- Evet Lin, iş açısından her şey yolunda. Herkes vergi öder ve söylenir. Benim işim de iyi gidiyor, Sitayla'nın yanındaki kulübeyi alıp bizimkiyle birleştirip evi genişletmek istiyoruz.

- Harika! Ne kadar güzel bir ev olacağını hayal ediyorum. İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra Johnny endişeyle, neredeyse acıyla bana döndü:

- Lin, o zamanlar iş teklifini geri çevirmiştin...
- Endişelenme Johnny, her şey yolunda, boşver.
- Hayır, hiç iyi değil. "Evet" demeli ve çalışmayı kabul etmeliydim.
- Yani işler dediğin gibi gitmiyor mu? - Zorluğun ne olduğunu anlamadan sordum. - Paraya ihtiyacın var mı?
- Hayır, hayır, ben iyiyim. Ama senin yanında olsaydım, o serserilerle kara ticarete katılmazdın.
- Hayır Johnny...
- Her gün kendimi cezalandırıyorum, dedi yüzünde üzgün bir ifadeyle. - Muhtemelen o zaman bana sordun çünkü yanında bir arkadaşın olması gerekiyordu. Ve iyi bir dostluk örneği oluşturmadım. Her gün düşünüyorum. Affedersiniz.
- Dinle Johnny, anlamıyorsun. Mesleğimle gurur duymasam da utanmıyorum. Böyle bir şeye bulaşman senin için ayıp olur. Bu yaygın bir sorundur. Bu yüzden sana büyük saygı duyuyorum, seninle gurur duyuyorum. Sen iyi bir arkadaşsın Johnny.
- "Hayır," diye mırıldandı, yere bakarak. .
- "Evet," diye ısrar ettim. - Seni çok seviyorum Johnny.
- Lin! aniden aşırı bir heyecanla seslendi. - Lütfen, o serserilere dikkat edin. Lütfen!

Onu rahatlatmak için gülümsedim.

- Dinlemek! - Artık sabrımı kontrol edemiyordum. - Belki sonunda bize gezimizin ne hakkında olduğunu söyleyebilirsin?

- Ayılarla,' diye yanıtladı Johnny.

- Ayılarla mı?

- Evet. Daha doğrusu bir ayıyla Kanoyla. Onu hatırlıyor musun?

- Tabii ki! - Cevap verdim. - Onları unutmak için 0 yaramaz? Ne oldu? Tekrar tutuklandı mı?

- Hayır, hayır, Lin. Kano hapiste değil.

- Teşekkürler tanrım. En azından sertleşmiş bir suçlu değil, bu bir teselli.

- Anlıyorsun... Asıl mesele hapisten kaçmış... - Baho!

- ...hala kaçak sayılıyor, başına veya patisine ödül konmuş. - Kano bir kaçak mı?

- Evet. Her yerde asılı "Aranıyor" ilanları bile var.

- Asılı olan nedir?

- Kano'nun bir resmi,' diye açıkladı Johnny sakince. - İkinci kez tutuklandıklarında antrenörlerle fotoğrafını çektiler. Şimdi de fotoğrafı çekip her yere aranıyor ilanı ile koymuşlar.

- Onlar kim?

- Devlet Hükümeti Maharashtra Polis Genel Müdürlüğü, Sınır Devriyesi Departmanı ve Çevre Koruma Politikası Departmanı.

- Aman Tanrım! O talihsiz kişi hangi suçu işledi? Birini mi öldürdü?

- Hayır, öldürmedi. Böyle bir olay oldu. Çevre Koruma Dairesi, dans eden ayıları zulümden korumak için yeni bir politika başlattı. Kano'nun antrenörlerinin onu bir ağabey gibi sevdiklerini, ona asla

zarar vermeyeceklerini ve Kano'nun da onları sevdiğini bilmiyorlar. Ama siyaset siyasettir. Bu çevreciler Kano'yu yakaladılar ve bir hayvan hapishanesine koydular. O da göksel hocaları için çok güldü ve çok ağladı. Mavi antrenörler hapishanenin dışında durmuş ve Kano için ağlıyorlardı. Bu ağlamaya çok kızan mekanın iki bekçisi gök eğitmenlerini sopalarla dövmeye başladı. Zavallıyı dövdüler. Kano, antrenörlerinin dövüldüğünü görünce kendini tutamadı. Kafesi kırdı ve hapishanesinden kaçtı. Bu manzara gök eğitmenlerine güç verdi ve çevrecileri yenip Kano ile birlikte kaçtılar. Ve şimdi harabelerimizde - yaşadığınız evde saklanıyorlar. Tutuklanmamak için bir şekilde şehir dışına çıkarılmaları gerekiyor. Önümüzde ki sorun Kano'nun harabelerden Nariman Burnu'na ulaşımı. Kasabada bir kamyon durdu ve şoför Kanoyla ve eğitmenlerini almayı kabul etti.

- "Evet, kötü bir şey oldu," dedim alçak sesle. -Ayrıca her yerde arandıklarına dair duyurular var... Şeytana lanet olsun!

- Lin, bize yardım edecek misin? O ayı için üzülüyoruz. Aşk başka bir şeydir.

Bence o iki kişinin aşkları ayı bile olsa desteklenmeli değil mi?

- işte böyle...

- tamam ne diyorsun Yardım eder misin?

- Tabii ki, elimden gelenin en iyisini yapmaktan mutluluk duyacağım. Ve sen de benim için bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın.

- Tabii ki, Lin. Hizmetinizdeyim.

- Mümkünse, o aramayla ilgili resim reklamlardan birini bulun, olur mu? Bir hatıra olarak saklamak istiyorum. - Hatıra mı?

- Evet. Aıklamam uzun sürer... Özel olarak aramana gerek yok, denk gelirsen benim için bir tane al, tamam mı? Onları kurtarmak için herhangi bir fikriniz veya planınız var mı?

Kalıntıların yanında durduk. Güneş battı ve ilk yıldızlar gökyüzünde görünmeye başladı. ığlık atan çocuklar, ocakların ısısının dağılmak üzere olduğu kulübelerine dağılmaya başladı.

- Bir fikrimiz var, - dedi Johnny, çıkmaz sokaklardan hızla geçip yolda taşıtığımız tańıdıklarıyla buluşup selamlaşırken. - Tanınmamak için ayının görünüşünü değiştirmek gerekir.

- Bilmiyorum... - Tereddüt ettim. - Yanlış hatırlamıyorsam, Kano çok büyük, sağlam bir ayı.

- nce kafasına bir şapka, bir ceket geçirdik ve hatta bir ofis çalışanı gibi görünmesi için ceketine bir şemsiye bağladık.

- Evet, nasıl bir ofis çalışanına benziyordu?

- O kadar da değil," diye yanıtladı Johnny tamamen ciddi bir ses tonuyla. - Ceket giymiş bir ayıya benziyordu.

- Bakalım!

- Tanrı tarafından! şimdi ona uzun bir afgan giydirmeyi düşünüyoruz. O elbise tüm vücudu kaplıyor, sadece kafasında dışarı bakıp nefes almak için birkaç delik var.

- Oluşturucu?

- Ha-ha. Çocuklar şimdi büyük yapıyı satın almak için Muhammed Ali Yolu'na gidiyor. Şimdiye kadar... Aha! Döndüler! İnşaatçıyı bir ayı gibi giydirebilir ve ne olacağını görebiliriz.

Yaklaşık iki yıldır yaşadığım ve çalıştığım kulübenin yanında toplanan insanlara yaklaştık. Aralarında bir o kadar kadın ve çocuk olmak üzere on kadar erkek vardı. Harabelerden çıkıp burada bir daha asla yaşayamayacağıma ikna olmama rağmen, küçük kulübemi görmek her zaman güzel anıları geri getirdi. Kulübem zaman zaman buraya getirdiğim yabancıları, hatta burada gönüllü olarak yaşadığıma inanmak istemeyen bazı Kızılderilileri - Kavita, Vikram - korkuttu. Buraya her gelişimde her şeye tükürdüğümü, bu fakir ve gösterişsiz, sevgi ve saygı dolu hayatın akışına kendimi bıraktığımı, insan denizine karışmayı özlediğimi bilemezlerdi. kalpler. Harabelerimdeki hayatın saflığından

Konuşuyor olmam onlara garip geldi, çünkü etraflarında sadece pislik ve yoksulluk görüyorlardı. Çünkü bilmezler ki, burada yaşamak ve bu ümit ve keder meşakkatinde yol göstermek için insanın arınmış olması gerekir. Harabe sakinlerinin saflığı, öncelikle vicdanları önünde saf olmalarından kaynaklanıyordu.

Eski ve yerli evimi görünce, vicdansız kalbim yeniden ürperdi. Kalabalığa katılarak, içinden çıkan cüppe benzeri bir örtü içindeki deve baktım. Grimsi mavi bir dişi inşaatçı, pençelerinin üzerinde duran ayıyı tamamen kapladı. Oradaki insanlardan en az bir baş

daha uzun görünüyordu ve istemeden kendi kendime bu elbisenin yapıldığı kadının ölçülerini sordum.

- Azizime bak! - aniden ağzımdan çıktı.

Beceriksiz figür birkaç beceriksiz adım attı ve döndü, iple su bardağını devirdi.

- Sorun değil, dedi Citendra akıllıca. - Bu sadece çok uzun, şişman ve utangaç bir kadın.

O sırada ayı dört ayağının üzerine çöktü ve boğuk ve hoşnutsuz bir şekilde homurdanmaya ve homurdanmaya devam etti.

"Ya da uzun boylu, şişman ve... hırlıyor," diye devam etti Citendra.

- Kahretsin, hiç hırlayan bir kadına rastladın mı? diye haykırdı Johnny Puro.

- Ne bileyim... - dedi Citendra kendini savunmaya çalışarak. - Sadece yardım etmek istiyorum...

- Ayıyı böyle gönderirsen doğruca tekrar hapse girer, - dedim.

- Belki de ceket şapka ile tekrar kullanmalıyız? Yusuf'u önerdi. - Ama başka beden bir ceket bulmalısın.

- "Boyutunun suçu değil," dedim. - Bence polise yakalanmadan ayıyı Neriman Burnu'na götürmek istiyorsun değil mi?

- "Evet, Linbaba," diye yanıtladı Joseph.

Kazım Ali, Yusuf'u yerine bırakarak ailesiyle birlikte dinlenmek için altı aylığına doğduğu köye gitti. Bir zamanlar karısını acımasızca döven ve harabelerin tüm sakinleri tarafından cezalandırılan bir adam, bugün onların lideri oldu. Kazadan sonraki yıllarda Joseph içkiyi bıraktı, karısının sevgisini ve komşularının

derin saygısını kazandı. İskan meclisinin ve onun çeşitli komitelerinin tüm toplantılarına katıldı ve özenle bayındırlık işleriyle uğraştı. Tamamen değiştikten sonra sağlıklı bir yaşam tarzı sürüyor ve kendi kendine yeterli.

Halkla ilişkilere olan bağlılığının bir sonucu olarak, Kazım Ali onu geçici vekil olarak atadığında, başka aday gösterilmedi.

Joseph, "Nariman Burnu yakınlarında park etmiş bir kamyon var," diye devam etti. - Şoför, eğitmenleri Kanoyla ile alıp Nepal yakınlarındaki Uttar Pradesh'e götürmeye söz verdi. Orada, Gorakpur'un alt kısmı onların vatani. Buraya gelmekten çekiniyor ve bizden ayısını oraya, Nariman Burnu'na götürmemizi istiyor. Şimdi bunu nasıl yapacağız, Linbaba? Oraya böyle büyük bir ayı nasıl götürülür? Polis-devriye servisi onu görecektir ve hemen tutuklayacaktır. Kaçak bir ayıya yardım ettiğimiz için de bizi tutuklayacak. O zaman ne olacak? Bu yüzden üzerini örtmek istiyoruz.

- Konovale kahan hay? - Diye sordum. - Kano'nun spor ayakkabıları nerede?

- İşte büyükbaba, - diye cevapladı Citendra, iki antrenörü bana doğru itti.

Genellikle üzerine boyandıkları mavi rengi yıkamışlar ve tüm gümüş süsleri çıkarmışlardı. Uzun örgüleriyle saçlarını sarıklarının altına saklamışlar, sıradan beyaz pantolon ve gömlekler giymişlerdi. Egzotik süslemeleri ve süslemeleriyle küçüldüler ve

daha az fark edilir hale geldiler, doğaüstü bir ruhtan doğan fantastik yaratıklara benzemiyorlardı.

- Kano bebek arabasına oturabilir mi? - Antrenörlere sordum.
- Evet, büyükbaba! - gururla cevapladılar.
- Yanında olup onunla konuşursak bir saat oturur. Belki bir patikaya ihtiyacı yoksa bir saatten fazla oturabilir. Ancak böyle bir ihtiyaç ortaya çıktığında bizi her zaman bilgilendirir.

- Ama arabayı sürersek devrilmeyecek mi?

Soruyu tartışmaya başladılar ve orada bulunanlara, tüccarların kasabada meyve, sebze ve diğer ürünleri taşımak için kullandıkları arabalardan birinden bahsettiğimi açıkladım. Bir araba bulunup getirildiğinde, eğitmenler özenle başlarını sallayarak Kano'nun böyle bir arabaya kolayca sığabileceğini onayladılar. Her ihtimale karşı ayının arabaya bir iple bağlanmasını ve bunun gerekli olduğunu açıklarlarsa ayının itiraz etmeyeceğini önerdiler. Ondan sonra benimle anlaştılar.

- Johnny ve ben buraya gelirken ihtiyar Rakeshbaba'nın atölyesinden geçtik, dedim. - Atölyenin ışığı yanıyordu, pencereden Ganesh'in birçok demonte heykelini gördüm. Bazıları çok büyüktü. Hepsi yapıştırılmış ağaç hamurundan yapılmıştır ve içi boş oldukları için ağır değildirler. Bence Kano'yu bir arabaya koydu, kafasını ve vücudunu o heykel parçalarıyla birlikte.

¹ Ganesh veya Ganesha - fil başlı bir tanrı olan Hindu tapınağının ana figürlerinden biri. Ganesha ibadetine Ganpatti ritüeli denir.

Ganesh'in doğum günü şerefine düzenlenen yıllık Ganesh Chaturthi festivali sırasında, sokaklarda onun kuklalarının törensel bir alayı yapılır.

örtülebilir. İpek kurdeleler ve çiçek örgülerle süslüyoruz. "Yani sen Kanon..." diye mırıldandı Citendra.

- Evet, Kano'yu Ganesh ile maskelememizi söylüyor,' diye tamamladı Johnny, 've onu bir tür Ganpatti ayini gibi doğruca Nariman Burnu'na götür.

Harika bir fikir buldun, Lynn!

- Joseph, Ganesh Chaturthi'nin sona erdiğini, Linbaba'nın, büyüklükleri yirmi santimetreden on metreye kadar değişen yüzlerce Ganesh heykelinin denize atılmak üzere şehrin dört bir yanından geçtiği şenlikli alayların sonuna atıfta bulunarak ilan etti. Chaupatty Beach'te milyonlarca seyircinin önünde. - Chaupati plajındaki kalabalığın arasındaydım ama bu geçen haftaydı.

- Biliyorum, ben de oradaydım. Bu fikir oradan aklıma geldi. Bana göre tatilin bitmesinde bir sakınca yok. Şahsen, yılın herhangi bir zamanında bir araba üzerinde taşınan bir Ganesh heykeli görsem şaşırımam. Şaşırır mıydın?

Ganesha belki de Hindu tanrılarının en popüleriydi ve birinin onun heykelini taşıyan arabayı durdurup arayacağını düşünmemiştim.

- Bence Linbaba haklı, dedi Citendra. - Kimse Ganesh'e karşı tek kelime etmeyecek. Ne de olsa Ganesha, engelleri aşmanın tanrısıdır.

Fil başlı tanrı, zorlukların üstesinden gelmeye yardımcı olan dahi bir problem çözücü olarak biliniyordu. Başlı belaya giren insanlar, tıpkı Hristiyanların İsa Mesih'e yalvarıp dua ettikleri gibi ona dua ettiler. Aynı zamanda Ganesh, şairlerin ve yazarların koruyucu azizi olarak da kabul edildi.

- Joseph'in karısı Maria, "Ganesh'i Nariman Burnu'na götürmek zor değil" dedi. - Buradaki zorluk, Kano'yu Ganesh gibi göstermektir. Kano bu elbiseyi hiç giymek istemedi, bir şekilde üzerine giydirdik.

- Eğitimcilerden biri "Kano erkek olduğu için elbiseyi beğenmiyor" dedi. - Bu tür konularda çok hassastır.

- Ganesh aldırılmaz, diye ekledi ikinci eğitimci. - Kano'nun böyle bir eğlenceden hoşlanacağına inanıyorum. Aslında, toplum içinde parlamayı seviyor. Bu, iki ana kusurundan biridir. İkinci hatası ise genç kız kılığına girip onlarla dalga geçmesidir.

Eğitimci çok keskin Hintçe konuştu ve yanlış anladığımı düşündüm.

- Ne dersin? Johnny'ye sordum.

- Şaka yapıyorum,' diye yanıtladı Johnny. - Genç kızlarla.

- Kızlarla dalga geçiyor mu? Aman tanrım, bu ne anlama geliyor?

- Kesin olarak bilmiyorum, sanırım...

- Pekala, buna aldırma, - Onun sözünü kestim. - Yoruma gerek yok.

Davanın nasıl sonuçlanacağını merakla bekleyen insanlara baktım ve iki gezici sirk sanatçısı ile ayının kaderine bu kadar duyarlı olmalarına hayret ettim. Harabelerden çıkıp sakın ve rahat dünyaya katıldıktan sonra, komşunun elini tutma arzusunu düşünmeden bu karşılıklı desteğe ihtiyacım vardı. Prabaker'in köylülerinin dayanışması bile onların gaddarlığıyla kıyaslanamaz. Anne sevgisinin yüksek duvarı dışında, insanların sevdiklerini göz önünde bulundurarak birbirlerine karşı bu tavrıyla hiçbir zaman ve hiçbir yerde karşılaşmadım. Bu fakir, mağrur ve Allah'ın unuttuğu kulübeler arasında yaşadıktan ve o ortama alıştıktan sonra her yerde onu aradım.

- Aklıma başka bir şey gelmiyor, - Tekrar iç çektim. - Sadece böğürtlen, böğürtlen ve diğer şeylerle kaplarsak ses çıkarır. Ve Ganesh gibi giyinirsek, istediğimiz kadar oynayabilir, şarkı söyleyebilir, dans edebilir ve gürültü yapabiliriz. O zaman polis bizi durduramaz. Nereden biliyorsun Johnny?

- Johnny mutlu bir şekilde, "Bu planı çok beğendim," diye yanıtladı. - Bence harika bir plan. Denemeye değer.

- Ben de severim! - dedi Citendra yanan gözlerle mutlu bir şekilde. - Ama acele etmelisin, kamyon muhtemelen bir iki saatten fazla beklemez.

Citendra'nın oğlu Maria, Kazım Ali'nin bir zamanlar bileklerini bağlayarak cezalandırdığı Faruk ve Raghuram, ben harabelerden çıktıktan sonra küçük "klinik"in başında bulunan Eyyub ve

Siddhartha, başlarını sallayarak onayladılar. Joseph gülümsedi ve kabul etti. Böylece hepimiz, dört ayak üzerinde titreyerek yürüyen Kanoy ile birlikte akşamın alacakaranlığında Rakeshbaba'nın atölyesine gittik.

Yaşlı heykeltıraş bizi gördü, beyaz kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ama ne olursa olsun, Hindu tapınağının iki metrelik cam friz heykelinin detaylarını cilalamaya ve cilalamaya devam etmeye karar verdi. İki çilingir tezgahının üzerine dizilmiş kalın kalaslardan yapılmış uzun bir masanın arkasında çalışıyordu. Heykeltıraşın çıplak ayakla durduğu zemin gibi masa da baştan aşağı talaş, talaş, yapıştırılmış ağaç talaşı ve benzeri atıklarla kaplıydı. Atölyenin her yerine dağılmış plaketer, kabartmalar, heykeller ve kafalar, eller ve dolgun karınlar gibi dökme ve işlenmiş figürlerin ayrıntılarıyla çeşitli eşyalar vardı.

Rakeshbaba'yı ikna etmek biraz zaman aldı. İlk başta, kavgacı yapısıyla tanınan heykeltıraş, onunla ve tanrılarla alay ederek eğlenmek istediğimizi düşündü.

Sonunda onu üç nedenden dolayı yanımıza aldık. İlk sorun, eğitmenlerin dehası belirleyici faktör, Ganesha'ya olan bağlılıklarıydı. Heykeltıraşın fil başlı tanrıyı Hinduların taptığı diğer tüm tanrılardan daha çok sevdiği ortaya çıktı. İkinci sebep, Johnny'nin yaşlı adamın meseleyle baş edemeyeceği varsayımıydı. Rakeshbaba, gerekirse Ganesh şeklindeki Tac Mahal'i bile yapabildiğini, kendisi gibi dünyaca ünlü bir heykeltıraş için bir ayıyı örtmenin tek iş olarak görüldüğünü

söyledi. Belirleyici sebep, Kano'nun kendisiydi. 0. sokakta ayakta durmaktan ve beklemekten yoruldu, atölyeye girdi ve ustanın yanına sırtüstü uzandı, dört patisini de kaldırdı. Biraz öncesine kadar konuşmakta olan yaşlı adam bu sahneyi görünce öksüren bir çocuğa dönerek ayının karnını gıdıkladı ve ayakları havada sallanarak oynamaya başladı.

Sonunda Rakesh ayağa kalktı ve eğitmenler dışında herkesi ayısıyla atölyeden kovaladı. Tahta araba içeri alındıktan sonra heykeltıraş girişi hasırla kapatmış.

Orada burada sohbet edip sabırsızlıkla sokakta bekledik. Siddhartha, son yağmur mevsiminin kasabaya zarar vermeden geçtiğini ve ciddi bir hastalık olmadığını bildirdi. Kazım Ali Hussain tüm eşyalarını topladı ve dördüncü torununun doğumunu kutlamak için Karnataka eyaletindeki memleketi köyüne gitti. Kalabalık bana onun güvende ve sağlam olduğuna dair güvence verdi. Citendra, karısının ölümünden sonra yaşadığı şokları olabildiğince atlatmış olsa da, yeniden evlenmekten pişman olmuştur. Çalışma, ibadet etme, konuşma ve normal bir şekilde gülme yeteneği restore edildi. Annesinin ölümünden sonra içine kapanık bir kavgacıya dönüşen oğlu Satish, geçimsizliğini yenip harabe sokaklarına ilk adımlarından beri tanıdığı bir kızla nişanlanır. Gençler henüz aile kuracak yaşa gelmemiştii ama sabırsızlıkla o anı bekliyorlardı. Mutlu bir gelecek umudu Citendra'nın içini rahatlattı. Ve toplanan tüm insanlar, utangaç bir şekilde başını öne eğmiş, sadece Manyayla ile

zaman zaman birbirlerine ürkek gülümsemek için gözlerini kaldıran Joseph'e hayır dualarını sundular.

Sonunda Rakeshbaba hasırı kaldırdı ve herkesi içeri davet etti. Altın lamba ışığıyla dolu bir atölyeye girdik. Bitmiş heykeli görenler şaşkına döndü. Kano, yalnızca bir Ganesh perdesiyle gizlenmekle kalmadı, aynı zamanda mucizevi bir şekilde dönüştü. Ayının kafası, kolları bağlı pembe kanlı bir yatağın üzerinde yatan bir filin başının altına gizlenmişti. Vücudun alt kısımlarını açık mavi ipek bir örtü kaplıyordu. Arabanın içi ve Kano'nun vücudu ile başı arasındaki boşluk çok sayıda çiçek örgüsüyle doluydu.

-Aman Tanm, yani Kano gerçekten işin içinde mi? Citendra'ya sordu.

Ayı sesiyle başını salladı ve tanrı Ganesha gözlerinde antimonla gözlerinde canlandı. Elbette bu insan hareketinden farklı olarak bir hayvan hareketiydi. Ben dahil herkes şaşkınlık ve korkuyla gözlerini büyüttü. Çocuklar korkudan sıçrayarak büyüklerin ellerini ve ayaklarını tuttular.

- Bhagwa-a-an..." Chitendra hayretle haykırdı.
- Evet... - onayladı Johnny Cigar. - Lin, nasılsın?
- Allah göstermesin bu sahneyi sarhoşken görüyorum, - diye cevap verdim.

O sırada Ganesh başını geriye attı ve yüksek sesle uzun süre mırıldandı. Uyandım ve dedim ki:

- Neden durduk, gitme zamanı.

Destek grubu eşliğinde arabayı yuvarladık ve sokağa - trafik yoluna çıkardık. Dünya Ticaret Merkezi'ni geçip Bey Mahallesi'ne çıkan bulvara yürüdükten sonra tereddütle şarkı söylemeye başladık. Ama yavaş yavaş adımlarımızı hızlandırdık ve şarkıyı daha yüksek sesle çaldık. Görünüşe göre birçok kişi, kaçak ayı taşıdığımızı unutmuş ve bir hafta önceki Ganesh Chaturthi kutlamasında olduğu gibi aynı kendinden emin ve samimi dindarlık ruhu içindeler. Bu sırada yollarda başıboş köpek olmamasına şaşırdım. Kano'nun harabeleri ilk ziyaretinde ne kadar çılgınca havladıklarını unutmamıştım. Sürprizi Johnny ile paylaştım.

- Arrey, kuta nehi, - dedim. - Tuhaf, tek bir köpek görünmüyor.

Söylediklerimi duyan Johnny, Nayaran, Ali ve birkaç kişi daha endişeyle bana baktı. Gerçekten de, bir dakika geçmeden, solumuzdaki karanlıktan sağır edici bir köpek uluması duyuldu. Yolda bir köpek koştu ve bize öfkeyle havladı. Ortalama bir Bombay faresinden çok da büyük olmayan bu sıska, uyuz sokak köpeğinin vücudu şarkı sesimizi bastıracak kadar gelişmişti. İki üç saniye sonra, diğer tulalar da ona katıldı ve sürü oldu. Sağdan ve soldan köpekler nefret dolu ciyaklamalar, ulumalar ve hırıltılar çıkararak birer birer ve gruplar halinde akın etmeye başladı. Düğmeleri açık gömleklerine dikkatlice baktık ve sefahatlerinin sesini bastırmak için daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladık.

Bek-Bey'e yaklaşırken, kırmızı-kırmızı metalik üniformalı, kuş tüyü silindir şapkalı bir grup müzisyenin düğün repertuarlarını prova ettikleri bir meydandan geçtik. Yürüyüşümüzü gösterilerini

geliştirmek için bir fırsat olarak değerlendirerek bize katıldılar ve o kadar zarif olmasa da gürültülu bir şekilde popüler bir dini şarkının müziğini çalmaya başladılar. Mütevazı kaçakçılık etkinliğimiz yavaş yavaş ciddi bir geçit törenine dönüştü ve neşeli çocuklar ve dindarlar, kutlamaya çekilen her taraftan bize akın etmeye başladı. koroyu dinle

Kalabalık gücüne geri döndü ve kısa süre sonra katılımcı sayısı yüzu aştı. Kano bu gürültüyle köpeklerin vahşi havlamalarına kayıtsız kalamazdı kuşkusuz. Olduğu yerde dondu ve başını sallamaya başladı. O sırada bir yaya devriyesinin yanından geçtik ve onları bir an için gördüm, ağızları şaşkınlıkla açılmış, oldukları yerde donakalmış, palyaço suratlı karnaval mankenlerinin muntazam bir üslubuyla başları peşimizden dönmüşlerdi.

Sonunda gürültülu grubumuz Nariman Burnu'na yaklaşmaya başladı ve Oberoi otelinin kulesi göründü. Önlem almazsak alyanstan kaçamayacağımızı hissederek liderlerinin yanına gittim ve avucuna bir tomar kağıt para sıkıştırarak oradan ayrılıp Marine Drive'dan sağa dönmelerini söyledim. Görünüşe göre başarılı performanslarından cesaret alan müzisyenler, parlak bir şekilde aydınlatılmış sahil boyunca yürürken bir dizi dans hit çalmaya başladılar. Bizimle yürüyenlerin neredeyse tamamı orkestrayı takip etti. Bizi takip eden ve tanıdık bölgelerinden çok uzaklaşan köpekler bizden vazgeçtiler ve göründükleri karanlıkta kayboldular.

Ve sahilde kamyonun park ettiği boş alana doğru arabamızı sürmeye devam ettik. Aniden yakınlarda bir araba kornası duyuldu. Polis sandım, kalbim tekledi. Yavaşça başımı çevirdim ve yanında Salman'ın arabası, Abdullah, Salman, Sanjay ve Farid'i gördüm. Nehir taşlarıyla döşeli küçük ve boş bir otoparkta duruyorlardı.

- Johnny, bensiz kamyona yetişebilecek misin? - Diye sordum.
- Tabii ki, Lin. Neredeyse geldik. O ayakta ve bizi bekliyor.
- İyi. Sonra gidersin. Yarın görüşürüz. Ne olduğunu bana haber vereceksin. Duyuru isteğimi de unutmayın.

- Endişelenme, unutmayacağım, diye yanıtladı Johnny gülerek. Yolun karşısına geçip haydut arkadaşlarıma doğru yürüdüm. Sahildeki yiyecek kamyonetlerinden birinden akşam yemeği aldılar ve bitirmek üzereydiler. Yaklaştığımda, Farid arabanın tavanından kağıt tabak ve peçeteleri kazıdı ve yere attı. Her ne kadar doğal çevreyi önemseyen her Batılı gibi bu davranışına öfke duysam da. Çöp toplayıcıların onları toplayacağını, aksi takdirde işlerini ve kazançlarını kaybedeceklerini düşünerek öfkemi bastırdım.

- Bu oyunda ne kaybettin? Sanjay, herkesle tanışıp selamlaştıktan sonra sordu.
- Uzun bir sohbet, - Gülerek cevap verdim.
- "Ganesh'iniz bir rezalet," diye devam etti Sanjay. - Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Sanki yaşıyor, lanet olsun şeytana! Hatta gözlerime hareket ediyor gibiydi.

Tanrım, neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Eve geldiğimde, Tanrı'ya ilahiler söylemeliyim.

- Gerçekten, Lin, ne yaygara, yaar? Salman da Sanjay'i destekledi.

- Biliyor musun... - Makul bir cevap vermenin anlamsız olduğunu fark ederek çaresizce mırıldandım. - Polisin tutuklama emri olduğu için ayıyı harabelerden buraya kaçırmak zorunda kaldık. Ayıyı hapse atmak istediler.

- Ne kaçırdın? Ferid kibarca tekrar sordu. - Ayı.

- Ayı? Nasıl ayı?

- Arkadaşım, sıradan ayı. Dans edebilen canlı bir ayıdan bahsediyorum.

- Biliyor musun Lin," dedi Sanjay hayranlıkla dişlerini kibritle ovuşturarak, "Böyle eğlendiğini düşünmemiştim.

- Şuraya bak, bu ayı benim ayım değil mi? diye sordu.

- Şans eseri değil, evet, bu senin ayın. İşin aslına inecek olursak, her şeyin sorumlusu sensin.

- "Benim ayım" ne demek? Salman, Abdullah'a talepkar bir şekilde sordu.

- Uzun zaman önce Lin için kiralayıp göndermiştim.

- Neden?

- Abdulla gülerek, "Böylece Lee kucaklanmak için hayatta kalsın," diye yanıtladı.

"Daha iyi, başlama," diye dişlerimi gıcırdattım ve gözlerimden ateş fışkırarak Abdullah'ı uyardım.

- Hey, ayıları kadın zannetmemiş olman mümkün mü? Sanjay sordu.

- Şeytana lanet olsun! diye haykırdı Salman, otoyola doğru bakarak. Faysal, Nazir'e gelir. Ve çok hızlı geliyorlar. Anlaşılan yine bir şeyler olmuş...

Başka bir "büyükkelçi" yanımıza geldi ve bir iki saniye sonra bir başkası durdu. Faisal Amir ve Nazir ve Andrew Ferreira ilkinden aceleyle çıktılar. Bir kişi de ilk arabadan indi, yanında durdu ve geldikleri yöne dikkatlice bakmaya başladı. Mahmoud Melbaf'ın düzgün imajını tanıdım. Bakanın arabasında Raj adında tombul bir haydut, yanında da Tarık var.

- Onlar zaten buradalar! - Faysal heyecanla yanımıza yaklaşıyor dedi. - Yarın gelirler dedik ama çoktan geldiler. Chuha ve adamlarıyla bir toplantıdan geliyorlar.

- Burdalar mı? Selman tekrar sordu. - Orada kaç kişi var?

- Faysal, "Onlar kendileri, başka kimse yok" diye yanıtladı. Geri kalanlar Thana'daki düğünde kutlama yapıyor. Şimdi oraya gidersek hepsini birden alırız. Bu ilahi bir işarettir. Bundan daha iyi bir fırsatımız olmayacak. Acele etmeliyiz.

' Sipariş - belirli bir işlemi gerçekleştirme veya bir şey satın alma emri, bir belge (çevirmenin notu).

- Buna inanamıyorum, diye mırıldandı Salman dalgın bir şekilde.

Kalbim atladı ve dondu. Ne hakkında konuştuklarını ve bunun hepimiz için ne anlama geldiğini çok iyi anladım. Birkaç gün boyunca, Walidlalla'nın mafyasında, Chuhaila'nın destekçilerinin Sapna'nın hayatta kalan uşağı ve iki akrabasıyla - erkek kardeşi ve

kayınbiraderi - anlaştıklarına ve grubumuza karşı bir eylem hazırladıklarına dair söylentiler vardı. Bölgenin dağıtımı için savaş hazırlanıyordu, Chuha savaşmaya can atıyordu.

Hayatta kalan İranlı casuslar ve Gani'nin eski yandaşları, mafyamız arasındaki çatışmaları öğrendiler ve bu fırsatı Chouhan'ın açgözlülüğünden ve küstahlığından yararlanmak için kullanmaya karar verdiler. Chuha'nın yeni silahlar almasına ve Pakistan'ın eroin kaçakçılarıyla olumlu ilişkiler kurmasına yardım edeceklerine söz verdiler.

Aslında onlar, düşman tarafına geçen hainlerdi: İranlılar SAVAK ile bağlarını koparmıştı ve Abdul Ghani artık hayatta değildi. Nefret duygusuyla birleştiler, yoldaşlarının intikamına susadılar ve tıpkı Chuha gibi bizimle acımasızca ilgilenmeye karar verdiler.

Durum uzun zamandır gergindi, hatta Salman adamlarımızdan birini Chouhan'ın çetesiyle tanıştırdı. Bombay'da kimse bu adamı, Bebek Tony lakaplı goa haydutunu tanıımıyordu. Chouhan'ın İranlılarla ittifakı hakkında aktardığı bilgiler, Salman'ı harekete geçirdi. Faysal, İranlıların Chouhan'ın evine geldiğini duyurduğunda, Salman'ın hepsini birden yok etmek için bir saldırı emri vereceğini önceden biliyorduk - Ghani'nin çetesi, İranlı casuslar ve Chouhan. Ayrıca planları, tüm gelir kaynaklarıyla birlikte Vandalla kontrolündeki bölgeyi ele geçirmeyi de içeriyordu.

- Salman Allah aşkına daha neyi bekliyorsun? - Sanjay'in gözlerinden ateş fişkırıyordu.

- Söylediklerinden yüzde yüz emin misin? - Salman kaşlarını çatarak Feysahn'ın arkadaşı Amir'e sordu.

- Yüzde yüz eminim, diye yanıtladı Amir, elini düz başına koyarak, saçını okşayarak ve bıyığının ucunu bükerek. - Onu kendi gözlerinde gördüm. İranlılar yarım saat önce geldiler, sabahtan beri Abdul Gani'nin erkek kardeşi ve eniştesi onları orada bekliyordu. Bebek Tony bizi önceden uyardı ve son raporunda hepsinin - Chouhan, Delhi ailesi ve İranlı çocuklar - bir araya toplandığını söyledi. Ve şimdi bize saldırmak için hiç vakit kaybetmiyorlar - belki yarın ya da bir gün. Chuha, Delhi ve Kalküta'dan yardım istedi. Elimizi kolumuzu bağlamak için aynı anda birkaç mevziden saldırmayı planlıyorlar. Başından beri Tony'ye Chouhan'ın evinde kalması ve İranlılar gelir gelmez bize haber vermesi talimatını vermiştim. Ancak eve bir grup insanın geldiğini de kendi gözlerimizle gördük. Yakında, Tony o da sokağa çıktı ve bir sigara yakarak bize işaret verdi. Abdullah'ı kovalayan aynı İranlılar. Ve şimdi hepsi tek bir yerde toplanmış, arabayla sadece iki dakika uzaklıkta. Henüz tam olarak hazır olmadığımızı anlıyorum ama gecikme yok Salman ve en geç beş dakika içinde harekete geçmeliyiz.

- Toplam kaç kişi var?

- Önce Chuhay ve arkadaşları, - dedi sonunda Amir. Yavaş ve gelişigüzel tavrı hiç de heyecanlı olmadığını gösteriyordu ama sanırım herkes üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı. - Altı tane var. Bunlardan biri - Manu - yetenekli bir soyguncudur. Biliyorsun.

Harshan kardeşlerin üçüyle de tek başına baş edebildi. Kuzeni Bichchu da kötü bir dövüşçü değil ve Akrep lakabını boşuna almadı. Chuhan'ın kendisi de dahil olmak üzere geri kalanlar çok önemli insanlar değil. Ayrıca Sapna'nın grubundan üç kişi ve iki İranlı eklenirse toplam sayı on bir oluyor. Belki şurada burada bir iki kişi katılır ama bundan fazlası olmaz.

Hussain evi izliyor ve başka insanlar gelirse uyarıyor.

- "On bir kişi," dedi Salman durumu düşünerek ve gözlerini bizden çevirerek. - Bebek Tony'yi de sayarsak on bir kişiyiz, daha doğrusu on iki kişiyiz. Ama iki kişiyi evin yakınında, sokakta bırakmak zorunda kalacağız, böylece polis gelirse onları içeri almasınlar. Elbette, sahte bir aramayla polisin dikkatini dağıtacağız, ama dedikleri gibi, dikkatli olun. Ayrıca Chuha'ya da destek gelebilir, bu yüzden sokakta insanlarımız olmalı. Eve zorla girsek bile, zorla geri dönmek istemem. Hüseyin zaten orada bekliyor. Faysal, onunla birlikte sokakta kalacaksın ve bizden başka kimsenin içeri girip çıkmasına izin vermeyeceksin. Anlaştık mı?

- Kafasına, - genç kurt hemen cevap verdi.
- Tüm silahlarınızı toplayın ve Raja'ya verin, hepsini incelemesine izin verin.
- Toplayacağım, - dedi Faysal, herkesin silahlarını topladı ve arabada bekleyen Mahmud ve Raja'ya doğru koştu.
- Salman, ikilinin Tarık'ı birlikte saklaması ve onu koruması gerektiğini söyledi.

- Andrew, "Onu buraya getirmek Bakanın kararı," dedi. - Çocuğu gözetimsiz bırakmak istemedi. Buraya getirmenin doğru olmadığını söyledim ama bakanı bilirsiniz - kafasına bir şey girerse onu çıkarmak zordur.

- Bakan Tarık'ı Versova'ya - Subhan Mahmud'a götürsün, - Salman kararını açıkladı. - Sen de ona yardım et.

- neden ben Andrew itiraz etti. - Operasyona hiç katılmayacağım?

- Subhan'a ve özellikle çocuğa iki kişi göz kulak olmalıdır. Bakan haklı, yalnız bırakılamaz. Tariq, düşmanlarımız için son derece çekici

hedefdir. Hayatta 0, biz hala Yüce'nin Mafyasıyız. Onu öldürürlerse, Chuhan serbest kalacak. Goja Subhan da hedefte. Her ikisi de güvenli bir yerde saklanmalıdır.

- Sonuçta, neden ameliyat dışında bırakılmalıyım? Neden ben? Salman, başka birini gönder, Salman.

- Benimle konuşacak mısın? - Salman sinirliydi.

- Hayır, - diye cevapladı Andrew acı bir şekilde. - Onlarla gideceğim.

- Yani sekiz kişiyiz. Sanjay ve ben, Abdulla, Amir, Raj, Bebek Tony, Farid ve Mahmoud.

- Dokuz kişi, - dedim. - Dokuz kişiyiz.

- Sen bu işin içinde değilsin Lin, diye yanıtladı Salman sakın bir tonda. - Herkesi uyarmak için önce Rajubha'ya, sonra atölyedeki çocuklarımıza gidiyorsunuz.

- Abdullah'ı yalnız bırakmayacağım, - Tamamen rahatlamış bir ses tonuyla cevap verdim.

- Belki de Lin Bakanı ateşe gitse daha iyi olur? - Andrew'un yakın arkadaşı Amir'i önerdi.

- Abdullah'ı bir kez yalnız bıraktım, bir daha olmaz, - diye ısrar ettim. İçimden bir ses, kaderin bana onu yalnız bırakmamamı söylediğini söylüyor Salman. Seninle gidiyorum. Abdullay, Mahmud Melbaf ve diğerleri ile birlikte. Salman kaşlarını çatı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Aklıma aptalca bir fikir geldi - bir gözü diğerinin üzerinde olan buruşuk yüzü, bir yana doğru bükülmüş kırık bir poposu ve ağzının köşesindeki yara izi, ancak derin düşüncelere daldığında düzeliyordu.

- Şey, - Salman sonunda kabul etti.

- Nasılsınız? diye tersledi. - Seninle gidecek, çocuğa bakıcılık yapacağım?

- Andrew, aşağı yukarı zıpla, dedi Ferid uzlaştırmacı bir sesle.

- Hayır, zıplayıp düşeceğim, kahretsin! Bu yaşlı adamı gördüğümde midem bulanıyor! Evet, Kadir onu çok istiyordu, yanına Afganistan'a götürmüştü, ne olmuş yani? Kadir artık hayatta değil, devri kapandı.

- Evlat, kendine gel, - Amir onu sakinleştirmeye çalıştı.

- Ahem?! Kadir'in malına, bu gorasına lanet olsun!

- "Neden bahsettiğine dikkat et," dedim dişlerimi sıkarak.

- Düşünmeli miyim? Bundan daha fazlasını söyleyebilirim, - dedi Andrew küstahça başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. - Kız kardeşin... Evet, senin için nasıl?

- Ne yazık ki kız kardeşim yok, - Soğuk bir şekilde cevap verdim. Birkaç kişi güldü.

- O zaman annenin işini yapmama izin ver! - dedi Andrew homurdandı, - ve kız kardeşinin doğduğunu gördün!

- Yeter! - yanıt olarak, dövüş pozisyonu aldım. - Bakalım, ilerleyelim!

Bu mücadelenin nasıl sonuçlanacağı bilinmiyordu. O kadar yüksek bir dövüşçü olmamama rağmen, hassas bir veya iki darbe indirebildim. Üstelik o yıllarda köşeye sıkışırsam bıçağı kullanmaktan çekinmezdim. Ama Andrew'a katılmamak daha akıllıcaydı ve elinde bir silah vardı. Amir, Andrew'un yanan sağ omzunun arkasına geçti ve destek vermeye hazır hale geldi. Abdullah aynı pozisyonda hemen yanımda durdu. Durum gerginleşiyordu. Ama Andrew meydan okumamı kabul etmedi. Beş, on, on beş saniye geçti ve yumruklarına dili kadar güç vermeye hazır olmadığı anlaşıldı.

Bakan gerilimi azalttı. Aramıza girdi ve bir eliyle Andrew'un bileğini, diğer eliyle yakasını tuttu. Afgan ayısının bu çenesi bana tanıdık geldi. Andrew, ondan kurtulmak için Bakanı öldürmek zorunda kaldı. Bakan bana aynı anda sitem, gurur, öfke ve hayranlık dolu bir bakış attı, Andrew'u arabaya sürükledi ve onu sürücü koltuğuna oturttu, arkada Tarık'ın yanına oturdu. Andrew motoru

çalıştırdı, arabaya sert bir dönüş yaptı ve tekerleklerin altında kum ve çakıllar sıçrayarak Marine Drive'a doğru hızlandı. Son anda Tarık'ın yüzünü görebildim. Solgun görünüyordu ve duygu ve düşünceleri, yırtıcı bir hayvanın karda kurduğu tuzaklar gibi gözlerine yansımıştı.

- Mayıs cata hu. Seninle geliyorum, - Tekrarladım.

Ya sıcak bir şekilde söylediğim için ya da kısa olduğum için herkes güldü.

- Salman, "Zaten anladık Lin" dedi. - Anladık değıl mi? Seni ve Abdullah'ı evin arkasında pusuya düşüreceğim. Orada bir viraj var, bir ucu ana caddeye, bir ucu komşu evlere çıkıyor Abdullah, biliyorsun. Ayrıca evin arkasında iki basamak aşağıda iki parmaklıklılı pencerele bir kapıyla açılan küçük bir avlu vardır. Siz ikiniz o çıkışı koruyacaksınız. Evin içinde işler planlandığı gibi giderse içlerinden biri muhtemelen o kapıdan kaçmaya çalışacak, bu yüzden onları bahçede yakalamaya hazır olun. Geri kalanlar benimle ana girişten içeri girecek. Silah meselesi nerede Faysal?

- Yedi silah var. İki namlulu av tüfeğı, iki hafif makineli tüfek ve üç tabanca.

- Salman, "Tabancalardan birini bana ver" diye emir verdi. - Abdulla, ikinci tabancayı al, biri sana ve Lin'e yeter. Eve kesik namlulu tüfekler getirmeye değımez, bu dar görüşlölüktür, onların şarapnelleri bizimkine isabet edebilir. Onlar muhtemelen karşı sokakta, evin önünde olmak. Birini al Faysal, ikinciye Hüseyin'e ver. İşimiz bitti ve arka bahçeye çıkıp eve giren çıkanı öldüreceğiz.

Farid, Amir ve Mahmud yerde kalan üç silahı alacak. Raj, silahsız gitmelisin.

Herşey temiz?

Herkes başını salladı ve kabul etti.

- Otuz ek silahlı adamın desteğini talep etme fırsatımız var. Ama gelmeleri uzun zaman alabilir, her şey olabilir. Zaten toplanarak on beş dakika harcadık. Hemen saldırırsak onları hazırlıksız yakalayabilir ve hiçbirinin kaçmamasını sağlayabiliriz. Bu iş bir kez ve herkes için bugün bitirilmelidir. Ama bunu size bırakıyorum. Sayıca az olduğumuzu düşünüyorsanız, bunu zorlayamam. Peki saldıralım mı yoksa yardım bekleyelim mi ne dersiniz?

Herkes bir kişi olarak kararını dile getirdi ve neredeyse herkesin cevabı abi, yani "şimdi" oldu. Selman gözlerini kapattı ve Arapça kısa bir dua okudu. Sonra, harekete geçmeye hazır, tamamen farklı bir insan olarak yukarı baktı. Gözleri, şimdiye kadar nefretle bastırıldığı ölümcül bir kararlılıkla parladı.

- Satch aur himmat, - dedi herkesin gözlerinin içine tek tek bakarak.

- Gerçek ve cesaret.

- Satch aur himmat, - her birimiz cevapladık.

Başka bir şey söylemeden herkes kendisine verilen silahı aldı, arabalara bindi ve lüks Sardar Patel Yolu'na doğru yola çıktı. Birkaç dakika sonra, düşüncelerimi toparlamadan ve kendime ne yaptığımın hesabını vermeden karanlıkta ıssız eve yaklaşıyordum,

orada gözbebeklerimin Abdullay'la birlikte büyüdüğünü hissettim. Tahta çitin üzerinden atladık ve düşman evinin avlusuna indik.

Yaklaşık bir dakika durduk, karanlıkta parlayan saatlerimizi kontrol ettik, gözlerimizin karanlığa alışmasını sağladık ve dikkatimizi yoğunlaştırdık. Abdullah bir şeyler fısıldadı, beklenmedikliği beni şaşırttı.

- Yün battaniye hışırdarken, kimse yok, diye fısıldadı. - Burada ve etrafta kimse yok.

- Sessiz görünüyor, - Yanıt olarak zar zor duyulabilen bir sesle fısıldadım.

Korkudan boğuluyordum. Ne pencerelerde ne de küçük mavi kapının arkasında hiçbir yerde ışık yoktu.

- Abdullah, "Görüyorsun, sözümü tutuyorum," diye fısıldadı.

- Evet? - Ne demek istediğini anlamadım.

- Chuhan'ı öldürmeye gittiğimde seni de yanımda götüreceğime yemin etmiştin.

- Evet, evet, hatırladım - dedi kalbim normalden çok daha fazla Sık sık çarptığını hissederek cevap verdim. - Çoğu durumda pervasızca hareket ederiz.

- dikkat ederim kardeşim

- Senden buna söz vermeni istediğimde dikkatsizliğimi kastetmiştim.

- Bu kapıyı açmaya çalışacağım, diye fısıldadı Abdullah kulağıma. - Açılırsa eve girerim.

- Nasıl nasıl?!

- Sen burada, kapının yanında kal.

-Ne demek istiyorsun?!

- Burada kal ve...

- İkimiz de burada kalmalıyız! - Dişlerimi gıcırdattım.

- Biliyorum, - dedi, bir leopar kadar sessiz kapıya yaklaşarak.

Onu takip ettim ama yürüyüşüm daha çok, uzun bir uykudan uyanmış, inançsız bir yürüyüş gibiydi. Abdullah iki basamak aşağı indi, kapıyı açtı ve gökten inen bir kuşun gölgesi gibi hızla içeri girdi.

Yalnız kalır kalmaz arka cebimden bıçağımı çıkardım ve kabzasını sağ avucuma bastırdım. Karanlığa baktım ve kalbimin atışlarını nefesimle sakinleştirmeye odaklandım. Yakında başardım. Sakinleştim, kalbimin artık hızlı atmadığını ve aklımdan tek bir düşüncenin geçtiğini hissettim. Bu fikir, Gadirbhai'nin bir zamanlar söylediği ve sık sık hatırladığım bir cümleyle ifade edildi: "İyi niyetle kötülük yaptım." Bu sözleri korkunç karanlıkta kendi kendime tekrarlardım, Chuhay ile olan çatışmamızın ve gruplar arasındaki güç ve güç mücadelesinin her yerde olup bitenlerin sadece bir tekrarı olduğunu ve bunun koşulsuz kötülük olduğunu fark ettim.

Salman'ın yanı sıra Chuhai ve Sapna'nın haydutlarıyla birlikte kalanlar, genel olarak tüm haydutlar gibi, küçük imparatorluklarının üstünlüğünün onları kral yaptığına ve iktidar yöntemlerinin onları güçlü kıldığına kendilerini ikna ettiler. Ancak değildiler ve olamazlardı. Sanki zor bir matematik problemini çözmüşüm gibi aniden bunu fark ettim. Bir insanı kral yapan tek otorite, kalbinin ve ruhunun krallığıdır. Gerçek anlamı olan tek güç, dünyayı iyileştirebilecek güçtür. Gerçek güce sahip olabilen ve gerçek krallar

olabilen Kazım Ali Hussain veya Johnny Cigar gibi insanlardı. Kendimi bir dikene takılmış gibi hissediyordum ve korkudan titriyordum. Kulağımı kapıya dayadım ve Abdullah'ın ya da başka birinin sesini duymaya çalıştım. Yaşadığım korku ölüm korkusu değildi. Ölmekten değil, sakat kalmaktan, yürüyememekten, görememekten, koşamamaktan, yakalanmaktan korkuyordum. En önemlisi, yakalandı ve yeniden ele geçirildi

Bir kafese kapatılacağımdan korkuyordum. Ve çaresiz bir sakat olarak bırakılmaması için Tanrı'ya yalvarıyordum. "Ne olursa olsun, burada olması için ona yalvardım. - Bu imtihandan sağ salim çıkmama yardım et Allah'ım, ya da canımı hemen burada al..."

Bu düşünceler aklıma nereden geldi bilmiyorum. Ses yoktu. İki gölge üzerime atladı ve beni kapıya yasladı. İstemedi bıçaklı elimi uzattım ama yeterince hızlı değildim.

- Chuck! Chuck! - onlardan birini bağırdı. - Elinde bıçak var!

İkincisi boğazımı tuttu ve hareket etmemi engelledi. Çok uzun boylu ve güçlüydü. Aynı zamanda birincisi bıçağı elimden almaya çalışıyordu. Ancak silah arkadaşı kadar uzun ve güçlü olmadığı için bunu yapamadı. Bu sırada karanlıktan bir üçüncüsü belirdi, bileğimi büktü ve bıçağı elimden aldı.

- Gora kaun hay? sonuncusunun görünmesini istedi. - Bu beyaz adam da ne?

- Baichud! Malum nehi, - boğazımı tutan sordu. - Bilgisi nerede?

Elinde bıçakla kapıyı açan yabancıya baktı.

- Kaun hay tum? diye sordu. - Sen kimsin?

cevap vermedim O an sadece Abdullah'ı uyarmam gerektiğini düşündüm. Bana nasıl bu kadar sessiz yaklaşabildiklerini anlayamıyordum.

Görünüşe göre kapı kolları iyi yağlanmış. Ya da ayakkabının tabanı çok yumuşak. Ya da bilmediğim başka bir sebep daha vardı. Beni arıyorlardı, ben de Abdullah'ı uyarmayı düşünüyordum.

Aniden ani bir hareketle ellerinden kurtulmak ister gibi sarsıldım. Numaram işe yaradı. Üçü de bana bağırdı ve beni kapıya çarptı. Boyu nispeten küçük olan sol kolumu ve diğer sağ kolumu kaldırdı ve kapıya koydu. Onlarla girdiğim mücadelede kapıya üç kez tekme atmayı başardım. "Kapıyı çalıyor," diye düşündüm. - Güzel... Uyarabildim... Anlayacaktır...»

- Kaun hay tum? Sen kimsin? - Yekaper yakasından vazgeçmedi. Elini boğazımdan çekti ve yumruğunu tehdit edercesine yüzüme yaklaştırdı. Eskisi gibi sessizdim. Beni elleriyle kapıya kelepçelediler.

Yekaper yumruk attı. Uzanıp başımı yana doğru tutmayı başardım, darbe çeneme çarptı. Parmaklarında yüzük mü vardı yoksa elinde beşinci parmağı mı vardı bilmiyorum, metal bir şeyin dokunuşuyla kemiğimin çıtırdadığını hissettim.

- Burada ne yapıyorsun? Bana kim olduğunu söyle? bu kez İngilizce sordu.

Sessiz kalarak yüzüme üç yumruk daha yedim. "Tanıdık bir durum..." diye düşündü zihnimde. Bu tanıdık bir durum." Yine hapisteyim. Yumruklar, tekmeler ve sopalarla bir Avustralya hapishanesindeydim. "Bu tanıdık bir durum."

Yekaper duraksadı ve konuşmamı bekledi. Onun yanında cüce olan iki arkadaşı sırayla ikimize de baktılar.

808

- Aur, dedi içlerinden biri. - Devam et. İyi öğret.

Yekaper bir adım geri çekildi ve vücuduma yavaşça, hesaplı ve ustaca yumruklar atmaya başladı. Tüm havanın ruhumla birlikte ciğerlerimden çıktığını hissettim. Rakibim yine boğazıma ve yüzüme vurdu. Yenilen boksörlerin battığı karanlık sulara dalıyordum. Bitirdim.

Onları suçlamadım. Benim hatamdı, tedbirsiz ve ihtiyatsız yaklaşmalarına izin vermiştim. Buraya ağzımı açmaya değil, kavga etmeye geldim. Her şeyi mahvettim, benim hatamdı. Şimdi sadece Abdullah'ı uyarmak istedim. Kapıyı zayıf da olsa tekmeledim.

Aniden karanlığa düştüm, tüm dünya benimle birlikte karardı. Yerde yatarken Abdullah'ın hepimizi azarlamak için aniden kapıyı açtığını fark ettim. İki mermi ateşlendi, iki sinyal yanıp söndü. Sonra bir anda ortalık aydınlandı ve kan çanağına dönen gözlerimi kıstım ve içerideki kapılardan birinin açıldığını ve insanların bize doğru koştuğunu gördüm. Üç el daha ateş edildi, silahlı adam üzerime düştü, altından çıktım ve bıçağımın kapının dışında yerde parladığını gördüm.

Haydutlardan biri üzerimden atlayıp dışarı çıkmaya çalıştığı anda, hemen bıçağı aldım ve düşünmeden baldırına sapladım. Bastaboy bağırdı, ben de ona doğru koştum ve yüzünü gözlerinin altından bıçakla kestim.

İronik bir şekilde, bir kişinin kendisine güç veren ve kendi yaralarının acısını uyuşturan bir doz adrenalin alması için başka birinin bir damla (veya şanslıysa daha fazla) kanı yeterliydi.

Öfkeden titreyerek arkamı döndüm ve Abdullah'a saldıran iki adam gördüm. Yerde birkaç ceset vardı, onları tam olarak saymadım. Mermiler yağdı. Çığlıklar ve inlemeler her yerden duyulabiliyordu. Oda kan, idrar ve dışkı kokuyordu. Birisi midесinden yaralandı. Öyle olmadığımı umuyordum. Bundan emin olmak için istemsizce sol elimi vücuduma doğru çektim.

Bu sırada Abdullah iki rakiple mücadeleye devam etti. Birbirlerini yumrukladılar ve ısırıldılar. Onlara doğru süründüm ama birinin eli bacağımı tuttu ve beni geri çekti. Çok güçlü bir eliydi - bir marangozun eli.

Vurulduğundan emindim ama gömleğinde ya da pantolonunda kan yoktu. Beni ağa yakalanmış bir kaplumbağa gibi sürükledi. Yanına yaklaştığımda ona vurmak için bıçağı kaldırmama rağmen beni yakaladı ve kasığımın sağ tarafından yumrukladı. Yıkıcı darbe olmasa da aldığım darbe bana yetti. Dayanılmaz bir acıyla kıvrıldım ve yana yuvarlandım. Beni destekledi ve bir şekilde ayağa kalktı. Safra kusmaya başladım ve o sırada onun Abdullah'a doğru yürüdüğünü gördüm.

Bunun olmasına izin veremezdim. Defalarca aklıma gelen Abdullah'ın polis tarafından sarılıp öldürüldüğü sahne beni yeterince şok etti. Acıyı bacaklarımla iterek, kendimle kanlı bir mücadele içinde kayıp, birer birer ayağa fırlayarak bıçağı yaverin sırtına sapladım. Darbe yukarı doğru, kürek kemiğinin hemen altına isabet etti. Kemiğin bir çarpışmayla çatladığını ve omzuna çarptığını

hissettim. Yekaper gerçekten sürdü. Sırtında bıçakla beni iki adım kovaladı ve ancak o zaman ikiye katlandı. Üzerine düşerek başımı kaldırdım ve Abdullah'ın parmaklarını rakibinin gözlerine bastırıldığını gördüm. Baş Abdullah'ın dizindeydi, çenesi kemikten ayrılmış, boynu talaş gibi ikiye bölünmüştü.

Biri beni çıkışa doğru sürükledi. Direnmeme rağmen, birinin güçlü elleri dikkatlice bıçağı elimden aldı. Sonra tanıdık bir ses duydum - Mahmud'un sesi - ve tehlikenin geçtiğini ve savaşın bittiğini anladım.

- Lin, hadi gidelim, - dedi İranlı, sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat ve ciddi bir ses tonuyla.

- "Bana silahı ver," diye talep ettim.

- Hayır, Lin. Her şey bitti.

-Abdullah nerede? - Mahmud beni bahçeye çıkardığında sordum.

- Bir işi var, diye yanıtladı Mahmud; Evden birbiri ardına, geceleri gölün yüzeyini kıran kuşların sesleri gibi boğuk çığlıklar duyulabiliyordu. - Ayağa kalkabilir misin? Yürüyebilir misin? Buradan ayrılmalıyız.

- Evet, kahretsin, ayağa kalkıp yürüyorum.

Bizimkiler kapının yanında toplandı. Faysalla Hussain birini alıyordu. Farid ve Bebek Tony başka bir kişidir. En son Sanjay geliyordu. Birinin cansız bedenini omzunda taşıdı ve göğsüne bastırarak ağladı.

- Mahmud, "Salman'ı kaybettik" dedi. - Ve Raji. Amir hayatta olmasına rağmen ciddi şekilde yaralanmıştır.

Selman. Yüce Divan'ın son düşünen beyni. Kadir'in son emaneti. Arabaya topallayarak giderken, tıpkı kapıya sıkıştırıldığım zamanki gibi ruhumun bedenimden tekrar ayrıldığını hissettim. Bu son demektir. Salman'ın ölümü eski konseyin varlığını sona erdirdi. Her şey değişiyordu. Arabada benimle olanlara baktım - Mahmud, Farid ve yaralı Amir. Kazanmışlardı. Sapna'nın yandaşları yok edildi. Abdul Gani'nin ihanetiyle başlayan yaşam ve ölüm kitabının bölümü Sapna'nın ortaya çıkmasıyla sona erdi. Kadir'in intikamı alındı. Abdullah'ın düşmanları -İran casusları- tıpkı o kanlı ev gibi sonsuza dek susturuldu. Chuhan'ın çetesi ortadan kaybolmuştu. Bölgesel savaş geride kaldı. Çark dönmüştü, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kazanmışlardı ama gözleri yaşlıydı. Hepsi ağlıyordu.

Başımı koltuğa yasladım. Vaadden duaya uzanan bir ışık tüneline, pencerelerin ardında bizlerle birlikte gece hızla ilerliyordu. Yarattığımız şeyin yumruğu yavaş yavaş ve hüzünlü bir şekilde gevşiyor, mevcut durumumuzun pençeli pençesini açıyordu. Öfke her zaman olduğu gibi hüzne dönüştü ve daha bir saat önce hasretini çektiğimiz geçmiş hayatımızda dökülen bir gözyaşı kadar hiçbir şeyin anlamı ve umudu yoktu.

- Evet? diye sordu Mahmud, yüzünü bana yaklaştırarak. - Ne dedin?

- Umarım ayı konuşması başarılı olmuştur, dedim, dilim hırslayarak, yırtık dudaklarım zorla aralandı ve kırılan ruhum

yerini, hüznü zihnimi bir ormandaki şafak sisi gibi dolduran bir rüyaya bıraktı. - Umarım ayı güvendedir.

kırk ikinci bölüm

Güneş suyun üzerinde parlıyordu, kristal parçaları körfezin yüzeyine sıçrayan dalgaların üzerinde her yönde dans eden ışık saçıyordu. Çıldırılmış kuşlar, rüzgarda dalgalanan bayrakları anımsatan, gün batımı öncesi gökyüzünde hep bir ağızdan daireler çizdiler. Hacı Ali Camii'nin alçak duvarının yanında durup hacıların ve yerel dindar Müslümanların beyaz mermer adadan düz zemine inmelerini izledim. Suyun yakında yükselip mavneyi dolduracağını ve bundan sonra sadece teknelerle karaya çıkabileceklerini anladılar. Tövbe eden günahkarların ya da ölen sevdiklerinin yas tutanlarının suya attıkları çiçekler, beyaz-gri çelenkler halinde, yükselen sularla yıkanmış ya da solmuş, binlerce kırık kalbin paylaştığı aşk, keder ve hayallerde günden güne boğularak geri döner. okyanus ile.

Biz suçlu kardeşler, dostumuz Salman Muşta'nın aziz hatırasını anmak ve ruhu için dua etmek için tapınağa geldik. Öldürüldüğü gecedan beri ilk kez bir araya gelmiştik. Haftalarca köşelere saklanıp yaralarımızı sardık. Basın, hiç şüphesiz, çalkalandı. "Bıçaklama" ve "kanlı isyan" sözcükleri, tutsağın ekmeğine yağ sürülmüş gibi tüm Bombay gazetelerinin sayfalarını doldurdu. Adalet çağrıları ve suçluların acımasızca cezalandırılması talepleri

dile getirildi. Hiç şüphe yok ki Bombay polisi suçluları tutuklayabilecek kapasitedeydi. Chuhan'ın evini kimin morga çevirdiğini çok iyi biliyorlardı. Ancak sert önlemler almamak için çok önemli dört noktaya güvendiler - bu noktalar onlar için basının öfke ve memnuniyetsizliğinden çok daha gerekliydi.

Bir kere, ne mahallede, ne isyanın işlendiği evde, ne de Bombay'ın herhangi bir yerinde aleyhimize gizli bir tanık bile bulunamadı. İkincisi, Sapna'nın çetesi kesin olarak yok edildi, polisler bundan memnun olmalı. Üçüncüsü, Chouhan'ın haydutları, birkaç ay önce Flora Çeşmesi yakınlarındaki uyuşturucu kaçakçılığı karakollarını ifşa eden polis meslektaşlarını öldürmüştü. Polisin elinde yeterli delil olmadığı için bu cinayet faili meçhul suç listesine alındı. Suçluların kim olduğunu kendileri çok iyi biliyorlardı. Chouhan'ın evindeki katliam gönüllerine göreymiş, eğer Salman onlardan önce gelmeseydi, er ya da geç onlarla hesaplaşmak zorunda kalacaklardı. Son olarak dördüncü sebep, Chouhan hazinesinden cömertçe yargıçların ceplerine akan milyonlarca rupinin bu zamana kadar ellerini bağlamış olmasıydı. Polis, eski mafya konseyinin yeni başkanı Sanjay ile yaptıkları gizli görüşmelerde onun adına kişisel bir dava açıldığını ve söz konusu operasyonu gerçekleştirerek skandal olayların normunu yerine getirdiğini söyledi. cezasız Kanuna, düzene ve istikrarlı gelir kaynaklarına ihtiyaçları vardı, bu yüzden Sanjaya'yı adamlarını dizginlemezse bunu kendilerinin yapacakları konusunda uyardılar. "Ayrıca," diye eklediler, Sanjay'i

sokağa atmadan önce on bin rupi hediye alırken, "Abdullah adında bir adamınız var." Onu Bombay'da görmek istemezdik. Burada zaten bir kez öldü ve eğer cehenneme gitmezse tekrar ölmesi gerekecek ve bu sefer kesin olarak."

Bir süre sonra saklandığımız yuvalardan çıkıp "Sanjay mafyası" denen ittifakta yarım kalan faaliyetlerimize geri döndük. Goa'daki geçici barınağımdan ayrıldım ve Krishna ve Villuyia, pasaport atölyemizdeki faaliyetlerimize devam etti.

Hacı Ali Camii'ne "enfield"imle geldim ve Abdullah ve Mahmud Melbaf ile birlikte berzahtan geçtim.

Camiyi çevreleyen birçok balkondan biri bize verildi. Mahmud, kıbleye dönük olarak diz çökerek önce namaza başladı. Rüzgâr beyaz gömleğini savuruyor ve toplanan herkes adına şunları söylüyordu:

Teşekkürler ey âlemlerin Rabbi,
Kıyamet gününün Adil Hakimi Rahman ve Rahim olan
Allah'ım! Yalnız Senin önünde eğilir ve yalnız Sana
sığınırız. Bizi Hak yoluna ilet...

Meclisin Müslüman çekirdeği sayılan Farid, Abdullah, Amir, Faysal ve Nazir, Mahmud'un arkasında diz çöktüler. Sanjay bir Hindu'ydu ve Andrew bir Hristiyandı. onlar benimle

birlikte ana gruptan biraz uzakta duruyorlardı. Başımı eğdim ve ellerimi önümde kavuşturdum. Duanın sözlerini, nasıl ayağa kalkılacağını ve secdeye nasıl gidileceğini biliyordum. Mahmud ve

diğerlerine katılsaydım çok mutlu olacaktı ama kendimi buna zorlayamazdım. Suçlarımı bu kadar kolay unutamaz ve kendimi ibadete adayamazdım. Ve bunu istemeden yaptılar. Kalbimde Selman'a döndüm ve nerede olursa olsun huzur bulmasını diledim ama kalbimin ve ruhumun karanlığı beni Allah'a dönmekten alıkoydu. Altın-mor akşam ışıklarına boyanmış bu tapınma adasında kendimi bir yalancı, bir ikiyüzlü gibi hissettim. Mahmud'un "Gazabına sebep olanlar...", "Senin yolundan sapanlar..." gibi sözleri doğrudan benimle, benim rezil onurumla, solmuş gururumla ilgili gibiydi.

Namazdan sonra gelenek gereği birbirimize sarılarak sahile giden yolda Mahmud'u takip ettik. Hepimiz kendi tarzımızda dua ettik ve hepimiz Salman'ın yasını tuttuk ama kutsal bir tapınağı ziyaret eden bir grup hacı gibi değildik. Süslü takımlar, kara gözlükler takmıştık ve benden farklı olarak hepsinin dünyaca ünlü şirketlerden başarılı bir kaçakçının yıllık gelirini aşan bir fiyata saatleri, altın yüzükleri, kolyeleri ve bilezikleri vardı. Silahlı ve savaşa hazır olduklarını bilen haydutlara özgü kendinden memnun bir yürüyüşle caddede uzun adımlarla ilerledik. Oldukça ürkütücü ve etkileyici görünümümüz, berzahtaki deneyimli dilencileri, zorla kabul ettiğimiz sadaka olarak verdiğimiz tomar paraları kabul etmekten korkuttu.

Abdullay ile durduğumuz Gadirbhai ile tanıştığımız ilk gece hakkında üç araba bizi bekliyordu. Benim "enfield"im arkalarında duruyordu.

- Bizimle öğle yemeğine gidelim, - Sanjay umursamaz bir tavırla beni davet etti.

Açılış töreninin ardından, üzücü düşüncelerden biraz uzaklaşmak istendi ve menüde uyuşturucudan memnun olan genç kızlar da yer aldı.

Davetten memnun olmama rağmen kabul etmedim.

- Teşekkür ederim ama işim var, bir erkekle görüşmem gerekiyor.

- Sancay, "Arrey, o güzel kızı da yanına al, gel" dedi.

- Ciddi bir sohbetimiz var... Başka zaman görüşmek üzere.

Abdullayla Nazir beni motosikletime götürmek için yanıma uğradı. Andrew iki adım atmadan önce bize doğru koştu.

- "Lyn," dedi hızla ve gergin bir şekilde, "Seninle... o gün... otoparkta olanlar hakkında... konuşmak istiyorum... Sana... üzgün olduğumu söylemek istiyorum.. ."

Kısacası senden özür dilerim yaar.

- Pekala, merak etme, her şey yolunda.

- Hayır, bu iyi değil.

Kolumdan tuttu ve beni kimsenin duymayacağı bir yere çekti.

- Gadirbhai hakkında söylediklerimden pişman değilim. Elbette, o bizim patronumuzdu ve sen, biliyorum... onu çok istediğini biliyorum.

- Evet öyle.

- Ama yine de onun hakkında söylediklerimden pişman değilim. Anlıyorsunuz ya, ağzını açtığında din hakkında konuşmak Qadirbhai Abdul Gani'yi polisin izini kaybetmek için Majid'i doğramaktan alıkoymadı. Ancak Majid, onun uzun süredir arkadaşıydı. - Evet ama...

- Üstelik tüm ilkeleri ve kuralları zaten boşunaydı. Chuhan'ın tüm gelir kaynakları bize devredildi. Sanjay beni fahişeler ve video filmlerle ilgilenmem için görevlendirdi ve Faisalla Amir ot ticaretiyle ilgilenecek. Benim gibi onlar da konseyin bileşimine dahil edildi. Bu şekilde çok para kazanacağız. Güçlülerin zamanı geçti, geçmişte kaldı.

Andrew'un açık kahverengi gözlerine baktım ve derin bir iç çektim. Otoparktaki o geceden sonra onu gözden kaybettim. Adeta kavgaya neden olan sözlerini unutamadım. Şimdi söylediği şey beni daha da sinirlendirmişti. Ortak bir arkadaşımızın cenazesinden yeni ayrılmamış olsaydık, ağzına yumruk atacaktım.

- Biliyor musun Andrew, - Ona gülümsemeden cevap verdim, - Bu özrünün beni çok etkilediğini söyleyemem.

- "Bu bir özür değildi, Lin," dedi kafası karışmış bir halde. - Annen hakkında söylediklerim için özür diledim. Bunun için çok üzgünüm. Lütfen beni affet. Kimin annesi olursa olsun, annen hakkında konuşmak kabalıktır. Bu yüzden bana öğretmeye hakkın vardı yaar, eminim annen çok düzgün bir kadındır. Kısacası özrümü kabul edin lütfen.

- Peki, her şey yolunda, - dedim ve ona elimi uzattım.

İki eliyle elimi tuttu ve içtenlikle sıktı.

Nazir ve Abdullah'a döndük. Abdullah alışılmadık bir şekilde sessizdi. Sessizliği korkunç bir tehdit gibi aramıza girdi.

- Bugün Delhi'ye gidiyor musun? - Ona sordum.

- Evet, gece yarısı.

- Seni havaalanına götürebilir miyim?

- Hayır teşekkürler, gerek yok. Yanından geçerken polislerin gözlerinden sakınmalıyım, yanımda olursan dikkatleri üzerine çekeriz. Ama belki Delhi'de tanışmışsızdır. Ve Sri Lanka'da bir iş var. Bunu seninle gerçekleştirmek istiyorum.

- Ne bileyim abi... - Sakince dedim. - Ne de olsa Sri Lanka'da bir savaş var.

- Savaşın olmadığı yer yoktur, savaşmak zorunda kalmayan insan yoktur, dedi Abdullah ve ben bu sözlerin onun söylediğinden daha derin bir anlamı olduğunu düşündüm. - Elimizden geldiğince kimin tarafında savaşacağımızı seçmeliyiz. Hayat böyle.

- Hmm... Umarım hayat bundan ibaret değildir kardeşim. Ama kahretsin, belki de haklısın.

- "Benimle oraya gitmenin uygun olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti, ancak bunun onun için kolay olmadığı açıktı. Söylediklerim Kadirbha'ya son hizmetimiz olacak. - Gadirbkha'ya mı?

- Kadirbhai... Sri Lanka'dan sinyal gelir gelmez benden bunu yapmamı istemişti. O işaret şimdi geldi.

- "Dinle kardeşim, neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim elimden geldiğince nazikçe. - Açıklayayım, sorun ne? Ne işaretinden bahsediyorsun?

Abdulla, Nazir'e hitap ederek sık sık Urduca konuşmaya başladı. Bakan birkaç kez başını salladı ve ona isimler hakkında bir şeyler söyledi, isim vermenin gereksiz olduğunu ima etti. Sonra Bakan bana içten ve dostça gülümsedi.

- Abdullah, Sri Lanka'da devam eden bir savaş olduğunu açıkladı. - "Tamil Kaplanları" düzenli orduyla savaşıyor. "Kaplanlar" Hindulardır. Ve Budizm'in takipçisi olan Singalalar var. Onlarla birlikte, kimseyle savaşmayan, ne silahları ne de orduları olan Tamil Müslümanları yaşıyor. Herkes onları öldürüyor, savunan yok. Pasaport ve paraya ihtiyaçları var. Onlara yardıma gitmeliyiz.

- Bakan, bu çalışmanın Gadirbhai tarafından planlandığını söyledi. - Üç kişi gitmeli: Abdullah, ben ve bir kişi, sen. Üç kişi olmalıyız.

Onlara hayatımı borçluydum. Bakanın kendisi bunu asla yüzüme vurmaz ve onunla gitmeyi reddetmiş olsam bile bana güvenmezdi. Onunla birçok imtihandan geçtik. Ama dediğim gibi, ona hayatımı borçluydum ve bu yüzden gitmeyi kabul edemedim. Ayrıca bana attığı gülümsemede, yüzünde nadiren görülen bir hikmet, samimiyet ve cömertlik gizliydi. Sanki bana hayat borcumu ödeme fırsatı verecek bir ortak girişimden daha önemli bir teklif veriyordu.

Kadir'in ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu ve benim kendimi suçladığımı biliyordu ve Amerikan koruması olarak görevimi yerine getiremediğim için utanıyordu.

"Bana fırsat veriyor, -

Gözlerimi ondan alıp Abdullah'a ve tekrar ona bakarak düşündüm. -

0 bana bu konuya bir son verme fırsatı veriyor».

- Ne zaman oraya gidiyorsun?

- Yakında kardeşim, - Abdullah gülerek cevap verdi. - Birkaç aydan fazla sürmez. Şimdi Delhi'ye gidiyorum ve zamanı geldiğinde seni çağıracağım. İki veya üç ay sonra.

İçeriden bir ses -bir ses bile değil ama bir gölün pürüzsüz yüzeyine atılan çakıl taşlarının hışırtısı gibi kulaklarımda yankılanan bir fısıltı- bana, "Gitme... O bir katil, bir hain. .. Yapma... Hemen onlardan uzaklaş." uyarılarında bulundu. Fısıltı kesinlikle haklıydı, kesinlikle doğru. Çok tereddüt ettim desem yalan olur, kararımı göz açıp kapayıncaya kadar verdim.

- Oldu. İki üç ay sonra, dedim elimi Abdullah'a uzatarak.

İki elimi de tuttu ve sıktı.

Bakanın gözlerine baktım ve gülümsedim:

- Yüce Allah için yapacağız. Onun işini bitireceğiz.

Bakanın dişleri kenetlendi, yanak kasları gerildi ve dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Başını eğdi ve ayağındaki sandaletleri ilk kez görüyormuş gibi bakmaya başladı. Sonra birden üzerime atladı ve göğsümü kıracakmış gibi sımsıkı sarıldı. Belki de ruhunun hissettiklerini ancak dans ederken ifade edebilen güçlü bir

savaşçının kucaklamasıydı. Sonra beceriksizce ve kaba bir şekilde bana sarılırken beni bıraktı ve göğsüyle itti. Tek kelime etmeden sığ sularda yüzüyor, başını sallıyor ve yanından köpekbalığı geçmiş bir adam gibi titriyordu. Kızarmış gözlerini yüzüme dikti, içlerini dolduran içtenlikle ifade edilen hüznü yenmeye çalıştı. Onunla yaptığım konuşmada bu anı hatırlarsam arkadaşlığını sonsuza kadar kaybedeceğime ikna olmuşum.

"Enfield" aracımı çalıştırdım, ayaklarımla ittim ve Nan-Chuk ve Kolaba yönüne doğru yola çıktım.

- Satch aur himmat! Abdullah arkamdan yüksek sesle dedi.

Motosikleti durdurup sloganı tekrar edemesem de dokundum. Onlarla Sri Lanka'ya gitmeyi kabul ettiğimde kararımda yeterince adil ve cesur olduğumdan emin değildim. Bu duygularla hepsini geride bırakıp sokak hareketinin akşam rüzgarıyla harmonisine katıldım.

Nariman Burnu'na giden otobana çıktığımızda denizden kan kırmızısı bir ay yükseliyordu. Motosikleti soğuk su tezgahının yanına park ettim, kilitledim ve mahvolmuş komşum olan tezgah satıcısına anahtarları verdim. Balıkçıların sık sık teknelerini ağılarıyla tamir ettikleri kumsal kavisi boyunca ayın arkasına doğru yürümeye başladım. O akşam Sassoon limanında bir tatil partisi düzenlendi ve kıyıdaki kulübelerde yaşayanların neredeyse tamamı oraya gitti. Yürüdüğüm yol boştu.

İşte o zaman onu gördüm. Neredeyse kumun dibine batmış eski bir balıkçı teknesinin kış tarafında oturuyordu. Uzun ve geniş bir gömlek ve pantolon giymişti. Dizlerini kendine bastırdı ve çenesini dizlerinin üzerine koyduğu ellerine dayadı.

- İşte bu yüzden seni çok istiyorum, - dedim kayığın pruvasında yanına oturarak.

- Hoş geldin Lin, gülümsedi. Yeşil gözleri körfezin dalgaları gibi karardı. - Seni gördüğüm için memnunum. gelmesini beklemiyordum.

- Aradan biraz zaman geçmiş olsaydı, benimle tanışmak istediğini hiç anlamazdım.

Peki, çıkarken son anda Didier'i gördüm, dedi.

- "Kader beklemekten yorulduğunda, tek çare şanstır" dedi.

- Ah, bu öğretici sözlerin! Güldüm.

- "Eski alışkanlıklar devam ediyor," diye yanıtladı gülümseyerek, "hatta daha da yanlış."

Sanki tutunacak bir şey arıyormuş gibi yüzüme baktı. Gülüşüm ölüyordu.

- Didier'i özleyeceğim.

- Ben de, - Didier'nin büyük ihtimalle İtalya'ya gitmiş olduğunu düşünerek cevap verdim. - Ama orada uzun süre kalacağına inanmıyorum.

- Neden? Niye?

- Zodiac Georges'u evine yerleştirdim. Göz ve kulak olmak.

- Vay! O geliyor! - hatta göz kırptı.

- Evet. Bu faktör yakında dönüşünü etkilemezse korkarım sonsuza kadar orada kalacak. Evini ne kadar sevdiğini biliyorsun.

Cevap vermedi, ciddi bakışları bir noktaya odaklanmıştı. Gözlerimin içine bakarak "Khalid Hindistan'a döndü" dedi.

- Nerede?

- Delhi'de ya da daha doğrusu oraya yakın bir yerde.

- Ne zaman geri geldi?

- Haber iki gün önce geldi. Kontrol ettim ve kontrol ettim, büyük olasılıkla öyle.

- Ne haberi?

Yüzünü denize çevirdi ve uzun, derin bir iç çekti.

- Chit'in tüm telgraf hatlarına erişimi var. Onlardan biri, Afganistan'dan yaya olarak gelen ve beraberinde sayısız taraftar getiren Halid Ensari adında yeni bir dini lider hakkında haber aldı.

Chit'ten haberleri araştırmasını istedim-

dim, adamian Khalid'in görünüşünün yazılı bir tanımını gönderdi ve her şey uyuyor.

- Tanya'ya teşekkürler! Teşekkürler Tanya!

- Evet, teşekkürler... - diye mırıldandı.

Gözlerinin önünde bir tuhaflık ve gizem kıvılcımı.

- Yani Khalid olduğundan emin misin?

- Evet, şu anda ona gidecek kadar eminim. - yine bana bakarak cevap verdi.

- Şu anki tam yerini biliyor musun?

- Hayır, ama nereye gittiğini biliyorum.

- Nereye gidiyor?

- Varanasi'ye. Gadirbhai'nin hocası İdris'in yaşadığı yere. Zaten çok yaşlı olmasına rağmen. hala öğretmenlik

- Gadirbhai'nin öğretmeni mi? - Gadirbhai ile saatlerce konuşurken haykırdım, hocasının adını bir kez bile anmamasına şaşırdım.

- Evet. Onunla bir kez, Hindistan'a yeni geldiğinde tanışmıştım. Ben... buna ne diyeceğimi bilmiyorum... bir tür sinir krizi. Uçakla Singapur'a gidiyordum ve uçağa nasıl bindiğimi bile hatırlamıyorum. Tamamen harap olmuştum. Kadir o uçaktaydı. Bana sarıldı ve ona her şeyi anlattım... kesinlikle her şeyi. Ondan sonra sadece Buda heykelinin olduğu mağarayı ve Kadirli İdris isimli o hocayı hatırlıyorum.

Kısa bir ara verdi, geçmişi hayal etti ve sonra sanki bir rüyadan uyanır gibi gerçeğe döndü.

- Bence Khalid, İdris'le tanışmak istiyor. Her zaman, neredeyse delice, eski bir mürşid ile tanışmayı arzulamıştır. Onunla neden daha önce tanışmadığını bilmiyorum ama şimdi kararını vermiş gibi görünüyor. Belki zaten oradadır. Beni hep onun hakkında sorguladı. Kadir kurtuluş teorisini ilk olarak İdris'ten duymuştur...

- Hangi teori?

- Kurtuluş teorisi. Kadir ona öyle seslendi ve İdris'ten işittiğini söyledi. Bu, Yüce'nin yaşam felsefesi idi - tüm Evren sürekli formdadır ...

- Karmaşıklığa doğru ilerleyen, - Cümleyi onun için bitirdim. - Biliyorum, Kadir bana bundan defalarca bahsetti ama buna kurtuluş teorisi demedi, İdris'ten öğrendiğini de söylemedi.

- Bu garip. İdris'i çok severdi, İdris manevi babası gibiydi. Bir keresinde İdris'e bütün babaların babası demişti. Onun işini Varanasi'de bıraktım. İdris'e yakın bir yerde yaşamak istediğini biliyordum. Khalid'i bulmak için oraya gideceğim.

-

ne zaman gideceksin - Yarın.

- Anlaşıldı... - Dedim. - Bunun... bunun Khalid'le aranızdaki daha önceki ilişkiyle bir ilgisi var mı?

- Biliyor musun Lynn, bazen çok çekilmez oluyorsun.

Hızlıca yukarı baktım ama bir şey söylemedim.

- Ullan'ın geri dönüp dönmediğini biliyor musunuz? diye sordu bir duraklamadan sonra.

- Hayır. Ne zaman geri geldi? Onu gördün mü?

- Ondan bir mektup aldım. "Başkan" a gitti ve benimle tanışmak istedi. - Gittin mi?

- "Hayır, onunla tanışmak istemiyorum," diye yanıtladı dalgın bir şekilde. - Ama seni davet etse gider miydin?

- "Muhtemelen giderdim," diye yanıtladım ay ışığının altında yılan gibi kıvrılan dalgalara bakarak. - Ama onun iyiliği için değil, Modena'nın iyiliği için. Geçenlerde onu gördüm.

Modena onu eskisi gibi delice seviyor.

- "Bugün Modena'yı gördüm," dedi soğuk bir sesle.

- Bugün?

- Evet, buraya gelmeden önce. Ullan'la birlikteydi. "Başkan"a, Ulla'nın kaldığı numaraya gittim. Orada bir çocuk vardı, Ramesh...

- Ramesh, Modena'nın bir arkadaşıdır. Onun hakkında konuşuyordu. - Evet. Aynı Ramesh benim için kapıyı açtı ve ben içeri girdim ve Ulla'nın duvara yaslanmış yatakta oturduğunu gördüm.

-

Modena da o çirkin suratla başını onun omzuna yaslamış oturuyordu.

- Evet biliyorum. Bu harika bir manzara.

- Alışılmadık bir sahneydi, beni çok sarstı. Nedenini bile bilmiyorum. Ulla, babasının kendisine yüklü miktarda para bıraktığını, -Anne ve babasının çok zengin olduğunu, doğduğu şehrin neredeyse sahibi olduklarını söyledi. Uyuşturucu bağımlısı olunca beş parasız evden kovuldu. Birkaç yıl, babası ölünceye kadar Ulla onlardan bir kuruş görmedi ve şimdi, tüm bu serveti miras aldıktan sonra, buraya dönüp Modena'yı bulmaya karar verdi. Modena'nın önünde kendini suçlu hissettiğini, vicdan azabı çektiğini söyledi. Dediği gibi Modena'yı buldu. Modena onu bekliyordu. Onları bir arada görünce gözümün önünde bir roman sahnesi canlandı.

- "Lanet olsun, Modena böyle olacağına inandı," dedim yavaşça.

- Ulla mutlaka geri döner dedi, işte Ulla geri döndü. O zamanlar ona inanmadım, söylediklerinin hüsnükuruntu olduğunu düşündüm.

Michelangelo'nun Pietaw'ı gibiydi, biliyor musun? Aynı duruş. Çok garip bir manzara. Beni çok sarstı. Bazı şeyler çileden çıkaracak kadar hayal edilemez.

- Ulla senden ne istedi?

- Ne anlamı?

- Peki neden seni davet etti?

-

- Evet, sorunuzu anlıyorum, - dudağını büzerek gülümsedi. - Ulla, bir derdi olduğunda hep birini arar.

Bana baktı, tek kaşımı kaldırdım ama tek kelime etmedim.

- Modena için pasaport almamı istedi. Modena uzun süredir burada yaşıyor, vizesinin süresi çoktan dolmuş. İspanyol polisi tarafından takip ediliyor. Avrupa'ya dönebilmek için yeni bir pasaporta ihtiyacı var. İtalyan veya Portekizli olarak tanımlanabilir.

- "Bana bırak," diye sakince yanıtladım, sonunda neden benimle buluşmak istediğini anladım. - Yarın bu işi halledeceğim. Resimlerini ve diğer gerekli belgeleri almak için onu nerede arayacağımı biliyorum. Mevcut haliyle başka bir fotoğrafın gümrüğe sunulması mümkün değildir. Her şeyi düzelteceğim.

- Çok teşekkür ederim, - bana garip bir coşkuyla cevap verdi, kalbim deli gibi atmaya başladı.

Didier bir sohbetimizde "Aşka layık değil" dedi. - ama bir zamanlar sevdiğin insanla yalnız kalmak çok aptalca bir fikir.

- Şu anda ne yapıyorsun? O sordu.

- Burada, sahilde senin yanında oturuyorum, - Şaka yollu cevap verdim.

- genel olarak söylüyorum Bombay'da işin var mı?

- Nasılım?

- Sana sormak istiyordum... Benimle Khalid'i aramaya gelir misin?

Yürekten güldüm ama beni desteklemedi.

- İlginç bir şekilde, geçenlerde daha da ilginç bir teklif aldım.
- Daha ilginç? diye sordu. - Teklif nedir?
- Sri Lanka'da savaşa gideceğim.

Sert bir cevap vermeye hazırlanırken dudaklarını büzdü, ben de teslim olmuş adamlar gibi ellerimi kaldırdım ve şöyle dedim:

- Şaka yapıyorum Carla. İblis atına binme. Bu gerçekten gerçekçi bir önerme ama henüz bilmiyorum... Muhtemelen anlamışsınızdır...

Sakinleşti ve gülümsedi.

- Evet. Şakalarını şimdi hatırladım.
- Peki neden şimdi benimle tanışmak istedin?
- Neden istemeyeyim?
 - Cevap bu değil Carla.
 - Şey, - dedi bana bakarak ve sonra gözlerini deniz melteminin ördüğü kum desenlerine dikti. "Belki... belki de bu, Goa'da aramızda olanları tekrarlamamanın mümkün olup olmadığını test etme girişimidir..."

- Peki Jit'e ne oldu? - Fitneye gitmek istemedim. - Khalid'i araman konusunda ne düşünüyor?

- Biz bağımsız insanlarız, istediğimiz gibi yaşar ve istediğimiz gibi kararlar veririz.

- "Bu oldukça... ahlaki bir ifade," dedim, aşağılayıcı bir tanım olmamak için daha uygun bir sözcük arayarak. - Didier, Chit'in sana evlenme teklif ettiğini söyledi. "Evet, yaptı," diye isteksizce yanıtladı.

- peki sen?

-

- Ben neyim?
- Onun teklifini kabul edecek misin? Evlenecek misin?
- Evet, muhtemelen kuracağım.
- Neden? Niye?

-Neden?

- Yine dalgın konuşuyorsun.

- Üzgünüm, - Karla yorgun bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. - Görünüşe göre son zamanlarda gerçekten farklı bir topluma alıştım. Bana neden Chit ile evlendiğimi mi soruyorsun? O iyi bir çocuk, genç, sağlıklı ve zengin. Kahretsin, sanırım onun parasını ondan daha iyi şeylere harcayabilirim.

- Başka bir deyişle, onu delice ve ölmeye hazır olduğun noktaya kadar seviyorsun.

Carla güldü, sonra aniden ciddileşti ve yüzünü bana döndü. Solgun ay ışığında gözleri yağmurdan sonra nilüfer yaprakları gibiydi; uzun siyah saçları bir orman pınarındaki taşlar gibi parlıyordu ve dokunduğunuzda gecenin kendisi parmaklarınızın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordunuz; kamelya gülünün yaprakları gibi yumuşak dudakları samimi fısıltılarla ısıyor ve ay ışığı üzerlerine vuruyordu. O çok güzeldi, onu seviyordum. Hala inatla onu sevmeye devam ettim ama kalbim soğuktu. Göğe yükselip uçuruma düşen o çaresiz, hülyalı aşk, geçip gitmişti. Bu soğuk anda... büyülenme -belki de bu duyguyu tanımlamanın tek yolu- üzerimdeki eski hakimiyetinin geçmişte kaldığını hissettim. Daha doğrusu gücü ve yetkisi bana geçti ve benim oldu. Tüm avantaj sadece benim

ellerimdeydi. Onunla aramızda olanı itaatkar ve itaatkar bir şekilde kabul etmeye hazır değildim.

Neden bana söylemedin Carla?

O, derinden kök saldı, bacaklarını uzattı ve kendini kuma gömdü. Küçük şelaleler halinde bacaklarından aşağı dökülen kumları seyrederek, sanki bana bir mektup yazıyormuş gibi ya da bir zamanlar yazıp göndermediği bir mektubun içeriğini hatırlıyormuş gibi benimle konuştu:

- Bunu soracağını biliyordum ve belki de bu yüzden toplantıyı bu kadar erteledim. Zaman zaman seni merak ettim ve bunu saklamadım ama kesinlikle soracağını bildiğim için bugüne kadar seninle tanışmak istemedim.

- Cevabınızı biraz kolaylaştırayım, isterseniz Madam Jun'un Malikanesini yaktığınızı biliyorum.

- Ghani sana bunu söyledi mi?

- Ne? Hayır, kendim anladım.

- Benim isteğim üzerine Ghani tarafından ayarlandı. Bu onunla son konuşmamızdı.

- Onunla en son ölümünden bir saat önce konuştum.

- Gani sana onun hakkında hiçbir şey söylemedi mi? - Bina meselesinin en azından biraz farkında olduğumu umarak sordu.

- Bayan Ju hakkında mı? Hayır, tek kelime etmedi.

- Bana pek çok şey söyledi... Bilmediğim şeyler. Belki de söyledikleri beni sınıra getirdi. O, Jun, Rajan'ı seni takip etmesi için gönderdiğini ve Rajan'a seninle seks yaptığımızı bildirdikten sonra

polisi senin peşine taktığını söyledi. Ju'dan her zaman nefret etmişimdir ve Gani'nin haberi sabrımdaki son damla oldu... Seninle benim mutlu olmamızı ve benim mutlu olmamı hazmedemedim. Gani'nin bana küçük bir borcu vardı, ona bunu hatırlattım ve o isyanları organize etti. Her şey kalbimin başına geldi. Ben de yangına karıştım.

Sonra Carla dişlerini gıcırdattı ve kuma gömülü ayaklarına baktı. Uzaktaki ışıklar gözlerine yansıdı. Ateşin alevlerinin gözlerine yansıdığını hayal ettim.

- Amerika'da neler olup bittiğini biliyorum, - dedim bir sessizlikten sonra.

Carla hızla bana baktı.

- Lisa dedi.

cevap vermedim 0, tüm kadınların içgörü özelliğiyle, hemen her şeyi anladı ve gülümsedi:

- Çok iyi. Lisa ve sen. Sen Lisa'sın. Bu... çok güzel, çok tatmin edici.

Yüzümden hiçbir şey okunamadı, gülümsemesi eriyip gitti; bakışlarını tekrar kuma çevirdi.

- Lin, hiç birini öldürmek zorunda kaldın mı?

- Ne zaman? Ne demek istediğini merak ederek sordum. - Afganistan'ı mı yoksa Chuhai ile olan son kavgamızı mı kastediyorsunuz?

- Her ne zaman. - Numara.

- Memnun oldum, - ışınlandı. - İyi olurdu...

Yine sustu. Uzaktan, bandonun kükremesini şenlikli kutlamanın gürültüsüyle boğan neşeli kahkahalar duyulabiliyordu. Yanımızda okyanusun şarkısı zarafetle kıyıya akıyordu, başımızın üstündeki palmiyeler serinletici esintiyle hafifçe sallanıyordu.

- Oraya... evine, odasına geldiğimde, ayakta gülümsüyordu. Beni görünce sevindi, planlarımdan bir an vazgeçtim, öfkem yatıştı sandım. Ama bu sefer gülümsemesinde... bir masumiyet, bir nane gördüm. Bana "Tekrar gelmek isteyeceğini biliyordum..." ya da buna benzer bir şey söyledi ve açığa çıkmayalım diye kapı ve pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etmeye başladı...

- Bu kadar yeter Carla...

- Elimdeki silahı görünce durum daha da kötüleşti çünkü... benden merhamet dilemek yerine özür dilemeye başladı. Bana oynadığı oyunu, bana nasıl vurduğunu çok iyi anladığımı fark ettim. Dayanılmazdı. Sonra öldü. O kadar kanamadı, daha çok olur sanmışım. Belki sonradan arttı bilmiyorum. Uçakta Gadir'le olana kadar sonra ne olduğunu hatırlamıyorum.

Biraz sakinleşti. Spiral bir bükülme ve şişmiş bir uca sahip bir denizkulağı aldım. Elimde sımsıkı tuttum ve ucu tenime battıktan

sonra kumsaldaki küçük dalgalara doğru fırlattım. Başımı kaldırdım ve Carla'nın bana dikkatle ve kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

- Seni ne ilgilendirir? Direkt sordu.
- Neden bana Kadirbhai'den hiç bahsetmedin?
- Gerçek gerçeğe ihtiyacın var mı?
- Tabii ki.

"İnanamadım." dedi yüzüme bakmadan. - Hayır, fikrimi yanlış ifade ettim. Sana inanmam doğru mu bilemedim. Ve şimdi sana en başından güvenebileceğimi biliyorum.

- Anlaşıldı, - dedim içimden.
- Sana söylemeye çalışıyordum. Goa'dan ayrılmasını istemedim, muhtemelen hatırlıyordur.
- Her şey farklı olabilirdi, - dedim gülümseyerek ve sonra onun gibi ekledim: - Bana en başından Gadirbkha için çalıştığını ve beni işe dahil ettiğini söyleseydin, her şey daha farklı olabilirdi.
- Dalmaya başladım ve kaçtım ... Goa'dan ayrıldım çünkü her şeyden bıktım. Mesele şu ki, Sapna'nın fikri benimdi. Bunu biliyor muydun?

- Numara! Aman Tanrım Carla...

Sert ve kızgın yüzüme bakıp gözlerini kıstı.

- Şüphesiz cinayet yok, - diye ekledi. Görünüşe göre, onun kanlı ayaklanmalar yapabileceğini düşünmem onu sarsmıştı. - İşleri tersine çeviren Gani'ydi. Bombay'a ve Bombay'dan kaçak mal kaçırmalarına yardım edebilecek insanlara ihtiyaçları vardı ve onlara bu yardımı vermeyi reddettiler. Benim fikrim Sapna gibi

ortak bir düşman yaratmak ve herkesin onunla savaşmasını sağlamaktı. Sapna sadece propaganda türü yazılar yazıp yapıştırmakla, duvarlara şurada burada grafiti levhalar yapıştırmakla, boş alanlara bomba patlatmakla yetindi, herkes tehlikeli bir halk liderinin ortaya çıktığını düşünsün. Gani de bunun yeterli olmadığına, insanları korkutmak gerektiğine inandı ve bütün o cinayetler bundan sonra başladı...

- Demek o sırada Goa'ya gittin.

- Evet. O cinayetleri, Gani'nin fikrimi çarpıttığını ilk nerede öğrendiğimi biliyor musunuz? Beni yemek masasına davet ettiğin o Sama köyünde. Arkadaşların bundan bahsediyordu. Dehşete kapılmıştım. Onları durdurmaya çalıştım ama nafile. O sırada Kadir bana senin hapiste olduğunu ve Madam Judan'ın olduğunu söyledi. İstedğini alana kadar orada kalması gerektiğini söyledi. Aynı zamanda, genç bir Pakistanlı generalle temasa geçmem emredildi. O generalle iş sırasında birkaç kez karşılaşmıştık ve benden hoşlanmıştı. Ben de... Sen cezaevindeyken Gadira ile gerektiği kadar çalıştım. Sonra ruhumu topladım ve her şeye tükürerek dışarı çıktım.

- Ama sonra tekrar ona döndün.

- Goa'da benimle kalman için seni ikna etmeye çalışıyordum.

- Neden? Niye?

- Nasıl niçin"? - Kaşlarını çattı; Sanırım sorum onu sinirlendirmişti.

- Neden orada seninle kalmamı istedin?

- Açık değil mi?

- Hayır. Üzgünüm ama net değil. Carla, beni sevdin mi? Ben kendimi seviyorum demiyorum bari siz biraz sevdiniz mi? Beni birazcık bile sevdin mi? - Senden hoşlandım.

- Evet evet elbette...

- Ama gerçek bu! Seni herkesten çok sevdim. Bu benim için yeterli değil, Lin.

Dişlerimi sıktım, yüzümü yana çevirdim ve sessiz kaldım. Birkaç saniye durakladı ve devam etti:

- Sana Kadir'i anlatacak iradem yoktu. yapamadım Bununla ona ihanet ediyordum. - Elbette ihanete uğrayabilirim...

- Lanet olsun, Lin! İhanet değildi, her şey tamamen farklıydı. Benimle Goa'da kalsaydı ikimiz de o maçtan birlikte kurtulabilirdik ama ondan sonra bile sana sahip olurdum.

Kadir konusunu açamadım. Ve tüm bunların önemi nedir?

Benimle kalmak istemedin ve ben de seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Sonra Kadir bana senin Gupta'nın genelevinde eroinle intihar ettiğini ve seni oradan çıkarmak için bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden geri döndüm ve üzerinde tekrar çalışmaya başladım.

- Zaten anlamıyorum, Carla.

- Neyi anlamıyorsun?

- Sapna'dan önce Kadir ve Gani ile kaç yıl çalıştınız?

- Neredeyse dört yıl.

- Yani, neler olduğunu görmeniz ve anlamanız gerekiyordu ya da en azından bir şeyi ezbere anlamanız gerekiyordu. Benim gibi, neden Bombay mafyası ya da daha doğrusu o kahrolası grup için çalıştığını bile anlamıyorsun. Ne de olsa, Gani'ye o kara tasmayı kesme fikri bulaşmadan önce bile insanları öldürdüklerini biliyordunuz. Bütün bunları bildiğine göre, Sapnanm'ın cinayetleri seni neden bu kadar etkiledi? Bak, bunu anlayamıyorum.

Karla dikkatle bana bakıyordu. Oldukça zeki bir kadın olduğunu ve onu neden sorguladığımı anladığını çok iyi biliyordum. Artı, fazlasıyla talepkar suçlayıcı sözler eşliğinde, inançsızlığımı saklamaya çalışsam da, ses tonumdan bunu hissedebildiğini biliyordum. Soru soran konuşmamı bitirir bitirmez Karla cevap vermek istedi ama cevabını değiştirmek ister gibi biraz tereddüt etti.

- Yani sana göre, - sonunda biraz şaşkınlıkla kaşlarını çatarak konuştu, - Goa'dan ayrıldım o sırada... bildiklerimden, yaptıklarımın ya da bulaştığım şeylerden pişmanlık duyarak mı?

- Pişman olmadın mı?

- Hayır. Bugüne kadar pişman olmamın sebebi senin düşündüğün şey değil. Ben, Sapnanm, onun işlediği cinayetler hakkında hiçbir şey hissetmedim.

için dışarı çıktım İlk başta, Gani'nin işleri yapma şekli beni şok etti ve kafamı karıştırdı. karşı çıktım Aptalca olduğunu ve gereksiz engeller yaratacağını düşündüm. Kadir'i bu fikirden vazgeçirmeye

çalıştım. Ama Majid'i öldürdüklerinde bile hiçbir şey hissetmedim. Ancak Majid'i çok sevdim. Bazı yönlerden hepsinden daha iyi bir adamdı. Ancak nasıl ki Qadir bana senin hapishanede olduğunu, işkence gördüğünü söylediğinde, Majid'in vahşice öldürüldüğünü öğrendiğimde hiçbir şey hissetmedim. Seni tanıdığım tüm insanlardan daha çok sevdim ama hapishanede ne tür işkencelere katlanmak zorunda kaldığını bildiğim için hiçbir acı ve ıstırap hissetmedim. Sadece gerekli olduğunu anladım ve yaşanan olaylar sonucunda başına böyle bir şey gelmesine değer verdim. Ama hiçbir şey hissetmedim. Duyularımın öldüğünü anladığım için her şeye tükürüp gitmeye karar verdim.

- Peki ya Goa? Yani orada hiçbir şey hissetmedin mi? - Elbette, beni bulacağına inandım ve beni bulman çok... harikaydı. Hatta "Demek bu yüksek duygular... herkesin bağırıp çağırdığı şey bu..." diye düşünmeye bile başladım. Ve sen kalmak istemedin, kesinlikle dönmedin, ona dönmedin - Kadir. Seni geri istediğini, sana ihtiyacı olduğunu anladım. Ona borçlu olmak onun hakkında bir şey söylememi engelledi çünkü sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden gitmene izin vermek zorunda kaldım. Sen gittikten sonra bile hiçbir şey hissetmedim. Kesinlikle hiçbir şey. Yaptıklarımın pişmanlık duymadım, duymadığıma pişman oldum ve hala da pişmanım. Bu yüzden Halid ve İdris'e gitmek istiyorum. Ben bir buz parçasıyım, Lin. Elbette bazı insanları veya bazı şeyleri seviyorum ama onları

sevmiyorum, sevemiyorum, kendimi bile sevmiyorum. Her şeye ve herkese kayıtsızım. İşin tuhafı, Lin, bu durumdan tamamen memnunum.

Yani zaten her şeyi biliyordum - Gadir'in ölü kar zirvesindeki Carla'dan bahsettiğini duyduğum andan itibaren bilmek istediğim tüm gerçekler ve ayrıntılar. Görünüşe göre Carla'yı ne ve neden yaptığı hakkında konuşmaya zorlayarak, bir şekilde bu intikamın ve itirafının bana rahatlık ve güç getirmesini umdum. Ama hiç olmadı. İçimde bir boşluk hissettim, umutsuzluk değil, içimizi kırmasa da vicdan azabı çekmemize neden olan, zararlı da olsa bizi aydınlatan, arındıran hüznün. Birdenbire bu boşluğun ne olduğunu ve adının ne olduğunu anladım. Bu kelimeyi her zaman büyük bir rahatlık dünyası içerdiğinin farkında olmadan kullanırız. Bu kelime "özgürlük" kelimesidir.

Uzanıp yanağına dokundum.

- "Değerinin ne olduğunu bilmiyorum," dedim, "ama seni affediyorum Carla, seni affediyorum ve seni seviyorum ve hep seveceğim."

Hırçın denizin dalgaları çarpışıp birbirine katıldığında dudaklarımız bir öpücük haline geldi. İçimde bir kadife çiçeğinin tomurcuğu gibi açılan aşktan özgür ve sonunda özgür hissettim. Sıcak kumlara batmış bir balıkçı teknesinin pruasında onun uzun siyah saçlarının üzerine uzandık.

Dudaklarımız ayrıldığında, deniz yeşili gözleri öpüşmemizle oluşan yıldızlarla parıldadı. Benim gri gözlerimden onun gözlerine

büyük bir tutku aktı. Doğru umuda susamış ateş hevesle baktı: Leopold'daki ilk karşılaşmamız, bilgece, felsefi sohbetlerimiz, Daimi Rahipler Tapınağı, Gökyüzü Köyü, veba, fare yürüyüşü, bana verdiği sırlar uykusu, Kızılderili Kapılarının kubbesi, aşağıdaki kayıkta söylenen şarkı, bizi aşık eden gök gürültüsü, Goa'daki keyifli inzivamız ve savaştan önceki gece gölgelere ve pencerelere yansıyan aşkımız.

Onu taksi durağına bıraktığımda, tüm akıllıca sözler ve düşünceler geçmişte kaldı. Onu tekrar öptüm. Uzun bir veda öpücüğü ile. Bana gülümsedi. İçten ve samimi bir gülümsemeydi, onun en güzel gülümsemesi. Kırmızı alevlerin sönmesini, gecenin içinde erimesini izledim.

Rahatsız edici derecede boş sokakta tek başıma motosikletimi Prabaker Harabeleri'ne doğru takip ettim - Prabaker Harabeleri adını verdiğim ve her zaman öyle kalacaklar. Gölgem bazen arkamda sürünüyor, bazen birden önümde zıplıyor, her lambanın yanında zıplıyordu. Okyanusun şarkısı uzaklaşıyordu. Kıyı kavisinden teğet bir hat boyunca uzanan yol, yavaş yavaş denizden alınan ve taş ve tuğla yığınlarıyla şehre yayılan yeni yarımada'nın ağaçlıklı sokaklarına çıkıyordu.

Şenlik sesleri sokağa döküldü. Kutlama bitmişti, insanlar evlerine dönüyordu. Bisikletli tasasız çocuklar büyük bir hızla yayaların arasından geçerek ara sıra birinin eline ve koluna dokundu. Mor kısraklar giymiş, tenleri gömlekli ve tenli çok güzel kızlar, sandal

ağacı sabunu kokulu genç erkeklerin bakışları altında buğulanıyordu. Ebeveynlerinin omuzlarında uyuyan bebeklerin elleri ve ayakları, çamaşır ipinden sarkan ıslak giysiler gibi havada sallanıyordu. Biri bir aşk şarkısı söylemeye başladı ve onlarca ses şarkının nakaratına katıldı. Harabelerdeki kulübelerine ya da konforlu dairelerine çekilen kalabalık, şarkının naif ve romantik sözlerini dinlerken gülümsedi.

Benden uzakta ders çalışmakta olan üç genç gülümsediğimi görünce şaşkınlıkla ellerini kaldırdılar. Ellerimi kaldırıp onlarla birlikte ayeti söyleyerek,

Herkesi şaşırttım ve memnun ettim. Adamlar garip yabancıyı omuzlarından kucakladılar ve birlikte ruhlarımızı aldık, şarkıda birleştik ve harabelerin fethedilemez yoksulluğuna döndük. Karla bir keresinde "Yeryüzünde yaşayan her insan en az bir kez Kızılderili olarak doğdu ve yaşadı" demişti. Bunu düşünerek gülüyordum.

Afgan ayısı Nazir'in borcunu ödedikten sonra ne yapacağımı ve nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Bir keresinde bir sohbetimiz sırasında Kadir'in ölümünden dolayı kendimi suçlu hissettiğimi söylediğimde verdiği cevap şuydu: "Keskin bir silah, akıllı bir at, şerefli bir savaş, sadık dostlar - ölüm anında bundan daha güzel ne olabilir? kudretli bir kral için mi?" Bu öğüt verici sözler bana bir anlamda uygulandı. Yararlı ve değerli bir iş için sadık arkadaşlarla

çevrili hayatımı riske atmaya istekli olmam tamamen anlaşılır değildi, ancak bu doğru ve içten bir karardı.

Kadir'in bana aşlamaya çalıştığı birçok şeyi henüz öğrenememiştim. Afganistan'da sık sık bahsettiği fizik öğretmenin Bombay'da yaşadığını biliyordum. Diğer öğretmeni İdris, Varanasi'de yaşıyordu. Sri Lanka'ya yaptığım geziden dönersem, beni bekleyen fethedilmemiş büyük manevi neşe dünyasını aramaya gidebilirdim.

Şu an için Sanjay'in mafyasında oldukça sarsılmaz bir konuma sahip olmaya devam ettim. İş, para ve hatta belirli bir otorite ve güç vardı. Avustralya yasalarının her zaman uzanan eli henüz bana ulaşmamıştı. İş yerinde, Leopold'da, harabelerde pek çok arkadaş edinmiştim. Belki de aşkımı bulurdum.

Motosikletime yaklaştım ama binmedim, yaya olarak yoluma devam ettim. Açıklanamaz bir çağrı beni harabelere götürüyordu, belki de suçlu Ay'dı. Mücadele ve umut damarları iç içe geçti - tanıdık ve tanıdık dar sokaklar bana sakinlik ve güven verdi ve onlara tereddütle yaklaşmama şaşırdım. Mutfakların ve banyo sabunlarının karışık kokuları, binlerce küçük ev tapınağından göğe yükselen kandiller, sandal ağacı ve aromatik maddeler arasında tamamen plansız ve amaçsız bir gülümsemeden gülümsemeye dolaştım.

Tünellerden birinde birine çarptım. Özür dilemek için yukarı baktık ve hemen birbirimizi tanıdık. Colaba'nın karakolunda ve

Arthur Road'da çok yardım ettiğim ve Vikram'ın yardımıyla hapisten kurtardığım genç bir hırsız-dolandırıcı olan Mahesh'ti.

- Linbaba! - kolumu tutarak mutlu bir şekilde dedi. - Seni görmek ne güzel! burası iyi mi

- Ben sadece burada ne var ne yok diye bakmaya geldim, - Onunla birlikte gülerек cevap verdim. - Burada ne yapıyorsun? Harika görünüyorsun. Naber?

- Her şey yolunda büyükbaba! Bilkul düdük, hayn! Çok iyi durumdayım!

- Belki bir bardak çay içersin?

- Çok teşekkürler baba, acelem var. Toplantıya geç kaldım.

- Acha mı? - Diye sordum. - Bunu gerçekten söylüyor musun?

Mahesh bana doğru eğildi ve fısıldadı:

- Bu bir sır ama sana güvenilebilir, Linbaba. Hırsızların kralı Sapna'nın adamlarıyla bir toplantımız var. -Evet?!

- "Evet," diye fısıldayarak devam etti. - 0 çocuk Sapna'yı şahsen tanıyor. Neredeyse her gün onunla iletişim kuruyorlar.

- Bu imkansız!

- Neden, Linbaba? Onlar Sapna'nın arkadaşları ve biz onlarla bir ordu kuruyoruz - bir fakirler ordusu. Maharashtra'nın gerçek sahibi olan Müslümanlara göstereceğiz! Aynı Sapna, mafyanın başı Abdul Gani'yi kendi evinde katletti ve parçalarını her yere saçtı. Bu Müslümanlar için güzel bir derstir. Ondan sonra bizden korkacaklar. Gitmeliyim, büyükbaba. Yakında görüşürüz, değil mi? Teşekkürler Linbaba!

Mahesh bunları söyledi ve ara sokaklardan birinde gözden kayboldu. Yoluma devam ettim ama ruh halim tamamen değişti. Aynı anda şaşkın, kızgın ve yalnız hissettim. Bu arada, benim şehrim, benim Bombay, her zamanki gibi elini uzatarak kaçak oğluna güç ve güvence verdi. Blue Sisters'ın büyük, yeni evinin önünde toplanmış birçok insan gördüm. Arka sıralardakiler ayakta, ön sıralardakiler, eşiğin önündeki ışıklı yarım daire içinde kimi oturuyor, kimi diz çöküyordu. Kız kardeşler, ışık halesi ve aromatik maddelerin mavi dumanı ile çevrelenmiş olarak kapıda duruyorlardı. Sakin görünüşleri ve etrafa saçılan tuhaf, üstün özgüven, tıpkı orada bulunan kadın ve erkeklerin kalplerine nüfuz ettiği gibi bende de bir sevgi ve şefkat dalgası oluşmasına neden oldu. O anda biri kolumdan çekti ve arkamı döndüğümde parlak bir gülümsemeyle sıvanmış küçücük bir yüzü olan bir hayalet gördüm. Onu kollarıma alıp sarıldım ve sonra Hindistan'da ebeveynleri selamlamak için adet olduğu üzere eğilip ayaklarına dokundum. Burası Keşan. Prabaker'ın babası. O, Rukhmabai ile birlikte biraz dinlenmek ve Parvati'yi ziyaret etmek için şehre geldiklerini bildirdi.

- Ah sen, Shantaram! - ona Hintçe hitap ettiğimi görünce beni azarladı. - Güzel Marathi dilinizi unuttunuz mu?

- Üzgünüm baba! Güldüm ve hemen Marathi'ye geçtim. - Seni gördüğüme çok sevindim, neden bahsettiğimi bile bilmiyorum ama Rukhmabai nerede?

- Hadi gidelim! - cevap verdi ve bir bebek gibi elimi tuttu ve beni de yanına aldı.

Kumar'ın çay evinin etrafındaki kulübelere yaklaştı. Evim onların arasındaydı. Kulübelerin önünde duranlar Johnny Sigar, Citendra, Kazım Ali Hussain ve Joseph'in karısı Maria idi.

- Senin hakkında konuşuyorduk! Ben herkesi selamlarken Johnny mutlu bir şekilde dedi. - Yine boş bıraktığın barakadan ve buraya taşındığın gün çıkan yangından bahsediyorduk. O ateşi hatırladın mı?

- Evet. - Raju ve yangında ölen diğerlerini hatırlayarak  zg n bir şekilde cevap verdim.

- Shantaram! - arkadan bir ses duyuldu. - Madem bu kadar önemli ve saygın bir insan oldun, okuma yazma bilmeyen köylü annene selam bile vermek istemiyorsun değil mi?

Aceleyle dönüp Rukhmabai'nin ayaklarına dokunmaya çalıştığımda, buna izin vermedi ve ellerini bana doğru uzattı. Yaşlıydı ve dostça g l msemesinden h z n süzülüyordu. Kara saçlarına keder bağlanmıştı. Bir zamanlar ölmekte olan bir gölge gibi yere düştüklerini görmüştüm ve şimdi yeniden uzamaya başlamışlardı. Başının arkasında toplanan saçları yaşayan bir umudun simgesi gibi dalgalanıyordu.

Yanında, dulların geleneksel beyaz kıyafetlerini giymiş bir kadın ve küçük bir oğlan çocuğu duruyordu. Parvati'nin oğlu. ocuk düşmemek için küçük elleriyle annesinin sarisine tutunmuştu. Kadına selam verdim, çocuğa baktım ve afalladım. Başımı kaldırıp

çevremdekilere şaşkınlık ve hayranlıkla baktım onlarda aynı hayranlıkla bana gülümseyip başlarını salladılar. Sanki çocuk, dünyadaki herkesten çok istediğimiz kişi olan Prabaker ile ikiye bölünmüş bir elma gibiydi. Bana gülümsedi ve bu gülümseme, tombul yüzündeki tüm dünyayı kaplayan o sonsuz gülümsemenin aynısıydı.

- Bebeğe mi? - Diye sordum. - Onu tutabilir miyim?

Parvati onaylayarak başını salladı ve ben de mutlu bir şekilde kollarıma atlayan çocuğa ellerimi uzattım.

- İsim ne? - diye sordum bebeği kaldırıp hayranlıkla gülümsemesini izleyerek.

- Prabü, diye yanıtladı Parvati. - Adını Prabaker koyduk.

- Prabü, - Rukhmabai'yi torununa çağırdı, - Shantaram Amca ile tanış.

Çocuk hızla yanağını öptü, sonra kollarını boynuma doladı ve küçük elleriyle bana sımsıkı sarıldı. Ona sarıldım ve kollarımda tuttum.

- Biliyor musun Shantu, dedi Kishan, karnını okşayarak ve tüm dünyayı gülümseterek. - eviniz boş. Hepimiz buradayız. İsterseniz geceyi bizde geçirebilirsiniz.

Johnny Puro gülümsedi. Dolunay gözlerine yansıdı ve iri beyaz dişleri inci gibi parladı.

- Ama unutmayın, - dedi, - gece burada kalırsanız, akşam bu olayı kutlamak için herkes buraya akın edecek ve sabah kulübenin önünde uzun bir kuyruk göreceksiniz, ziyaretçi kuyruğu "kliniğe".

Çocuğu Parvati'ye verdim ve saçımla yüzünü okşadım. Etrafa bakıp, dört bir yandan yüksek sesle nefes alan, gülen ve vazgeçmeyen ıssızlığın müziğini dinlerken, Gadirbhai'nin bana defalarca tekrarladığı en sevdiğim sözlerden birini hatırladım: "İnsan kalbinin her atışı sonsuz olasılıklardan oluşan bir evren." Bu ifadenin özünü ancak şimdi derinden anlamış görüyorum. Gadirbhai, her insanın iradesinin kaderini, kaderini, yazgısını değiştirebileceğini bana aşılamağa istedi. Kaderi her zaman insanın doğduğu andan itibaren değişmez bir mutlak ve yıldızların döngüsü kadar değişmez olarak görmüşümdür. Ama birden hayatın düşündüğümüzden çok daha güzel ve gizemli olduğunu fark ettim. Gerçek şu ki, insan nerede, hangi durumda, mutlu ya da mutsuz olursa olsun, tek bir sevgi dolu düşünce ya da eylemle hayatını tamamen değiştirmeye muktedirdir.

- Rukhmabai'ye yerde uyumasını söyledim, -
- gülümseyerek cevap verdim.
- Sana yatağıma vereceğim, - teklif etti Kishan.
- Kesinlikle değil! protesto ettim
- Evet, kesinlikle olacak! -Kışan sözünden
- dönmeyecekmiş, kulübelerinin yanında durmuş,
- yatağını alıp benim kulübeme getirmiş.

Onu ne kadar durdurmak istesem de Johnny, Citendra ve diğerleri rızamı almam için beni zorlamaya başladılar ve biz gülerken eriyen deniz sonsuzluğa doğru eridi.

Hayatımız bundan ibaret. Hayat yolunda yürürken bazen bir gülümsemeye bazen de dış gıcırdamasına takılır gözlerimiz. Düşünürüz. Hareket ediyoruz. hissediyoruz. Gezegeni dolduruyoruz ve iyinin ve kötünün çoğalmasına ve azalmasına az ya da çok katkıda bulunuyoruz. Kaderimizi karanlığın içinden bir sonraki gecenin umuduna taşıyoruz. Cesur yüreklerimizi yeni günün ahbine atıyoruz. Kendi dışımızda aradığımız hakikat aşkıyla ve saf, saf, tarifsiz bir kurtuluşun, kurtuluşun ümidiyle. Çünkü hayat, kader bizi beklediği sürece devam eder.

Tanrı bizi korusun!

Tanrı bizi affetsin!

Hayat Devam Ediyor.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.